

Giới thiệu Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn

Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn của tác giả Tiểu Giai Nhân là câu chuyện hài hước về cuộc sống mới của hai nhân vật chính đồng loạt quay về cổ đại.

Một cô gái lười biếng, quay về trở thành một nha đầu nhưng cái tính ham ngủ ấy vẫn không thể bỏ được. Một soái ca đẹp trai như anh lại phải biến thành một tên mặt mày hung tợn đến mức không ai dám nhìn sao ?

Liệu cuộc gặp gỡ giữa hai người chung định mệnh sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở đầu sói trắng và con lười

Sắp tới tập đoàn Trần Thị công bố đoạn ghi hình chương trình đặc biệt về động vật mà trước nay chưa từng có, 《trò chơi săn thú》, khi con người chuyển những động vật hoang dã hung mãnh đến một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, từ đó người xem sẽ thấy được cách các động vật thích ứng hoàn cảnh mới như thế nào, và chiến đấu cùng con mồi xa lạ như thế nào.

Theo dõi, quay phim tất cả người đi săn đến từ các nước tại các vườn quốc gia, tập đoàn Trần thị cam kết, chương trình sẽ hoàn thành sau khi những người đi săn hoàn thành công việc.

Khi thời gian phát sóng chính thức của “Trò chơi săn thú” còn một tuần nữa, mặc dù Tập đoàn Trần Thị đã chuẩn bị tất cả các phương diện, nhưng Chủ tịch mới nhậm chức đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, quyết định tiến hành phát thử nghiệm, người xem chính là toàn bộ cổ đông của Tập đoàn.

Đội tất cả mọi người ngồi xuống, Trần Hạo Đông nhìn màn hình cao hai mươi thước trước mặt, trầm giọng nói: "Bắt đầu đi."

Lời nói của hắn vừa dứt, căn phòng đang sáng như ban ngày liền trở nên tối đen. Màn hình trước mặt lập lòe một chút. Một đoạn nhạc kịch tính, từng chữ lớn dưới ngòi bút mạnh mẽ hiện ra trên màn hình đen, tiêu đề là “Trò chơi săn thú của Sói trắng”.

"Sói trắng còn gọi là sói Bắc cực, là một chi trong loài chó hoang dã lớn nhất thế giới, cũng thuộc chủng sói xám châu Á, phân bố ở phía bắc đại lục Á - Âu, Bắc Canada và Bắc Greenland. Sói trắng có sự chịu đựng rất tốt. Trò chơi săn thú hôm nay, làm cho chúng ta mong đợi biểu hiện của Sói trắng ở trong rừng mưa nhiệt đới đặc sắc ra sao!"

Trên màn hình, một chiếc xe tải quân dụng chậm rãi dừng ở ngoài hàng rào điện khu bảo vệ môi trường tự nhiên ở Nam Mỹ, nhân viên công tác với dáng người cường tráng nhanh chóng khiêng cái lồng giam không lồ xuống, trong lồng giam là cái đầu Sói trắng dài chừng hai thước. Hai mắt Sói trắng nhắm nghiền, hẳn là bị đánh thuốc mê, xung quanh là bộ lông trắng như tuyết, chính giữa là màu lục bích đậm đặc biệt chói mắt, ống kính chợt chuyển, thấy rõ trên chóp mũi Sói trắng đã đỏ mồ hôi, phải biết rằng, bình thường Sói trắng sống ở khu vực Bắc Cực nhiệt độ dưới 0oC, hôm nay đưa nó đến rừng mưa nhiệt đới với nhiệt độ bốn mươi độ C, có thể đoán được cửa ải khó khăn thứ nhất đó là nó có thể thành công thích ứng với hoàn cảnh mới hay không.

Thực tế thời gian quay phim là một ngày, mà tập đoàn Trần thị đã biên tập cắt nối những câu chuyện săn thú đặc sắc nhất, tập hợp lại thành bộ phim chỉ còn một nửa giờ.

Theo ống kính từ từ thay đổi, con sói trắng đã khiến cho bộ lông trắng của nó dính đầy bùn, để thân hình không bị bại lộ. Rừng mưa nhiệt đới là thiên đường độc trùng, sau khi Sói trắng chịu thiệt hại nhỏ mấy lần đã biết dò đường như thế nào, thậm chí đã có thể phân biệt con ếch độc thấp thoáng ở trên vỏ cây. Đáng tiếc những trùng độc này không thể làm thức ăn cho nó, từ sáng sớm đến xế chiều, con Sói trắng này chỉ uống nước ở con sông bên lề lút dạ mà thôi.

Trong nháy mắt đã đến lúc xế chiều, cuối cùng Sói trắng phát hiện một con vật còn sống, đáng tiếc nó treo ngược trên cây, hình như đang ngủ. Sói trắng suy nghĩ một chút, từ từ ẩn nấp giữa một lùm cây. Hiện tại thể lực của nó sắp đạt tới cực hạn, nhân cơ hội này vừa từ từ nghỉ ngơi, vừa kiên nhẫn chờ đợi con mồi xuống đất.

Ống kính chậm rãi dời lên trên, trên con mồi của Sói trắng, lại là một con khỉ đang nhắm mắt lại ngủ.

Trong khi mọi người im lặng chờ đợi, âm thanh bình luận viên vang lên.

"Con khỉ này gọi là con Lười, mặc dù nó có chân lại không thể đi bộ, là nhờ chi trước kéo người nhích về phía trước, tốc độ bò còn chậm hơn so với rùa. Con Lười sinh sống ở rừng rậm nhiệt đới Nam Mỹ, cả đời không thấy ánh sáng mặt trời, mỗi tuần chỉ có lúc bài tiết mới xuống khỏi cây, lấy lá cây, chồi non cùng trái cây làm thức ăn, ăn no lại treo ngược ở trên nhánh cây để ngủ, có thể nói là lấy cây làm nhà."

"Con Lười thuộc loài động vật có vú, chuyện gì cũng lười làm, thậm chí chẳng muốn đi ăn, chẳng muốn đi chơi đùa, khả năng chịu đói hơn một tháng, lúc cần phải hoạt động thì động tác cũng lười biếng cực kỳ chậm. Ngay cả khi bị người truy đuổi, bắt giữ giống như không có chuyện gì xảy ra, bò đi chậm

rãi. Theo quan sát, lúc gặp phải nguy hiểm, tốc độ chạy trốn của nó còn không vượt qua được 0.2 mét trên giây."

"Thật không biết vận khí của con Sói trắng này tốt hay là đặc biệt xui xẻo, thế nhưng chọn trúng con Lười. Nếu như con Lười kia leo xuống nhanh, với tốc độ của nó, tất nhiên sẽ trở thành bữa ăn trong miệng con sói, nhưng nếu nó mới ăn no rồi ngủ, sợ là còn phải đợi một tuần nữa nó mới đi xuống đất. . . . Liệu Sói Trắng có được như ý nguyện không, chúng ta hãy chờ xem!"

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngoài dự đoán, các thành viên hội đồng quản trị lại không giữ được bình tĩnh, ngược lại bị con lười, loài động vật kỳ diệu này gọi lên lòng hiếu kỳ. Đã từng nghe qua các loại động vật thông minh, hung ác, thần tốc, có khả năng phát điện v.v., nhưng chưa từng biết đến con khỉ lười như thế này.

Ước chừng qua năm phút đồng hồ, trên màn hình chợt âm thanh kích động của bình luận viên truyền đến: "Động động rồi ! Con Lười đã mở mắt, rất tốt, nó bắt đầu bò xuống dưới rồi, tiếp đó, chúng ta mong đợi vào con sói trắng to lớn hùng dũng thôi. Cũng nên nhắc nhở một câu, móng vuốt của con lười cực kỳ sắc bén!"

Quả nhiên, trên màn hình lớn con Lười đã từ từ bò đến trên mặt đất, sau khi uể oải nhìn chung quanh một vòng, bắt đầu bò chậm chạp về hướng Đông.

Ngay lúc này, trong mắt Sói trắng chợt hiện lên một tia nguy hiểm, đột nhiên từ trong lùm cây nhào ra ngoài, thế như chớp giật, trong nháy mắt đã đè con Lười ở phía dưới, miệng mở lớn, nhắm ngay cái cổ thật dài của con lười.

Con lười ngẩn ngơ, ngay sau đó đột nhiên mạnh mẽ vùng chân trước cực dài, từ hai bên vùng về phía Sói trắng, Sói trắng ngoe đầu, tránh thoát chỗ hiểm, chỉ là cổ vẫn bị móng vuốt con lười hung hăng cắt hai đường, một vùng lông dính cùng một chỗ rơi xuống, máu tươi chảy ra. Nhưng Sói trắng cũng không bị thương vô ích, hai chân trước lực lưỡng mạnh mẽ đã vững vàng đè con lười xuống, cả thân thể cũng nhào vào trên người con lười, liều lĩnh tấp về phía cổ của con lười.

Lúc hội đồng quản trị đang âm thầm mong đợi rằng nhọc của Sói trắng cắm vào cổ của con lười thì con lười không nhúc nhích đột nhiên ngẩng đầu lên, đầu hung hăng đụng vào trên vai Sói trắng, vừa vặn đem cổ đưa tới miệng con Sói, thời điểm Sói trắng không chút do dự cắn tới, bỗng nhiên một cái chân trước của con Lười thoát ra, móng vuốt sắc bén hung hăng hướng cổ của Sói trắng cắm xuống!

Hai bên sắp sống chết không rõ, hình ảnh chợt dừng lại.

" Xin khán giả yên tâm, Sói trắng đã được mang đến trung tâm cứu hộ, sau đó đã được chứng thật là vết thương nhẹ, cũng không đáng lo ngại. Nhìn, hiện tại nó đã lại sinh long hoạt hổ rồi."

Ông kính quay đến trung tâm cứu hộ.

Trần Hạo Đông gât gao nhìn chăm chăm con Sói trắng trên màn hình kia, ngoại trừ trên cổ của nó ít đi hai đóm lông, cùng với con Sói trắng lúc trước giống nhau như đúc. Vậy nhưng hắn lại biết, bởi vì Sói trắng kia bắt ngờ tử vong, cha hắn cảm thấy áy náy nên phản đối việc tiếp tục ghi hình chương trình, không ngờ lại bị những người trong hội đồng liên kết lại đẩy khỏi vị trí, hôm nay lại muốn trộm long tráo phượng bùng bít quá khứ.

Hừ, một tuần lễ sau, hắn sẽ tự mình vạch trần những người trong hội đồng quản trị này

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm

Thôn Thanh Sơn, Tiêu gia.

Trong phòng nàng dâu đang rên rỉ thống khổ - tiếng rên liên tục không ngừng truyền tới, từng tiếng rơi vào trong tai Tiêu Thủ Vọng, làm cho người kiên cường trầm ổn như hắn, tâm càng không ngừng phập phồng, dù là đối mặt với con mồi nguy hiểm nhất, hắn chưa từng khản trương như thế, nàng dâu ơi nàng dâu, người ngàn vạn lần phải kiên trì!

Ngay lúc hắn sắp mài hồng để gầy thì rốt cuộc bên trong truyền ra tiếng Trương mục mục hưng phấn hét to: "Sinh rồi sinh rồi..., là một tiểu tử mập mạp!"

Hắn có con trai!

Tiêu Thủ Vọng không thể kiềm được, vọt vào tựa như gió.

Lam thị suy yếu nằm ở trên giường, nàng không có chú ý đến tướng công đang xông tới, mà là khản trương lo lắng nhìn chăm chăm oa nhi trong tay Trương mục mục: "Trương thâm, sao đứa bé không khóc ?"

Trương mục mục đã sớm ngậy ngấn cả người, không nhúc nhích nhìn chăm chăm oa nhi đang cắn chặt tay nàng, dĩ nhiên, ngay cả răng đứa bé cũng không có, nói là cắn, không bằng nói là đang ngậm, nhưng miệng đứa bé rất có hơi sức, còn có chân cũng đạp loạn lên, dù là nàng đã đỡ đẻ mấy chục năm,

cũng chưa từng trải qua việc như thế này!

"Chuyện gì xảy ra?" Nghe nói đứa bé có vấn đề, Tiêu Thủ Vọng cũng không kịp quan tâm nàng dâu, lại gần xem xét, khi thấy rõ tình huống bên kia, không nhìn được nhếch miệng vui vẻ, nhìn chăm chăm ánh mắt có một chút đen của nhi tử mình, trên miệng trấn an Lam thị: "Không có việc gì, đoán chừng là nhi tử của ta đói bụng!"

Dường như nghiệm chứng lời nói của hấn, Trương mục mục vừa lấy ngón tay ra, tiểu oa nhi liền gào khóc lớn, khóc một tiếng, dừng một chút, sau ba lần như thế, đột nhiên lại an tĩnh, thân hình mập mạp lại xoay tới xoay lui.

"Yên tâm đi, đứa nhỏ không có việc gì, hoạt bát lắm, trước tiên người cho bú sữa đã, ta đem"

Chưa dứt lời nói, bỗng nhiên ở đại môn có người hô lớn: "Trương nãi nãi, nương của con sắp sinh, người mau qua xem một chút đi!"

Trương mục mục vội đem oa nhi trong ngực giao cho Tiêu Thủ Vọng, nhìn Lam thị nói: "Nhìn xem, tình cảm tỷ muội hai người thật tốt, ngay cả việc sinh hài tử cũng cùng lúc, ai u, ta để cây kéo chỗ nào nha?" Hốt hoảng quay một vòng, cuối cùng thu thập đồ cần dùng xong, vội vàng chạy ra ngoài.

Sau khi Trương mục mục đi, hai vợ chồng nhìn nhau, Lam thị vừa nhận lấy nhi tử, vừa không nhìn được lo lắng nói: "Tẩu tử không có sao chứ?"

Tiêu Thủ Vọng đã bình tĩnh lại, khom lưng đem nhi tử an tĩnh đưa cho nàng dâu, âm thanh trầm ổn: "Yên tâm đi, đây là lần thứ ba tẩu tử sinh, bên cạnh có đại ca chăm sóc, nhất định sẽ không có chuyện gì."

Lam thị gật đầu một cái, rất nhanh hoàn toàn đặt lực chú ý lên nhi tử ở trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm, da thịt mịn màng hơi đen, cái mũi nhỏ vừa động động một cái, giống như chó con, trong nháy mắt làm lòng nàng mềm thành nước, dịu dàng cho bú sữa.

Tiêu Thủ Vọng yên lặng nhìn một hồi, mới dọn dẹp máu đen đi ra ngoài.

Phía đông Tiêu gia chỉ cách mười bước chân, trong sân, Thụ Mậu Đình dẫn nữ nhi năm tuổi cùng nhi tử bốn tuổi, lo lắng chờ đợi thê tử sinh.

"Cha, nương sinh muội muội, con sẽ làm ca ca chứ?" Thụ Triển ngược đầu, mắt to đen nhánh nhìn cha hấn nói.

Cho dù trong lòng lo lắng, Thụ Mậu Đình vẫn ôn hòa cười cười, đôi tay ôm nhi tử, bế hấn lên, hai cha con cùng nhìn nhau, "Làm sao con biết nương sanh muội muội?"

Thụ Triển thích nhất đáng về cha hấn cười, cánh tay ngăn ngừa lập tức vòng lên, nghiêng đầu nhỏ trên bả vai dày rộng của phụ thân: "Con không biết, dù sao cũng là muội muội!"

Thụ Mậu Đình sờ sờ đầu của nhi tử, cúi đầu nhìn về phía nữ nhi lặng lẽ siết làn váy: "A Uyển, con nói đi?"

Thụ Uyển ngẩng đầu, cái miệng nhỏ nhắn trắng mịn khẽ mở: "Cho dù là đệ đệ hay là muội muội, con đều sẽ chăm sóc thật tốt!"

Nhìn nữ nhi tử nhỏ nhu thuận hiểu chuyện, trong lòng Thụ Mậu Đình chợt hiện một mảnh tường hòa.

(tường hòa nghĩa là tốt lành, hòa thuận)

Sau thời gian một nén hương, Tàn thị sanh ra một nữ nhi, mẹ con bình an.

Đưa Trương mục mục đi, phụ tử ba người vây lại.

Tàn thị vỗ nhẹ tiểu nữ nhi đang ngủ say, trên mặt một mảnh nhu hòa.

"Nàng vất vả rồi." Thụ Mậu Đình thay thê tử gạt tóc qua bên, nhẹ giọng nói.

Mặt Tàn thị ửng đỏ cười, thẹn thùng e lệ liếc tướng công một cái.

Năm nay Nàng hai mươi ba tuổi, màu da trắng nõn, mặt trái xoan, lông mi cong như lá liễu, là mỹ nhân nổi tiếng xa gần, cũng là nữ nhi duy nhất của Tàn gia, từ nhỏ rất được trưởng bối yêu thích, ngay cả hôn sự, đều là để cho nàng tự mình làm chủ. Sáu năm trước nàng liếc mắt chọn trúng Thụ Mậu Đình đến xem bệnh cho cha nàng, không ngại gia cảnh hấn bản hàn, nghĩa vô phần cố gả cho hấn, mà sự thật chứng minh, lựa chọn của nàng đúng, sau khi thành thân vợ chồng son ân ái ái, cảm sát hòa minh, cuộc sống hết sức mỹ mãn.

"Nương, tên muội muội gọi là gì?" Thụ Triển nhìn đăm đăm đứa bé bọc trong tấm vải bông, nhẹ giọng hỏi, muội muội ngủ đang thiếp đi, ngàn vạn lần không thể âm ỉ nàng.

Tàn thị cùng Thụ Mậu Đình nhìn nhau cười một tiếng, tên đã sớm suy nghĩ xong, nam nữ mỗi tên một cái, "Muội muội gọi A Lan, về sau con phải chăm sóc nàng thật tốt đó!"

Thụ Triển lầm bầm gọi tên muội muội một tiếng, vô cùng trân trọng gật đầu lia lịa, giống như tiểu đại nhân.

Tàn thị cười một tiếng, chợt nghe đại nữ nhi nói: "Nương, người xem dưới cổ muội muội có vết bản!"

Tần thị sợ hết hồn, cúi đầu nhìn, nhưng đại nữ nhi nói đúng chỗ xương bả vai của đứa bé có cái bớt màu xám nhạt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nghe nương giải thích, Thư Uyển mở trừng hai mắt, tại sao nàng cảm thấy, vết bớt của muội muội tựa như hai dấu răng vậy?

Đối với ồn ào xung quanh, nửa điểm Thư Lan cũng không biết, nàng ngủ rất ngọt ngào, khi đói bụng liền hé miệng, lập tức liền có một viên cầu ẩm áp nhét vào trong miệng, tạt hai cái, liền có một loại dòng nước vô cùng ngọt ngào chảy vào. Uống no, nàng tiếp tục ngủ, chỉ là những người này không để cho nàng ngủ được an ổn, luôn là thích sờ nàng hai cái, không phải mặt cũng là cái mông, ngứa ngứa không thoải mái.

Từ từ, nàng có thể nhìn cảnh tượng chung quanh, lúc đầu nàng sợ hết hồn, nơi này không có đại thụ che trời, không có dây leo xanh biếc, không có lá rụng thật dày, cũng không có hơi thở bùn đất in thật sâu vào trong đầu, chỉ có một đồng hình thù kỳ quái gì đó, trong đó còn có vật còn sống, bọn họ y y nha nha mà chỉ chỉ chỗ chỗ nàng, nàng bắt đầu không biết gì, nghe được nhiều lần, dần dần sẽ hiểu, thỉnh thoảng lúc nóng này, cũng vội vã kêu thành tiếng.

Nàng nhớ rõ lần đầu tiên lúc hô lên "Nương", cái đó thường thường cho nàng bú sữa, người mừng rỡ ôm rồi lại hôn nàng, ngày nào cũng trôi qua trong tiếng cười. Lần đầu tiên Nàng xộc xệch đứng lên, "Phụ thân" một tay lấy nhắc nàng tới đặt ở trên bả vai vòng vai vòng, nàng bị sợ đến mức tiêu ảo ảo toàn thân hấn, nhưng phụ thân một chút cũng không có tức giận, còn dùng cầm mộc râu của hấn đâm nàng.

Lần đầu tiên Nàng nằm ngủ trên mặt đất, "Tỷ tỷ" đau lòng bế nàng lên, chỉ sợ nàng đông lạnh hư rồi. Lần đầu tiên Nàng bị nha đầu hư hỏng đẩy ngã, "Ca ca" đưa tay đỡ ngã nha đầu hư hỏng, về nhà bị mẫu thân hung hăng đánh cho một trận, nhưng ca ca vừa che cái mông kêu đau, vừa hướng nàng nháy mắt ra hiệu, buồn cười cực kỳ.

Khi nàng năm tuổi, rốt cuộc Thư Lan hiểu rõ trên người xảy ra biến hóa, hơn nữa dần dần quen cuộc sống như thế.

Nàng biết, nàng biến thành một con người, một loại sinh vật rất là kỳ quái.

Tác giả có lời muốn nói: thì ra là "Ngã gục" cũng là từ mẫn cảm

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Kẻ lười biếng vô cùng phiến toái

Tuyết đông đã tan, gió xuân nhẹ phát, chớp mắt, cây hạnh trong sân lại nở hoa.

"A Lan, A Lan, muội ở đâu?"

Thư Uyển vội làm xong cơm trưa, đợi lúc rảnh rồi liền vén rèm cửa lên liếc mắt nhìn vào trong phòng, thế nhưng không thấy muội muội lẽ ra đang nằm ngủ trên kháng, vội vàng tìm khắp phòng cùng những nơi có thể ngủ được.

Muội muội của nàng, từ nhỏ đã an tĩnh hiểu chuyện, không giống đứa trẻ nhà người ta thích khóc thích quấy, nhưng chỉ là có một khuyết điểm, người đặc biệt lười, luôn ngủ đến hết một ngày, nói nàng ngủ cũng không nghe, đánh sao, một đôi mắt to như nho đen ngập nước đáp trả, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào béo múp míp, ngay cả mẫu thân nghiêm khắc dạy con cũng không nỡ đánh nàng, càng không cần phải nói đến phụ thân ôn hòa thích cười rồi, kết quả, muội muội càng lúc càng lười rồi, lười đến mức tùy tiện tìm một chỗ cũng có thể ngủ mất.

Không tìm được muội muội, Thư Uyển càng lúc càng gấp, mắt thấy mặt trời sẽ lên đỉnh đầu, phụ thân, mẫu thân cùng đệ đệ còn có một nhà Tiêu thúc thúc đều ở ruộng trồng đậu phộng, sẽ chờ nàng đến đưa cơm!

Trong phòng không có, chẳng lẽ nàng chạy ra ngoài chơi rồi?

Mặc dù Thư Uyển cảm thấy muội muội lười không thể nào chủ động đi chơi, nàng còn đi tới trong sân nhìn một chút. Lúc nhìn đến, lập tức tròn tròn mắt.

Trong sân dùng tre để rào lại, phía tây trồng hai cây hạnh, có kích thước lớn, hoa hạnh màu trắng có chút hồng nhạt nở đầy sân, ở giữa hai cây hạnh, chẳng biết lúc nào đặt một cái sọt nhỏ bên từ cành liễu, dài khoảng bốn thước, chiều rộng hơn một thước, bình thường đặt ở trên xe đẩy, mỗi bên một cái, hiện giờ trong sọt nhỏ không chứa được liệu phụ thân hái từ trên núi, mà là một oa nhi ngứa mặt nằm, ánh nắng ấm áp xuyên qua trăm bóng hoa chiếu rọi trên người, thoảng như cánh mộng.

Đối với "giường mới" của muội muội, Thư Uyển dở khóc dở cười, nếu là bình thường, nàng còn có thể trêu chọc muội muội, chỉ là hôm nay thời gian cấp bách, không có thời gian chơi đùa. Bước nhanh đến dưới tàng cây hạnh, Thư Uyển đưa tay cầm lấy khăn che trên mặt muội muội, trực tiếp ôm người ra, "A Lan, tỉnh, chúng ta đi đưa cơm cho phụ thân!"

Gọi hay kêu người cũng không tỉnh, Thư Uyển có kinh nghiệm phong phú dứt khoát dùng khăn ướt nhẹ lau mặt thay muội muội, tẩy đi nước miếng nơi khóe miệng nàng, lúc này, Thư Lan rốt cuộc mở mắt ra.

"Tỷ tỷ, ăn cơm à?"

"Muội đó, trừ ngủ chỉ biết có ăn thôi, muội quên hôm nay nhà chúng ta trồng đậu phộng à, đi, chúng ta đi đưa cơm cho phụ thân, ở ruộng trồng." Thư Uyên thay muội muội kéo lại quần có chút nhăn, khóa chặt cửa, một tay dắt muội muội ngái ngủ lơ mơ, một tay cầm rổ thức ăn, bước nhanh đi về ruộng trồng phía nam.

"A Uyên đi đưa cơm à?" Người trong thôn cười chào hỏi cùng Thư Uyên.

Thư Uyên cười ngọt ngào, hướng người này gọi Lý thúc, hướng người kia gọi Trương thăm, dọc đường đi cũng chưa có từng dừng lại.

"Người nhìn A Uyên nhà người ta xem, cũng bằng tuổi với người, người ta đã biết nấu cơm đồ muội muội, người cái gì cũng không biết, để cho người giặt bộ quần áo cũng kinh sợ!" Có người lấy A Uyên làm ví dụ để dạy dỗ đứa bé nhà mình, nữ oa bị quở mắng bĩu môi, nghiêng đầu chạy ra.

Chuyện như vậy rất thường gặp ở trong thôn, Thư Uyên nhớ rõ, không ít lần mẫu thân khen đệ đệ Tiêu gia thông minh hiểu chuyện, để dạy dỗ Thư Triển bướng bỉnh, về phần muội muội, mẫu thân đều lười nói rồi, nói gì? Người nói bệnh đậu mùa nát rữa, người ta liền co rụt cổ lại ngủ mất rồi.

Đi khoảng một khắc đồng hồ, cuối cùng hai người đã tới ruộng trồng đậu của nhà mình.

"Cha, nương, Tiêu thúc, Nhị thăm, ăn cơm thôi!"

Thư Uyên gọi một tiếng, mọi người bận rộn lần lượt buông việc trong tay xuống, cùng nhau vây quanh.

Thư Uyên trải một mảnh vải thô màu xanh dương trên mặt đất, bày ra hai đĩa thức ăn tràn đầy, xới cơm, chờ người đông đủ, lần lượt đưa bát đĩa qua.

Trên đầu Lam thị trùm khăn màu xanh, nhìn tiểu cô nương Thư Uyên đã lớn lên, tự đáy lòng khen: "Tẩu tử, ta thật hâm mộ tẩu, A Uyên khéo léo hiểu chuyện, cho dù ai thấy đều muốn khen vài câu, nếu ta cũng có khuê nữ như vậy thật tốt."

Nữ nhi được khen, trong lòng Tần thị hoan hỉ, nhưng vừa nhìn thấy tiểu nữ nhi gần như nhắm mắt lại ăn cơm, nụ cười kia biến thành bất đắc dĩ, gấp cho Tiêu Lang một miếng thức ăn, mới nói: "Khuê nữ có gì tốt, nếu người sinh một đứa như A Lan, sẽ sầu lo thôi. Người nói một chút, hai đứa bé này sinh cùng ngày, sao tính tình người khác nhau nhiều như vậy chứ?"

"Tiêu Lang nhà các người, sáu tháng sẽ đi bộ, lúc một tuổi đã nói chuyện rõ ràng, hai tuổi đã giúp đỡ xử lý da thú rồi. Bây giờ còn gieo giống giúp một tay. Nhìn lại A Lan nhà chúng ta một chút, thời điểm hai tuổi mới có thể đi, ba tuổi bắt đầu nói chuyện, ại, quả thật không cách nào so sánh được!"

Người bị chê không có bất kỳ phản ứng nào, ca ca của nàng cũng không nhịn, Thư Triển buông chén đĩa xuống, "Mẹ, mặc dù muội muội lười một chút, nhưng nàng không cần người lo lắng, nếu bốn tuổi nàng len lén chạy đến trong núi, đến lượt người nóng nãy!" Nói xong, lặng lẽ trợn mắt nhìn Tiêu Lang một cái.

"Chính phải chính phải!" Lam thị không nhịn được tiếp lời nói: "A Lan rất ngoan, xem tiểu tử nhà chúng ta, trong nháy mắt cũng không thấy bóng người rồi, không biết mỗi ngày hần đều chạy đi đâu làm trò gì, còn có tính tình khó hiểu, nhìn thấy người lạ cũng không nói chuyện, ngay cả với chúng ta, trừ không nói không được, hần cũng không há mồm!"

Các nữ nhân tán dương đứa bé đối phương với nhau, Tiêu Thủ Vọng cùng Thư Mậu Đình sớm thành thói quen, chỉ cười ăn cơm.

"Mẹ, con ăn no." Tiêu Lang buông chén xuống, đứng dậy đi về phía đất trồng.

Tần thị kéo hần lại, "Chất tử ngoan, con cũng bận rộn tới trưa..., còn lại cứ giao cho Uyên tỷ tỷ đi, cơm nước xong, con mang theo muội muội về nhà trước, đi về nhà con cũng được, về nhà chúng ta cũng được, tóm lại đừng cho muội muội ngủ dưới đất là được."

Tiêu Lang cúi đầu, liếc mắt Thư Lan cơm nước xong đang ngủ gà ngủ gật, có chút không tình nguyện gạt đầu một cái.

Tần thị không nhịn được hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ bé hơi đen của Tiêu lang.

Một tiếng "Bẹp" thanh thúy vang lên, rốt cuộc làm cho Shulan mở mắt lên, chao đảo nhào tới trong ngực Tần thị: "Mẹ, thân ái!"

Ôm trong ngực cơ thể mềm mại, nghe âm thanh non nớt ngọt mềm này, lòng của Tần thị đều muốn hóa thành nước, vội vàng hung hăng hôn hai cái trên mặt nữ nhi đang làm nũng, điểm cái mũi nhỏ của nàng nói: "Trở về phải nghe lời ca ca nói, biết không?"

Thư Lan ở trong lòng nương co lại, nếu không phải là đột nhiên bị người khác kéo ra, nàng muốn ở trong lòng ấm áp quen thuộc mà ngủ thiếp đi.

Tiêu Lang lúi cúi tay Thư Lan, buồn bực nói: "Nương, bá mẫu, chúng ta đi."

"Đi đi, người đừng chạy loạn !" Lam thị không yên tâm dặn dò.

Khóe miệng Tiêu lang giật giật, khi nào hần chạy loạn, cũng chỉ là đi lên núi rèn luyện thân thể thôi, thân thể người so với thể chất ban đầu của mình kém hơn nhiều, không có nanh không có móng vuốt sắc bén, hần phải tăng cường những phương diện khác, mới có thể nắm giữ lực công kích cường đại.

Suy nghĩ đến mất hồn, bên cạnh chợt truyền đến âm thanh quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, cúi đầu mà xem xét, chỉ thấy Thư Lan dùng sức lắc lắc cánh tay, muốn thoát khỏi hắn, "Đau, người buông ta ra! Người đi nhanh như vậy, ta không muốn người đất!"

Thật là đứa bé yếu ớt!

Tiêu lang khinh thường buông tay ra, không ngờ Thư Lan không chú ý, trực tiếp ngã về phía sau.

Cái miệng nhỏ của Thư Lan ngã đau, cũng không thèm nhìn tới Tiêu Lang, lau mặt oa oa khóc: "oa oa, Nương, Lang ca ca khi dễ ta!"

Nhìn người ngồi dưới đất, nước mắt rơi xuống xoành xoạch, miệng rộng mở đến mức có thể nhìn thấy cổ họng của tiêu cô nương, Tiêu lang cắn răng nặn một câu: thật phiền toái!

Tác giả có lời muốn nói: thích hôn xin cất giữ một chút đi, hoan nghênh nhấn lại,

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nguy hiểm trong khi tắm

Tiêu Lang dẫn Thư Lan về nhà mình.

Thư Lan khóc một lát liền mệt mỏi, thân thể nhỏ nhỏ dường như hoàn toàn dựa vào người Tiêu lang hơi cao so với nàng, nếu không phải Tiêu lang rắn chắc hơn nhiều so với đứa bé cùng lứa, thì hai người đã cùng nhau ngã xuống trên mặt đất rồi.

"Được rồi, đến nhà rồi, tự người đi đến giường ngủ đi." Tiêu Lang rút cánh tay Thư Lan từ trong ngực ra, ý bảo chính nàng đi đến trên giường đi.

Thư Lan mơ mơ màng màng gạt đầu một cái, đưa tay với tới mép giường cao hơn nàng một chút, lộ ra hai cánh tay mập mập trắng nõn, sau đó sẽ đem đùi phải nhấc lên trên mép giường, hi ha hi hục vát và bò lên trên, đáng tiếc sau nỗ lực nửa ngày, nửa người vẫn giắt trên giường, đúng là không lên được.

"Ngu hết biết!"

Tiêu Lang nói thầm một tiếng, đôi tay nâng cái miệng nhỏ uốn tới ẹo lui trước mắt, nhấc lên trên, liền đem người đẩy đến bên trong giường, còn lăn hai vòng.

Thư Lan nhắm mắt co người lại, trực tiếp nằm sấp ngủ.

"Người cởi giày ra!" Tiêu Lang đứng trên mặt đất cắn răng nói.

Thư Lan bẹp bẹp miệng, đưa tay quào loạn một chút, sau đó ngón trỏ đưa đến trong miệng, ngón tay út đen thui lùi, môi hồng nhuận nhuận, khuôn mặt nhỏ nhắn đen lùi vương đầy nước mắt, không nói ghét được!

Tiêu Lang quả thật muốn nắm tóc rồi, tại sao có người lười biếng thế này! Nhìn xiêm y nàng ấy, buổi sáng bá mẩu còn đôi đồ mới cho nàng, bởi vì mới vừa rồi ăn vạ lăn lộn trên mặt đất, bây giờ đã bẩn không còn hình dáng, còn có mặt của nàng, trước khi ăn cơm trưa còn trắng trắng sạch sẽ, hiện tại đường đen đường trắng, a a a, nàng là người đó! ! !

Nghĩ đến lúc bá mẩu nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng, nghĩ đến Thư Uyển tỷ tỷ thêu tiểu hà bao cho hắn, Tiêu Lang cảm thấy, mình có phần trách nhiệm chăm sóc nha đầu lười này.

Hắn đi xuống phòng bếp, nhón chân lên đem nồi chà một lần, múc mấy gáo nước đầy, đến hậu viện ôm bó củi tới, bắt đầu chuẩn bị nước tắm cho hai người. Ừ, cho một người tắm quá lãng phí, dù sao bồn tắm khá lớn, hắn cũng tắm rửa thôi.

Một lát sau, hơi nước ừng ực bốc lên, Tiêu Lang mất công sức đôi nước tắm, liền lôi Thư Lan từ trong kháng xuống, trước tiên cởi hai búi tóc đỉnh đầu ra, tóc mềm hơi vàng rơi xuống, phủ trên bả vai của nàng, sau đó cởi áo cởi quần, thân thể nhỏ bé trắng nõn lộ ra. (chắc chắc ~ chưa gì đã ăn hết đậu hũ của người ta ~ ^ _ ^ ~)

Tiêu lang nhìn bụng nhỏ trắng nõn của Thư Lan một chút, nhìn lại bàn tay nhỏ của nàng đen thui lùi, càng cảm thấy nàng lười không có thuốc nào cứu được, vốn là một tiểu cô nương trắng sạch đáng yêu, bị ngâm lặn qua lần lại không còn hình dáng.

Bởi vì Thư Lan còn ngủ, Tiêu lang từng chút từng chút kéo người đến bồn tắm bên cạnh, nắm tay của nàng nhảy vào bồn tắm, sau đó dùng lực túm nàng vào, không nghĩ dưới chân trơn trượt, hai người cùng nhau ngã xuống bồn tắm.

"Khụ khụ, ô ô, nương!" Thư Lan sắc một ngụm nước thật to, khó chịu muốn chết, theo thói quen bắt đầu gọi mẹ.

"Không cho khóc!"

Một tiếng dứt khoát vang lên bên tai, thành công khiến Thư Lan ngậm miệng, mở mắt ra, chỉ thấy một tiểu hắc nhân đứng trước mặt, đôi mắt đen láy hung hăng nhìn mình.

Mắt thấy Thư Lan bĩu môi lại muốn khóc lên, Tiêu Lang không nhịn được đỡ nàng ngồi xuống, nhẹ nhàng vẩy nước trên người nàng: "Đừng khóc, ca ca tắm rửa cho ngươi, tắm trắng tinh, ngươi xem tay của ngươi!" Nắm bàn tay đen thui của người nào đó lên, giờ trước mặt nàng.

Thư Lan trừng hai mắt, ngoan ngoãn không nhúc nhích, nước xung quanh dập dềnh, không lạnh cũng không nóng, thật thoải mái.

Thấy Thư Lan đờng hoàng, cuối cùng Tiêu Lang thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu kì cọ thay nàng.

"Lang ca ca, đau!" Thư Lan nhắm mắt lại, cong môi lên.

Tiêu Lang định thần nhìn lại, quả nhiên phát hiện dấu tay trên thân thể trắng nõn, liền thả nhẹ động tác.

Cảm thấy thư thái rất nhiều, Thư Lan ngọt ngào làm nũng: "Lang ca ca thật tốt."

Từ lâu Tiêu Lang đã quen tính khí của nàng, đau sẽ khóc thoải mái liền nũng nịu, cũng không trả lời, tắm xong bấp chân, cái móng liền tắm bụng cho nàng, từ từ đến phần bả vai, cổ. Tóc mềm nhũn giống như rong rêu nhẹ nhàng nổi lên trên mặt nước, chặn lại tầm mắt, Tiêu Lang để Thư Lan ngồi trên chân mình, đẩy tóc đến phía sau nàng, giờ tay lên, lại ngăn cả người.

Nơi xương bả vai mỏng manh tinh xảo, có hai dấu răng giống như vết bớt.

Giống như bị nhiếp hồn, Tiêu Lang từ từ tới gần, bờ môi mềm mại, chạm lại hình dáng quen thuộc kia.

Đụng chạm xa lạ khiến Thư Lan mở mắt, nàng nghi ngờ nhìn cái gáy ngó nơi bả vai, giờ tay lên sờ lên cánh tay Tiêu Lang: "Lang ca ca, sao ngươi hôn bả vai ta?" Nương đã nói, thích phải hôn mặt, mặc dù nàng thường nhìn thấy phụ thân hôn miệng nương, có lúc còn có thể nghe tiếng nương kêu vào ban đêm, khi đó nàng còn thay phụ thân tiếc hận, sữa của nương đã không còn. (~ sắc ~)

Người phía trước chợt ngẩng đầu lên, Thư Lan không chuẩn bị mà rơi vào trong đôi con ngươi băng lãnh, ánh mắt kia vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, quen thuộc là vì kiếp trước nàng đã từng thấy một lần, đó là lần đầu tiên cũng là một lần cuối nàng trao đôi ánh mắt cùng sinh vật khác, cho nên khắc sâu trong trí nhớ, xa lạ cũng là vì nàng rõ ràng đã biến thành người, người này Lang ca ca nhà Nhị thăm, làm sao hắn có thể dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn mình đây?

Thư Lan theo bản năng lắc đầu một cái, đưa tay che lại ánh mắt của Tiêu Lang, "Lang ca ca, ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta sợ!"

Tiêu Lang bắt được tay của nàng, "Ngươi sợ cái gì?"

Nếu là có người nhìn thấy một màn này, nghe thấy đoạn đối thoại này, tuyệt đối sẽ khiếp sợ tròn to hai mắt, trời ạ, đây rõ ràng là hai oa nhi năm tuổi, lời nói thế nào dễ làm người ta hiểu lầm vậy? Nếu bọn họ lớn khoảng mười tuổi, hoàn toàn có thể đón nhận, đơn giản là chuyện nam nữ chứ sao.

Thư Lan càng phát ra sợ hãi đứng lên, cả người tay chân đều lạnh, dù chung quanh là nước ấm cũng không cách nào ngăn cản hồi ức thâm sâu hiện rõ sâu trong linh hồn, nàng thử rút tay về, Tiêu Lang lại bắt được tay của nàng đặt trên cổ của hắn, sau đó hé miệng hướng về phía nàng, lộ ra hai hàm răng trắng: "Quen thuộc sao?"

Là nó, thật sự là nó! Đột nhiên con vật không lồ kia từ phía sau nhào tới!

"Nương." Thư Lan bị sợ đến hồn bay phách tán, há mồm liên kêu, chỉ là không đợi âm thanh của nàng truyền đi, liền bị người gắt gao ấn vào trong nước.

"Buông ta ra, ừng ục." Nàng dùng sức giãy giụa, nước ầm áp lại thừa lúc mà vào, tư vị kia cực kỳ khó chịu, Thư Lan vội vàng ngậm miệng, nàng hoảng sợ khiến nước mắt chảy ra mãnh liệt, hòa vào trong nước. Tư vị từ vọng lại phủ xuống, Thư Lan nghĩ không cam lòng, đòi trước chết ở trong tay nó, đời này còn phải chết trong tay hắn sao? Nàng chỉ là thích ngủ thôi mà, không trêu ai chọc ai cả..., vì sao gặp phải nó?

Thư Lan hận, Tiêu lang càng hận hơn.

Nó là Lang Vương trên băng nguyên, thích nhất là chạy trong trời băng đất tuyết, nhưng có một ngày, nó rơi vào bẫy rập của loài người, sau đó mất đi ý thức, đợi nó tỉnh táo lần nữa, lại bị nhốt ở trong nhà giam kim loại chật hẹp, không có ngày tự do. Thật vất vả, nó được thả ra, mặc dù là ở một địa phương hoàn toàn xa lạ, nhưng nó tự do, sau thời gian ngắn ngủi để quen thuộc, lại phát hiện ra con mồi thứ nhất có thể ăn, một con treo ở trên cây ngủ, hại nó đợi con mồi từ sớm đến muộn! Đáng hận hơn chính là, tốc độ chạy trốn của con mồi này thật chậm thê nhưng một cái vung móng vuốt đã lấy mạng của nó, lúc nó đang cố lại tự do!

Vô luận là nó cùng nó, hay là hắn cùng với nàng, đều có mối hận sinh tử!

Nhìn thân thể nhỏ bé đập ở dưới nước, Tiêu lang cảm nhận được một loại khoái cảm báo thù, tư vị mất hồn này làm con ngươi hắn nổi lên huyết sắc nhàn nhạt, hắn giống như trở về băng nguyên, tất cả sinh vật đều run rẩy ở dưới thân nó.

"A!"

Hạ thân yếu ớt chột hung hăng bị bắt được, Tiêu lang phát ra một tiếng rên, trên tay cũng mất hơi sức.

Thừa dịp cơ hội ngắn ngủi, trước kia tinh thần Thư Lan cũng không có kích động lao ra bồn tắm thế này, cũng không mặc quần áo, nhanh chân chạy đi về phía đất trồng đậu phộng!

Tác giả có lời muốn nói: ha ha, đã nhận ra, không biết về sau hai người sẽ chung đụng như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Một chuyện hiểu lầm

Rất nhiều người Thôn Thanh Sơn nhớ rõ, một ngày kia, một nữ oa năm tuổi thân thể trần truồng từ Tiêu gia vọt ra, tóc tai bù xù, vừa chạy vừa gọi nường.

Lúc Thư Lan chạy đến đất trồng đậu phộng, tiếng khóc có vẻ khàn khàn đã truyền vào lỗ tai đám người Tần thị cùng Lam thị, đợi mọi người cùng nhau quay đầu lại, phát hiện Thư Lan trần truồng chạy về phía này, vừa chạy vừa gọi nường, có thể nói nét mặt kia rất đa dạng, cực kỳ đặc sắc.

Tâm bốn người Thư gia cũng vỡ rồi, Tần thị ném đậu phộng trong tay xuống liền vọt đi lên, ôm chặt nữ nhi vào trong ngực, Thư Lan khóc sấp thở không nổi, gắt gao ôm Tần thị, từng tiếng gọi nường, nghẹn họng rồi im bất.

"A Lan không khóc, không khóc, nường ở đây này!" Tần thị cũng không kịp hỏi chuyện gì xảy ra, nhận lấy áo vải trượng phu đưa, bọc thân thể nhỏ bé của nữ nhi, ngồi xếp bằng trên mặt đất, ôm ngang người vào trong ngực, vừa vỗ bả vai nường, vừa nhẹ giọng dụ dỗ.

Lam thị vừa đau lòng lại gấp gáp lo lắng, nường cũng nhìn Thư Lan lớn lên, từ nhỏ đứa nhỏ này đã đáng yêu không náo động, hôm nay khóc thành như vậy, phải nhận bao nhiêu uất ức, vô cùng có khả năng là do Tiêu lang!

Ngồi chồm hồm, Lam thị thay Thư Lan xoa bàn chân nhỏ lộ ở bên ngoài, ti mi phui sạch những hạt cát dính ở lòng bàn chân, chờ Thư Lan từ từ bình tĩnh lại, mới nhẹ giọng hỏi: "A Lan, người làm sao vậy? Lang ca ca đâu?" Tên nhi tử có ba âm, nhưng là Thư Lan thích gọi thành hai tiếng, mọi người cũng nói theo nường.

Nghe được ba chữ kia, Thư Lan càng rụt rè hơn, khóc thành bóng nước, ánh mắt đáng thương nhìn Tần thị: "Lang. Ca ca tắm cho ta, sau đó đè ta trong nước, không buông tay, ô ô, khó chịu muốn chết, đã nắm phía dưới hân, ca ca đau nên buông tay ra, ta liền chạy ra. nường!"

Nàng nói đều là sự thật, không có thêm dầu thêm mỡ, mặc dù làm người lâu như vậy, thật ra thì trừ biết người trong nhà đều thương nường, nường có thể tìm họ tổ uất ức, từ trước đến giờ Thư Lan lười biếng không có học được tâm địa gian xảo. Chỉ là, bắt đầu từ hôm nay, ít nhất Thư Lan hiểu một chuyện, đó chính là, Tiêu lang là con vật không lồ đầu thai, đời trước không ăn mình, đời này vẫn muốn giết nường, về sau nường phải trốn xa xa, không thể lại rơi vào trong tay của hân.

"Đồ ranh con, nhìn ta đánh chết hân không!"

Nghe giọng nói Thư Lan đứt quãng kể khổ rõ ràng xong, Lam thị sững sốt chốc lát, đợi nường phản ứng kịp thì từ làm chuyện tốt gì thì vụt đứng lên, không để ý Tần thị cùng Thư Mậu Đình khuyên can, chạy về nhà tựa như gió. Nàng thật sự tức giận, trước kia nhi tử ham chơi không ở nhà thì cũng thôi đi, rốt cuộc bình thường coi như hiểu chuyện, hôm nay lại dám như vậy đối đãi như vậy với A Lan, nếu sơ ý một chút, thiếu chút nữa lấy mạng người rồi!

Tần thị ôm Thư Lan rất bất tiện, vội vàng dẫn dò Thư Mậu Đình cùng Tiêu Thủ Vọng: "Các người nhanh đi ngăn nường lại, tiểu hài tử chơi đùa, luôn có va chạm, Tiêu Lang luôn luôn sáng suốt hiểu chuyện, chắc chắn không phải cố ý, có lẽ chỉ là hù dọa A Lan một chút, có lẽ nường đang nói chuyện không được bình thường! Chạy nhanh đi a!" Muốn đứng dậy, lại bị Thư Lan ôm thật chặt, khóc không cho nường đi.

Tiêu Thủ Vọng vẫn đang nhìn Thư Lan rơi nước mắt, dần dần ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, người khác không biết, hân làm cha lại biết, sức lực con trai đặc biệt lớn, khả năng săn thú sát sinh là trời sanh. Lĩnh ngộ. Bắt đầu năm ngoái, Tiêu Lang quần hân nhất định cùng hân vào núi săn thú, gặp phải con mèo như thỏ, gà rừng thì ánh mắt cổ chấp của Tiêu Lang làm hân có chút hoảng, nếu không phải bình thường nhi tử hiểu kính cha mẹ, tự giác làm giúp việc nhà, mặc dù đối với những khác đứa bé lạnh nhạt nhưng cũng sẽ không động thủ đánh nhau, thiếu chút nữa hân cho là nhi tử trúng tà.

"Đại ca, tẩu tử, các người đừng lo lắng, Tiêu Lang làm việc gì sai nên đánh, không thể nuông chiều, đứa nhỏ A Lan bị dọa sợ không nhẹ, các người bồi nường nhiều đi, ta trở về xem một chút!" Bỏ lại Thư Mậu Đình để về nhà, Tiêu Thủ Vọng áy náy hướng hân chấp tay một cái, sai bước chạy đi.

Thư Mậu Đình quan tâm tiểu nữ nhi, nhưng ở đây đã có thể tử an ủi, hân lo lắng Lam thị nặng tay đánh Tiêu Lang nguy hiểm đến tính mạng, đưa ánh mắt cho Tần thị, vội vàng đuổi theo.

Thư Triển cực kỳ tức giận, "Nurong, con cũng đi xem một chút, hấn lại khi dễ A Lan, nhìn con đánh chết hấn!"

Thư Uyển thanh kéo một cánh tay em trai, dòi suy nghĩ buồn binh của hấn: "Đệ không được nói bừa, nói không chừng chuyện này là hiểu lầm, để cha và nhị thúc xử lý là tốt, người chỉ nên đi bên cạnh xem một chút, dù sao cũng đừng thêm mắm thêm muối."

"Đứng, nghe tý người đi, Nhị thúc và Nhị thẩm vốn là tức giận rồi, người làm ca ca, phải khuyên của bọn họ mới đúng." Tần thị vui mừng nhìn đại nữ nhi một cái, nhìn chăm chăm nhi tử lỗ mãng nói.

Thư Triển tức giận bấu môi, không so đo cùng họ, xoa chân chạy, nữ nhân chính là phiền toái, muối muối cũng bị tiểu tử Tiêu Lang kia khi dễ như vậy, họ lại vẫn muốn hấn nói tốt cho Tiêu Lang, nằm mơ đi đi!

Lam thị tức giận đứng đứng về đến nhà, liếc mắt liền nhìn thấy Tiêu Lang ăn mặc chỉnh tề ngồi ở dưới mái hiên, đang giặt quần áo bẩn, hình như trong chậu gỗ thật to lộ ra một vật màu hồng, vừa đi tới nhìn, quả nhiên là cái áo phần hồng của Thư Lan.

"Nurong, đã trồng xong đậu phộng rồi à, một ngày một nhọc rồi, nhanh lên trên giường nghỉ một lát thôi." Tiêu Lang ngẩng đầu, trên gương mặt ngây thơ cùng số tuổi không thành thực.

Đối với đứa con trai ưu tú này, trong lòng Lam thị chắc chắn là tự hào, dỗi mắt cả trong thôn, con cái nhà ai năm tuổi có thể hiểu chuyện như vậy?

Chỉ là, con trai hiểu chuyện cũng không thể voi bót khiếp sợ cùng lửa giận trong lòng nàng.

Lam thị một tay kéo Tiêu Lang đến bên cạnh, cúi đầu hỏi: "có phải người khi dễ A Lan hay không?"

Trong mắt Tiêu Lang thoáng qua một tia sáng lạnh, quá khứ bị lông mi dày đặc của hấn che giấu, hấn mím mím môi, "Nurong, ta không có khi dễ muối muối, trên người nàng dơ bẩn, ta tắm cho nàng, không cần thận sắc nước, nàng đã cào một đường, nhanh chân mà bỏ chạy rồi." Nói xong, vén quần lên, lộ ra ba đường vết tay hồng nhạt rõ ràng trên đùi, mắt thấy cũng trầy da.

Sau khi Thư Lan chạy đi, Tiêu Lang suy nghĩ cẩn thận, hôm nay nàng là nữ nhi của bá phụ cùng bá mẫu, nếu hấn giết nàng thật, người Thư gia nhất định sẽ khổ sở, đối với mình bọn họ yêu thương rất nhiều, hấn không thể lấy oán trả ơn khiến người Thư gia đau lòng. Hừ, báo thù không cần phải giết đối phương, chỉ cần không để cho nàng thoải mái qua ngày là được.

Lười nha đầu nhất định sẽ tố cáo, vì để tránh bị đòn dữ dội, Tiêu Lang cố ý cào một cái ở trên đùi, nurong nhất định sẽ đau lòng.

Quả nhiên Lam thị đau lòng muốn chết, thật ra thì lúc nàng nhìn thấy nhi tử giặt quần áo thay Thư Lan, tin tưởng nhi tử không có khi dễ Thư Lan, nếu không sao có thể giúp đỡ vậy? Đứa bé nhỏ như vậy, nhất định là hiểu lầm, ừ, đứa bé A Lan kia luôn luôn vô cùng yếu ớt.

Lam thị vừa đến trước, Tiêu Thủ Vọng cùng Thư Mậu Đình liền đuổi theo sau, đương nhiên cũng đã nghe Tiêu Lang giải thích, thấy vết thương của hấn. Tiêu Thủ Vọng thở phào nhẹ nhõm, Thư Mậu Đình cũng cười nói: "Đã nói là hiểu lầm, đều tại chúng ta nuông chiều A Lan quá yếu ớt rồi, không có gì cũng ồn ào. Xem Tiêu Lang một chút, còn hảo tâm giặt quần áo thay A Lan, ai, quả thật rất thân thiết với nữ nhi!"

Mặc dù Lam thị không tức giận, nhưng vẫn bàn tay đánh cái mông Tiêu lang, "Về sau cẩn thận một chút, đừng hù dọa A Lan nữa!"

"Ừ", Tiêu lang gật đầu một cái, nhưng trong lòng xem thường.

Tác giả có lời muốn nói: khụ khụ, nhận ra kẻ thù, thái độ đúng đắn, chương kế tiếp bắt đầu trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Không thể trêu vào (1)

Tại sao Tiêu lang cảm giận nàng nhiều như vậy chứ? Vấn đề này quấy nhiễu Thư Lan ròng rã năm năm.

Đối với chuyện đầu thai chuyển thế này, Thư Lan cảm thấy, dù sao chết sớm chết muộn đều phải chết, quan trọng là đầu thai cái gì. Nhìn một chút, ông trời thật tốt đối với bọn họ, để cho hai người đầu thai tốt. Nàng có cha thương nurong yêu, tỷ cùng chiều huynh dựa vào, việc nặng trong nhà được cha và ca ca làm, việc nhẹ nhàng do nẫu thân cùng tỷ tỷ giải quyết, nàng chỉ cần ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn là được, nhiệm vụ duy nhất chính là ăn vạ làm nũng, trêu chọc người nhà vui vẻ.

Tiêu Lang này, mặc dù hấn khổ chút, ba năm trước đây mẫu thân Lam thị khó sanh qua đời, nhưng Tiêu nhị thúc yêu thương hấn gấp bội, cho dù ai cầu hôn cũng không nguyện ý cưới kể thất, chỉ sợ hấn bị uất ức, biết Tiêu lang thích son phấn thú, Tiêu nhị thúc cũng dung túng hấn, cuộc sống gia đình tạm ổn tự do tự tại, rất tiêu dao.

Nhưng tại sao hấn phải nín lấy mình không buông chứ?

Bởi vì kiếp trước mình hại hần? Nhưng trước kia tại vì hần muốn ăn mình, nàg mới phản kháng, hơn nữa, hai người đồng quy vu tận, ai cũng không thiếu của người nào, nàg lười phải truy cứu ân oán đời trước, hần cần gì bụng dạ hẹp hòi chứ?

Suy nghĩ nửa ngày cũng khôn có được đáp án, Thư Lan dứt khoát không nghĩ nữa, miễn cưỡng lật người, từ trong chăn bò dậy. Mặt trời đã phoi đến cái mông, nếu ngủ tiếp chỉ đòi lấy bàn tay của nưong, qua nhiều năm như thế, Thư Lan đã sớm kiểm chế mức độ lười biếng, mẫu thân có thể tha thứ cho việc nàg không ăn điểm tâm, cũng không để cho nàg bỏ qua cơm trưa.

Mức nước rửa mặt xong, Thư Lan cầm dây buộc tóc đi tìm Thư Uyên giúp nàg chải tóc, thấy Tần thị đang ở trong sân giặt quần áo, nghi ngờ hỏi: "Nưong, tỷ tỷ đâu?" Phụ thân chắc chắn lại ra ngoài xem bệnh rồi, đầu mùa xuân ca ca sẽ ở trong nhà cữu cữu trấn trên, vì chuẩn bị tháng tám thi Hương, bọn họ không ở nhà là điều bình thường.

Tần thị không ngẩng đầu, "Hôm nay cha con đi lên trấn, ta để cho tỷ tỷ đi theo, đưa sam y đã làm mấy ngày trước cho ca ca con, trời càng ngày càng nóng hơn, cũng không thể để cho cữu cữu tổn kém." Mặc dù bọn họ không thiếu tiền.

Nhà Cữu Cữu, Thư Lan ngồi ở dưới mái hiên trên ghế dài nhỏ, lặng lẽ suy nghĩ. Trong ấn tượng nhiều lần nàg qua nhà cữu cữu, ông ngoại ăn nói thật trọng, thoát nhìn hơi đáng sợ, bà ngoại rất hiền lành, mỗi lần đi đều ôm nàg hôn mấy cái. Cữu cữu cùng mợ đều rất thích nàg, mấy biểu huynh cũng thích chơi cùng nàg. Đứng rồi, nhà cữu cữu còn có dây nho, nho xanh chua chua, nho tím ngọt ngọt.

Thế nhưng, mặc kệ nhà cữu cữu tốt bao nhiêu, Thư Lan cũng không ưa thích ở nhà cữu cữu, bởi vì ở đó nàg không thể ngủ nưong, nếu không sẽ bị người chê cười, chủ yếu là mẫu thân sẽ đứng lúc lỏi nàg từ trong chăn ra ngoài. Hơn nữa, người nhà cữu cữu nhiều, nàg muốn lén lút chộp mắt cũng không được, luôn bị người quấy rầy.

"Nưong, vậy người buộc tóc cho con đi." Thư Lan mềm mại nói, đưa tay ngáp một cái.

Chân mày Tần thị nhảy lên, cuối cùng không thể nhịn được, cầm quần áo quăng vào trong chậu gỗ, nhìn chăm chăm nữ nhi nói: "Ngươi nhìn ngươi xem, đã qua sinh nhật mười tuổi, cũng không biết chải đầu, lúc tỷ tỷ của ngươi lớn như ngươi vậy, đã biết giặt quần áo nấu cơm, cái gì cũng giúp ta. Ta cho ngươi biết, ngươi lười như vậy nữa, cần thận tương lai không ai thèm lấy!"

Thư Lan quen nghe Tần thị phê bình, cũng không thêm đề ý, nháy mắt nói: "Nưong, cái gì gọi là không ai thèm lấy?"

"Chính là chờ ngươi trưởng thành, không có nam hài tử nguyện ý cưới ngươi về nhà, ngươi cũng chỉ có thể ở nhà làm gái lơ thì bị người nhạo báng!" Tần thị cắn răng nói, trước kia nàg cảm thấy nữ nhi còn nhỏ, không nỡ sàm mặt để quần giã, nhưng bây giờ tuyệt đối không thể nuông chiều thêm nữa, nếu không nàg sẽ không biết việc nhà sẽ không biết nữ công cũng không đi học chữ, cũng không thể làm nàg dâu nhà nông bình thường, lại không thể làm nãi nãi gia đình phú hộ, ngộ nhờ không ai thèm lấy thì làm thế nào?

"A, như vậy, như vậy vô cùng tốt, con vẫn ở cùng với phụ thân và mọi người." Thư Lan thờ ơ nói, cha nưong đối với nàg tốt như vậy, nàg mới lười phải gả cho người đây.

Nhìn đáng về nữ nhi không sao cả, Tần thị sắp bị nàg tức chết rồi, "Ngươi."

"Bá mẫu, A Lan lại chọc người tức giận à?" Tiêu Lang bụng một chút thức ăn, xuất hiện ở cửa viện Thư gia.

Thư Lan đứng vụt lên, mặt tràn đầy cảnh giác nhìn chăm chăm thiếu niên đối diện một thân áo vải mộc mạc.

Tiểu nam hài năm đó đã trưởng thành thành tiểu đại nhân, gần như là cao nhất trong những đứa bé cùng lứa trong thôn, cũng sắp xỉ như Thư Uyên mười lăm tuổi, cao hơn nửa cái đầu so với mình. Hàng năm lên núi săn thú, khuôn mặt của hần cùng cánh tay phoi nắng thành màu lúa mạch, khiến khuôn mặt vốn thanh tú có vẻ thành thực hơn so với tuổi thật, ít đi linh khí hoạt bát của hài tử, thành người chừng chạc hơn. Vào giờ phút này, con ngươi hần đen nhánh sâu thẳm cứ cười như không cười đang nhìn mình, giống như một con mèo hoa lớn, mà nàg chính là chuột con bị vẫy ở trong góc, chỉ có thể bị hần đùa bỡn, lúc nào hần không có hứng thú, sẽ nhào lên ăn mình hết!

Không được, một khác Thư Lan cũng không muốn ở lại cùng Tiêu Lang, xoay người chạy vào trong phòng, nàg muốn chen vào cửa phòng, lúc nào Tiêu lang đi, nàg trở ra.

Tần thị tay mát lạnh lẹ nín cánh tay nữ nhi lại, về mặt tươi cười nói với Tiêu lang: "A lang tới à, nhanh vào trong nhà , muội muội ngươi vẫn mong đợi ngươi tới đây sớm chút."

Sau khi Lam thị qua đời, suốt cả một tháng Tiêu Lang cũng không nói chuyện, cũng không khóc một tiếng, nhưng tất cả người quen thuộc Tiêu Lang đều có thể nhìn ra, trong lòng đứa bé này khó chịu lắm, Tiểu Thủ Vọng cũng không khỏi nóng ruột, chỉ sợ đứa bé kìm nén thành bệnh. Sau đó, Tần thị nghĩ đến Thư Lan cùng Tiêu lang lớn lên, tuy rằng bởi vì hiểu lầm lần đó nữ nhi vẫn ân núp Tiêu Lang, dù sao đều là con nít, nói không chừng chủ động quan tâm một chút, Tiêu Lang sẽ dễ chịu hơn chút. Sự thật chứng minh ý nghĩ của nàg là chính xác, chỉ cần nữ nhi dè dặt sờ sờ đầu Tiêu Lang, trong mắt Tiêu Lang liền khôi phục sáng rõ. Từ đó về sau, chỉ cần nhìn về phía nữ nhi, nụ cười trên mặt Tiêu Lang sẽ nhiều hơn chút.

Cho nên, mỗi lần Tiêu lang tới đây, đau lòng thiếu niên sớm mất mẹ Tần thị sẽ khiến Thư Lan "nhiệt tình" chiều đãi hần. (Thật tội cho Lan tỷ mà)

Tiêu lang nhìn tiểu cô nương ở trong ngực Tần thị gầy gù không chịu nhìn thẳng mình, khẽ mỉm cười: "Như vậy à, vừa đúng lúc, phụ thân mới vừa hầm một con gà, để ta đưa tới cho bá mẫu làm món ăn buổi trưa, nhất định A Lan thích ăn." Nói xong đi vào.

Tần thị cũng không khách khí với hắn, một tay nhận lấy món ăn, một tay nhét Thư Lan vào trong tay Tiêu Lang, chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: "A Lang, Uyên tỷ tỷ ngươi đi lên trần rồi, đứa nhỏ này ngốc ngếch, ngươi thay nàng dọn dẹp một chút." Từ nhỏ đến lớn, rất nhiều chuyện của Thư Lan đều do Tiêu Lang xử lý giúp một tay, quả thật Tần thị đối đãi với hắn như một nửa nhi tử của mình, cũng không còn suy tính nam nữ cái gì, xoay người đi làm này nọ, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

"Được, ta chải tóc cho muội muội." Tiêu Lang dùng sức siết tay Thư Lan đang muốn tránh thoát, trực tiếp đè người ngồi xuống ghế đầu, cúi người ghé vào bên tai nàng nói: "Tốt nhất ngươi đừng hoảng một chút cho ta, nếu không ta nhổ sạch tóc ngươi!"

Thư Lan ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, nước mắt trong suốt đảo quanh ở trong hốc mắt, nương ối, thật ra người có biết người này chính là một con sói khoác da người?

Tác giả có lời muốn nói: yếu ớt hỏi một câu, mọi người thích loại phong cách chuyện xưa như thế này sao?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Không thể trêu vào (2)

Tiêu Lang cũng cầm ghế đầu ngồi xuống sau lưng Thư Lan, cực kỳ nghiêm túc chải tóc cho nàng.

Hừ, mấy sợi tóc vàng này, xen lẫn trong đám tóc đen mềm thật rất chướng mắt, nhổ hết.

Ah, sao nơi này rối quá? Kéo xuống, không được, vậy dùng lực, ừ, không tệ, rốt cuộc cũng chải được. Tiêu Lang lấy một nắm tóc mắc trong cây lược gỗ xuống, giấu ở trong túi, hài lòng nhìn bà vai Thư Lan không ngừng rung động.

Lười nha đầu có một ưu điểm, nàng sẽ nghĩ tất cả biện pháp trốn tránh mình, nhưng lúc nàng rơi vào trong tay hắn, cũng sẽ không giãy giụa vô ích. Dĩ nhiên, mới vừa mấy cái coi như hành hạ đủ rồi, nữa khi dễ nàng, lười nha đầu sẽ khóc ra ngoài, đến lúc đó mặc dù bá mẩu tin tưởng mình, cũng có chút phiền toái.

Thuận thực quần hai búi tóc cho Thư Lan, Tiêu Lang bảo nàng quay đầu lại: "Ca ca cho ngươi cái lược Lưu Hải."

Thư Lan ngoan ngoãn cứng nhắc đứng dậy lại ngồi xuống, mắt hạnh nhắm chặt lại, nàng không dám nhìn thẳng ánh mắt của Tiêu Lang, từ lúc nhận ra thân phận của nhau, Thư Lan cũng không dám nhìn ánh mắt của hắn, bởi vì như vậy nàng sẽ nhớ tới kiếp trước trong mắt hắn là tia thị huyết hung ác khi hắn đè trên người mình.

Nhìn Thư Lan không ngừng nhấp nháy lông mi mảnh khảnh, Tiêu Lang tay dừng một chút.

Cho dù hắn không muốn, đều phải thừa nhận, lười nha đầu đặc biệt đẹp mắt, còn một năm so một năm càng xinh đẹp hơn, so với tất cả nữ oa nhà nông mà hắn từng gặp đều đẹp hơn. Có lẽ là bởi vì hết ăn lại nằm, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút mũm mĩm trẻ con, làn da trắng lộ đôi má hồng hào, lông mi cong dài nhỏ tựa như lá trúc, cái mũi thanh tú như ngọc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hồng nộn, mỗi lần nhìn thấy nàng, Tiêu Lang cũng sẽ dâng lên một loại kích động vừa quen thuộc vừa xa lạ, giống như năm ngoái nàng 'Chủ động' đưa cánh môi anh đào cho chính mình, đỏ thắm tươi mới, làm cho người ta muốn ăn lại không nỡ phá hư. (*sắc lang* =)))) :love2:

Nghĩ tới đây, đột nhiên Tiêu Lang có chút ảo não, bây giờ hắn không thể ăn sống, ăn thịt người càng không được, nhưng dù sao không đau không ngứa như vậy giờ trở xấu với lười nha đầu, khi còn bé còn cảm thấy thỏa mãn, hiện tại càng cảm thấy chưa đủ, máu trong xương cốt toàn thân hắn đều kêu gào, nói cho hắn biết còn có thể đối phương thức khác, cố tình, hắn nghĩ không tới. (:-" nghĩ cái gì đây :D2)

Trong nháy mắt tâm tình trở nên phiền não, Tiêu Lang tựa như phát tiết nỗi hết cọng tóc không thành thật vênh lên trên trán Thư Lan.

"Đau!"

Rốt cuộc Thư Lan không nhịn được, chột mở mắt, trong mắt hạnh linh động đã sớm đầy tràn nước mắt, liên tiếp chảy xuống. Nàng cũng không nhìn Tiêu Lang, cũng không giống khi còn bé gào khóc la to, cứ như vậy buông mắt khép mi không tiếng động rơi lệ, thế nhưng khiến Tiêu Lang sinh ra cảm giác tội ác, mặc dù cảm giác đó chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Tiêu Lang giờ tay lên, mặt không thay đổi lau nước mắt trên mặt Thư Lan, sau đó bắt đầu cài lược Lưu Hải cho nàng, nhưng tầm mắt vẫn rơi vào phiến lông mi dày đẹp của Thư Lan, không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn đặc biệt thích nhìn chằm chằm lười nha đầu, sau khi suy tư mấy buổi tối, Tiêu Lang đem loại thích này định nghĩ thành hải lòng con mồi.

"A Lang, các ngươi đã ăn rồi sao?" lúc Tần thị chuẩn bị lấy gạo, chợt hỏi.

Tiêu Lang vừa quan sát Thư Lan vừa nói: "Ăn rồi, hôm nay cha muốn đi trần, cho nên ăn tương đối sớm." Cha con bọn họ sáng sớm lên đường, bắt hai con gà rừng rồi trở về, buổi chiều Tiêu Thủ Vọng muốn đi lên trần bán da thú gần đây tích góp được.

Nếu ăn rồi, Tần thị cũng chỉ vo một chén đày, đi tới phòng bếp, tùy ý nhìn ra phía ngoài, thấy hai đứa quay lưng về phía nàng ngồi ngoan ngoãn, yên lòng, vừa dọn dẹp vừa nói chuyện cùng Tiêu Lang: "A Lang, tuổi người cũng không nhỏ, nên đi học cho giỏi khảo thí công danh, cả ngày ở trên chân núi hồ đồ cũng không phải chuyện." Đứa nhỏ này, mấy năm trước theo Thư Mậu Đình học vài cuốn sách, trọng phụ nói hấn có thiên phú còn tốt hơn so với nhi tử, hấn cố tình không muốn học, thi đồng tử cũng không tham gia.

Tiêu Lang sờ soạng trên mặt Thư Lan một cái, rồi cuộc thả nạng đi, "Bá mẫu, ta không thích những thứ đó, nhìn liền nhức đầu."

Tần thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thờ dài: "Cái đứa bé này, từ nhỏ đã có chủ ý lớn, ta cũng vậy không thể khuyên được người. Dù sao mấy năm này phụ tử các người cũng góp không ít tiền, nên mua vài mẫu ruộng tốt đi, tương lai thành thân cũng dễ dàng chút."

Mẫu thân Tiêu Thủ Vọng thành thân ba năm không con, cha hấn Tiêu Vĩnh Giang lặng lẽ cùng quả phụ thôn lân cận thông đồng với nhau, quả phụ này cũng là tốt số, không lâu liền lớn bụng. Lúc Tiêu Vĩnh Giang tính toán đón người về nhà, lại phát hiện thê tử cũng mang thai, dù sao nương tử chính thức quan trọng hơn, Tiêu Vĩnh Giang dùng lời ngon tiếng ngọt khuyên quả phụ chờ một chút. Quả phụ này cũng có lòng dạ ác độc, giả vờ đáp ứng, chờ sanh xong đứa bé, trực tiếp tìm tới Tiêu gia, làm hại thê tử Tiêu Vĩnh Giang nộ hỏa công tâm, nhi tử sinh non cũng nhắm mắt, Tiêu Vĩnh Giang chẳng những không tức giận, ngược lại thuận nước đẩy thuyền cưới quả phụ này. Có câu nói có mẹ kế thì có bố dượng, Tiêu Thủ Vọng ở nhà càng ngày càng ngày tệ, cuối cùng cưới vợ đã bị chia ra sống một mình, trừ ba gian phòng rách nát, cái gì cũng không có.

Thành thân? Cưới một nữ nhân sinh con?

Tiêu Lang theo bản năng lắc đầu một cái, hấn chưa bao giờ nghĩ đến những thứ này, mặc dù biến thành người, nhưng đối với người khác phái hấn không có bao nhiêu hứng thú, trừ mẫu thân cùng mẹ con Thư gia quen thuộc, đối với tất cả cô gái hấn cũng khinh thường ngoảnh lại nhìn, hoặc là quá thô bỉ, hoặc là hư tình giả ý giả bộ uốn éo lẳng lơ, tóm lại hấn chỉ cần ngửi mùi son phấn lại uốn nòn mửa, hấn không được xoay người ngay lập tức.

Mà trong nhiều nữ nhân, Tiêu Lang phản cảm nhất chán ghét nhất chính là đại bá nương Trương thị trên danh nghĩa của hấn cùng tiểu nữ nhi tám tuổi của nàng Tiêu Liên Hoa. Dĩ nhiên, nếu như không phải là quả phụ kế tục bệnh chết, nàng cũng có thể xem là đi vào.

A, đúng rồi, từ đầu đến cuối hấn oán hận nhất cũng chỉ có một người, đó chính là Thư Lan, chỉ là, Tiêu Lang hận Thư Lan, nhưng cũng không cảm thấy chán ghét. Về phần nguyên nhân, Tiêu Lang không có tra cứu, đại khái trước lúc năm tuổi, trong mắt hấn Thư Lan là tiểu muội muội phần điều ngọc trác đáng yêu.

Tần thị thấy Tiêu Lang ngồi ngẩn người ở chỗ đó, Thư Lan đã sớm chạy đến xích đu do trọng phụ dựng cho nàng chơi, thu thập bó củi lẻ tẻ ngoài bếp lò sạch sẽ, đi ra đứng trước người Tiêu Lang, lấy tay đo thân thể cho hấn, nam hài đúng là mau lớn, so với năm trước đã cao hơn một khúc rồi, nàng phải làm cho hấn hai kiện sam y mùa hè mới đúng.

Không phải lần đầu tiên Tần thị làm quần áo cho mình, Tiêu Lang biết nàng ý tứ của động tác này, nhìn khuôn mặt Tần thị dịu dàng gần trong gang tấc, trong lòng Tiêu Lang vừa đau vừa ấm, hấn không muốn người khác nhìn được suy nghĩ của mình, dứt khoát nhắm mắt lại.

Quanh quần ở chớp mũi có mùi thơm thoang thoang, đây là mùi trên người Tần thị, trên người Thư Uyển cùng Thư Lan cũng có, ngoại trừ mẫu thân, chỉ có duy nhất mùi thơm của bọn họ không làm cho Tiêu Lang phản cảm.

Xa xa Thư Lan len lén lưu ý động tĩnh bên này, thấy nương nàng định làm y phục cho ác lang, không nhịn được hô: "Nương, ta cũng muốn mặc quần áo mới!" Thật ra thì ngoại trừ đối với cơm nàng không có yêu cầu gì, nhưng chính là nàng không muốn nhìn Tần thị đối tốt với Tiêu Lang, từ nhỏ nàng luôn có loại tham muốn chiếm giữ, nàng không cho Tần thị ôm Tiêu lang, không muốn nàng hôn hấn, bởi vì Tần thị là nương nàng thân nhất, tại sao Tiêu Lang giành với nàng?

Tần thị cũng biết nữ nhi có tham muốn chiếm giữ, nghiêng đầu lườm nàng một cái: "Làm quần áo mới cho người cũng phí công, cả ngày núp ở trong phòng ngủ, mặc cho ai nhìn!"

Tiêu lang nhếch miệng cười một tiếng với Thư Lan, "Bá mẫu, người làm cho muội muội đi, ít nhất còn có ta có thể nhìn thấy đấy."

Tần thị đứng dậy, cười như không cười bêu môi bày tỏ bất mãn với nữ nhi: "A lang không cần nói giúp nàng, từ hôm nay trở đi, nàng khỏi phải nghĩ đến ngủ nướng làm biếng rồi!"

Những lời này nàng nói rất nhỏ, Thư Lan cũng không có nghe, tiểu cô nương còn chưa ý thức được ngày tốt lành sắp chấm dứt, chỉ là nàng oán hận trừng mắt với Tiêu Lang, người đối trá, ở trước mặt nương nàng giả bộ làm người tốt! Ai mà thêm mặc quần áo mới cho hấn nhìn!

Tác giả có lời muốn nói: thân tâm bị ngược đãi, có hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Bị đánh

Tần thị rất nghiêm túc suy nghĩ về tình tình tiểu nữ nhi.

Làm mẹ ruột, không có ai so với Tần thị hiểu rõ Thư Lan hơn, thật ra thì không phải đứa nhỏ này không để tâm, nhưng là nàng ngay cả người không có tâm nhân cũng không bằng, người ta không có tâm nhân đầu óc dần sẽ không nhìn người làm việc, căn bản là Thư Lan không có nghĩ tới. Tiêu gia Liên Hoa khi dễ nàng, đoạt trâm hoa cài trên đầu nữ nhi bỏ chạy, Thư Lan không khóc cũng không tố cáo, về nhà gì cũng không nói, ngủ. Liên Hoa đẩy nàng, chỉ cần không có ngã đau, Thư Lan cũng không khóc, có lúc trực tiếp nằm trên mặt đất đi ngủ, nếu không có một lần bị Thư Triền nhìn thấy, Tần thị cũng không nghĩ nữ nhi cùng nữ oa khác chung sống như thế này.

Từng một lần Tần thị hoài nghi nữ nhi có phải hay không là kẻ ngốc, nhưng cẩn thận quan sát, Thư Lan cũng biết làm nũng lấy lòng trượng phu, cũng biết xoa xoa thổi thổi cho ca ca bị đánh, mình thái rau không cần thận, tay bị thương, nước mắt Thư Lan chảy để cho nàng vui mừng lại đau lòng, tỷ tỷ mặc quần áo mới, Thư Lan cũng biết ngọt ngào khen nàng đẹp mắt. Để cho Tần thị yên lòng chính là, Thư Lan sẽ tính toán với Tiêu Lang, có đến vài lần, Thư Lan cũng "chứng có xác thật" tố cáo nói Tiêu Lang khi dễ nàng, muốn nương thay nàng làm chủ cho nàng, khiến Tiêu Lang không bao giờ vào cửa nữa.

Nữ nhi thật sự không ngốc, chính là nàng quá lười quá lười, từ sáng đến tối, thời gian nàng thanh tĩnh không quá một canh giờ.

Trước kia sao Tần thị không để ý qua? Làm sao có thể, nàng hận không được đem Thư Lan buộc ở trên người, buộc nàng đi bộ, buộc nàng tròn tròn mắt nhìn mình là làm việc như thế nào đây!

Nhưng là, mỗi lần nàng hạ quyết tâm để ý tới dạy dỗ, trượng phu, Thư Uyển hoặc Thư Triền luôn bị nước mắt Thư Lan thần phục, quật lại, để cho nàng chưa bắt đầu liền thua trận.

Hừ, lần này thừa dịp bọn họ đều không ở nhà, nàng nhất định phá bỏ tính lười biếng này!

Cầm chén đĩa dọn xong, Tần thị gào lên với nữ nhi lìm đim ngồi ở bàn đu dây: "Đi vào ăn cơm!" Rồi nhỏ giọng hỏi Tiêu Lang ngồi ở dưới mái hiên đọc sách: "A Lang, có muốn ăn thêm chút nữa hay không? Ta cố ý chưng canh trứng gà người thích ăn nhất đây."

Tiêu Lang buông sách thuốc trong tay, ngửa đầu mỉm cười: "Được ạ."

Thư Lan bĩu môi, chỉ cần có Tiêu Lang ở đây, nương cũng không quan tâm nàng.

Bởi vì Tiêu Lang mang theo gà hầm, Tần thị cũng không có chuẩn bị đồ ăn khác, chính nàng ngồi bên cạnh thau cơm, khiến Thư Lan cùng Tiêu Lang ngồi song song.

Múc cho Tiêu lang nửa bát cơm, lại thêm một muống canh trứng gà đầy tràn, Tần thị cười khanh khách nói: "Ăn trứng gà cũng không nhàm chán, ăn nhiều một chút."

Tiêu Lang biết Tần thị thích nhìn mình ăn nhiều cơm, tựa như Lam thị lúc trước, cho nên mặc dù đã ăn ở nhà rồi, hắn vẫn nhận lấy chén, ánh mắt ở trong khay thức ăn quay một vòng, yên lặng cúi đầu.

Hai đùi con gà, Tần thị giữ một cái lại cho Thư Mậu Đình, lúc chuẩn bị cơm tối sẽ hầm nóng cho hắn, một cái khác liền gấp cho Tiêu Lang, Tiêu Lang không muốn bùng chén né ra, "Bá mẫu, ta thật sự không ăn được nữa, người ăn đi."

Thư Lan chưa xót nhìn thoáng qua đùi gà thorn ngát, môi hồng vênh lên thật cao, nàng mới là con của nương, tại sao nương có thể thiên vị như vậy?

Chỉ là, khi chiếc đĩa Tần thị trên không trung chuyển một cái, đem đùi gà đặt trong chén mình thì lập tức Thư Lan vui vẻ ra mặt, khiêu khích bĩu môi với Tiêu Lang, há mồm cắn một cái nhiều thịt nhất ở đùi gà, mới nhai hai cái, cảm giác tư vị nóng hừng hực từ đầu lưỡi xuống cổ họng, Thư Lan một hớp nhỏ đồ trong miệng ra, trong mắt hiện đầy nước mắt: "nương, cay!"

Tần thị sững sốt một chút, bên trong gà hầm quả thật có Tiêu, nhưng Thư Lan ăn đùi gà, lúc nàng gấp lên có xem qua, phía trên ngay cả một hạt tiêu cũng không có, làm sao nữ nhi sẽ bị cay? Cúi đầu nhìn thức ăn Thư Lan nhỏ ra còn chưa kịp nhai, quả nhiên phát hiện một hạt tiêu nhỏ!

Nhìn hai mắt nữ nhi mơ hồ đăm lẹ, đáng vẻ há mồm hít vào, Tần thị vội vàng múc thêm một chén nước, "Mau súc miệng!"

Thư Lan gấp gấp lấy chén, đi ra hậu viện ngồi xổm súc miệng, ô oa oa trong tiếng súc miệng kèm theo uất ức khóc sụt sùi.

Tiêu Lang lúng túng buông chén xuống, cúi thấp đầu nói xin lỗi: "Bá mẫu, đều là ta không tốt, lúc nấu ăn thấy hạt tiêu kia quá nhỏ, lười biếng quên cất, không ngờ nó lăn đến trong khe đùi gà thịt, cay đến muối muối."

Tần thị vốn không đặt việc này ở trong lòng, người nào chưa từng ăn qua hạt Tiêu? Lại nói, đứa nhỏ Tiêu Lang này sớm không có mẹ, đều là hắc nấu cơm trong nhà, Tần thị đau lòng còn không kịp đây, làm sao sẽ nghĩ đến hạt tiêu là do Tiêu Lang cố ý giấu trong đùi gà, hơn nữa, để bảo đảm đùi gà rơi vào miệng Thư Lan, hắc cố ý lột da trên đùi gà, Tần thị thấy như vậy, nhất định sẽ không để lại cái đùi gà đã lột da cho Thư Mậu Đình bởi vì Thư Lan không thích ăn da gà. (0_o quá nham hiểm rồi :)2)

Lúc Thư Lan trở lại, chỉ thấy ánh mắt nương dịu dàng nhìn Tiêu Lang, mà ác lang kia ra vẻ tự trách cúi thấp đầu!

"Ta không ăn!" Chợt cầm chén ném trên bàn, Thư Lan tức giận đứng đứng đi về phòng nàng cùng tỷ tỷ ở phía tây.

"Người trở lại cho ta!" ánh mắt Tần thị khẽ động, đưa tay ôm Thư Lan trở lại, đưa chén cơm về phía nàng khiển trách: "Người ăn cơm hết đi, sau đó tự

mình rửa bát, cho người có thói quen của nữ hài tử."

Thư Lan chưa từng rửa chén, trước kia đều là nương cùng tỷ tỷ rửa, cho nên nàng lưu loát nghiêng đầu cự tuyệt: "Ta không rửa!"

"Bịch!" Tần thị không chút nương tay quơ một cái tát lên cái mũi của nữ nhi: "Người rửa hay không?"

Âm thanh kia chẳng những hù sợ Thư Lan, cũng kinh sợ đến Tiêu Lang, hấn nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thư Lan, chỉ có lúc lườm nha đầu ngu nường thì mới bị đánh, lúc này.

Thư Lan không thể tin nhìn Tần thị, nước mắt bỗng chốc liền rơi xuống, trong lòng uất ức so với đau rát trên mũi làm nàng khó chịu, "Không rửa, cũng không rửa!" Dùng sức giằng giàng muốn tránh thoát trói buộc của Tần thị.

Hôm nay Tần thị quyết tâm hoàn toàn trị bệnh lười của nữ nhi, đương nhiên sẽ không để cho nàng được như ý, ngay sau đó lại đánh Thư Lan một cái: "Không rửa, không rửa ta sẽ đánh người tới khi bằng lòng rửa mới thôi!"

"Không rửa"

"Bịch!"

"Không rửa!"

"Bịch!"

.

Mắt thấy Thư Lan sắp khóc ngẹt thở rồi, vẫn còn vịn cổ không chịu thua, đây lòng Tiêu Lang dâng lên một cảm giác quái dị, hấn không suy nghĩ nhiều, cầm lên chén của Thư Lan muốn đứng dậy.

"A Lang người để xuống!" Tần thị lớn tiếng quát, chuyển đến tình trạng này, hoặc là nàng mềm lòng tha cho nữ nhi một lần, sau đó về sau cũng đừng tưởng có thể lấy chiêu đánh người này chế ngự Thư Lan, hoặc cuối cùng Thư Lan sợ đau chịu thua, ngoan ngoãn nghe lời làm việc.

Tần thị không phải muốn nữ nhi ngày ngày làm việc, Thư Lan có thể không làm, nhưng nhất định nàng phải biết làm, sau đó vẫn phải nên học thủ nghệ như những cô gái khác, nếu không tương lai con gái gả không ra, nàng làm nương phải chịu phần lớn trách nhiệm.

"Bá mầu, muội muội còn nhỏ, người."

Tần thị phát tay cắt đứt lời khuyên giải của Tiêu Lang: "A lang người không phải thay nàng cầu tình, ta chưa bao giờ nói người lười biếng như vậy, hiện tại chúng ta nuông chiều nàng, tương lai nàng lập gia đình, chồng nàng, bà bà của nàng sẽ nuông chiều nàng sao? Được rồi, người về nhà trước đi." Tiếp tục hỏi Thư Lan: "Người rửa hay không?"

Trong lòng Thư Lan cực kỳ khó chịu, nàng cảm thấy Tần thị không yêu mến không đau lòng mình, mà tất cả đều này là do Tiêu Lang tạo thành!

"Không rửa, người đánh chết ta đi, dù sao cũng có người ước gì ta chết!" Thư Lan lớn tiếng kêu, con người trong suốt đắm lệ oán hận nhìn chằm chằm Tiêu Lang!

Tiêu Lang còn đắm chìm trong lời nói của Tần thị, Thư Lan sẽ lập gia đình sao? Nàng muốn gả cho người nào? Nếu nàng lập gia đình, không phải mình không có cách nào trừng trị nàng ngày ngày rồi sao?

Sau lại nghe được lời Thư Lan nói, hấn sợ hết hồn, ngẩng đầu xem, chỉ thấy lần đầu tiên Thư Lan dùng ánh mắt nhìn mình như kẻ thù, tâm tính thiện lương như bị cái gì hung hăng va vào một phát, theo bản năng Tiêu Lang lui về phía sau một bước, mắt thấy Tần thị lại muốn đánh xuống, hấn vội vàng sai bước xông tới, cứng rắn kéo Thư Lan từ trong tay Tần thị ra ngoài, vừa lôi kéo Thư Lan vừa chạy ra ngoài, "Bá mầu, ta mang muội muội đi chơi, nàng trở lại sẽ nghe lời!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Liếm có thể chữa thương

Editor: M.Nyoko

Buổi trưa, người trong thôn đều ở nhà ăn cơm, trên đường không có mấy người, Tiêu Lang thấy Thư Lan giẫy giụa lợi hại, dứt khoát che miệng của nàng, kéo người đến bờ sông trong rừng cây.

Nước sông chảy uốn lượn trên sườn núi, địa thế trong rừng nhấp nhô, càng đi về phía bắc địa thế càng cao, đi vào trong nửa canh giờ đến dưới chân núi. Bình thường hải tử trong thôn sẽ ở bên ngoài cánh rừng tránh mèo, không dám đi vào bên trong. Dĩ nhiên Tiêu Lang không phải đưa bé bình thường, cho nên hắn trực tiếp lôi kéo Thư Lan khóc lóc sụt sùi đi vào bên trong.

Bắt đầu Thư Lan chỉ biết khóc, nàng cho là Tần thị sẽ đuổi theo, nhưng đến khi tới ven rừng, cũng không nhìn thấy bóng dáng của nương nàng, ngay lập tức cảm thấy hoảng sợ, chỉ sợ Tiêu Lang xoi nàng, vội vàng cào cào gọi Tiêu Lang, đáng tiếc vóc dáng Tiêu Lang không phải trắng mềm, tay trái che miệng của nàng, tay phải vòng quanh cánh tay eo của nàng, thật sự làm cho nàng không thể động đây, nửa kẹp người dẫn đến một chỗ núi nhỏ bí mật.

Đợi đến lúc đứng vững, đột nhiên Tiêu Lang cũng không biết nên nói cái gì, cảm thấy nước mắt Thư Lan không ngừng rơi vào trên tay hắn, không khỏi khiến nàng đối diện mình: "Người đừng khóc, cái mông có đau hay không?"

"Không cần người già bộ làm người tốt!" Thư Lan vốn hết sức sợ hãi, lúc này nghe được người làm chuyện xấu nói tới chỗ đau, ánh mắt sưng đỏ lập tức nhìn chăm chăm, vừa khóc vừa mơ hồ nói không rõ. Tần thị không biết, nàng có thể hiểu, nhất định là Tiêu lang cố ý giấu hạt tiêu ở bên trong, hừ, nếu không có hắn, mẫu thân sẽ không buộc mình rửa bát!

Bởi vì Tiêu lang còn che miệng Thư Lan, cho nên lúc nàng nói chuyện, bờ môi mềm mại lại đụng phải vết chai lòng bàn tay của Tiêu Lang, vẫn còn hơi thờ ảm phả vào trên tay. Tiêu Lang chỉ cảm thấy một hồi tê dại từ lòng bàn tay bay lên, có cảm giác khác thường thoải mái cùng ngọt ngào. Nhìn con người Thư Lan sáng ngời trong suốt như nước, gương mặt nhỏ nhắn non nớt, tay của hắn từ từ chuyển thành an ủi, bàn tay hơi run rẩy vuốt dọc theo da thịt mềm mại, vào giờ phút này, hắn chợt ý thức được, Thư Lan là một nữ nhân, là người khác phái, hơn nữa, dung mạo của nàng rất đẹp.

Thân thể thiếu niên non nớt, xảy ra biến hóa vừa quen thuộc vừa xa lạ. (quá sắc =))

Quen thuộc, bởi vì kiếp trước trước khi từ vong hắn đã thành sói trưởng thành, vào tháng đặc biệt nào đó, thân thể cũng sẽ xảy ra một loại biến hóa, hắn biết ý nghĩa là gì, cũng biết chọn lựa một con sói cái làm phối ngẫu, nhưng hết lần này tới lần khác không có một con sói cái nào có thể lọt vào mắt của hắn, vì đời sau hắn quyết định nhường bộ thì lại bị bắt.

Chỉ là khi đó, vào tháng đặc biệt thân thể mới xuất hiện biến hóa, tại sao hiện tại đột nhiên hưng phấn đây? Là bởi vì liên quan đến người này sao?

Đột nhiên Tiêu Lang lại có chút mờ mịt, hắn nhớ năm ngoài có người cầu hôn Thư Uyển, bá mẫu nói Thư Uyển tuổi còn nhỏ, phải hai năm nữa mới gả đi. Còn nữa, có một lần Thư Triển cầm một quyển Xuân Cung Đồ cho hắn nhìn, giấu cột hiện tại hắn quá nhỏ, phải qua mấy năm nữa mới hiểu tư vị loại chuyện đó, có phải cái này nói rõ, dục vọng của hắn giác ngộ trễ một chút? Nhưng hiện tại hắn có chuyện gì? (a đó là do*thú tính* thức tình đó Lang ca hoho :2 :2)

Chuyển thể chính là như vậy, mỗi khi Tiêu Lang cảm giác mình đã hoàn toàn thích ứng cuộc sống con người, sẽ xảy ra một hai sự kiện khiến hắn xa lạ nghi ngờ. Năm đó đột nhiên Lam thị qua đời, thời gian rất lâu Tiêu Lang đều không thể tiếp nhận, tại sao sanh con cũng sẽ chết? Gần đây thân thể nương nó không phải là rất khỏe mạnh sao? Còn có không cách nào ức chế đau đớn khổ sở trong lòng, đều làm hắn cảm thấy xa lạ.

Thật may là, cõi đời này còn có người giống như hắn.

Đối với việc nhớ lại Lam thị khiến thân thể Tiêu Lang bình phục lại, hắn nhìn Thư Lan ngốc lăng, chợt cười cười: "Cái mông đau không?" Hắn hiểu được nam nữ khác biệt, nhưng hắn chưa bao giờ đối đãi với Thư Lan như nữ nhân, về phần Thư Lan, đoán chừng nàng cái gì cũng không hiểu được.

Tiêu lang cảm thấy nụ cười của hắn rất dịu dàng, nhưng mà ở trong trong mắt Thư Lan, hắn cười cực kỳ hung tàn.

Nhưng mà, lúc nguy cơ sống chết trước mặt, khó có được một lần Thư Lan thông minh, nàng nghĩ đến phương pháp thoát khỏi móng vuốt sói.

"Không đau, Lang ca ca, chúng ta về nhà đi?" Ca ca nói với nàng, lúc nương tức giận, phải nói ngọt. Nàng gọi Tiêu Lang ca ca, hắn cũng sẽ cao hứng một chút chứ? Nói không chừng sẽ bỏ qua cho nàng đấy.

Nhìn Thư Lan rõ ràng sợ đến run rẩy lại làm bộ mỉm cười, Tiêu Lang đưa tay xuống sờ soạng trên mông nàng.

"Đau!" Thư Lan giả bộ không được nữa, né tránh tay che cái mông, nhanh nhẹn khễ động, nhanh chân chạy về.

Tiêu Lang từ phía sau kéo lấy cánh tay của nàng, "Đừng chạy, ta xoa xoa cho người, lập tức không đau!"

Thư Lan muốn nói không cần hắn làm bộ tốt bụng, nhưng người đã bị kéo trở lại, không đợi nàng phản ứng kịp, Tiêu Lang đã hướng đến thắt lưng của nàng, trong nháy mắt biến thành hắn ngồi xếp bằng, tư thế nàng nằm sắp ở trên đùi hắn, sau đó quần liền bị tuột xuống, lộ ra cái mông lạnh lẽo.

Nàng kinh ngạc quên thét lên, hai tay Thư Lan chống xuống, nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Lang, nước mắt rơi xuống xoành xoạch, nhỏ giọng yếu ớt cầu khẩn: "Lang ca ca, người đừng ăn ta, về sau người muốn ta làm gì ta liền làm cái đó!"

Tiêu Lang thẳng tắp nhìn chăm chăm cái mông nhỏ bị đánh đến đỏ hồng, ngẩng đầu nhìn Thư Lan một cái, búi tóc lười nha đầu vừa tuột ra, tóc rơi xuống, bị nước mắt ướt nhẹp, dính vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, mắt sáng đen bóng, mặt trắng như men sứ, môi mềm mại đỏ thắm, điểm lệ mỉa mai không nói nên lời, làm cho ngọn lửa vừa dập tắt lại trỗi dậy.

Đưa tay quạt nước mắt của nàng, Tiêu Lang trầm thấp khàn khàn trấn an: "Đừng sợ, ca ca chữa thương cho người, không ăn người."

Thư Lan không tin, chợt thấy Tiêu lang cúi đầu, ở liếm xuống trên mông nàng.

(ôi trời ơi, chết cười : ">)

"A." Lưỡi mềm ẩm áp phất qua chỗ bị nướng đánh, có đau một chút, lại có loại thoải mái không nói được, Thư Lan không nhịn được kêu một tiếng thật thấp, "Người liếm ta làm gì thế?" Không phải là trước khi ăn muốn liếm qua cho sạch chứ? Thân thể mới vừa buông lỏng lập tức lại căng thẳng.

Tiêu Lang làm động tác nuốt xuống, không chút nghĩ ngợi mà đáp: "Như vậy có thể chữa thương, trước kia." Chưa nói xong, dừng một chút, trong bầy sói, chỉ cần có đồng bạn bị thương, con sói khác sẽ giúp nó liếm láp vết thương, cũng không ai biết tại sao phải làm như vậy, nhưng sự thật chứng minh liếm láp rất hữu hiệu, cho nên lúc Thư Lan bị đánh, ý niệm đầu tiên của hắn là giúp nàng chữa thương, lúc này mới kéo người đến nơi này, nhưng, hắn đã không phải là sói, đầu lưỡi còn có chức năng chữa thương sao?

Cúi đầu, cái mũi nhỏ trắng hồng không an phận uốn éo, Tiêu Lang tạm thời vứt bỏ nghi ngờ trong đầu, theo bản năng lại liếm xuống, nghiêng đầu hỏi Thư Lan: "Có thoải mái một chút hay không?"

"Có, vậy thật người không muốn ăn ta à?" Thư Lan vẫn còn rối rắm vấn đề sống chết.

"Yên tâm đi, ta muốn nuôi người mập sẽ ăn nữa, hiện tại quá gầy quá nhỏ." Tiêu Lang rất là nghiêm túc nói, hài lòng khi thấy Thư Lan sùng sốt, không để ý tới nàng nữa, cúi đầu chuyên tâm liếm, thỉnh thoảng nhẹ nhàng hôn một chút, nộn nộn, so với đậu hũ còn ngon miệng hơn. Loại cảm giác này quá kỳ diệu, làm cho người ta làm không biết mệt, lưu luyến quên về.

Nghe Tiêu Lang trả lời, Thư Lan không biết nên lo lắng hay là yên tâm, chỉ là vẫn duy trì tư thế nghiêng đầu quá mệt mỏi, nàng nhìn một lát, xác định Tiêu Lang vẫn không động khẩu cắn nàng, từ từ nằm xuống, dần dần, cảm giác trên mũi liên tục sáng khoái làm cho nàng buồn ngủ, nhỏ giọng thào thì một câu, thật ngủ mất rồi.

Sau khi khóc lớn, lúc ngủ mang theo tiếng ngáy yếu ớt, Tiêu Lang rất nhanh phát hiện biến hóa của Thư Lan.

Hắn từ từ ngẩng đầu lên, xoay chuyển ánh mắt, rơi vào nơi bắp đùi trắng nõn của Thư Lan, gờ tay lên, nhẹ nhàng kéo quần xuống phía dưới một khoảng, cho đến đầu gối mới dừng lại, vì vậy, hai bắp đùi trắng nõn trơn mịn lộ ra. (á che mắt lại, phi lễ chó nhìn :sofunny:)

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Uyên ương dưới tàng cây

Editor: M.Nyoko

Đầu mùa hè, trong rừng từng trận gió mát, mang theo mùi thơm ngát nhàn nhạt của loài hoa không tên.

Thư Lan ngoan ngoãn nằm trên đùi Tiêu Lang, đôi tay xếp ở dưới đầu, đầu nhỏ theo thói quen nghiêng về bên phải. Nếu đổi thành người khác, trước thấp sau cao tư thế tuyệt đối ngủ không yên ổn, nhưng nàng là ai? Kiếp trước đầu cũng có thể hướng xuống dưới treo ngược ngủ ở trên cây, hiện tại khó khăn nhỏ này, chẳng đáng là gì!

Nhưng mà, Thư Lan quên mất, kiếp trước sẽ không có ai quấy rầy nàng, hiện tại bên người nàng lại có ác lang chuyển thể thích khi dễ nàng.

Sau khi lột quần Thư Lan, Tiêu Lang liền ngậy ngấn cả người, thì ra chân lười nha đầu so với tay nàng còn trắng mịn hơn, cái mũi nhỏ vênh lên thật cao bị hắn đè xuống giữa hai chân phác họa một đường cong mềm mại, thoát nhìn động lòng người như vậy.

Bắt đầu Tiêu Lang chỉ là bất động nhìn cái mũi tròn tròn của Thư Lan, dần dần, mắt hắn càng ngày càng sâu, tầm mắt cũng dời tới giữa hai chân Thư Lan. Hắn biết thân thể sói cái, biết thân thể nam nhân, vẫn chưa nhìn qua phía dưới nữ nhân, dĩ nhiên, khi còn bé cùng Thư Lan tắm không tính, khi đó hắn trừ phía dưới nhiều ra cây gậy nhỏ, hai người gần như không có khác nhau chút nào.

Một loại bản năng kích động khiến hắn cẩn thận đặt Thư Lan giữa mắt ở trên cỏ, chỗ mũi hơi đau đón khiến Thư Lan đang ngủ say nhíu mày một cái, cọ xát vào mặt cỏ, rất nhanh khôi phục yên tĩnh. Hai cánh tay tựa như củ sen khoắc lên đầu bên cạnh, bộ dáng khi ngủ càng thêm ngốc nghếch, buồn cười đáng yêu không chịu được, thật sự là Tiêu Lang không nhịn được rồi, miệng đắng lưỡi khô nằm nghiêng bên cạnh Thư Lan, nhẹ nhàng hạ xuống hôn nàng, sau đó liền mê luyến cảm giác mềm nhũn đó, ở trên mặt nàng lưu luyến quên về.

"Ừm, nương, để cho ta ngủ tiếp một lát." Thư Lan phát tay đánh về phía "tay nương", hướng bên trái ngất nghiêng.

Theo động tác vô ý thức của nàng, áo ngực thêu hoa màu hồng co lại, lộ ra một đoạn eo thon nhỏ trắng như tuyết, cỏ xanh biếc ở dưới càng làm nổi bật thân thể, tựa như đậu hũ rất mê người. (phi lễ nha :no3: hắc hắc)

Tiêu Lang không khống chế được vươn tay, khoắc lên xương hông Thư Lan, trước sau vuốt ve, hô hấp càng phát ra dồn dập, nếu thân thể có phản ứng, có phải có thể làm loại chuyện tình đó hay không?

Cái ý nghĩ này để cho cả người hấn nóng rực, Tiêu Lang chột ngồi dậy, lần nữa để Thư Lan nằm ngang, thấy nàng ngủ an tĩnh không có dấu hiệu thức tỉnh, liền từ từ nửa quỳ bên ngoài hai chân của Thư Lan, hai cánh tay chống xuống cỏ, cúi đầu đến gần.

Dưới bụng bằng phẳng có mấy cây cỏ non dài lưa thưa, ở dưới chính là thịt non trắng như tuyết, môi nhỏ hồng nhạt.

Nhịp tim không khống chế tăng nhanh, Tiêu Lang rất muốn đẩy môi hồng đáng yêu ra, nhìn một chút phong cảnh bên trong là thế nào. (ôi máu của ta sweat: sweat:)

Nhưng ngay khi hấn run rẩy sắp đụng nơi đó thì ở nơi xa chột truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, xen lẫn tiếng người đồn dập: "Thúy Hà, đến phía trước, ca ca hảo hảo thương người!"

Tiêu Lang lấy làm kinh hãi, nghe tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, hiển nhiên là hướng tới bên mình, vội thật nhanh mặc xong quần thay Thư Lan, giương mắt nhìn chung quanh, không phát hiện chỗ ẩn thân thích hợp, không thể làm gì khác hơn là gọi Thư Lan tỉnh, "A Lan, có người xấu tới, chúng ta phải trốn trên cây!"

Thư Lan u mê nháy nháy mắt, hình như chưa kịp phản ứng tại sao mình cùng Tiêu Lang ở chỗ này.

Tiêu Lang cũng không cho nàng thời gian phản ứng, lôi kéo người vọt đến một hai phía sau cây đại thụ to có thân cỡ hai người ôm, nhỏ giọng thúc giục Thư Lan bò lên trên. Bọn họ cũng mười tuổi rồi, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, cô nam quả nữ núp ở trong rừng, truyền đi đối với thanh danh Thư Lan không tốt. Tiêu Lang thích trêu chọc khi để Thư Lan là thật, nhưng chỉ có hấn mới được, nếu người khác chửi bới nhục mạ Thư Lan, hấn nhất định không chịu được.

Bên kia tiếng chạy bộ càng ngày càng gần, Thư Lan mơ mơ màng màng cũng không có ngẫm nghĩ, theo bản năng tin lời nói Tiêu Lang, đôi tay vòng quanh cây, bấp chần đạp một cái, lấy tốc độ làm người ta khiếp sợ bò lên. Nếu Tần thị nhìn thấy, nàng nhất định sẽ hoài nghi Thư Lan linh hoạt như vậy vẫn là nữ nhi nhiều một bước đều lùi phải đi sao?

Có ít thứ là thiên phú, lợi ích của kiếp trước, Tiêu Lang khí lực siêu cường, đối với mùi đặc biệt nhạy cảm, thường thường dựa vào mùi có thể phân biệt người phía sau là ai. Còn với Thư Lan, kiếp trước phần lớn thời gian nàng chỉ sống ở trên cây, đối với leo cây có thiên phú dị bẩm, đến Tiêu Lang cũng mặc cảm. Chỉ là, trừ Tiêu Lang cùng chính nàng, không ai biết thôi.

Thư Lan ở phía trước, Tiêu Lang ở phía sau, hai người vừa mới cách mặt đất hơn ba thước núp ở giữa chạc cây, chỉ thấy một nam một nữ tay cầm tay chạy tới.

"Hai người này hình như khá quen à?" Thư Lan bị Tiêu Lang ôm vào trong ngực, cúi đầu nói, nhất thời cũng quên mất nàng đang giận hấn đấy.

Hơi thở ấm áp như lan phả tới trước mặt, cánh tay Tiêu Lang vòng ngang hông Thư Lan nắm thật chặt, không nói gì, bình thường lùi nha đầu hoàn toàn không nhớ người, thế nhưng hấn lại nhận ra được. Dưới tàng cây, vóc người nam từ nếp chéch tròn mặt đỏ chính là con lớn nhất Triệu Đại Lang, cúi đầu đi theo sau lưng Triệu đại lang cũng là trưởng nữ của đại bá nương Trương thị, Tiêu Thúy Hà, năm nay 16 tuổi, tính tình chất phác hướng nội, không được Trương thị thích, thường thường bị muội muội Tiêu Liên Hoa xảo trá ngang ngược khi dễ.

Ban ngày ban mặt, hai người bọn họ tới nơi này làm gì, chẳng lẽ còn nói?

Đang suy nghĩ, bà vai nặng đi, là do Thư Lan tựa vào trên người hấn, lại nhắm hai mắt lại.

Tiêu Lang vừa bức mình vừa buồn cười, nha đầu này, nếu ngày nào đó bị người buôn lậu bắt đi, sợ rằng cũng sẽ không khóc một tiếng.

Dĩ nhiên, hấn sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện đó .

Dưới tàng cây, Triệu Đại Lang ôm Tiêu Thúy Hà sóng vai ngồi xuống, sốt ruột khó nén muốn hôn môi, "Thúy Hà tốt, ta muốn đến chết rồi, hiện tại liền cho ta đi!" Một tay vòng chắc eo nhỏ nhắn của Thúy Hà, một tay cời thất lưng của nàng ra, thân thể khỏe mạnh gần như hoàn toàn đè lên trên người Thúy Hà.

Vốn dĩ Triệu Đại Lang tính tình phong lưu, dựa vào lão tử của hấn là Lý Chính, mười ba mười bốn tuổi học được quyền rừ thiếu nữ ngu ngốc trong thôn làm chuyện câu thả, có khuê nữ bị hấn đoạt thân thể, mặc dù bị vứt bỏ, lại ngại vì danh tiếng không dám lộ ra, chỉ có thể nén giận tiếp tục sống, ngược lại đã cổ vũ Triệu Đại Lang kiêu căng. Nhưng mà, liên tiếp thuận lợi ánh mắt Triệu Đại Lang cũng bị nuôi xảo quyết, mặc dù đã sớm biết Thúy Hà, nhưng bởi vì cuộc sống Thúy Hà nghèo, tư sắc thường thường, vừa bắt đầu hấn cũng không nhớ nàng. Không biết được ngày đó gần tới đi ngang qua bờ sông, nhìn thấy Thúy Hà núp ở sau tảng đá lớn để tắm, liếc một cái liền si mê hai luồng nhũ - thịt đầy đặn đỉnh kiêu trước ngực nàng, lúc ấy hận không được nhào tới. Cũng may mặc dù hấn háo sắc, nhưng cũng hiểu được đạo lý không thể dùng mạnh, nếu không lan truyền ra ngoài, lão tử của hấn còn không đánh chết hấn, liền tùy lúc xuống tay.

Bên này Triệu Đại Lang tìm cách quyến rũ Thúy Hà, không biết trong lòng Thúy Hà đã sớm thương nhớ hấn, ngay cả lúc vô tình gặp được ở bờ sông, đều là nàng tính toán tốt.

Thúy Hà tính tình chất phác không đòi cưới, dáng vẻ cũng chỉ được cho trung đẳng, năm ngoái Trương thị thu xếp hôn sự cho nàng, hết lần này tới lần khác không có người làm mai tới cửa. Sau trong tháng ba, một gia đình trong thôn phía sau núi xin bà mai tới cửa cầu hôn, nói là một hán tử xấu xí hơn 20 tuổi, Thúy Hà thấy ngứa mắt, Trương thị vẫn vui mừng cùng người ta hứa hẹn đồ cưới, một lời đáp ứng, chỉ chờ qua Trung thu là cử hành hôn sự.

Thúy Hà không có cách nào, nghĩ đi nghĩ lui, liền đánh chủ ý lên Triệu Đại Lang. Nàng nghĩ, chỉ cần làm lớn bụng, Triệu Đại Lang còn có thể nhìn nàng lấy chồng ở xa hay sao? Về phần kết quả Trương thị sau khi thoát hôn, Thúy Hà không có để ở trong lòng, làm nương không thay nữ nhi suy tính, vì sao nàng phải nghĩ tới Trương thị?

Chỉ là nha, đối với nam nhân, cũng không thể lập tức đáp ứng ý muốn của hắn.

"Đại Lang, đừng như vậy, làm cho người ta nhìn thấy không tốt." Thúy Hà giả vờ đẩy đẩy Triệu Đại Lang, âm thầm cố ý dùng bộ ngực mình vẫn làm kiều ngạo cợt xát đối phương bởi vì ngực đầy đủ giống như vuốt ve.

Một cái va chạm, đồng thời hai người giật thót mình.

Triệu Đại Lang một phát bắt được tay Thúy Hà nhét vào trong đũng quần hắn, "Thúy Hà tốt, người sờ sờ, ca ca nào còn chờ được! Mau cho ta đi, đến lúc đó ta lập tức đến nhà các người cầu hôn, nhất định nương người sẽ đồng ý!"

Thúy Hà mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng tính toán một chuyện, người thật việc thật là một chuyện, tay vừa đụng đến nóng bỏng thô cứng kia, thân thể lập tức mềm nhũn một nửa, nào còn ngăn cản được? Đào mắt liền bị Triệu Đại Lang đẩy ngã xuống đất, tay chân lạnh lẽo tháo dây thắt lưng cởi quần ra, trên dưới vừa hôn vừa sờ, đợi đến nơi đó Thúy Hà chảy ra chút nước, cũng không nói một tiếng, liền đi vào, vừa vào tới Thúy Hà liền bị thâm kêu một tiếng, cặp mắt tròn trắng, thế nhưng hắn lại liều mạng, trước sau đông đưa , thoải mái trong miệng vẫn kêu a a.

Qua một hồi lâu , Thúy Hà vẻ mặt hoàn toàn trong đau đớn, khóc cầu xin Triệu Đại Lang chậm một chút mềm chút, nói mình vô cùng đau đớn, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt rơi xuống, nhất thời hối hận không nên theo người này, nửa điểm dịu dàng cũng không hiểu.

"Đừng sợ, nhịn một chút là được, tuổi người còn nhỏ, lần đầu tiên, khó tránh khỏi đau chút, về sau liền thư thái!" Triệu Đại Lang thờ hờn hờn nói, hắn cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc, chỉ mình sung sướng, đâu để ý Thúy Hà là lần đầu tiên, một cái so một cái lập lại, một lần so một lần sâu, chính là thân thể Thúy Hà bằng sắt cũng không chịu nổi bị người giày vò như vậy, kêu kêu ngay tức khắc hôn mê bất tỉnh.

Triệu Đại Lang hình như sớm đã thành thói quen nhìn nữ nhân té xỉu, trên mặt nửa điểm kinh ngạc cũng không có, chẳng những không ngừng, ngược lại khoác hai chân Thúy Hà lên trên bả vai, hung hăng ra vào, hai móng vuốt phi đại nắm trước ngực Thúy Hà vuốt ve, trong miệng dâm uế - lời nói càng quá mức.

Trên tàng cây Tiêu Lang thấy rất rõ ràng, nhưng mà hắn chỉ nhìn một hồi rồi thu hồi tầm mắt, tất cả trong đầu đều quanh quẩn câu nói kia của Triệu Đại Lang, thì ra là lần đầu tiên nữ nhân làm chuyện này sẽ đau, Thúy Hà cũng mười sáu tuổi rồi, Triệu Đại Lang còn nói tuổi nàng còn nhỏ, chẳng phải là Thư Lan càng khó chịu?

Liếc mắt một cái đáng về Thúy Hà nửa chết nửa sống dưới tàng cây, Tiêu Lang âm thầm quyết định, cho dù muốn ăn Thư Lan, cũng phải đợi nàng lớn một chút mới được, nếu không cô ấy sợ đau thân thể, đến lúc đó trong lòng còn không hận hắn sao.

Cái ý niệm này mới vừa nhô ra, Tiêu Lang liền nhíu mày, hai người vốn là có thâm thù đại hận, làm sao hắn lại lo lắng cái này?

Cúi đầu, lười nha đầu trong ngực vẫn ngủ say sưa, bên tai truyền tới tiếng hít thở dồn dập lòng của Tiêu Lang dần dần rối loạn, tầm mắt của hắn vờn vàng đặt trên cánh môi đỏ thắm mềm mại của Thư Lan, rốt cuộc không nhịn được, cúi người tới gần.

Ừ, mềm nhũn, ngọt ngào, giống mỹ vị trong tưởng tượng.

Người trong lòng lo lắng giãy dụa hai cái, Tiêu Lang sợ kinh động người dưới tàng cây, lấy hai chân nàng kẹp thật chặt ở giữa hai chân, một tay đỡ dưới đầu Thư Lan, để cho nàng bất kể như thế nào cũng không tránh thoát, một tay lặng lẽ từ dưới áo trắng nàng sờ soạn đi vào, ma sát dọc theo vòng eo.

Ừ, ngực chỉ so với khi còn bé hơi lớn lên một chút, chỉ là không sao, nửa nuôi hai năm, nhất định sẽ phồng phao .

Lông mi Thư Lan cong cong giật giật, chuyện gì xảy ra, ngang hông ngứa một chút, miệng giống như bị người cắn.

Cắn?

Nàng bỗng chốc mở mắt, đúng lúc chống lại lông mi đen mịn của Tiêu Lang, mà hắn đang ngậm môi của nàng chơi đùa, một bộ dáng rất hưởng thụ, không phải là phải thừa dịp nàng ngủ ăn luôn nàng chứ?

Thư Lan khản trương muốn hô to ra tiếng, lại bị Tiêu Lang ngăn ở trong miệng, vừa định dùng sức giãy giụa, chợt nghe phía dưới truyền đến một thở gấp gấp tiếng hô thô cát, nàng bị sợ đến ngây dại.

Thừa dịp thời gian ngắn ngủi, Tiêu Lang cúi đầu nhỏ giọng nói ở bên tai nàng: "Đừng động đừng kêu, người xấu đang ở phía dưới, không tin người xem!"

Thư Lan cứ mặc hắn ôm như vậy, nhìn xuống xuyên qua cành lá, vừa nhìn xuống biết không phải chuyện đùa, nàng cả kinh thiếu chút nữa té xuống.

Sau khi Triệu Đại Lang phát tiết, mệt mỏi từ trên người Thúy Hà bò xuống, nằm ở một bên thở dốc, nhắm mắt lại hưởng thụ khoái cảm sau khi lên đỉnh, cho nên Thư Lan liền nhìn thấy Thúy Hà thẳng đờ nằm ở trên cỏ, dưới thân thể đen bóng, có một hỗn hợp trắng đỏ cùng vết bẩn.

"Đó là máu, nếu người kêu ra tiếng, người xấu cũng sẽ đối với người như vậy!" Tiêu Lang uy hiếp nói ở bên tai Thư Lan.

Thư Lan mờ mịt nháy nháy mắt, có chút không thể lý giải tình huống trước mắt, bất luận là kiếp trước, nàng chưa từng thấy nhiều máu như vậy, thậm chí nàng không tưởng tượng được máu kia ở đâu ra, còn có cái tên xấu xa kia, tại sao muốn khi dễ cô nương này đây? Khi còn bé nàng hỏi ca ca thịt người ăn ngon không, ca ca lại nói là người sẽ không ăn thịt người, nếu không ăn thịt người, vì sao người xấu lại làm cho cô nương kia chảy máu? Nàng không nhúc nhích, không phải là chết rồi chứ?

Đầy bụng nghi ngờ, nhất thời khiến Thư Lan quên cái khác, không nháy mắt nhìn hai người.

Triệu Đại Lang nằm một lát, từ từ bình tĩnh lại, xoay người thấy Thúy Hà còn chưa tỉnh táo, nhướn mày, tùy tiện cầm khăn thay hai người thu thập một chút, ngẩng đầu thấy Thúy Hà ra: "Này, tỉnh, tỉnh, chúng ta phải đi về!" Dung mạo của nàng vừa đen đáng người lại cao, ngay cả làm thế nào yếu đuối cũng không sánh nổi tiểu nha đầu bạch nõn, xúi quẩy!

Thân thể bị không ngừng bị đẩy, rốt cuộc Thúy Hà có tri giác, mới vừa muốn động, phía dưới liền truyền đến đau đớn khó có thể chịu được, nghĩ đến mình cứ như vậy không có thanh bạch, Thúy Hà không nhịn được khóc lên: "Triệu Đại Lang, ta hận ngươi!"

Triệu Đại Lang cột nhũ tiến tới, kéo người vào trong ngực nhận lỗi: "Thúy Hà, ngươi xem ta cũng không phải cố ý, đây là không khống chế được nha, ai bảo bên dưới ngươi chặt như vậy. Mau dừng khóc, trở lại để cho người ta nhìn ra không tốt, chờ thêm mấy ngày nữa thân mình ngươi dưỡng tốt, chính ta sẽ phục vụ ngươi, đảm bảo khiến cho ngươi hằng đêm nhớ tới tư vị tiểu hồn kia!"

"Hừ, ngươi chỉ biết dỗ ta!" Thúy Hà bùm mặt nói, nghĩ thầm, vì nửa đời sau hạnh phúc, nàng không thể làm gì khác hơn là nhịn lần này.

Triệu Đại Lang vừa hôn vừa sờ sờ một lát, chờ Thúy Hà không hề tức giận nữa, dụ dỗ người rời khỏi nơi này.

Lúc này Thư Lan nhìn thấy rõ ràng, "Lang ca ca, tại sao nàng vừa khóc vừa cười?" Không tự chủ xưng hô như khi nhỏ.

Nghe thấy trong lòng Tiêu Lang vui mừng, vuốt tay nhỏ bé của nàng nói: "Mặc kệ nó, chính ngươi là suy nghĩ một chút đi, nương ngươi vẫn đang giận ngươi kia !"

Thư Lan lập tức xệ mặt xuống, hung ác trợn mắt nhìn hấn một cái: "Đều tại ngươi, nếu không nương ta mới không nỡ để cho ta làm việc !" Dùng sức rút chân ra, đôi tay vừa trượt ra, nhanh chóng trượt xuống đất, nhắc chân phải trở về nhà.

Tiêu Lang đứng ở trên cây nhìn nàng, "Ta có biện pháp giúp ngươi lười nhác lại không bị đánh, chỉ cần ngươi đồng ý về sau ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ nói cho ngươi biết, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bỏ nhà ra đi

Editor: M.Nyoko

Chỉ cần có thể lười biếng không làm mà sống, cái gì Thư Lan đều nguyện ý làm!

Nàng mang theo mong đợi tràn đầy xoay người, ngược cổ nhìn về Tiêu Lang: "Nói mau nói mau, chỉ cần ngươi có biện pháp hữu hiệu, trừ ăn ra, cái khác ta đều nghe lời ngươi!"

"Vậy ngươi phải nhớ những lời này!" trong con ngươi sâu thẳm của Tiêu Lang thoáng qua một tia sáng, nhếch miệng cười một tiếng với Thư Lan, tay chân lạnh lẽo bỏ xuống, đứng lại ở trước người Thư Lan, cười nói: "Ngươi thực ngốc, thật sự bá mẩu cũng không phải muốn ngươi làm việc, chỉ là muốn để cho ngươi học được thôi. Đã như vậy, lúc trở về nàng để cho ngươi rửa bát, ngươi liền ngoan ngoãn chà, chờ tỷ tỷ ngươi trở lại, về sau chắc chắn nàng sẽ không để cho ngươi làm. Nếu là bá mẩu còn cho ngươi làm chuyện khác, ngươi cũng ngoan ngoãn nghe lời, bất luận làm theo là được. Mấy lần mệt nhọc là có thể đổi lấy phần lớn thời gian lười biếng, thật tốt!" Tự nhiên đưa tay, dắt Thư Lan trở về.

Thư Lan cẩn thận suy nghĩ một chút, biện pháp kia hình như có chút đạo lý đấy.

Đội chút, có phải quên cái gì hay không?

"A, đúng rồi, mới vừa trên tầng cây, ngươi hôn ta làm gì đấy?" Thư Lan bất khả tư nghị kêu lên, nương đã nói, chỉ khi thích một người thì mới có thể hôn đối phương, hơn nữa chỉ có thể hôn mặt, miệng là để lại cho tướng công tương lai, tại sao Tiêu Lang có thể hôn trộm nàng? (bất khả tư nghị nghĩa là chuyện kỳ lạ không thể hiểu được)

Tiêu Lang dừng lại, ánh mắt chứa thâm ý nhìn nàng, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàng răng trắng, "Ta nếm ngươi xem thử ăn ngon không, ừ, hiện tại thịt còn chưa đủ, mấy năm tiếp theo, mới có thể ăn, cho nên, trước mắt ngươi không phải lo lắng ta ăn ngươi, cũng không cần tránh ta, ngoan ngoãn gọi ca ca, ca ca sẽ không để cho ngươi chịu thiệt!"

Một lời nói thành công khiến cả người Thư Lan nổi da gà lên, cả người cứng ngắc, máy móc theo Tiêu Lang đi ra khỏi cánh rừng.

Đi ra trước cánh rừng, Tiêu Lang cẩn thận sửa sang lại áo cho Thư Lan, đảm bảo Tần thị không nhìn ra khác thường, về mặt lại nghiêm túc dặn dò một phen, mỗi người mới về nhà.

Tần thị trải một lớp vải thô ở trên bàn com, đặt kim chỉ ở phía trên, an vị ở trong phòng bếp khâu vá sửa lại áo trong cho Tiêu lang, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn quanh về phía cửa, cũng không biết Tiêu Lang dẫn con gái đi đâu, lúc ấy nàng cũng là tức giận đến choáng váng, không có ngăn trở, sau lại suy nghĩ một chút, từ trước đến giờ nữ nhi hay mâu thuẫn cùng Tiêu Lang, đừng nói nghe lời hấn khuyên, chỉ cần hai người không đánh nhau, nàng liền thấp hương bái Phật rồi.

Đang suy nghĩ, bên ngoài hàng rào tiểu nha đầu mặc phấn sam chậm chạp tới đây, không phải Thư Lan là ai ?

"Ừ." Không cần thận kim châm tay, Tần thị để xuống đồ may vá, muốn đi ra ngoài đón, cũng sắp đứng dậy, lại cố chấp ngồi yên. Không được, nàng không thể biểu hiện quá nhiệt tình, nếu không có thể bị nữ nhi ăn được gấu gao, liền giả bộ không để ý đến Thư Lan, vẫn cúi đầu như cũ khâu vá, chỉ lấy khóe mắt lưu ý động tĩnh bên ngoài sân.

Mặc dù Tiêu Lang nói như vậy, Thư Lan vẫn có chút kinh sợ, tựa vào cửa tre, len lén nhìn nương nàng, cái miệng bị đánh hằn sâu ở trong đầu, lúc ấy nương tức giận như vậy, có thể tiếp tục đánh nàng hay không? Còn nữa, rõ ràng nương thích ác lang, điều này làm cho lòng nàng hết sức khó chịu.

Cứ như vậy nàng vịn cửa tre, mắt hạnh tròn trịa trông đợi nhìn Tần thị, nàng biết, nương thích nhất đi ra ngoài nhìn quanh, nếu như nàng còn thương mình, nhìn thấy nàng như vậy, nhất định sẽ chạy đến ôm lấy nàng. Khi còn bé phụ thân mang nàng đi chơi, mỗi lần trở lại cũng sẽ hưởng thụ đãi ngộ như vậy, hôm nay thời gian đi ra ngoài dài như vậy, nương lo lắng chứ? Thật ra thì nàng cũng không muốn chọc nương tức giận, nhưng thật sự nàng lười nhả, để cho nàng làm việc, thật là khó chịu chết đi!

Tần thị cũng không ngừng đầu, Thư Lan cũng chỉ có thể đỏ mắt nhìn, hai người mỗi người có tâm tư riêng, so với người khác có nhiều kiên nhẫn.

Dần dần, Thư Lan bị phơi nắng buồn ngủ, mí mắt trở nên nặng trĩu, cuối cùng mở trừng hai mắt, co rúc ngủ ở trên đất. Lấy trời làm mền đất làm nhà, những lời này dùng ở trên người nàng thích hợp nhất.

Tần thị giận đến muốn điên rồi!

Phải nói nàng không ưa nhất là bệnh lười của nữ nhi, cái không ưa thứ hai thậm chí hận thấu xương, chính là thói xấu của nữ nhi muốn ngủ liền nằm xuống đất ngủ! Trừ kẻ ngu, ai sẽ nằm ngủ trên đất? Cầm lạnh bản quần áo không nói, nếu là bị người khác nhìn thấy truyền ra ngoài, ngày sau ai dám lấy khuê nữ như vậy?

Tức giận dùng dùng, Tần thị buông xuống may vá trong tay, sải bước đi đến cửa, cũng không đánh thức Thư Lan, trực tiếp xách người trở về phòng, đóng cửa lại, cầm cái chổi quét kháng đặt đầu giường gần lò sưởi liền đánh trên miệng Thư Lan nói: "Ta kêu ngươi ngủ, ai dạy ngươi nằm ngủ trên đất? Từ nhỏ hai người ở ở đầu thôn không có mẹ còn mạnh hơn so với ngươi, ngươi đang chê ta làm nương nhưng không nuôi dạy sao? Hả?" không có chút thủ hạ lưu tình, trực tiếp đánh bạch bạch.

Cái miệng Thư Lan vốn bị Tần thị đánh sưng đỏ, hôm nay lại bị cái chổi hung hăng đánh, chỉ một chút liền không chịu nổi, bị thâm tím lại, "Nương, đừng đánh, ta cọ nổi, ta sẽ cọ nổi, ngươi đừng đánh, ô ô ô."

Bát đĩa đã sớm được mình thu thập xong, ai còn cần nàng rửa?

Tay Tần thị dừng một chút, mắt liếc ngang hỏi: "Về sau ngươi còn ngủ trên đất không?"

Thư Lan ngẩn người, thoáng qua nghĩ đến lời nói Tiêu Lang, hấn nói, mặc kệ mẹ để cho nàng làm gì, chỉ để ý gạt đầu đáp, một khi nương vui mừng, cũng sẽ không làm khó nàng. Hiện tại nương hỏi như vậy, là muốn nàng ngủ dưới đất sao?

Nàng mờ mịt gạt đầu một cái, ai ngờ mới gạt hai cái, lại bị đánh một cái thật nặng trên miệng!

Tiêu Lang gạt người!

Cái ý niệm này so với đau đớn nhanh chóng nổi lên trong lòng, nước mắt Thư Lan rơi mãnh liệt hơn rồi, nàng cũng không nên tin tưởng Tiêu Lang, hấn chỉ biết khi dễ nàng, khi nào sẽ thật lòng tốt vì nàng?

"Ô ô ô, Tiêu Lang ngươi là tiểu hổn đản, ngươi là con hoang không có nương dạy, ngươi." Nàng nghĩ đến lời nói nhục mạ Tiêu Lang đã từng nghe qua, không dùng đến não hô lên.

Tần thị khiếp sợ quên mất động thủ, nữ nhi ngoan ngoãn của nàng, thế nhưng lại học được lời mắng chửi người?

Một tay vứt bỏ cái chổi, Tần thị kéo thân thể Thư Lan đuổi thẳng ra, mặt lạnh hỏi: "Ai cho ngươi mắng người? Ta không phải đã dặn không cho phép ngươi mắng chửi người sao? Có phải ngươi nghe thành gió thoảng bên tai hay không?"

Hiện tại cái gì Thư Lan cũng nghe không lọt, chỉ hận Tiêu lang gấu gao, "Tiêu Lang ngươi là tiểu hổn đản, ngươi là con hoang không có nương dạy. A!" Cũng là Tần thị nghe chói tai, đưa tay vịn chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thư Lan: "Ta để cho ngươi mắng, ta xem ngươi còn mắng hay không!"

Tiếng hô không mang chút tình cảm nào trực tiếp truyền vào lỗ tai, Thư Lan bỗng chốc mờ mắt, không thể tin cúi đầu mắt nhìn xuống Tần thị, ánh mắt nương thật xa lạ, bên trong một chút dịu dàng cũng không có, nàng oán hận trừng mắt nhìn mình, bởi vì nàng mắng Tiêu Lang mà vận nàng!

Lần đầu tiên trong đời, Thư Lan cảm thấy khó chịu trong lòng giống như đau đốn trên thân thể còn có bận tâm!

Nương không thích nàng, sẽ để cho nàng làm việc, nương thiên vị Tiêu lang hơn, cho nên không thể nghe nàng mắng hấn, hung hăng vận nàng!

Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện, Thư Lan không khóc lóc nữa rồi, sững sờ nhìn chăm chú vào Tần thị, thừ thẫn dò kêu: "Nương."

Âm thanh đáng thương, giống như lục bình không có rễ, nghe được tay Tần thị run lên, không nhịn được nghĩ muốn buông tay ra, nhưng là, nàng nghĩ đến trước kia lúc dạy Thư Lan, cũng bởi vì nàng làm nũng mới bỏ dở nửa chừng, lần này liền dứt khoát, trực tiếp cắt đứt lời nói nữ nhi: "Chớ gọi ta, ta không có nữ nhi lười còn miệng đầy thò tục!"

"Ta là người sanh, thế nào không phải là nữ nhi của người?" trong óc Thư Lan một dây cung đứt, nàng dùng sức tránh tay Tần thị ra, trừng mắt rống to về phía nàng!

Tần thị nghĩ đến bộ dáng trước kia của lão nương mình lúc khiển trách nàng, dứt khoát quay đầu đi về phòng bếp: "Thôi, dù sao người là đã nha đầu ta nhặt từ trong đất về, ta quản người làm gì, người có làm việc hay không, sạch sẽ hay không sạch sẽ, có quan hệ gì với ta." Ra về thoải mái mà ngồi ở trước bàn thấp, mong đợi nữ nhi đã chạy tới nàng khóc lóc cầu xin.

Nhưng không nghĩ, Thư Lan chỉ là sừng sốt chốc lát, liền nức nở nhanh chân chạy ra bên ngoài, tốc độ kia, nếu không phải Tần thị tận mắt nhìn thấy, thật đúng là không thể tin được. Nàng vốn muốn đứng lên đuổi theo, nhưng nghĩ lại, nữ nhi ở trong thôn không có bạn chơi, chắc chắn là tìm Tiêu Lang tổ cáo, Tiêu Lang thông minh hiểu chuyện, sẽ phải giúp đỡ chỉ bảo nữ nhi, liền an tâm ngồi xuống.

May hai kim, tay Tần thị ngừng lại, ngăn người nhìn hậu viện.

Ừ, hôm nay chỉ như vậy thôi, nữ nhi vừa khóc lại chạy đi, trong lòng nàng cũng không chịu nổi. Com tối làm món thịt xào A Lan thích nhất, cái đùi gà để lại cho chồng cũng cho nàng, nếu nữ nhi còn không hả giận, buổi tối mình liền ôm nàng ngủ, tiểu nha đầu thích nhất ngủ trong ngực nàng. Nghĩ đến chuyện lý thú khi còn bé của Thư Lan, Tần thị không tự chủ bật cười.

Lúc hoàng hôn, Thư Mậu Đình cùng Thư Uyển vừa nói vừa cười trở lại, vừa lúc Tần thị làm xong com tối, đang chuẩn bị xào rau.

thư uyển cười đi vào trong, trong miệng lớn tiếng kêu: "Muội muội, mau ra đây, tam biểu huynh cho muội đồ tốt này, đảm bảo muội thấy thích!" Nhảy vào phòng, mới giật mình phát hiện trong phòng không có ai, vậy mà muội muội không có ngủ!

"A Uyển, A Lan cùng Tiêu Lang chơi rồi, người đi gọi nàng trở lại." Nữ nhi chưa từng trở về nhà trễ như thế qua, hoặc là ngủ thiếp đi ở Tiêu gia, hoặc là còn giận đối nàng. Nhưng mà, Tần thị tin tưởng, nếu nữ nhi trở lại nghe thấy mùi thơm thức ăn, nhất định sẽ cười hí hóp gọi nàng, đứa bé kia, suy nghĩ đơn thuần, từ trước đến giờ không giận đối người khác.

Thư Uyển cũng không nghĩ nhiều, giấu kỹ quà tặng mà tam biểu đệ cố ý dặn dò nàng mang về, cười đi đến nhà Tiêu Lang.

Sau khi Tiêu Lang cùng Thư Lan tách ra liền ra nhà sau chẻ củi, bởi vì không nghe thấy bên kia có động tĩnh lớn, cho là Thư Lan ngoan ngoãn nghe lời, liền yên tâm. Lúc này thấy Thư Uyển tới đây tìm lười nha đầu, lập tức búa trong tay rơi trên mặt đất, "A Lan không có tới đây, nàng không ở nhà?"

Thư Uyển cũng ý thức được không đúng, Thư Lan đi chơi, chỉ có hai tình huống, một là người trong nhà mang theo, hai là Tiêu Lang mang theo, nếu không chắc là nàng sẽ không đi ra ngoài.

Hai người nhìn chăm chú một cái, nhìn thấy lo lắng trong mắt, vội vàng bước nhanh chạy đến Thư gia.

"Nương, muội muội không có chơi cùng A Lang, nàng có nói đi nơi nào sao?" Thư Uyển vào viện liền hô.

Tần thị đang khom lưng xào rau, nghe vậy đột nhiên đứng thẳng người, "Nàng không có đi tìm A Lang?" Thời gian gần nửa ngày, nữ nhi đi nơi nào?

Thư Mậu Đình đang dọn dẹp được liệu trong sạp ở sân sau, nghe được động tĩnh phía trước, về mặt nghiêm túc vội đi vào, "Chuyện gì xảy ra?"

Ba người sáu con mắt cùng nhau mà nhìn chăm chăm vào mình, Tần thị nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói chuyện hồi xé chiều một lần, càng nói càng thấp thỏm khản trương, sau đó trong mắt còn có lệ, nắm tay Thư Mậu Đình: "Đứa nhỏ này, không phải là tương thật đi, nàng có thể đi đâu à? Nếu nàng xảy ra việc không hay, ta không sống được!" Lo lắng hối hận, để cho nước mắt nàng mãnh liệt trào ra.

Tiêu Lang nhìn Tần thị một cái, xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nam nhân trong xe ngựa

Editor: M. Nyoko

Nói đến Thư Lan khóc chạy khỏi sânThư gia, nhất thời không biết nên đi nơi nào.

Nương nói là nhất được nàng, suy nghĩ đầu tiên của Thư Lan chính là không tin, trước kia nương đối với nàng tốt như vậy, khá tốt so với tỷ tỷ, làm sao nàng lại là đứa trẻ nhất được?

Nhưng bây giờ bởi vì nàng lười biếng không làm việc, nương cũng không thích nàng rồi, còn động thủ đánh người, chẳng lẽ nương nhất nàng về, chính là chuẩn bị nuôi nàng lớn để làm việc hay sao?

Đúng rồi, nhất định là như vậy.

Thư Lan cô đơn uất ức nghĩ, đã như vậy, mẫu thân nàng ở nơi nào, nếu bây giờ nàng về với mẫu thân, mẫu thân cũng sẽ không đánh nàng?

Nếu như lúc Thư Lan đầu thai chuyển thế không có ngũ, nàng đương nhiên biết Tần thị nói lầy, nhưng lúc ra đời nàng ngủ ngọt ngào, ngay cả bà mẹ cũng buồn bực sao đứa nhỏ này sanh ra không khóc, từ đó tôn sùng Tiêu lang ra đời sẽ bắt người cắn người cùng Thư Lan không khóc không nháo là hai đại kỳ anh.

Lão đạo đi tới trong rừng cây, đột nhiên Thư Lan nghe bụng kêu rột rột, cả người cũng không có hơi sức.

Cơm trưa bị hạt tiêu cay, sau lại bị nương đánh, nàng vốn không có ăn bao nhiêu đồ, Thư Lan úy khuất nghĩ, ngẩng đầu nhìn một vòng, phát hiện một cây đu to tròn, quả đu cũng được lấy xuống phía dưới cây đu, chỉ có ngọn cây nhí còn một chùm quả đu non.

Kể từ sau khi biến thành người, khẩu vị cũng thay đổi, vốn trước kia thích ăn lá cây bây giờ không thể xuống nuốt, chỉ có hoa hòe cùng quả đu coi như ăn được.

Thư Lan dụi mắt, tay chân lạnh lẽo bò lên, càng lên trên, nhánh cây càng nhỏ, thật vất vả với đến đám quả đu thì nhánh cây dưới người đã bắt đầu đung đưa trái phải rồi. Chỉ là Thư Lan cũng không phải rất sợ, vững vàng, trực tiếp nhét quả đu vào trong miệng để ăn. Loại thức ăn màu xanh lá cây đơn giản này để cho nàng có một cảm giác trở lại rừng rậm, suy nghĩ từ từ trở về cuộc sống hạnh phúc ăn ngủ ngủ ăn, nếu không phải là gặp phải tên ác lang kia, khi nào nàng sẽ biến thành người, nếu như không biến thành người, cũng sẽ không bị đánh bị lăng thương tâm khổ sở rồi!

Hận hận nhai thức ăn trong miệng thơm thoang thoảng, Thư Lan nhàm chán nhìn về đầu thôn đông, đường đất kia là để thông trấn, nơi xa có một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới.

ánh mắt Thư Lan sáng lên, trước kia khi đi trấn, phụ thân đều cưỡi xe ngựa trên con đường kia, xin lão đầu đánh xe rất thân thiết cho bọn họ đi nhờ, vẫn chở bọn họ đến trong trấn. Trước mắt nương không thích nàng, không bằng đi nhà cữu cữu đi?

Dĩ nhiên, chắc chắn Thư Lan không có nhìn thấy Thư Mậu Đình cho phu xe tiền, cũng quên nếu như nàng thật không phải nữ nhi Tần thị, cữu cữu trong trấn cũng không phải là cữu cữu nữa rồi.

Lười nha đầu không nghĩ quá nhiều, bẻ một nhánh cây đầy quả đu, hoan hoan hi hi leo xuống cây, hướng đường đất kia chạy đi.

.

Ngụy Đại như tượng gỗ ngồi ở trước xe, không nhúc nhích, thỉnh thoảng vung oi ngựa, hoặc là hắt cùng người trong xe nói chuyện thì hắt sẽ động động đôi môi, vẫn như cũ lờ ỉm mà ý nhiều.

Trước mặt là một đường đất hồi hương, hai bên ruộng lúa mạch đã chuyển sắc vàng, từng mảnh từng mảnh, giống như sóng biển màu vàng, nhìn là có thể tưởng tượng thời điểm mùa thu hoạch, mặc dù người trong thôn mệt mỏi mồ hôi đầm đìa, nhưng mà lúc gặt hái trên mặt lại tràn đầy hạnh phúc. Ngụy Đại đột nhiên cảm thấy, hẳn hiểu được nguyên nhân lão gia thích ở nông thôn.

Đột nhiên, một bóng dáng màu hồng từ bên đường nhỏ chạy ra, một tay cầm nhánh cây quả đu, một tay chống nạnh thở đứng ở phía trước, xa xa nhìn về phía bên này. Có lẽ là đứa bé nhà ai ham chơi chạy ra ngoài, Ngụy Đại không suy nghĩ nhiều.

Ai có thể nghĩ, khi xe ngựa đến trước người tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác này lại nhảy tới giữa đường đất, Ngụy Đại bị kinh ngạc, vội vàng dừng xe ngựa lại, vừa muốn lên tiếng khiển trách, chỉ thấy tiểu cô nương kia ngược cổ nhìn mình, cái miệng nhỏ nhắn béo mập nói ra một câu để cho hắn không giải thích được vừa khóc vừa cười nói không nên lời: "Đại thúc, ta muốn ngồi xe ngựa, làm phiền người dẫn ta đoạn đường!"

Có phải coi bọn họ thành người kéo xe ngựa rồi thu tiền? Còn đại thúc? Hắn mới mười sáu tuổi thôi, chẳng qua hắn là người ăn nói thận trọng, cho nên so với tuổi thật lớn hơn một chút, vậy cũng không đến nỗi bị người ta gọi là đại thúc chứ?

Là người lớn, Ngụy Đại đều không để ý, nhưng đối mặt với tiểu cô nương chạy tới trước mình, nhìn về cặp mắt đen láy hồn nhiên kia, trong lòng Ngụy Đại mềm nhũn, hết sức nhu hòa giải thích: "Tiểu cô nương, xe ngựa của chúng ta không chở người, người mau đi về nhà đi." Tuy nói thôn nhân thuần phác, nhưng hàng năm cũng sẽ xảy ra mấy vụ lừa bán ấu nhi, đặc biệt là tiểu cô nương xinh xắn như vậy, nếu bị người buôn lậu nhìn thấy, nhất định muốn gạt đi.

Thư Lan nghi ngờ nhảy nháy mắt, nhìn màn xe thêu cây trúc màu xanh một cái, quay đầu nói: "Không chờ người? Ở trong đó chứa đồ gì?" Thật ra thì không chờ người cũng không sao, chỉ cần bên trong còn có chỗ, chen một chút cũng không sao.

Thứ gì?

Lưng Ngụy Đại chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, vừa muốn khiển trách để Thư Lan rời đi, liền nghe bên trong truyền đến âm thanh vuốt ve y phục, ngay sau đó, một bàn tay ngọc thon dài trắng nõn dò xét ra ngoài, vung màn xe lên.

"Lão gia, là một tiểu nha đầu không hiểu chuyện." Ngụy Đại không khỏi giải thích, lão gia hi vọng vô thường, ngàn vạn đừng tức giận nha!

Trình Khanh Nhiễm cười nhạt, sử dụng ánh mắt cắt đứt lời nói Ngụy Đại, rất có hứng thú quan sát tiểu cô nương phía dưới con người không chuyển nhìn mình, nếu là người khác không che giấu đám đom đóm như vậy, chắc chắn hẳn chán ghét, nhưng nếu là hài đồng đơn thuần thường thức, hẳn còn là rất hưởng thụ.

"Tiểu muội muội, người phải ngồi xe ngựa đi nơi nào?" Trình Khanh Nhiễm cười nhẹ như gió xuân.

Trong lòng Ngụy Đại một hồi lạnh đến buồn nôn, lão gia ngài đã 23 tuổi, thế nhưng gọi đứa bé mười tuổi là tiểu muội muội? Nếu là ngài sớm chút thành thân, tiểu thiếu gia cũng cùng nàng không sai biệt lắm!

Thư Lan không nhìn thấy khóe miệng Ngụy Đại co giật, chỉ nhìn đám đám nam nhân dựa trong xe ngựa, cặp mắt hoa đào kia tựa như ánh sao sáng trong đêm đông một dạng mê người, để cho nàng liếc mắt nhìn không dời tầm mắt. Thư Lan vẫn cảm thấy, phụ thân là nam tử đẹp mắt nhất nơi này, nhưng bây giờ nàng mới phát hiện, thì ra là còn có người trắng hơn tuyết trắng hơn dịu dàng hơn so với phụ thân!

Trình Khanh Nhiễm sớm đã thành thói quen với tình huống như thế, cũng không vội thúc giục, cười quan sát Thư Lan, kinh ngạc thoáng qua trong mắt. Da thịt hài đồng không cần phải nói, trời sinh nhắn nhủ tron bóng, đứa nhỏ này lại trắng nõn không giống như là đứa bé nhà nông, gương mặt, cô không có nửa điểm bị phơi nắng qua, ngũ quan xinh đẹp động lòng người càng nổi bật càng thêm tinh xảo, không giải thích được, trong đầu đột nhiên dâng lên một ý nghĩ, nếu là có nữ nhi khép léo như vậy thật tốt, hẳn sẽ cho nàng tất cả nàng muốn, sẽ hết sức cưng chiều nàng.

Cái ý nghĩ này mới xuất hiện, Trình Khanh Nhiễm lại phát giác trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm của tiểu cô nương có nước mắt nhàn nhạt, ánh mắt long lanh như nước cũng có chút ửng hồng, rõ ràng là bộ dạng vừa mới khóc, hẳn không tự chủ cau mày, người nào xuống tay đối với hài tử như vậy?

"Tiểu muội muội, người phải đi nơi nào? Nương người đâu?" Trình Khanh Nhiễm lại hỏi.

Cái chữ nương này đã kích thích Thư Lan, trong nháy mắt nước mắt liền tràn ngập như sương, khó khăn lắm dùng run rẩy ở trong mắt, kêu một tiếng đáng thương.

"Nương ta không cần ta nữa, nàng nói ta là đứa bé nhặt được, ô ô, ta muốn ngồi xe ngựa đi trốn, đi nhà cữu cữu!"

Ngụy Đại thiếu chút nữa té từ trên xe ngựa xuống!

Đứa bé nhặt được, đứa bé nhặt được sẽ dưỡng thành như vậy? Một bộ dáng không rành việc đòi được cung chiêu!

Trình Khanh Nhiễm cố nén mới không có để cho mình bật cười, ngược lại nghiêm trang hỏi: "Vậy nương người biết người đi nhà cữu cữu sao?"

Thư Lan dụi mắt, nói lầm bầm: "Nàng không phải là nương của ta, nương ta mới không đánh ta!"

"Đánh người? Đánh người chỗ nào rồi?" Trình Khanh Nhiễm có chút tức giận, coi như đứa bé không nghe lời, cũng không thể đánh. Năm đó mình sẽ không ít lần bị ông cụ đánh, biết rõ đau đớn khi bị đánh Trình Khanh Nhiễm cực kỳ không ưa cha mẹ đánh đứa bé, đặc biệt là đứa bé của bọn họ biết điều hiểu chuyện như vậy đẹp mắt làm người hài lòng, nhất định phải hảo hảo thương đấy!

Thư Lan xoay người, chỉ cái móng nhỏ của mình: "Đánh cái móng ta á..., đầu tiên là lấy tay, sau đó dùng cái chổi, cũng sưng lên!" Nói xong muốn cời quần chứng minh.

Trình Khanh Nhiễm tay mát lạnh lẹ cúi người ôm người vào xe ngựa, hạ màn xe xuống, vừa đúng lúc Thư Lan tuột quần xuống, lộ ra hai cái bắp chân trắng mịn, quả nhiên, phía trên cái móng nhỏ vốn nên trắng nõn là một mảnh sưng đỏ, trực tiếp khiến ánh mắt Trình Khanh Nhiễm tối sầm lại, nương như vậy không nói đạo lý, sẽ để cho nàng gấp gấp một lần đi!

Đau lòng giúp tiểu nha đầu mặc xong quần, Trình Khanh Nhiễm dời ghế đầu một bên, để Thư Lan nằm ở trên giường mềm, dịu dàng hỏi nàng: "Người tên là gì? Phụ thân làm gì? Cữu cữu là ai?"

Thư Lan hết sức thích cái nhìn dịu dàng của nam tử, tay trái đặt dưới cằm, tay phải nhẹ nhàng lắc lư quả du ăn một nửa, chu mỏ nói: "Ta tên là Thư Lan, có một ca ca cùng tỷ tỷ, ca ca năm ngoái thi trúng tú tài, bởi vì phải chuẩn bị. Tỷ tỷ ta dịu dàng, có gì ăn ngon cũng làm cho ta. Phụ thân gọi Thư Mậu Đình, là Lang trung, dáng dấp cũng rất đẹp mắt, chỉ so với người thiếu chút xíu nữa. nhà ông ngoại ta mở bố trang, hàng năm tất cả đều làm y phục tốt cho ta, hai cữu cữu đều rất thương ta, sẽ mua mứt quả cho ta ăn." Nói xong, cũng không biết là phía dưới rất thư thái, trong xe mùi còn có hương thơm thoang thoảng có tác dụng an thần, rất cuộc lại ngủ, quả du trong tay rơi trên thảm.

Trình Khanh Nhiễm nhặt lên nhánh cây quả du, cầm ở trong tay quay quay.

Thật là ngây thơ, may mà gặp phải mình, đổi lại người khác, sợ rằng không nhận được xuống tay đó chứ?

Sờ sờ tóc mềm mại của Thư Lan, Trình Khanh Nhiễm nhỏ giọng phân phó Ngụy Đại: "Đi thôi, về thẳng phủ."

Ngụy Đại theo bản năng nhanh chóng đi, nhưng trong lòng có cảm giác không ổn, "Lão gia, không đưa người đến bố trang Tần gia sao?" Hắn ở trong trấn ba năm, bởi vì bình thường chạy thăm dò tin tức, vẫn rất hiểu đối với chung quanh, mặc dù Thư Lan tự thuật không hề mạch lạc, nhưng hắn vẫn đoán được thân phận của cữu cữu nàng, tin tưởng lão gia cũng vậy.

"Không cần, để cho bọn họ gấp gáp một đêm. Chỉ là, người trở về liền phải người đi nha môn giữ cửa, nếu bọn họ tính toán báo quan, kịp thời ngăn lại, chớ đem chuyện nháo lớn." Âm thanh Trình Khanh Nhiễm không nhanh không chậm.

Ngụy Đại lặng lẽ dò xét giọng điệu, lão gia vẫn làm theo cảm tính như vậy, cũng may còn hiểu được đúng mực, ai, buổi tối người Thư gia đừng nghĩ có thể ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ghen tỵ

Mình đã trở lại :-D :-D

Editor: M.Nyoko

"Lão gia, đến." Ngụy Đại vững vàng dừng xe ngựa lại, nói với người bên trong xe.

Trình Khanh Nhiễm nhìn tiểu nha đầu ngủ say sưa, không tiếng động cười một tiếng, nhẹ nhàng ôm người vào trong ngực, nhỏ giọng phân phó Ngụy Đại vén rèm xe lên, tiểu sai nhảy xuống xe ngựa.

Ngụy Đại khẽ cúi đầu, che giấu kinh ngạc ở trong mắt: "Lão gia, có muốn phân phó người đi dọn dẹp phòng khách hay không?"

"Không cần, " Trình Khanh Nhiễm đi thẳng vào trong nội viện, "Tối nay nàng nằm ngủ trong phòng ta."

Mặc dù bình thường luôn trầm tĩnh, nghe một câu nói ngắn ngủi này, Ngụy Đại kinh ngạc há to miệng, chỉ là không đợi hắn hỏi ra lời, bóng dáng Trình Khanh Nhiễm đã biến mất ở sau bức tường rồi.

Chỉ là Ngụy Đại suy nghĩ nhiều, Trình Khanh Nhiễm cũng không có ý nghĩ gì, thử nghĩ xem, có thể sinh ra sắc tâm với một nha đầu chưa đủ lông đủ cánh sao, cho dù không dám loạn chơi đùa luyến đồng, cũng khẳng định không phải là người tốt. Trình Khanh Nhiễm tự nhận hắn còn là một quân tử.

Hắn vừa đi vào Thính Vũ hiên, đại nha hoàn Phương Trúc tiến lên đón.

Năm nay Phương Trúc mười bảy tuổi, là nữ nhi của bà vú đã qua đời của Trình Khanh Nhiễm, từ khi còn nhỏ đã ở bên cạnh phục vụ Trình Khanh Nhiễm, có tri thức hiểu lễ nghĩa, thoải mái hào phóng, dần dần làm đại nha hoàn bên người hắn. Trước khi Trình Khanh Nhiễm rời kinh thành, đã giải tán một nhóm lớn tôi tớ, đã từng suy nghĩ tìm mối hôn sự tốt thay Phương Trúc, bắt đầu đi nói gì Phương Trúc cũng không chịu, đối với nàng Trình Khanh Nhiễm lại không thể cho thôi việc hoặc bán người, hơn nữa cơm áo cuộc sống thường ngày của hắn đều do Phương Trúc tự mình xử lý, liền dẫn nàng tới trấn nhỏ xa xôi này.

Phương Trúc trời sanh chỉ có thể coi là thanh tú, chỉ có hai hàng lông mày lá liễu xinh đẹp động lòng người. Mới vừa ở trong phòng, xa xa nhìn thấy Trình Khanh Nhiễm ôm một nữ tử đi vào, trong lòng nàng hơi hơi hộp một chút, cuống quýt đi ra ngoài đón, nhưng mà trên mặt lại là một bộ dáng mỉm cười: "Lão gia, vị cô nương này là?" Đợi đi đến gần, thấy rõ đó là tiểu nha đầu chừng mười tuổi, cuối cùng hơi yên tâm.

Trình Khanh Nhiễm không trả lời, chỉ phân phó nàng đi lấy thuốc trị thương.

Phương Trúc nghi ngờ nhìn bóng lưng ngọc thụ lâm phong, âm thầm cảm kích, nhắc chân đi qua phòng bên.

Trình Khanh Nhiễm đặt Thư Lan lên giường, cúi đầu, chợt phát hiện trên người tiểu nha đầu có dấu vết hư hại, trong nếp quần còn giữ lại gỗ vụn cùng nhựa cò cây màu xanh đậm, nghĩ đến nhánh cây quả du kia, không khỏi thấp giọng mắng "Tiểu bao nghịch ngợm".

Phòng của hắn, bình thường chỉ có Phương Trúc phục vụ, hiện tại nàng đi lấy thuốc, Trình Khanh Nhiễm không thể kkkhông tự cầm khăn lấy ướt, ngồi chồm hóm lau mặt cho Thư Lan, nhẹ nhàng lau sạch mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn kia trở nên trắng hồng làm lòng người hài lòng, khiến hắn không khỏi vui vẻ, nếu quả thật có một nữ nhi hoặc muội muội như vậy thật tốt.

Lúc Phương Trúc tiến vào, đã nhìn thấy dáng vẻ Trình Khanh Nhiễm cười dịu dàng ngắm người trên giường, xinh đẹp động lòng người.

Nàng không tự chủ được dừng ở trước cửa, Trình Khanh Nhiễm chưa từng cười dịu dàng đối với nữ tử nào, đối với đại đa số nữ nhân hắn chỉ chán ghét, ngay cả nhìn cũng luyến tiếc, hôm nay hắn lại cười, rốt cuộc tiểu cô nương kia là ai?

Nhận thấy được bóng dáng trước cửa, Trình Khanh Nhiễm thu hồi nụ cười, đứng dậy phân phó nói: "Nàng bị mẩu thân đánh vào cái mông, người thay nàng bôi thuốc thôi." Nói xong, đi tới một bên trước bàn đọc sách, ngồi xuống dựa lưng về phía giường, không có nửa điểm ý tứ trốn tránh.

Phương Trúc tự trấn định đáp một tiếng, đi tới trước giường, theo bản năng trước tiên xem gương mặt người kia.

Trắng mịn như sứ, mặt phấn như đào, lông mi dày cong cong vênh vênh lên, nàng đang khẽ mấp máy hô hấp, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn như tắm nước anh đào, ónh nhuận mê người. Trong mắt Phương Trúc thoáng qua kinh ngạc cùng ghen tỵ, tại sao ông trời không công bằng như thế!

Nàng ghen tỵ không không chế được động tác, đợi nàng cời quần Thụ Lan, đem cao được bôi nơi sưng đỏ trên người thì Thụ Lan lập tức tỉnh lại, "Đau!"

Âm thanh uất ức gào thét thanh thúy, đột ngột vang lên trong căn phòng an tĩnh.

Phương Trúc hận không chặn được miệng Thụ Lan! Nàng vốn không có dùng lực có được hay không, một cái như vậy liền kêu đau, không phải tiểu nha đầu này cố ý chứ?

"Người là ai?" Nhìn cô gái xa lạ đứng ở trước giường cảm tức nhìn mình, Thụ Lan chống cánh tay nhóm dậy, mờ mịt hỏi.

Phương Trúc vừa muốn nói chuyện, Trình Khanh Nhiễm cũng đã đi qua, hắn liếc mắt lên cái mông nhỏ của Thụ Lan đang sưng lên, thanh âm trầm thấp ra lệnh: "Người đi xuống chuẩn bị cơm tối, nơi này có ta là được." Trực tiếp đoạt mất bình thuốc, ngồi ở trước giường, cười nói với Thụ Lan: "Ngoan ngoan nằm, ta bôi thuốc cho ngươi, bôi thuốc, cái mông sẽ hết đau."

Thụ Lan hí híp mắt, qua một hồi lâu mới nhận ra Trình Khanh Nhiễm, suy nghĩ một chút, ngoan ngoan nằm xuống. Hắn cười đẹp như thế dịu dàng như vậy, khẳng định không phải người xấu, bởi vì người xấu đều giống với ác lang, vừa đen vừa xấu, dù là cười, cũng hung ác làm cho người ta sợ.

Rõ ràng thái độ Trình Khanh Nhiễm bất đồng khiến lòng của Phương Trúc đau nhói, nhưng dù sao nàng hầu hạ nhiều năm, quen thuộc tính tình của hắn, chẳng những không có lộ ra nửa điểm không vui, ngược lại cười cười dịu dàng với Thụ Lan, lúc này mới bước nhẹ đi ra ngoài. Trước khi ra cửa, nàng nhìn không được quay đầu lại liếc mắt nhìn, màn giường màu xanh thẫm, tay Trình Khanh Nhiễm thay người nọ bôi thuốc thật êm ái, thận trọng, giống như là bảo vật hân trân ái nhất.

"Còn đau không?" Trình Khanh Nhiễm chậm rãi bôi cao được ở cái mông nộn nộn của Thụ Lan, nhẹ giọng nói, cười chum chim mắt quan sát dùng đôi tay nâng cầm tiểu nha đầu lên, ngay cả hắn cũng không rõ ràng, vì sao phải đối đãi một người xa lạ như vậy.

Trên mông nơi được xoa thuốc có cảm giác mát rượi, Thụ Lan chỉ cảm thấy cực kỳ thoải mái, dùng sức lắc đầu một cái: "Không đau, rất thoải mái!"

Trình Khanh Nhiễm càng cười càng rạng rỡ, âm thanh như nước chảy róc rách, êm tai dễ nghe: "Vậy thì tốt. Ừ, tối nay người dưỡng thương ở chỗ này đi, như thế nào? Ngày mai ta tiễn người đến nhà cữu cữu."

Nhà Cữu cữu, Thụ Lan nhú nhú mày, nhà cữu cữu quy củ đặc biệt nhiều, nàng không thích ở đó đâu, bởi vì lúc trước không có chỗ để đi, vừa nghĩ đến nhà cữu cữu, trước mắt có đại ca ca dịu dàng đẹp mắt chăm sóc, nàng mới không cần đi đấy.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Thụ Lan đáng thương mà nhìn Trình Khanh Nhiễm: "Đại ca ca, ta có thể ở nhà người hay không?"

"A, không phải người muốn đến nhà cữu cữu?" Trình Khanh Nhiễm nhú mày nói, thổi thổi cái mông của Thụ Lan, mặc quần thay nàng.

"Không muốn đi, đến nhà cữu cữu thì không thể ngủ nướng, hầu như tam biểu ca đi theo bên cạnh ta, len lén chớp mắt cũng không được." Thụ Lan bĩu môi, nghĩ đến tam biểu ca không ngừng mở miệng nói chuyện bên tai nàng, nàng liền cực kỳ phiền.

Lần này Trình Khanh Nhiễm không nói gì, chậm nhất là sáng mai người Thụ gia sẽ đi nha môn báo án, hắn không thể lưu Thụ Lan quá lâu. Sờ sờ đầu tiểu nha đầu, mặt hắn không biến sắc dòi dề tãi: "Buổi tối muốn ăn cái gì, ca ca kêu người làm cho người."

Mới vừa nói xong, liền nghe phía dưới bụng truyền đến tiếng kêu rõ ràng, không khỏi mỉm cười.

Lần đầu tiên Thụ Lan cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không thể trách nàng, một ngày rồi người ta chưa ăn cơm chứ sao.

Tác giả có lời muốn nói: đã upload mặt bìa, có cảm giác rất vui mừng hay không? (*^__^*) hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cho người một gậy.

Editor: Aq_scents

Thư Lan đã quen một ngày ăn hai bữa, cho nên hậu quả của việc không ăn cơm trưa, chính là ăn cơm tối quá no, bụng nhỏ tròn vo, khiến chiếc áo nhỏ Trình Khanh Nhiễm đặc biệt mua cho nàng căng lên.

Trình Khanh Nhiễm ngồi bên bàn sách, đôi mắt hoa đào mệnh mang sóng nước lại mỉm cười nhìn đứa nhỏ đang lặn qua lộn lại trên giường, khi Thư Lan lần nữa hướng mặt ra ngoài, rốt cuộc hân cũng không nhịn được đi tới, cúi đầu nhìn xuống: “Không ngủ được sao?”

Không ngủ được, đối với Thư Lan mà nói, còn khó hơn lên trời.

“Không ngủ được, trong bụng giống như có cái gì đó rơi xuống, ta nằm về bên này, nó cũng rơi về bên này, ta xoay bên kia, nó cũng hướng về bên kia, rất là khó chịu.” Thư Lan đáng thương lại mờ mịt mà xoa xoa cái bụng tròn tròn nhô lên, chợt nghĩ đến năm đó lúc Tiêu Nhị thâm mang thai, không khỏi tròn to hai mắt nhìn: “Đại ca ca, ta không muốn sinh con đâu?” Thật đáng sợ, phụ thân từng nói, Tiêu Nhị thâm vì khó sinh đứa bé nên mới chết, nàng không muốn chết!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng sợ hãi, hai mắt mở to chớp chớp, thấy thể lòng Trình Khanh Nhiễm bỗng hóa thành nước, đưa tay bế Thư Lan lên, bắt đầu giúp nàng mặc y phục: “Nói linh tinh nào, người mới chừng này tuổi, làm sao sẽ có con? Người ấy, bởi vì bữa tối ăn quá nhiều, bảo người ăn từ từ, cố tình không nghe, như có người tranh ăn với người vậy!” Đây là đã uống trà tiêu thực rồi đấy, nếu không uống, không biết sẽ khó chịu thành cái dạng gì nữa, haiz, đều do mình mềm lòng, thấy bộ dạng nàng ôm cái đĩa không buông tay, cũng không kiên trì nữa. Ngay cả hân cũng như thế này, không biết cha mẹ nàng sẽ cưng chiều tới mức nào.

Khom lưng mang chiếc giày thêu mềm vào cho nàng, Trình Khanh Nhiễm dắt Thư Lan đang ù ù cạc cạc đi ra ngoài: “Chúng ta vào vườn hoa đi bộ một chút, lập tức sẽ hết khó chịu.”

Thư Lan bĩu môi, nàng không muốn đi, là ai làm nàng không ngủ được đấy.

Lúc ra cửa, Phương Trúc muốn cầm đèn đi theo, Trình Khanh Nhiễm nhàn nhạt khoát tay chặn lại, để nàng về phòng nghỉ ngơi.

Sắc trời cũng chưa tối hẳn, phía tây còn rơi rớt lại tầng mây màu xanh thẫm, sau cùng dưới ánh mặt trời nhìn có chút dờ dạc, Thư Lan chỉ nhìn thoáng qua liền cúi đầu, vô cùng buồn chán mà nhìn bên trái một ít, xem bên phải một chút, thứ gì cũng đen thui lụi, cây lá màu xanh thẫm, hoa cũng đều ủ rũ rồi, chỉ có gió lạnh thổi tới hương hoa nhàn nhạt.

Dần dần, mùi hương kia càng ngày càng đậm, chính là Trình Khanh Nhiễm đưa nàng đến dưới hai tầng cây đình hương tươi tốt, từng đóa đình hương trắng nõn thanh nhã cực kỳ đẹp mắt.

“Ngồi đây một lát nhé,” Trình Khanh Nhiễm lấy ra chiếc khăn, lau qua lau lại chiếc ghế tre cho một người ngồi, quay đầu nói với Thư Lan.

Gió thổi qua, hai cánh đình hương nhẹ nhàng rơi xuống, một cánh rơi xuống đình đầu Trình Khanh Nhiễm, một cánh rơi trên vạt áo thêu lan diệp của hân, trong nháy mắt đó hân quay đầu cười, Thư Lan chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, “Đại ca ca, người thật là đẹp.” Đưa tay lên lấy cánh hoa kia xuống.

Trình Khanh Nhiễm sững sờ, ngay sau đó tùy ý cười, một tay ôm lấy Thư Lan đặt ở trên đùi, vuốt đỉnh đầu nàng nói: “Sau này khi người lớn lên còn đẹp hơn so với ca ca.” Lúc nói đến đây, trong lòng chợt dâng lên một loại cảm giác khác thường.

Trước khi ông hân qua đời, không ngừng nhắc hân nhanh chóng lấy vợ sinh con, sinh cho Trình gia mấy đời độc đinh con đàn cháu đống. Mắt thấy tuổi mình quả thật không nhỏ, Trình Khanh Nhiễm cảm thấy cũng nên nghĩ đến chuyện hôn sự rồi. Đáng tiếc, đại khái nguyên nhân là do dung mạo của mình vô cùng xuất chúng, nữ tử bình thường nhìn thấy hân, đều lộ ra nét mặt si ngốc như nhau, một hai lần còn có thể chấp nhận, nhiều lần, Trình Khanh Nhiễm không có cách nào dễ dàng tha thứ. Dĩ nhiên, cũng có nữ tử ngoài mặt làm ra vẻ chẳng thèm ngó tới, chỉ khi xoay người, Trình Khanh Nhiễm có thể cảm nhận được ánh mắt bám người phía sau truyền đến. Nghĩ đến tương lai mỗi ngày sẽ đối mặt cùng thứ người như thế, nhất thời Trình Khanh Nhiễm không còn ý định lập gia đình.

Cho đến bây giờ, nữ tử có thể làm cho hân vừa mắt, có lẽ chỉ có tiểu nha đầu đột nhiên xuất hiện này?

Trình Khanh Nhiễm cúi đầu, nhìn Thư Lan ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi, tiếc rẻ than một tiếng.

Haiz, nếu là tiểu nha đầu lớn hơn mấy tuổi nữa, lấy nàng về nhà, cứ giữ ở bên người cũng tốt, đáng tiếc, nàng thật sự quá nhỏ, không cách nào làm hân sinh ra một chút tình cảm nam nữ. Hơn nữa, bây giờ nàng ngây thơ hồn nhiên, không hiểu nhân tình thế thái, nếu thật sự lớn, có thể giống những cô gái kia.

“Đại ca ca, sao người lại thờ dài?” Thư Lan ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi. Mẫu thân nói người có phiền não sẽ thờ dài, đại ca ca xinh đẹp dịu dàng như thế, không lo ăn uống, còn chưa có người nào buộc hân làm này làm nọ, đối lại là nàng, sợ là sẽ sớm chết thôi.

Nói người cũng không hiểu, Trình Khanh Nhiễm cười khẽ một tiếng, khuôn mặt như ngọc lần nữa sáng lên, vừa vỗ sau lưng Thư Lan như dỗ một đứa trẻ vừa tùy ý nói: “Muội muội, người rời nhà đã lâu, có nhớ mẫu thân người không? Bây giờ bọn họ không tìm thấy người, e rằng đều rất sốt ruột.”

Thư Lan mắt tối sầm lại, cúi đầu, nhìn cánh hoa đình hương bị ngón cái và ngón trỏ nghiền nát.

Nàng nghĩ đến mẩu thân, mẩu thân nấu com rất ngon, bà còn cười khi thấy nàng tự mình ăn com. Nghĩ đến phụ thân, mỗi lần phụ thân về nhà đều sẽ bế bổng nàng lên cao xoay một vòng, tay của ông vừa to vừa ấm, nàng căn bản không sợ sẽ té xuống. Nghĩ đến ca ca, ca ca sẽ nằm bò trên giường giả làm đại mã cho nàng cười, cho dù bị nương mắng hấn cũng không sợ. Còn có tỷ tỷ, tỷ tỷ dịu dàng nhất rồi, trước khi ngủ sẽ giúp nàng rửa mặt, đắp chăn cho nàng, mùa đông sẽ cùng nàng ngủ chung một chăn.

Nhưng mà mẩu thân không cần nàng nữa rồi, nước mắt Thư Lan im lặng rơi, theo khuôn mặt chảy xuống, hội tụ trên cằm nhỏ, từng giọt từng giọt.

Thật lâu không thấy trả lời, bờ vai dựa vào mình lại khe khẽ run run, trong lòng Trình Khanh Nhiễm giật mình, lúc này mới phát hiện ra tiểu nha đầu đã khóc rồi.

Hắn chợt tò mò, vì sao Thư Lan lại bị đánh.

Kết quả, nghe nàng vô cùng uất ức kể lại, nhất thời Trình Khanh Nhiễm dờ khóc dờ cười, thì ra là nha đầu này lười như vậy, thật khó cho mẩu thân nàng rồi.

Muốn khuyên nàng vài câu, lại cảm thấy nói gì nàng cũng không hiểu, dù sao không lâu nữa nàng cũng sẽ đi về, đến lúc đó tự nhiên biết nỗi khổ tâm của mẩu thân nàng, liền lấy chuyện thú vị khi mình còn nhỏ kể cho Thư Lan nghe.

Thanh âm của Trình Khanh Nhiễm trầm thấp dễ nghe, Thư Lan đang khóc liền an tĩnh lại, chớp mắt nghe hần kể chuyện xưa, chỗ nào khó hiểu liền hỏi. Một lớn một nhỏ, người hỏi ta đáp, không khí hết sức hài hòa.

Màn đêm buông xuống, xung quanh lập tức tối lại.

Trình Khanh Nhiễm xoa xoa bụng nhỏ của Thư Lan, cười nói: “Đi thôi, chúng ta về ngủ.”

Mí trên mí dưới của Thư Lan sớm đã đánh nhau rồi, nghe vậy, co rụt lại trong lòng ấm áp của Trình Khanh Nhiễm, “Đại ca ca ôm ta trở về, A Lan muốn ngủ cùng với người.” Bộ dáng hết sức ỷ lại.

Trình Khanh Nhiễm cung chiêu điểm điểm cái mũi của nàng, “Làm nũng như vậy, không biết tương lai tiện nghi cho ai.”

Một tay nâng đầu gối Thư Lan, một tay ôm hông của nàng, định đứng lên.

Chưa từng nghĩ, trong nháy mắt, sau lưng chợt truyền đến tiếng gió bén nhọn, Trình Khanh Nhiễm kinh ngạc, theo bản năng muốn quay đầu lại nhìn, bỗng dưng sau gáy đau nhói, vô lực ngã xuống.

Thư Lan chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục, sau đó ôm thật chặt tay mình rồi lại đột nhiên buông ra, “Thịch” một tiếng nàng liền bị ném trên mặt đất, may mà lúc đầu Trình Khanh Nhiễm ngồi, nàng ngã cũng không đau.

Phủi phủi tay nhỏ, Thư Lan bĩu môi xoay người: “Đại ca ca, người.”

Lời còn chưa nói xong, thiếu chút nữa bị hù chết!

Trong bóng đêm mông lung, một bóng đen mờ hồ lạnh lùng đứng ở sau ghế tre, cặp mắt sắc lạnh, chăm chăm nhìn nàng.

Mặc dù không thấy rõ, Thư Lan liếc mắt một cái vẫn nhận ra người đó là ai: “Sao người lại ở đây?” Vừa kinh vừa sợ mà đứng lên, muốn tìm kiếm bảo hộ của Trình Khanh Nhiễm, nhưng lại kinh hãi phát hiện hần ngã lệch trên ghế trúc, mà trong tay Tiêu Lang còn nắm một cây đoản côn.

Nhớ tới âm thanh trầm đục kia, Thư Lan hét lớn: “Người đánh chết đại ca ca. Ừm.”

Tiêu Lang ném đoản côn trong tay, bước một bước dài vọt đến trước người Thư Lan, một tay che miệng nàng, một tay chặt chẽ ôm nàng, ngăn ý đồ vùng vẫy, cười lạnh nói: “Đại ca ca? Gọi thân mật nhỉ, nửa ngày ngán ngủ liền bị người ta đổ thuốc mê, sao người không ngu chết đi?”

Nghĩ đến hần cực khổ từ thôn đuổi tới trấn, thật vất vả nghe được âm thanh của nàng, nhưng lại phát hiện nàng bị người khác ôm vào trong ngực, một tiếng lại một tiếng “Đại ca ca”, mềm nhũn, nàng chưa từng dùng giọng điệu đó nói với mình, hần hận không thể đánh chết nam nhân dụ dỗ nàng kia, hận không thể cắn chết cái người không tim không phổi này!”

“Đi, theo ta trở về!”

Dù có lửa giận ngút trời, cũng không thể ở chỗ này phát giận, Tiêu Lang lý trí nói, cứ như vậy giam cầm Thư Lan buộc nàng hướng bên tường mà đi.

Thư Lan sớm đã hận chết Tiêu Lang rồi, đều tại hần, mẩu thân mới không cần nàng!

Thấy mình giấy không thoát trói buộc của ác lang, Thư Lan há mồm cắn mạnh ngón giữa Tiêu Lang, chỉ nháy mắt, trong miệng liền nếm được vị ngọt của máu.

“Sss.” Tiêu Lang không ngờ nàng sẽ cắn mình, bản năng buông lỏng tay ra, sâu thẳm trong con người đầy phức tạp, thế nhưng nàng vì người ngoài cắn hần?”

Thừa dịp hần nhất thời ngậy người, Thư Lan nhanh chóng thoát thân, chạy về hướng ngược lại, vừa chạy vừa hô: “Cứu mạng, người đâu nhanh tới!”

Cầm phần vì Trình Khanh Nhiễm bị đánh chết tan đi, trong lòng Thư Lan đầy hoảng sợ, nói cái gì nàng cũng không đi cùng Tiêu Lang, ai mà biết hần sẽ ăn nàng hay không? Ác nhân như vậy, nàng sẽ không bao giờ muốn cùng hần sống chung một chỗ!

Chỉ là không đợi nàng chạy được mấy bước, sau lưng truyền tới tiếng bước chân dồn dập, Thư Lan bị dọa đến giật mình, nếu như bị ác lang bắt được, chắc chắn sẽ chết!

Không được, khẳng định chạy không được, ác lang am hiểu nhất là chạy, Thư Lan khó khăn động não một lần, phía trước Tiêu Lang đuổi tới, lách mình nhào vào bên một gốc cây đại thụ thẳng tắp không biết tên, từ từ bò lên trên, trong nháy mắt liền cách mặt đất đến mấy mét rồi, vừa bò vừa lớn tiếng hô cứu mạng.

Tiêu Lang giận đến mức trong mắt tóe lửa, điều duy nhất hần kém lười nha đầu, chính là bản lĩnh trèo cây!

“Thư Lan, ta cho ngươi thêm một cơ hội, ngoan ngoãn xuống, nếu không ta không tha cho ngươi đâu!” Hần dưới tàng cây thấp giọng uy hiếp, nắm tay hung hăng đánh thân cây.

Đáp lại hần, chỉ có cành cây nhỏ bị Thư Lan bỏ lại, không chênh lệch, vừa vặn nện trúng đỉnh đầu hần.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Vừa đâm vừa xoa

Editor: M.Nyoko

Thư Lan chưa đi cùng Tiêu Lang, Tiêu Lang cũng không thể rời đi, nghe tiếng động Ngụy Đại đến liền duỗi tay ra, bắt chéo hai cánh tay Tiêu Lang ở sau lưng.

Mất thấy Tiêu Lang bị Ngụy Đại cản trở, Thư Lan từ từ bò xuống, ngón tròn béo múp múp chỉ mặt của Tiêu Lang: "Đại thúc, hần đánh chết đại ca ca!"

Ngụy Đại bị dọa giật mình, cũng không kịp phân rõ tuổi tác của mình, mặt trắng bệch hỏi: "Lão gia, lão gia ở nơi nào?"

Nghĩ đến bộ dáng Trình Khanh Nhiễm ngã lạch ở trên ghế dài, nước mắt Thư Lan ào ào chảy ra, không trả lời câu hỏi của Ngụy Đại, chân nhỏ chạy về hướng cây đình hương bên kia. Ngụy Đại cắn răng nghiêng lợi lôi kéo Tiêu Lang đuổi theo, hai hộ viện khỏe mạnh xách đèn lồng theo ở phía sau.

Xa xa nhìn thấy bóng dáng Trình Khanh Nhiễm, trong lòng Ngụy Đại hơi hơi hộp một chút, hai chân như nhũn ra, thiếu chút nữa không đứng vững được, lão gia sẽ không bị đánh đến chết thật chứ?

Thư Lan càng ôm cánh tay Trình Khanh Nhiễm khóc thút thít, "Đại ca ca, ô ô ô."

Tiêu Lang nhìn Thư Lan gần như bỏ nhào vào trên thân nam nhân, nhất thời hối hận sao năm đó không dìm chết nàng!

Cái ót vô cùng đau đớn, vốn Trình Khanh Nhiễm có chút tri giác, lại nghe được tiếng khóc gần bên tai, từ từ khôi phục thần trí. Vừa mới đứng dậy, chống lại một đôi mắt lạnh lẽo, sau khi nhất thời ngẩn người, Trình Khanh Nhiễm hít lại mất hoa đào, đưa tay ôm Thư Lan đến trên đùi, vuốt đầu của nàng trấn an, lúc này mới nhử mày quan sát Tiêu Lang.

Ừ, nhìn qua mười ba mười bốn tuổi, da hơi đen màu lúa mì, mặc dù ngũ quan còn mang theo non nớt của thiếu niên, lại mơ hồ có đường cong thân thể cường tráng, đặc biệt là môi mím chặt cùng hai mắt lạnh lẽo nhìn mình, thế khiến đáy lòng hần phát rét.

Trình Khanh Nhiễm cẩn thận hồi tưởng chốc lát, xác định mình không có một tiểu cừu gia như vậy, không khỏi buồn bực: "Ngươi là ai? Vì sao đánh ta?"

(cừu gia: người có hận thù)

Tiêu Lang không nói gì, chăm chú nhìn người ngồi ở trong ngực Trình Khanh Nhiễm, bộ mặt Thư Lan đang vui mừng nhìn lên Trình Khanh Nhiễm, đồng thời tức giận, lại có một cảm giác bị ghim ở cổ, ngực buồn bực khó chịu.

Lão gia không có việc gì, Ngụy Đại thờ phào nhẹ nhõm, trầm giọng nói: "Lão gia, hình như tiểu tử này biết tiểu cô nương, mới vừa rồi ta nghe thấy hần muốn nàng đi theo hần đấy."

"Hả?" Trình Khanh Nhiễm nghi ngờ cau mày, cúi đầu hỏi Thư Lan: "Ngươi biết hần sao?"

Thư Lan bấu môi, tay nhỏ bé lồi ngọc bội bên hông Trình Khanh Nhiễm, thanh thúy nói: "Không biết." Nhìn cũng chưa từng nhìn Tiêu Lang một cái.

"Thư Lan người không có lương tâm, ta tận tâm khổ khổ tới cứu người, thế nhưng người mở mắt nói mò? Người không biết ta, khi còn bé người nào cho người ăn hạt dưa? Người nào rửa y phục cho người? Người nào bắt chim sẻ cho người chơi? Tốt, hiện tại người biết người khác, liền làm bộ như không biết ta, người đừng cho là hấn đối tốt với người, chờ xem, ngu xuẩn đi theo người như vậy, lúc người khóc, xem đến lúc đó ai sẽ cứu người!" Tiêu Lang giận đến đỏ ngầu cả mặt, rống cổ quát Thư Lan.

Thư Lan chột nghiêng đầu nhìn hấn, muốn cãi lại, chống lại ánh mắt hung ác của Tiêu Lang, cổ co rút lại, hừ một tiếng, từ trên người Trình Khanh Nhiễm nhảy xuống đất, lôi kéo tay Trình Khanh Nhiễm đi: "Đại ca ca, đừng để ý đến hấn, chúng ta ngủ đi!"

Tựa như một quyền đánh vào trên bóng, người dùng hơi sức cả người, đối phương cũng không đau không nhột.

Tiêu Lang nhìn chăm chú tay Thư Lan, nhất thời lại bắt đầu cực kỳ sợ hãi, hấn biết lưỡi nha đầu quật cường rồi, nhưng tức giận thì tức giận, vừa nghĩ tới lưỡi nha đầu cùng nam nhân kia ngủ ở một chỗ, nghĩ đến hấn sẽ làm loại chuyện đó đối với lưỡi nha đầu, Tiêu Lang muốn nhanh chóng ngửa đầu gào thét một tiếng.

(hô hô, Lang ca ca mới mấy tuổi mà ghen nha =))))))))) :sofunny:

Không được, hấn không thể để cho Thư Lan đi cùng người nọ!

Cứng rắn không được, không thể làm gì khác hơn là dùng mềm, Tiêu Lang nhắm mắt lại, lần nữa mở ra thì trong mắt một mảnh nước tựa như nhu quang: "A Lan, đừng nóng giận, ca ca không nên rống với người, nhưng người không biết, bá phụ bá mẫu phát hiện không thấy người, đều vô cùng sốt ruột, bá mẫu khóc suốt rồi, tỷ tỷ của người cũng khóc không ngừng, giọng nói cũng khàn. Bình thường bọn họ đối tốt với người như vậy, người nhẫn tâm để cho bọn họ lo lắng sao?" Hấn cũng không nhìn thấy người Thư gia, nhưng nghĩ đến cũng không khác biệt lắm.

Thư Lan nghe, trước mắt liền hiện ra bộ dạng mẫu thân cùng tỷ tỷ ôm nhau cùng lau nước mắt, nước mắt cũng chảy ra, nhưng có chút không thể tin được, rất mong đợi nhìn Tiêu Lang: "Người nói nhầm, nương ta cũng không muốn ta, làm sao lại tìm ta?"

"Nói mò gì, người là nữ nhi của bá mẫu, làm sao nàng không thương người, làm sao sẽ không nhớ người?" Tiêu Lang có chút không thể hiểu ý tứ Thư Lan, nhìn thấy Trình Khanh Nhiễm ý vị không rõ quan sát mình, cho rằng Thư Lan bị hấn lừa, nghĩ đến mình còn nhỏ vô lực, không khỏi hối hận, sớm biết cũng không nên tùy tiện động thủ.

Trình Khanh Nhiễm cùng Ngụy đại hai mặt nhìn nhau, thì ra hai người biết nhau thật à?

Chuyện đến tình trạng này, hơn nữa biết mình hiểu lầm mẫu thân Thư Lan, Trình Khanh Nhiễm đưa tay ý bảo Ngụy Đại buông Tiêu Lang ra, nhỏ giọng phân phó hấn mấy câu. Ngụy Đại gật đầu một cái, nhanh chóng lui xuống.

Tiêu Lang lấy được tự do, liền mặt lạnh kéo Thư Lan tới bên cạnh mình, cảnh giác nhìn chăm chăm Trình Khanh Nhiễm.

Thư Lan còn nghĩ đến người thân, hiếm có không có giấy giụa.

Trình Khanh Nhiễm rất có hứng thú nhìn Tiêu Lang bảo hộ Thư Lan ở sau lưng, cười cười, lần nữa trở lại ngồi trên ghế dài, "Làm sao người tìm được nơi này? Vào bằng cách nào?"

Khoảng cách từ trấn đến cái thôn gặp Thư Lan chừng bảy tám dặm, mình lại có mười mấy hộ viện, tiểu tử này có thể âm thầm đi vào, cũng có bản lĩnh thật sự, không biết quan hệ của hấn cùng tiểu nha đầu là như thế nào.

Tiêu Lang lạnh lùng nhìn Trình Khanh Nhiễm, hỏi ngược lại: "Người là người nào? Vì sao len lén mang A Lan đi?" Người này rất có tâm cơ, làm bộ như điệu dàng lừa gạt lưỡi nha đầu, cuối cùng còn không phải muốn đạt được ham muốn cầm thú!

Trình Khanh Nhiễm cười khò một tiếng, chuyện này, mặc dù hấn không thiện với lương tâm, nhưng cũng không giải thích được, sau đó người Thư gia lại tới, đến lúc đó phải giải thích nữa, về phần bọn hấn có tin hay không, Trình Khanh Nhiễm cũng không để ý. Dù sao, sợ là hai bên không có cơ hội tiếp tục gặp mặt rồi.

"Ta đã phái người đi mời cha mẹ nàng, các người theo ta đi đến phòng khách chờ đi." Trình Khanh Nhiễm vuốt vuốt cúc u sau đầu, thẳm nói đây chính là bài học do hấn lỗ mãng làm việc thôi.

Nghe được cha mẹ muốn tới, Thư Lan có chút thấp thòm, sợ nẫu thân đánh nàng, lại sợ nẫu thân không nhận nàng, tâm sự đầy bụng muốn nói, vừa ngừng đầu, lại phát hiện Trình Khanh Nhiễm đã đi xa, bên cạnh chỉ có một ánh mắt ác lang tối tăm không rõ.

"Đại ca ca, người chờ ta một chút, ta muốn."

Lời còn chưa dứt, liền bị Tiêu Lang ngăn chặn miệng, "Người đàn ông hoàng một chút cho ta, lần sau còn dám chạy đi không nói tiếng nào, xem ta thu thập người như thế nào!"

Tiêu Lang dùng sức điểm xuống cái trán Thư Lan, lôi kéo nàng đi theo sau lưng Trình Khanh Nhiễm, người ở dưới mái hiên, mặc kệ đối phương nói thật hay giả, mình cũng không có cách nào, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Thư Lan bất đắc dĩ lắc cánh tay ra, bị Tiêu Lang tròng, liền đành hoàng.

.....

Chuyện không thấy Thư Lan, vợ chồng Thư Mậu Đình không dám truyền ra ngoài, mặc dù bọn họ vẫn coi Thư Lan như hài tử cưng chiều, nhưng dù sao nữ nhi mười tuổi rồi, nếu truyền đi, coi như không có việc gì, cũng có thể bị người nói ra nói vào. Không xác định nữ nhi có bị người buôn lậu bắt đi hay không, bọn họ chỉ nhờ Tiêu Thủ Vọng tìm giúp, cho đến lúc trời tối vẫn không tìm được Thư Lan, mấy người mới hoàn toàn hoảng loạn lên.

Tần thị cùng Thư Uyển sớm khóc sưng mắt lên, ngay cả ánh mắt Thư Mậu Đình của cũng có chút đỏ lên.

Tiêu Thủ Vọng thấy người một nhà âm ảm thê lương, nghĩ đến con trai mình tìm người chưa về, không khỏi thở dài nói: "Các người đừng quá lo lắng, từ nhỏ A Lang đã cùng A Lan chơi đùa, nói không chừng đã tìm được người, đang khuyên nhủ ở nơi nào!"

"Sẽ không, A Lang hiểu chuyện như vậy, nếu sớm tìm được, đã sớm dẫn A Lan về nhà. Điều tại ta, không nên dùng lời lừa gạt nàng." Tần thị tựa đầu vào giường đặt gần lò sưởi, khăn che mặt trong tay đã sớm dính đầy nước mắt, ướt đầm.

Thư Mậu Đình cũng không có tinh lực khuyên giải thê tử, suy nghĩ lần nữa những nơi bình thường nữ nhi hay đi, chợt trong nội tâm khẽ động, "Mẹ xấp nhỏ, người nói có thể A Lan chạy đi nhà bà ngoại nàng rồi hay không?"

Tần thị bỗng nhiên ngừng đầu, trong mắt tràn đầy hi vọng, nhưng thoáng qua lại âm ảm xuống: "Nàng nhỏ như vậy, coi như muốn đi, cũng không biết đường!"

Thư Mậu Đình lại đứng lên, chỉnh sửa một chút áo, hướng Tần thị nói: "Không được, ta phải đi trấn xem một chút, nếu A Lan không có ở nơi đó, chúng ta cũng vẫn không thể lo lắng không công như vậy, nhanh chóng báo quan mới là đúng lý." Coi như danh tiếng đứa bé xấu rồi, vậy cũng tốt hơn bị người buôn lậu bắt cóc không bao giờ có thể gặp nhau.

"Người nói đúng, vậy ta cũng đi theo người, để cho ta ở trong nhà chờ suốt, ta không chịu nổi." Tần thị dụi dụi con mắt, đứng lên nói.

Theo sát nàng Thư Uyển lập tức nắm chặt tay Tần thị, "Mẹ, ta cũng đi vậy."

Thư Mậu Đình suy nghĩ một chút, để Thư Uyển ở nhà một mình cũng không thả tâm, liền nhìn về phía Tiêu Thủ Vọng.

"Được rồi, các người đều đi đi, ta thay các người đợi ở đây, nhờ A Lan trở lại không tìm thấy người." Tiêu Thủ Vọng mở miệng nói.

Thư Mậu Đình hướng hần chấp tay, dẫn thê tử nữ nhi đi, trong nhà lý chính có xe trâu, còn phải nghĩ lý do mượn mới được.

Khi xe trâu xừng hần ở nhà Tần thị, chỉ thấy phụ thân của Tần thị Tần Như Hải dẫn hai đứa con trai đi ra, sát người là một gã sai vặt xa lạ.

Nhìn thấy nữ nhi nữ tế, lông mày Tần Như Hải thô đen trong nháy mắt cũng vặn thành chữ bát (八), nhỏ giọng quát lớn Tần thị: "Người làm mẹ như thế nào, thế nhưng ép A Lan bỏ nhà ra đi! Thật may là gặp phải Trình lão gia, tốt bụng dẫn nàng trở về rồi, lại phải người tới báo, nếu gặp phải người lòng dạ hiểm độc, không một tiếng bắt A Lan đi, người sẽ hối hận chết đi!"

Nghe được tin tức nữ nhi, Tần thị vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, làm sao để ý Lão Phụ khiển trách, nếu không phải Thư Mậu Đình tay mắt lanh lẹ ngăn lại, nàng phải bắt được tay Ngụy Đại: "Có thật không? A Lan ở nhà các người?"

Ngụy Đại thấy cặp mắt Tần thị sưng đỏ, trong bụng rất là đồng tình, vội nói: "Phải, lúc lão gia nhà ta gặp tiểu ty, nàng đang khóc bên đường nói mẫu thân không cần nàng nữa, lão gia nhà ta không đành lòng để cho nàng lưu lạc bên ngoài, sợ nàng gặp chuyện không may, trước tiên mang người về phủ. Muốn hỏi thăm song thân tiểu ty, làm gì nàng cũng không nói, sau lại có một vị tiểu ca đi vào tìm, mới biết lai lịch quý phủ."

"Nhất định là A Lang, người mau dẫn ta đi!" Tần thị tự lẩm bầm một tiếng, ngay sau đó kích động thúc giục.

Ngụy Đại đáp một tiếng, xin mấy người lên xe ngựa rộng rãi của Trình gia.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Mộng xuân có vết

Editor: Aq_scents

Lúc đám người Tần thị theo Ngụy Đại đi vào phòng, ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn đến bóng người nhỏ bé đang say ngủ trên bàn.

Thư Mậu Đình còn có thể khống chế được bản thân, Tần thị lại khóc lóc chạy tới, ôm lấy Thư Lan, nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, xem có bị

thương không.

Thư Lan thật sự không muốn đi ngủ, nhưng hôm nay nàng leo lên leo xuống, toàn thân rã rời, vừa mới ngồi lên ghế, liền không nhìn được chớp mắt một lát. Đang mơ màng, chợt có âm thanh quen thuộc bên tai, nàng dụi dụi mắt, đợi thấy rõ người ngay trước mắt, cái miệng nhỏ há hốc, khóe mắt rơi lệ hô lên một tiếng: “Nương”.

Giọng nói nũng nịu êm ái lọt vào tai, Tần thị vừa đau lòng vừa tức, vừa khóc vừa mắng: “Ngươi là nha đầu chết tiết, là ông trời đưa tới hành hạ ta, đánh không được mà mắng cũng không xong, hoi không vừa ý là bỏ nhà đi, trong lòng ngươi căn bản không coi ta là mẫu thân, cũng không có phụ thân ngươi, chúng ta lại đều yêu thương ngươi! Nha đầu chết tiết này.”

Ngoài miệng mắng, tay lại ôm chặt người vào ngực, như sợ hơi lỏng một chút nữ nhi sẽ bị người ta cướp đi.

Thư Lan nghe xong, nhất thời quên khóc, nương ôm trong lòng thật ấm, nhưng vì sao mẫu thân lại còn mắng mình? Muốn ngẩng lên nhìn sắc mặt mẫu thân một chút, nhưng bị ôm không động đậy được, đúng lúc Thư Uyển đi tới, cả ngày Thư Lan không thấy tý ty, uất ức trong lòng không ngừng dâng lên, “Tỷ, nương không cần ta nữa, nương nói ta là con hoang được nhặt về.”

“Nha đầu ngốc, đó là lời khi nương tức giận, ngươi được mẫu thân khổ sở sinh ra, ngày nương sinh ngươi, phụ thân, A Triền còn có ta đứng dưới mái hiên coi chừng, không tin ngươi hỏi phụ thân!” Thư Uyển mạnh mẽ kiềm chế nước mắt, hai mắt hồng hồng, vuốt đầu muội muội nói.

Trong lòng Thư Lan vui mừng, vội nghiêng đầu tìm kiếm bóng dáng Thư Mậu Đình, sau đó liền thấy phụ thân ôn hòa tuần lẳng đứng cạnh ông ngoại cau có, đang định thốt lên “Phụ thân” liền nghẹn lại, thấp thỏm không yên liếc trộm Tần Như Hải, trong ấn tượng của nàng, chưa từng thấy ông ngoại cười.

Thấy ngoại tôn nữ mắt ngấn lệ nhìn mình, Tần Như Hải mắt tự nhiên cười một cái.

Không ai biết, ông thích nhất chính là ngoại tôn nữ này, nếu không ngày đó Thư Lan ở Tần gia, ông có thể nhẫn tâm buộc nàng bỏ những thói hư tật xấu kia, chính là bởi đau lòng, mới không thật sự để mắt tới. Chỉ là, khiến cho ông bày ra cái vẻ mặt này trước mặt mọi người, bất kể như thế nào cũng không được.

Tần Như Hải ho khan một cái, đi về phía Trình Khanh Nhiễm ngồi ở chính vị uống trà, trong lòng có hoang mang. Trình Khanh Nhiễm có thể coi là thể gia vọng tộc trong trấn, thể nhưng bọn họ lại tra không ra bối cảnh của hắn, chỉ biết là hắn đặc lập độc hành, tính tình kiêu căng, ngay cả trấn trưởng cũng phải nể hắn ba phần. Tần Như Hải chưa từng quen biết Trình Khanh Nhiễm, nghe nói hắn là kẻ lòng người dạ thú, có cô nương bán thân lấy tiền chôn cất cha quý gối trước xe ngựa hắn, dập đầu cúi lạy tới chảy máu đầu, hắn cũng không cho lấy nửa đồng.

Trình Khanh Nhiễm đang nhìn mẹ con Tần thị, trong ánh mắt có kinh ngạc cùng mờ mịt, tới nỗi khi Tần Như Hải đến gần, hắn cũng không phát hiện.

“Trình lão gia, đa tạ ngài đã chiếu cố ngoại tôn nữ của Tần mỗ, ân tình này, Tần mỗ ghi nhớ trong lòng, tương lai nếu có việc gì cần Tần mỗ giúp một tay, xin ngài cứ nói.” Tần Như Hải vái lạy Trình Khanh Nhiễm, hồi lâu không thấy đáp lại, không khỏi ngẩng đầu nhìn, lại thấy Trình Khanh Nhiễm đang thần thờ nhìn một chỗ.

Tần Như Hải quay đầu nhìn theo ánh mắt Trình Khanh Nhiễm, vừa vặn nhìn thấy nét mặt tươi cười dịu dàng của đại ngoại tôn nữ, tựa như nhân vật trong mộng bước ra. Trong lòng bỗng rơi lộp bộp, Tần Như Hải thay đổi ấn tượng đột ngột với Trình Khanh Nhiễm, tốt, nhìn bộ dáng người chính nhân quân tử, vậy mà lại là tên háo sắc!

Định đứng lên, Tần Như Hải đứng ngăn trước người Trình Khanh Nhiễm, cất cao giọng nói: “Trình lão gia, đa tạ ngài chăm sóc ngoại tôn nữ của Tần mỗ.”

Trình Khanh Nhiễm phục hồi lại tinh thần, vội vàng đứng dậy đáp lễ: “Tần lão gia khách khí, văn bối cũng chỉ là nhắc tay chi lao.” Nhất thời có chút ảo não, không phải cô nương kia cùng tiểu nha đầu đáng đáp có bảy phần giống nhau sao, đầu tới nỗi phải sùng sốt?

Tần Như Hải bớt giận, nói vài câu khách sáo, liền kêu nữ nhi cùng con rể tới nói lời cảm tạ.

Vợ chồng Thư Mậu Đình thật sự cảm kích Trình Khanh Nhiễm, sớm đã khen hắn thành Bò Tát chuyển thế rồi. Thư Uyển lôi kéo Thư Lan đứng yên bên cạnh, ngẩng đầu liếc nhìn Trình Khanh Nhiễm, khẽ giật mình, rất nhanh liền cúi đầu, bởi vậy bỏ lỡ ánh mắt kinh ngạc của Trình Khanh Nhiễm.

“Tốt lắm, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta không quá rầy ngài nghỉ ngơi nữa, ngày mai Tần mỗ sẽ tới hạc lâu đặt một bàn tiệc rượu, mong Trình lão gia nể mặt.” Tần Như Hải vẻ mặt bình tĩnh nói, mặc dù trong lòng không thích, nhưng một số lễ nghi không thể bỏ qua.

Trình Khanh Nhiễm khẽ mỉm cười, tiến lên một bước, xoa đầu Thư Lan, nhẹ giọng nói: “Tần lão gia khách khí, gặp được tiểu cô nương Thư Lan, cũng coi như chúng ta có duyên. Ngày mai văn bối còn phải ra ngoài một chuyến, ngài cũng không cần phải tốn kém!”

Thư Lan nhìn Trình Khanh Nhiễm có chút không đành lòng, “Đại ca ca, về sau ta có thể tới tìm ngươi chơi không?”

Không đợi Trình Khanh Nhiễm đáp lời, Tiêu Lang một mực yên lặng không lên tiếng chợt nói: “Người ta là người bận rộn, làm gì có thời gian để ý đến ngươi?”

“Không cần ngươi quan tâm!” Thư Lan trừng mắt tức giận nhìn sang, vừa muốn tiếp tục hỏi, liền thấy tỷ tỷ lắc đầu nhìn mình, suy nghĩ một chút, Thư Lan ngoan ngoãn cúi đầu.

Trình Khanh Nhiễm nhìn ba người nói chuyện với nhau, không nói gì, có người khác ở đây, hẳn không có cách nào quá mức thân cận với Thư Lan.

Nguy Đại thấp đèn lồng, theo Trình Khanh Nhiễm tiến mọi người ra cửa.

“Nguy Đại, người đưa người nhà Tần lão gia trở về, đi đường cẩn thận chút.” Trình Khanh Nhiễm chấp tay đứng dưới đèn lồng lớn màu đỏ ở cửa, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

Tần gia cũng có xe ngựa, phu xe kia cứ một mực không ở tại Tần gia, sự việc xảy ra cấp bách, Tần Như Hải cũng chưa kịp phái người đi tìm, trực tiếp lên xe ngựa của Nguy Đại. Lúc này lại làm phiền người ta đưa tiễn, Tần Như Hải đành hướng Trình Khanh Nhiễm thi lễ một cái, rồi mới dẫn đầu bước lên xe ngựa.

Bởi vì nhiều người, hai cữu cữu của Thư Lan chủ động ngồi bên ngoài.

Tần thị cũng không khách khí với ca ca mình, lập tức đỡ trượng phu lên xe ngựa, xoay người ngồi cạnh Thư Lan, miệng kêu Tiêu Lang đi lên.

Tiêu Lang quay đầu lại, liếc mắt nhìn Trình Khanh Nhiễm, rồi mới nhanh nhẹn nhảy lên xe.

Người ít rồi, tầm mắt Trình Khanh Nhiễm không tự chủ dừng trên người Thư Uyển. Mười bốn mười lăm tuổi, dung nhan xinh đẹp ở trong bóng đêm nhuốm nhu quang nhân nhật, hành vi cử chỉ xinh đẹp tự nhiên, không có dáng vẻ kịch cỡm của nữ tử tầm thường, màn xe rơi xuống ngay trước mắt, Trình Khanh Nhiễm thấy Thư Uyển dịu dàng cười với Thư Lan, đưa ngón tay nhỏ nhắn điểm điểm mũi Thư Lan.

Xe ngựa lộc cộc đi xa, Phương Trúc xách theo đèn lồng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Lão gia, đêm đã khuya, trở về nghỉ ngơi thôi ạ?”

Trình Khanh Nhiễm thu hồi tầm mắt, không hiểu sao tâm tình rất vui vẻ, trong đầu hiện lên hình ảnh Thư Uyển ngược mắt nhìn mình, rồi lại rất nhanh cúi đầu, ở nơi này trong đêm tối yên tĩnh, cảnh tượng ấy không ngừng tái hiện trước mắt, thậm chí hắn vô tri vô giác chú ý tới, đột nhiên chú ý trên cổ bên phải Thư Uyển có nốt ruồi đen nho nhỏ.

Kỳ quái, chỉ là liếc mắt một cái, sao lại nhớ rõ như vậy?

*

Thư Lan không gặp chuyện, Tần Như Hải chỉ thông báo cho hai đứa con trai, những người khác sớm đã đi ngủ.

Tần Như Hải bảo người nhà nữ nhi ở lại một đêm.

Thư Mậu Đình cũng có ý này, vội vàng trực tiếp đánh xe bò quay về thôn, tránh làm Tiêu Thủ Vọng lo lắng.

Đang do dự phân vân, đột nhiên Thư Lan từ trong lòng Tần thị lộ đầu ra, ôm cánh tay Tần thị làm nũng: “Nương, con muốn ở lại nhà ông ngoại!” Nàng không chịu về nhà, về nhà, liền nghĩ đến bị ác lang khi dễ, Thư Lan xem như biết rõ, chỉ có cách xa Tiêu Lang cuộc sống mới có tháng ngày tốt đẹp, dù cho ở nhà ông ngoại không có cách nào ngủ nướng, nàng cũng không sá gì.

Tiêu Lang lặng lẽ đứng cạnh đèn lồng trong bóng tối không tìm thấy được, không ai có thể thấy được cảm xúc trong mắt hắn.

Tần thị coi như bị nữ nhi lợi hại gây khó, suy nghĩ một chút, hướng Thư Mậu Đình nói: “Nếu không chàng mang theo A Lang trở về trước, chúng ta ở lại đây một đêm.”

Nghe mẫu thân nói vậy, Thư Lan mừng đến bật cười.

Thư Mậu Đình cung chiều xoa đầu nàng, “Được rồi, vậy các người vào nhanh đi, ta cùng A Lang về trước.” Xoay người nhìn về phía Tiêu Lang, lại phát hiện hắn đã đi đến xe bò, bóng lưng gầy gò, khiến trong lòng không khỏi đau nhói. Đứa nhỏ này, nghe nói không thấy Thư Lan liền chạy đi, Thư Mậu Đình căn bản không thể tưởng tượng, làm như thế nào mà hắn tìm được đến Trình gia.

Trong đêm đen, một chiếc xe bò đi vững vàng, trước xe treo hai ngọn đèn mờ, ở trong bóng đêm lung la lung lay. Cũng may đường về nhà thẳng tắp bằng phẳng, ánh đèn như vậy cũng đủ.

“A Lang, hôm nay làm phiền con rồi!”

“Dạ.”

“Đúng rồi, làm sao con biết A Lan ở nhà hắn?”

“ ”

Sau khi thử dò xét mấy lần, Thư Mậu Đình im lặng triệt để luôn, đứa nhỏ A Lang này, cái gì cũng tốt, chỉ là không thích nói chuyện. Có điều, việc làm hôm nay của hắn thật rất cảm động, Thư Mậu Đình làm cha nhiều năm kim lòng không được mà nghĩ nhiều, A Lang đối với tiểu nữ nhi tuyệt đối không bình thường, nhưng rốt cuộc là tình huynh muội, hay là tình yêu nam nữ? Nếu là thứ hai, đứa nhỏ này cũng không tồi.

Tiêu Lang buồn buồn ngồi ở đuôi xe, con người đen nhánh nhìn về hướng trần, mà thôi, mặc kệ nói thế nào, nàng đều không sao rồi, những chuyện khác,

chờ sau này nàng trở lại rồi nói.

Một đêm ấy, thật ngoài ý muốn làm cho Tiêu Lang gặp mộng.

Trong mộng, hân ôm Thư Lan ngồi trên cây, dưới tàng cây là Triệu Đại Lang cùng Thúy Hà quần lấy nhau, thế nhưng, không biết chuyện gì xảy ra, dần dần, dưới tàng cây đó cái mộng không ngừng động kia biến thành mình, mà càng làm cho hân nhớ tới liền mặt đỏ tim đập nhanh, người dưới thân, đổi thành Thư Lan.

Lười nha đầu đỏ mặt, trong mắt hạnh tràn ngập một tầng nước mắt, cái miệng nhỏ của nàng hồng hồng nộn nộn tựa như làm nũng kêu “Lang ca ca”, một tiếng một tiếng, hân hận không thể đem nàng nhào nặn tiến vào trong thân thể của chính mình, làm không được, làm không được cũng phải một lần lại một lần thật sâu tiến vào trong thân thể nàng, sau đó đôi lấy nhiều hơn những nhẽo mềm yếu.

Trong mộng không biết thân là khách, ham muốn mạnh mẽ một buổi.

Buổi sáng hôm sau, khi Tiêu Lang tỉnh lại, phát hiện trên khó có cái gì đó.

Mặc dù hân cẩn thận từng li từng tí thu vào, tính toán thời điểm Tiêu Thủ Vọng không có nhà đem đi giặt, không ngờ vẫn bị Tiêu Thủ Vọng theo dõi chặt chẽ phát hiện.

Khó có được một lần nhìn thấy nhi tử ngưng nghịu, nghĩ đến việc làm của hân hôm qua, Tiêu Thủ Vọng vui mừng vỗ vỗ bả vai Tiêu Lang: “A Lang trưởng thành nha.”

Còn có một câu, Tiêu Thủ Vọng không dám mở miệng hỏi: A Lang, có phải ngươi thích A Lan không?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tam biểu ca

Editor: M.Nyoko

Thư Triển cùng Tần Hàm một trước một sau chạy vào thì Thư Uyển đang chải đầu giúp Thư Lan.

Thư Lan đổi cái áo phấn hồng mới tinh, miễn cưỡng ngồi ở trước gương, sau lưng đều dựa vào trên người Thư Uyển, trên đầu đã chải từng búi tóc nhỏ cứ gục gục, nhiều lần làm cho Thư Uyển rối loạn trận cước, chỉ đành phải chải lại.

"Tỷ, thân thể A Lan tốt chưa?" Thư Triển bước nhanh đi tới trước gương trang điểm, cúi đầu quan sát muội muội, một thân thiếu niên áo xanh đã cao hơn nửa đầu so với Thư Uyển rồi.

Chuyện Thư Lan len lén chạy đi, càng ít người biết càng tốt, cho nên đám người Tần Như Hải thương lượng xong cách nói, đã nói đêm qua Thư Lan đột nhiên đau bụng, chạy tới trần tìm đại phu, sau đó ở Tần gia nghỉ ngơi một đêm.

Thư Uyển nghiêng đầu nhìn đệ đệ một cái, "Tốt hơn nhiều, tối hôm qua phát mồ hôi, người đừng lo lắng."

Thư Triển thở phào nhẹ nhõm, thấy muội muội vẫn giống như trước tựa như rất thích ngủ, xấu xa cười một tiếng, đưa ngón trỏ ra, ở trên cổ trắng nộn của tiểu nha đầu cọ xát qua lại. Hân biết, toàn thân muội muội đều là thịt ngứa, bất cứ nơi nào, nếu chỉ nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa như vậy, tuyệt đối nàng không chịu nổi.

Quả nhiên, lúc ngón tay Thư Triển đụng vào cổ Thư Lan thì Thư Lan liền rụt cổ về bên trái một cái, đáng tiếc Thư Triển cười trộm đuổi tận không buông, Thư Lan muốn tránh cũng không được, bỗng chốc mở mắt, cũng không thèm nhìn, bĩu môi kêu gào lên: "Ca ca, người đã nói không bao giờ quấy nhiễu làm ta ngứa ngứa nữa mà!"

"Ha ha ha, vậy người còn nói không bao giờ nữa ngủ nướng đấy nữa !" Thư Triển không có hình tượng chút nào cười lớn lên, trên người sớm mất vẻ ôn hòa chừng chặc lúc ở học đường.

Thư Lan không thuận theo, đưa tay phải bắt tay ca ca.

Thư Uyển giữ cái đầu không đứng đắn ngay ngắn lại, nhẹ giọng giáo huấn: "Đàng hoàng một chút, cẩn thận nương đi vào!" Xuyên thấu qua gương, thấy Tần Hàm ngây ngốc đứng ở cửa phòng, không khỏi cười mà nói: "Sao biểu đệ không tiến vào?"

Lúc này Tần Hàm mười hai tuổi mới đi vào, đứng lại trước người Thư Triển, chỉ nhìn Thư Lan một cái, gò má trắng nõn liền nổi lên đỏ hồng nhàn nhạt, "A Lan, người đã đến rồi à?"

Không phải là nói nhảm sao? Thư Triển nghiêng đầu cười trộm.

"Ừ, tam biểu ca." Thư Lan hứng thú le lưỡi đáp một tiếng, ngoan ngoãn ngồi không nhúc nhích, mí mắt trên dưới lại bắt đầu chạm vào nhau.

Tần Hàm đã thành thói quen nhìn bộ dạng mông lung của tiểu biểu muội, cũng không cảm thấy nàng lưỡi phản ứng lại mình, ngược lại bộ mặt hạnh phúc nhìn Thư Lan.

Trong lòng hần, trừ đại biểu tỷ, cũng chưa có cô gái nào đẹp mắt so với biểu muội, lông mi cong cong thanh tú, mắt đen trong veo như nước, gương mặt trắng trẻo tinh tế, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn, chỉ cần không chút để ý nhìn mình một lần, là có thể khiến nhịp tim hần biến đổi không bị khống chế, hận không được cả ngày cũng vây quanh ở bên người nàng, nhìn đáng vẻ nàng ngủ đáng yêu, nhìn nàng nũng nịu ngây thơ. (Lan tỷ thả hoa đào ghen hồ hồ :)))

"Được rồi, chúng ta đi đến Tiền viện ăn cơm." Thư Uyển đính cái lơ con bướm xinh xắn ở trên búi tóc muội muội, hải lòng nói.

Thư Lan vắn vẹo uốn éo đầu, mặc cho tỷ tỷ dắt đi ra khỏi cửa phòng.

Tần gia giàu có, tòa nhà tổng cộng có ba gian, gian thứ nhất là phòng khách, nơi tiếp khách. Gian thứ hai là chánh phòng hai lão nhân Tần Như Hải ở, hai cữu cữu chia ra ở buồng đông tây, bình thường mọi người cùng nhau ăn cơm. Hậu viện là khuê phòng Tần thị trước khi xuất giá, đến bây giờ mỗi ngày cũng đều quét dọn, một khi vợ chồng Tần thị tới, tùy thời cũng có thể ở, hiện tại Thư Triển ở lại đây.

Thư Lan nhảy vào Tiền viện, chỉ thấy hai tiểu nha hoàn đang bung thức ăn từ phòng bếp vào phòng ăn.

Thư Lan nghiêng đầu nghĩ tới tên của các nàng, thỉnh linh hai bàn tay to lớn từ bên cạnh đuổi tới, sau một khắc, nàng liền bị người ôm trên không trung quay một vòng. Thư Lan hốt hoảng ôm lấy cổ của người nọ, híp mắt kêu to: "Nhị biểu huynh, mau buông ta xuống!"

Nhà ông ngoại đúng là ghét, mỗi một người đều thích trêu cợt nàng!

Tiếng cười Tần Minh như vẫn sáng khoái như vậy, cho đến khi Thư Lan giống như con bạch tuộc quán chất lấy mình, hần mới hải lòng ngưng tại chỗ, gọi Thư Uyển tiếng biểu muội, sải bước bước vào phòng ăn.

Mẫu thân cùng ca ca Tần Phong thấy, cau mày khiển trách: "Ngươi lại trêu cợt A Lan rồi, hù dọa nàng, còn không mau buông xuống!"

Tần Minh ngoảnh mặt làm ngơ, cho đến khi mẫu thân Chu thị cũng quăng ánh mắt không vui tới, mới mất hứng bủi môi, "Được rồi, không hù dọa ngươi á..., mỗi một người đều làm chỗ dựa cho ngươi!"

Hai chân lại chạm đất, Thư Lan hận hận tròn mắt nhìn Tần Minh một cái, đầu quay một vòng, hướng lão thái thái ngồi ở chủ vị một bên nhào tới, "Bà ngoại, hai biểu huynh lại khi dễ ta!"

Lão thái thái trong tháng giêng mới vừa qua sinh nhật tuổi năm mươi lăm, tóc ả ả bạc màu, thân thể cũng rất cường tráng, đôi tay vừa dùng lực, liền ôm Thư Lan đặt ở trên đùi, trước hôn một cái "Bep", mới làm bộ tức giận nhìn chằm chằm Tần Minh: "Bà ngoại thấy rồi, chút nữa cho hần một gậy, để xem hần còn dám khi dễ A Lan của ta hay không!"

Tần Minh ngồi ở bàn nam bên kia, vẫn không quên cười hi hi trêu ghẹo lão thái thái: "Nhà người ta đều là trọng nam khinh nữ, bà nội của ta lại thích nhất khuê nữ, vừa nhìn thấy nàng ngoại tôn nữ, liền quên ta đây một ngọc thụ lâm phong tôn tử đến ngoài chín tầng mây rồi!"

"Mau cầm miệng đi, nhà chúng ta chỉ có ngươi nói chuyện giỏi nhất!" Lão thái thái mặt mày cười cong cong, cúi đầu lại hôn Thư Lan một hóp, hai con dâu đều sanh tôn tử, nàng vẫn luôn mong đợi Tần gia có nhiều cô nương hơn, trông mong hết lần này đến lần khác cũng không có trông được, cũng may nữ nhi sanh hai ngoại tôn nữ một người so một người càng khéo léo nhu mì, sao nàng có thể không yêu thích được?

Tần Như Hải ngồi ngay ngắn ở chủ vị, yên lặng nhìn một hồi, đột nhiên ho khan một cái: "Được rồi, nếu mọi người đã đủ, ăn cơm thôi."

Nhất thời trong phòng an tĩnh lại, cử chỉ mọi người lễ độ ăn cơm, mặc dù không nghiêm cẩn bằng quan gia, nhưng cũng ưu nhã đẹp mắt, dù sao, Tần gia cũng là đại hộ nổi danh trấn trên. Tần Như Hải càng già càng dẻo dai, có thể nói hai đứa con trai là phụ tá đắc lực của hần, xử lý bố phùng cùng cửa hàng bút chương phát triển không ngừng, ngay cả ba đứa hài tử từ tôn tử đều là nhân trung long phượng, Tần Phong cùng Tần Minh một ôn hòa trầm ổn, một thông minh cơ trí, rõ ràng chính là được bồi dưỡng thành người nối nghiệp, Tần Hàm nhỏ nhất thích đọc sách, đã là đồng sinh rồi, tháng 7 năm nay liền tham gia viện thử thi tú tài. Đại phòng buồn bán, chỉ thứ hai thi khoa cử, người một nhà hòa thuận vui vẻ, không biết bao nhiêu người ao ước.

Chu thị mặt tròn trịa, thoát nhìn rất hòa khí, nhiều lần gắp món ăn cho Thư Lan.

Mẫu thân Tần Hàm Liễu thị hết sức xuất chúng, lông mi lá liễu cong, mặt trái xoan tiêu chuẩn, da cũng trắng mịn, xem ra giống như Giang Nam khuê tú, nhưng có tính khí trực sáng, thường ngày cũng rất thích hai tỷ muội Thư Uyển. Chỉ là không biết vì sao, Thư Lan cảm giác hôm nay ánh mắt của Nhị cữu mầu nhìn mình là lạ, nụ cười cũng không tự nhiên như trước kia.

Cơm xong, Tần Như Hải dẫn các nam nhân đi đến cửa hàng.

Lão thái thái cùng nàng dâu, nữ nhi cười tám chuyện nhà, Thư Uyển đứng ở sau lưng nàng đấm bóp cho nàng.

Thừa dịp người lớn không để ý, Thư Triển lôi kéo Thư Lan chạy ra ngoài, Tần Hàm theo sát ở phía sau.

Liễu thị chú ý tới bóng dáng ba người lén lút lút lút, lông mày đen nhũ sâu hơn. Trước kia nàng chỉ xem nhi tử thương Thư Lan như muội muội, hôm nay mới phát hiện bộ dáng nhi tử đồ mặt ngượng ngùng, rõ ràng là tình yêu nam nữ, điều này có thể không khiến nàng buồn sao? nha đầu Thư Lan kia, trừ ăn cơm và ngủ ra gì cũng sẽ không làm, làm cháu ngoại gái thì không có gì, nếu là làm con dâu, vậy thì không được, tương lai nhi tử muốn làm quan, phải cưới được nàng dâu có thể trị gia mới được.

Có lòng muốn thăm dò ý tứ tiểu cô tử một chút, lại sợ người ta không có tâm tư kia, ngộ nhờ khiến bà bà biết, chắc chắn trách mình tầm mắt cao, Liễu thị càng nghĩ càng nhức đầu, âm thầm hạ quyết tâm, về sau phải giảm bớt cơ hội nhi tử cùng cháu ngoại gái ở một chỗ. Ai, nếu nhi tử nhiều hơn vài tuổi, nha đầu Thư Uyên kia vẫn được người yêu thích, đề ý hiểu chuyện, sẽ biết chăm sóc người.

Ngoài phòng, Thư Triển lôi kéo tay Thư Lan, nhỏ giọng nói: "Muội muội, một lát nếu là nương về nhà, ngàn vạn lần muội yêu cầu ở lại chỗ này, rất lâu ca ca không có gặp muội, còn muốn ở với muội nhiều như thế này đây. Ừ, muội phải đồng ý, chờ ta từ học đường trở lại, mang cho muội năm món điểm tâm ở phương quán!"

Tần Hàm không nói gì, chỉ khần trương nhìn muội, chỉ sợ nàng không đồng ý. Tiểu Biểu Muội khó được tới một lần, hẳn thật lòng không nỡ rời nàng.

Năm điểm tâm ở phương quán à?

Thư Lan suy nghĩ một chút, gật đầu một cái: "Ca ca, người hãy yên tâm đi, lần này ta cũng không về nhà, muốn vẫn ở nhà bà ngoại." Về nhà sẽ bị ác lang khi dễ, còn lâu nàng mới trở về!

Ngược lại Thư Triển không nghĩ tới nàng sáng khoái đồng ý như vậy, bởi vì trước kia mỗi lần tới nhà ông ngoại, Thư Lan cũng sẽ thúc giục mẫu thân trở về nhanh một chút, lúc này là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ muội muội ngã bệnh còn chưa khỏe rồi?

Vừa muốn hỏi tới, bên cạnh thoáng qua một bóng người, vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Nhị cửu mẫu không vui nhìn hẩn chăm chăm.

"A Triển, tiểu Hàm, các người còn ở lại chỗ này mà neho cái gì, nhanh đến học đường!" về mặt Liễu thị nghiêm nghị nói.

"A, lúc này chúng ta đi!" Thư Triển mỉm cười lấy lòng với nàng, thấy Nhị cửu mẫu nhìn cười không được, mới lôi kéo Tần hàm chạy đi về cửa chính.

Liễu thị nhìn bóng lưng của bọn họ, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cúi đầu nhỏ giọng hỏi Thư Lan: "A Lan, ca ca người lặng lẽ nói gì với người vậy? Nói cho mẹ có được hay không?" Ánh mắt nhu nhu, tựa như trước kia dụ dỗ Thư Lan.

Thư Lan không có suy nghĩ nhiều, trong vạt mà nói: "Ca ca đề cho ta tiếp tục ở tại nhà bà ngoại, còn nói mua cho ta năm điểm tâm ở phương quán!"

Liễu thị cười sờ sờ đầu của nàng, đáy mắt lại thoáng qua một tia lo lắng, sẽ không phải là nhi tử mình muốn Thư Lan lưu lại, ngượng ngùng mở miệng, mới để cho Thư Triển lấy chút điểm tâm dụ dỗ nàng chứ?

Rốt cuộc Thư Lan vẫn không có đi.

Một là nàng quyết định không đi, hai là lão thái thái không bỏ được tiểu ngoại tôn nữ, cho nên mặc kệ Tần thị nói thế nào, hai bà cháu ôm không buông tay, bây giờ Tần thị không có biện pháp, trùng mắt cảnh cáo nữ nhi phải ngoan ngoãn ở trong nhà bà ngoại, đều không cho đi nơi nào, lúc này mới mang theo Thư Uyên về nhà.

Đưa mẫu thân đi, hai mẹ của mình bận rộn, Thư Lan cùng với lão thái thái nói vài lời, liền bắt đầu gấp liên tiếp.

"Nha đầu này, cũng không thể ngủ, Xuân Hạnh, người bồi tiểu thư đi hậu viện chơi bàn đu dây, xem một chút hoa cũng được." Lão thái thái ngất khuôn mặt nhỏ bé béo múp míp của ngoại tôn nữ, phân phó nha hoàn bên cạnh.

Xuân Hạnh cười đồng ý một tiếng, bắt đầu đi lôi kéo Thư Lan đi hậu viện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Tiểu béo ụ cách vách

Editor: M.Nyoko

Từ nhỏ Tần Như Hải học tập về buôn bán kinh doanh, cùng trồng trọt không có nửa phần quan hệ, nhưng vì vậy cũng đặc biệt hướng tới cuộc sống điền viên. Trừ ở trấn Nam có điền trang để tránh nóng, hẳn dùng hậu viện rộng rãi của mình để trồng rau dưa.

Thư Lan được nha hoàn Xuân Hạnh dắt, không cam không nguyện đi đến hậu viện, nhưng lúc nàng xem cảnh tượng xanh biếc trong hậu viện thì con buồn ngủ lại thần kỳ vui đi hơn phân nửa.

Hậu viện nhà ông ngoại chừng một mẫu đất lớn nhỏ, bên tay phải là một hàng xanh lá giống như giàn nho, hôm nay Tết Đoan Ngọ đã qua, trên dây nho treo đầy từng chuỗi nho xanh lớn nhỏ, óng ánh trong suốt, rất hài lòng, chỉ liếc mắt một cái, cũng làm trong miệng người ta có vị chua chua. Bên cạnh chân tường trồng một dãy cây anh đào, chỉ có tường cao bao quanh, ở giữa lá cây bích lục cất giấu từng quả anh đào hồng điểm.

"Xuân Hạnh tỷ tỷ, ta muốn ăn anh đào!" Thư Lan ngửa đầu, ngọt ngào nói, trong đôi mắt to nòng đậm khát vọng.

Hướng về phía biểu tiêu thư phần điêu ngọc trác, giọng nói Xuân Hạnh không tự chủ liền nhu hòa ba phần so với bình thường, chỉ vào hai cây Dương Thụ thẳng tắp cao lớn phía tây nói: "Được, trước tiên tiêu thư đi qua ngồi bàn đu dây bên kia, nô tỷ hái anh đào này cho ngài."

Thư Lan gật đầu một cái, vòng qua hai ruộng rau cải thấp lùn, chạy lại bàn đu mà hai biểu ca làm cho nàng.

Bàn đu dây là một khối gỗ dài hai thước, tám ván gỗ rộng 1 bàn tay, phía trên là nệm gấm mềm, hai đầu sợi dây buộc chắc chắn, một đầu sợi dây chia ra cột thật chặt vào hai chạc cây to bằng cánh tay trẻ con, bảo đảm sẽ không rơi xuống. Trong nhà Thư Lan cũng có bàn đu, cột vào cây thiết phụ thân mua về, không hợp ý của nàng giống hai gốc cây Dương Thụ này.

Cái mông nhỏ nhấm ngay nệm gấm, Thư Lan dùng cánh tay miễn cưỡng vòng chắc hai bên sợi dây, đầu ngón chân điểm đất, liền nhẹ nhàng lắc lư, xa xa nhìn bóng dáng phần lam của Xuân Hạnh ẩn ở sau dây nho, chột xa, chột gần. Ánh nắng sáng sớm nghiêng qua đầu tường, khi nàng vút qua hướng đông, ánh mặt trời sẽ tỏa vào mặt, ánh sáng chói chang, lúc trở lại cả người được giấu vào bóng cây, ý nghĩ thoải mái yên tĩnh không nói được.

"Cha, người buông ta ra, buông ta ra!"

Trong một mảnh yên tĩnh, trong sân cách vách chợt truyền đến một giọng nam mười phần trung khí.

Lỗi tai Thư Lan vừa động, đưa chân ngừng bàn đu, nghiêng đầu nghe động tĩnh bên kia.

"Ranh con nhà người, không đi học sách cho tốt, thế nhưng núp ở trong chuồng heo muốn giết heo, muốn học cha người, người còn non lắm!" Chu Lai Tài đưa tay hung hăng vỗ hai cái ở trên mông nhĩ tử, để người trên cây khô, hai tay mập mập lại linh xảo ba lần liền trói người chặt chẽ vững vàng, sau đó lui ra ba bước, hai con mặc nhìn chăm chăm dù bộ mặt thịt béo nhưng không cách nào che mất to sắc sảo, mặt đỏ lên nói: "Người đã không muốn đi học, vậy thì cũng là đừng nghĩ đi đâu, ngoan ngoãn ở chỗ này đóng cửa suy nghĩ cho ta, cơm trưa cũng khỏi phải ăn!" Quay đầu bước đi.

Chu Nguyên Bảo vận vẹo uốn éo thân thể tròn vo, biết cha trói chặt, không cam lòng quát: "Cha, ta đi học có ích lợi gì, dù sao khi người mất cửa hàng thịt này cũng là của ta, thừa kế nghiệp cha, thay vì đi học lãng phí thời gian, còn không bằng sớm một chút để cho ta theo người học cắt thịt heo!"

"Phi, mạng của lão tử dài lắm, không cần phải người lo lắng hàng thịt này của ta, không muốn đi học, liền ngoan ngoãn ở chỗ này ngây ngô, lúc nào nghe lời, ta lại thả người!" Chu Lai Tài bị con trai "Lý tưởng hào hùng" giận đến cả người thịt béo run rẩy, thiếu chút nữa lại nhin không được cho hấn một đé giày, thật vất vả mới dè xuống lửa giận trong lòng, giờ nắm tay uy hiếp, đập nặng nề bước đi Tiền viện.

Chu Nguyên Bảo cắn răng nhìn bóng dáng cha mập cuộn cuộn khỏe mạnh, hung hăng "Phi" một cái, lại có điểm hối hận, sớm biết cha trước khi đi còn phải xem nhìn vài heo mập, hấn ẩn nấp sang nơi khác.

Tiền viện truyền đến một tiếng khóa lại nặng nề, Chu Nguyên Bảo hoàn toàn hết hy vọng, giương mắt nhìn bầu trời màu xanh bao la.

Thư Lan chưa từng có nhìn thấy phụ tử gây gổ.

Phụ thân mình tính tình ôn hòa, trước kia mặc kệ ca ca bướng bỉnh như thế nào, đều là về mặt ôn hòa cùng hấn phân rõ phải trái, ngược lại mẫu thân thường thường giận đến mức cầm cái chổi đánh cái mông ca ca. Còn ác lang kia, từ nhỏ đã được người lớn hai nhà khen hiểu chuyện, thật đúng là Thư Lan không nghĩ ra khi hấn chọc người lớn tức giận thì thế nào.

Đứa con trai cách vách lại dám già mồm cùng cha hấn, thật là gan lớn, không biết bộ dáng ra sao?

Thư Lan rất tò mò, hơn nữa thật lâu bên kia không có động tĩnh, nàng càng muốn biết rốt cuộc nam oa kia bị trừng phạt gì, nhìn thấy Xuân Hạnh đang cầm khăn tay đi về phía trước rửa anh đào, Thư Lan nhẹ nhàng rời bàn đu, động tác nhanh nhẹn bò lên trên cây, cho đến khi có thể nhìn rõ tình huống sân sát vách thì mới ngừng lại.

Trong viện bên kia có bụi cây hồng, từ góc độ nhìn của Thư Lan, chỉ thấy một thiếu niên mặc áo khoác lụa cổ tròn màu tro bị trói ở trên thân cây, trên đầu mang mũ cao màu xám bạc, gò má tròn vo, trắng trắng, hai tầng thịt trên cằm hết sức rõ ràng.

Hình như là nhận thấy được có người rình coi, Chu Nguyên Bảo đột nhiên mở mắt, nghiêng đầu nhìn sang hướng đầu tường.

Vừa nhìn, dọa hấn giật mình.

Thì ra là ở đầu tường không có ai, trên cây Dương Thụ của Tần gia lại có một tiểu cô nương, cánh tay tựa như hai củ sen vòng quanh cây khô thật chặt, ngay cả ống quần thêu hoa cũng rút lên, lộ ra một đoạn bắp chân trắng nõn. Nhìn lại tiểu cô nương kia, cả thân thể cũng chắn ở phía sau cây, chỉ lộ ra nửa cái đầu, một đôi mắt hạnh vừa tròn vừa lớn tò mò nhìn hấn.

Sau khi sững sờ ngắn ngủi, Chu Nguyên Bảo tức giận hướng nàng rống lên một câu: "Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua à?"

Thư Lan ngoan ngoãn lắc đầu một cái, trong vất mà nói: "Chưa từng thấy qua, vì sao cha người trói người? Cũng bởi vì người muốn giết heo? Vì sao người muốn giết heo? Heo không chọc giận người." Thư Lan chưa từng nhìn thấy giết heo, cũng không biết thịt heo mình thích ăn nhất làm thế nào, nàng chỉ biết đó là thịt heo, nhưng không cách nào liên hệ tới giết heo với "tội ác". Có lẽ kiếp trước ăn nhiều lá cây, hái mấy miếng lá cây cũng sẽ không ảnh hưởng đến thân thể cây, cho nên chưa bao giờ Thư Lan cảm thấy ăn thịt, chủ nhân thịt sẽ chết.

Chu Nguyên Bảo há miệng, cuối cùng chỉ khạc ra bốn chữ: "Người có bị bệnh không!"

"Ta không có bệnh !" Thư Lan không có nghe được đó là câu cảm thán, nghiêm túc trả lời hẳn.

Chu Nguyên Bảo hoàn toàn tròn tròn mắt, vốn không muốn để ý tới nha đầu thiếu sợi dây, chợt nghĩ đến một vấn đề, kinh ngạc hỏi "Người là ai?" khi nào Tần gia có tiểu cô nương?

Thư Lan cảm thấy Chu Nguyên Bảo rất thú vị, mặc dù đáng ghét có chút mập, béo múp míp cũng chơi rất tốt, cùng đứa con trai nàng quen thuộc đều không giống nhau, liền cười đáp: "Ta tên là Thư Lan, người kêu ta A Lan là được, người là ai?"

Họ Thư? Chu Nguyên Bảo suy nghĩ một chút, con rể Tần gia họ Thư, trước kia hẳn còn gặp qua rồi, còn có một tiểu tỷ tỷ đẹp mắt, chẳng lẽ Thư gia có hai nữ nhi?

"A, tiểu thư, làm sao người trèo lên cây?" Xuân Hạnh rửa xong anh đào trở về mới vừa vén màn cửa, liền nhìn đến trên cây có bóng dáng phần hồng tròn tròn, nàng bị sợ đến hoảng hồn, không nhịn được kêu lên.

Thư Lan vội vàng bò xuống, ngón trỏ chống đỡ ở trên môi: "Suyt. Xuân Hạnh tỷ tỷ người đừng kêu!" Khi còn bé ca ca leo cây liền bị mẫu thân đánh cho một trận, ký ức Thư Lan vẫn còn mới mẻ, hiểu đứa bé leo cây là bị mắng.

Nhìn bóng người an toàn đứng dưới tàng cây, rút cuộc trái tim Xuân Hạnh trở lại trong ngực, cẩn thận lắng nghe, mới xác định âm thanh vừa kêu to không có kinh động đến người khác, mới thở phào nhẹ nhõm, chạy đến trước người Thư Lan thay nàng vuốt lên trên nếp uốn y phục, có chút sợ nói: "Tiểu thư, ngài tuyệt đối đừng leo cây nữa, nếu ngài xảy ra chuyện, nô tỳ liền thảm!"

Nàng thật đúng là không dám nói ra, như vậy nhất định mình bị tội danh chăm sóc không chu toàn.

Thư Lan ngoan ngoãn gật đầu một cái, thấy kia bọc anh đào cũng rơi trên mặt đất, không khỏi lộ ra vẻ mặt đáng tiếc.

"Tiểu thư muốn ăn anh đào, nô tỳ một lần nữa rửa cho người, chỉ là, người nên đi theo bên cạnh nô tỳ đi!" Xuân Hạnh cũng không dám để cho chính nàng chơi, đây chính là bảo bối của người Tần gia, phạm là có chút ngoài ý muốn, nàng sẽ chờ bị bán đi đi!

Thư Lan quay đầu lại liếc mắt nhìn, không có lên tiếng, ngoan ngoãn đi theo Xuân Hạnh đi.

Ăn xong cơm trưa, Thư Lan cùng ngủ với lão thái thái.

Lúc trước nằm trên kháng liền ngủ, hôm nay làm như thế nào cũng không ngủ được, Tiểu Mập Mạp không có ăn cơm rồi, bị đói nhiều sẽ rất khó chịu !

Thư Lan ở trên giường lật người, lúc ngủ lão thái thái không thích có người ở bên cạnh phục vụ, Xuân Hạnh mới vừa canh giữ ở bên ngoài lại đi tiểu tiện rồi, chính là cơ hội tốt chạy ra ngoài.

Nhẹ chân nhẹ tay bò xuống kháng, Thư Lan lấy hai khối bánh đậu xanh bỏ vào trong túi, lặng yên không một tiếng động chạy ra ngoài.

Sự thật chứng minh, leo cây cùng trèo tường cũng là có chút chỗ giống nhau , tay chân linh hoạt chứ sao.

Chỉ nghe "Bùm" một tiếng, Thư Lan từ đầu tường cao cỡ một người nhảy tới trong sân của Chu gia.

Chu Nguyên Bảo bất khả tư nghị mắt lé nhìn Thư Lan, tiểu nha đầu này cũng quá nghịch đi, bé trai cũng không dám nhảy tường !

Thư Lan thần thần bí bí mà đi đến trước người Chu Nguyên Bảo, móc bánh đậu xanh trong túi ra, đưa đến trước mặt hẳn: "Cho người ăn!"

Cây hồng tươi tốt, một tiểu cô nương áo trắng phấn điều ngọc trác nâng lên tay nhỏ bé trắng mịn, đang cầm hai khối bánh đậu xanh, đưa tới tiểu tử mập mạp cao hơn nàng ra nửa cái đầu.

Trái tim Chu Nguyên Bảo chợt dâng lên một loại cảm xúc khác thường, ngu si dân dộn mà nhìn khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của Thư Lan, trong mắt hạnh nàng tựa như trong suốt cũng hàm chứa nụ cười khả ái, giống như một chuyện tốt, chờ người ta nói cảm ơn.

Đáng tiếc hẳn không có nói cảm ơn, mà là cau mày hỏi "Người cho ta ăn làm gì?"

Thư Lan thu tay lại, nghiêm trang nói: "Bởi vì đói bụng sẽ khó chịu!" Minh thật khờ, tay của hẳn cũng bị buộc lại rồi, căn bản cũng không có thể nhận lấy chứ sao.

"Ta đói hay không đói bụng có quan hệ gì tới người?" Những lời này ở trên đầu lưỡi, có thể nhìn mặt tiểu nha đầu bộ dáng đáng yêu hết sức ảo não, cuối cùng Chu Nguyên Bảo vẫn không nói ra.

"A, ta giúp ngươi cời dây, như vậy ngươi là có thể ăn!" đột nhiên Thư Lan hưng phấn nói, cắt xong bánh đậu xanh, cũng không đợi Chu Nguyên Bảo nói chuyện, đi vòng qua phía sau cây bắt đầu cời sợi dây.

Chu Lai Tài thất nút chết, Thư Lan dốc bao công sức mới để cho sợi dây giãn ra một chút xíu, nhưng nàng không có ý định buông tha, cúi đầu càng không ngừng phấn đấu.

Nghe hô hấp sau lưng lúc nhẹ lúc nặng, Chu Nguyên Bảo chỉ cảm thấy toàn thân chảy qua một dòng nước ấm, từ nhỏ hần lớn lên cùng với người cha thô lỗ, không có mẫu thân không có tỷ tỷ, căn bản không biết tư vị được nữ hài tử quan tâm là gì. Nhưng một khắc này, lại có tiểu cô nương đẹp mắt bay qua đầu tường, đưa cho hần ăn, còn chủ động sờ trối thay hần.

"A Lan, về sau ngươi liền gọi ta là Nguyên Bảo ca đi!"

Chu Nguyên Bảo nhỏ giọng nói, gương mặt mơ hồ chột đỏ, giống như cây đào mật.

Tác giả có lời muốn nói: nói như thế nào đây, nói riêng về sắc đẹp, A Lan chúng ta vẫn là rất người nam nhân thích, nhưng nếu muốn cùng nhau sống qua ngày (thiếp ngoại trừ), bình thường người bình thường sẽ không chọn nàng, O(∩_∩)O ha ha ~, cho nên, thích nàng đều không phải là người bình thường.

p. s. Thân môn thích Allan sao (◉_◉)?

(Chắc chắc Lang ca mà biết chắc xách dao qua thanh toán Bảo ca quá :think: :think:)

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bắt gặp.

Editor: Aq_scents

Chu gia ở trấn bên cạnh có trang trại chuyên nuôi heo, mỗi ngày đều do hạ nhân xử lý, nhưng Chu Lai Tài thích tự mình nuôi heo, liền làm một chuồng heo ở phía sau hậu viện, tự mình quét dọn cho ăn. Theo lời nói của hần, nếu trước khi đi ngủ mà không nghe mấy tiếng heo rầm rì, buổi tối sẽ ngủ không ngon.

Ăn hai ba miếng hết cái bánh đậu xanh, Chu Nguyên Bảo đưa Thư Lan tới bên cạnh chuồng heo. Hai người leo lên bờ tường, vai kề vai ngồi xong, cùng nhau nhìn bảy con heo mập bên trong.

"Bọn chúng là bảy huynh đệ ruột, thế nào, mập không? Cha ta giỏi nhất nuôi heo, mọi người trong trấn không ai bằng ông ấy!" Chu Nguyên Bảo tự hào nói, cặp mắt lấp lánh.

Thư Lan nhìn bảy con heo trắng mập nằm song song trên mặt đất, nghiêm túc gật đầu một cái: "Heo mẹ cũng có thể sinh hã, một phát bảy con!"

Chu Nguyên Bảo hừ một tiếng: "Bảy con tính là gì, ta còn gặp một lần sinh mười sáu con heo con cơ đấy, hiếm thấy vô cùng!" Giọng nói rất là hài lòng, chột nghĩ đến cái gì, ào não vỗ đùi một cái, mặt mũi tràn đầy hưng phấn dặn dò: "Ngươi ở đây chờ, ta đi lấy dao, cho ngươi xem ta giết heo như thế nào!" Xoay người nhảy xuống bờ tường, chạy nhanh ra ngoài cửa phòng.

Thư Lan há to miệng, nhớ ngác nhìn bóng lưng của hần, vì sao Nguyên Bảo ca định giết heo thế?

Thu hồi tầm mắt, nhìn những con heo trắng mập mập đang nghiêng mình phơi nắng trong mát Thư Lan tràn đầy đồng tình, thật đáng thương, lúc ngủ bị người ta giết đi, nếu bọn chúng tỉnh, còn có thể né tránh Nguyên Bảo ca rồi, haiz, bọn mi là con heo đại lười, ban ngày ban mặt ngủ cái gì mà ngủ!

"A, cha làm cái gì thế, lại đi chống phía sau cửa!"

Chu Nguyên Bảo thử mấy lần không đẩy được cửa ra, không nhịn được đâm cửa la hét nói, nếu không phải hai người vừa nhìn đã biết là cha con, hần thật hoài nghi mình có phải do cha nhặt về không nữa!

Thư Lan trong lòng vui mừng, cuối cùng vui mừng liếc mắt nhìn đám heo, khẽ chống đôi tay, nhảy xuống đất.

"Nguyên Bảo ca, cửa nhà ngươi đã bị đóng, không bằng đến bà ngoại ta chơi đi, bên kia có anh đào, ăn rất ngon." Thư Lan chạy đến bên cạnh Chu Nguyên Bảo, nhiệt tình mời.

Nàng vừa nói như vậy, Chu Nguyên Bảo liền cảm thấy có chút khát, có thể hần nghĩ nhiều hơn Thư Lan, do dự nói: "Nếu như bị bà ngoại ngươi phát hiện thì làm thế nào?"

Thư Lan thờ ơ nháy mắt: “Phát hiện thì phát hiện, bà ngoại ta rất thích tiểu hài tử, chắc chắn sẽ không nói người!”

“Ai là tiểu hài tử?” Chu Nguyên Bảo trừng mắt nhìn Thư Lan một cái, so đo đầu hai người, ưỡn ngực nói: “Ta đã 13 tuổi rồi, chừng hai năm nữa có thể cưới vợ đấy!”

Hôm nay Thư Lan bị hấn trừng mắt nhiều lần rồi, thấy hấn lại trừng mắt nhìn mình, lại còn bày ra bộ dáng người lớn không muốn chơi cùng nàng, liền chu mỏ nói: “Thích đi hay không, người không đi, vậy ta đi về!” Cũng không quản Chu Nguyên Bảo, nghiêng đầu chạy đến góc tường, cả tay và chân đồng thời dùng sức, trong nháy mắt đã đứng trên đầu tường. Quay đầu liếc mắt nhìn một cái, đang muốn nhảy xuống.

Chu Nguyên Bảo vội vàng hô: “Ta cũng đi vậy!” Hấn đã nửa ngày không uống nước, dù sao hai nhà quan hệ cũng không tệ lắm, nói rõ nguyên do như vậy, tin tưởng lão thái thái Tần gia sẽ không tức giận.

Lúc này Thư Lan mới cười, xê người sang bên, ngoan ngoãn đợi hấn nhảy lên.

Chu Nguyên Bảo biết treo tường, nhưng phải giẫm ở một cái ghế đầu thật cao, từ lồng ngực đến bờ tường cân bằng thì hấn mới có thể leo lên.

Cho nên, khi hấn đứng dưới mặt đất, ngửa đầu nhìn Thư Lan cười hi hi, lần đầu cảm thấy cơ thể mập mạp của hấn vô cùng bất tiện.

Thử mấy lần liên tục, cái mông cũng nhanh té thành bốn cánh hoa rồi, rốt cuộc Chu Nguyên Bảo không nhịn được thô tục nói: “Không đi, lão tử không tin không uống nước có thể chết khát!”

Thư Lan tận mắt thấy hấn té nhiều lần, cái mông mình cũng cảm thấy có chút đau, lúc này nghe hấn muốn từ bỏ, không khỏi vội la lên: “Thử lại lần nữa đi, khi này thiếu chút nữa là lên rồi, nếu không, ta kéo người lên!” Nói xong, cong chân dựa trên tường, đưa tay phải ra đón hấn.

Chu Nguyên Bảo sắc mặt trì hoãn, lắc đầu nói: “Thôi, người nào có hơi sức, cẩn thận bị ta kéo xuống.” Một bộ dáng không muốn thử lại.

Thư Lan không đành lòng nhìn hấn bị lẻ loi một mình trong sân, chột nhanh trí, cười với hấn nói: “Người chờ chút, ta vào trong lấy cái băng ghế!” Nói xong, người liền nhảy xuống.

Chu Nguyên Bảo chỉ nghe được âm thanh nàng rơi xuống đất, “Bùm” một tiếng giống như tiếng trong lòng đất trực tiếp truyền đến, hấn sinh ra rung động không nói rõ thành lời, giống như cơn mưa rào trong ngày mùa hè, mát mẻ vô cùng, xua tan phiền chán sau nhiều lần thất bại liên tiếp.

Bình tĩnh lại, Chu Nguyên Bảo dựa vào tường, chờ Thư Lan trở lại.

Kết quả không đợi được Thư Lan, lại chờ thấy một thiếu phụ cường tráng.

Trong giây phút bị thiếu phụ kia kéo lên, Chu Nguyên Bảo hạ quyết tâm, nhất định phải nhanh chóng giảm cân, quá mập rồi!

“Thiếu gia Chu gia, lão thái thái chúng ta ở trong phòng khách chờ ngài, mời ngài đi theo lão nô!” Thiếu phụ mặt không đổi nói.

Chu Nguyên Bảo biết nhất định là Thư Lan bị người phát hiện, bắt đắc dĩ cười cười, đành phải đi sau lưng thiếu phụ, lúc sắp vào cửa, liếc thấy cây anh đào hồng dưới chân tường phía đông, đột nhiên thấy chưa bao giờ khăn trương như thế, khăn trương cái gì, cùng lắm thì lúc quay lại bị cha đánh một trận thôi, hấn sớm quen rồi!

Sải bước vào phòng, liền thấy Thư Lan đang ngồi cạnh lão thái thái Tần gia, không biết đang thì thầm cái gì, nhìn thấy hấn, định chạy tới, lại bị lão thái thái kéo lại.

Chu Nguyên Bảo bước nhanh mấy bước, khom người nói với lão thái thái: “Lão thái thái, đều tại Nguyên Bảo buông binh, Thư Lan cũng chỉ vì giúp con nên mới nghịch ngợm, ngài chớ nên trách tội mới phải.”

Lão thái thái cười híp mắt quan sát tiểu tử mập mạp phía trước, bụi bẩn trên y phục, vừa nhìn đã biết là bị ngã lộn đầu, ngay cả mũ cũng lệch, còn có tình làm bộ nghiêm trang hướng mình hành lễ. Nhưng mà, suy cho cùng còn biết thay ngoại tôn nữ xin tha thứ, có thể thấy được tâm tư không xấu.

Hàng xóm láng giềng, ít nhiều hiểu biết lẫn nhau một chút, lão thái thái cũng không hỏi hấn tại sao bị trói ở hậu viện, cười bảo hấn đứng dậy, phân phó nha hoàn đi chuẩn bị chút trái cây bánh ngọt.

Chu Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn nha hoàn ra cửa, không hiểu vì sao lão thái thái không mắng không đánh, ngược lại đối với mình tốt như vậy.

Còn đang nghi hoặc, liền nghe lão thái thái nói: “Nguyên Bảo, đây là tiểu ngoại tôn nữ của ta, từ nhỏ đã lười không ra bộ dạng gì, trừ ăn ra chính là ngủ, bảo nó đi nhiều một bước nó cũng không muốn. Hiếm thấy nàng với người hợp ý, thà không ngủ đi tìm người chơi, làm phiền người về sau chăm sóc nàng một chút, không có việc gì mang nàng ra ngoài đi dạo một chút, được không?”

Nếu là nữ nhi nhà bình thường, lúc mười tuổi đã hiểu được phải giữ khoảng cách với người khác giới, nhưng lão thái thái biết, tiểu ngoại tôn nữ của mình triệt để là một đứa trẻ, mặc dù cao hơn, thân hình cũng bắt đầu nảy nở, nhưng tâm tư lại không khác gì một đứa trẻ năm sáu tuổi. Đối với tương lai nhà đầu này, mẫu thân nàng lo, người làm bà như nàng hỏi sao không lo chứ? Dù sao thì mười tuổi chưa coi là lớn, vừa vặn thừa dịp chính nàng tự nguyện, để cho nàng đi chơi một chút, nói không chừng có thể làm cho tính tình nàng thay đổi ít nhiều, nếu không qua hai ba năm nữa, chính nàng muốn ra ngoài, người lớn cũng không chấp nhận được.

Nha đầu này rất lười sao? Chu Nguyên Bảo không tin lắm, nhìn nàng leo lên leo xuống, có người lười nào nhanh nhẹn như vậy?

Nhưng là, lão thái thái sẽ không vô duyên vô cớ để cho hắc dẫn Thư Lan đi chơi chứ?

Mà thôi, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, coi như thay Tần gia đỡ trẻ con, Chu Nguyên Bảo hiên ngang lăm liết gật đầu đáp ứng.

Rửa mặt, ăn cơm xong, Chu Nguyên Bảo dẫn Thư Lan đi ra ngoài, hai nha hoàn đi theo phía sau, còn có hai gã sai vặt không xa không gần đi phía sau nha hoàn, chỉ sợ nàng biến mất hoặc bị người ta khi dễ.

“Nguyên Bảo ca, chúng ta đi đâu chơi?” Mới đi ra khỏi cửa không xa, Thư Lan đã cảm thấy có chút mệt nhọc, gấp nói, trước là lo hắc đối bụng, hiện tại mọi người ra ngoài, tại sao nàng phải cùng hắc đi chơi? Dường như cái gì hắc cũng biết, dù ngoài miệng nói chuyện không ngừng, cũng không nhàm chán như ba biểu huynh.

Chu Nguyên Bảo suy nghĩ một chút, tràn đầy tự tin nói: “Đi, ta dẫn ngươi đi ăn!” Không phải trừ ngu chỉ biết ăn thôi sao? Vậy mời nàng ăn một bữa no đi!

Cứ như vậy, Chu Nguyên Bảo dẫn Thư Lan đi dạo hết những địa điểm đẹp mà hắc có thể nhớ, cuối cùng lôi kéo nàng đi hàng thịt của cha.

“Nhìn xem, đó chính là cửa hàng nhà chúng ta, buôn bán rất tốt! Chờ ta lớn hơn mấy tuổi nữa, cửa hàng này chính là của ta, đến lúc đó ngươi phải tới mua thịt nha, ta sẽ tính cho ngươi rẻ một chút!” Chu Nguyên Bảo chỉ vào cửa hàng thịt nghiêng nghiêng đối diện, tự hào nói.

Thư Lan vươn cổ nhìn xung quanh bên đó, chỉ thấy Chu Lai Tài vắt cái áo khoác màu trắng trên cổ đứng sau cái thớt gỗ, miệng không ngừng hét lớn, mỗi khi có người đến mua thịt, hắc sẽ khen trước mấy câu, chọc cho những tiểu tử phụ, bà tử cười đến run rẩy hết cả người, rõ ràng chỉ muốn mua năm lạng thịt, một khi vui vẻ xách liền một cân.

Tương lai Nguyên Bảo ca không phải sẽ biến thành cha hắc vậy chứ?

Thư Lan thử đem Đại Mập Mập đối diện đổi thành Tiểu Mập Mập, sau đó chính mình tự đi mua thịt, nghĩ như thế nào đều cảm thấy thích thú.

“Nguyên Bảo ca, chúng ta đi phía trước xem một chút đi? Ngươi chỉ cho ta, vì sao gọi là thịt ba chỉ?” Thư Lan trông đợi nói, mới vừa nàng nghe được rất nhiều loại thịt, sườn heo thậm chí cái gì đó, không phải đều là thịt heo sao?

“Cái gì ngươi cũng không biết à?” Chu Nguyên Bảo bĩu môi xem thường, “Đi thôi, như thế này sẽ nhớ tốt hơn!” Dù thế nào đi nữa hắc là nghe lời lão thái thái Tần gia đỡ đứa bé, cứ cho là cha tức giận, cũng sẽ không đánh hắc ngay trước mặt hạ nhân Tần gia, Chu Nguyên Bảo không chút kiêng kị đi ra ngoài, gật gù hả hê, kiêu ngạo đắc ý nói không lên lời.

Thư Lan tò mò đi theo phía sau hắc, học kiểu đi của hắc được hai bước, đầu nhỏ quay quay, mắt thẳng bằng, siêu vẹo về phía trước.

Trời chiều đem bóng nàng kéo thật dài, hai người đi về phía đông, Chu Nguyên Bảo chỉ nhìn bóng của Thư Lan, cũng biết nàng đang làm gì, giờ phút này thấy nàng muốn ngã, vội vàng xoay người đỡ nàng, thật may là động tác kịp thời, Thư Lan vừa đứng ngã lên cái bụng tròn vo tràn đầy cơ bắp của hắc.

“Xem ngươi còn muốn bắt chước ta nữa hay không!” Chu Nguyên Bảo đỡ bả vai Thư Lan, tức giận nói, đợi lát nữa thấy nàng đứng vững, đang muốn thu tay lại.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một cánh tay giữ chặt bờ vai của hắc, Chu Nguyên Bảo vừa muốn quay đầu lại nhìn, một nguồn sức mạnh ném hắc văng ra ngoài, chờ khi hắc phản ứng lại, người đã té lộn trên đất, cổ tay đau như bị lửa đốt, vừa nhìn, chảy máu rồi!

“Kẻ nào không có mắt dám đánh ta?” Chu Nguyên Bảo nhảy vọt lên, đôi mắt to tròn tròn, tức giận nói.

Tiêu lang lạnh nhạt nhìn hắc một cái, một tay nhấc hai con gà rừng nửa sống nửa chết, một tay nắm chặt Thư Lan đang giãy giụa không ngừng, cúi đầu hỏi nàng: “Hắc là ai? Tại sao ngươi đi cùng với hắc?”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cánh cứng cáp rồi

Cổ tay bị nắm đến đau, Thư Lan vừa giãy giụa, vừa dùng một cái tay khác hất bàn tay màu lúa mạch của Tiêu Lang ra, “Ngươi buông ta ra!”

Không ngờ vừa nói xong, Tiêu Lang lại thật buông lỏng nàng ra!

Lần đầu tiên Thư Lan hưởng thụ loại đãi ngộ vắng lời không khỏi gây ngạc nhiên cả người, cũng không đợi nàng động não suy nghĩ, đột nhiên người bên cạnh vọt đến trước người của nàng, ngay sau đó, nàng đã nhìn thấy Tiêu Lang cùng Chu Nguyên Bảo đánh nhau.

"A! Tiểu thư mau tránh ra!" chính là nha hoàn hơi gầy phản ứng kịp, ôm Thư Lan đến một bên. Nam hài tử đánh nhau nhưng không có mắt, nếu đụng tiểu thư, bọn họ đi theo sẽ chờ bị quở mắng đi!

Thư Lan đã ngủ ngor, tại sao Tiêu Lang lại tới trần, làm sao lại đánh nhau cùng Chu Nguyên Bảo?

Đột nhiên Ngực khó chịu, cũng không biết là sợ thấy đánh nhau, hay là sợ người nào bị thương, thậm chí Thư Lan không dám nghiêng đầu nhìn.

Lúc nàng đang kinh hoàng thấp thỏm, sau lưng chợt không có động tĩnh, chợt nghe một tiếng quát to: "Người được đẩy Tiêu gia Đại Lang, lại dám ở trước mặt lão tử đánh nhĩ tử ta, ta xem ngươi là chán sống rồi đi!"

"Cha, không cần người quan tâm, ta không tin ta đánh không lại hắn!"

"Phi, nhìn bộ dạng yếu ớt của người, bỏ dậy cho lão tử!"

Chung quanh truyền đến một trận cười thật to, có nam nhân cười vang dội, nữ nhân cười nhỏ một tiếng, còn có âm thanh thanh thúy ha ha ha của tiểu oa nhi.

Một mình Tiêu Lang không có thanh âm.

Thư Lan không khỏi có hơi sợ, vội vàng xoay người, sau đó liền trợn to hai mắt.

Đôi tay Tiêu Lang bị thân thể cao trắng của Chu Lai Tài bắt chéo ở sau lưng, thường ngày hắn biểu lộ ra khá là khỏe mạnh chừng chắc, trước người Chu Lai Tài lại như đứa bé gầy yếu. Nhưng, mặc dù bị bắt, trên mặt hắn không có nửa điểm khủng hoảng lo lắng, khăn trùm đầu trên đầu tựa như mới được buộc lại, đoạn chảnh đẹp mắt, áo ngắn vải thô trên người cũng bình thường, cần bản không nhìn ra hắn mới động tay. Ánh mắt Thư Lan rơi vào gương mặt hơi đen của hắn, muốn xem xem hắn có bị thương không, lại khó khăn chống lại cặp mắt tinh mịch quen thuộc lại để cho nàng sợ hãi, bình tĩnh không có nửa phần gọn sóng, giống như một mực nhìn nàng, tựa như biết nàng sẽ nhìn sang.

Thư Lan chỉ nhìn thoáng qua, liền lập tức quay đầu, sau đó lại kinh ngạc há to miệng.

Cùng so sánh với Tiêu Lang tinh tảo thông dong, tình huống Chu Nguyên Bảo cũng chỉ có thể dùng từ thể thảm để hình dung.

Mặt hắn hoàng thổ bối trời thiên (bán mặt cho đất bán lưng cho trời) nằm trên mặt đất, đang muốn ngồi dậy. Mũ cao trên đầu méo mó suy sụp, cảm bào trên người nhảm nhảm, nơi đùi phải có một dấu chân rõ ràng, thật vất vả đứng lên, vừa muốn đi tới hướng Tiêu Lang, đột nhiên thân thể nghiêng một cái, thiếu chút nữa lại té lăn trên đất.

Chu Lai Tài đang bận cắt thịt cho người ta, lúc nghe tiếng động ngẩng đầu lên, chỉ thấy nhĩ tử mập của mình bị người nhấn trên mặt đất, chợt nhìn, hắn còn có chút không thể tin được, tựa như nằm mơ, không phải nhĩ tử bị hắn cột lên cây sao, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Nhưng con trai kêu thảm thiết mới biết không phải là giả, Chu Lai Tài nhất thời nổi trận lôi đình, ném thái đao xuống liền chạy ra ngoài, muốn nhìn một chút con cái nhà ai to gan như vậy, lại dám động đến con trai bảo bối của thợ mổ heo hắn!

Chớ nhìn hắn mập, thân thể lại linh hoạt, đưa tay liền bắt lấy cánh tay con thỏ nhỏ đáng chết kia, đợi thấy rõ mặt hung thủ, Chu Lai Tài thật đúng là ngây ngẩn cả người, đây không phải là con trai của thợ săn Tiêu Thủ Vọng trong thôn Bắc Đầu sao? Trước kia hai cha con thường đưa thịt thú đến cửa hàng hắn, đối với Tiêu Lang, Chu Lai Tài vẫn hơi hiểu biết, thân thù tốt, sớm trưởng thành hiểu chuyện, nhưng hai nhà không thù không oán, vì sao hắn đánh Nguyên Bảo?

Chu Lai Tài cũng không phải người cậy mạnh không nói lý, biết rõ một cây làm chẳng nên non, hắn rõ ràng nhất nhĩ tử là dạng gì, cả ngày nghịch ngợm gây sự, nói không chừng lúc này bị đánh cũng là đáng đời! Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng lúc hắn phát hiện chân nhĩ tử bất tiện thì lập tức sợ hết hồn, từ nhỏ Tiêu Lang đã vào núi săn thú, chẳng lẽ xuống tay độc ác với nhĩ tử chứ?

Bỏ lại Tiêu Lang, Chu Lai Tài hốt hoảng chạy đến trước người Chu Nguyên Bảo, xoay người lại ấn xương chân của con trai.

"Đau!" Chu Nguyên Bảo kêu lên như heo bị giết.

Chu Lai Tài lại thở phào nhẹ nhõm, thật may là chỉ là bị xây xước chút da thịt, nếu chân của con trai gãy thật, hắn còn quản thợ săn khi gió cái gì, hắn đều muốn tìm Tiêu Thủ Vọng liều mạng!

Quay đầu lại tìm hiểu xem về mặt lạnh lùng của Tiêu Lang, Chu Lai Tài đưa tay vỗ cái ót nhĩ tử một cái: "Tại sao ngươi cùng người đánh nhau?"

Hừ, về nhà sẽ tính sổ với hắn!

"Quý mới chịu đánh nhau cùng hắn, ai biết hắn là ai!"

Chu Nguyên Bảo thở hổn hển quát lớn, giống như chỉ có như vậy mới có thể phát tiết nỗi giận tràn đầy trong bụng!

Hắn trên ai ghẹo ai, không giải thích được thì bị người đánh lên mặt đất, nếu là ai lại không tức giận! Huống chi còn có nhiều người nhìn như vậy, nếu hắn không trở về nhà, còn không phải là cho người chê cười? Kia nghĩ người nọ ốm tong teo, động tác cũng không rõ ràng, quả đấm của hắn còn chưa có

đụng phải người ta, cánh tay liền bị đè xuống đất, tiếp theo đó là một cú đập nặng nề lên đầu gối, hấn đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng!

"Nguyên Bảo ca, người không sao chứ?" Thư Lan thấp thỏm dời đến bên cạnh Chu Nguyên Bảo, nhỏ giọng hỏi, tên Tiêu Lang kia nhất định là bởi vì năng mới đánh Nguyên Bảo ca, cái người kia hung ác, chân Nguyên Bảo ca.

Nàng vừa hỏi, lập tức Chu Nguyên Bảo nghĩ tới, ánh mắt phần hận vòng vài vòng giữa Tiêu Lang cùng Thư Lan, xoa cùi chỏ hỏi "Người biết hấn?"

Mặc dù không muốn thừa nhận, Thư Lan còn cắn cắn môi, cúi đầu nói: "Hấn là hàng xóm ta. Nhưng hấn thường thường khi dễ ta!"

Gi? Dầu gì hấn cũng là nam tử, thế nhưng không biết xấu hổ khi dễ nữ lưu!

Chu Nguyên Bảo chau chau mày, không để ý tới gương mặt mà nhìn cha, khắp khiêng dời đến trước người Tiêu lang, vừa định đẩy ngực hấn một cái, lập tức nhớ lại đầu mình mới vừa chịu khổ, liền thuận thế sờ sờ lên cái cằm, một bộ cà lơ phất nói: "Xem đáng đáp người nhân giống chó, không thể nghĩ đến thích khi dễ tiểu cô nương, cũng đuổi kịp tới trần trên, thế nào, người nhìn thấy A Lan đi cùng với ta, cũng muốn khi dễ ta sao? Hừ, mới vừa rồi là ta không có để ý, chúng ta đánh lại một lần!"

Tiêu Lang vốn không có đem Tiểu Mập Mập này để ở trong mắt, nhưng khi hấn nghe thấy hai chữ "A Lan" từ trong miệng đối phương nói, đáy mắt liền tối một phần. Nguyên Bảo ca, A Lan, gọi cũng rất thân thiết, ngược lại hấn xem thường lười nha đầu, ngán ngán một ngày, chơi cùng người ta rất tốt, chẳng những đi ra ngoài chơi cùng hấn, còn biết cáo trạng mình với hấn!

Người có thể để cho lười nha đầu đi ra cửa, nghĩ đến phải có chỗ đặc biệt, Tiêu Lang thu hồi tầm mắt nhìn Thư Lan, nghiêm túc quan sát Chu Nguyên Bảo.

Không nhìn còn tốt, càng xem càng tức giận!

Thư Lan thích thân cận Trình Khanh Nhiễm thì cũng thôi đi, dù sao về bề ngoài người nọ cũng tốt, nhưng Tiểu Mập Mập này tính là gì? Tai to mặt lớn, nơi nào so được với mình? Hay là nói, ở trong mắt Thư Lan, tùy tiện một người cũng quan trọng so với mình? Nghĩ đến mới vừa rồi bộ mặt Thư Lan lo lắng hỏi thăm thương thế mập mạp, Tiêu Lang liền hận không được cho hấn thêm một quyền!

"Người đã muốn đánh, vậy thì tới đi, " mặt Tiêu Lang không chút thay đổi, liếc Chu Lai Tài một cái, ngay sau đó nói: " Hai người các người cùng tiến lên cũng không việc gì."

Giọng nói bình tĩnh vô cùng, rơi vào trong tai Chu Nguyên Bảo, cũng là trắng trợn khinh thường cùng coi rẻ!

" Hôm nay ta liều mạng với người!" vùng quyền liền xông tới.

"Dừng tay!" Chu Lai Tài phục hồi tinh thần lại, một tay kéo lấy nhi tử trở về bên cạnh mình, xem Tiêu Lang một chút, nhìn lại bốn người làm bảo vệ tiểu cô nương, nhất thời không hiểu nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, "Nguyên Bảo, tiểu cô nương kia là ai vậy? Hai người các người là như thế nào?" tổ thượng Chu gia không có người gây, con cháu một đời so một đời đều mập, từ trước đến giờ không có nữ nhân theo, khi còn bé Chu Lai Tài cũng chưa từng được nữ nhi đối xử tốt, hôm nay thấy nhi tử cùng nữ oa xinh đẹp như vậy chơi đùa, không khỏi càng thêm buồn bực.

Lúc này trời sắc đã bắt đầu tối, nha hoàn Tần gia sợ đi về trễ bị giáo huấn, vội dẫn Thư Lan giải thích: "Chu lão gia, là Tần phủ nô tỳ, vị này là biểu tiểu thư của chúng ta, buổi trưa biểu tiểu thư phát hiện Nguyên Bảo thiếu gia ở hậu viện, không đành lòng, yêu cầu lão thái thái chúng ta giúp hấn. Sau lại lão nhân gia thấy biểu tiểu thư cùng Nguyên Bảo thiếu gia hợp ý, liền xin Nguyên Bảo thiếu gia dẫn biểu tiểu thư đi ra ngoài, không muốn cho ngài thêm phiền toái. Thời gian không sớm, nghĩ đến lão thái thái chúng ta đã thúc giục người đi ra ngoài tìm rồi, nô tỳ nghĩ trước dẫn biểu tiểu thư trở về, kính xin Chu lão gia yên tâm, trở về nô tỳ nhất định sẽ bẩm báo việc này cho lão thái thái ."

Thì ra chuyện là như thế!

Chu Lai Tài gật đầu, "Đi đi đi đi, các người đừng làm cho lão thái thái gấp gấp, chỉ là chuyện này cũng không cần nói cho nàng biết, đứa bé vui đùa nhón nháo một chút, không đáng giá."

Nha hoàn cảm kích vén áo thi lễ, dẫn Thư Lan hướng đi trở về.

Thư Lan có chút không yên lòng quay đầu lại, nàng đi, Tiêu lang sẽ lại không đánh Nguyên Bảo ca chứ?

Tầm mắt Tiêu Lang theo sát Thư Lan, thấy nàng liền tiếp quay đầu lại, trong mắt cũng chỉ có Chu Nguyên Bảo, hận đến không ngừng nghiền răng!

Tối hôm qua mộng cái loại đó, hấn phát hiện càng muốn thấy được Thư Lan, đến nỗi quên Thư Lan ở trần trên, sáng sớm liền chạy tới Thư gia, kết quả chỉ nhìn thấy Thư Mậu Đình chuẩn bị lên núi hái thuốc. Không thấy người, trong lòng kỳ cục khó chịu không nói được, lần đầu tiên Tiêu Lang không có theo Tiểu Thủ Vọng đi lên núi săn thú, một người ở nhà, thỉnh thoảng liền ngo ra ngoài nhìn, mong đợi thấy bóng dáng của mẹ con Tần thị.

Vậy mà, Thư Lan chưa có trở về!

Từ trước đến giờ không thích ở trần vì cái gì đột nhiên không muốn trở lại? Không cần suy nghĩ, Tiêu Lang cũng biết, Thư Lan là núp hấn !

Được, người không trở lại, ta liền đi tìm người!

Cho nên lúc Tiêu Thủ Vọng trở lại, Tiêu Lang chủ động ôm gà rừng xuống đi bán, vội vàng tới trấn.

Hôm nay mắt thấy Thư Lan muốn đi xa, Tiêu Lang không để ý lòng mới vừa sinh sự phẫn nộ, phóng qua phụ tử Chu gia đuổi theo.

"Người đứng lại đó cho ta, đánh xong người liền muốn chạy a!" ánh mắt Chu Nguyên Bảo khể động, làm bộ sẽ theo sau.

Chu Lai Tài tự nhiên sẽ không để cho hắn gây phiền toái nữa, một tay lôi cổ áo Chu Nguyên Bảo, một tay nhặt hai con gà rừng bị Tiêu Lang vút trên đất lên, tự lẩm bẩm: "Này cũng cái gì cùng cái gì a!"

.

Bên kia, Tiêu Lang theo sát sau lưng Thư Lan, không để ý ánh mắt cảnh giác hai gã sai vặt, âm thanh mềm mỏng: "A Lan, quả hạnh nhà các người sắp chín rồi, người không đi trở về, bá mẫu đều cho ta ăn hết." Trước tiên lừa gạt người trở về, đến lúc đó mới háo hão trừng trị nàng!

Thư Lan cúi đầu nhìn chân của mình, bĩu môi nói: "Không cần người nói càn, phải đợi thu hoạch lúa mặ xong quả hạnh mới chín." Chuyện này nàng nhớ rõ nên biết.

Tiêu Lang bóp bóp nắm tay, lại nói: "Hôm nay cha ta săn hai con thỏ trắng, thân thể vừa tròn vừa mềm, người không phải là thích nhất vật nhỏ sao? Vậy thì nhanh lên đi về nhà đi, nếu chậm, chúng liền bị ta ăn!"

Thư Lan dừng bước lại, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi cuộc nhìn hắn một cái, nghi ngờ hỏi: "Nhưng nhị thức rõ ràng nói qua, trong núi thỏ đều màu xám, không có bạch thỏ, a, người lại gạt ta!" Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, thờ phỉ phò nhìn chằm chằm Tiêu Lang, một đôi mắt hạnh tròn long lanh, minh diễm, thẳng tắp làm cho người ta vui đến trong lòng.

Tiêu Lang thích nhất là nhìn vẻ tức giận của Thư Lan, rõ ràng rất ngu rất khờ, chính nàng cảm thấy khí thế mười phần.

"A Lan, theo ta trở về đi, bá phụ bá mẫu đều nói nỡ người đấy." lúc nói câu nói này, hắn khề hạ lông mi xuống.

Hai nha hoàn cùng gã sai vặt đã sớm ngủ ngor, tiểu tử này mới vừa rồi còn bộ dạng băng lãnh, sao hiện tại lại biến thành cầu biểu tiểu thư về nhà? Nhìn hắn đã mười ba mười bốn tuổi rồi, chẳng lẽ nói.

Nhưng biểu tiểu thư vẫn là tính khí hài tử a!

Cái này không, lập tức liền nghe Thư Lan dứt khoát nói: "nếu là Cha mẹ ta nghĩ tới ta, nhất định sẽ tự mình tới nhận ta, không cần người phải làm bộ tốt bụng, đừng cho là ta không biết trong lòng người nghĩ cái gì??, hừ, ta không trở về, người cũng nữa đừng nghĩ khi dễ ta!"

Nói xong, cánh tay vừa dùng lực, lôi kéo nha hoàn chạy về phía trước.

"Tiểu thư, không đứng, phải từ khúc quanh nơi này."

Tiêu Lang ngờ ngác đứng ở trong ngõ hẻm, nhìn này bóng dáng nho nhỏ biến mất ở khúc quanh, bóng dáng hắn kéo thật dài dưới trời chiều, dần dần, bóng dáng kia liền sáp nhập vào trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Triệu Đại Lang bị đánh.

Editor: Aq_scents

Trời càng ngày càng nóng, ánh mặt trời chiếu trên mặt nước, sáng loáng chói cả mắt.

Bốn ba đến sáng sớm, mồ hôi lớn như hạt đậu lăn từ trên trán xuống, Tiêu Thủ Vọng quệt mồ hôi, định đem ống trúc đặt ở bên cạnh, vui vui về về rửa mặt. Nước sông mát rượi, gân cốt toàn thân như được ngâm qua nước lạnh, hoàn toàn tỉnh lại.

"A Lang, tới đây rửa mặt đi!" Tiêu Thủ Vọng quay đầu lại kêu.

Tiêu Lang ngồi dựa lưng vào cây, nghiêng đầu nhìn bờ sông một chút, lắc đầu một cái.

Tiêu Thủ Vọng nhú nhú mày, nhi tử này làm sao thế, sau khi từ trấn trở lại, liền một bộ dáng buồn bực không vui, mặc dù bình thường hắn cũng không thích cười, nhưng mỗi lần lên núi, trong mắt đều sẽ có một loại quang mang khiếp người, hoàn toàn không âm đạm giống như hiện tại.

Hay là bởi vì A Lan không ở nhà?

Nghĩ đến nhi tử đã trưởng thành, Tiêu Thủ Vọng càng chắc chắn suy đoán của mình, nhắc đến nước, trở lại bên cạnh Tiêu Lang, ngồi xuống cạnh hắn.

“Khụ khụ, A Lang, ngày hôm qua con đi trăn, có phải đi tìm A Lan không?” Tiêu Thủ Vọng xoa xoa đầu con trai, hết sức nhu hòa nói, vẫn không khỏi lúng túng.

Tiêu Lang thân thể cứng đờ, không quen loại động tác thân mật như vậy của Tiêu Thủ Vọng, bản năng muốn né tránh, ngẩng mặt nhìn thấy khuôn mặt ngăm đen của Tiêu Thủ Vọng, liền nhẫn nại, đành hoảng không nhúc nhích, cũng không có trả lời vấn đề của ông.

Haiz, tính tình nhi tử khó hiểu như vậy, nữ hài tử làm sao mà thích được chứ?

Vì để làm cho nhi tử tinh táo, Tiêu Thủ Vọng cảm thấy cần phải truyền thụ chút kinh nghiệm cho hắn.

“A Lang à, nếu con thích A Lan, thì nhất định phải đối tốt với nàng, như vậy mới có thể làm cho nàng vui vẻ, nàng vui vẻ, sẽ nguyện ý đùa với con, thời gian chơi đùa dài, sẽ thành thói quen tới tìm con, thói quen mỗi ngày đều nhìn thấy con, khi đó, chính là nàng thích con rồi.”

Rốt cuộc nét mặt Tiêu Lang giãn ra, nhìn ánh mắt Tiêu Thủ Vọng có chút kỳ quái, ai thích lười nha đầu chứ? Đối xử tốt với nàng sao? Hắn hận ngày ngày không được đánh nàng, khi dễ nàng thì có!

Tiêu Thủ Vọng bị ánh mắt không có gì để nói của Tiêu Lang nhìn, “A Lang, con nói thật với cha, rốt cuộc con có thích A Lan không? Nếu con thích, ta đi giúp con thăm dò, bá phụ con tính khí tốt, lại còn nhìn con lớn lên, sẽ không ghét bỏ nhà chúng ta nghèo nàn.” Mặc dù mười tuổi bàn chuyện cưới gả có chút sớm, nhưng cái bộ dạng này của nhi tử, không bằng tính toán sớm một chút, nếu Thư gia cảm thấy hai đứa bé không thích hợp, cũng sẽ khiến nhi tử sớm chết tâm, tiểu hài tử dễ quên, chờ thêm hai ba năm nữa, sẽ không nghĩ đến nàng.

Có lẽ là Tiêu Thủ Vọng mất mẹ từ nhỏ, cha ruột lại không quan tâm hắn, nàng dâu cũng là hắn nhìn trúng nữ cô nhi, cho nên hắn đối với hôn sự của nhi tử không có nhiều ý tưởng lắm, cảm thấy chỉ cần nhi tử thích là được, tạm thời còn chưa nghĩ đến A Lan có thích hợp làm con dâu hay không.

Trái tim Tiêu Lang lỡ một nhịp, ý cha là để cho hắn cưới lười nha đầu sao?

Cưới về, nàng phải chuyển đến nhà hắn, sẽ không thể chạy đến nhà người ta ồ!

Chú ý này không tệ, đột nhiên tâm tình Tiêu Lang thật tốt, cho dù hắn trước mặt người khác vui buồn không lộ, Tiêu Thủ Vọng vẫn cảm nhận được tâm tình nhi tử có biến đổi, cười nói: “Đứa nhỏ ngốc, tốt lắm, xem con cũng không có ý định đi săn thú, về nhà trước đi, lên trăn tìm A Lan cũng được.”

Nụ cười mập mờ trên mặt ông khiến mặt Tiêu Lang không khỏi nóng lên, thôi, người nào biết giữa mình và lười nha đầu có thù hận?

“Cha, vậy con đi về, người cận thận chút, chớ đi sâu trong núi.” Tiêu Lang đứng lên, không được tự nhiên nói.

“Đi đi đi đi, cha biết, đúng rồi, con phải đi tìm A Lan, nhớ đem cho con bé ít đồ ăn ngon!” Tiêu Thủ Vọng nhìn bóng dáng nhi tử dần đi xa, ân cần nhắc nhở.

Tiêu Lang đứng hình một chút, rồi càng đi càng nhanh, nháy mắt đã biến mất sau rừng cây.

Tiêu Thủ Vọng bắt đắc dĩ cười cười, chợt nghĩ đến cái gì, đáy mắt hiện lên một chút ưu thương, trước đây, mình cũng chả ngây ngốc còn gì, không biết nói lời ngọt ngào dụ dỗ thế tử, nhìn thấy nàng liền mặt đỏ tím đập nhanh, cuối cùng vẫn là nàng tức giận, khóc lóc hỏi mình rốt cuộc có muốn cưới hay không, Tiêu Thủ Vọng vĩnh viễn nhớ rõ, lúc đầu Lam thị hai tay chống nạnh, rồi vừa khóc vừa đánh hắn.

Đào mắt, nhi tử cũng đã lớn như vậy rồi, đáng tiếc nàng không được chứng kiến.

*

Về đến nhà, Tiêu Lang thay bộ quần áo nửa cũ nửa mới, nghĩ một chút, đi Thư gia.

Tần thị cùng Thư Uyển đang trải chiếu, định trải đệm vải bông trên giường đất, nhìn thấy Tiêu Lang tới, đều có chút giật mình, “A Lang, hôm nay sao xuống núi sớm vậy?”

Tiêu Lang nhìn Thư Uyển một chút, có chút ngượng ngùng nói với Tần thị: “Bá mẫu, năm ngày nữa là sinh nhật của cha con, con muốn đi trăn trên núi cho ông ấy ít đồ, lại sợ mình không biết chọn, muốn nhờ Uyển tỷ giúp con xem một chút, người xem có được không ạ? Nếu hôm nay không được, ngày mai đi cũng được.”

Nghe lời này, ánh mắt Tần thị lập tức trở nên nhu hòa như nước, càng nhìn Tiêu Lang càng thích, đứa bé ngoan thật hiếu thuận, nếu A Lan hiểu chuyện bằng một nửa của hắn, nàng cũng hài lòng. “Cái này có gì không tiện chứ, A Uyển, bây giờ con đưa A Lang đi đi, bữa trưa phải tới nhà bà ngoại con ăn cơm, thuận tiện đem muối muối con về, bớt mất mặt ở đó, làm cho đệ đệ con bận lòng!”

“Vâng.” Thư Uyển đáp một tiếng, cười với Tiêu Lang nói: “Ngươi ở đây đợi một lát, ta đi thay xiêm áo.”

Tiêu Lang gặt đầu một cái, làm tiếp công việc vừa nãy của Thư Uyên.

Tần thị muốn nói không cần hấn giúp một tay, nhưng lại nghĩ đến tính khí Tiêu Lang, cười cười, không nói gì.

Thư Uyên rất nhanh đã đi ra, nghe thấy tiếng bước chân, Tiêu Lang không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Nàng đổi một cái áo màu hồng cánh sen, phía dưới là quần dài màu xanh nhạt, lúc đi lại lộ ra đôi gầy thon mũi nhọn tinh xảo xinh xắn, dưới ánh nắng mặt trời tháng năm, giống như một đóa sen mới nở, mát mẻ động lòng người. Thật ra thì, hai nữ nhi của Thư gia đều cực kỳ giống Tần thị, mắt hạnh thật to, mặt phấn má đào, chỉ là lông mày Thư Uyên hơi chéch anh khí, còn của Thư Lan lại là lông mày lá liễu, mềm mại ngây ngô.

“A Lang, đi thôi, thất thân ra đó làm gì?” Thư Uyên thấy Tiêu Lang nhìn phòng bếp đến ngần người, cười yếu ớt nhắc nhở.

Tiêu Lang liền vội vàng đứng lên, vành tai có chút nóng lên, thật may là hấn vốn đen, che giấu được. Hai người cùng nhau cáo biệt Tần thị, cùng nhau bước ra cửa tre của Thư gia. Đứng thấy bình thường Tiêu Lang cao bằng Thư Uyên, Thư Uyên cũng không coi hấn như đại nam hài mà đối đãi, vô luận là Tiêu Lang hay là muội muội, đều là nàng giúp đỡ nuôi nấng, trong mắt nàng vĩnh viễn đều là đứa trẻ mập mạp quần yếm năm ấy.

“Ai u, đây không phải là A Uyên muội từ nha, ăn mặc xinh đẹp như vậy, là muốn đi đâu à?” Vừa mới tới thôn Đông Thổ, một tràng âm thanh bi ối khiến người ta cực kỳ chán ghét truyền tới.

Thư Uyên không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, chỉ là sắc mặt biến thành rất khó coi.

Tiêu Lang nghe ra đó là âm thanh Triệu Đại Lang nhi tử của lý chính, nghĩ đến cách làm người của hấn, lại nghe hấn dùng loại giọng này nói chuyện với Thư Uyên, không khỏi nhũn mày.

Thư Uyên thấy Tiêu Lang bước chậm, nhỏ giọng nói: “Không cần để ý hấn, chúng ta đi!” Nàng không tin, ban ngày ban mặt, Triệu Đại Lang dám ngang ngạnh.

Tiêu Lang nắm môi, đề xuống tức giận trong lòng, làm người thật là phiền toái, chính là chán ghét ai đó, cũng không thể muốn đánh thì đánh.

Bọn họ không để ý Triệu Đại Lang, Triệu Đại Lang lại vội vàng cho xe bò đuổi theo, thân mật nói: “A Uyên muội tử, các người cũng đi trấn sao? Vừa đúng ta cũng muốn đi đặt mua vài thứ, không bằng đưa các người đi một đoạn, thế nào?” Đôi mắt ti hí như hạt đậu xanh, ánh mắt thì như tên trộm nhìn chằm chằm thân thể thon thả của Thư Uyên, ánh mắt nhìn tới vị trí nhạy cảm. Phải biết rằng, chung quanh thôn Thư Uyên là cô nương xuất sắc nhất, Triệu Đại Lang sớm đã thâm thương trộm nhớ, bắt đắc dĩ không có cơ hội xuống tay, nàng lại không dễ bị lừa như các nữ nông gia khác, chỉ cần mình nói đôi câu dịu dàng liền ngoan ngoãn mắc câu.

Thư Uyên giեն đến sắc mặt đỏ bừng, mắg hấn cũng không được, không thể làm gì khác hơn là đi chậm lại, mượn bóng dáng Tiêu Lang che chắn cho mình.

Nhưng nàng đi chậm lại, Triệu Đại Lang cũng đi chậm theo, “A Uyên muội tử, người tránh ta làm gì? Đã mấy ngày không nhìn thấy người, mau để cho ta cẩn thận nhìn một chút!” Bộ dạng hành vi vô lại.

Tiêu Lang nhìn cái mặt bóng khoa trương của Triệu Đại Lang, hấn như không nhìn thấy sự tồn tại của mình mà không chút kiêng kỵ đùa giỡn Thư Uyên, chờ hấn lần nữa tiến tới gần liền không chút đắn đo đưa tay túm Triệu Đại Lang trên xe bò lôi xuống, đề khí, quăng người vào mương giữa ruộng lúa mạch bên cạnh đường đất, “Bùm” một tiếng, tung lên một đám bụi đất!

Thư Uyên sợ hết hồn, sao sức Tiêu Lang lại lớn như vậy?

Nhìn bóng dáng Triệu Đại Lang vịn vẹo áp đảo một đám cỏ dại, nói Thư Uyên không thoải mái là giả, có thể còn có người phía xa xa, nếu Triệu Đại Lang kêu la, cuối cùng người thua thiệt nhất định là mình, hơn nữa ngoài mặt lý chính tỏ vẻ đạo mạo, kì thực bụng dạ nhỏ nhen, nếu ai làm hấn mất mặt, chắc chắn sẽ tìm cơ hội gây khó dễ cho kẻ đó!

Cỏ dại trong mương mọc thành bụi, Triệu Đại Lang ngã nghiêng đổ vào, đáng lẽ chỉ là ngã một chút, không phải rất đau, nhưng sức mạnh quá lớn, thân thể không khổng chế được lặn ra sau một vòng, vừa vịn dụng lưng vào tảng đá hơi lồi ra, đau đến miệng há thật to nhưng lại kêu không ra tiếng, thật vất vả mới thở nổi, chỉ vào Tiêu Lang mắg: “Mẫu thân người phản thiên, lại dám đánh.”

Tiêu Lang từ trên cao nhìn xuống hấn, trong mắt tràn đầy băng giá: “Người thử chửi lại một câu, ta sẽ đánh chết người!”

Thôn nhân đánh nhau, thường đem chữ “chết” giắt bên mép, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa có người nào thật đánh chết người, Triệu Đại Lang căn bản không đề vào trong lòng, vùng vằng đứng dậy muốn đánh Tiêu Lang, một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch, sao mình phải sợ hấn?

Thế nhưng, khi hấn giương mắt chuẩn bị xông lên, đột nhiên dừng lại, không thể tin được trong ánh mắt của Tiêu Lang, sâu trong đó hàn quang khiến hấn sợ tới mức rét run cả người, giống như trong mộng bị sói nhìn chăm chú không khác biệt, cho dù là ai cũng sẽ không hoài nghi lời hấn vừa nói, hấn, là thật muốn giết người!

Thư Uyên cũng bị bộ dáng lạnh lùng của Tiêu Lang hù dọa, chỉ là hấn thay mình bất bình, quá mức tức giận, vội vàng lôi kéo tay áo hấn đi về phía trước, “A Lang, chúng ta không để ý tới hấn, người đừng tức giận!” Con trai đều dễ bị kích động, đệ đệ mình bình thường ngoan ngoãn, thật nói tới đánh nhau, âu cũng là liều mình, Triệu Đại Lang khỗ người lớn như vậy, Thư Uyên cũng không muốn Tiêu Lang bị thương.

Tiêu Lang bị Thư Uyển lôi kéo, mặc dù đi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Triệu Đại Lang, ánh mắt như sấm dọa cho Triệu Đại Lang sợ tới mức hồi lâu cũng không dám nhúc nhích ngồi xuống, mãi cho đến khi Tiêu Lang quay đầu đi, dưới chân hắn mềm nhũn, ngã ngồi trong bụi cỏ, má ối, tiểu tử kia sẽ không bị quỷ ám chứ!

Tác giả có lời muốn nói: còn một ngày thi vào các trường cao đẳng nữa thôi là các bạn trẻ liền được giải phóng rồi. ..., chúc các người đều thi đậu đại học mình thích nha (◡◡)~

Nửa đêm vùng dậy bắt muỗi, ngủ tiếp đi, = _ =

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bị thương

Editor: M.nyoko

Đều nói chó không đòi được tính, những lời này nửa điểm không sai.

Sau khi kinh sợ ngẩn ngui, Triệu đại lang lắc lắc đầu, thiết là, tại sao có thể bị một cái ánh mắt của tiểu tử kia hù dọa?

Được rồi, ta không có ở bên cạnh nhìn mỹ nhân, vậy nhìn từ xa cũng chẳng sao chứ? Đường này cũng không phải là đường nhà các người, không muốn cho ta nhìn, vậy thì ở nhà đừng ra ngoài, Triệu đại lang cười lạnh nghĩ, lấy xe trâu lại đuổi theo, đợi đến lúc cách hai người hai mươi mấy bước thì chậm lại, vừa híp mắt lại quan sát bóng lưng Thư Uyển, vừa ngâm nga điểm khúc chiêu đãi khách nhân của kỹ viện.

Cho dù không quay đầu lại, Thư Uyển cũng có thể cảm nhận được tầm mắt dính ở trên lưng mình, giận đến mặt hết trắng rồi đỏ, đỏ lại trắng.

Tiêu Lang xoay người đi trở về, lại bị Thư Uyển nhanh tay kéo lấy, "Thôi đi, chúng ta chờ hắn quay lại!" Lôi kéo người đứng ở một bên, vừa muốn trừng mắt về phía Triệu đại lang, chột nghe một hồi tiếng vó ngựa vang dội, một chiếc xe ngựa cộc cộc lộc cộc chạy tới, sau đó, dừng lại.

Trình Khanh Nhiễm đẩy màn xe ra, cười như một xuân phong: "Thư cô nương, Tiểu tiểu huynh đệ, các người là muốn đi lên trấn sao?" ánh mắt rơi vào trên mặt Thư Uyển, thấy đáng vẻ nàng hình như rất là tức giận, không khỏi ngẩn người, đây là đang tức giận?

Thư Uyển nhận ra hắn, đáy lòng thoáng qua một chút do dự, cuối cùng vẫn là đỏ mặt nói: "Trình lão gia, ngài có thể dẫn chúng ta đoạn đường sao?" Tiếp tục đi tới, nàng thật sợ Tiêu Lang động thủ cùng Triệu đại lang.

Trình Khanh Nhiễm lập tức nhớ tới tựa hồ mới vừa rồi nghe được mấy câu hạ lưu, nhất thời lòng có chút hiểu ra, nghiêm mặt nói: "Tự nhiên, mau lên đây đi." Nói xong, vươn tay ra, muốn đỡ nàng, nhất thời cũng không có suy nghĩ nhiều.

Ánh mắt Thư Uyển lóe lóe, kéo Tiêu Lang qua, nhỏ giọng nói: "A lang, người lên trước đi."

Tiêu Lang nhìn Trình Khanh Nhiễm một cái, nhìn không vui trong lòng, nhắc chân nhảy lên xe ngựa, xoay người kéo Thư Uyển lên.

Trình Khanh Nhiễm mới ý thức được động tác của mình có chút luống cuống, về mặt có chút cứng ngắc. Để cho hai người đi vào, khách sáo đôi câu, thấy Thư Uyển thu mất, liền không nói thêm gì nữa, ngồi ngay ngắn ở chủ vị, ngo ra ngoài cửa sổ.

Triệu đại lang cũng không nhìn thấy người trong xe ngựa, chỉ nghe được một âm thanh của nam nhân, mắt thấy mỹ nhân lên xe ngựa, vừa ghen tỵ vừa oán hận, tiếng roi bành bạch vang lên, muốn đuổi kịp, làm gì người ta vó ngựa nhanh nhẹn, đảo mắt quãng hắn xa xa.

"Đàn bà thúy, giả bộ băng thanh ngọc khiết, còn không phải là quyến rũ cùng người ta để quá giang, hừ, không phải là ngại lão tử không có tiền bằng nhà hắn ư, chờ xem, sớm muộn gì người phải rơi vào trong tay ta, nhìn ta đây dọa từ từ cho chết người, ai bảo người ngại bản yêu phú!"

Triệu đại lang hận hận nhìn xe ngựa đi xa, mắng càng ngày càng khó nghe, đáng tiếc, chỉ có một mình hắn nghe thấy.

Từ sau khi Tiêu Lang lên xe vẫn nhìn chăm chăm Trình Khanh Nhiễm, trong mắt hắn, Trình Khanh Nhiễm bắt cóc lười nha đầu đi, lại thừa dịp nàng không hiểu chuyện chiếm tiện nghi, tuyệt đối không phải là người tốt, Thư Uyển đẹp mắt như vậy, ai biết hắn có ý gì xấu không, vẫn cảnh giác theo dõi hắn.

Trình Khanh Nhiễm cũng không phải là tảng đá, chẳng được bao lâu, liền nhận ra tầm mắt "nóng bỏng" của Tiêu Lang, nghiêng mắt nhìn lại, kinh ngạc chau chau mày. "Tiểu tiểu huynh đệ, vì sao người vẫn nhìn chăm chăm vào ta?" Nếu không phải là ý vị trong mắt Tiêu Lang cảnh giác mườì phần, Trình Khanh Nhiễm thật sợ đối phương coi trọng mình, thật là như vậy, hắn một cước liền đạp người ta xuống!

Tiêu Lang lạnh lùng liếc hắn một cái, quay đầu.

Trình Khanh Nhiễm càng thêm nghi ngờ, tiểu tử này có ý gì à? Lần trước bị đánh không giải thích được, mình còn không có tức giận đấy, đáng về hắn thâm cừ đại hận là thế nào?

"Tiểu huynh đệ, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm cái gì hay không?" Trình Khanh Nhiễm tâm bình khí hòa hỏi.

Tiêu Lang không lên tiếng.

Thư Uyển thấy, có chút ngượng ngùng, nói thế nào, lần trước đều là Trình Khanh Nhiễm giúp muội muội, lúc này lại giúp bọn hắn thoát khỏi Triệu đại lang, liền thay Tiêu Lang cứu vãn nói: "Trình lão gia, A Lang chỉ là có chút sợ người lạ, ngài đừng trách hắn." Nàng mới vừa cúi đầu, cũng không có nhìn thấy Tiêu Lang đưa mắt nhìn "Thâm tình" đối với người ta.

Khóe miệng Trình Khanh Nhiễm không khỏi có chút co quắp, sợ người lạ, đứa bé sợ người lạ sẽ dùng ánh mắt ấy sao?

Nhưng là, hắn cũng không có tức giận, nhân cơ hội này cùng Thư Uyển nói tới nói lui: "Thư cô nương, xem ra quan hệ tiểu huynh đệ cùng lệnh muội rất tốt à?"

Dáng dấp Trình Khanh Nhiễm hết sức xuất chúng, một người như vậy chủ động lấy lòng, căn bản Thư Uyển không cách nào cứng rắn không để ý tới hắn, không thể làm gì khác hơn là dời ánh mắt đi, cau mày nhỏ giọng nói: "Hai người bọn họ cùng nhau lớn lên, A Lang vẫn đối đãi A Lan như muội muội." Phải sạch quan hệ Tiêu Lang cùng Thư Lan.

"Cùng nhau lớn lên, chẳng lẽ hai người bọn họ cùng tuổi?" Trình Khanh Nhiễm cố ý hỏi, nếu như Thư Lan cùng tuổi Tiêu lang, khẳng định giữa Thư Uyển cùng Tiêu Lang không có cái gì, mới vừa nhìn thấy hai người song song đứng chung một chỗ, Thư Uyển lại không e dè để Tiêu Lang kéo nàng lên xe, Trình Khanh Nhiễm tự nhiên suy nghĩ nhiều một chút, vì vậy muốn tìm tòi nghiên cứu, mặc dù bình thường hắn cũng không phải người có lòng hiếu kỳ quá mạnh mẽ.

"Đúng vậy a, " nhắc tới chuyện này, trên mặt Thư Uyển nổi lên nụ cười nhu hòa, nhìn về mặt Tiêu lang rất không tự nhiên nói: "Hai người bọn họ cùng sinh một ngày, chỉ kém hơn một canh giờ, chỉ là, A Lang rất hiểu chuyện, vẫn rất chăm sóc A Lan."

Ánh sáng trong xe ngựa hơi tối, Trình Khanh Nhiễm lại cảm thấy khuôn mặt thiếu nữ dịu dàng mỉm cười hết sức xinh đẹp, nhất thời thấy sững sờ, không chớp mắt.

Thư Uyển nói thật lâu, sau lại ý thức được chỉ có mình nói chuyện, không khỏi cảm thấy hết sức thất lễ, nhìn trộm về phía Trình Khanh Nhiễm, chỉ sợ hắn có ý chán ghét, không ngờ người nọ lại đang si ngốc nhìn mình. trong nháy mắt muôn vàn xấu hổ dâng lên, Thư Uyển vội vàng cúi đầu, trên mặt nóng lọi hại, ấn tượng đối với Trình Khanh Nhiễm lập tức liền thay đổi. Cẩn cẩn mỗi, nghĩ tới xe ngựa đã đi rồi rất xa, nàng không chút do dự vén rèm xe lên, "Phiền toái dừng một cái!"

Âm thanh không vui ẩn chứa cả kinh Trình Khanh Nhiễm cùng Tiêu Lang tỉnh lại, bản năng Ngụy Đại cũng dừng xe ngựa lại.

Tiêu Lang mới vừa nghĩ đến cảnh tượng khi còn bé trên Thư Lan, hiện tại tỉnh táo lại, lập tức nhìn về phía hai người. Chỉ thấy mặt Thư Uyển đã hồng, trong mắt hạnh sáng ngời tràn đầy không vui, mặc dù Trình Khanh Nhiễm nghiêm trang nhìn ngoài cửa sổ, nhưng mà trên mặt lại có chút không tự nhiên, lại cảm thấy nhất định là hắn khi dễ Thư Uyển, một quyền liền quát tới.

Nghe được tiếng động bên tai, Trình Khanh Nhiễm bỗng chốc cả kinh, giơ tay lên chặn lại quả đấm của Tiêu Lang. Hắn vốn là có chút công phu, lần trước hoàn toàn là không ngờ tới có người sẽ xông vào nhà mình, lại cùng Thư Lan trò chuyện nhập thần, mới không có lưu ý đến Tiêu Lang, chính là lúc thời điểm nhạy cảm, giác quan cực kỳ rõ ràng, tự nhiên tay mất lạnh lẽo chặn lại.

Siết cổ tay Tiêu Lang thật chặt, Trình Khanh Nhiễm lạnh giọng chất vấn: "Tiểu huynh đệ, dù sao động thủ cũng nên có một lý do chứ?" Có phải hay không cảm thấy tính khí hắn quá tốt, cho nên lần lần hai động thủ?

Chỉ dựa vào sức tay Trình Khanh Nhiễm, Tiêu Lang cũng biết không thể coi thường đối phương, liền muốn thay đổi loại phương thức công kích, chợt nghe Thư Uyển tức giận nói: "A lang, xuống xe!"

Trình Khanh Nhiễm vội vàng buông lỏng tay ra, thân thể nửa nghiêng, có chút ngượng ngùng hướng Thư Uyển giải thích: "Thư cô nương, ta."

"Đa tạ ý tốt Trình lão gia dẫn chúng ta đoạn đường, chỉ là trước mặt là trấn rồi, vì kiêng dè, chúng ta cũng không quấy rầy ngài!" Thư Uyển vắng ngắt trừng mắt liếc hắn một cái, xoay người đi tới ven đường, đưa lưng về phía xe ngựa chờ Tiêu Lang.

Thấy Trình Khanh Nhiễm kinh ngạc, tâm tình Tiêu Lang thật tốt, lưu loát nhảy xuống, đang muốn tránh ra, lại sợ Trình Khanh Nhiễm tiếp tục dây dưa, quay đầu lại hung hăng vỗ mông ngựa một cái.

Con ngựa bị giật mình, dạt ra chân chạy về phía trước.

Ngụy Đại rất nhanh sẽ ổn định ngựa, lo lắng quay đầu lại xin phép: "Lão gia, có muốn hay không chờ bọn họ một chút?" hai tỷ muội Thư gia này, nhìn thật giống , thế nào tính khí kém nhiều như vậy?

"Không cần, trực tiếp đi thôi." Trình Khanh Nhiễm nghiêng dựa vào giường thấp, thản nhiên nói. Nữ nhân khác ước gì để cho mình thấy, ngược lại, nàng tức giận! Chỉ là, mới vừa nghĩ đến bộ dáng Thư Uyển chứa tức giận thật xinh đẹp, chẳng những Trình Khanh Nhiễm không có tức giận, ngược lại rất là vui vẻ.

Nếu như trước mặt có cái gương, Trình Khanh Nhiễm nhất định sẽ phát hiện, nét mặt hắn bây giờ là cỡ nào. Bị coi thường!

*

Hậu viện Tàn gia, Chu Nguyên Bảo đứng song song với Thư Lan ở trước một lồng sắt, nhìn bên trong một ổ Tiểu Bạch Thỏ.

"Nguyên Bảo ca, vì sao mắt thỏ màu đỏ à?" Thư Lan không chớp mắt nhìn chăm chăm một con thỏ không ngừng loạn động bên trong, tò mò nói, thật ra thì cái vấn đề này nàng đã hỏi rất nhiều người rồi, nhưng vô luận là phụ thân còn là ông ngoại, cũng không có thể cho nàng một đáp án rõ ràng.

Chu Nguyên Bảo không nhịn được lườm nàng một cái, sớm biết nha đầu này ngu ngốc có một đồng vấn đề, buổi sáng nói gì cũng không nên đáp ứng nàng mạng thỏ tới đây.

"Lấy ở đâu nhiều vấn đề như vậy? Thích thì xem, không thích xem ta liền mang đi!" Chu Nguyên Bảo trừng trừng mắt, vẻ mặt rất là nghiêm túc.

Thư Lan rút cổ một cái, khiếp khiếp xoay tầm mắt, Nguyên Bảo ca đều tốt, chính là âm thanh đặc biệt lớn, vẫn thích dọa mình!

Chu Nguyên Bảo thấy nàng đang hoảng, hã hê cười cười, một chút cũng sợ nha hoàn nơi xa tổ cáo, dù sao cũng lão thái thái xin hắn tới đây dỗ đứa bé, "Chính người chơi, ta đi hái anh đào ăn!" Sờ sờ đầu Thư Lan, tổn sức đứng lên, vẫn ngồi lâu, chân cũng đã tê rần!

Thư Lan đưa mắt nhìn hắn xuyên qua dây nho, nhìn một chút nha hoàn ngáp ở bên kia, cười thầm, tay trái cầm nhanh liễu treu chọc thỏ, tay phải lại lặng lẽ mở cửa lồng sắt, nhìn đúng một con thỏ, đưa tay tóm lấy một cái chân thỏ dắt ra ngoài.

Bầy thỏ bị giật mình, chạy vọt đến một góc khác của lồng sắt, con thỏ bị bắt cũng không cam chịu ngoan ngoãn bị bắt, đá lung tung tán loạn, móng vuốt bén nhọn không chút lưu tình cào mu bàn tay Thư Lan, mấy đường trên cổ tay, trong nháy mắt da thịt mềm mại liền bị phá vỡ, máu chảy ra.

Thư Lan đau đến nước mắt trào ra, cổ nén mới không có kêu thành tiếng, muốn buông thỏ ra, con thỏ vẫn kiên cường chạy trốn, liều mạng kéo thỏ ra, mạnh mẽ dè nó xuống đất: "Để cho người cào ta...ta nhả hết lông người. A!" không đợi nàng bắt đầu nhổ lông, thỏ liền quấy đạp, vọt ra ngoài.

Thư Lan cũng không cam tâm bị chảy máu, thỏ phi phò đuổi theo, đập con thỏ, nhìn qua vốn không có đáng yêu như vậy!

Tiểu nha hoàn nơi xa thất kinh, nhưng khi nhìn Thư Lan không ngừng truy đuổi bóng dáng con thỏ, nghĩ đến lão thái thái hy vọng biểu tiểu thư chạy nhảy, liền không có đi qua ngăn trở, vẫn ở một bên như cũ bảo vệ xa xa. Bởi vì tay áo Thư Lan rộng rãi, nha hoàn không hề chú ý tới vết thương của nàng.

Thỏ chạy tán loạn bốn phía, chạy tới dây nho, cuối cùng giấu ở sau một bụi cây anh đào, chỉ lộ ra một cái đuôi ngắn.

Bước chân Thư Lan ngừng lại một chút, nhẹ chân nhẹ tay đi qua, mắt chăm chú nhìn cục bông màu trắng. Mắt thấy cách thỏ chỉ còn chừng mười bước, nàng cho là nắm chắc phần thắng, kim lông không được nhếch miệng, nhưng không nghĩ đột nhiên dưới chân bị một cây dây leo lâu năm ngăn trở, thân thể nghiêng một cái, sau một khắc liền nhào vào trên đất, đầu gối ngã bị thương.

Sững sờ nằm trên mặt đất, nhìn thỏ nhỏ như một làn khói chạy trốn ra ngoài, đau đớn trên người cùng uất ức trong lòng đồng thời dâng lên, Thư Lan cũng nhịn không được nữa, bấu môi, oa một tiếng khóc lên.

Chu Nguyên Bảo đang bận hái anh đào, nghe được tiếng khóc, sợ hết hồn, sau gặp Thư Lan không nhúc nhích nằm trên mặt đất, chỉ biết là khóc, vội vàng bỏ lại anh đào trong tay chạy tới, bàn tay mập mạp đến dưới nách Thư Lan, dễ dàng nhấc người lên.

"Thế nào không cẩn thận như vậy? Có phải té đau hay không?"

Thư Lan dừng một chút, thút tha thút thít đưa hai tay ra, đáng thương mà nhìn Chu Nguyên Bảo, trong mắt chứa đầy lệ.

Chu Nguyên Bảo nghi ngờ nhìn, chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, nhưng thấy trên cổ tay Thư Lan trắng mịn chẳng biết lúc nào có vài vết máu, cực kỳ chói mắt. Tay trái khá hơn một chút, nhưng cũng rách da.

Vừa nhìn đã biết là bị thỏ quào trầy đấy!

Chu Nguyên Bảo giận mắng thẳng: "Nói không đề cho người bắt thỏ, người không nghe lời, lúc này được giáo huấn rồi đấy? Đáng đời!" vén hai tay áo của Thư Lan xem, kiểm tra có còn những vết thương khác hay không.

Không ngờ nàng bị thương, Chu Nguyên Bảo còn mắng nàng, chợt cảm thấy càng thêm uất ức, nước mắt muốn ngừng cũng không ngừng được, một chuỗi một chuỗi rơi xuống.

Chu Nguyên Bảo lại đau lòng, còn có chút hối hận, sớm biết cũng không nên bỏ lại nàng, ban đầu mình mới vừa thấy thỏ, cũng không quan cha len lén nắm chơi, bị thương đến mấy lần.

"Không khóc không khóc a, ca ca dẫn người đi bôi thuốc!"

Chu Nguyên Bảo thả mềm giọng nói, gơ tay béo múp míp lên lau nước mắt thay Thư Lan, dẫn nàng đi tới tiền viện.

Tác giả có lời muốn nói: thỏ ghê tởm a, nên vứt các người xuống trong hang sói!

Ta đây cũng uất ức, rõ ràng 1 ynZ hôn ném viên địa lôi, vì ma trang không biểu hiện đầu rồi, ta đây phần đầu tiên vẫn, có quả địa lôi trang điểm đại diện cũng dễ xem nha, vạn ác hệ thống khi dễ người, dễ thỏ keo kiệt! (tác giả người nói cái gì vậy, ta không hiểu nga = _ =!!)

Ta sót ruột thay Lang ca quá đi, mất vk như chơi ah :shock2:

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lửa giận.

Editor: Aq_scents

Tiêu Lang từ nhỏ đã theo Tiêu Thủ Vọng lên núi săn thú.

Lúc nhỏ, vì sợ tay ngắn chân không dài hơi sức không đủ, hắn chỉ có thể giúp Tiêu Thủ Vọng, bố trí bẫy rập, đa số chim muông thú rừng đều là Tiêu Thủ Vọng bắt được. Về sau, hắn dần dần trưởng thành, càng ngày tay săn giết chim muông thú rừng càng nhiều, tới khi Lam thị vì khó sinh mà chết, trong nhà không có tiền lo cho con dâu sau này, Tiêu Thủ Vọng liền đem tất cả tiền bạc giao cho Tiêu Lang bảo quản. Theo ý hắn, nhi tử chính là ý nghĩa để hắn tiếp tục sống, tất cả của hắn, đều chuẩn bị vì nhi tử.

Tiêu Lang không phải không biết hành động của Tiêu Thủ Vọng. Trong tư tưởng của hắn, làm cha, khi hắn không cách nào tự lực cánh sinh Tiêu Thủ Vọng đã phải chăm sóc hắn, nhưng nay hắn đã có thể tự lập, thì không thể tiếp nhận sự chăm sóc ấy từ phụ mẫu. Cho nên, hắn chuẩn bị hai lon tiền, một để Tiêu Thủ Vọng kiếm tiền, một để hắn tự kiếm. Lần này chuẩn bị quà sinh nhật cho Tiêu Thủ Vọng, hắn dùng tiền của mình.

“A Lang, người xem lụa này thế nào? Làm y phục cho nhị thúc không tệ, trở về ta và bá mẫu người cùng nhau may, không quá hai ngày là có thể may xong một bộ.” Thư Uyển đứng trước sạp vải, cẩn thận lật xem các loại vải được bày ra, cuối cùng chỉ vào một tấm vải lụa màu xám xanh nói. Cuộn này đại khái có thể bán một hai quan tiền, lúc thay quần áo, sợ Tiêu Lang không chuẩn bị không đủ tiền, nàng cố ý mang theo hai lượng bạc vụn.

Giày, đai lưng, bánh ngọt, đây đã là cái thứ tư Thư Uyển nói tới.

Tiêu Lang như cũ lắc đầu một cái, “Cha ta không thích mặc quần áo mới, coi như mua, ông cũng không mặc. Uyển tỷ, chúng ta đi cửa hàng bán đao kiếm kia một chút đi.”

Thật ra thì hắn sớm đã suy nghĩ xong nên tặng cái gì, gọi Thư Uyển, cũng chỉ là muốn theo nàng đi Tần gia xem lười nha đầu một chút, Thư Uyển tới trấn trên, nhất định sẽ đi xem một chút lười nha đầu, chỉ là không ngờ Tần thị lại để cho nàng đem lười nha đầu về, đây xem như là tin mừng.

Thư Uyển nhìn hướng Tiêu Lang chỉ tới, đó là một cửa hàng thoạt nhìn rất cũ, bên ngoài bày một cái bàn dài, một đồng dao kiếm cả cũ cả mới dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh, nhìn lão chủ quán tựa đầu vào dây mây trên ghế xích đu, quơ quơ, thoải mái không nói nên lời.

Nàng ngượng ngùng cười cười, mình dù sao cũng là nữ hài tử, cùng Tiêu Lang suy nghĩ chênh lệch. “Đi thôi, ta cũng sẽ không chọn.”

Tiêu Lang trong lòng có chút áy náy, cúi mắt nói: “Uyển tỷ theo giúp ta cũng đã tốt lắm rồi.”

Hai người đi cửa hàng đao kiếm, lúc này đổi lại Tiêu Lang dẫn đường. Thư Uyển tò mò đi theo phía sau hắn. Bên ngoài phần lớn trên gian hàng bày toàn là hàng lỗi hoặc đã qua sử dụng, Tiêu Lang không tìm được cái nào vừa ý, đi vào bên trong, chỉ thấy ba mặt trên vách tường treo đầy đao kiếm dài ngắn, chỉ nhìn qua vỏ kiếm vỏ đao, cũng biết chất lượng so với bề ngoài mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Chủ quán là một nam tử trung niên để râu, người cao gầy, da trắng, quần áo màu xám tro, đang ngồi sau quầy đọc sách, phát hiện bọn họ đi vào, chỉ ngẩng đầu lên liếc mắt một cái, nói “Xin cứ tự nhiên”, ánh mắt lại lần nữa trở lại trang sách trong tay, giống như phần tử trí thức.

Treo trên vách tường phía tây là đao cụ, Tiêu Lang dạo bước đi tới trước mặt, trông mắt đen sâu thẳm chuyên chú quét qua từng thanh đoản đao, cuối cùng chọn một cây đao có bao đơn giản nhưng không mất đi độ dài chủy thủ trước đây, rút ra, chỉ nhìn thoáng qua, liền xoay người đi về phía chủ quán: “Ta muốn thanh này.”

Tuần Mục liếc nhìn chủy thủ trong tay hắn, trong mắt dâng lên một tia gọn sóng không dễ dàng phát giác, nhàn nhạt nói: “Mười lượng bạc.”

Cho dù trấn định như Thư Uyển, môi anh đào cũng không nhịn được khẽ nhếch, không thể tin được nhìn về phía chủ quán nho nhã, một cây chủy thủ như vậy mà mười lượng bạc? Phụ tử Tiêu gia sợ rằng một năm tiêu xài cũng không tới mười hai lượng bạc!

“A Lang, cây đao này ngắn quá, hay là đổi thanh dài đi?” Thư Uyển không ý tứ nói ngay trước mặt chủ quán mình không mua nổi, uyển chuyển đổi cách nói. Như thế này chỉ cần nói mình chưa vừa ý, là có thể diện rồi đi.

Tiêu Lang lại lắc đầu một cái, cực kỳ tự nhiên từ trong túi nơi tay áo lấy ra hai thỏi năm lượng bạc vụn, để lên bàn, sau đó nói với Thư Uyển: “Uyển tỷ, chúng ta đi xem A Lan thôi.” Không hề cảm thấy giá tiền đắt cỡ nào.

Thư Uyển há mồm tròn mắt đi theo sau lưng Tiêu Lang, cho đến khi ra khỏi cửa hàng một đoạn nàng mới kéo tay áo Tiêu Lang, nhú mày hỏi: “A Lang, người mang nhiều bạc ra ngoài như vậy, nhị thúc có biết không?”

Tận hiếu tâm mua quà tặng cho cha là không có lỗi, nhưng không thể phồng mồm tròn má, tùy tùy tiện tiện tiêu hết tiền ăn một năm của hai người. Ngày lễ ngày Tết Tiêu nhị thúc cũng không nề mua thêm bộ quần áo mới, có thể thấy được tiền trong nhà eo hẹp tới mức nào, mười lượng bạc này không biết phải gom góp bao nhiêu lâu, nàng không thể trơ mắt nhìn Tiêu Lang xài tiền bậy bạ. Hơn nữa, nếu Tiêu nhị thúc biết một thanh đao găm cùn mà xài mười lượng bạc, đoán chừng sẽ tức Tiêu Lang làm loạn!

Tiêu Lang lắc đầu một cái, chuyện mua lễ vật dĩ nhiên không thể để cha biết.

Thư Uyển cũng biết là như vậy, vội kéo Tiêu Lang đến bên đường, nặng nề nói một đồng lớn đạo lý, cái gì một lượng bạc có thể mua bao nhiêu lương thực bao nhiêu vải vóc, cái gì phải cần kiệm một chút sống qua ngày, nói tới mức Tiêu Lang mặt ngệt ra.

“Uyển tỷ, ta hiểu ý của tỷ, chỉ là cha của ta cực nhọc nuôi ta khôn lớn, ta muốn hảo hảo hiếu kính người một lần, tỷ yên tâm, tiền này là ta tự mình tiết kiệm, sẽ không ảnh hưởng đến chuyện ăn uống của cha.” Tiêu gia cúi gào đầu muối dưa là Tiêu Thủ Vọng phụ trách thu mua, nhưng Tiêu Lang cũng thường đi cùng, tự nhiên biết một lượng bạc có giá trị bao nhiêu.

Trong mắt hần, thanh chùy thủ kia bán mười lượng bạc, thật không đắt lắm.

Xung quanh trong thôn thợ săn, gia cảnh bình thường cũng không giàu có gì, nếu trong nhà không có đất đai, có thể nói cuộc sống thợ săn hết sức khó khăn. Bởi vì bọn họ cũng chỉ là thân cao thể tráng, chạy hơi nhanh so với người bình thường, chỗ nào tốt sẽ hạ một cái bẫy, nắm rõ kỹ năng hóa trang. Nhưng con mồi trên núi không phải kẻ ngu, ngoan ngoãn chờ bị người bắt, bọn chúng lỗ tai nhạy bén, rất dễ phát hiện động tĩnh của thợ săn, hoặc là lùi mau hoặc là tính tình hung mãnh, thợ săn thường tay không mà về, liên tục mấy ngày không bắt được thú rừng. Cũng bởi vì như thế, giá thịt thú rừng rất đắt, gấp hai ba lần gia cầm bình thường, một con gà rừng ba cân là có thể bán 200 văn tiền, chờ hiếm thịt thú thì giá heo rừng càng cao.

Tiêu Thủ Vọng là một thợ săn bình thường, một năm gắng gượng chỉ có thể miễn cưỡng nuôi sống gia đình.

Nhưng Tiêu Lang không giống vậy, mặc dù chuyển thế làm người, nhưng hần kế thừa kiếp trước là Lang Vương ưu thế vượt trội, khứu giác nhạy bén, tốc độ chạy trốn nhanh, thể lực bền bỉ. Không có răng nanh cùng móng vuốt sắc bén, lại có thể đặc chế tên dài cùng đoản đao gây gộc thay thế, những thứ này cũng làm cho hần trở thành thợ săn trời sinh. Người khác khắp nơi tìm kiếm thú hoang gà rừng, hần lại trực tiếp làm ô gà hang thỏ, kẻ khác bốn năm người cùng một chỗ nhìn thấy lang báo đều muốn chạy trốn, lúc hần chín tuổi đã một người một ngựa làm thịt một con báo trưởng thành.

Nhi từ quá mức ưu tú, Tiêu Thủ Vọng vừa mừng vừa lo, sợ mình kiếp này khốn khổ thân làm cha lại cậy mạnh không phân rõ trái phải với nhà Đa Thu Phong, cho nên chỉ cần Tiêu Lang bắt được con mồi hiếm thấy, hai cha con sẽ cố ý đi hai mươi dặm đường đến trấn Bạch Thủy bán, mà không đến trấn Bình Dương chỉ cách sáu, bảy dặm.

Trừ hai cha con bọn họ, không ai biết, gần gũi hai ba năm, Tiêu Lang đã dành dụm được sáu bảy trăm lượng bạc.

Nghe giọng nói lạnh nhạt của Tiêu Lang, Thư Uyển rất muốn hỏi hần một chút rốt cuộc trong nhà còn bao nhiêu tiền, nhưng, lời này liên quan đến gia sản nhà người ta, cứ cho là Tiêu Lang đối đãi với nàng như tỷ tỷ, song cũng không phải người một nhà, nàng thật không hỏi được.

“Thôi, nếu Tiêu nhị thúc phát hiện tiền bị thiếu, mất hứng, người cứ nói là bạc cho ta mượn rồi, ngàn vạn lần đừng nói mua chùy thủ tốn mười lượng bạc!” Thư Uyển bất đắc dĩ thờ dài nói, thật may là mẫu thân không có tịch thu bao lì xì thường ngày nhận được của nàng, nàng còn dư chút tiền, trước tiên có thể cho Tiêu Lang mượn.

Tiêu Lang lẳng lặng nhìn Thư Uyển, đôi mắt hạnh đầy lo lắng cảnh cáo làm cho trong lòng hần ấm áp, ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Thư Uyển thở phào nhẹ nhõm, nhìn sắc trời một chút, cười nói: “Tốt lắm, chúng ta đi tìm A Lan thôi.”

Kết quả, chờ bọn hần quẹo vào ngõ Tàn gia, vừa đứng nhìn thấy gã sai vặt của Tàn gia dẫn một vị lão lang trung tóc hoa râm vào sân.

Nụ cười trên mặt Thư Uyển lập tức đọng lại, vội vàng chạy qua.

Vì vậy, hai người cùng lang trung đồng thời bước vào phòng khách.

Chỉ liếc một cái, Tiêu Lang liền phát hiện vị trí của Thư Lan, sau đó thấy nàng núp trong lòng lão thái thái Tàn gia, trong mắt rung rung, thút tha thút thít mà nhìn Chu Nguyên Bảo bên cạnh, đôi tay nhỏ bé non nớt mềm mại khoác trên đầu gối, có thể thấy rõ vài vết máu.

Chu Nguyên Bảo đang xách con thỏ làm Thư Lan bị thương, “A Lan người xem, ta bắt nó trở lại rồi, không phải người muốn sờ nó sao, cứ việc sờ đi, đem lông thỏ sờ trụi cũng không vấn đề gì!” Thi ra là, bốn chân của con thỏ đã bị bó vài thật chặt, cho dù cố đập lợi hại hơn nữa cũng không thể đập thương người.

Thư Lan nhìn Chu Nguyên Bảo một chút, muốn đưa tay ra, không đúng lúc chạm phải ánh mắt đỏ của con thỏ, đột nhiên cảm thấy vô cùng đáng sợ, không thấy nó đáng yêu như trước nữa, liền trong lòng lão thái thái rút một cái, đầu tựa sát vào lòng lão thái thái, bĩu môi nói: “Ta không sờ, không bao giờ thích thỏ nữa.”

Nhìn ra sợ hãi trong mắt nàng, Chu Nguyên Bảo hung hăng thả con thỏ xuống, “Cũng tốt, vật này không có gì hay để chơi, người chờ, ta quay lại lấy cho người con chim mỏ hồng, còn có thể cùng người nói chuyện!”

Thư Lan mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn về phía lão thái thái, tò mò cùng trông đợi hỏi; “Bà ngoại, Nguyên Bảo ca nói thật sao? Chim cũng biết nói chuyện?”

Lão thái thái cười xoa đầu nàng, cười nói: “Ừ, không sai, đó là con vẹt, chẳng những có thể nói, còn vô cùng đẹp mắt, chỉ là, cháu cũng không thể lại sờ nó, nó sẽ mổ cháu!”

Thư Lan ham ăn ham chơi được bài học kinh nghiệm, tự nhiên ngoan ngoãn gật đầu, nghiêng đầu cười ngọt ngào với Chu Nguyên Bảo: “Vậy Nguyên Bảo ca nói có giữ lời!”

Vốn là ánh mắt sáng ngời, lúc này cong thành hai vầng trăng, nước mắt trực trào, thanh thanh sáng lên, khiến cho người ta đau lòng.

Chu Nguyên Bảo bị Thư Lan nhìn như vậy, chỉ cảm thấy tim đập dữ dội, vô luận hấn cố gắng thế nào cũng không thể bình tĩnh lại, không biết như thế nào cấp bách, gương mặt trắng nõn bỗng chốc đỏ lên, lung tung gật đầu một cái, “Vậy người chờ nhé, ta đi lấy cho người!” Xách theo con thỏ, chạy như trốn ra ngoài.

Lão thái thái hài lòng gật đầu một cái, cười nhìn hấn chạy đi, nhìn thấy Thư Uyển, vui vẻ nói: “A Uyển tới rồi, mau lại đây ngồi!” Đem Tiêu Lang trở thành gã sai vặt hoặc học trò của lão lang trung.

Thư Uyển lo lắng thương thế muội muội, nhất thời quên giới thiệu Tiêu Lang, bước nhanh tới, đau lòng xem xét vết thương của Thư Lan, “Bà ngoại, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Lão thái thái đem Thư Lan để ở một bên, ý bảo lang trung tới trợ giúp kiểm tra bôi thuốc, nhờ giọng giải thích cho Thư Uyển, trong lòng cũng không lo lắng lắm, đứa bé còn nhỏ, vết thương lại nông, bôi chút thuốc trừ sẹo là được, đảm bảo sẽ không lưu lại vết sẹo, hướng chỉ tiểu ngoại tôn nữ chơi cùng Chu Nguyên Bảo, trong lòng nàng vui lắm, mơ hồ có ý niệm.

Hai bà cháu họ nói chuyện, Tiêu Lang đi theo lang trung tới bên cạnh Thư Lan, cố tình đứng ở sau lưng lang trung, như vậy hấn có thể nhìn thấy Thư Lan, nhưng Thư Lan lại không nhìn thấy hấn. Thanh Thủy sớm đã chuẩn bị xong, lang trung một lần nữa rửa sạch vết thương cho Thư Lan, thoa lên thuốc trị thương màu trắng ngà, băng lại ý bảo không có gì đáng ngại.

Lão thái thái liền phân phó nha hoàn dẫn lang trung tới chỗ quản gia tính tiền.

Lang trung đi rồi, lúc này Thư Lan mới nhìn thấy Tiêu Lang, thấy tròng mắt đen sâu thẳm của hấn, sợ hết hồn, nháy mắt liền trốn bên cạnh lão thái thái, nùng nịu trách mắng: “Sao người lại tới đây?”

Giọng nói cảnh giác phòng bị, cùng với nói chuyện với Chu Nguyên Bảo mới vừa rồi tưởng như hai người.

Ngực Tiêu Lang giống như bị cái gì cắt qua, đau đớn khó nhịn, dần dần, cái loại cảm giác không thoải mái ấy biến thành tức giận, từng chút từng chút tích lại trong lồng ngực, từ từ dâng lên, lan tràn đến đáy mắt, thẳng tắp, nhìn chằm chằm Thư Lan.

Đang lúc lý trí hấn sắp biến mất không sót một tia thì giọng lão thái thái nghi ngờ truyền tới, “A Uyển, hấn là?”

Trừ Thư Lan, không ai để ý đến ánh mắt khác thường của Tiêu Lang, Thư Uyển cười kéo Tiêu Lang đến trước người lão thái thái, giới thiệu: “Bà ngoại, hấn chính là A Lang, mấy ngày nữa chính là sinh nhật của Tiêu nhị thúc, hấn muốn mua quà tặng, con là đi cùng hấn tới trấn trên chọn.”

Lão thái thái tự nhiên nghe nói qua Tiêu Lang, Tần thị mỗi lần tới đây, đều sẽ thì thào mấy lần về hấn, lẳng lặng nghe nghe, từ đáy lòng bà cũng thích đứa trẻ đáng thương lại hiểu chuyện này, hôm nay tận tận mắt thấy, thấy Tiêu Lang mày kiếm mắt sáng, khí phách trầm ổn, không khỏi gật đầu một cái: “Ừ, là một đứa bé ngoan, được rồi, hai đứa ở lại đây ăn cơm, ta đi tiện viện xem một chút, hai ngày nay mợ hai đứa rất bận, mới vừa qua xem A Lan lại đang bận rồi, ta cũng phải đi xem một chút.”

Thư Uyển đứng lên, đưa tay dịu dàng: “Bà ngoại, con cùng người đi.” Quay đầu nói với Tiêu Lang: “A Lang, người ở đây với A Lan, trông chừng nàng, đừng để cho nàng gây họa nữa!”

Thư Lan vụt nhảy lên: “Tỷ tỷ, ta cũng.” Lại bị Tiêu Lang lách mình ngăn lại, một tay túm lấy đầu nàng, ngắt lời nàng: “Ừ, ta hiểu!”

Lão thái thái quay đầu liếc mắt nhìn, thấy lưng Tiêu Lang quay hướng mình, tay vuốt tiểu ngoại tôn nữ như dỗ một đứa bé, biết hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, so với huynh muội ruột còn thân hơn nhiều, liền không suy nghĩ nhiều, kêu nha hoàn cùng đi.

Nàng vô luận như thế nào cũng không đoán được, Tiêu Lang xuống tay mạnh như thế nào, Thư Lan bị hấn ngăn trở, trên mặt cỡ nào hoảng sợ.

Tác giả có lời muốn nói: chương này đủ mập chứ, buồn ngủ chết được.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Tin dữ

Editor: M.nyoko

Đinh đầu chọt truyền tới đau đớn, khiến Thư Lan không nói ra lời, khó khăn gạt lời nói trong miệng.

Đau, như có dao găm sắc bén cắt lên da đầu, Thư Lan biết, đó là móng tay gọn gàng sạch sẽ của Tiêu Lang, không hề dài, nhưng khi hấn dùng lực thì có thể làm cho nàng rất đau, tựa như năm sáu tuổi ấy, Tiêu Lang chải đầu cho nàng, nàng không muốn, liền bị hấn hung hăng quẹt cho một phát ở trên đầu, cũng chảy ra máu. Nàng khóc đi về phía mẫu thân tố cáo, nhưng Tiêu Lang chỉ bày ra bộ mặt áy náy một câu xin lỗi, mẫu thân liền tin hấn.

Lần đó hấn chỉ dùng một ngón tay, lần này lại dùng năm ngón.

Thư Lan bị sợ đến mức không dám làm một cử động nhỏ nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi người rời đi, nhìn bóng dáng của các nàng biến mất ở cửa phòng khách, vì vậy, trong phòng to như vậy, cũng chỉ còn lại có nàng và ác lang kia, thậm chí nàng sợ không dám ngẩng đầu nhìn, bởi vì nàng thật sự là cực sợ đôi con người tàn nhẫn băng lãnh kia.

Nhìn tiểu nha đầu dưới tay mình co rúm lại run rẩy, nhìn lông mi nàng rũ xuống như cánh bướm bướm nhấp nháy, tức giận trong lòng Tiêu Lang dần dần tàn rã.

Buông tay ra, khẽ khom lưng, ôm người được đến trên ghế dài, nhẹ nhàng để nàng nằm ngang.

Thư Lan chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau một khắc liền bị Tiêu Lang đè lại, nằm trên tấm lụa mềm mại ở trên ghế, nàng tròn to hai mắt, mờ mịt mà khó hiểu nhìn Tiêu Lang bên cạnh, khiếp vía nói: "Người muốn làm gì? Bà ngoại ta rất nhanh sẽ trở lại!"

Tiêu Lang không nói gì, chỉ yên lặng nhìn nàng, sau đó, tay phải nâng lên, đặt trên mặt của nàng, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tinh tế non nớt, sống mũi khéo léo cao thẳng, lông mày lá liễu cong cong, sau đó chuyển qua dọc theo đường cong khéo mắt xinh đẹp kia, chậm chậm trượt, sắp đến chiếc cằm thon này thì bỗng chốc dời lên trên, xoa nhẹ môi anh đào\đầy đặn nở nang, nhẹ nhàng, từng chút từng chút đụng chạm.

Khi hấn giờ tay lên thì Thư Lan lại bị hù nhăm hai mắt lại.

Không nhìn thấy, chỉ có thể cảm thụ ngón tay hấn áp nhẹ nhàng di động ở trên mặt mình, hơi ngứa chút, lại có điểm tê dại.

Vốn cho là hấn sẽ khi dễ mình, thế nhưng hấn lại chậm chạp không có động tĩnh, chỉ sờ nàng không giải thích được, Thư Lan từ từ tỉnh táo lại, nhưng thật giống như còng khăn trương, lông mi mịn nhanh chóng nhấp nháy, rốt cuộc khi Tiêu Lang sờ lên môi của nàng thì mờ mịt, "Người làm sao. . . ." Không ngờ mới vừa mở miệng, ngón tay Tiêu Lang thật \đứng lúc rơi vào trong miệng, vừa lúc bị nàng muốn khép lại hàm răng, đầu lưỡi nộn nộn lướt qua đầu ngón tay hấn, truyền đến một loại cảm giác quái dị. Cơ hồ là bản năng, Thư Lan nhanh chóng xoay đầu đi, tránh ngón tay của hấn.

Xúc cảm mềm mại kia, cũng trong phút chốc cướp đi lý trí của Tiêu Lang.

Chọt kéo thân thể Thư Lan, một tay nâng đầu của nàng, một tay ở trên mặt của nàng, hướng về đôi môi hồng nộn, cổ họng Tiêu Lang căng thẳng, cúi đầu đè lên.

Răng môi đụng nhau, Thư Lan ô ô giãy giụa, Tiêu Lang sợ kéo người khác tới, vội buông nàng ra, âm thanh khàn khàn nói nhỏ: "Đừng động, ta chỉ là ném thử một chút, ném thử một chút là tốt rồi, sẽ không ăn người, ngoan."

Trong mắt Thư Lan một mảnh mờ mịt, trên mặt hồng như mây, khuỷu tay phải nửa chống người, tay trái suy yếu đẩy lồng ngực của hấn, lã chã chực khóc xác nhận nói: "Thật chỉ là ném thử một chút không?"

"Ừ, " ánh mắt Tiêu Lang chưa bao giờ có dịu dàng, thấy Thư Lan cắn cắn môi, mặc dù không tin tưởng nhưng vẫn nhắm hai mắt lại, một bộ dáng chuẩn bị liều chết mảnh mai đáng thương, thật hận không được nhào nặn người ở trong lồng ngực, không bao giờ để cho nàng chạy đi nữa. Lặng lặng thường thức bộ dáng nàng thông minh đáng yêu, Tiêu Lang vừa lưu ý động tĩnh ngoài phòng, liền từ từ lại gần khuôn mặt phản trước mắt, mặc sức nhâm nhi thường thức.

Cánh môi lưỡi nha đầu hơi dày, nộn nộn, hấn ưa thích nhất. Nhắm mắt lại, dọc theo cánh môi trần trọc qua lại, khẽ chậm mút, yêu thương liếm liếm, khẽ cắn nhẹ, cho đến khi nàng không cách nào không chế há mồm hô hấp thì hấn mới thừa lúc mà vào, vội vàng hưởng thụ ngọt ngào bên trong, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho mềm ướt, tùy tiện đoạt lấy.

Chỉ cần chốc lát, hô hấp của hai người đều nặng lên.

Thư Lan vô lực ngã trong khuỷu tay Tiêu Lang, nếu không phải là hấn chống đỡ, nàng đã sớm rơi trên mặt đất rồi. Đây không phải là lần đầu tiên bị Tiêu Lang hôn, cũng là lần đầu tiên nàng thanh tỉnh bị hấn hôn, đột nhiên bị hấn cắn một cái liền khăn trương, trên cánh môi đầu lưỡi truyền tới sáng khoái xa lạ, cũng làm cho tâm nàng loạn như ma, ngay cả khi hấn hô hấp khó khăn, cũng làm cho da thịt nàng nhạy cảm sợ nhột run rẩy.

Không được, không được, nếu tiếp tục như vậy, nàng không có cách nào hít thở.

"Ô ô, Lang ca. Ca, đừng hôn. Rồi." Thư Lan vô lực đẩy Tiêu Lang, mềm giọng xin tha.

Một tiếng "Lang ca ca" kia run rẩy vỡ tan, tựa như trong mộng, ba hồi chín chuyển, rõ ràng truyền vào trong tai.

Toàn thân Tiêu Lang chấn động, chợt ý thức được là Tần Phủ, sợ tiếp tục hôn mình sẽ không khống chế được, lúc này mới lưu luyến dây dưa trên môi Thư Lan, đôi môi buong lỏng, kéo khoảng cách của hai người ra, cúi đầu nhìn bộ mặt nàng hồng hồng nằm trong khuỷu tay, miệng mở ra hô hấp bộ dáng mê người.

Không biết đã trải qua bao lâu, rốt cuộc Thư Lan bình tĩnh một chút, chợt phát giác Tiêu Lang ôm mình, vội giãy giụa muốn ngồi dậy. Tiêu Lang mới vừa nếm được ngon ngọt, nhìn nàng cũng không có không vừa mắt, cũng không ngăn trở, lại lo lắng nàng động tay động chân đụng tới vết thương, còn hảo tâm nâng đỡ.

Thư Lan không chút lưu tình, trừng mắt liếc người đứng ở trước mặt mình, tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác. Nàng là đánh không lại hắn mới ngoan ngoan mặc hắn khi dễ, cũng không bày tỏ tha thứ hắn.

Thấy nàng thờ ơ phớt lờ, ngược lại Tiêu Lang cười cười, đứng dậy ngồi ở bên cạnh nàng, nắm một cái tay nàng lên nhìn thương thế, thờ ơ nói: "A Lan, sau này chớ cùng chơi Nguyên Bảo, người xem, hắn hại người bị thương, còn đau không?" Nếu như không phải là trên vết thương được bôi được cao, thiếu chút nữa Tiêu Lang không nhịn được liếm liếm thay nàng.

Thư Lan bĩu môi, xoay đầu sang bên kia: "Ta thích cùng chơi Nguyên Bảo ca, không cần người lo!" Thương thế của nàng là mình không nghe lời mới bị thò cào, cùng Nguyên Bảo ca có quan hệ gì, huống chi, Nguyên Bảo ca còn đáp ứng lấy cho nàng một con vẹt biết nói chuyện đấy.

Tiêu Lang cố nén mới không có bóp đau Thư Lan, cắn răng hỏi "Cái mập kia sao, có cái gì chơi tốt?"

Thư Lan hướng hắn liếc mắt, chơi có vui hay không cùng mập gầy có quan hệ gì, không muốn trả lời, liếc thấy Tiêu Lang mím chặt môi, sợ chọc giận hắn lại thua thiệt, liền hừ nói: "Nguyên bảo ca rất tốt với ta, hắn mang theo ta đi ăn ngon, mua đồ cho ta, còn sẽ không thỉnh thoảng liến khi dễ ta, thò cào ta, hắn còn có thể thay ta dạy dỗ thỏ. Hắn đối với ta tốt như vậy, ta không chơi cùng hắn thì chơi với ai!" Thời khắc máu chốt, nàng cũng không ngốc, không kể chuyện Chu Nguyên Bảo hung dữ với nàng.

Đột nhiên Tiêu Lang nhớ lại lời nói của Tiêu Thủ Vọng, thích một người, sẽ phải đối tốt với nàng.

Mặc dù hắn không thích lười nhả đầu, nhưng trước mắt, hình như chỉ có đối tốt nàng, nàng mới có thể cam tâm tình nguyện về nhà đi.

Hơi mím môi, Tiêu Lang mất tự nhiên nhìn Thư Lan một cái, rù lông mi nói: "Chỉ cần người theo ta trở về, về sau ta cũng không khi dễ người." Hắn thật sẽ không làm đau nàng nữa, bởi vì hắn tìm được biện pháp làm mình hài lòng.

Lời nói Tiêu Lang, mặc kệ hắn có nói nghiêm trang như thế nào, Thư Lan cũng sẽ không tin nữa.

"Không cần người nói dối, ta nhớ lời người nói rồi, nói gì muốn nuôi ta cho mập, chờ thịt ta khỏe mạnh thì sẽ ăn nữa! Hừ, mới vừa rồi người còn cắn đầu lưỡi ta, quý mới tin lời người nói!" Nhất định là cảm thấy thịt mình còn ăn chưa đủ ngon, hắn mới không dùng lực cắn được, Thư Lan sợ nghĩ, nếu là về nhà, Tiêu Lang có thể dễ dàng bắt nàng đến trong núi, lên lên ăn, cho dù ai cũng không biết.

Tiêu Lang giận đến hung hăng nắm Thư Lan một cái, lời nói khó được lời dịu dàng, thế nhưng nàng không tin!

Cánh tay vô cùng đau đớn, Thư Lan ngược đầu trở về trừng Tiêu Lang: xem một chút, còn nói không khi dễ ta, hiện tại liền không nhịn được đi!

Nếu như không phải là ở Tần gia, chỉ bằng vào hiện tại thái độ Thư Lan khiêu khích, Tiêu Lang có thể bắt chấp tất cả mà ăn nàng sạch sành sanh!

Vừa định tái giáo huấn nàng một lần, trong sân chợt truyền đến âm thanh đi lại, ánh mắt Tiêu Lang lóe lên một cái, nhanh chóng kéo ra khoảng cách của hai người, nhỏ giọng đe dọa: "nếu người nói chuyện mới vừa rồi ra, dù là người không phải về nhà, ta cũng sẽ nửa đêm tới đây ăn người, không tin người liền thử một chút!"

Thư Lan hả hê hướng hắn giả làm mặt quỷ, chạy đi ra ngoài đón.

Tiêu Lang nhìn bóng lưng của nàng cười lạnh, sẽ để cho nàng phải ý một hồi, chờ sau bữa cơm trưa Thư Uyển nói mang nàng đi, nhìn nàng làm thế nào!

Đáng tiếc, hình như Chu Nguyên Bảo chính là muốn đối nghịch cùng hắn.

Sau khi ăn xong, không đợi Thư Uyển nói muốn dẫn Thư Lan về nhà, Chu Nguyên Bảo thật hưng phấn chạy vào, trong tay xách theo một con chim màu xanh, trực tiếp giơ lên trước mặt Thư Lan, lớn tiếng nói: "A Lan, người xem, đây là Trương lão đầu mới đưa tới, rất nhiều người muốn cướp mua, lại bị ta cướp được, như thế nào, đẹp mắt chứ?" Dích xác rất nhiều người giành, cuối cùng nhờ có Tần gia phái gã sai vặt đi theo hắn, nếu không chỉ bằng năm lượng bạc trên người hắn, chỉ có thể mua con vẹt nhỏ bình thường rồi.

Thư Lan liền đứng lên lúc Chu Nguyên Bảo chạy vào, một đôi mắt to thẳng tắp nhìn chăm chăm trong lồng tre.

Đó là một con vẹt toàn thân trắng muốt, chỉ có cổ mặt dưới cùng đỉnh đầu một đám lông vũ là sắc vàng nhạt, khả ái hơn chính là, hai mắt vẹt nghiêng

xuống có riêng một vòng nhỏ lông vũ màu đỏ, cũng không biết vốn chính là màu sắc này, hay là bị người vẽ lên.

Chỉ liếc mắt một cái, Thư Lan thích con vệt xinh đẹp này.

"A Lan thật đáng yêu! A Lan thật đáng yêu!"

Nàng đang nghĩ hỏi Chu Nguyên Bảo một chút làm thế nào khiến vệt nói chuyện, đầu nhỏ vệt quay một vòng, đôi cánh vỗ vỗ, đột nhiên gào lên, âm thanh có chút khàn khàn, chữ lại rõ ràng, làm cho người ta nghe được rõ ràng.

Thư Lan sững sốt, ngay sau đó mừng đến không biết nên làm sao, một lát xem một chút Chu Nguyên Bảo, một lát xem một chút lão thái thái cùng Thư Uyển, cuối cùng nhìn vệt ha ha ha mà cười lên, tiếng cười thanh thúy ngày thơ kia, so với âm thanh vệt không biết dễ nghe hơn gấp bao nhiêu lần.

Chu Nguyên Bảo bỗng cảm thấy không có uống phí chạy đến, ngẩng nhìn cười mặt mày Thư Lan cong cong hân phát hiện, thời gian chung đụng cùng nha đầu này càng dài, đã cảm thấy nàng nhìn càng tốt.

Tiêu Lang ngồi ở bên cạnh Thư Uyển, lạnh lùng nhìn hai người đứng cùng nhau, trong mắt lạnh lẽo muốn ngưng tụ thành lưỡi đao, tùy thời cũng có thể bay ra ngoài đâm ở trên người Chu Nguyên Bảo.

Đột nhiên, một nha hoàn áo lam vội vã chạy vào, vào cửa liền hô: "Lão thái thái, không xong, cô gia mới vừa phái người tới truyền lời, nói có người ở trong núi phát hiện bầy sói, trốn ra được có nhặt được một cây cung, phía trên có khắc tên tuổi Tiêu nhị gia, cô gia lo lắng Tiêu nhị gia đã xảy ra chuyện, gọi tiểu thư Thư Uyển cùng thiếu gia Tiêu Lang nhanh đi về!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưỡi Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cự tuyệt

Editor: Aq_scents

Thời gian này, trong thôn thợ săn có một quy củ, phải khắc tên của mình lên vũ khí tùy thân, vì nếu xảy ra việc ngoài ý, người khác có thể dựa vào những cung tên gãy gộc đó mà nhận ra thân phận chủ nhân, kịp thời thông báo cho người nhà.

Tiêu Lang nhặt được một cây giáo thô nhuốm máu, hân nhớ rõ, lúc Tiêu Thủ Vọng giao cho một hộ gia đình thì một ông lão tóc hoa râm, ôm cây giáo khóc nức nở, phía sau ông lão, mấy đứa trẻ cao thấp không giống nhau, đầu tiên là về mặt ngõ ngang, sau đó liền khóc oa oa, tiếng khóc rung trời, làm không ít người trong thôn đi theo rơi lệ.

Vậy nên lúc nghe rõ nha hoàn nói gì, trong đầu Tiêu Lang nghe ùng một tiếng, như thể bị tảng tảng lóp lóp những tảng đá lớn đập trúng ngực, vô cùng khó chịu.

Giữa lúc đó cảnh tượng đang hiện ra trước mắt, bóng dáng cao gầy của Tiêu Thủ Vọng đeo cung dài, lúc quay đầu nói mình đi uống nước thì trên mặt tươi cười, đưa bàn tay thô ráp lên vuốt tóc, còn có chút lúng túng, không tự nhiên mà chỉ điểm...

Có thể, ông chỉ là không cẩn thận rơi cung xuống?

Cái ý nghĩ này thật đúng là lừa mình dối người!

Tiêu Lang đột nhiên đứng đây, người trùng họ trùng tên nhiều như vậy, hẳn muốn đi xem cây cung kia một chút, hẳn muốn nhận rõ vết khắc trên cây cung, hẳn muốn nhìn kỹ trên cây cung có vết máu hay không, hẳn muốn vào núi tìm Tiêu Thủ Vọng, đi tìm cha của hắn.

Ngay sau đó, Tiêu Lang như một con gió chạy vụt ra ngoài, trong nháy mắt liền biến mất ngay trước mặt mọi người, bên tai chỉ còn là tiếng bước chân rõ ràng trong sân, nhưng rất nhanh, tiếng bước chân kia cũng liền biến mất giữa tiếng kêu sợ hãi không ngừng của hạ nhân.

Nha hoàn đứng ngay người ngay tại cửa ra vào, không khí trong phòng lập tức trở lên nặng nề.

Thư Lan nhanh nhạy nhận ra điểm này, nàng biết "Tiêu nhị gia" trong miệng nha hoàn kia chính là Tiêu nhị thúc, cũng biết có người nhặt được chiếc cung đã mất của Tiêu nhị thúc, nhưng lại không đoán ra những lời này là có hàm ý gì. Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của quan lớn, nàng không khỏi lo lắng, mờ mịt nhìn hướng Chu Nguyên Bảo nhờ giúp đỡ, hi vọng Nguyên Bảo có thể nói cho nàng biết chuyện gì đã xảy ra.

Chu Nguyên Bảo lắc đầu một cái, ý bảo Thư Lan không cần nói gì cả, mặc dù hắn không biết rõ tình hình, nhưng hắn hiểu, nhất định là đã có chuyện không hay xảy ra.

Sau khi Tiêu Lang chạy đi, Thư Uyển cố nén không cho nước mắt đã tràn mi rơi xuống, nàng nhìn lướt qua Chu Nguyên Bảo cùng Thư Lan đang mờ mịt ngẩng đầu, xoay người nói với lão thái thái "Bà, trong nhà xảy ra chuyện, nhất định loạn tùm lum, để A Lan ở đây thêm vài ngày nhé, con sẽ đi".

Lão thái thái kéo cháu gái lớn đi đến bên mình, trong lòng cũng rất nặng nề, Tiêu gia cùng Thư gia là tình cảm gì, bà biết rõ nhất. Nếu như Tiêu Thủ Vọng thật sự gặp nạn, e là con dâu con gái sẽ bị thương tâm khổ sở một thời gian dài, năm đó Lam thị vì khó sinh mà chết, con gái mấy tháng liền cũng thấp thòm không yên, người gầy đi một vòng lớn.

“Nha đầu ngọc, đứa bé kia nóng lòng kích động, người như thế nào cũng không hiểu chuyện đòi đi theo!” Lão thái thái đau lòng trách móc một câu, quay đầu nói với con dâu trưởng tức Chu thị: “Người nhanh chóng phái người đi báo tin về bọn họ cho cha người, nhìn bố trí trong phùng một chút xem có thể rút ra nhân thủ hay không, đưa tất cả bọn họ tới trong thôn hỗ trợ. Bên kia cô gia(con rể) khẳng định đã mời lý chính phát động thôn dân vào núi tìm người rồi, người nhà chúng ta đi cùng đi, thêm người thêm phần hi vọng!”

Chu thị đáp một tiếng, bước chân vội vã đi ra ngoài, phân phó người này đi phùng vài bố thông báo cho cha chồng tướng công, sai khiến người kia chuẩn bị xe ngựa gấp gộc, mặc dù nét mặt trầm ổn, nhưng trong lòng cực kỳ lo lắng, đây chính là bầy sói! Bất luận có bao nhiêu người vào núi, chỉ cần vừa nghĩ đến tướng công có khả năng sẽ gặp phải sói, trái tim nàng chỉ hận không thể nhảy ra ngoài. Bản năng nghĩ muốn oán trách lão thái thái nhiều chuyện, cũng không phải cô gia gặp nguy hiểm, phải mấy tên người làm đi còn chưa tính, hà cớ gì còn phái tướng công nằng đi theo chứ? Nhưng nghĩ lại, đó cũng là bà của tướng công cùng con gái, lo lắng trong lòng bà, chỉ biết so với mình còn nhiều hơn.

Hết thấy lo lắng cùng bất mãn đều hóa thành một tiếng thở thật dài.

Tần Như Hải rất nhanh đã dẫn người trở về, dọn dò thê tử một phen xong, người trong nhà mang theo Thư Uyển lên một chiếc xe ngựa, bảy công nhân cường tráng bước lên một chiếc xe khác, hai chiếc xe ra roi thúc ngựa đi về phía thôn Thanh Sơn.

“Bà ngoại, Tiêu nhị thúc thế nào rồi?” Thư Lan tựa vào bên cạnh lão thái thái, khẩn trương hỏi.

Lão thái thái xoa xoa đầu nàng, đưa mắt ra hiệu cho Chu Nguyên Bảo rồi mới nói: “Không có việc gì, không có việc gì, có lẽ là lạc đường trong núi thôi, ta bảo ông ngoại con giúp một tay đi tìm rồi.”

“Vâng. . . .” Thư Lan lập tức yên lòng, tự mình lẩm bẩm: “Tiêu nhị thúc nhất định sẽ đi ra được, lúc nhỏ ông ấy đã nói với con, nếu ở trong núi bị lạc đường, liền nhìn mặt trời, mặt trời ở hướng nào, hướng đó chính là. Chính là.”

Là được nửa ngày, rốt cuộc còn không nhớ rõ là đông hay là tây nữa, Thư Lan ngượng ngùng cười cười, lần nữa chạy đến bên cạnh Chu Nguyên Bảo, lôi kéo tay áo hẳn muốn đi vào trong hậu viện trêu chọc con chim, không biết vệt cỏ ăn quả anh đào không, hừ, lát nữa thử một chút sẽ biết thôi.

Chu Nguyên Bảo nghi hoặc nhìn về phía lão thái thái, thấy vẻ mặt lão thái thái mệt mỏi phát tay với mình, liền đi theo Thư Lan ra ngoài, chỉ là, trong lòng rõ ràng có chút không yên.

*

Mở rộng màn xe ra, Thư Uyển khẩn trương ngồi ở bên cạnh, mắt thấy đi qua giao lộ là tới thôn Thanh Sơn rồi, sao vẫn chưa nhìn thấy A Lang?

“Không phải hẳn đi vòng theo đường nhỏ về nhà rồi chứ?” Đại cữu Tần Nghi Khang nghi hoặc nói, dù sao tiểu tử kia có chạy nhanh đi nữa, cũng không thể chạy nhanh hơn xe ngựa, tám phần là chọn đường nhỏ rồi.

Tần Như Hải nhíu chặt đôi lông mày đen sẫm, nghe nói lần trước bầy sói gây sự, vẫn là vào một đêm đông giá lạnh của mười mấy năm về trước, sói ở trong núi sâu không tìm được thức ăn, đói đến mức chỉ còn da bọc xương mới lên đến thôn trang dưới chân núi săn bắt gia cầm, nhưng bây giờ đang lúc cỏ dài thò mập, mùa vụ tốt đẹp, tại sao bầy sói lại rời núi?

“Lão đại lão nhị, một lát nữa đến trên núi, hai người các người phải gắt gao theo sát sau lưng đám công nhân, nhất định không được rơi lại phía sau!”

“Tội con biết, cha, người yên tâm đi.” Nét mặt nhị cữu Trần Nghi Quý đầy trầm ổn, lúc này hẳn mặc bộ y phục vải thô gọn gàng, che đi dáng vẻ nho nhã thư sinh thường ngày, thay vào đó là dáng vẻ nông dân. Không như Tần Nghi Khang, thần thể có hơi mập, cho dù mặc quần áo vải thô cũng không giấu được khí chất phú quý trên người hắn.

Vào thôn, đã thấy dân làng đang vây kín trong ngoài ngôi nhà rồi.

Tần Như Hải trực tiếp phân phó phu xe đánh xe tới chỗ đám người đó.

Xa xa, Thư Uyển chợt nghe thấy tiếng phụ thân cùng lý chính đang cãi nhau truyền đến: “A Lang đã nói đây là Tiêu nhị đệ rồi, sao ngài còn chưa đáp ứng phái người vào núi tìm người? Bây giờ là lúc nào rồi, lên đường sớm một khắc, hi vọng liền lớn hơn một chút, nhiều người cùng đi như vậy, còn sợ mấy cái đầu sói kia sao? Người xem đứa nhỏ này cũng gấp thành cái dạng gì rồi!”

Thư Uyển kinh hãi, theo Tần Như Hải chen vào đám người, chỉ thấy Thư Mậu Đình cùng Tần thị ôm chặt Tiêu Lang mãi không thôi, một người đang miến cưỡng nói với lý chính, một người ôm Tiêu Lang rơi nước mắt, cầu xin hẳn nghe lời, không nên lên núi một mình.

Lý chính hơn 40 tuổi, không cao không gầy, mặt trắng không râu, mặc bộ trường bào màu xám, chấp tay sau lưng, bộ dáng rất khó xử: “Thư lang trung, ta biết hai nhà các người có giao tình sâu sắc, nhưng cũng không thể chỉ vì tìm một Tiêu Thủ Vọng, khiến cho ta không để ý tới tính mạng của thôn dân, bắt bọn họ vào núi tìm người là không phải? Ai biết trong núi có bao nhiêu con sói? Ngộ nhớ có thôn dân nào bị thương, người bảo ta phải ăn nói như thế nào với hắn, với người nhà hắn? Lại nói, loại chuyện như thế này xảy ra mấy lần rồi, người xem máu trên cây cung kia một chút, Tiêu Thủ Vọng tám phần là bị giết rồi, hà tất lại khiến cho thôn dân mạo hiểm đi tìm cái. . . .” Lắc đầu một cái, không nói thêm gì nữa.

Lời của hán còn chưa nói xong, Tần thị liền cảm thấy người trong ngực giãy dụa kịch liệt, trong lòng vừa đau thương lại vừa xót xa, nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống, bất kể Tiêu Lang đá, đánh, còn có cả cắn, Tần thị đều gắt gao ôm hán, nàng cũng biết, Tiêu Thủ Vọng tám phần là..... Tiêu Lang chính là cốt nhục duy nhất của Tiêu gia, nàng không thể trơ mắt nhìn đứa bé chết đi như vậy !

Triệu đại lang đứng bên cạnh lý chính, há hê nhìn chăm chăm Tiêu Lang đỏ mắt giãy dụa trong ngực vợ chồng Tần thị, trong lòng dấy ý một hồi, để cho tiểu tử nhà người đánh ta, bây giờ gặp báo ứng rồi, hừ, trời sinh chính là sát tinh mệnh, khắc cha khắc mẹ! Đừng nói trên cung có máu, nếu không có, hán cũng sẽ cáo trạng với lão lý chính, khiến cho hán không phát động được thôn dân.

Lúc này, gần như tất cả người dân thôn Thanh Sơn đã tới tập hợp, trong đó có không ít hán tử cũng nắm chặt tay thành nắm đấm, nghĩ muốn xuất thủ. Nhưng, bọn họ cũng đều biết tính khí của lý chính, nếu như tự tiện đi ra ngoài, vạn nhất có không ít thôn dân sẵn lòng hòa theo, bọn họ chẳng những không có cách nào vào núi, lại còn mắc công đắc tội với lý chính. Cho nên, bọn họ chỉ có thể đợi lý chính lên tiếng, chờ hán chính miệng ra lệnh cho mọi người vào núi tìm người.

Có hán tử chân chừ không chắc, muốn mở miệng xin, nhưng cánh tay lại bị thế tử đứng bên cạnh vòng lấy chặt chẽ, ánh mắt lo lắng cầu xin của thế tử, khiến hán dừng bước, miệng mấp máy.

Đột nhiên, không biết người nào hô một tiếng: “Tiêu Vĩnh Giang, đó là con ruột của ông, tại sao ông không nói câu gì hả?”

Nhất thời tầm mắt của mọi người cùng nhìn đến một người trong đám đông.

Ông lão đen gầy đứng đầu chính là Tiêu Vĩnh Giang, cha ruột của Tiêu Thủ Vọng, trên người mặc bộ quần áo vải thô rộng thùng thình, dường như gió thổi liền sẽ ngã xuống. Thấy tất cả mọi người nhìn về phía mình, trong mắt lão đục ngầu lóe lên xấu hổ, hèn nhát cùng lúng túng, bất đắc dĩ, không biết làm gì khác hơn là đẩy ra đứa con lớn Tiêu Thủ Vận, ho khan một tiếng, nói: “Thủ Vận, ta đã già, việc vào núi tìm nhị đệ, tất cả trông cậy vào con!” Người cần thể diện cây cần vỏ, cho dù sớm đã quên còn có đứa con Tiêu Thủ Vọng này, lão cũng không thể quang minh chính đại cự tuyệt trợ giúp, nếu không, dân làng nhất định sẽ chỉ vào lão, chỉ trích lão không nhớ huyết mạch, ngay cả con trai ruột sống chết ra sao cũng không quan tâm.

Tiêu Thủ Vận chính là con của lão cùng người vợ kế sinh ra, so với Tiêu Thủ Vọng chỉ lớn hơn vài tháng mà thôi.

Thân làm cha còn không để ý đến nhi tử, làm sao Tiêu Thủ Vận lại quan tâm đệ đệ cùng cha khác mẹ?

Hán lạnh lẽ nháy mắt với thế tử Trương thị, sau đó tiến lên phía trước một bước, nghiêm nghị hướng lý chính nói: “Thúc, cầu xin ông giúp đỡ, mặc kệ kết quả như thế nào, Tiêu gia chúng ta đều biết ơn đại ân đại đức của ngài.....”

“Không được, ta không để cho chàng đi!” Trương thị đột nhiên kêu to một tiếng, ngồi dưới đất khóc lóc om sòm, ôm chặt đùi Tiêu Thủ Vận, làm vài động tác vỗ cho đầu tóc tán loạn, vừa khóc vừa kêu: “Chàng đây là muốn lấy mạng mẹ con ta à! Hai khuê nữ còn chưa có lập gia đình, Đậu Đậu mới bốn tuổi, chàng lỡ có chuyện không hay xảy ra, bảo mấy mẹ con ta phải sống thế nào đây?”

“Hò đồ, đây chính là huynh đệ ruột thịt của ta, người để ta trơ mắt nhìn hán bị vây ở trong núi mà mặc kệ sao?”

Tiêu Thủ Vận tỏ vẻ tức giận quát, dùng sức đá chân, thử thoát khỏi Trương thị, mặc kệ hán dùng bao nhiêu lực, Trương thị vẫn gắt gao ôm đùi hán, mặc cho hán kéo đi, tiếng khóc thê lương, phối hợp với bộ dáng đáng thương tóc tai bù xù, khiến cho nhiều phụ nhân cũng cảm động lây, sinh cảm thông từ tận đáy lòng. Cùng với tương lai sau này của bọn trẻ, những người khác cũng không nên có ý để cho trụ cột trong nhà phải mạo hiểm.

Nghe tiếng khóc thút thít xung quanh, Tiêu Thủ Vận cảm thấy không sai biệt lắm, liền lộ ra biểu tình khó xử, thở dài thật sâu, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Trong mắt lý chính hiện lên dấy ý, thôn này, chỉ có hán nói mới có tác dụng!

Nhưng vào lúc này, Tần Như Hải mặt lạnh đứng ở chính giữa, giọng lên một túi tiền nói: "Các vị, nếu có người nguyện ý vào núi giúp một tay tìm người, mặc kệ tìm được hay không, lão phu cũng sẽ cho hán 100 đồng tiền, nếu tìm được người, cho dù là một đoạn xương, lão phu cũng xuất 300 đồng, nếu có người gặp phải sói mà bị thương, lão phu nguyện ý bồi thường ngân lượng!"

Lời lẽ uy nghiêm, khí thế vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tang sự.

Editor: Aq_scents

Trọng thưởng, tất có dũng phu.

100 đồng tiền, đối với người Tàn gia mà nói không coi là gì, có lúc tiện tay thưởng cho gã sai vặt còn nhiều hơn thế, nhưng là, nhìn lại mọi người ở thôn Thanh Sơn, nam nhân làm công việc nặng nhọc nhất liên tục ba bốn ngày, mới có thể kiếm được tiền công.

Vì vậy, những bà vợ lo lắng chồng xảy ra chuyện rồi rít buột lòng tay, vốn là các thanh niên trai tráng do dự sai bước đi tới. Dù sao, bọn họ cũng đều biết, chỉ cần nhiều người, sẽ không sợ gặp phải bầy sói, những con thú ấy cũng có linh tính, bắt nạt kẻ yếu, lần ít sợ nhiều.

Ngắn ngủn vài phút, liền tập hợp hơn bốn mươi người.

Sắc mặt lý chính cực kỳ khó coi, giống như bị người ta cho một cái bạt tai trước mắt mọi người, hồng trắng biến đổi. Nhưng, hấn chính là lý chính, dưới tình huống này hấn có thể không kêu gọi thôn dân vào núi, nhưng lại không có lý do gì lúc bọn họ đưa ra hỗ trợ lại tỏ vẻ phản đối. Mà để cho hấn nội thương chính là, vô luận trong lòng tức giận cỡ nào, hấn đều không thể biểu hiện ra.

“Nếu tất cả mọi người nhiệt tình giúp một tay, vậy hãy nhanh về nhà lấy đồ đi, lấy xong lập tức tới đây tập hợp!”

Đám người lập tức giải tán, lý chính lạnh lùng liếc Tàn Như Hải một cái, gọi Triệu Đại Lang, phẩy tay áo bỏ đi.

Thẳng đến lúc này, Tàn Như Hải mới nghe thấy thứ tiếng tựa như dã thú gầm nhẹ, kinh ngạc nhìn theo tiếng, khó khăn chống lại đôi mắt vằn vện tia máu. Tiêu Lang giằng giằng điên cuồng, ống tay áo Thụ Mậu Đình cũng bị xé rách, trên cánh tay thật nhiều vết máu, Tàn thị tốt hơn một chút, nhưng trên cánh tay cũng bị chảy máu.

Đứa nhỏ này sợ là nổi điên rồi?

Tàn Như Hải biết nhiều hiểu rộng không một chút do dự, giơ tay hướng gáy Tiêu Lang đánh xuống, đau nhức truyền đến, động tác của Tiêu Lang cứng đờ, mềm nhũn té trong ngực Tàn thị.

Thụ Uyển che miệng, nước mắt tràn mi.

Ngày hè dài, lúc tia nắng cuối cùng sắp biến mất thì các thôn dân vào núi trở lại.

Hai công nhân Tàn gia mang cáng buộc đơn giản tạm thời, che vải trắng phía trên, lúc đi vải trắng như tuyết, lúc về phía trên đã nhuộm một vết máu, đậm như mực, vết máu loang như sao hỏa, theo bước chân đung đưa, phía dưới vải trắng lồi lõm càng rõ hình dáng.

Tiêu Thủ Vận một tay vịn cáng, một tay nện lồng ngực, kêu khóc từ trên núi đến khi xuống núi, âm thanh khàn khàn khó nghe, như bị sa bàn đè xuống.

Các thôn dân đi theo phía sau, nét mặt cũng rầu rĩ.

Tàn thị nghe tiếng động, vội vã từ trong nhà chạy ra, chỉ liếc mắt một cái, liền té xỉu, thật may là Tàn Như Hải và Thụ Uyển theo sát phía sau cùng đỡ.

“Ông ngoại, nương con.” Thụ Uyển không để ý tình huống bên kia, lo lắng kêu lên.

Nét mặt Tàn Như Hải đầy nặng nề, “Nương con là thương tâm quá độ, không có gì đáng ngại, con ở nhà coi chừng bọn họ, ta đi sang xem một chút.” Đỡ Tàn thị vào trong phòng, Tàn Như Hải nhỏ giọng dặn dò Thụ Uyển, sai bước đi ra ngoài, loại cảnh tượng này, tiêu cô nương không thích hợp nhìn.

Nhìn bóng lưng đi xa, Thụ Uyển chỉ sợ sệt chốc lát, chợt có loại cảm giác như đang trong mộng. Rõ ràng đang yên lành, tại sao đột nhiên lại xảy ra loại chuyện như vậy? Vốn là, nàng nên mang theo muội muội trở lại, người một nhà ăn cơm tối ở trong sân, cách hai vòng hàng rào bé nhỏ, có thể nhìn thấy bóng dáng Tiêu nhị thúc cùng Tiêu Lang đối diện, hai cha con trầm ổn không nói, rồi lại âm áp hài hòa.

Hôm nay, Tiêu Lang hôn mê ở trên giường, Tiêu nhị thúc.

Trong phút chốc, màn đêm buông xuống.

Phía xa có tiếng khóc rung trời, có thôn dân hét mực khuyên lon, còn có âm thanh vững vàng trầm ổn của ông ngoại, ông ở đây là. Chỉ huy an bài hậu sự.

Bên tai truyền tới tiếng muỗi kêu ong ong, mộng cảnh lập tức trở nên chân thực, mặc kệ trong lòng đau thương cỡ nào, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, chính là khi người đau lòng không chịu thanh tỉnh, chắc chắn sẽ có cái gì đó nhắc nhở người, tỉnh lại đi!

Thụ Uyển lau nước mắt, xoa người thấp sáng ngọn đèn lồng, để một chiếc trước cửa bếp, xách một chiếc khác vào phòng.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Tiêu Lang cau mày, trên khuôn mặt gầy gò tất cả đều là tiêu tụy, Thụ Uyển cầm lên trên tủ phấn tròn, đứng ở đầu giường đặt gần lò sưởi, cảm quạt quạt cho hai người, ngẩng đầu nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài màn cửa sổ bằng lụa mỏng, trong mắt trống rỗng mờ mịt.

*

Nhà Tiêu Vinh Giang ở thôn đông, ba gian phòng hảo hạng, đông tây hai gian sương phòng, mặc dù đã nhiều năm, nhưng so với nhà lá của Tiêu Lang, quả thật là một trời một vực.

Giờ khắc này, Tiêu Vinh Giang nửa quỳ ở bên cạnh gát lê, hần căn bản cũng muốn học trưởng tử khóc thành tiếng như vậy, không ngờ mở miệng liền kêu thành: “Thù Vận a, mạng người sao lại khổ như vậy, sớm một chút. . . .” Khi đó người trong thôn còn chưa có tân đi, nghe Tiêu Vinh Giang kêu như vậy, mọi người đều á khẩu, không thể tin nhìn hần, khóc nức nở cũng khóc lắm tên người, sợ rằng từ cổ chí kim chỉ có một? Nếu không phải là tình huống không cho phép, sớm đã lên tiếng mĩa mai. Cho nên Tiêu Vinh Giang lập tức ngậm miệng, cúi đầu giả chết, cho đến khi mọi người linh tiền tản đi, hần mới tự tại một chút.

Trương thị ôm Đậu Đậu bốn tuổi núp ở sương phòng phía tây của hai nữ nhi, nằm một lúc trong chấn trường nữ Thúy Hà, xem một chút đồ trang sức linh tinh của thứ nữ Liên Hoa, mắt chuyển động lảo liên, trong lòng âm thầm cân nhắc. Mặc dù phân nhà rồi, nhưng dù sao cũng có quan hệ huyết thống, Tiêu Lang lại là một đứa bé, tang sự này khẳng định là phải giao cho bọn họ làm, cũng may là người này bị căn chỉ còn dư mấy cây xương, quan tài có thể mua nhỏ một chút, nhưng có nhỏ đi nữa, cũng phải xài tiền nhà mình!

Ông cụ cái gì cũng không biết làm, ngoại trừ giúp một tay trồng trọt, không có giành được một phần tiền, trọng phu là một kẻ dùng thủ đoạn để làm biếng, lòng dạ có chút hẹp hòi, nhưng về điểm này phá tâm nhân cũng không đòi được tiền? Cuộc sống vốn là được ngày nào hay ngày ấy, nàng lấy tiền đâu đi mua quan tài đây?

Phiền nào vỡ một cái muốn chạy ra ngoài xem nhi tử nào nhiệt, đột nhiên Trương thị mắt sáng lên, làm tang cho Tiêu Thủ Vọng, đương nhiên là dùng tiền của nhà hần rồi! Hai năm qua thường vẫn thấy hai cha con bọn họ săn bắt thú trở lại, không phải thỏ cũng là gà rừng, hai người đàn ông bình thường lại ăn tiêu tiết kiệm, không chừng là để ra được bao nhiêu tiền ấy chứ!

Nghĩ tới điểm này, nàng vội vã đứng dậy, ôm nhi tử đến trên giường, đưa cho Liên Hoa chăm sóc, nhắc chân đi ra bên ngoài, vừa muốn vén màn cửa lên thì chợt nghe có người nói: “Tiêu lão đệ, người chết không thể sống lại, chúng ta bàn bạc một chút tang sự cha A Lang, con rể ta cùng hần tình như huynh đệ, nếu có gì cần chúng ta giúp đỡ, ông cứ mở miệng, hiện tại trời nóng, phải nhập liệm nhanh mới được.”

Tần Như Hải đứng bên cạnh Thụ Mậu Đình, mắt lạnh nhìn cha con Tiêu Vinh Giang giả khóc, cố nén không kiên nhẫn nói, mắt thấy lúa mạch sắp gặt rồi, đến lúc đó công việc lu bù lên, càng không cần trông mong vào phụ tử mưu mô tàn nhẫn này. Con rể mình là người tính tình ôn hòa, đối với loại người không biết xấu hổ không biết phân rõ trái phải, có lý cũng nói không rõ, hần đã tới đây rồi, định giúp xử lý một tay.

Trong lòng Trương thị căng thẳng, ai cũng biết nhà mẫu thân Tần thị giàu có, mới vừa rồi phát tiền đồng giống như nước chảy ra ngoài, nếu trọng phu thông minh, nói không chừng có thể làm cho bọn họ bỏ tiền ra, đến lúc đó mình xén bớt nguyên vật liệu một chút, cũng có thể kiếm một khoản không nhỏ!

Nhất thời vừa thấp thỏm vừa hưng phấn, chỉ sợ trọng phu vụng về không biết cách nói chuyện.

Tiêu Vinh Giang cười quả phụ kẻ thất điều ngoa, tính tình sớm đã bị chinh, chờ mãi nàng ta mới chết, lại cười về một đứa con dâu lợi hại hơn, nghĩ biện pháp vơ vét chút tiền riêng ít ỏi của hần, sau đó ba bữa cơm ngoại trừ chữa cho hần chút cơm ăn, còn lại không bao giờ chịu chia hần nửa đồng tiền, phạm là chuyện liên quan đến tiền vật, cũng không cho phép hần tham gia nghe ngóng. Hôm nay nghe được Tần Như Hải hỏi phí tổ chức tang lễ, hần theo bản năng rụt đầu, nhìn trộm liếc về phía Tiêu Thủ Vận.

“Đa tạ Tần thúc, cha ta ông ấy đau lòng quá độ, cũng không nói lên lời rồi, kính xin ngài chớ để ý.” Mượn bóng đêm che giấu, Tiêu Thủ Vận không chút xấu hổ cướp lời nói, ngay sau đó thở một tiếng thật dài: “Tần thúc, cũng không sợ ngài chê cười, trước mắt lúa mạch còn chưa gặt về, trong nhà sớm đã không còn tiền dư rồi, cơm canh đều theo kho hàng từ xa đến, ta mặc dù muốn lo cho nhị đệ thuận lợi vui vẻ, nhưng thật sự là lực bất tòng tâm!”

Trương thị núp ở bên trong nhất thời á khẩu, thời khắc mấu chốt, trọng phu vẫn là có chút tác dụng.

Tần Như Hải cũng biết hần sẽ nói như vậy.

“Nếu như thế, các người liền phụ trách báo tang bố trí linh đường đi, quan tài và cúng bái hành lễ cứ giao cho con rể ta làm thay.”

Tiêu Thủ Vận nghe xong, không khỏi vô cùng thất vọng, tang sự tang sự, quan tài cúng bái hành lễ là cơ hội tốt nhất để đục nước béo cò, vậy mà lại rơi vào Thụ gia!

Tần Như Hải cũng không để ý tới lòng dạ nhỏ mọn của hần. sau khi giao phó rõ ràng, cả đêm phái người đi mua quan tài thượng hạng, nhập niệm, còn mời hòa thượng trong miếu tới làm lễ, bởi vì Tiêu Thủ Vọng không phải là sống thọ và chết tại nhà, nên cúng bái hành lễ chỉ làm một đêm.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu sáng bầu trời, khi tiếng ông ông niệm kinh cuối cùng vang lên trong gió sớm, Tiêu Lang bỗng mở mắt ra, tầm mắt nhìn đến hai tấm chăn đệm phẳng phiu, căn bản không giống như có người đã ngủ qua.

Chỉ liếc mắt một cái, hần liền nhận ra đây là Thụ gia.

Nơi xa truyền đến tiếng kèn quen thuộc, đó là giai điệu khi cử hành tang lễ.

Chuyện hôm qua như sóng biển ập đến, lập tức tràn vào đầu, Tiêu Lang hất mạnh chăn trên người ra, mang giày chạy ra ngoài.

“A Lang!”

Nghe tiếng động Thụ Uyển chạy tới vừa vặn bị đụng, vội vàng kéo lấy cánh tay hần, vừa định mở miệng, chợt Tiêu Lang quay đầu lại, một đôi con người ửng đỏ thẳng tắp nhìn nàng chăm chăm: “Bọn họ tìm được cha ta chưa?”

Thư Uyên lập tức không có hơi sức lôi kéo tay của hắn, quay đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Bọn họ tự làm tang sự cho cha ta?” Tiêu Lang cúi đầu, từng câu từng chữ hỏi, âm thanh khàn khàn nghe không ra nửa điểm cảm xúc, nhưng không chờ Thư Uyên trả lời, hắn chạy thẳng về nhà.

Thư Uyên nhất thời sửng sốt, lúc này, theo lý mà nói, cũng nên chạy tới linh đường khóc nức nở đi?

Đang muốn đi theo vào xem một chút, Tiêu Lang đã vọt ra, nháy mắt liền biến mất ở cửa.

Thư Uyên không khỏi cảm thấy lo lắng, nhưng tới lúc nàng đuổi theo, trên phố thật dài đã không thấy bóng dáng của Tiêu Lang đâu nữa.

Phải đi linh đường chứ?

Nhìn phố trống vắng, Thư Uyên không biết tại sao mình lại sinh ra cái nghi vấn này, đó là cha ruột của hắn, A Lang không đi linh đường, hắn còn có thể đi đâu?

Nhưng vì sao khi này hắn phải chạy về phòng?

Hành động này thật sự không thể nào hiểu nổi, Thư Uyên không thể không suy nghĩ nhiều, bỗng dưng, nàng chợt nhớ lại tối hôm qua lúc lấy đồ từ trên người Tiêu Lang ra, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa mất đi hơi sức ngã nhào.

Tái mặt chạy về phòng, Thư Uyên trực tiếp nhìn phía trên tử sơn hồng, đợi thấy rõ bày biện nơi đó, lúc này không nhận được nữa, tê liệt ngã xuống đất.

Thanh chủ thủ Tiêu Lang dùng mười lượng bạc mua không thấy nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đề nghị

Editor: M. Nyoko

Cõi đời này hiểu từ hơi nhiều, khi cha vì tuổi già ra đi, khoác áo sợi dây tơ trắng tức trực bên linh cữu.

Nhưng thiên hạ rộng lớn, đứa trẻ mười tuổi có thể một người một ngựa vào núi vì cha trả thù, sợ rằng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cho nên, mặc dù Tần Như Hải trách cứ Tiêu Lang lỗ mãng, nhưng cũng bị lòng hiếu thảo của hắn rung động, tự mình dẫn cả đám thôn dân vào núi tìm người.

Ngắn ngủn nửa ngày, chuyện Tiêu Lang liên truyền khắp thôn lạc lớn nhỏ chung quanh Bình Dương trấn, không ít trai tráng tự phát kết đội vào núi tìm người, đêm không hết dân chúng mong mỏi nghe ngóng.

Bình thân quá lâu, người người cũng ước mơ kỳ tích, bọn họ thật lòng hi vọng đứa bé kia có thể báo thù rửa hận, bởi vì chỉ có như vậy, cử chỉ lỗ mãng của hắn mới có thể biến thành đại hiếu, hắn có thể từ một hài đồng dốt nát sơn dã biến thành thiếu niên anh hùng trí dũng song toàn, mà bọn họ mới có thể trở thành nhân chứng nhất định lưu truyền rộng rãi, mới có thể tự hào nói với người khác. Nhưng, nếu như đứa bé kia chưa thành công, bọn họ sẽ tiếc nuối sẽ thối thức sẽ thất vọng, cũng có rất ít người sẽ thay hắn đau lòng khổ sở, dù sao, bọn họ chỉ là khách xem.

Trình Khanh Nhiễm cũng nghe nói đến chuyện này, hắn trở về thư phòng, sau đó lại đi ra, phân phó Ngụy Đại chuẩn bị xe ngựa.

Thời điểm xe ngựa chạy tới Thanh Sơn Thôn, đã là hoàng hôn, nắng chiều rực rỡ chạy dài không dứt phủ lên dãy núi một tầng ánh sáng vàng mờ, dù vậy, nó cũng không cách nào xua tan hắc ám trong sâu thẳm của núi rừng, ánh sáng cùng u ám đối lập, ngược lại càng làm cho người ta tìm đập nhanh.

Canh giữ ở dưới chân núi chứng phụ nhân lục tục về nhà, họ muốn bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Vì vậy, xa xa Trình Khanh Nhiễm liền trông thấy Tần thị cùng Thư Uyên, mẹ con hai người không nhúc nhích dừng chân ngắm nhìn phương hướng núi rừng, vậy trắng tung bay theo gió, tựa như hai đóa đình hương thanh u.

Hắn không khỏi có chút khổ sở, nhỏ giọng ý bảo Ngụy Đại dừng xe ngựa ở phía sau vài cọng cây lúa thừa, lặng lẽ ngồi ở trong buồng xe, lắng nghe cơn trùng sơn dã kêu vang.

Không biết đã trải qua bao lâu, bên ngoài rốt cuộc truyền đến tiếng bước chân nặng nề mệt mỏi, Trình Khanh Nhiễm nghe Tần thị kêu gào thê thảm, nghe Thư Uyên đề nén tiếng khóc. Hắn khe khẽ thở dài, xem ra, bọn họ không có tìm được người, hoặc là.

Vừa định mở miệng nói những gì, một tiếng sói tru dài theo gió bay vào buồng xe, rõ ràng truyền vào trong tai.

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, giống như ra lệnh một tiếng, tiếng nói mọi người đều biến mất.

Trình Khanh Nhiễm không thể tin được nhảy xuống xe ngựa, sau đó, lại một tiếng sói tru truyền tới, tiếng vang như sóng, một vòng một vòng phiêu đảng ở trên rừng núi.

Tiêu Lang cảm đao đứng ở trên một mảnh đất trống, trăng sáng mới lên vậy xuống nhu hòa lại trong trời lạnh lùng chói lọi, lại không rõ khuôn mặt của hắn. Hắn cứ như vậy không nhúc nhích chờ đợi, cho đến khi có âm thanh chạy nhanh như điên từ xa đến gần, hắn mới rút ra chủy thủ, hai mắt chăm chú nhìn phía trước.

Ánh trăng không chiếu tới trong bóng tối, chợt hiện lên bảy đôi mắt lục quang âm u, trong đó một đôi lục quang của thủ lĩnh chạy ở trước mặt, lúc sắp nhảy ra rừng cây thì nó chợt ngừng lại, giật giật, hình như có chút không xác định chắc chắn.

Tiêu Lang nhìn chằm chằm cặp lục mâu cầm đầu kia, trong sóng mắt tuôn ra sự quyết định.

Trong lúc giằng co trầm mặc, hắn chợt đi về phía trước hai bước, chậm rãi ngẩng đầu lên, giống như dùng hết hơi sức toàn thân, phát ra một tiếng sói ngân cuối cùng. Từ đó về sau, hắn đối xử với tất cả con mồi như nhau, bao gồm những con sói như kiếp trước của hắn, súc sinh hại cha ruột hắn!

Con sói cảm nhận được chiến ý của hắn, mặc dù nó không hiểu tại sao người này hiểu được tiếng sói, thân là sói, nó phải tiếp nhận sói đực khác khiêu chiến.

Con sói từ trong bóng tối hiện ra thân hình, phía sau nó sáu con sói cũng chưa hề tới, sói có luật của sói.

Ánh trăng sáng ngời chiếu rõ ràng vào thân thể cao lớn của nó, vai to con cao gần một mét, thân sói hoàn mỹ dài đến hai thước, đầu ngẩng cao giương cao sự kiêu ngạo của nó, con ngươi xanh u nhìn lạnh lùng chăm chú phía trước loài người hèn mọn gầy yếu không chịu nổi một kích.

Bởi vì Tiêu Lang không nhúc nhích, con sói dần dần mất đi tính nhẫn nại, cuối cùng, nó dẫn đầu phát động công kích.

Sói công kích, đó là dậm trí nhớ in thật sâu trong xương máu Tiêu Lang, bất luận bao nhiêu năm trôi qua, hắn đều không quên lãng.

Hắn không có tránh, lúc thân mình con sói nhào tới, thì thân thể bỗng chốc ngửa ra sau, hai chân bảo đảm thân thể thăng bằng, sau đó, hai tay siết chặt chủy thủ mảnh liệt nhắm vào cổ con sói, một đường hung hăng xuống phía dưới.

Theo một tiếng hét thảm, máu văng tung tóe ra, bảy sói chạy tứ tán.

Cuối cùng chủy thủ cắm ở nơi xương ngực con sói, mặc dù lúc đầu chậm lại, Tiêu Lang vẫn như cũ nắm chặt dao găm kéo về phía trước cắt đứt, cho đến khi quang mạnh con sói xuống đất, Tiêu Lang mới hoàn toàn ngừng lại, ngửa mặt ngã nhào trên đất.

Con sói vô lực co quắp, cái đuôi thô cứng quét lên trận bụi bặm, dần dần, NGAO...OOO tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng nhẹ.

Tiêu Lang không nhúc nhích nằm trên mặt đất, mặc cho Huyết Lang âm áp chảy xuống từ cái trán, theo tóc mai chảy tới trong lỗ tai, dần dần khô khốc.

Đỉnh đầu là bầu trời đêm tối đen, sao lốm đốm đầy trời.

Thời điểm mẫu thân mất, cha nói người chết sẽ biến thành sao trên trời, vậy cha cũng biến thành một ngôi sao chứ?

Đào mắt, lại là bình minh mới.

Giống như trong một đêm, lửa mạch đều vàng óng. Các thôn dân đều bận rộn cắt lúa mạch, cũng vô tâm giúp một tay vào núi tìm người, hướng chi, bọn họ đều cảm thấy, đứa bé Tiêu Lang lớn như vậy, biến mất một ngày một đêm ở trong núi, làm sao có thể còn sống?

Tần thị cầu khẩn, Tần Như Hải dẫn từ trên trán mướn tới mấy người làm công, chuẩn bị lại đi tìm một lần nữa.

Cũng không chờ bọn hắn lên đường, chỉ thấy trên vai Tiêu Lang khiêng một đầu sói, máu me đầy người đi ra ngoài.

"A Lang!"

Tần thị sững sờ, ngay sau đó tựa như gió nhào tới trước người Tiêu Lang, đẩy ra xác sói cản trở, liền đánh Tiêu Lang, từng phát từng phát hung hăng vỗ vào trên mõng hắn: "Người đưa bé ngoan tâm, ai cho người vào núi! Ngộ nhờ người có mệnh hệ gì, người để cho ta phụ lòng cha người sao! Người thật không muốn sống, thì chết ở trước mặt của ta, nhất định chạy đến trong núi cho sói ăn à! Sống không thấy người chết không thấy xác, người biết chúng ta có nhiều lo lắng sao? À?" Cuối cùng không đánh nổi rồi, quỳ một chân trên đất, ôm chân Tiêu Lang khóc lớn lên.

Thư Uyển tựa vào trong ngực Tần Như Hải, gắt gao cắn khăn, nhìn khuôn mặt Tiêu Lang đầy máu, nhìn hắn mặc cho mẹ nàng đánh chửi lại không nhúc nhích, trong mắt một mảnh tro tàn, nước mắt liền không nhìn được rơi xuống.

"Bá mẫu, ta đi nhìn cha ta." Tiêu Lang đẩy tay Tần thị ra, khom lưng khiêng thi thể con sói lên, từng bước từng bước đi tới hướng Tiêu gia.

Thư Mậu Đình đi lên trước, đỡ thê từ lên, an ủi: "Đừng khóc, A Lang không có việc gì là tốt, chúng ta vội vàng tới xem một chút đi, ta xem bộ dáng kia của hấn có chút không đúng, trên người đều là máu, cũng không biết có bị thương hay không."

"Hấn không có việc gì, trên người đều là máu con sói kia." Tàn Như Hải tỉnh táo nói, mày rậm ở dưới cặp mắt lóe lên tinh quang, đứa nhỏ này không phải người bình thường, nếu là hảo hảo vun trồng, ngày khác phải có tiền đồ!

Mặc dù hấn nói như vậy, Tàn thị vẫn không yên lòng, liền vội vàng đuổi theo.

Tiêu Lang khiêng con sói bước vào cửa chính Tiêu gia thì Trương thị đang một tay bịt mũi một tay ôm bó củi đi vào trong, nghe được động tĩnh ở cửa, nàng tùy ý quay đầu nhìn lại, kết quả bị bóng người máu me đầy mặt sợ đến phát ra một tiếng tiếng rít chói tai, ném xuống bó củi liền chạy đi vào.

Tiêu Lang tựa như không nhìn thấy không nghe thấy, cặp mắt trắng tắp nhìn chăm chăm quan tài đỏ thẫm đặt ở giữa sân, ngay người hồi lâu, mới từng bước từng bước đi tới, phịch một tiếng quỵ xuống, đặt thi thể con sói ở trước, chúi thủ trong tay thả vào dưới cổ con sói, từng đao từng đao cắt.

"Cha, người thấy chưa? Ta đánh nó chết, người nói cho ta biết, nó cắn người bao nhiêu lần, ta liền cắt nó bao nhiêu đao."

Huyết lang càng không ngừng phun ra, rất nhanh liền nhiễm đỏ mặt đất lớn, so với quan tài sơn đỏ còn đỏ đến chói mắt.

Đám người Tàn thị chạy tới, vợ chồng Tiêu Thủ Vận cũng kinh hãi dừng lại bước chân, bọn họ vụn vụn không ngờ, Tiêu Lang sẽ nói ra những lời như vậy.

Mắt thấy một đầu sói bị cắt lấy, mắt thấy cây đao Tiêu Lang dòi xuống bụng sói, Trương thị không chút nghĩ ngợi ngăn lại nói: "Dừng lại! da sói có thể bán không ít bạc !" Nhìn bộ dáng Tiêu Lang kia, rõ ràng là muốn cắt nát con sói, đây quả thực là phá hoại của trời quá rồi!

Tiêu Lang giống như không nghe thấy, tiếp tục động tác trong tay, mùi máu tanh nồng đậm đập vào mặt, thế nhưng hấn lại không bị nửa điểm ảnh hưởng.

Trương thị nhức nhối muốn đi đẩy A Lang ra ngoài, nhưng vừa đưa tay, liền chống lại con người Tiêu Lang nhuốm máu, nhất thời bị sợ đến hồn cũng mất, liền tiếp quay ngược lại mấy bước.

Tàn Như Hải thật sâu than thở: "Đề hấn đi thôi, có lẽ như vậy, trong lòng hấn mới còn có thể dễ chịu hơn một chút. Mậu Đình, người đi nấu chút canh an thần cho hấn uống." Tình huống như thế, nhất định là ăn không trôi, lấy ra cũng phí công, chỉ hy vọng trong lòng hấn kiên định, sớm tỉnh táo lại một chút.

Sắc mặt Thư Mậu Đình nặng nề đi.

Khi trở về, Tiêu Lang không uống, bị mấy người cưỡng ép, sau đó hấn vẫn quỳ gối tại chỗ, đợi đến toàn bộ con sói bị cắt không thành dáng vẻ, Tàn Như Hải cũng nhìn không được nữa, lại nâng hấn đi, để cho người ta thu thập xác sói, mới đem hấn thả ra.

Mặt trời từ phía đông dòi sang phía tây, bóng tối lần nữa phủ xuống.

Tiêu Lang không ăn không uống, cứ như vậy quỳ, cổ tình một giọt nước mắt cũng không có.

Người Tàn gia đi về, người Tiêu gia buồn ngủ, chỉ chừa hai ngọn bạch đèn lồng trong sân.

"A Lang, ngày mai trở lại túc trực bên linh cữu cha người, trước cùng bá mẫu trở về có được hay không?" Tàn thị ngồi xổm xuống ở bên cạnh Tiêu Lang, dịu dàng hỏi, âm thanh có chút khàn khàn.

Tiêu Lang không nói gì.

Thư Mậu Đình đỡ Tàn thị dậy, bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, hai vợ chồng cẩn thận mỗi bước đi về nhà.

Dưới ánh trăng, cũng chỉ còn lại có một bóng người quỳ.

Toàn bộ hai buổi tối ngủ không được ngon giấc, Tàn thị cũng không buồn ngủ, nhỏ giọng cùng Thư Mậu Đình nói chuyện: "Sáng mai người đi gọi A Lan trở về đi, khi Thủ Vọng còn sống cũng thương nàng, hoàng hôn hấn sẽ phải xuống đất, thế nào A Lan cũng muốn trở lại quỳ lạy, cũng không thể gạt. Hơn nữa mặc dù nàng không hiểu chuyện, A Lang lại đề ý nàng nhất, từ nhỏ hai người chơi chung tới lớn, có mấy lời A Lang không muốn nói cùng chúng ta, có lẽ là có thể nói ra với A Lan, , trong lòng mới dễ chịu chút."

"Ừ, ta hiểu rõ, chỉ là, về sau A Lang nên làm cái gì bây giờ? Hấn còn nhỏ như vậy."

Ánh mắt Tàn thị sáng lên, nói: "Chúng ta nhận hấn làm nhi tử chứ? Như vậy hấn có thể ở cùng chúng ta!"

Tác giả có lời muốn nói: mấy chương này có chút nặng nề, ta đây viết cũng khó chịu, cho nên ta đây phải sớm gọi A Lan trở về, hóa giải không khí, ừ, cứ định như vậy, thần cũng không thể ngăn trở!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thương hại.

Thư Lan bị đại cữu mẫu đánh thức, Chu thị đưa nàng thay một bộ áo váy màu trắng, trên đầu trừ hai búi tóc, không có vật trang sức nào, ngay cả dây buộc tóc cũng là màu trắng.

“A Lan, cha người tới đón người, lát nữa ngoan ngoãn nghe lời, biết không?”

Cúi đầu cười yếu ớt nhìn mẹ, Thư Lan ngoan ngoãn gật đầu, đột nhiên không khỏi cảm thấy có chút khản trương.

Mấy ngày nay, nàng cơ hồ không thấy ông ngoại cùng hai cữu cữu, lúc đi tìm bà ngoại, người thờ dài một tiếng lúc nặng lúc nhẹ, mà nha hoàn ma ma đi bộ cũng yên tĩnh, không cười đùa nói chuyện như lúc trước, ngay cả lúc Nguyên Bảo ca đến đây, cũng thường sững sờ, nhìn nàng bằng ánh mắt mà nàng không hiểu được.

Khiến cho nàng lo lắng, chính là bộ áo váy thuần trắng này.

Tất cả mọi người đều nói nàng sinh ra đã xinh đẹp, thích hợp nhất là mặc màu hồng, cho dù là đang ở nhà bà ngoại, vì nàng chuẩn bị phần lớn quần áo là màu hồng, còn có màu hồng cánh sen, vàng đỏ, màu mai hồng sắp nở, trừ quần áo trong, nàng hình như rất ít mặc trắng thuần. Nhớ rõ nhất có một lần, chính là ngày Tiêu nhị thẩm chết

Lập tức nàng lại nghĩ đến Tiêu Lang hôm đó, nha hoàn vào nói vài câu, hần liền chạy đi, sau đó, người bên cạnh mới xảy ra các loại biến hóa.

Thư Lan càng lúc càng khản trương, bước ra trước cửa phòng, chợt nàng sực nhớ ra điều gì đó, nhẹ nhàng kéo tay Chu thị: “Đại cữu mẫu, người biết chuyện Tiêu nhị thúc lạc đường trong núi không? Ông ấy đã về chưa?” Mặt hạnh mở thật to nhìn Chu thị, nơi sâu trong đáy mắt, nàng cũng không ý thức được mình đang sợ hãi.

Chu thị than nhẹ, xoa xoa đầu của nàng, không nói gì.

Có phiền não người ta sẽ thờ dài, đây là số ít lời nói Thư Lan nhớ được.

Sau đó nàng nhìn thấy phụ thân mặc bộ quần áo màu xám tro, hốc mắt trũng sâu, sắc mặt tái nhợt, dường như gầy đi rất nhiều. Ca ca đứng bên cạnh cha đôi mắt ửng hồng, mới vừa chạm tới ánh mắt của nàng, liền cúi đầu.

Đợi tới lúc ngồi vào xe ngựa, phụ thân tự mình mặc một cái áo tang bằng vải thô, rồi đưa cho ca ca một cái, sau cùng lấy ra một cái nhỏ mặc vào cho nàng thì trí nhớ tưởng chừng như đã quên lập tức hiện ra, Thư Lan không thể tin vượt đại lưng thô ráp tay có chút tê dại, làm bầm hỏi: “Phụ thân, thôn chúng ta có ai chết sao?”

Thư Mậu Đình xoa xoa đầu nàng, “A Lan ngoan, Tiêu nhị thúc con đi rồi, con về cúi đầu vái tiễn ông ấy.”

Thư Lan rất muốn hỏi “Tiêu nhị thúc đi đâu”, nhưng nàng không hỏi được, bởi vì nàng biết “Đi” này có nghĩa là gì.

Nàng chỉ không hiểu, tại sao Tiêu nhị thúc lại chết? Ông ấy dáng dấp cao như vậy, so với phụ thân còn cao hơn, cơ thể cường tráng, cánh tay so với chân mình còn lớn hơn, tóc của ông còn đen như thế, đột nhiên tại sao lại chết chứ?

Nàng không tin, nhưng nước mắt tự nhiên ứa ra.

Xe ngựa vào thôn, Thư Lan nghe thấy tiếng kèn truy điệu, còn có mấy tiếng khàn khàn kêu khóc, nhìn thấy mấy người mặc áo trắng đang đi vòng quanh thôn, vừa đi vừa vùng vẫy. Đó là tập tục của thôn, trước khi chôn cất, người thân họ hàng phải khóc lóc đi một vòng quanh thôn, ở phía đông dùng gạch dựng một cái nhà nhỏ đơn sơ cao hai thước, bái tế, sau đó sẽ theo một hướng khác về nhà, tiếp đó, đem quan tài lên nghĩa địa Bắc Sơn, hạ táng.

Nhà Tiêu Lang chỉ có một hộ người thân, đó chính là gia gia hần cùng đại bá.

Thư Lan còn muốn phân biệt người trong đám người mặc áo trắng kia, còn muốn tìm bóng dáng cao gầy kia nữa, nhưng xe ngựa đã chạy nhanh tới.

Thư Mậu Đình bế con gái xuống, dắt nàng đi vào trong, cuối cùng dừng lại, nói với hai huynh muội: “Các con đi khấu đầu tạ nhị thúc đi.”

Thư Triển dẫn muội muội đi tới, quỳ xuống cạnh Tiêu Lang, hướng quan tài đồ thẩm trình trọng cúi đầu, đập đầu xuống đất, phát ra âm thanh. Lúc đứng dậy muốn nói gì đó với Tiêu Lang, lại cảm thấy nói gì cũng vô dụng, vỗ vỗ bờ vai hần, trầm mặc lui sang một bên, nhường chỗ cho muội muội.

Thư Lan nhìn quan tài đồ thẩm, thần thờ đi lên trước, học dáng vẻ vừa rồi của Thư Triển, đập đầu.

Trong nháy mắt lúc đầu chạm đất ấy, nàng nghĩ đến rất nhiều chuyện khi còn nhỏ.

Tiêu nhị thúc bấy giờ rừng trở về, cố ý dùng lông đuôi xinh đẹp của gà rừng làm quả cầu cho nàng và tỷ tỷ, so với quả cầu bán trong cửa hàng đẹp hơn rất nhiều, mặc dù nàng chỉ có thể đá hai cái. Mùa hè, quả hạnh trên cây chín, nàng không với tới, Tiêu nhị thúc lập tức liền bế nàng giờ lên cao, thật cao,

vững vàng. Tiêu Lang bắt nạt nàng, mẫu thân không tin, nàng phải đi tìm Tiêu nhị thúc tố cáo, Tiêu nhị thúc cũng không cần hỏi Tiêu Lang, túm tay lại rồi đánh xuống mông hắn. Mùa thu lúc đi săn thú về, Tiêu nhị thúc sẽ hái một nắm to táo đỏ núi cho nàng ăn, vừa chua vừa ngọt. Mùa đông trời lạnh, Tiêu nhị thúc sẽ tới uống rượu cùng phụ thân, hai người ngồi khoanh chân ở hai đầu bàn, nàng nằm ngủ một bên, lúc bị bọn họ đánh thức, có thể nghe thấy Tiêu nhị thúc sang sang kể chuyện lý thú trong núi.

Vậy mà, Tiêu nhị thúc thương yêu cưng chiều nàng, hiện tại lại nằm trong quan tài, sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Nàng ô ô khóc lên, tiếng khóc càng lúc càng lớn, nàng không không chế nổi, khóc nức nở biến thành nghẹn ngào, khó chịu không cách nào thở được. . .

Một đôi tay bế nàng lên, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, từng chút từng chút, dịu dàng dỗ dành.

Thư Lan tựa vào hõm vai cha, giống như tìm được chỗ dựa, từ từ bình tĩnh lại.

Nàng quan, lên núi, hạ huyết, lấp đất, chôn bia mộ.

Thư Lan tựa người bên cạnh tỷ tỷ, lặng lẽ nhìn mọi thứ đang diễn ra, nước mắt tuôn rơi, cũng sẽ được tỷ tỷ lau đi.

Chờ tất cả mọi người tản ra, trước phần mộ cũng chỉ còn lại Tiêu Lang đang quỳ, còn có bốn người Thư gia.

Tần thị cùng trượng phu liếc mắt nhìn nhau, dắt Thư Lan đến bên cạnh, ngồi xuống trước người nàng nhẹ giọng hỏi: “A Lan, Tiêu nhị thúc mất rồi, con đau lòng sao?”

Thư Lan gạt đầu, nước mắt to như hạt đậu lăn xuống.

Tần thị lau nước mắt cho nàng, “Con còn buồn như thế, vậy con xem, trong lòng A Lang còn buồn bao nhiêu?”

Thư Lan sững sờ, lúc này mới nhìn về phía bóng dáng đang quỳ, đúng vậy, đó là phụ thân hắn, nếu như là phụ thân mình chết. Không, cha nàng sẽ không chết! Thư Lan không muốn nghĩ thêm, cho dù chỉ là ý nghĩ, lòng nàng cũng không chịu nổi chua xót.

“A Lan ngoan, Lang ca ca con đau lòng cũng hai ngày chưa ăn cơm rồi, bây giờ mẫu thân về nhà nấu cơm, con tốt nhất gọi hắn, Lang ca ca con vẫn luôn vô cùng lo lắng cho con. . . con đi an ủi hắn, hắn sẽ khá hơn một chút, đến lúc đó con dẫn hắn về nhà chúng ta ăn cơm, có được không?”

Thư Lan có chút sợ cùng Tiêu Lang sống chung một chỗ, nhìn thấy ánh mắt sung đỏ của mẫu thân, lại nhìn bóng lưng cô đơn của Tiêu Lang, nghĩ đến hai người thân nhất với hắn đã rời hắn mà đi, cõi đời này chỉ còn hắn cô linh một mình, liền gạt đầu một cái.

Tần thị thương cho nàng một cái hôn, đi qua nói gì đó với Tiêu Lang, sau đó cùng Thư Mậu Đình ba người xuống núi. Nàng biết, Tiêu Lang là một đứa bé hiểu chuyện, cứ cho là hắn không muốn trở về nhà, cũng sẽ không nhẫn tâm nhìn nữ nhi ở cùng hắn cả đêm, hoặc là để nàng một mình xuống núi.

Gió thổi chậm chậm, phía xa nơi chân trời là ráng chiều điểm lẹ sáng chói, đón nhìn ánh sáng rực rỡ ấy, bóng lưng Tiêu Lang càng lộ vẻ thê lương.

Thư Lan từng bước từng bước đi qua, quỳ xuống bên cạnh Tiêu Lang, mắt hé lên nhìn hắn, thấy hắn trơ ra nhìn chăm chăm vào phần mộ, dường như căn bản không biết nàng đến bên cạnh, suy nghĩ một chút, liền tiến đến đối diện hắn, bởi vì vóc dáng nàng thấp bé, ngẩng đầu liền thấy ánh mắt hắn rũ xuống.

Giờ khắc này trong mắt hắn không còn thật sâu tĩnh mịch lạnh lẽo khiến nàng kiêng dè, mà là một mảnh mờ mịt trống rỗng, cái gọi là mắt hồn, đại khái chính là đánh về này.

“Lang ca ca, người đừng đau lòng, cùng ta đi về nhà ăn cơm nhé?” Thư Lan thử thăm dò vòm cánh tay, khoác lên tay Tiêu Lang, không ngờ lại thấy hoàn toàn lạnh lẽo, nàng bị sợ lập tức rút tay về. Tại sao có thể như vậy? Nàng nhớ tay hắn vẫn rất ấm mà!

Trong nháy mắt rút tay về, Thư Lan để ý thấy, cánh tay Tiêu Lang hình như bỗng nhúc nhích.

Lúc nàng đưa hai tay ra, bao lấy tay Tiêu Lang, tự lẩm bẩm: “Người có phải rất lạnh không? Vậy ta giúp người ấm áp nhé.” Thời điểm mùa đông, mỗi lần từ bên ngoài đi vào, tỷ tỷ đều sẽ dùng tay nàng ấm áp bao lấy tay mình ủ ấm.

Tiêu Lang không nhúc nhích, Thư Lan cũng không quân hắn, bao ấm cái tay này, lại cầm cái tay kia, đợi nàng cảm thấy không khác biệt lắm, lúc này mới ngẩng đầu nhìn phản ứng của Tiêu Lang, sau đó kinh ngạc phát hiện hắn đang nhìn mình, trong mắt có vô vàn ánh sáng chớp động.

Theo bản năng Thư Lan muốn rút tay về, lại bị Tiêu Lang nắm ngược lại, âm thanh hắn khàn khàn nói: “A Lan, ta khát quá.”

Khát? Thư Lan không tự chủ nhìn về phía môi của hắn, thấy nơi đó khô khô, kìm không được nuốt một cái, cúi đầu nói: “Vậy chúng ta về nhà đi, trong nhà có nước.”

“Nhưng ta muốn uống ngay lúc này.” Hắn nhìn chăm chăm đôi môi đầy đặn của nàng, nói nhỏ.

“Nơi này vừa không có nước.”

Thư Lan buồn bực ngẩng đầu, còn chưa nói xong, một đôi môi khô ráo chạm tới môi nàng, vội vàng tiến vào dò xét trong miệng nàng, tựa như điên

cuồng mót lấy.

“Ô ô.” Nàng kháng cự giãy giụa, lại bị hai cánh tay hấn kìm thật chặt trên lồng ngực hấn, hấn quỳ, nàng cũng quỳ, nhưng nàng thấp hơn rất nhiều so với hấn, chỉ có thể chịu đựng bị hấn giam cầm đòi lấy. Quả nhiên là hấn khát, vội vã tách đôi môi nàng, bắt được lưỡi nàng, cuớp đi tất cả vị ngọt thuộc về nàng.

Khi Thư Lan nghĩ lần này sẽ giống như lần trước, cho đến lúc nàng không cách nào hô hấp hấn mới dừng lại thì Tiêu Lang lại lui ra ngoài. Cánh tay hấn như cũ nắm thật chặt nàng, lại dùng cái trán nhẹ nhàng vuốt ve trán nàng, hơi thở ấm áp thổi nhẹ trên mặt, buồn buồn.

Thư Lan tò mò mở mắt.

Hai người cách nhau quá gần, nàng căn bản không thấy rõ Tiêu Lang, chỉ biết là hấn nhắm hai mắt. Tầm mắt không khỏi rời xuống dưới, đúng lúc này, nàng dường như thấy hai giọt nước mắt rơi xuống, Thư Lan thật nhanh xác định là Tiêu Lang khóc thật, bởi nước mắt ấy dừng trên môi nàng, mặn mặn.

“A Lan, hiện tại tại chỉ còn lại ngươi.”

Sâu kín thì thầm, thật giống như tiếng thở dài, truyền vào trong tai.

Thư Lan ngẩn ngơ, không hiểu ý tứ của hấn cho lắm, đang muốn hỏi lại, Tiêu Lang chợt đứng lên, dặt tay nàng nói: “A Lan, chúng ta về nhà đi.”

Người chết không thể sống lại, đạo lý này, hấn so với người khác đều hiểu.

Còn sống, là phải hướng về phía trước.

Tác giả có lời muốn nói: ta đây cảm thấy nam chính và nữ chính rất xứng, một thâm trầm, một đơn thuần.Không cần chụp ta.

Thật ra thì bọn họ đều theo bản tính lúc còn sống.

Kiếp trước Tiêu Lang là sói, cuộc sống của hấn nhất định sẽ không yên bình, đi săn tranh giành đánh giết, mang theo trí nhớ trọng sinh, hấn nhất định sẽ nhanh chóng thích ứng tất cả, còn sống thật tốt. Nhưng hấn cũng có mặt không thể thích ứng, hấn không thích thi cử không thích giao tiếp, hấn thích cuộc sống săn thú trong núi rừng.

Thư Lan đâu rồi, trong lời mờ đầu đã giới thiệu con lười, một loài động vật giành phần lớn thời gian để ngủ, cuộc sống của nàng tựa như một tấm giấy trắng. Chuyển thể thành người, thật ra thì nàng cũng theo bản tính, ăn ngủ ăn, nàng thích người nhà, cũng gần gũi bọn họ, nếu như nàng không biết Tiêu Lang là cái tên muốn ăn thịt nàng, nàng cũng sẽ thân thiết với hấn.

Có một số người cho rằng nữ chính không hợp với nam chính, cái này phải nói sao nhỉ, mọi người đã xem nữ chúa độc lập tự chủ quán chưa? Haiz, nếu ta đây viết nữ chính là mèo chuyển kiếp, yêu ngủ, lại thông minh, đại khái có thể để cho các người hài lòng.

Hôm nay nói nhầm rất nhiều, đừng trách.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưỡi Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thu hoạch lúa mạch (một)

Cơm tối trôi qua trong lặng lẽ, người Thư gia không dám nói bất kỳ cái gì, chỉ sợ làm Tiêu Lang đau lòng.

"Bá mẫu, các người cũng phải thu hoạch lúa mạch rồi?" Tiêu Lang không quen không khí khẩn trương này, trong ấn tượng của hấn, lúc nào Thư gia cũng tràn đầy ấm áp, hấn không muốn bởi vì mình, phá hoại không khí khiến cho hấn lưu luyến đó.

Tần thị thấp thòm lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, "Đúng vậy, ngày mai sẽ phải xuống ruộng rồi, đến lúc đó A Lang giúp ta trông A Lan để thu bông lúa chứ?" Cho hấn tìm một chút chuyện để làm, cũng sẽ không đau lòng.

Thư Lan đang múc nước uống..., nghe được lời nói Tần thị, lập tức bị sặc, ho đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bộ mặt ủy khuất nhìn Tần thị. Thiệt là, nàng giúp một tay dụ dỗ hấn trở về ăn cơm, làm sao mẫu thân còn phải để mình đi cùng với hấn? Nàng cũng không phải là không ngại bông lúa!

Tiêu Lang rút cuộc lộ ra nụ cười đầu tiên sau đám tang phụ thân, hấn đứng lên, muốn sờ sờ đầu Thư Lan, thấy nàng bĩu môi nghiêng đầu tránh né, hấn liền đuổi theo, sau đó mới nói: "Bá mẫu, hãy để cho Uyên tỷ trông A Lan đi, ta giúp các người thu lúa mạch."

Ở Thanh Sơn Thôn, chỉ cần nữ nhi vừa được mười lăm tuổi, bình thường cha mẹ cũng sẽ không cho các nàng xuống ruộng, sợ bị phơi nắng, thời điểm lập gia đình khó coi. Thư Triển sắp tới thi Hương, Tần thị không chịu để cho hấn ở nhà giúp một tay, khiến trượng phu cả đêm đưa hấn trở về trấn, Tần thị lại không muốn phiền toái nhà mẹ đối với chuyện như thế này, cũng chỉ có thể hai vợ chồng bận rộn, nhiều như vậy, Thư Uyên hiểu thuận nhất định sẽ bắt

tay vào thu lúa mạch. Tiêu Lang muốn cho Thư Uyển nhẹ nhõm một chút, nuôi thật tốt để lập gia đình.

Vốn là Tần thị đang đưa lưng về phía Tiêu Lang cọt nòi, nghe vậy nước mắt bỗng chốc liền rơi xuống. Nàng lặng lẽ lau một cái, đợi đến lúc bình tĩnh, liền buông bàn chải trong tay, xoay người nói với Tiêu Lang: "A Lang, người qua đây, bá mẫu có lời nói cho người." Thắng đi vào hậu viện.

Tiêu Lang nghe giọng của nàng rất trịnh trọng, lập tức vội vàng đi theo.

Thư Lan mở tròng hai mắt, lặng lẽ dời đến bên cạnh cửa sau, nghiêng tai lắng nghe, nẫu thân muốn cùng ác lang nói nhỏ cái gì, còn không cho nàng biết?

Từ trước viện Thư Uyển đi vào, nhìn thấy muội muội như kẻ gian nấp tại nơi đó, bắt đầu dĩ cười cười, xoay người phát hiện nôi còn chưa rửa xong, liền cầm bàn chải lên rửa. Nếu như không có ngoài ý muốn, về sau A Lang sẽ phải ở tại nhà bọn họ rồi, thật may là năm trước phụ thân mở rộng hai bên nhà hai cái gian phòng, phía đông thì làm kho chứa đồ, phía tây đơn độc cho đệ đệ ở, trước mắt đệ đệ không ở nhà, vừa đúng có thể cho A Lang. A, không đúng, vẫn là hai tỷ muội các nàng chuyển vào trong phòng đi, như vậy ra vào dễ dàng một chút. Nghĩ tới làm ngay, Thư Uyển thu thập xong phòng bếp, liền đi vào đi chuyển chần đệm.

Hậu viện, Tần thị dịu dàng đối với Tiêu Lang nói: "A Lang, người chơi cùng A Lan từ nhỏ tới lớn, lại thông minh hiểu chuyện, ta với bá phụ người vẫn đối đãi người như con trai ruột. Hôm nay cha người đi, bá mẫu không đành lòng xem người một người cô linh, nếu người không ghét bỏ, cho bá mẫu nhận nghĩa tử được không? Về sau ăn ở chỗ này, cũng coi là làm bạn với A Lan."

Nàng vốn định nhận thức Tiêu Lang như nhi tử, nhưng trượng phu nói rất đúng, mặc dù nuôi con thân thiết hơn, cũng là muốn sửa họ, Thủ Vọng bọn họ chỉ có một nhi tử, tại sao có thể sửa họ đây? Cho nên, không thể làm gì khác hơn là nhận hán làm nghĩa tử, chừng những thứ này đều cho người khác nhìn, nàng đối đãi Tiêu Lang như thân sinh là được.

Tiêu Lang nghe xong, trong đầu ý niệm đầu tiên trời lên chính là, nếu như hán cùng lười nha đầu thành huynh muội, sẽ không có cách nào cưới nàng rồi. Mặc dù, hán rất muốn cùng người Thư gia ở cùng một chỗ.

Không dám nhìn thẳng ánh mắt của Tần thị, hán cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Bá mẫu, ta hiểu biết rõ các người rất tốt với ta, nhưng là, ta thật sự không kêu ra miệng."

Tần thị không nghĩ tới phải nhận được câu trả lời này, sau khi ngẩn người ngẩn người, ôm cổ Tiêu lang: "Đứa bé đáng thương, không kêu ra miệng cũng không cần kêu, bá mẫu sẽ không làm khó người, người an tâm ở tại nơi này là được." Cha ruột vừa mới chết, hán là đứa bé có hiếu từ làm sao gọi người khác là cha mẹ, là nàng suy tính không chu toàn.

Người mũi thơm ngát nhàn nhạt quen thuộc, lỗ mũi Tiêu Lang không khỏi có chút ê ẩm, hán nghĩ gặt đầu đồng ý, nhưng lý trí mách bảo hán, hán có nhà, không danh không phận dời đến Thư gia, người khác sẽ đàm tiếu, trừ phi. Hán có lý do phải dọn vào.

Thư Lan núp ở phía sau cửa nghe lén chỉ cảm thấy trái tim nhỏ nhảy rầm rầm rầm không ngừng, giống như sau một khắc sẽ nhảy ra. Mẫu thân thật là quá. quá thiên vị, tại sao có thể để ác lang kia dời đi qua đây? Nàng tránh hán còn không kịp nữa, nếu để cho hán cùng mình ở chung một mái nhà, sợ rằng nàng ngủ cũng không được an ổn đi! Còn có Tiêu Lang cái tên vô lại đó, nhất định sẽ thừa cơ hội này nương nhờ!

Thư Lan thở phào nghĩ tới, nàng đã có thể đoán được cuộc sống bi thảm sau này rồi.

Nhưng ngay khi nàng hết sức bình tĩnh, chợt nghe Tiêu Lang trầm thấp khàn khàn cự tuyệt nói: "Bá mẫu, ta nghĩ là ta muốn ở nhà chúng ta."

Ngay sau đó, một bóng người liền tựa như gió từ bên cạnh nàng chạy tới.

Thư Lan sửng sốt nhìn bóng lưng Tiêu Lang, đồng thời thở phào, lại có một chút đau lòng thay hán, thì ra là không bỏ được nhà bọn họ!

Hôm sau trời vừa sáng, Tiêu Lang lại tới sớm một chút, điều này làm cho Tần thị một đêm lo lắng hoàn toàn yên lòng, nàng thật sợ trong lòng Tiêu Lang chứa vương mặc, không muốn tới nữa.

Người một nhà thật chính tề lên đường đến ruộng lúa mạch.

Mùa hè, cho dù là sáng sớm, ánh mặt trời cũng chói mắt, đám người Tần thị sớm một chút liền đội nón cỏ che nắng lên, thế nhưng ánh mặt trời chiếu nghiêng vẫn đến đuôi mắt, chưa đi được mấy bước, mồ hôi liền chảy xuống theo thái dương.

Thư Mậu Đình quay đầu lại liếc mắt nhìn, cố ý đi chậm lại, đi bên trái vợ con, sử dụng hán bả vai có vẻ hơi gầy gò chặn lại ánh mặt trời chói mắt, ánh mắt nhìn thê tử mang theo tia áy náy, nàng là đại tiểu thư ăn sung mặc sướng, lại bỏ phú quý, cùng hán tới trong thôn sống khổ.

Cảm nhận được chồng sẵn sàng, trên khuôn mặt mỹ lệ của Tần thị hiện lên đo hồng nhàn nhạt, mặc dù đã là mẫu thân ba đứa hài tử rồi, nhưng năm tháng không có lưu lại quá nhiều dấu vết ở trên người nàng. Ở trong mắt Thư Mậu Đình, cho dù thê tử mặt hơi tối, tay mềm mại cũng hiện đầy vết chai, vẫn là nàng thiếu nữ lớn mặt ban đầu đo mặt đuôi kip cửa Tần gia, hỏi hán có hôn phối chính chưa.

Có lẽ, khi đó nếu hán không có rời đi dưới con nóng giận, hiện tại có thể cho nàng giàu sang.

Không, nếu như như vậy, hán sẽ không gặp phải nàng.

Thư Mậu Đình ôn hòa cười một tiếng, gơ tay lên thay thê tử kéo vành nón xuống dưới.

Tiêu Lang, Thư Lan cùng Thư Uyển đi ở phía sau của bọn họ, trừ lười nha đầu cúi đầu lìm đim, hai người khác cũng chú ý tới Thư Mậu Đình che chở cho Tần thị.

Thư Uyển mím môi cười yếu ớt, nàng vẫn cảm thấy cha mẹ là một đôi hạnh phúc nhất trong thôn, mặc kệ cha mang về nhà bao nhiêu tiền xem bệnh, mẫu thân vĩnh viễn cười ngênh hân, mặc kệ tính khí mẫu thân nóng nảy cỡ nào, cha nhất định sẽ lắng nghe, cho đến mẫu thân ngượng ngừng tiêu mất lửa. . . .

Tiêu Lang rũ mắt xuống, liếc mắt bóng dáng Thư Lan đi một mình.

Hôm nay nàng mặc một thân áo váy xanh nhạt, một tay được Thư Uyển dắt, một tay xách theo cái rổ nhỏ Tần thị mua cho nàng, để nhặt bông lúa dùng. Trên đầu đội nón cổ mới vàng nhạt, bởi vì nàng cúi thấp đầu, chỉ lộ ra cằm trắng nõn khéo léo, cùng phần lớn cái cổ tuyết trắng. Tiêu Lang có thể tưởng tượng ra nét mặt của nàng dưới mũi, nhất định là còn buồn ngủ, mơ mơ màng màng.

"A Lan, ta cầm rổ thay ngươi thôi."

Tiêu Lang nhỏ giọng nói, không đợi Thư Lan trả lời, đưa tay lấy đi rổ trong tay nàng, cố ý đặt vào tay nhỏ bé của nàng, khô ráo mát mẻ, giống như hân nghĩ. Từ trước đến giờ lười nha đầu là sợ lạnh không sợ nóng, mùa đông hận không được vùi trong chăn ấm ngủ cả ngày, không bị đánh cũng không ra ngoài. Mùa hạ nàng cũng không có ý kiến gì, dù nóng bức cỡ nào cũng có thể ngủ được an ổn, hơn nữa nàng không giống người khác đi một chút ra mồ hôi, trên người mát mẻ, để cho hân chỉ muốn ôm nàng đi.

Đáng tiếc, bây giờ không phải là thời điểm chiếm tiện nghi, hân lưu luyến dọc theo bàn tay trắng nõn vuốt nhẹ xuống, đoạt rổ lại.

Một lát sau Thư Lan mới phản ứng được, nghiêng đầu nhìn Tiêu Lang một cái, ánh mắt có chút mờ mịt, nghĩ không ra vì sao Tiêu Lang giúp nàng. Cũng may từ trước đến giờ nàng lười phải suy tư, rất nhanh sẽ cúi đầu, tiếp tục vừa đi vừa lìm đim.

Đầu bờ ruộng có một cây dương thụ, Thư Uyển trải tấm vải bố, để muối muối ngồi ở phía trên, nàng liền đứng ở bên cạnh Tiêu Lang chuẩn bị nhổ lúa mạch. Mặc dù dùng lười hái cắt nhẹ một chút, nhưng gốc rễ lại ở trong đất, còn phải lại đào một lần mới có thể trồng ngô, không bằng lấy tay rút ra cho bớt việc.

"Uyển tỷ, ngươi cùng A Lan nhặt bông mạch đi, loại việc tốn sức này không cần ngươi làm đâu." Tiêu Lang ngăn ở phía trước nàng, mặc kệ Thư Uyển nói gì, chính là không để cho nàng động thủ.

Thư Uyển bất đắc dĩ nhìn Tiêu Lang cao bằng mình, không thể làm gì khác hơn nói: "Được, ta không nhổ, mà ta bỏ lại lúa mạch cho ngươi, việc đó cũng không cần hơi sức!" Một bộ dáng nhất định động thủ.

Tần thị nghe động tĩnh bên này, quay đầu hướng Tiêu Lang nói: "A Lang, ngươi sẽ để cho Uyển tỷ giúp ngươi đi, nàng không ở không được!" Hai người nữ nhi này nha, tính khí thật là khác nhau một trời một vực, một không cần phải nói cũng chủ động thay nàng làm việc, một muốn lấy quả hạnh dụ dỗ mới bằng lòng nhặt bông lúa mạch giúp một tay. Nếu có thể đều làm thật tốt!

Tiêu Lang cũng biết tính tình Thư Uyển, liền gật đầu đáp, khom lưng làm, tốc độ không chậm so với Thư Mậu Đình, hơn nữa có Thư Uyển buộc cây lúa thay hân, hai người thể nhưng giành trước một bước.

Thời điểm một nhà Trương thị sáu người đi ngang qua, xa xa liền nhìn thấy Tiêu Lang ra sức làm việc.

Tiêu Vinh Giang làm như không nhìn thấy, bước nhanh đi về phía trước, Tiêu Thủ Vận nhú nhú mày, thật cũng không nói gì. Thủy Hà dẫn đệ đệ cùng yên lặng đi sau lưng bọn hân, chỉ có Trương thị cùng tiểu nữ nhi Liên Hoa chậm lại.

Liên Hoa tám tuổi bắt mắt bĩu môi, dặt tay áo Trương thị hỏi: "Mẹ, ca ca làm gì làm việc thay người khác, không làm việc thay chúng ta à?"

Trước kia nàng cũng không biết Tiêu Lang chính là ca ca nàng, chỉ là đơn thuần ghen tỵ. Thư Lan có hai nam hài cho nàng chỗ dựa, đặc biệt là lúc nàng giành đồ Thư Lan, vô luận là Tiêu Lang hay Thư Triền, cũng sẽ giúp Thư Lan. Mà có một lần, nàng bị Thư Triền đẩy ngã thì xa xa mẫu thân liền chạy tới đây, ngoài miệng mắng Tiêu Lang không có lương tâm, mặc cho người khác khi dễ muối muối thân thúc bá, khi đó nàng mới biết, thì ra là Tiêu Lang là ca ca của nàng.

Từ đó về sau, Liên Hoa sẽ ngọt ngào làm nũng với Tiêu Lang, kỳ vọng có thể đoạt lại hân bên cạnh Thư Lan, kỳ vọng Tiêu Lang cũng sẽ cưng chiều nàng, khi tóc nàng rối có thể cột đuôi sam cho nàng, thời điểm nàng lười phải đi bộ thì cõng nàng. Nhưng, mặc kệ nàng cố gắng cỡ nào, Tiêu Lang đều chỉ sẽ dùng ánh mắt chán ghét nhìn nàng, Liên Hoa giận đến không được, bắt Tiêu Lang không được, liền oán giận toàn bộ trên người Thư Lan, nhận định là Thư Lan đoạt đi tình huynh muội thuộc về nàng.

Nếu mọi người Thư gia đi ra, lười nha đầu này khẳng định cũng tới.

Nàng nhìn một chút nơi đầu bờ ruộng, quả nhiên phát hiện Thư Lan tựa vào trên cây lìm đim.

Người lười biếng như vậy, trừ bộ dạng xinh xắn, điểm nào nàng so ra mà vượt mình?

Trong mắt Liên Hoa thoáng qua ghen ghét cùng số tuổi không hợp, thừa dịp Trương thị không chú ý, thật nhanh nhắt lên tảng đá lớn chùng quả trứng gà ven đường, mặt ngoài tảng đá lồi lõm, nếu như bị đập trúng, nhất định sẽ rất đau chứ?

Nhìn một chút mọi người trong đất cúi đầu bận rộn, lại đi qua bò ruộng Thư gia, nàng dùng hơi sức toàn thân, ném tảng đá hung hăng tới đầu Thư Lan!

Tác giả có lời muốn nói: A Lan nhà ta sẽ nhất bông mạch nha. ◯__◯b mờ hôi

Khụ khụ, phải báo cho mọi người một chuyện, dưới sự ủng hộ của than môn, biên tập nói cho ta thứ ba tham gia v, yêu cầu ngày đó mỗi ngày 3 chương!

Có thể tham gia v, ta đây vui mừng như điên, nhưng nghe nói mỗi ngày 3 chương, ta đây lập tức ỉu xiu.

Bởi vì tốc độ gõ chữ nhanh như rùa, hết cách rồi, ta đây đi theo người khác hỏi thăm một chút lệ thường, sau đó chuẩn bị 17 nghỉ một ngày (đây là số 16 Cập Nhật), sau đó 18 bùng phát! Cụ thể thời gian đôi mới còn không xác định, nhất định là trước buổi trưa kia, sau đó về sau cũng liên đôi mới cái điểm kia, mọi người rút cuộc không cần đợi chương nửa đêm rồi, lỗi a.

Không phải ta đây không muốn tăng thêm, là thật vô lực, nếu để cho mọi người thất vọng, đặc biệt là vị số 17 sinh nhật, ta đây vô cùng xin lỗi!

Lần đầu tiên ở jj viết sách, có thể tham gia sớm như vậy v, thật toàn dựa vào sự ủng hộ của mọi người, cũng hi vọng mọi người có thể tiếp tục ủng hộ.

Che miệng đàn, không biết nên nói gì, tiếp tục cố gắng viết chuyện xưa đi, ngủ ngon,

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưỡi Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngoại truyện nhỏ

Hỏi: Vì sao Thư Lan sợ Tiêu Lang như vậy, sao phải trốn tránh hẩn như vậy?

Đáp: Băng dày ba thước.

Mùa hè lúc năm tuổi, thời tiết vô cùng nóng bức, mỗi khi chạng vạng tối, người trong thôn đều ngồi dưới tàng cây hóng mát, tán chuyện đông tây, cho tới khi màn đêm buông xuống, mới tốp năm tốp ba đi về nhà ngủ.

Tần thị ngồi tán gẫu với Lam thị dưới tàng cây hòe lớn bên bờ sông, Thư Uyển mười tuổi phe phẩy cây quạt nhỏ ngồi cạnh mẫu thân, bộ mặt nghiêm túc nghe hai người nói tới mẹ chồng bắt nạt con dâu như thế nào, thiếu phu nhân nhà nào đó thu thập tiểu nha hoàn bò lên giường ra sao, sau đó lời nói lại chuyển tới bây giờ ở trần trên đang lưu hành loại váy gì.

Sắc trời vẫn chưa tối hẳn, Thư Mậu Đình ngồi đối diện Tiêu Thủ Vọng bên cây hạnh trong sân, vừa tán gẫu, vừa đánh cờ, thỉnh thoảng nhắc đến Thư Triển đi học ở trần trên.

Đúng lúc đó, Tiêu Lang đi từ cửa vào.

“Bá phụ, A Lan có ở nhà không ạ? Con hái được hai quả đào trong núi.”

Thư Mậu Đình không ngẩng đầu, “Ở trong phòng đó, con đi xem xem nàng tỉnh dậy chưa.”

“Ồ!” Tiêu Lang ôm túi xách chạy vào trong.

Trong phòng, ánh sáng mờ mờ, Tiêu Lang vén màn trúc lên, đã nhìn thấy Thư Lan nằm quay đầu phía tây, giường đặt gần lò sưởi, hai chân dang ra hình chữ bát (八) mặc một cái quần tơ lụa màu trắng, phía trên chỉ mặc cái yếm hồng thêu hoa mẫu đơn, hai cánh trắng nõn tựa củ sen khoác lên đầu, loại tư thế này, thật không biết nàng làm thế nào mà ngủ được!

Hắn lặng lẽ đi tới, cõng giày lên giường, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đang ngủ của nàng một lát, đưa tay nắm cái mũi nàng.

“Uhm.” Thư Lan uốn éo vặn vẹo cái đầu, cố gắng tránh thoát thứ làm nàng không cánh nào hô hấp, nhưng quay mấy lần cũng không thành công, càng lúc càng khó chịu nàng đành phải mở mắt, mơ hồ, nhìn thấy một bóng đen ngồi ở bên cạnh.

Nàng mở to hai mắt, sau một khắc mới thấy rõ bóng đen kia là ai, há mồm muốn hét to.

Tiêu Lang sớm có chuẩn bị liền che miệng nàng, cười nói: “A Lan, đừng sợ, lần trước là ta không đúng, ngươi yên tâm, về sau ta sẽ không bao giờ bắt nạt ngươi nữa.”

Thư Lan ô ô kêu lên hai tiếng, tất cả mờ mịt trong mắt đều là không tin, ngày đó nếu không phải vận khí nàng tốt, chắc đã bị hẩn chìm chết đuối rồi!

Tiêu Lang liền lấy ra hai trái cây màu xanh, thấy Thư Lan nhìn trái cây chằm chằm, từ từ buông tay ra, đem trái cây đưa tới trước người nàng: “Ngươi

xem, chính ta tìm được một cây đào trên núi, phía trên kết hai trái đào, ta cố ý hái về cho người ăn, đủ tốt chưa?”

Thư Lan nuốt một ngụm nước bọt, chống tay ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn Tiêu Lang, có chút không xác định hỏi: “Thật là cho ta ăn?”

Tiêu Lang dùng sức gật đầu, đem đồ vật đưa tới, “Hai ta mỗi người một quả, người chọn trước!”

Thư Lan lập tức ngon lành bật cười ra tiếng, để cho nàng chọn trước, vậy nhất định là hắn nói thật, liền ngọt ngào làm nũng: “Lang ca ca thật tốt.” Đưa tay ra lấy trái vừa to vừa tròn, trong lúc ấy còn len lén nhìn nét mặt Tiêu Lang, thấy hắn thủy chung đều là bộ dáng cười mị mị, hoàn toàn yên tâm rồi, nắm lên trái cây liền cắn xuống.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, trong miệng tràn ngập tư vị vừa chua vừa chát.

“Phù!” Nàng khom lưng nhỏ ra miếng đào vừa cắn, oa oa khóc lên, “Người là tên lừa gạt.”

Nghे tiếng động, Thư Mậu Đình bước nhanh đến, thấy Thư Lan vừa lau miệng vừa khóc, đau lòng vội ôm lấy nữ nhi vào trong lòng, “Đang yên lành sao lại khóc, không phải ca ca tới đưa cho con quả đào ăn sao?” Cúi đầu nhìn Tiêu Lang, thấy hắn mờ mịt luống cuống nhìn vật trong tay, hiển nhiên cũng không rõ vì sao nữ nhi khóc.

Thư Lan ôm cổ Thư Mậu Đình tố cáo: “Cái gì mà đào rừng, đáng chết đi, hắn cố ý!”

Sao quả đào lại đắng?

Thư Mậu Đình càng cảm thấy nghi ngờ, khom lưng nhắt lên trái cây bị nữ nhi cắn một phát vút trên mặt đất, chỉ liếc mắt một cái, ông liền không nhận được cười lên ha ha: “Hai cái đứa đàn này, quả đào gì chứ, đây là hột đào, vỏ màu xanh bên ngoài này cũng không thể ăn!”

Tiêu Lang “A” một tiếng, hết sức ngượng ngùng cúi thấp đầu nói xin lỗi: “Bá phụ, làm hại A Lan ăn đồ linh tinh, vậy, nàng ăn cái đó liệu có sao không? Có thể bị đau bụng không?” Biểu cảm lo lắng không lời nào có thể miêu tả được.

Thư Mậu Đình xoa xoa đầu hắn, ôm nữ nhi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Không có việc gì không có việc gì, súc miệng là hết thôi.”

Sắp bước ra ngưỡng cửa thì Thư Lan quay đầu nhìn lại phía Tiêu Lang, thì ra hắn cũng không biết là hột đào.

Kết quả đúng lúc nhìn thấy Tiêu Lang hướng nàng quơ quơ trái cây trong tay, khóe môi nhếch lên cười hả hê.

“Cha, hắn cố ý!” Thư Lan tức giận quát lớn trong ngực Thư Mậu Đình.

Thư Mậu Đình vỗ vỗ lưng múp míp của nàng, ôn hòa trách mắng: “Đừng nói nhảm, A Lang đối với con tốt nhất, có cái gì ngon cũng chia cho con ăn, hiện tại chỉ là nhìn nhầm thôi.”

Tác giả có lời muốn nói: người ta một bữa không ăn liền đói tới hoảng, ta một ngày không ăn gì càng hoảng hơn!

Từ sau khi quyết định ngưng số 17, ta đây liền khó chịu cả người.

Vừa muốn tồn cáo vừa muốn cập nhật, hết cách rồi, ta đành cho ra một tiểu ngoại truyện điều hòa một chút.

Số chữ không nhiều lắm, mọi người nhét kê răng trước, ngày mai có thể đọc chương mới rồi!

Mọi người cảm nhận được ta đang yêu sao?

Có cảm giác vui mừng sao?

Người qua đường Giáp, sinh nhật vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thu hoạch lúa mạch (hai)

Cho dù là cô gái nhỏ không hiểu tình yêu, họ cũng sẽ ghen ghét, ghen tỵ nhìn người khác tốt hơn chính mình, đáng yêu hơn so với mình, so với mình tốt số hơn.

Thư Lan có nhiều váy tơ lụa thịnh hành trong trấn cùng đồ trang sức kim ngọc, gương mặt ngày thơ nhiều người thích, còn có người nhà của nàng thương nàng cưng chiều, cùng Tiêu lang.

Cũng chỉ có lẽ mừng năm mới thì mới ăn mặc bộ đồ mới, công việc trong nhà phải giúp một tay hết thảy làm Liên Hoa ghen tỵ.

Cho nên, trong nháy mắt ném đá ra, nàng thật lòng hi vọng hòn đá kia có thể đập trúng Thư Lan, tốt nhất nên ở trên mặt của nàng, nhìn nàng biến dạng còn có sau này không có người thích!

Nguyên vọng tốt đẹp thế nhưng, thực tế cũng là tàn khốc.

Nói cho cùng, nàng chỉ là một tiểu cô nương tám tuổi, muốn trúng còn phải luyện tập, vì vậy, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn hòn đá kia "Bùm" một tiếng đập trúng cây khô, sau đó bắn ngược rơi trên mặt đất.

Cây khô chấn động khiến Thư Lan tỉnh táo lại, nàng mê mang nháy nháy mắt, phát hiện Thư Uyển bọn họ đã đi ra rất xa, trong ruộng lúa mạch từng bó mứa mạch dựng lên cao, tựa như từng dãy người nhỏ, phía trên là bông mạch rậm rạp rồi bù, cột thân lúa mạch thành cọng dây thừng, phía dưới nhìn như vừng vàng cắm trên mặt đất, thật ra thì nhẹ nhàng một cái, là có thể đẩy nó tới.

Bên tai có tiếng bước chân nhỏ dần dần đi xa, Thư Lan tùy ý nghiêng đầu đi nhìn, chỉ nhìn thấy hai bóng lưng một cao một thấp. mở miệng ngáp, nàng dụi mắt, xóc cái rô nhỏ ở một bên, đứng dậy đi tới mẩu đất của Thư Mậu Đình, khom lưng nhặt bông lúa mạch lên. Mẩu thân nói rồi, nhặt một rô lúa mạch, là có thể đổi hai trái cam vàng và quả hạnh, nàng muốn tranh thủ nhiều nhất một chút.

Trong ruộng lúa mạch có hơi thở bùn đất mát mẻ, trộn đều nhàn nhạt hương mạch, rất là dễ ngủ.

Nghĩ đến khuya về nhà là có thể ăn quả hạnh rồi, tâm tình Thư Lan rất tốt, động tác cũng càng nhanh, chỉ chớp lát sau liền đuổi theo Thư Mậu Đình. Nàng không để ý đến phụ thân trước mặt đang làm, giờ rô bên cạnh lên trước mặt Tần thị, lớn tiếng nói: "Nương, người xem ta lượm nhiều như vậy!"

Tần thị ngồi thẳng lên, dùng khăn lau đi mồ hôi hột theo khuôn mặt chảy xuống, quay đầu lại nhìn về phía Thư Lan cầm cái rô trong tay, thấy bên trong đã gần một nửa bông mạch, cười khen nàng: "Hôm nay động tác A Lan rất nhanh nha, tốt lắm, người lại đi nhặt đi, rô đầy liền đổ bông mạch xuống sọt." Cúi đầu lại bận rộn.

Thư Lan không đi, nàng sững sờ nhìn Tần thị.

Khuôn mặt nàng trắng nõn bị phơi đỏ bừng, dưới mũ tóc rơi dính vào cái trắng sáng bóng lên, nhìn qua hết sức khổ cực. Nàng khom người, buổi tối đôi tay ôm nàng ngủ kia đang ghim chặt một đám thân mạch, sau đó dụng lực nhổ ra ngoài, làm động tác này thì gân xanh trên cổ tay nàng có thể thấy rõ. Thân mạch nhổ ra ngoài, trước nàng sẽ chia làm hai bó chụm lại buộc dây thừng đặt ở trên đất, sẽ đặt thân lúa mạch mới nhổ ra ở trên mặt, đợi đến khi tích góp từng tí một nhiều hơn, sẽ trở thành một bó, dựng đứng trong đất. Cũng chỉ có vào lúc này, nàng mới có cơ hội đứng thẳng người, trong nháy mắt lúc nàng buông bó mạch ra, Thư Lan phát hiện lòng bàn tay của nàng đỏ bừng, đặc biệt là ngón tay, giống như bị sợi dây ghì chặt.

Nhìn lại một chút động tác Tần thị đỡ eo lau mồ hôi, Thư Lan đột nhiên cảm thấy rất đau lòng.

"Nương. . . ." Nàng không nhịn được hô một tiếng.

Tần thị vừa nhổ ra lúa mạch vừa quay đầu lại nhìn nàng: "Làm sao rồi?"

Thư Lan buông rô trong tay, chạy chậm tới, cầm tay của nàng nhìn một chút, ngừng đầu nghiêm túc nói: "Nương, người dạy cho ta nhổ lúa mạch đi, ta giúp người làm tiếp, người đi nghỉ một lát." Con người hết sức trong trẻo khẳng định nhìn Tần thị.

Đây là lần đầu tiên nữ nhi chủ động mà ra giúp một tay.

Lời nói mềm nhũn an ủi hơn bất cứ điều gì khác, Tần thị cảm thấy mệt mỏi cả người tựa như đều biến mất. Nàng ngồi chồm hóm xuống dùng sức ôm Thư Lan xuống, ôm hôn khuôn mặt trắng hồng của nữ nhi, mới cười nói: "Không cần, A Lan giúp nương nhặt bông mạch là đủ rồi, thay nương tiết kiệm không ít chuyện đấy."

Người chính là như vậy, càng không có được đồ, lại càng muốn lấy được, một khi có, tất nhiên không thể coi trọng. Tần thị vẫn hy vọng tiểu nữ nhi hiểu chuyện, hôm nay Thư Lan thật nói hỗ trợ, nàng lại không muốn nữ nhi bảo bối từ trước đến giờ ăn sung mặc sướng chịu khổ. Cũng không phải nàng thiên vị Thư Lan, chỉ cam lòng lại để cho Thư Uyển làm việc, mà Thư Uyển làm trưởng nữ, Tần thị không thể không dựa vào Thư Uyển giúp nàng chia sẻ việc nhà chăm sóc đệ muội, sau đó dần dần là thói quen, huống chi bản thân Thư Uyển là người hiểu chuyện. Mà lúc này không cần thiết để cho Thư Lan động thủ, dĩ nhiên Tần thị sẽ không để cho nàng chịu khổ, vậy tất cả cũng là phúc lợi của con út thôi.

Thư Lan có chút không tin, nhặt bông mạch rất đơn giản, có thể đến giúp mẩu thân cái gì?

"Mau đi đi, tỷ tỷ của người bọn họ bên kia vẫn chờ người nhặt!" Tần thị thấy nữ nhi giữa đầu nghi ngờ đang nhìn mình, cố ý thúc giục.

"A, vậy ta nhặt hết trở lại giúp nương!" Thư Lan thanh thúy nói, lấy tốc độ nhanh hơn nhặt lên bông mạch. Loại cảm giác này rất kỳ quái, giống như có thể để cho mẫu thân nhẹ nhõm một chút, nàng coi như mình thật mệt mỏi cũng không còn quan hệ, không trách được tỷ tỷ ưa thích giúp mẫu thân làm việc như vậy đấy.

Chờ Thư Lan đi xa, Thư Mậu Đình vẫn nghe lén động tĩnh bên này lập tức quay đầu, nhìn thấy bộ dạng thê tử mặt nở nụ cười tư mỹ, có chút ghen ghét ai oán nói: "Đều nói nhi tử thân mẹ ruột nữ thân cha ruột, A Lan đã có thể biết yêu thương nương nàng, trong mắt căn bản không có ta đây, cũng không nghe nàng nói muốn giúp ta một chút!"

Tần thị mặt tràn đầy niềm cười liếc hần một cái, nhỏ giọng sáng giọng: "Đừng lăm lòi, cũng không sợ bị đứa bé nghe chuyện cười nguoi, hừ, nữ nhi không thân cận cha, nhưng A Uyển làm cho nguoi tận mấy đôi giày đầu rồi, chưa từng nghe nàng nói thăm làm cho ta!" Về phần đứa con trai kia, hai năm qua mới thấy chừng chạc chút, khi còn bé treu tức nàng không ít!

Thư Mậu Đình lập tức không tìm được lời nói, mỗi lần A Uyển làm giày cho mình, sau lưng thê tử cũng sẽ đổ nước chua cho hần, nàng cũng đúng, nếu muốn, nói rõ không phải là được, phải đợi A Uyển chủ động làm cho nàng.

Chỉ sợ thê tử tiếp tục tại đây dây dưa đề tài này, Thư Mậu Đình buồn bã nhìn một chút tiểu nữ nhi khom lưng nhặt bông mạch, quay đầu lại tiếp tục ngoan ngoãn mà vận động.

Có động lực, Thư Lan rất nhanh sẽ nhặt xong bông mạch sau lưng mấy người rồi.

Đổ bông mạch vào trong sọt, nàng ngẩng đầu nhìn coi, thấy bọn họ cách đầu ruộng rất xa, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, liền dúi đến ruộng lúa mạch chưa làm, nhớ lại động tác Tần thị nhổ lúa mạch ra, mình thử nhỏ .

Dùng sức nhổ ra, không động, lại dùng sức, tay cũng siết thấy đau rồi, lúa mạch non vững vàng sinh trưởng ở trong đất như cũ, chỉ có phía ngoài cùng bị nàng lôi ra ngoài, cổ tình hay là gãy mất nửa đoạn.

Thư Lan tức giận cắn cắn môi, cúi đầu mà xem xét, lòng bàn tay đều đỏ!

Như vậy cũng làm cho lòng tay nàng đau xót, cha mẹ bọn họ nhiều khổ cực lắm!

Thư Lan khó khăn đứng tại một đầu, đột nhiên cảm thấy mình rất vô dụng, cũng không nhổ lúa mạch ra được.

Nhưng vào lúc này, Thư Uyển chợt đứng dậy, xa xa phát tay: "A Lan, đem bình nước tới, tỷ tỷ khát nước!"

"Nha." Thư Lan phờ phạc mà đáp một tiếng, tìm được bình nước đặt ở bên cạnh sọt, giơ lên đi tới trong đất.

Tiêu Lang cùng Thư Uyển đều dừng lại, ngồi dưới bóng của những bó lúa mạch, chờ Thư Lan lấy nước tới đây.

"Đây, cho nguoi." Thư Lan đưa bình nước cho Thư Uyển, liền quay đầu muốn trở về.

Thư Uyển kéo tay nàng lại, lời người trở lại, trước đưa bình nước cho Tiêu Lang, mới cười hỏi nàng: "Dáng vẻ gục đầu ủ rũ là làm sao? Là ngại nhặt bông mạch quá mệt mỏi sao? Chờ, để tỷ giúp nguoi đi nhặt." Bởi vì nàng ngồi, không thể làm gì khác hơn là ngửa đầu nhìn Thư Lan, sống mũi hai bên cao thẳng nổi một tầng mồ hôi mịn, còn có hột mồ hôi lớn chừng hạt đậu từ thái dương chảy xuống.

Thư Lan bĩu môi, bộ dạng muốn khóc lên lại không muốn khóc, cúi đầu móc ra tiểu khăn tay của mình lau mồ hôi giúp Thư Uyển, "Tỷ, nguoi mệt lắm rồi chứ? Đều là ta đàn, gì cũng không làm, cũng không nhổ lúa mạch được." Nói tới chỗ này cũng không nói được nữa, nước mắt trong suốt không ngừng chế được tràn mi.

Thư Uyển sợ hết hồn, êm đẹp, làm sao đột nhiên lại khóc đây?

Suy nghĩ lời nói Thư Lan một lần, tựa như đoán được cái gì, bắt được bàn tay của muội muội nhìn một chút, không khỏi cười mà nói: "Nha đầu ngốc, nguoi mới mười tuổi, nào có hơi sức nhổ lúa mạch? Còn phải qua hai năm mới có hơi sức, tỷ tỷ cũng là mười hai tuổi mới nhổ được đấy!"

Ánh mắt Thư Lan sáng lên, lập tức nước mắt liền dừng lại, không xác định hỏi: "Có thật không?"

"Không tin nguoi hỏi A Lang!" ánh mắt Thư Uyển lom lom nhìn.

Thư Lan không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Tiêu Lang, lại thấy hần đang một tay nhấc bình nước, ngược đầu uống nước, chuỗi nước trong suốt từ bình chảy xuống miệng, một giọt không rơi ra khi hần mở miệng lớn, cổ họng hần nơi đó càng không ngừng động, gò má màu lúa mạch cực kỳ đẹp mắt, đặc biệt là đường cong gương mặt gầy gò, cảm đôi so với Chu Nguyên Bảo dễ nhìn hơn nhiều.

Đã thật lâu Thư Lan không dám nghiêm túc quan sát bộ dáng Tiêu Lang, mỗi lần gặp mặt, chỉ cần chống lại ánh mắt sâu thẳm, nàng đều sợ phải lập tức cúi đầu, đối với ấn tượng duy nhất về dung mạo hần, chính là hần rất đen.

Bên kia Tiêu Lang uống hết nước, thấy Thư Lan đắm đắm mà nhìn chăm chăm vào mình, trong mắt còn không có che giấu kinh ngạc, tựa như lúc nàng nhìn thấy con vẹt kia, trong lòng không khỏi có ba phần đắc ý, ba phần vui vẻ, bốn phần cũng là tức giận, hai người ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ nàng mới phát hiện dung mạo hần rất khá sao? So với Trình Khanh Nhiễm mặt trắng nõn cùng Chu Nguyên Bảo đầu heo mập kia tốt hơn nhiều!

Nghĩ như vậy, trong mắt không khỏi toát ra vẻ hung ác.

Trên người Thư Lan run lên, lập tức tỉnh táo, bĩu môi, cũng không truy cứu rốt cuộc mấy tuổi Thư Uyển mới có thể nhổ ra lúa mạch rồi, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hần.

Tình huống không có Chu Nguyên Bảo, hàng ngày Tiêu Lang thích xem bộ dáng Thư Lan xinh đẹp chu mỏ tức giận.

"A Lan, tới đây, ta cho ngươi xem đò tốt, bảo đảm ngươi sẽ thích!" Hân giao bình nước cho Thư Uyển, thẳng kéo Thư Lan, kéo nàng đi vào trong ruộng lúa phía trước.

Thư Lan vừa muốn hô to, chỉ thấy tỷ tỷ hướng nàng gật đầu một cái, giống như Tiêu Lang nói là sự thật!

Nhưng trong ruộng có thể có thứ gì tốt à?

Tâm Thư Lan rất hiếu kỳ bị câu ra ngoài, ngoan ngoãn mặc cho Tiêu Lang dẫn nàng đi.

Tiêu Lang mang theo Thư Lan đi tới một mảnh lúa mạch non hân cố ý chữa lại, ngồi xổm xuống, sử dụng ánh mắt ý bảo Thư Lan ngồi xổm xuống ở bên cạnh, sau đó mới đẩy lúa mạch non trước mắt ra, khoe môi tươi cười nhìn tới Thư Lan: "Ngươi xem!"

Thư Lan tò mò châu đầu nhìn, đợi thấy rõ tổ chim rồi bù cùng với mấy trứng cút xinh xắn bên trong thì không khỏi vui mừng nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Lang, "Đây là chim cút."

Tiêu Lang cười khẽ một tiếng, thật nhanh ở gần ngay trước mắt rơi xuống một nụ hôn trên môi, động tác nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, chờ Thư Lan kinh ngạc tròn to hai mắt, hân đã lui về, nhỏ giọng hỏi: "Thích không?" (: ta thích ta thích nha)

Cũng không biết là hỏi nàng thích những thứ trứng cút kia, hay là ưa thích hân thân cận. . .

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Vấn đề nuôi dưỡng

Bận rộn một ngày, từng bó lúa mạch được Thư Mậu Đình đẩy trên xe chở về, chất đống thật cao trên đất trống ở sau nhà.

Mảnh đất trống này chừng nửa mẫu lớn nhỏ, mặt đất chắc chắn bằng phẳng, Tần thị liền xử lý phía sau để có thể trải lúa ra. Chỉ là hai ngày sau phải vội xới đất để trồng bắp mướp, trước tiên chất lúa thành đống ở một bên, cũng may mấy ngày nay mặt trời gay gắt, không sợ bên trong bông lúa ẩm ướt.

Cơm tối Tần thị làm cháo nước, đậu xào thịt, một đĩa cà pháo muối, lại trộn một đĩa dưa chuột non, lại thêm trứng cút luộc, bày đầy bàn vuông nhỏ.

Bàn cơm đặt ở trong sân, Tần thị thu thập đồ xong, hướng sát vách hô: "A Lang, tới dùng cơm!"

"Đến rồi!" Tiêu Lang mới vừa tắm xong, quần khăn lông thành dây thừng chà lau thân thể, nghe được Tần thị gọi, ở trong phòng lớn tiếng trả lời.

Mặc dù đến buổi tối, thời tiết vẫn nóng nực, hân liền đổi áo choàng ngắn vải thô không có tay, đóng cửa đi tới.

Tần thị cùng Thư Mậu Đình ngồi đối diện, Thư Uyển ngồi một bên, để Thư Lan ngồi chung một chỗ cùng Tiêu Lang.

Bởi vì Thư Lan rất thích trứng cút, hơn nữa hai ngày nay Tiêu Lang không có khi để nàng, hơn nữa còn rất đáng thương, cũng không cự tuyệt, ngoan ngoãn ngồi trên băng ghế nhỏ ở bên cạnh bàn.

Một ngày mệt nhọc, lúc ăn cơm đã cảm thấy đặc biệt thỏa mãn, còn có gió đêm thổi qua nhẹ nhàng khoan khoái, trong sân hương quả hạnh phiêu tán mê người.

Thư Lan cúi đầu vội vàng bóc trứng cút, trên tay nhỏ bé dính đầy lòng trắng trứng, đợi nàng bóc xong, lòng trắng trứng cũng không còn dư lại bao nhiêu, nhìn trong tay trứng lòng lồi, nàng bĩu môi, ảo não thở dài.

Thư Uyển nhỏ giọng cười khẽ, đưa trứng mình mới vừa bóc tới, "Há mòn!"

"A." Thư Lan cười híp mắt hướng tỷ tỷ há cái miệng nhỏ nhắn, tiếp nhận trứng cút nho nhỏ, ăn xong rồi mới nói: "Ta ăn hai cái, tỷ tỷ ăn hai cái!"

Tổng cộng tám trứng cút, Thư Mậu Đình cùng Tần thị chia ra ăn một cái, còn dư lại cho ba đứa hài tử một người hai cái.

Hôm nay tiểu nha đầu rất hiểu chuyện, mấy người Tần thị nhìn chăm chú một cái, dùng ánh mắt biểu đạt ý tứ như nhau.

Thư Uyển chỉ ăn một cái, đẩy cái đĩa tới Tiêu Lang bên kia, "A Lang ăn nhiều chút, ngươi bây giờ chính là thời điểm cao lớn."

Tiêu Lang lắc đầu một cái, rất tự nhiên tùy ý nói: "Ta không thích ăn trứng, Uyển tỷ cũng đừng miễn cưỡng ta." Cầm một cái thả vào cái chén bên cạnh Thư Uyển, lại lưu loát bóc tốt một cái thả vào cái thìa trong chén Thư Lan, sau đó mới là người ăn cuối cùng.

Thư Lan nhìn hân một chút, lại cúi đầu nhìn lòng trắng trứng tròn bóng trong thìa, do dự một chút, trả trứng trở về, "Ngươi ăn đi, ngươi làm nhiều việc

như vậy, ăn nhiều một chút!" Có lúc, nhìn việc rất đơn giản, chỉ có đích thân làm mới biết khó khăn, ngay cả nàng đám nhỏ lúa mạch cũng không được, thế nhưng hần lại khom lưng liên tục nhỏ vài lũng. Hừ, nàng cũng không phải là người không biết điều, Tiêu Lang giúp mình làm việc, nàng mới không tham ăn trứng của hần.

Rõ ràng một câu rất đơn giản, Tiêu Lang lại cảm thấy ngực giống như bị cái gì đụng vào một phát, ầm ập, vẫn ầm ập đến đáy lòng.

"A Lan thật biết nghe lời !" Hần cười với nàng, không chút do dự ăn.

Tần thị mắt chứa dịu dàng nhìn ba đứa hài tử, trong lòng hết sức thỏa mãn.

Sau khi ăn xong, Thụ Mậu Đình đi tản bộ bờ sông, Tần thị cùng Thụ Uyển ở phòng bếp trong cộ nội, Thụ Lan đi theo Tiêu Lang tới cây hạnh, muốn hái quả hạnh ăn.

Cây hạnh cũng không phải là cao, nhưng bây giờ chỉ có mấy quả hạnh ở trên cao chín hoàn toàn, đều là Thụ Lan với không tới .

Tiêu Lang cúi đầu hỏi nàng: "Có muốn tự mình hái hay không?"

Thụ Lan gật đầu một cái, chợt cười một tiếng, "Vậy ta mang cái băng ghế trong nhà ra ngoài, đến lúc đó ta đứng hái ở phía trên!" Xoay người sẽ chạy đi.

Tiêu Lang một tay kéo người trở lại, lúc Thụ Lan đang khiếp sợ chậm rãi ngồi xổm xuống, quay đầu lại cười nói: "Lên đây đi, ta cõng ngươi."

Trong mắt của hần không còn che giấu dịu dàng khiến trong nháy mắt Thụ Lan ngây ngẩn cả người, nàng sững sờ nhìn ở bóng dáng trước mặt, đầu hần cao, coi như ngồi cạnh, đầu cũng ngang hàng cùng ngực nàng. Nhìn lưng đơn bạc ưỡn rất thẳng, hai cánh tay loã lồ đưa về phía sau, chờ nàng nằm lên, vòng chắc chắn của nàng.

Quý thần xui khiến, nàng lui về phía sau hai bước, cảnh giác nói: "Ngươi không phải là tính toán một lát để cho ta rớt xuống chứ?"

Tâm Tình Tiêu Lang lập tức biến mất hầu như không còn.

Hần bỗng chốc đứng lên, trầm mặc nhìn nàng một cái, nhắc chân sẽ phải rời khỏi.

"A, ngươi đừng đi, ta muốn ăn quả hạnh!" Thụ Lan không chút nghĩ ngợi níu lại cánh tay của hần, vừa mềm mềm mà nói: "không cho ngươi ném ta xuống đất đấy!"

Tiêu Lang nhất thời hiểu vì sao nàng hỏi như vậy rồi, nghĩ đến trước kia mình trêu chọc nàng, hần lập tức tha thứ Thụ Lan không tin tưởng, nghiêm túc nhìn nàng nói: "Ngươi yên tâm, từ nay về sau, ta cũng không khi dễ ngươi, nói được là làm được."

Những lời này Thụ Lan nghe không biết bao nhiêu lần!

Nàng nghi ngờ ngờ đầu hỏi "Vậy nếu là ngươi khi dễ ta phải làm gì đây?"

Tiêu Lang thích tiểu bộ dáng nàng hiện tại hơi khiêu khích, nhẹ nhàng hỏi ngược lại trở về: "Ngươi nghĩ làm thế nào?"

Thụ Lan nghiêm túc suy nghĩ một chút, chợt ánh mắt sáng lên, như tên trộm mà cười nói: "Vậy nếu ngươi lại khi dễ ta, thì ngươi phải học chó sủa, còn phải liếm đầu ngón chân của ta!" Tiểu Cầu cũng yêu ngươi, vốn là nàng muốn nói liếm đầu ngón tay, nhưng lại cảm thấy quá dễ dàng, liền đổi thành ngón chân, đến lúc đó mấy ngày nàng không rửa chân, cố ý xông chét hần!

Ở trong đầu Tiêu Lang tưởng tượng.

Lười nhả đầu gối ở đầu giường đặt gần lò sưởi, hai bắp chân nhỏ trắng nõn, đầu ngón tay béo múp múp mượt mà vô cùng là đáng yêu. Nàng rất sợ nhột, nếu là hần liếm thật, nhất định nàng sẽ không chịu nổi rút về, sau đó té ở trên giường gạch, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, mắt hạnh long lanh mở to xin khoan dung mà nhìn hần.

"Được, về sau nếu ta lại khi dễ ngươi, đi học chó sủa, còn phải liếm đầu ngón chân của ngươi." Tiêu Lang không chút do dự cam kết, ở trong lòng lại yên lặng tặng thêm một câu: đến lúc đó ngươi cũng đừng đổi ý không để cho ta liếm!

Thụ Lan hài lòng gật đầu một cái, hừ nói: "Vậy thì ta tin ngươi một lần nữa, nếu về sau ngươi nói không giữ lời, ta cũng không để ý tới ngươi nữa!"

Có lẽ là thái độ Tiêu Lang quá tốt, có lẽ là gần đây hần xác thực không có khi dễ nàng, hoặc có thể là Tiêu Lang thay nhà nàng rất ra sức làm việc, dĩ nhiên cũng có thể là mơ ước gấp gấp muốn ăn được quả hạnh rất lâu rồi, nhất thời Thụ Lan quên nàng đã từng sợ hần cỡ nào, cũng quên coi như nàng không nghĩ để ý Tiêu Lang, chẳng lẽ Tiêu Lang sẽ ngoan ngoãn không trêu chọc nàng sao?

Tiêu Lang căn bản không xem uy hiếp của nàng để ở trong mắt, lần nữa khom lưng ngồi xổm xuống, "Đi lên nhanh một chút đi, một lát trời đã tối."

Mới vừa nói xong, một đôi tay trắng liền từ phía sau vòng trên cổ của hần, ngay sau đó trên lưng ầm ập, thân thể lười nhả đầu nhỏ nhỏ liền ngoan ngoãn nằm ở trên lưng hần, hần lập tức nhột chặt khuỷu chân của nàng, thoáng dùng sức liền đứng lên.

Một cái tay Thụ Lan chống bả vai Tiêu Lang, một cái tay trên không trung quơ múa: "Qua bên kia qua bên kia. A, nơi đó có một quả lớn."

Tiêu Lang không sợ người khác làm phiền theo nàng chỉ huy, nàng nói nơi đó thì đi chỗ đó.

Bận rộn một hồi lâu, Thư Lan mới hái được sáu quả hạnh chín muồi, bị nàng túm trong quần, chân hơi dính, không kịp chờ đợi người liền chạy đi vào phòng bếp, vội vã rửa quả hạnh ăn.

Tiêu Lang đứng ở cây hạnh, nghĩ đến mới vừa rồi nàng thân mật nằm ở trên lưng hắn, không bao giờ kháng cự giống như kiểu trước đây, đột nhiên có loại cảm giác thành tựu mãnh liệt, thì ra khiến lười nhả đầu dễ xuống phòng bị dễ dàng như vậy.

Một đêm kia, cho dù một người ngủ ở trong phòng trống rỗng, Tiêu Lang cũng ngủ được cực kỳ an ổn.

Mấy ngày kế tiếp, xới đất gieo giống, phơi lúa xay lúa, cả Thanh Sơn Thôn cũng bận rộn vui vẻ, người lớn mỗ hồi đầm đìa làm công việc, đứa bé vây quanh sân phơi lúa chơi đùa đùa giỡn, cũng không ngại mặt trời nóng hừng hực.

Một ngày kia, Tiêu Lang đang bồi Thư Lan đập hạt hạnh nhân, Trương thị dẫn Liên Hoa đi tới.

Liên Hoa là một trong số ít người Thư Lan nhớ, nàng biết Liên Hoa là muội muội Tiêu Lang, liền đoán được thân phận của Trương thị, chủ động cúi đầu nói cho Tiêu Lang: "Lang ca ca, đại bá nương của người đến rồi!"

Mấy ngày này Tiêu Lang rất hài lòng, vì vậy bắt mắt trong lòng bởi vì hai người Trương thị đi tới cũng phai nhạt chút, cũng không ngần đầu lên nói: "Tới thì tới, không cần để ý họ, cho người!" đưa ba hạt hạnh nhân mới vừa đập ra tới.

Thư Lan nhận lấy, một hơi cũng bỏ vào trong miệng, nhai giòn giã.

Lúc này mẹ con Trương thị chạy tới cửa Thư gia.

Vừa lúc Liên Hoa nhìn thấy một màn kia, bất mãn hô: "Ca ca, nương ta tìm được người rồi, chúng ta đi đến nhà của người thảo luận!"

Tiêu Lang ra vẻ không nghe, ngược lại nghe tiếng động Tần thị đi nhanh ra ngoài, đối với Trương thị không vui nói: "Người tìm A Lang làm gì?" Nàng vốn cũng không ưa một nhà Tiêu vĩnh Giang, quá khứ gặp mặt còn có thể giả bộ một để sống, trải qua chuyện tang lễ, nàng ngay cả mặt mũi cũng lười phải giả bộ, căn bản trong lòng không che giấu không muốn gặp.

Trương thị hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Tần thị nói: "Đại muội tử, người là người nói chuyện với ta? Ta là đại bá nương A Lang, người, ta tìm hắn nói chuyện còn nhất định nói cho người biết hay sao? Ta người chưa nghe nói qua còn có loại đạo lý này, chẳng lẽ là quy củ Tần gia các người? Cũng đúng, cha người có tiền, thông gia đều không để ở trong mắt, khi người là khuê nữ tự nhiên cũng xem thường phụ nhân chúng ta ở nông thôn!"

Tiêu Lang lập tức đứng lên, lạnh lùng nhìn Trương thị: "Người rốt cuộc có chuyện gì?" Hắn ghét nhất loại quấy nhiễu này, nữ nhân nói chuyện vòng vo!

Trương thị há hê liếc Tần thị một cái, nhìn về phía Tiêu Lang thì trên mặt đã nhanh chóng đổi lại một bộ vẻ mặt ôn hòa, lôi kéo Liên Hoa tự đi vào, cười nói: "A Lang, mấy ngày này chúng ta vội vàng gặt lúa mạch, nhất thời không để ý tới người, dưới mắt việc trong đất cũng giúp xong, gia gia người để cho ta nói cho người biết, về sau người theo chúng ta ở, ăn mặc do chúng ta chăm sóc, chờ người lớn lên cưới vợ rồi, rồi bàn lại!"

"Ta không cần các người chăm sóc!" Tiêu Lang lạnh lẽo nói, mắt hung ác trợn nhìn Liên Hoa tiếp cận.

Tần thị hình như đã nghĩ tới điều gì, cau mày nhìn chằm chằm Trương thị, bọn họ sẽ không không biết xấu hổ như vậy chứ?

Lại thấy Trương thị không chút nào kinh ngạc, giống như đã sớm dự liệu Tiêu Lang sẽ trả lời như vậy, vẫn như cũ cười nói: "Cái này không thể được, người mới mười tuổi, không cha không mẹ, chúng ta là người thân duy nhất, phải chăm sóc người, không thể trơ mắt nhìn một mình người cô nhi sống, Tiêu gia chúng ta cũng sẽ không làm cái loại chuyện không để ý máu mủ thân tình đó. Không sao, bá nương biết có phải người không muốn rời đi nhà các người, như vậy, bá nương liền dời đi qua ở với người, chừng hai nhà không rời đi xa, dù sao mặc kệ nói gì, bá nương cũng sẽ không bỏ người lại một đứa bé không ai chăm sóc!"

"Trương Xuân Kiều, rốt cuộc các người còn biết xấu hổ hay không, thế nhưng đánh chủ ý gia sản A Lang?" Tần thị cũng nhịn không được nữa, cất bước ngăn ở trước Tiêu Lang, tức giận nhìn chằm chằm Trương thị.

Cái gia đình người này, thế nhưng ý vào bọn họ là huyết thân A Lang, tính toán lấy danh nghĩa chăm sóc cháu buộc hắn theo chân bọn họ ở cùng chỗ, đến lúc đó coi như Trương thị đoạt phòng ốc hoặc bạc A Lang, nàng đều có thể lấy cớ thay hắn bảo quản nuôi riêng, coi như người khác không ưa, cũng không có lập trường can thiệp!

Tác giả có lời muốn nói: A Lang quá sắc.

Thật ra thì, gần đây ta đây không có việc gì liên suy nghĩ địa điểm lần đầu tiên ăn thịt, mặc dù biết rõ chuyện vậy thật lâu về sau.

Nhiều địa điểm như vậy, khó có thể chọn địa điểm đặc sắc, mọi người có đề nghị tốt gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chuyển nhà (bắt côn trùng)

Thư Lan không hiểu tại sao đột nhiên mẩu thân nổi giận, nhưng nàng biết, tức giận là bởi vì đối phương làm chuyện xấu, mẩu thân tức giận với bá mẫu của Tiêu Lang, nhất định bà ta không phải người tốt!

Nàng đặt hộp hạnh chưa kịp đập lên trên đất, khéo léo trốn sau lưng Tần thị, hai mắt mở to căm tức nhìn Trương thị.

Liên Hoa đi vào sau viện liền nhìn chăm chăm vào hộp hạnh trên mặt đất, nhà nàng nghèo, bình thường không ăn nổi thứ đào hạnh này, hiện tại nhìn thấy, tự nhiên thấy thèm, cho dù là hạnh nhân nhỏ, nàng cũng muốn nếm thử. Nhìn thấy bộ dáng hẹp hòi bảo vệ đồ ăn của Thư Lan, nàng bấu môi, bắt chước dáng vẻ nũng nịu thường ngày của Thư Lan, đưa tay phải ra túm tay áo Tiêu Lang: “Ca Ca, ta cũng muốn ăn hạnh nhân.”

Tiêu Lang cơ bản là không để cho nàng gần mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Trương thị: “Bà muốn ta chuyển đến nhà các người sao?”

Trương thị hé miệng cười cười, lười biếng dùng khăn quạt gió nói: “Xem lời nói của con kia, như thể bá mẫu ép buộc con vậy, còn không phải là bá mẫu chào đón con. Còn nữa, không phải bá mẫu đã nói rồi sao, nếu con không muốn tới nhà chúng ta, bá mẫu chuyển đến chỗ con cũng được, tất cả dựa vào con.”

“Vậy tới nhà các người đi.” Tiêu Lang không nhịn được ngắt lời nàng, “Hôm nay trời tối rồi, sớm ngày mai ta chuyển qua, nhà các người đi đi.”

“A Lang!” Tần thị không tán thành quay đầu lại nhìn hắn, sợ hắn không hiểu mẩu chốt trong chuyện này, vội vàng giải thích: “A Lang, con không thể đến ở cùng bọn họ, đến lúc đó nàng ta sẽ đoạt tiền của con.”

Lời còn chưa dứt, đã nghe Trương thị cất cao giọng kêu lên: “Lời này của người là có ý gì? Người đem Trương Xuân Kiều ta là người nào? Ta chính là bá mẫu của A Lang, A Lang giao tiền cho ta, ta cũng sẽ đưa hắn không kém một xu, sao có thể tham tiền của một đứa bé? Huống chi một đứa bé như hắn thì làm gì có tiền? Còn không phải chúng ta nuôi hắn ăn mặc? Ngược lại là người, nhiều lần lặp đi lặp lại ngăn trở A Lang đi theo ta, rốt cuộc là có mưu ma chước quỷ gì? Hừ, ngày đó chúng ta có thể thấy được, các người bức A Lang gạt lúa mạch, hắn một đứa nhỏ như thế, thật thua thiệt chịu đựng mấy người!”

Tần thị giận đến sắp không nói ra lời, “Người.”

Tiêu Lang kéo tay Tần thị, dùng ánh mắt ý bảo nàng không nên tức giận, mặt không đổi nói với Trương thị: “Các người đi đi, sáng mai tới khuôn đồ họ ta.”

Rốt cuộc chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, cho dù người khác nói thẳng ra với hắn, hắn cũng nghe không hiểu.

Trương thị hài lòng cười, vút cho Tần thị một ánh mắt đắc ý, khom lưng dịu dàng giơ tay lên muốn xoa xoa đầu Tiêu Lang, lại bị Tiêu Lang tránh thoát, nàng cũng không tức giận, dẫn Liên Hoa đi.

Liên Hoa nhìn chăm chăm vật trong tay Thư Lan, vịn vịn cánh tay không muốn đi: “Nương, con muốn ăn hạnh nhân! Con muốn ăn hạnh nhân!”

Ánh mắt kia quá mức khiếp người, Thư Lan chỉ sợ nàng tới đây cướp, không ngừng bận rộn giấu tay ra phía sau.

Nếu là đứa nhỏ nhà khác, đừng nói là hạnh nhân, chính nàng muốn ăn hạnh nhân, Tần thị cũng không tiếc, nhưng đối mặt với nữ nhi nhà Trương thị, một đứa trẻ thích cậy mạnh giành đồ ăn với khuê nữ, Tần thị coi như không nghe thấy, chỉ lo cau mày nhìn Tiêu Lang, trong lòng cũng rất buồn bực, A Lang trưởng thành sớm đã hiểu chuyện, nàng đã nói như vậy rồi, hắn không thể nào không hiểu?

Trương thị cảm thấy hết sức mất thể diện.

Trước kia nàng mang theo nữ nhi đến nhà người ta, nếu thấy đồ ăn ngon, Liên Hoa cũng la hét đòi, người ta cho dù luyến tiếc, sợ mất thể diện của nàng, cũng sẽ chia cho Liên Hoa một chút, dần dà, nàng cũng không bắt nữ nhi từ bỏ tật xấu này, dù sao nữ nhi cũng chiếm tiện nghi. Hôm nay Tần thị không để ý tới làm nũng của Liên Hoa, tiếng khóc của nữ nhi như tát một cái thật mạnh trên mặt nàng, làm hại nàng mất mặt trước Tần thị.

Lừa giận ập tới đầu, nàng hung hăng đánh Liên Hoa, vừa lời nàng đi ra ngoài, vừa lớn tiếng chửi mắng: “Người là cái đồ quý thêm ăn đầu thai, có phải là chưa từng ăn hạt hạnh nhân đâu, mà lại thêm đến mức như vậy sao? Người ta luyến tiếc không cho người liền khóc, người có chút cốt khí nào hay không? Cũng không phải cái thứ gì quý giá, đối xử với người như là bảo bối, người chính là ăn nhiều hơn nữa thì trên mặt có thể mọc ra hoa nhĩ sao? Còn không phải là nha đầu hạ tiện ở nông thôn! Thật coi mình là thiên kim tiểu thư chắc!” Thanh âm the thé vang lên cực kỳ đột ngột trong hoàng hôn yên tĩnh, cơ hồ cả nửa thôn cũng có thể nghe được.

Đây rõ ràng chính là chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Tần thị hận không thể đuổi theo đánh cho nàng một trận, nhưng dù sao nàng cũng là xuất thân hương dã, không giống Trương thị mặt dày so đo từng tý

như vậy, thật vì mấy hạt hạnh nhân mà cãi vã, nàng đều ngại mất thể diện!

“Bá mẫu, người đừng nóng giận, vì loại người như vậy mà tức giận không đáng!” Tiêu Lang cúi thấp đầu nói, chỉ có như vậy, mới có thể che giấu hung quang trong mắt hần.

Nghe được âm thanh của hần, Tần thị lập tức xì mặt xuống, “Cái đứa nhỏ này, chuyện gì đang xảy ra vậy chứ? Chẳng lẽ ta nói vẫn chưa rõ sao? Nếu người đến nhà bọn họ, về điểm này tiền của nhà các người sẽ bị nàng lấy đi, trừ phi người mang trên người cả ngày! Người đừng thấy nàng ta bây giờ cười tí mắt với người, chờ lấy được đồ, người xem nàng ta đối xử với người như thế nào!”

Tiêu Lang không nói gì, nhìn nàng một cái, xoay người chạy ra ngoài.

“A Lang!” Tần thị đuổi theo hai bước, thấy Tiêu Lang như một làn gió chạy về nhà mình, tức giận mắng một câu: “Đứa nhỏ này, tính tình càng lúc càng lớn!”

“Nương, hần muốn dọn đến ở cùng Liên Hoa à?” Thụ Lan liếc mắt nhìn sân nhà Tiêu gia một cái, không biết nên buồn hay vui.

Nếu hần chuyển đến bên kia, về sau nếu như muốn bắt nạt nàng cũng không có biện pháp, nàng nên vui mừng mới phải, có thể tưởng tượng về sau bên cạnh Tiêu Lang sẽ có cái đuôi nhỏ nhỏ Liên Hoa đi theo, nghĩ đến hần sẽ công Liên Hoa đi chơi, sau đó Liên Hoa sẽ ở trên lưng hần tựa như khoe khoang nháy mắt với nàng, Thụ Lan cũng không hi vọng Tiêu Lang chuyển đi, đặc biệt là hai ngày nay hần đối với nàng tốt như vậy.

Đang suy nghĩ, khóe mắt dư quang chợt lóe lên, chỉ thấy Tiêu Lang ôm một cái hũ chạy tới.

“Bá mẫu, chúng ta đi vào trong nhà nói chuyện.”

Tiêu Lang không ngừng bước chân, trực tiếp đi vào nhà.

Không đợi Tần thị gọi đến, Thụ Lan chạy trước đi vào, đứng bên cạnh Tiêu Lang, có chút nhăn nhó nhìn hần: “Lang ca ca, người thật sự muốn tới ở cùng Liên Hoa sao?” Nói xong, tựa hồ lại muốn cho thấy nàng cũng không để ý hần đi hay không, thật nhanh thu hồi tầm mắt, thân thể nhỏ nhỏ nửa nằm trên mép giường, đem đồ trong tay ném trên giường gạch, từng viên từng viên nghiêm túc đếm, chân trái không đành lòng nâng lên hạ xuống, dậm dậm mặt đất.

Nếu như không phải nghe thấy tiếng bước chân của Tần thị, Tiêu Lang thật muốn túm nàng vào trong ngực, buộc nàng nhìn mình, nhìn thật sâu trong mắt nàng rốt cuộc bên trong cất giấu cảm xúc gì.

Tần thị đi vào, còn chưa lên tiếng, Tiêu Lang liền đem cái hũ trong ngực đưa cho nàng: “Bá mẫu, đây là tiền cha con để dành được, ngày mai con phải chuyển đi rồi, người trước cầm giúp con!”

Tần thị khẽ kinh ngạc, ngay sau đó một nụ cười thoáng qua trong mắt, đứa nhỏ này, còn chưa ngu đến thế, đưa tay ra tiếp nhận hũ tiền, không ngờ ngoài dự đoán cái hũ đặc biệt nặng, làm hại nàng thiếu chút nữa lỡ tay đánh rơi trên mặt đất!

“Làm sao lại nhiều như vậy?”

Tần thị cúi đầu nhìn bên trong cái lon, chỉ thấy bên trong một màu trắng bóng của bạc, có năm mươi lượng, cũng có hai ba lượng bạc vụn, hình như phía dưới còn đè mấy tờ ngân phiếu, nàng không thể tin nhìn Tiêu Lang, “Cái này phải đến mấy trăm lượng đi?”

Tiêu Lang tùy ý gạt đầu một cái, hần cũng không rõ cụ thể có bao nhiêu, trước kia kiếm được tiền liền ném vào bên trong, không có tiền liền lấy ra tiêu, dù sao thì nhà hần tiêu dùng không nhiều, không cần lo lắng không có cơm ăn. “Bá mẫu, người không cần lo lắng, tiền này đều là cha con kiếm được, trước kia hai cha con đánh được quá nhiều con mồi hiếm lạ, sợ bị bọn họ nhìn thấy dây dưa, cố ý đem tới trấn Bạch Thủy bán.”

Trong mắt hần, đám người Tiêu Vinh Giang tất cả đều là người không có chút liên quan nào hết, luôn luôn dùng “Bọn họ” thay thế.

Tần thị bừng tỉnh hiểu ra, đừng nói, nếu Tiêu Thủ Vận biết hai cha con có nhiều bạc như vậy, không chừng sẽ dùng thủ đoạn tới đoạt lấy!

“A Lang, rốt cuộc có bao nhiêu? Con nói con số, bá mẫu nhớ kỹ.” Tần thị để lon xuống, làm bộ muốn đi tìm giấy bút, sổ sách ghi lại rõ ràng, loại vật tiền bạc này, ghi lại rõ ràng thì tốt hơn, mặc dù nàng chắc chắn sẽ không động tới tiền của Tiêu Lang, nhưng là có cái đo đếm lại, trong lòng yên tâm.

Tiêu Lang cúi đầu, giọng trầm thấp nói: “Bá mẫu, con tin người, người đừng khách khí với con, nếu không con không biết còn có thể tin vào ai.”

Tần thị lập tức bất động, đôi mắt đỏ lên, “Được, được, bá mẫu không khách khí với con, vậy trong nhà còn vật gì đáng tiền không? Đều đem ra đây, bá mẫu thay con giữ!” Nàng cũng đã nhìn ra, chủ ý lớn của Tiêu Lang, muốn vào núi báo thù hần liền một người một ngựa đi, hiện tại nếu hần quyết ý chuyển đi, sợ rằng nàng ngăn trở cũng vô ích, chẳng bằng thay hần báo oán đồ, chờ tương lai hần trưởng thành có thể tự ra sống một mình, trả lại cho hần.

Tiêu Lang ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo nụ cười tươi tắn, nhẹ nhàng nói: “Đều là chút đồ vụn vặt, chuyển đến dọn đi không đáng giá. Vậy bá mẫu người làm đi, con đưa A Lan đi đập hạt hạnh nhân đây!” Nói xong, đưa tay kéo tay áo Thụ Lan.

Thụ Lan vẫn đang nghiêng tai lắng nghe hai người nói chuyện, biết Tiêu Lang là thật muốn chuyển qua đó rồi, trong lòng có chút khó chịu, mặc dù trước kia Tiêu Lang vẫn bắt nạt mình, cho dù mỗi ngày đều gặp, hôm nay khi thời điểm hần bắt đầu thay đổi tốt lên, thế nhưng hần lại muốn đi.

Thấy Tiêu Lang kéo nàng, nàng cúi đầu ngoan ngoãn đi theo ra ngoài.

Tần thị không để ý hai đứa bé, động não đem bạc trong hũ đổ ra, cẩn thận kiểm kê. Tiêu Lang mới mười tuổi, chỉ ít sau khi cưới vợ mới có thể ra sống một mình, nhiều năm như vậy, ai biết trong khoảng thời gian ấy sẽ xảy ra chuyện gì? Vẫn là đem số lượng nhớ kỹ, rõ ràng.

Trong sân, Tiêu Lang rất nhanh đã đập xong số hạt hạnh còn lại, ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện nha đầu lười đang nghiêng đầu nhìn hắn.

Hắn không nhìn được véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Sao không ăn?”

Một trận gió thổi tới, Thư Lan ngơ ngác nhìn khăn trùm đầu của Tiêu Lang bị gió thổi, nhìn ánh mắt hắn dịu dàng mỉm cười, nghĩ đến sau này không được nhìn thấy hắn nữa, nước mắt rơi xuống không ngừng. “Lang ca ca, đừng đi được không? Nếu người sợ ở một mình, vậy người chuyển đến nhà chúng ta cũng tốt lắm, phòng ca ca để trống!”

Tiêu Lang bắt nạt nàng, nàng liền tìm tất cả các biện pháp lẩn trốn hắn, nhưng Tiêu Lang đối tốt với nàng, hay là thật tốt, nàng liền muốn cùng hắn chơi, lưu luyến không muốn hắn đi.

Nghe nha đầu lười nói lời lưu luyến, từ trước đến nay Tiêu Lang chưa từng được an ủi như vậy.

Hắn lau nước mắt cho nàng, cười nói: “Yên tâm đi, ca ca sẽ thật nhanh trở lại, ngoan ngoãn chờ ta!”

Tác giả có lời muốn nói: la la la, chương thứ 3 đưa lên, nếu ngày nào cũng có thể bộc phát chương 3 thì tốt biết mấy, mừng đẹp a!

Lần đầu tiên vào v, nói thật, rất là lo lắng, sợ không có ai thích.

Chỉ là, mặc kệ như thế nào, ta vẫn sẽ viết thật tốt câu chuyện xưa này!

Lại nói, mọi người thích điểm cập nhật nào? Nói cho ta đi, tiết kiệm cho ta nửa đêm làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Gặp riêng bên bờ sông

Trương thị về đến nhà, liền nhìn thấy Thúy Hà đi ra từ tây sương phòng, nàng mặc một cái quần màu lục mới thêu hoa bảy phần, trên đầu cắm cây trâm mộc đào nàng tốn ba văn tiền mua về ở quán ven đường, đêm tối dạ quang mờ ảo, lại hiện ra ba phần thùy mi , đặc biệt là dáng người có lồi có lõm, so với nàng lúc còn trẻ còn đầy đặn hơn.

"Người mặc như vậy muốn đi đâu à?"

Thúy Hà đang tới cửa, chợt nghe thấy âm thanh chua ngoa của Trương thị, sợ tới mức giật mình một cái, nhưng nàng rất nhanh trấn định lại, buồn buồn nói: "Trời nóng, ta muốn đi bờ sông, nướng, người đã về rồi, bên kia nói xong chưa?" Tự nhiên dõng dè tài.

Trương thị đúng là không có suy nghĩ nhiều, thuận miệng mà đáp: "Dĩ nhiên nói xong rồi, hắn một cô nhi không cha không mẹ, nhà chúng ta nguyện ý chứa chấp hắn, hắn ước gì sớm một chút dời đi qua đấy. Đúng rồi, trước người thu thập đồng sương phòng một chút, cả ngày cũng đứng ngây ngốc, trong mắt không có làm việc!"

Trong mắt Thúy Hà chợt lóe lên do dự, nàng không dám cự tuyệt, chỉ sợ Trương thị nổi lên lòng nghi ngờ, dù sao thời khắc nàng cùng Triệu đại lang ước định còn tồn chút tâm tư, động tác lưu loát một chút, vẫn có thể vượt qua .

"Nướng, đồng sương phòng cho A Lang ở, đặt cái gì ở trong đó đây?" Thúy Hà trở về đổi xiêm áo cũ, đợi nàng mở cửa đông sương phòng ra, mới phát hiện bên trong đầu giường đặt gần lò sưởi bày một hàng bao bố chứa lương thực, bên cạnh chất đầy quần áo cũ, dưới đất một đồng榻 nham, có mấy đôi giày rách không ai mặc, cái cuốc cũ nát không thể sử dụng, thậm chí trong góc còn ném ra chén cơm nấm mốc, không khỏi nhú mày mà hỏi, loạn như vậy, không biết phải dọn dẹp bao lâu.

Trương thị mang băng ghế đặt ở trong sân, cùng Liên Hoa hóng mát và cắn hạt dưa, vốn muốn cho Thúy Hà tùy tiện dọn dẹp một chút là được, nhưng nghĩ thoáng qua Tiêu Lang đánh con sói kia trở về, liền nói: "Người nên dọn dẹp cho gọn, đồ vô dụng ném tới phía đông đi, cần phải quét sạch sẽ, giường chiếu dùng nhiều nước lau mấy lần, đợi ta đi kiểm tra."

Nếu muốn Tiêu lang ngoan ngoãn nghe lời, nhất định trước phải giao ra một chút, đứa bé không có nướng, nàng hơi quan tâm một chút, hắn sẽ sinh lòng cảm kích. Nghĩ đến trong nhà sẽ thêm một người làm việc, nghĩ đến Tiêu Lang thường thường có thể đánh sói về, tiếp theo nghĩ đến có thể bán từng mảnh da sói kiếm nhiều bạc, Trương thị đã cảm thấy ngày tốt sắp đến rồi!

Thúy Hà bất mãn xem một chút muối muối ngồi ở đó cắn hạt dưa, không khỏi nói: "Nương, nơi này rất loạn, người để Liên Hoa giúp ta làm chút, nếu không trước khi trời tối cũng không sạch sẽ được!"

"Ta không làm! Người đồ lười biếng, đó là nương để cho người làm!" Liên Hoa tròn mắt nhìn chằm chằm Thúy Hà, thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến, giống như Thúy Hà là nha hoàn nhà nàng.

Trương thị nhú nhú mày, giả bộ một tay lấy hạt dưa, nhìn chằm chằm Liên Hoa nói: "Đi, giúp tỷ người đi làm việc, cả ngày chỉ có biết ăn thôi, hôm nay cũng bởi vì người, ta mới mất mặt trước mặt hồ mị tử kia, còn đứng ngây đó làm gì, nhanh đi!"

Trương thị cùng Tần thị đến Thanh Sơn Thôn cùng năm, người trong thôn nhân rồi không chuyện gì, thích nhất bình phẩm tân nương từ từ đầu đến chân. Trương thị xinh đẹp, lại không nghĩ rằng người khác cũng khen Tần thị đẹp mắt, mặc dù lúc nhắc tới nàng cũng sẽ khen đôi câu, cuối cùng luôn luôn cộng thêm! "Không bằng nàng dâu Thư Mậu Đình nhìn hào phóng, gương mặt cũng trắng" lời như thế, ngay cả Tiêu Thủ Vận cũng len lén liếc Tần thị nhiều lần, Trương thị tức không nhịn nổi, bí mật vẫn gọi Tần thị là hồ mị tử.

Liên Hoa thấy nương của nàng vẫn thiên vị thế nhưng để cho nàng dọn dẹp đồng bàn thiu đó, giặt đến nước mắt cũng chảy ra, nhưng nàng không dám già mồm cùng Trương thị, liền nhỏ giọng mắng Thúy Hà, một lát nói nàng vừa đen vừa xấu không ai muốn, một lát nói nàng muốn gả cho nam nhân vừa già lại nghèo nàn làm vợ, tương lai về nhà mẹ đẻ nàng đều ngại mất mặt, đợi chút, tóm lại những câu ác độc.

Thúy Hà đã sớm chết lặng, nàng sanh ra được chính là mệnh nha hoàn, Tiêu Thủ Vận chê nàng là tiền lỗ vốn, Trương thị chê nàng xấu xí không đối được nhiều nhiều sinh lễ, nàng giống như là cò đuôi chó trong góc tường âm u, sẽ không ai liếc mắt nhìn. Mà muối muối Liên Hoa ra đời, nàng càng bị thảm, cũng bởi vì Liên Hoa trắng sạch đẹp mắt, Trương thị liền cho nàng ăn sung mặc sướng, tất cả công việc đều là nàng người tỷ tỷ này làm, ăn ngon y phục đẹp nhất đều là Liên Hoa. Trước kia Thúy Hà còn mong đợi Liên Hoa lớn lên dự đồ nàng chia sẻ công việc, ở trước mặt cha mẹ giúp nàng nói tốt một chút, nào nghĩ tới trong nhà này không ai coi sóc nàng, chính là nói như rồng leo, muối muối bị nuông chiều lại lười lại ngu xuẩn. Còn cả ngày cùng người ta so với Thư Lan, nàng cũng không suy nghĩ một chút mình có điều kiện gì!

Đối với Liên Hoa chườm rửa, nàng tựa như không nghe thấy. Chờ xem, đợi nàng cùng Triệu đại lang thành thân, nhìn xem nàng còn dám nói mình hay không!

Qua gần nửa canh giờ, đông sương phòng mới miễn cưỡng dọn dẹp có thể để người ở, Thúy Hà lấy có đi bờ sông giặt quần áo, lần mò ra cửa.

Người trong thôn thuần phác, có lúc đi bộ ra ngoài đều không cần khóa cửa, Trương thị cũng không lo lắng nữ nhi sẽ gặp phải nguy hiểm gì, hơn nữa, hiện tại chính là trước lúc ngũ trư tốt, dưới tàng cây hòe lớn ở bờ sông khẳng định ngồi một đồng nàng dâu, theo bản năng nàng cho là Thúy Hà phải đi nơi đó giặt quần áo rồi.

Thúy Hà đi đến bờ sông, cũng không đi nơi nhiều người, ngược lại chạy tới thượng du, ước chừng thời gian đốt một nén hương, mới đi đến một khúc sông vắng vẻ, chính là nơi lần đó nàng quyến rũ Triệu đại lang.

"Đại Lang, người đã đến rồi sao?" Nàng đặt chậu gỗ ở trên bờ, nhỏ giọng hướng bên cạnh rừng cây kêu, lúc này trời sắc hoàn toàn tối xuống, bóng cây loang lổ, nhìn hơi dọa người. Nàng tới trễ lâu như vậy, chẳng lẽ Triệu Đại Lang chờ đến không nhận được về nhà trước chứ?

Yên lặng đợi trong chốc lát, chậm chạp không người nào trả lời, Thúy Hà thất vọng thở dài, lần trước nàng có là tháng sau, tin là nửa tháng trước nghe nói mấy ngày nay là dễ dàng mang thai đứa bé nhất.

Đang muốn rời đi, sau lưng chợt truyền đến tiếng bước chân dồn dập, sau đó không đợi nàng xoay người, liền bị người từ phía sau ôm chặt lấy, "Sao hiện tại mới đến? Ta cho hơn mười con muỗi ăn no!" âm thanh Triệu Đại Lang thô cát truyền vào trong tai.

Thúy Hà lập tức nhảy cẫng, ngoan ngoãn tựa vào trong ngực Triệu Đại Lang, đơn giản giải thích chuyện trong nhà, mặc cho Triệu Đại Lang thuần thực cời vạt áo nàng.

Nghe được Tiêu Lang muốn dời đến nhà Thúy Hà, tay Triệu Đại Lang có chút dừng lại, "Nương người kia tốt bụng sao?"

Hai người đã len lén lút lút gặp riêng tư nhiều lần, đúng như ngày đó Triệu Đại Lang từng nói, xác thực Thúy Hà nếm được chuyện kia ngon ngọt, cho nên tay Triệu Đại Lang mới vừa sờ thân thể nàng, nàng cũng đã động tình, giờ phút này nghe Triệu Đại Lang tò mò chuyện Tiêu Lang, không khỏi sáng giọng: "Người quản hẩn khí gió làm gì? Người ta thật vất vả mới chạy ra ngoài, người muốn coi như xong phải không!" Làm bộ mặc quần áo phải đi.

Triệu Đại Lang vội vàng đặt nàng tại trên cỏ, giằng chân ở trên eo nàng, một bên vừa cời quần áo cười nói: "Ta quản hẩn khí gió làm gì? Còn không bởi vì hẩn là đường đệ người? Tương lai hai ta thành thân, hẩn cũng chính là thân thích ta, chỉ cần có chuyện liên quan đến người, ta đều ở trong lòng!" Một bộ giọng nói thân mật vô cùng.

Thúy Hà len lén bĩu môi, nàng nếu là tin lời nói của hẩn trên giường, nàng chính là kẻ ngu!

Đang oán thầm, đột nhiên hai chân bị Triệu Đại Lang nhấc tới khoác lên đầu vai hẩn, Thúy Hà thất kinh, mặc dù nơi đó của nàng có chút xuân thủy, lại không chịu nổi hẩn một chút cũng không làm tiền diễn, vừa định cầu xin hẩn nhẹ một chút, Triệu Đại Lang đã hưng hăng đi vào.

"A, người người chết, nhất định vội vã như vậy sao?" Thúy Hà khổ sở nắm thăm cỏ hai bên, cắn răng mắng.

Triệu Đại Lang cười rất là vô lại: "Ta gấp, còn không phải là bị người câu đấy!" Sau đó không nói thêm gì nữa, lực mạnh ra vào, chỉ chốc lát sau, khiến Thúy Hà kêu nha nha, xuân thủy chảy đầm đìa.

Nghe Thúy Hà bởi vì thoải mái phát ra tiếng thở gấp, Triệu Đại Lang nhưng có chút ăn không biết ngon.

Vật kia của hắn lớn so với người thường, sau mấy phen thân thiết, nơi đó Thúy Hà đã sớm không khít khao như lúc ban đầu, hơn nữa nàng động tình nước nhiều, mặc dù vào thuận, cũng không thoải mái giống như lần đầu tiên. Triệu Đại Lang âm thầm nghĩ ngợi, đợi đến đùa nàng mấy lần, liền không nữa để ý đến nàng, sớm đi đổi lại nha đầu chơi. Chưa từng nghĩ, cái ý niệm này mới vừa lên, trước mắt chợt hiện ra Thư Uyển mặt phấn y hệt hoa đào tháng ba, Triệu Đại Lang giật mình một cái, chừng bóng đêm tràn ngập, hắn liền muốn Thúy Hà trở thành Thư Uyển thì như thế nào?

Hắn không ngừng tưởng tượng thấy mặt của Thư Uyển, vốn là một ít hăng hái lập tức dâng cao, xếp đặt cặp mông, đưa Thúy Hà vào tới trảm giọng gọi.

Không biết đã trải qua bao lâu, động tác Triệu Đại Lang đột nhiên tăng nhanh, một cái sâu so một cái, đồng thời lạnh lẽo, Thúy Hà biết hắn sẽ tới, nghĩ đến lúc cuối cùng hắn luôn là lui nhanh ra, đi ra bên ngoài, mình lại một mực không có mang thai, nàng mơ hồ đoán được cái gì, liền lúc một lần cuối cùng Triệu đại lang xâm nhập thì chợt hung hăng co bụng lại, bên trong cũng cau chặt.

"A!"

Triệu Đại Lang không ngờ từ trước đến giờ Thúy Hà mấy mót đột nhiên hạ xuống như vậy, chợt khít khao để cho hắn không khống chế được phát ra một tiếng gọi thoải mái, chờ hắn từ cực hạn sáng khoái lấy lại tinh thần, muốn lui ra ngoài thì cũng đã chậm, phần lớn tinh hoa cũng ở trong cơ thể Thúy Hà.

"Đáng chết!"

Hắn ảo não chửi nhỏ một tiếng, dứt khoát ở lại bên trong Thúy Hà trút hết, tứ chi mới bủn rủn té ở một bên, miễn cưỡng nói: "Người nhanh đi tắm sạch sẽ trong sông, nhất định phải lấy ra, nếu không sẽ có em bé." Gặp dịp thì chơi, hắn cũng không muốn khiến Thúy Hà mang thai, chuyện như vậy dễ dàng làm lớn.

Lời nói vô tình, ở nơi này đêm tối yên tĩnh mát mẻ hết sức rõ ràng.

Thúy Hà không có chút đau lòng nào, nàng đã sớm biết Triệu Đại Lang chỉ là đùa bỡn nàng mà thôi, nhưng nàng không quan tâm, nàng cũng không phải là loại dụng hắn sao?

Làm bộ như không có hơi sức, nàng tiếp tục nằm một lát, đợi đến khi Triệu Đại Lang thúc giục lần thứ ba thì mới nhu thuận đáp một tiếng, đứng dậy đi bờ sông. Mượn bóng đêm che giấu, Thúy Hà chỉ tùy ý rửa sạch bên đùi, sau đó liền trở lại bên bờ, bắt đầu mặc quần áo.

Triệu Đại Lang đột nhiên kéo tay của nàng, "Rốt cuộc vì sao nương người thu dưỡng Tiêu Lang?"

Thúy Hà cau mày, tại sao lại nhắc tới câu chuyện này? Lại ngoan ngoãn mà đáp: "Còn có thể vì sao, khẳng định nhà bọn họ còn chút tiền bạc, nương ta muốn tới tay đấy. Mới có, A Lang ở tại nhà chúng ta, cũng không thể ăn uống chùa, cha ta nói rồi, muốn cho hắn tiếp tục đi săn thú trong núi, thời điểm ngày mùa giúp làm việc trong nhà."

Thì ra là muốn sai bảo hắn lao lực, Triệu Đại Lang tâm tình không tệ mà nghĩ, chỉ là, chỉ là để cho hắn làm công việc, hình như có chút tiện nghi hắn a!

"Thúy Hà, chờ hắn đến nhà người, người phải đối xử hắn tốt, dù là ngại vì nương người trên mặt nổi không được, sau lưng cũng đối xử hắn tốt, nhất định phải làm cho hắn cảm thấy người là thật lòng quan tâm hắn đấy!"

Thúy Hà nghe, không hiểu hỏi: "Vì sao à?" Nàng cũng không tin đột nhiên Triệu Đại Lang phát thiện tâm.

Triệu Đại Lang cười thần bí, ôm nàng hung hăng hôn một cái: "Cái này người cũng không cần hỏi, tương lai tự nhiên ta sẽ nói cho người biết!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ngọt ngào.

"A Lan, dậy đi!" Thư Uyển cúi người ghé vào bên tai muội muội nhẹ giọng kêu.

"Uhm, để muội ngủ thêm một lát. . . ." Thư Lan cọ cọ cái gối, mơ mơ màng màng lẩm bẩm.

Thư Uyển bật cười, xoa xoa đầu muội muội, lặng lẽ đem hạnh nhân đã chuẩn bị đặt ở trên gối đầu, lướt qua lướt lại trước mũi Thư Lan, sau đó cúi đầu quan sát phản ứng của muội muội, chỉ sợ ngay cả mẫu thân cũng không bằng nàng, nếu muội gọi muội muội thích ngủ như mạng rồi giường, trừ phi nàng cam tâm tình nguyện mới được.

Hạnh nhân chín tằm ra một loại mùi trái cây mê người, không lâu sau, Thư Lan liền mở mắt, đợi thấy rõ hạnh nhân gần ngay trước mắt, lập tức ngồi dậy,

vui mừng kêu lên: “Lại một quả nữa chín ă!” Đưa tay bắt được, đưa đến bên miệng cắn một miếng, thịt quả mềm nhũn, mang theo vị ngọt ngọt chua chua, nằng thích nhất là mùi vị này.

Thư Uyên đưa khăn cho nằng, để nằng đỡ lấy, tránh cho nước trái cây nhỏ giọt trên đệm, nhẹ giọng nói: “Ăn xong thì dậy đi nhé, A Lang sắp đi rồi.”

Thư Lan dừng lại động tác, có chút mơ màng nhìn nằng: “Hắn muốn chuyển đến nơi nào?”

Thư Uyên thật không thể chịu nổi, đưa tay dí một cái vào trán muối muối, tức giận nói: “Tôi hôm qua là ai khờ lốc không để cho A Lang đi, sao ngủ một giấc muối liền quên ă? Cái tính hay quên của muối lớn như vậy, nếu A Lang chuyển đi mấy năm, có ohari muối cũng không nhớ hắn? Muối là cái đồ không có lương tâm! A Lang bình thường chịu thua thiệt đối với muối tốt như vậy!”

Trải qua nhắc nhở như vậy, Thư Lan mới nhớ ra, đúng vậy, Tiêu Lang muốn chuyển đến nhà Liên Hoa ở.

Vị chua ngọt ngon miệng của hạnh nhân đột nhiên trở nên không có vị gì, Thư Lan miễn cưỡng ăn vài miếng, rốt cuộc bắt đắc dĩ đem trái cây đặt trên mép giường, mặc quần áo từ tế, mặt cũng không rửa bỏ chạy đi tìm Tiêu Lang.

Thư Uyên nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ, khề thờ dài, rốt cuộc là cùng nhau chơi đùa từ nhỏ đến lớn, muối muối vẫn sẽ không rời được A Lang.

Tiêu Lang đứng ở trong sân, ngắm nhìn ba gian nhà lá mà mình đã ở mười năm.

Căn phòng rách nát, mùa hè nóng nhà sẽ bị đốt, mùa đông gió lạnh sẽ theo hốc tường thổi vào trong, nhưng đối với hắn mà nói, căn nhà này vô cùng ấm áp. Ở đây có cha mẹ quan tâm cùng lo lắng, hắn từ một đứa trẻ không biết đi đến khi trở thành thiếu niên mặc sức bay nhảy, hiện giờ hắn đã có thể tay làm hàm nhai rồi, tuy nhiên bọn họ cũng đi rồi.

Mà hôm nay, hắn cũng phải rời đi nơi này rồi, nếu không có gì ngoài ý muốn, về sau cũng sẽ không trở lại đây nữa.

Có chút thương cảm, chỉ là, hắn không phải là người phân vân lưỡng lự, đã có mục tiêu, sẽ cố gắng đi thực hiện. Sống thật tốt, mới là an ủi tốt nhất đối với cha mẹ.

Mặt trời đỏ mới lên, ánh nắng ấm áp như ôm lấy thiếu niên cô đơn.

Lúc Thư Lan đến đây, cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng đứng thẳng của Tiêu Lang, bộ dáng của hắn, lại cùng ánh nắng màu vàng hòa lẫn. Không hiểu nổi, nằng bỗng sinh ra một loại cảm giác, như thể Tiêu Lang có thể biến mất trong tia sáng kia bất kỳ lúc nào, rốt cuộc nằng không còn nhìn thấy rõ nữa.

Thư Lan không thích loại cảm giác không chân thực này, cho nên đứng bên ngoài hàng rào, hướng bên trong hô to một tiếng “Lang ca ca”.

Âm thanh thanh thúy dễ nghe, trong nháy mắt liền đem thiếu niên từ trong hư ảo kéo trở lại.

Tiêu Lang sai bước đi tới chỗ Thư Lan, đôi mắt mỉm cười nhìn nằng: “Hôm nay sao dậy sớm vậy?” Đến trước mặt Thư Lan, nằng tay trái lên.

Thư Lan cứ tự nhiên mà để bàn tay nhỏ bé trong bàn tay to của hắn, vừa đi theo hắn vào trong, vừa yếu ớt trả lời: “Tỷ tỷ hái cho ta một quả hạnh nhân to, ta liền tỉnh. Nhưng tỷ còn nói người sắp đi, vậy nên ta liền tới đây tiễn người. Đúng rồi, tối qua người nói sẽ thật nhanh trở lại, đúng là thật nhanh, có thể qua cơm tối sao?” Nhắc chân, bước qua cửa.

Tiêu Lang tiện tay đóng cửa lại, đột nhiên khom lưng, túm chặt chân Thư Lan, một tay bế nằng lên, để cho nằng cùng hắn đối mặt, để cho thân thể nằng dựa trên ván cửa, sau đó mới nhìn vào mắt nằng hỏi: “A Lan, ta đi rồi, người sẽ nhớ ta sao?”

Cái tư thế này có chút không thoải mái, Thư Lan theo bản năng vòng tay qua cổ Tiêu Lang, mắt hạnh mở to nhìn quanh, bĩu môi nói: “Biết rồi, trên cây còn rất nhiều quả hạnh, người phải sớm trở về hái giúp ta, còn phải giúp ta đập hạt hạnh, ă, còn phải giúp ta làm quạt.” Buổi chiều hôm ấy, nằng đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại, chỉ thấy Tiêu Lang ngồi xếp bằng ở trên giường, một tay phe phẩy quạt mát cho nằng, một tay cầm cuốn sách thuốc của phụ thân xem.

Tất cả lý do nằng nói, không có một cái nào là cái hắn nghĩ sẽ nghe được.

Hắn khẽ sát trán nằng, nhìn hàng mi linh động ngay trước mắt, da mặt nhẵn mịn, đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng nói: “Vậy người nhớ đến ta ôm người như thế này không? Nhớ đến ta hôn người như thế này không?”

Cái trán chia lìa, răng môi đụng chạm.

Lần này hắn cực kỳ dịu dàng, nhẹ nhàng hôn môi nằng, nhẹ nhàng cạy ra hàm răng của nằng, nhẹ nhàng treu chọc lưỡi nằng, sau đó nhẹ nhàng mút vào.

Thư Lan không hiểu vì sao Tiêu Lang rất thích hôn nằng, mới đầu nằng sợ hắn sẽ cắn, nhưng sau ba lần mấy lượt, nằng mới biết hắn chỉ đơn thuần là hôn mà thôi. Lúc bị hắn ngậm, có cảm giác là lạ, đại khái vẫn còn có chút sợ hãi, cho nên tim nằng đập bang bang không ngừng, hô hấp của nằng sẽ dần dần bị khống chế, nhưng động tác ôn nhu của hắn lại khiến nằng rất thoải mái, thoải mái đến toàn thân cũng mất hơi sức, chỉ có thể dựa vào hắn.

Thích không? Thích đi, nếu như hắn vẫn luôn dịu dàng như vậy, trước lâm vào mê loạn, Thư Lan len lén nghĩ.

Lông mi nha đầu lười đã dày lại còn dài, khoảng cách gần như thế này, Tiêu Lang có thể cảm nhận được rõ ràng nàng bối rối chớp mắt. Hắn biết nàng tròn tròn mắt, ngây ngốc, đại khái không hiểu được hôn là có hàm nghĩa gì. Nhưng hắn có thể kiên nhẫn, giống như bây giờ, nha đầu lười vô lực ôm cô hắn, sớm đã không còn khấn trương như lúc đầu, mắt nàng cũng nhắm lại, yên lòng giao cho hắn nắm tay. Loại cảm giác bị nàng ý lại này, không biết bắt đầu từ lúc nào, làm hắn vui vẻ an tâm.

Còn nhiều thời gian, sáng nay không vội.

Cuối cùng liếm liếm môi mềm lười nha đầu còn vương mùi hạnh nhân, Tiêu Lang từ từ ngẩng đầu lên, hài lòng nhìn đáng vẻ thờ dốc của nàng, hỏi lại một lần nữa: “Thích không?”

Thư Lan nhìn đôi môi mọng của hắn, gật đầu: “Thích, nhưng sao lúc nào ngươi cũng hôn ta thế?”

Tiêu Lang cười nhẹ, lại hôn môi nàng một cái: “Bởi vì ta thích ngươi!”

Thư Lan nghĩ tới lời của mẫu thân, hôn nhẹ chứng tỏ là thích, Tiêu Lang hôn nàng như vậy, có phải là rất thích nàng không? Nàng có chút đắc ý, bà ngoại nói nàng là tiểu cô nương đáng yêu nhất, quả nhiên là thật.

Nhìn nha đầu lười cười vẻ hả hê đắc ý, Tiêu Lang có chút không thoải mái, đặt tay sau lưng nàng dùng sức sờ soạng một chút, “Vậy A Lan có thích ta không?”

“Thích a, ngươi tốt với ta, ta liền thích ngươi, giống như, giống như là ta thích Nguyên Bảo ca ấy!” Thư Lan không chút nghĩ ngợi nói, rất lâu không có đi trần rồi, không biết Chu Nguyên Bảo có gầy đi hay không, còn có con vệt kia, biết thế cảm về mới đúng.

Nụ cười trên mặt Tiêu Lang còn chưa kịp nở, ngay tại tiếng “Nguyên Bảo ca” ngưng đọng lại.

Nếu là lúc trước, hắn nhất định sẽ hưng hăng cắn nàng một phát, nhưng bây giờ, hắn đã không xúc động như vậy nữa. Hắn kiên nhẫn nói với nha đầu lười: “A Lan, ngươi phải nhớ, mặc kệ ngươi thích người nào, cũng không thể hôn hắn, ngoại trừ ta ra, bất luận kẻ nào cũng không thể hôn ngươi, cũng không được khiến cho người khác hôn ngươi!”

“Tại sao vậy?” Thư Lan vô cùng khó hiểu, mẫu thân, bà ngoại đều thích hôn nàng, khi còn bé phụ thân cũng thích hôn nàng, mặc dù bây giờ không hề hôn nữa.

Ánh mắt Tiêu Lang lom lom nhìn, “Bởi ăn ngươi rất ngon, nếu người khác hôn ngươi, bọn họ sẽ ăn luôn ngươi.”

Thư Lan sợ hết hồn, cau mày nghĩ một chút, đưa ra câu hỏi: “Nhưng nương ta chưa bao giờ nói ta ăn ngon?”

Nơi xa truyền đến tiếng bước chân, Tiêu Lang đặt Thư Lan xuống, mở cửa ra, sau đó khẽ nói với nàng: “Bởi vì nương ngươi không có nếm đầu lười ngươi, về sau nếu ngươi bị nam nhân nào hôn, bọn họ sẽ cắn đầu lười của ngươi. Ta thích ngươi nên còn lâu mới cắn, ngươi nhất định phải tin ta, đừng có đi thử, nếu không đến lúc đó bị người ta ăn cũng sẽ không có ai cứu ngươi đâu. Đúng rồi, chuyện ta hôn ngươi, không được nói cho bất kỳ ai, ngay cả nương ngươi, tỷ tỷ của ngươi cũng không được, nếu không họ biết sẽ đánh ngươi, giống như lần trước nương ngươi cầm chổi đánh ngươi ấy!”

Thư Lan bị dọa sợ mặt mũi trắng bệch, thì ra là đầu lười nàng ăn thật ngon!

Không được, nàng nhất định không được để cho người khác biết đầu lười của nàng ăn ngon, nếu không bọn họ sẽ cắn, đầu lười bị cắn rất là đau, nàng nhớ rất rõ, có một lần lúc ăn cơm, không cẩn thận bị cắn vào lưỡi, đau tới mức hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

“A Lang, ngươi thu dọn đồ xong chưa? Ra ăn chút điểm tâm đi!” Tần thị vòng qua hàng rào, thấy hai đứa bé đứng ở ngưỡng cửa phòng bếp ngăn ra, mở miệng gọi.

Tiêu Lang liền kéo Thư Lan đi ra ngoài, “Thu dọn xong rồi ạ, A Lan, chúng ta đi ăn cơm đi!”

Thư Lan ngơ ngẩn đi theo Tiêu Lang, trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ những lời hắn vừa nói.

Như cùng giờ ăn cơm với Tần gia, nhà Tần thị vừa ăn xong điểm tâm, Tiêu Thủ Vận cùng Trương thị đẩy một xe bánh đi tới, đi theo bên cạnh còn có Liên Hoa mặc một bộ quần áo màu xanh lục.

“Ca ca, chúng ta tới đón người á!” Liên Hoa hướng phía Tần gia lớn tiếng kêu.

Tiêu Lang kéo tay người Thư gia định đi qua giúp, bình tĩnh nói: “Bá phụ, bá mẫu, cảm ơn mọi người đã chăm sóc con, mọi người yên tâm, cho dù chuyển đi, con cũng sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, tới lúc đó còn có thể đến tìm A Lan chơi, mọi người hiện tại cũng đừng tiền con nữa, nếu không con lại không nở đi.”

Tần thị quay lưng đi, đứa bé thật hiểu chuyện, vì sao mệnh khổ như vậy?

Thư Mậu Đình vỗ vỗ bả vai Tiêu Lang, liếc mắt nhìn hướng Tiêu gia, trầm giọng nói: “A Lang, nếu bọn họ đối xử không tốt với con, con cũng không cần chịu đựng, chỉ cần con nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tới đây ở với chúng ta.”

Rốt cuộc Tiêu Lang cũng nở nụ cười sáng lạn, dùng sức gật đầu một cái, cáo biệt mọi người một lần nữa, sai bước đi ra ngoài.

Thư Lan bấu môi, chạy đuổi theo tới sân, nhìn Tiêu Lang đi từng bước một đến bên cạnh đại bá hấn, nhìn bọn họ đứng chung một chỗ tựa như người một nhà, sau đó nhìn thấy Liên Hoa đang hướng mình le lưỡi.

Lần đầu tiên trong đời, Thư Lan cảm thấy một người lại có thể làm cho người ta chán ghét như vậy. Không muốn nhìn lại dáng vẻ khoe khoang của Liên Hoa, Thư Lan cuối cùng liếc mắt nhìn Tiêu Lang, xoay người chạy về phòng.

Bên kia, Tiêu Lang không nhịn được cất lời làm nhảm của Trương thị: “Nhà của chúng ta cái gì cũng ở bên trong, các người muốn mang cái gì thì mang đi, không cần phải nói nhiều như vãnói nhiều như vậy.”

Nhà Trương thị giống trống khua chiêng đầy xe đến đây, rất nhiều thôn dân tò mò mà nhìn qua bên này, cho nên Trương thị cảm thấy những lời này của Tiêu Lang cực kỳ chối tai, nhìn xa xa một chút giả bộ đứng ở cửa nói chuyện phiếm kỳ thực cực kỳ chú ý động tĩnh nhóm người bên kia, nàng cố ý lớn tiếng nói: “A Lang à, nhà bá mẫu điều kiện không tốt, tạm thời không thể mua quần áo mới cho con, ngày hôm nay trước đem quần áo của con chuyển qua, chờ sau này nhà chúng ta có tiền, sẽ làm cho con hơn hai bộ nhé!”

Tiêu Lang khẽ hừ một tiếng, không cần cùng nàng ta lãng phí nước bọt, xoay người đi sang một bên, bộ dáng chỉ chờ bọn họ nhanh nhanh chuyển đi.

Tiêu Thủ Vận nhìn thê tử một chút, lại nhìn cửa phòng đang mở rộng một chút, nhỏ giọng nói: “Đừng nói nhảm, nhanh đem đồ đáng giá chuyển ra, ra cửa người càng nhiều như thế này, nhìn thấy không hay!”

Trương thị tự nhiên cũng hiểu được đạo lý này, theo hấn bước đi vào phòng.

Bên trong truyền đến âm thanh hết sức đè nén lại không che giấu được muốn lục tung đồ đạc.

Tiêu Lang ngẩng đầu nhìn về hướng đông, ánh mặt trời rõ ràng rất chói mắt, thế nhưng hấn lại cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Liên Hoa cũng không có đi theo vào, nàng cười đi tới trước người Tiêu Lang, ngọt ngào nói: “Ca ca, người không phải lo lắng, nương kể với ta rồi, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, nương sẽ đối xử với người thật tốt.”

“Cút!” Tiêu Lang nhìn cũng không thèm nhìn nàng, chỉ khạc ra một chữ này.

Tác giả có lời muốn nói: hừ hừ, ta đây chỉ thích đùa giỡn tiểu cô nương ngu ngốc.

Cám ơn meo báo (or meo bô)? Thứ cho ta thật sự không phân biệt được chữ phồn thể đó, lại không cách nào phục chế) giữa đêm giữa hôm thả bom.

Nửa đêm rời giường, nghĩ đến mấy câu nói, viết một đoạn kịch nho nhỏ, hi vọng mọi người thích!

A Lang: Ở tại thời điểm người không hiểu tình yêu là gì, ta đã yêu người đến tận xương tủy, nghĩ tới kiếp trước là ta thiếu nợ người rồi.

A Lan, dụi mắt: Nửa đêm không ngủ đi ngủ đi, người ở đây nói cái gì?

A Lang: người chưa hiểu cũng không sao, chỉ cần ta cứng chiều, sớm muộn gì người cũng sẽ hiểu.

A Lan che kín lỗ tai, ngủ, (~ o ~)~ZZ

A Lang: hắc hắc, ta thích nhất người ngủ. Cởi quần áo.

A Lan: sao người chui vào chăn của ta, ô ô.

Trăng sáng xấu hổ trốn được sau mây.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Giày vò (1)

Vợ chồng Tiêu Thủ Vận gần như chuyển tất cả thứ đáng giá ở bên trong nhà lá về nhà rồi, nhưng bọn hấn vẫn không hài lòng, bởi vì hai người lật tung rồi bất kỳ địa phương nào có thể giấu đồ, nhưng chỉ tìm ở được mười tiền đồng trong hũ.

Mười tiền đồng!

Trương thị giận đến sắp nổ phổi rồi, mười tiền đồng có thể làm gì? Cũng không đủ tiền com một ngày của Tiêu Lang!

Tiêu Thủ Vận cũng cau mày, mặc dù hắn không quan tâm cuộc sống huynh đệ một nhà cùng cha khác mẹ, nhưng lúc nào hắn cũng chú ý động tĩnh bên kia, sau khi Lam thị chết, mỗi lần hai cha con Tiêu Thủ Vận vào núi đều có thể săn thú vật, bọn họ lại chỉ tiêu tiết kiệm, không thể nào chỉ góp được mười văn tiền. Như vậy, hoặc là chính là Tiêu Lang giấu tiền ở chỗ hết sức bí mật, hoặc chính là Thư gia trước bọn họ một bước, sớm một chút lừa gạt tiền!

"Đi, ngươi đi hỏi một chút hắn, làm sao trong nhà chỉ có chừng này tiền!" Hắn ngửa mặt nằm ở trên giường gạch, nhìn Trương thị nói.

Trương thị ném cho hắn một cái liếc mắt, tức giận vỗ một gối vải bông, "Nhất định thằng nhóc kia giấu tiền đi, hỏi, ta hỏi hắn sẽ nói sao?"

Tiêu Thủ Vận hừ lạnh một tiếng, lật người đưa lưng về phía thê tử, buồn bực nói: "Có hỏi hay không tùy ngươi, cùng lắm thì chúng ta nuôi hắn không công, dù thế nào đi nữa hắn cũng là cháu ruột của ta!"

"Phi! Nguyện ý nuôi ngươi nuôi đi, lão nương không phục vụ!" Trương thị lập tức mắng, thấy Tiêu Thủ Vận tựa như không nhúc nhích trên giường gạch, tuy biết hắn thật không quan tâm Tiêu Lang thế nào, sợ là biến khéo thành vụng, suy nghĩ một chút, lăm bằm một câu, vén rèm cửa lên ra khỏi phòng.

Nàng đẩy cửa phòng Tiêu Lang ra, cửa cũng là chêm.

Lúc này mới vừa ăn i cơm trưa xong, thế nhưng hắn muốn tránh ở trong phòng ngủ nướng? Thật coi nơi này như mình nhà!

Trương thị cố dè xuống lửa giận trong lòng, ra sức đập cửa nói: "A Lang, ra ngoài, bá nương có lời hỏi ngươi!"

"Nói đi, ta nghe." Tiêu Lang ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, dựa vào vách tường nhìn tới sách thuốc Thư Mậu Đình mượn, lên núi săn thú, khó tránh khỏi sẽ bị thương, biết thêm một chút thảo dược rất hữu dụng.

Trương thị tự nhiên sẽ không lớn tiếng hỏi hắn chuyện tiền bạc, vẫn gõ không ngừng, nàng cũng không tin, như vậy Tiêu Lang cũng có thể ngủ.

Tiêu Lang cười lạnh, nếu bọn họ không nhìn được, cũng đừng trách hắn động thủ trước thời gian.

"Két." Tiêu Lang kéo cửa ra, cũng không thèm nhìn tới Trương thị, rũ lông mi hỏi "Ngươi nói gì?"

Trương thị nhìn dáng vẻ hắn một bộ xem thường, nghĩ đến hắn thân thiết kêu Tần thị là bá mẫu, không khỏi dạy dỗ: "Cái gì à, ta là bá nương ngươi, đứa bé này tại sao gọi một tiếng bá nương cũng không gọi? Ngược lại ngươi gọi người khác thân thiết, chẳng lẽ là chê chúng ta nhà nghèo, xem thường chúng ta?"

Tiêu Lang lăm bộ sẽ phải đóng cửa, "Ngươi đã không có việc gì, vậy thì ta đi ngủ đây."

Trương thị lập tức đưa một cái chân vào, sau đó mạnh mẽ đẩy cửa, cả người cũng nhảy vào, liếc mắt nhìn phòng được Thúy Hà dọn dẹp chỉnh chỉnh tề tề, nhìn lại một chút mấy bộ quần áo Tiêu Lang đặt ở đầu giường gần lò sưởi, trong nội tâm khẽ động, sải bước đi qua, đưa tay lật những y phục kia lên, trên miệng giả mù sa mưa mà nói: "Bá nương định làm cái áo cho ngươi, cũng không biết ngươi mặc bao nhiêu, dứt khoát lấy những thứ này để so sánh thôi." Mặc kệ sắc mặt Tiêu Lang là gì, phần chần mở từng cái xiêm áo, chỉ sợ Tiêu Lang giấu tiền ở bên trong.

Nghe nàng nhắc tới làm y phục, Tiêu lang lập tức nhớ tới Tần thị đứng ở trước người hắn, bộ dáng dịu dàng đo đạc bả vai cho hắn.

Hắn cũng lười vạch trần sắc mặt Trương thị xấu xí, đứng ở cửa bên lạnh lùng nhìn nàng giày vò, sau đó nhìn lướt qua viện Tiêu Gia.

Cùi, nông cụ hỗn loạn tán lác, một rào ở tường phía tây, bên ngoài trừ một con gà trống uy phong lẫm lẫm, tất cả đều là gà con choai choai, vẫn không thể đẻ trứng, ăn lại nhiều vô cùng. Cơm trưa hắn còn nghe Trương thị nói thầm, nói tương lai muốn bán trứng gà lấy tiền đây.

Hộ nông dân, phẩm là súc vật có thể sinh tiền, có lúc đối xử đều tốt hơn so với người, ít nhất, bọn họ sẽ không đói bụng. Trương thị coi những con gà này như bảo bối, nếu là chết một hai con, không biết về mặt nàng sẽ là cái gì.

Bên kia Trương thị thất vọng ném xuống một cái xiêm áo cuối cùng, quay đầu lại, chỉ thấy ánh mắt Tiêu Lang u ám mà nhìn chằm chằm vào viện, trong lòng nàng không hiểu có chút lo lắng, đi tới nói: "A Lang, tiền cha ngươi để ở chỗ nào? Bây giờ ngươi còn nhỏ, bá nương thay ngươi bảo quản đi, còn nữa về sau ngươi kiếm được tiền cũng đều đưa ta, bá nương tích góp từng điểm cho ngươi, tương lai giúp ngươi cưới vợ. Ngươi là bé trai, không hiểu được góp tiền đâu."

Tiêu Lang nghi ngờ nhìn nàng: "Cha ta chỉ chờ cho ta mười văn tiền, không phải cũng lấy cho ngươi sao?"

"Không thể nào, làm sao sẽ chỉ có mười văn?" Trương thị không tin hồ.

Tiêu Lang xem nàng, nhanh chân mà bỏ chạy đến ngoài cửa lớn, trong miệng lớn tiếng la hét: "Bá nương, cha ta để lại cho ta mười lượng bạc đều cho ngươi, trong tay ta thật một văn cũng không có, ngươi cũng không cần hỏi ta nữa, có phải ngươi chê ta cho ít, chê ta ăn nhiều, ta sẽ chuyển về ở, tuyệt không cho các ngươi thêm phiền toái!"

Âm thanh Thiếu Niên bàng hoàng bắt lực ở sau giữa trưa mùa hè đột ngột khác thường, không ít thôn dân đi ra, tò mò hướng bên này nhìn quanh, còn có mấy nàng dâu ngồi quanh ở dưới cây liễu nhỏ giọng thầm thì.

"Nhìn một chút, ta nói hai bọn họ không có hảo tâm, buổi sáng vừa dờ sạch sành sanh trong nhà người ta, hiện tại liền bắt đầu vơ vét tiền Tiêu Lang, còn

ngại mười lượng bạc không đủ, cho là đứa bé giấu giếm ! Hừ, nàng cũng không suy nghĩ một chút, nhà hai người kia không có đất, liệu sống liệu chết sản cái gì cũng đòi lương thực rồi, không chừng mười lượng bạc này tích góp quá lâu rồi, nàng vẫn còn chê ít!"

"Đúng vậy đúng vậy, đứa bé Tiêu Lang kia thật là đáng thương, không có cha mẹ, người thân duy nhất còn giành của hắn, nghe ý tứ trong lời nói hắn, nàng dâu Thủ Vận còn chê hắn ăn nhiều, ai, đứa bé lớn như vậy chính là lúc đang lớn, vốn là khẩu vị lớn!"

Nói xong, đề tài liền chuyển dời đến bình thường Trương thị làm chuyện thất đức .

Trương thị sớm choáng váng, rõ ràng là mười văn tiền, bị Tiêu Lang kêu là thành mười lượng bạc?

Đội nàng phản ứng kịp, chỉ thấy Tiêu Lang cúi gằm đầu ngồi trên tảng đá ở cửa nhà nàng gạt lệ, bóng lưng đơn bạc vừa đáng thương lại uất ức. Dĩ nhiên, nàng không nhìn tới mặt của hắn, chỉ bằng bả vai của hắn khẽ rung động suy đoán là hắn khóc chứ?

Trương thị nhủ nhủ mảy, nhưng nghĩ lại, không đúng, đứa bé lạnh lùng cha ruột chết cũng sẽ không khóc, bộ mặt trong sạch hướng về phía nàng, xem ra không giống đứa bé mười tuổi, đứa bé đáng thương sẽ làm ra loại chuyện này ư?

Đúng rồi, nhất định là hắn giả bộ!

Trương thị lắc mông chạy ra ngoài, kéo lấy cánh tay Tiêu Lang, cắn răng mắng: "A Lang, làm sao ngươi há mồm nói vậy! Rõ ràng là ngươi giao cho ta mười văn tiền, bá nương thay ngươi bảo quản, bây giờ lại nói thành mười lượng bạc rồi, còn nhỏ tuổi đã nói láo, bình thường cha ngươi dạy ngươi thế nào!" Muốn cho nàng ăn ám muội, không có cửa đâu!

Tiêu Lang lập tức cúi đầu, co ro bả vai, đáng vẻ giống như hết sức sợ.

Bên cạnh một nàng dâu trẻ tuổi không vừa mắt cùng Trương thị đứng lên, hướng về phía bên này nói: "Ta nói Trương Xuân Kiều, ngươi vừa được chỗ tốt người ta, nên hào phóng một chút, hắn có thể giao cho ngươi mười lượng bạc, làm sao sẽ giấu tiền mình? Xem như các ngươi là thân thích, coi như ngươi cảm tiền của hắn, người khác cũng không có tư cách nói gì, ngươi cũng không cần sợ có người giành với ngươi, vui vui về về thừa nhận, còn không nên nói thành mười văn tiền! Đúng là nực cười, coi như bán nồi nấu, cũng có thể kiếm mười mấy văn chứ? Ai, ta nhớ ra rồi, các ngươi thật giống như không có chuyện huynh nãi đệ người nhà ra, cũng vừa đúng, còn muốn tiền một đứa bé à, đến thẳng nhà bọn họ phá hủy hai cái nồi không được sao, ha ha ha."

Giống như nói chuyện đùa, nàng dâu này đỡ eo cười ngả nghiêng ngả ngửa, chọc cho những người xem chung quanh náo nhiệt cũng cười, tiếng cười cao cao thấp thấp tràn đầy châm chọc.

Trên mặt Trương thị sung huyết đỏ bừng, muốn giải thích, nhưng nàng cũng có thói quen nói xấu người, biết loại chuyện như vậy không giải thích được, liền lớn tiếng la một câu: "Người nào cầm mười lượng bạc của hắn là con chó đẻ đấy!" Nói xong, hung ác trừng mắt nhìn nàng dâu này một cái, dắt Tiêu Lang vào viện, đóng cổng cực kỳ chặt chẽ.

"A, bá nương ngươi đừng đánh ta, ta cũng không nói lung tung!" Tiêu Lang lạnh lùng nhìn Trương thị, trong miệng nói ra lời nhưng giống như Trương thị thật đánh hắn.

Đây là khiêu khích trắng trợn a!

Rốt cuộc Trương thị hiểu rõ, thì ra là tiểu tử này cố ý hại nàng ! Được, ngươi đã nói ta đánh ngươi, vậy lão nương ta cũng không thể đeo cái ô mũ này! Trương thị méo mặt, chớp mắt một cái, liếc thấy một cây gậy bên tường, ba hai bước chạy tới nhặt lên, đưa tay muốn đánh Tiêu Lang.

Tiêu Lang không nhúc nhích đứng ở nơi đó, thời điểm Trương thị cho là hắn bị sợ, thể nhưng đột nhiên hắn lại găt gao níu lại trường côn vung tới sau lưng, sau đó vừa dùng lực, liền đoạt đi cây gậy.

"Àm!"

"A, bá nương ngươi đừng đánh ta !" Tiêu Lang hung hăng đánh vào trên đùi Trương thị, mặt bình tĩnh kêu lên, cứng rắn đem Trương thị muốn kêu gào bị thống nén trở về.

Nghe được bên trong truyền đến động tĩnh Tiêu Thủ Vận mang giày, Tiêu Lang cười lạnh bỏ lại cây gậy trong tay, xoay người hướng cửa chính chạy tới, "Bá nương, ngươi đừng đánh, ta sẽ đi lên núi săn thú, ngươi yên tâm, ta sản cái gì cũng giao cho ngươi, bán tiền ta cũng không muốn một đồng tiền!"

Đội đến khi Tiêu Thủ Vận cau mày lao ra, đã nhìn thấy Trương thị một người đứng ở trong sân, sững sờ như cọc gỗ, sớm không thấy bóng dáng Tiêu Lang.

Có thể nghe bên ngoài nghị luận rõ ràng, Tiêu Thủ Vận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chỉ vào Trương thị nhỏ giọng mắng: "Ngươi đúng là ngu xuẩn, ta để cho ngươi hỏi tiền, ngươi làm gì nói thành mười lượng bạc? Bều xấu còn đánh người, cái người này không phải cố ý để cho người khác mắng chúng ta khi dễ một đứa bé sao? Làm hắn chạy đi như vậy, một lát người cả thôn cũng biết rồi, ngươi đúng là ngu xuẩn!"

Ở bên nghe trộm phụ một câu một câu "Ngu xuẩn", rốt cuộc Trương thị phục hồi tinh thần lại, cho tới bây giờ, nàng mới cảm nhận được trên đùi đau đau rất, vội vàng giải thích: "Ta không có đánh hắn, là hắn động thủ đánh ta."

"Ngươi nhanh đi, hắn đánh ngươi, ngươi đi ra ngoài hỏi một chút, ai tin!" Tiêu Thủ Vận hết sức xem thường nhìn chằm chằm Trương thị, bình thường nhìn

cũng cơ trí, không ngờ thời khắc mấu chốt lại đại đột như heo!

"Không để ý người!" Bỏ lại bốn chữ này, Tiêu Thủ Vận phẩy tay áo bỏ đi.

Trương thị sững sờ đứng ở tại chỗ, nàng không có để ý chồng chải rửa, vào giờ phút này, nàng nghĩ tất cả đều là hành động Tiêu Lang không bình thường, hần mới mười tuổi, tại sao có thể có đầu óc như vậy? Bỗng dưng, nàng nghĩ đến khuôn mặt Tiêu Lang lạnh lẽo, con người sâu thẳm, còn có một bên hần khoa trương gào thét vừa cười lạnh nhìn bộ dáng nàng.

toàn thân chợt rùng cả mình, Trương thị không nhịn được run rẩy, Tiêu Lang, chẳng lẽ dính cái gì không sạch sẽ chứ?

Đúng, nhất định là, nếu không ban đầu làm sao hần có thể đánh chết con sói trở lại?

Tác giả có lời muốn nói: tôi hôm qua: ta đây biết thân môn đuổi theo khổ sở, nhưng thật sự ta đây mắt mở không ra (muộn 11 điểm), tuần sau đi, đại khái có thể nhiều hơn một chút, đi làm cầu xin tha thứ ~

Sáng nay: Ấc, trước kia đều là bị xuyt xuyt nghẹn tình, hôm nay là bị đối tình, quả nhiên lao động trí óc cũng rất mệt mỏi, hy vọng có thể giảm cân.

Trước hai chương Liên Hoa ghen tỵ A Lan đánh thành hoa lệ, cảm ơn thân môn bắt côn trùng, đã sửa lại. Côn trùng a côn trùng, giống như là trước kia làm đề toán học, rõ ràng đã kiểm tra cẩn thận rất nhiều lần, hết lần này tới lần khác không có phát hiện có một cái $23+3=29$, gào khóc, thật ngại!

Về A Lang vì sao nhất định đi, phía trước có một chút tiêu đề trình bày, mọi người có thể đoán được sao?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Giày vò (hai)

Editor: Aq_scents

Tâm tình Tiêu Lang vui vẻ chạy ra khỏi cửa chính, dĩ nhiên, khi người khác nhìn đến, hần là bị Trương thị đuổi ra khỏi nhà đi săn thú.

Một mạch chạy đến con đường nhỏ vào núi, tới khúc quanh Tiêu Lang dừng lại, nhìn căn nhà ẩn hiện nơi góc đường, nhớ đến nha đầu lười có lẽ đang đứng dưới tàng cây đếm xem còn mấy quả hạnh nhân sắp chín, liền hận không được chạy ngay tới, ôm nàng, cắn nàng, nhìn nàng phồng mồm ăn hạnh nhân, liếm liếm miệng nhỏ hồng nộn của nàng.

Đáng tiếc, trước mắt còn có chuyện khác phải làm.

Thu hồi ý định, Tiêu Lang không chút do dự chạy vào rừng.

Thư Già.

Hôm nay khó có được một hôm Thư Mậu Đình không ra ngoài khám bệnh, ông đem hai cánh cửa ở căn phòng phía đông tháo xuống, một đầu đặt lên ngưỡng cửa phòng bếp, đầu kia đặt lên hai cái ghế đầu lộn ngược, ở giữa nhét hai băng ghế ngồi, biến thành một cái giường lớn vững vàng. Gió từ phía bắc nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua, cực kỳ mát mẻ.

Ông bế tiểu nữ nhi đã bắt đầu ngủ sau khi ăn cơm ra, đặt nàng lên chiếc giường đơn sơ, sau đó đứng dậy đi lấy nước, trở lại phía sau lưng nâng nữ nhi lên, nhẹ nhàng lau mặt cho nàng.

Nước mát lạnh, gió cũng mát lạnh, Thư Lan rất nhanh tỉnh lại, nàng mở to hai mắt, đợi sau khi hết ngái ngủ, tò mò quay đầu lại ngó ngó, vỗ cánh cửa dưới người nói: “Cha, ở đây thật là mát, buổi tối con muốn ở đây ngủ, được không ạ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa được lau, trắng trắng hồng hồng, một đôi mắt hạnh đen sẫm long lanh, cứ như vậy mang đeo đợi chờ nhìn ông. Lòng Thư Mậu Đình cũng mềm đi, nhưng lại cười nói: “Như vậy không được, nửa đêm sương xuống nhiều, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh, nhưng về sau buổi trưa lại có thể nằm đây, chỉ là con phải nằm đằng hoàng chút, tránh bị roi trên mặt đất.”

Thư Lan gật đầu một cái, thấy Thư Mậu Đình đi ra ngoài, liền nằm xuống định ngủ tiếp.

Nhưng nàng cũng không thể nghĩ, nếu như Thư Mậu Đình thật sự chỉ muốn để nàng ngủ ở bên ngoài cho mát, thì cần gì phải lau mặt cho nàng?

Chỉ một lát sau, Thư Mậu Đình cầm một quyển “Tam Tự Kinh” được bảo quản vô cùng tốt đi tới, ngồi trên ghế đầu bên cạnh, một lần nữa đỡ Thư Lan dậy, cười âm áp khác thường: “A Lan, phụ thân dạy con nhận biết chữ nhé?”

Thư Triền, Thư Uyển cùng Tiêu Lang đều là bị ông lừa, chỉ có Thư Lan chưa bao giờ có thể nhẫn nại nghe ông dạy học, mắt thấy mấy ngày nay nữ nhi

hiểu được chút chuyện, Thư Mậu Đình lại lần nữa dạy nàng. Khuê nữ lười như vậy, tương lai nhất định phải gả cho nam tử có gia cảnh sung túc, có nhà hoàn ma ma hầu hạ, nàng lười cũng không có sáng suốt như vậy, chỉ cần quản lý sổ sách là được, như vậy, nàng nhất định phải biết chữ. Về phần người khác có nhìn trúng Thư Lan hay không, Thư Mậu Đình chưa từng nghĩ tới, khuê nữ của hắn như hoa như ngọc, làm sao sẽ không có ai thèm lấy?

Ánh mắt kia, giọng nói kia, rõ ràng cùng thời điểm bắt nàng uống thuốc giống nhau như đúc!

Thư Lan lập tức nhắm chặt hai mắt, âm thanh buồn bực lầm bầm nói: “Con ngủ say rồi. . . .”

“Xi!” Thư Uyển vẫn đứng sau cánh cửa ở tây phòng nhìn nén cũng không nhìn được nữa, lập tức bật cười, đi tới dùng sức gõ trán Thư Lan một cái: “Đứa nhỏ ngốc, vừa lười vừa dốt, ngay cả một cái có hay chút cũng không nghĩ ra.”

Thư Lan bĩu môi tránh sang một bên, “Đau!”

Thư Uyển tới ngồi cạnh nàng, dịu dàng nói: “Được rồi, được rồi, hiếm khi cha ở nhà, muội phải học chữ cho thật tốt, tỷ cũng cùng đọc với muội, tỷ nói cho muội biết nhé, không biết chữ sẽ bị người khác chê cười đấy!”

“Chê cười kệ chê cười đi, dù sao muội cũng không nghe thấy!” Thư Lan không phục nói, nàng cũng không phải là bé trai, không cần phải giống như ca ca đọc sách thi cử nhân, vì sao phải lãng phí thời gian quý giá học chữ!

Thư Mậu Đình yên lặng nhìn hai nữ nhi tính tình khác nhau hoàn toàn, nghĩ đến chẳng mấy chốc sẽ gả ra ngoài, một đứa căn bản còn chưa có lớn lên, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn. Ông xoa đầu Thư Lan, kiên nhẫn khuyên như: “A Lan, ngoan ngoãn nghe lời, hôm nay cha sẽ dạy con học hai câu, nếu con học xong, cha sẽ để cho con ngủ tiếp.”

Thư Uyển ở bên cạnh thấy thú vị nói: “Ừ, đến lúc đó sẽ thưởng muội thêm hai quả hạnh nhân to!”

Âm thanh Tần thị bắt đầu đi từ bên trong đông phòng truyền ra: “Các người nuông chiều nàng đi! Phải như ta nói, nếu nàng không nghe lời, trực tiếp đánh hai cái, xem nàng còn dám lười biếng không!”

Đối mặt với dụ dỗ cùng cường bức, Thư Lan còn có thể có biện pháp nào? đành phải miễn cưỡng lên tinh thần, đi theo Thư Mậu Đình học chữ.

Tiêu Lang sau khi vào cửa, chỉ thấy Thư Lan ngồi xếp bằng ở cửa phía bắc, gật gật gù gù thăm thẳm thì: ‘Nhân chi sơ, tính bản thiện. . . .’ Âm thanh thanh thúy dễ nghe giống như khe suối trong núi, làm cho người ta an lòng theo.

Thư Lan nhìn thấy Tiêu Lang đầu tiên, vụt đứng lên, hướng ra phía ngoài hô: “Lang ca ca, người đã về rồi!”

Thư Mậu Đình cùng Thư Uyển đồng thời quay đầu lại nhìn, sắc mặt chợt thay đổi, Thư Mậu Đình sai bước đi ra ngoài đón, “A Lang, cánh tay con sao thế này?”

Tiêu Lang tùy ý cười, “Không có việc gì, vừa nãy ở trong núi gặp lợn rừng, trong lúc chạy trốn không cẩn thận bị đụng một chút, đã cầm máu rồi ạ. . . .”

“Cái đứa bé này, sao lại chạy vào trong núi? Không phải ta đã nói với con ư, về sau không bao giờ cho con săn thú nữa!”

Thư Mậu Đình cầm lên cánh tay thiếu đi nửa đoạn tay áo của Tiêu Lang, vẻ mặt nghiêm túc kiểm tra thương thế. Vết thương được Tiêu Lang băng bó đơn giản qua, mảng vết máu lớn như thế này lại chứng tỏ thương thế của hắn không nhẹ, Thư Mậu Đình muốn tiếp tục khiển trách hắn đôi câu, lại cảm thấy không phải lúc, không thể làm gì khác hơn là trước tiên đưa người đến phòng bếp, để cho hắn ngồi cạnh Thư Lan, phân phó Thư Uyển đi lấy nước lấy thuốc.

Tần thị nghe thấy tiếng động chạy ra, nhìn lên thấy bộ dáng Tiêu Lang đầy bụi bẩn cùng mảnh vải trắng nhuộm máu kia, sắc mặt trắng bệch đau lòng, “Đang êm đẹp, tại sao con lại lên núi rồi hả? Lần trước mạng con lớn, vượt qua hai bảy sói tranh địa bàn, để cho con nhất tiện nghi, con thật sự cho rằng băng vào bản thân mình là đã có thể săn thú sao? Xem xem thương thế của con kia, có đau lắm không!”

Lúc này Thư Mậu Đình đã tháo vài vụn Tiêu Lang tự buộc, lộ ra vết thương dài chừng ba tấc, máu thịt lẫn lộn, đặc biệt là ở giữa chỗ đó, quả thật cũng đã thành lỗ máu rồi, làm cho Tần thị cùng Thư Uyển bụng chầu nước đi tới đau lòng cũng không đành lòng nhìn lại.

“Lang ca ca, người có đau không?” Thư Lan sưng sò nhìn chằm chằm vết thương của Tiêu Lang, vừa mới mở miệng, nước mắt liền trào ra, buổi sáng rõ ràng còn tốt như vậy, sao đột nhiên lại trở thành như thế này?

Tiêu Lang dùng tay bên phải lành lặn xoa đầu Thư Lan, cười nói: “Vừa mới bắt đầu có đau một chút, bây giờ thì không đau nữa rồi.”

Mới vừa nói xong, Thư Mậu Đình không thèm dịu dàng xử lý vết thương cho hắn, làm hại Tiêu Lang mặc di duy trì nụ cười, khóe mắt lại không khống chế được co quắp không ngừng. Chỉ là, hắn cũng không hối hận, thương thế của hắn càng nặng, người bên ngoài nhìn được, lại càng cho thấy vợ chồng Tiêu Thủ Vân vô tình.

Rửa sạch, bôi thuốc, băng bó, Thư Mậu Đình thuận thực hoàn thành một loạt động tác xong, trên đầu Tiêu Lang sớm đã mồ hôi đầm dề.

“Tiêu Lang, con đồng ý với bà mẫu, không bao giờ đi săn nữa có được hay không?” Tần thị nhìn chậu nước máu một chút, nghĩ sợ mà nói, giọng điệu mềm nhẹ, tràn ngập nồng đậm khẩn cầu. Nàng thật sự sợ Tiêu Lang xảy ra chuyện không may!

Tiêu Lang cúi đầu, chán nản nói: “Không phải là con muốn đi, bởi vì con chỉ chừa mười lượng bạc cho bọn họ, bọn họ chê ít, liền bắt con vào núi săn thú kiếm tiền, cho nên con.”

Thì ra là Trương thị bọn họ ép!

Trong lòng Tần thị tức giận, lời cánh tay lạnh lạnh của Tiêu Lang dậy, sai bước đi ra ngoài: “Đi, chuyện này bá mẫu tìm nàng nói rõ lý lẽ, ta thấy bọn họ là muốn tiền đến điên rồi, lại để cho một đứa bé như con đi săn thú!”

“Bá mẫu, thôi đi, cũng bởi vì lần trước bọn họ thấy con cống sói trở lại, mới cho là con có khả năng. Hiện tại con bị thương, về sau bọn họ cũng sẽ không ép con nữa.” Tiêu Lang dùng giọng không chắc chắn khuyên can.

Như vậy Tần thị mới không tin lời hấn, chỉ bằng Tần thị kia thấy tiền sáng mắt, đức hạnh lãnh huyết vô tình, chỉ cần Tiêu Lang không có chết, nàng sẽ nghĩ hết biện pháp lợi dụng hấn kiếm tiền, hôm nay nàng có thể ép Tiêu Lang lên núi, ngày mai nói không chừng liền dám bán hấn cho bọn môi giới bán người! Nàng nếu lại mắc kẹ, không biết Tiêu Lang sẽ bị dày vò thành cái dạng gì nữa!

Vừa hạ quyết tâm, mặc kệ Tiêu Lang nói gì, Tần thị đều không nghe, vừa mắng to hai vợ chồng Trương thị lòng dạ đen tối, vừa hướng nhà bọn họ đi, làm cho không ít thôn dân đi theo phía sau xem náo nhiệt. Thoạt đầu khi nghe bọn họ còn có chút không tin, nhưng bằng gạc nhuộm máu trên cánh tay Tiêu Lang tuyệt đối không phải giả rồi, lại liền tưởng đến buổi trưa cãi vã ở cửa Tiêu gia, tất cả mọi người nhận định vợ chồng Tiêu Thủ Vận ngược đãi Tiêu Lang rồi.

Tiêu Vinh Giang không ở nhà, không thấy bóng dáng Tiêu Thủ Vận, chỉ có một mình Trương thị nghe tiếng động đi ra, nhìn thấy Tiêu Lang cúi đầu, con người nàng co rụt lại.

“Trương Xuân Kiều, người chính là không phải người? A Lang đưa hết tiền cho người, người cư nhiên không biết đủ, còn buộc một đứa bé mười tuổi như nó đi săn thú, người nhìn xem, cánh tay nó thiếu chút nữa bị lợn rừng đục gãy rồi, nếu không phải là mạng đứa bé lớn trốn thoát, hiện tại không biết thế nào! Người không muốn chăm sóc A Lang, liền trực tiếp nói cho ta biết, bây giờ ta liền dẫn nó về nhà, về sau chuyện của hấn không cần người quan tâm!”

Tần thị thẳng tắp nhìn chăm chăm Trương thị, ngay trước mặt tất cả thôn dân hô.

Xung quanh tiếng bàn luận xôn xao đều biến mất, mọi người quay trở lại quan sát hai nữ nhân mặt đối mặt, âm thầm suy nghĩ lời Tần thị nói.

Thư Mậu Đình là lang trung duy nhất trong thôn, bình thường con cái nhà đại nhân nào bị đau đầu nhức óc, cũng là tìm Thư Mậu Đình khám bệnh, y thuật của ông được, thu tiền lại không nhiều lắm, các thôn dân cũng mời ông. Tần thị là tiểu thư trần trên, sau khi gả đến chưa từng bày qua dáng vẻ tức giận đối với người nào, ở thôn danh tiếng không tồi, hơn nữa Thư gia cùng một nhà Tiêu Thủ Vận từ trước đến giờ thân cận, lời của nàng vừa nói xong, rất nhiều thôn dân cũng liền tiếp gặt đầu, cảm thấy Tiêu Lang đến Thư Gia, sẽ tốt hơn so với ở nhà Tiêu Thủ Vận, mặc dù người sau mới là bá phụ hấn.

Tục ngữ nói không sai, bà con xa không bằng láng giềng gần, có thể nói là Tần thị nhìn Tiêu Lang lớn lên, có lẽ Trương thị cũng không chủ động quan tâm hấn một lần, lúc này nhiệt tình dẫn người về nhà, ngày hôm qua còn có thể có người cảm thấy hai vợ chồng Tiêu gia là thật tâm chiều cố cháu, hiện tại thì sao, hừ hừ, cho dù là người mù cũng nghe ra chuyện gì trong đó!

Bị mọi người dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chăm chăm, nhìn lại một chút Tiêu Lang đứng cúi đầu bên cạnh Tần thị, Trương thị chỉ cảm thấy ngực căng lên, cơ hồ tức muốn học máu!

Trải qua chuyện hồi sáng nay, nàng sinh ra sợ hãi đối với Tiêu Lang, biết mình không vết được chỗ tốt nào trên người hấn, còn ước có thể bỏ đi cái gánh nặng này, nhưng nếu bây giờ nàng nhận lời Tần thị, không phải tương đương với việc thừa nhận mình tham mười lượng bạc của Tiêu Lang, bắt hấn đi lên núi săn thú sao? Đến lúc đó trên lưng mạng tội tham tiền ác độc, còn nàng đâu nào dám nói chuyện với nàng, nam nhân nào còn dám cưới nữ nhi nàng, đợi tới lúc Đậu Đậu trưởng thành, còn ai dám gả con gái đến nhà bọn họ?

Trương thị chuẩn bị một bụng giải thích đang định nói ra miệng thì Tiêu Lang chợt đi ra, cúi thấp đầu lôi kéo tay của nàng nói: “Bá mẫu, các người là thân nhân duy nhất của ta, ta vẫn muốn ở cùng các người, người đừng đuổi ta đi có được hay không? Hiện tại ta còn nhỏ, chờ sau khi ta lớn sẽ lên núi săn thú, ta nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền!”

Ngữ khí tội nghiệp, làm cho rất nhiều bà con vây quanh xem đôi mắt đỏ lên.

“Ng nghiệp chương a, đứa bé đáng thương như vậy, không cha không mẹ, liền coi bọn họ là thân nhân, dù là bị đánh bị chửi cũng không nỡ đi, còn cẩn thận năn nỉ bọn họ, trái tim phải độc ác như thế nào mới có thể làm cái chuyện giết người ấy a!”

“Nàng dâu Thủ Vận, thím đừng trách ta lắm mồm, cháu người đem toàn bộ của cải đều giao cho người, coi như hiện tại hấn chưa làm ra tiền, mười lượng bạc này cũng đủ nuôi hấn hai ba năm, đến lúc đó đứa bé trưởng thành, nhất định sẽ hiếu thuận người. . . người đừng làm khó hấn nữa?”

“Chính phải chính phải, ngay cả những người ngoài như chúng ta cũng đau lòng thay hấn, người thân làm bá nương, thật nhẫn tâm để hấn chuyển đến nhà Thư lang trung sao? Đứa nhỏ này biết rõ người ta sẽ chăm sóc hấn thật tốt, vẫn hi vọng ở với các người, hấn là cố niệm tình thân máu mủ, người mau bớt giận, cùng đứa bé hảo hảo sống qua ngày đi. Đậu Đậu bây giờ còn nhỏ, tương lai hai khuê nữ xuất giá rồi, Tiêu Lang cũng có thể chiều cố hai nàng. . . .”

Người một câu ta một lời, tất cả đều khuyên Trương thị đối xử tử tế với Tiêu Lang.

Trương thị sững sờ tại chỗ, nàng nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao bọn họ chỉ bằng Tiêu Lang gào thét mấy câu liền nhận định nàng ngược đãi hần chứ? Nàng mờ mịt cúi đầu, lại nhìn thấy con ngói sâu thẳm của Tiêu Lang, bên trong đó là hàn quang khiến nàng run sợ, giống như hần, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ăn nàng!

Hàn khí lạnh lẽo theo cột sống lan tràn lên trên, Trương thị chỉ cảm thấy da đầu tê dại, vào giây phút này, nàng đã cho rằng Tiêu Lang nhất định muốn lấy mạng nàng, cho nên nàng tuyệt không thể để Tiêu Lang ở nhà bọn họ, so với tính mạng, chút thanh danh còn tính gì?

Nàng cố tự trấn định xuống, vừa lặng lẽ tránh thoát tay Tiêu Lang, vừa hướng ánh mắt phức tạp nhìn Tần thị nói: “Tần gia muội tử, nhà chúng ta nghèo, A Lang vẫn là giao cho người chăm sóc đi, đợi.”

Nhưng đúng lúc này, trong sân Tiêu gia chợt lao đến một bóng người, thẳng tắp chạy đến trước mặt Trương thị, hung hăng tát xuống một cái: “Lương tâm người bị chó ăn hết à, lại dám sau lưng ta ngược đãi cháu ta! Đọa bạc của hần chưa nói, còn bắt hần đi lên núi săn thú, ngày hôm nay mạng hần lớn trở lại, nếu hần không may có chuyện gì bất trắc, người xem ta có dám hay không hưu người!”

Tiêu Thủ Vận đằng đằng tức giận nhìn thê tử bị hần đánh ngã trên mặt đất, quay đầu lại liếc mắt nhìn Tiêu Lang, như thể hần bị đả thương, vừa mạnh mẽ hướng bụng Trương thị đá một cước, sau đó chấp tay hướng bốn phía bồi tội nói: “Các vị hương thân, là ta có lỗi với đệ đệ đã mất, nhất thời thiếu sót, lại khiến ác phụ này khi dễ cốt nhục duy nhất của hần. Kính xin mọi người yên tâm, chỉ cần Tiêu Thủ Vận ta còn có một miếng cơm ăn, liền tuyệt không để cho cháu ta bán mạng đi kiếm tiền!”

Trong thôn trọng nhất danh tiếng, chuyện ngày hôm nay, không quan sự thật như thế nào, nhà bọn họ đều phải đeo cái nồi đen rồi, đã như vậy, chẳng thà đem toàn bộ nước đục tạt vào trên người thê tử, hần còn có thể tiếp tục làm người tốt.

Không ai ngờ tới Tiêu Thủ Vận sẽ đến như vậy, mà ngay cả Trương thị, cũng không nghĩ đến trượng phu có thể vô tình như vậy. Thật ra thì nàng có thói quen thay trượng phu chịu tiếng xấu, nhưng, quá khứ Tiêu Thủ Vận sẽ đưa mắt ra hiệu trước khi nói cho nàng, còn hôm nay, hần thể nhưng trước mặt nhiều người như vậy đánh nàng, đánh nàng ngay trước mặt Tần thị!

“Ta liều mạng với người!” Trương thị gào thét đứng lên, như thể bị điên đánh về phía Tiêu Thủ Vận.

Tiêu Thủ Vận dù sao cũng là đáng mày râu, sao có thể dễ yên cho nàng đánh, đưa tay liền đem Trương thị ôm chặt lấy, vừa kéo người đi vào trong sân, vừa lúng túng nói với thôn dân bốn phía: “Thật xin lỗi, khiến mọi người nhìn thấy chê cười, trở lại ta sẽ dạy dỗ thật tốt cái ác phụ này! A Lang, chúng ta về nhà, đại bá nhất định đòi công đạo cho người!”

Tiêu Lang cúi đầu đi theo phía sau hần, cho tới khi xoay người đóng cửa mới nhìn hướng Tần thị.

Tần thị cũng nhìn hần, trong mắt có đau lòng, không nỡ tách rời. Phía sau nàng, Thụ Mậu Đình dẫn hai nữ nhi đứng ở đó, bộ dáng Thụ Uyển có chút tức giận, còn Thụ Lan thật giống như bị người ta đoạt hạnh nhân, đôi mắt mở to nhìn hần.

Tiêu Lang trong lòng căng thẳng, bối rối đóng cửa lại.

Vào sân, hần không thêm để ý Tiêu Thủ Vận giả mù sa mưa cùng Trương thị đang như kẻ điên, trực tiếp chạy trở về căn phòng tam thoi thuộc về hần, đóng cửa lại, tiếng cãi vã ngoài cửa lập tức trở nên yếu đi. Hần ngưng mắt nhìn nóc nhà xa lạ, ở trong lòng nói một tiếng thực xin lỗi, mặc kệ như thế nào, người Thụ gia nhất định bị hần làm tổn thương.

Thật may là, ngày mai hần có thể đi về, không, tối nay hần có thể danh chính ngôn thuận vào ở Thụ gia.

Lúc ăn cơm tối, Trương thị đã tỉnh táo lại, cũng không phải là không giận, mà là Tiêu Thủ Vận nói một câu nhắc nhở nàng, Tiêu Lang còn cất giấu bạc ở đâu nữa, trước mắt quan trọng nhất chính là cầm bạc tới tay. Về phần Tiêu Lang tà môn, nàng tạm thời lựa chọn bỏ qua, dù sao, nếu như Tiêu Lang thật sự có bản lĩnh hại nàng, hần sớm đã động thủ, cần gì phải chạy vào núi săn thú, bị thương vô ích?

“Nương, không gọi A Lang ra ăn cơm sao?” Thúy Hà nhìn cửa phòng phía đông đóng chặt, lo lắng nói, nàng còn nhớ rõ lời Triệu Đại Lang nói, bảo nàng đối tốt với Tiêu Lang, đáng tiếc hiện tại náo loạn, nàng ngay cả cơ hội đến gần hần cũng không có.

Trương thị quẳng chiếc đĩa xuống bộp một tiếng, ngẩng đầu hung hăng nhìn nàng chăm chăm: “Mất người mù à? Người thấy trên bàn giống như thừa một bộ bát đĩa sao? Người là thật tâm yêu thương hần, vậy liền đem phần của người đi cho hần ăn đi, không có nhìn cái gì cả!”

Thúy Hà vội cúi đầu, cũng không dám lên tiếng nữa.

Tiêu Vinh Giang cùng Tiêu Thủ Vận tập mãi thành thói quen tiếp tục ăn cơm, Liên Hoa há hê mím môi cười trộm, Đậu Đậu nhìn chung quanh một chút, cuối cùng học Liên Hoa cười hắc hắc.

Thúy Hà dừng lại động tác, bùng chén lên đi ra bên ngoài ăn, trong bát chỉ có một miếng bánh gạo.

Trương thị cũng không ngăn trở, thức ăn trên bàn không nhiều lắm, thiếu một người, những người khác sẽ có thể ăn nhiều một chút, mặc dù Thúy Hà vốn là không dám gấp thêm thức ăn ăn.

Sau khi ăn xong, những người khác hoặc là chạy ra cửa hóng mát, hoặc là sớm một chút đi ngủ, Thúy Hà cố ý lưu lại nửa chiếc bánh, đi gõ cửa phòng Tiêu Lang: “A Lang, tỷ tỷ đưa cơm tối tới cho người, người mở cửa ra.” Trong lòng nàng nghĩ tới, một lát Tiêu Lang đi ra nhìn thấy chỉ có nửa chiếc

bánh, nhất định sẽ kinh ngạc, đến lúc đó nàng dịu dàng giải thích một phen, nhất định có thể làm cho hắn cảm động.

Đôi tay Tiêu Lang khoác lên sau đầu, nhìn bóng cây ngoài cửa sổ, mặc kệ Thúc Hà nói gì, hắn đều như không nghe thấy.

Thúc Hà gõ tới mức tay cũng đau, như cũ không thấy Tiêu Lang ra ngoài, gọi người tới, lại sợ Trương thị ra ngoài cướp bánh đi, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ rời đi.

Ánh trăng hiện lên ngọn cây, Tiêu Lang lặng lẽ đẩy then cửa ra, đi ra cửa chính Tiêu gia, từ đầu tới cuối, không phát ra một chút tiếng vang.

Trương thị luôn ngủ rất say, nhưng là, trông sân truyền đến kêu lo lắng thẳm thì nàng liền lập tức mở mắt, ngồi dậy, lắng nghe một lát, xác định mình không có nghe nhầm, nàng vừa hốt hoảng vừa xuống đất mang giày, vừa xô đẩy trượng phu đang ngủ to: “Dậy đi, nhà chúng ta hình như có trộm!”

Tiêu Thủ Vận không nhịn được né tránh, mơ mơ màng màng lầm bầm nói: “Cái gì mà trộm, người đừng có thần hồn nát thần tính, chỉ là chuột chạy ra vào thôi, không tin người đi xem một chút.” Đánh tiếp một giấc.

Trương thị hận không có một thùng nước tạt vào người hắn, nàng còn có thể trông cậy vào hắn làm cái gì chứ!

Một mình một người đi ra ngoài, ngộ nhờ là trộm thì làm thế nào? Nhưng nếu không ra, gà của nàng có thể hay không cũng bị trộm đi?

Cuối cùng, đối với lo lắng cho gà thắng được nỗi sợ hãi kẻ gian, Trương thị vội vã thấp ngọn đèn dầu, giong lên con dao thái rồi mở cửa phòng bếp ra.

Chuồng gà nháo loạn chợt dừng lại, ngay sau đó, mượn ánh trăng sáng rõ, Trương thị nhìn thấy rõ ràng mấy con gì đó dài nhỏ từ trong chuồng gà chạy vọt ra ngoài.

Là con chồn!

Trương thị cả kinh thất sắc, chạy nhanh đến chuồng gà trước mặt, treo đèn lên nhìn, đau lòng một hơi thiếu chút nữa không thở được!

Trong nhà tổng cộng có mười lăm con gà con, hôm nay chỉ còn lại ba con núp ở một góc, tất cả những thứ khác tán loạn bên trong đều là lông gà, đặc biệt con gà trống mập nhất kia, toàn thân đầy vết máu, hơn nửa người cũng bị chồn cắn!

“Ông trời ơi, ta đây là tạo nghiệt gì, chọc cho một ổ súc sinh tới trộm gà của ta!” Trương thị giậm chân khóc lớn nói, xoay người liền hướng trong nhà kêu: “Quý ngừ nhà người, còn ngủ nữa, gà nhà chúng ta cũng bị ăn.” Lời còn chưa dứt, chợt ngưng lại, chẳng khác nào gặp ma, nàng tròn to cặp mắt nhìn bóng đen dưới mái hiên đông sương phòng, không phải Tiêu Lang thì là ai?

“Sao người lại ở đây?” Trương thị hỏi theo bản năng, đêm hôm khuya khoắt, hắn không ngủ ra ngoài làm gì, chẳng lẽ cũng nghe được động tĩnh bên ngoài?

Tiêu Lang từ trong bóng tối đi ra, con người sâu thẳm phản chiếu ánh trăng lạnh lẽo. Hắn nhìn chuồng gà hỗn độn, chợt cười một tiếng, nói khẽ với Trương thị: “Ta tới nhìn một chút bọn chồn có ăn sạch gà của người hay không, ồ, cũng còn ba con, ngày mai ta lại vào núi bắt một con, hẳn là đủ chứ?”

Trương thị như bị sét đánh, thì ra những con chồn kia, là Tiêu Lang dẫn dụ đến hay sao?”

Mất thấy Trương thị lại muốn bộc phát, Tiêu Lang đột nhiên hô lớn: “Bá mẫu, gà của người bị chồn ăn, có liên quan gì với ta, người vì sao nói là ta đưa chồn tới? Thôi, ta biết rồi, có phải người không muốn ta ở lại nhà người, vậy ta đi bây giờ, được chưa!”

Vừa kêu, vừa sai bước chạy ra ngoài.

Không ai nhìn thấy, nhưng âm thanh uất ức tức giận này lại truyền khắp phổ lớn ngõ nhỏ.

Ở trong tai người khác là uất ức tức giận, rơi vào trong tai Trương thị lại trở thành phách lối khiêu khích!

Vất vả cực nhọc nuôi gà lớn giờ không còn, ban ngày bị giày vò như muốn điên cuồng rồi cuộc Trương thị mất đi chút lý trí cuối cùng, xách theo ngọn đèn dầu liền đuổi theo: “Thằng nhãi con kia, phản thiên, cư nhiên để súc sinh ăn gà của ta, ngày hôm nay nếu ta không đánh chết người, ta liền không phải họ Trương!”

Giống như một tiếng ra lệnh, đèn các hộ trong thôn từng nhà từng nhà sáng lên, còn có tiếng mở cửa lần lượt truyền đến.

Rốt cuộc Tiêu Thủ Vận bị dọa tỉnh dậy, giấy cũng không kịp đi, bước dài chạy ra ngoài. Liếc mắt nhìn chuồng gà bị hại không còn hình dáng gì, nhất thời cũng không hiểu rõ tại sao Trương thị nổi điên trút giận lên Tiêu Lang, còn nói Tiêu Lang động tay động chân, mặc kệ như thế nào, hắn phải đuổi gấp đem người đuổi trở về mới được. Ban ngày đã mất hết mặt mũi rồi, chuyện nếu lại làm lớn lên, sẽ không có cách nào giải quyết!

Cũng không chờ hắn chạy ra cửa, một tiếng gào thét tê tâm liệt phế kinh thiên động địa, xa xa truyền đến: “Bá mẫu, người đừng đốt phòng ốc nhà ta!”

Trong lòng bỗng chốc lộp bộp, Tiêu Thủ Vận thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, sẽ không phải, làm sao thê tử có thể làm ra loại chuyện đó?

Như thể giấu cọt trái tim hắn, cái ý niệm này vừa dứt, ánh lửa sáng ngời liền đột nhiên vọt lên không trung, Tiêu Thủ vận nhìn ánh lửa kia, rốt cuộc cũng không duy trì nổi nữa, vô lực ngã trên mặt đất, cái mũ ngu xuẩn kia, vậy mà thật sự đi phóng hỏa đốt nhà Tiêu Lang!

Một bên khác trong thôn, Tiêu Lang lặng lẽ đứng trong sân, nhìn ba gian nhà lá quen thuộc dấy lên lửa lớn hùng hực, ngọn lửa hoa mỹ bay múa không biết mệt mỏi, mặc kệ người khác tạt bao nhiêu nước cũng không muốn bình tĩnh lại.

Một đôi tay dịu dàng chọt khoác lên trên bả vai hắn, hắn nghe thấy lời nói êm ái mà có lực của Tần thị: “A Lang không sợ, phòng ốc không còn, về sau liền ở nhà bá mẫu, con yên tâm, không ai lại có thể khi dễ con.”

Cõi đời này, khắp nơi luôn có người tính toán người, nhưng cũng có người chân tâm thật ý mà vì người chào đón, mặc kệ người đã làm gì.

Đột nhiên Tiêu Lang thấy khó chịu ghê ghớm, hắn xoay người, nhào vào lòng Tần thị.

Một đêm kia, trong nhà Tiêu Thủ Vận gặp phải bọn chồn đánh lén, gà con bị mất nửa già, Trương thị tức giận đem tất cả oán khí đều rơi tại cánh tay bị thương trên người Tiêu Lang, vu oan bọn chồn là Tiêu Lang cố ý bỏ vào nhà nàng. Tiêu Lang không chịu nổi nhục nhã, thề không bao giờ nương nhờ nhà đại bá nữa, cả đêm chạy về nhà, Trương thị lại cầm đèn đuổi theo, muốn đánh chết Tiêu Lang, hai người trong lúc lộn kéo, ngọn đèn dầu đổ trên giường gạch, đốt chặn đệm, tiếp theo là phá hủy ba gian nhà lá.

Dĩ nhiên, phòng ốc cháy, cho dù là ngoài ý muốn, vẫn là Trương thị cố ý phóng hỏa, các thôn dân khóc thôn thức đều lựa chọn tin tưởng người sau.

Từ đó, trong thôn đối với vợ chồng Tiêu Thủ Vận toàn là tiếng骂, Tiêu Lang không bao giờ nguyện nhận thức thứ người như thế làm người thân nữa, thật may là còn có Thụ gia tốt bụng nguyện ý thu nhận chăm sóc hắn. Vì vậy, Tiêu Lang lấy thân phận mồ côi, bắt đầu sống nhờ ở Thụ gia.

Tác giả có lời muốn nói: nếu ai vẫn còn chê ít, ta đây cùng họ liều mạng!!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 38 Kế hoạch cải tạo

Chương 38 Kế hoạch cải tạo

Editor: M.Nyoko

"A lang, chúng ta đi lên trần rồi, người cùng A Lan trông nhà thật kỹ, một lát nhớ gọi nàng ăn sáng!"

Tần thị vừa ra đến trước cửa, không yên tâm lần nữa dặn dò Tiêu Lang. Đêm hôm trước hỏa hoạn đốt trụi đồ Tiêu Lang, nàng lại không muốn đến nhà Tiêu Thủ Vận lấy y phục Tiêu Lang, không thể làm gì khác hơn là tạm thời tìm quần áo cũ Thụ Triền cho hắn tắm rửa. Vừa đúng lúc nàng cũng không nhìn thấy con trai một thời gian, liền hái một giỏ quả hạnh, tính dẫn Thụ Uyển đi nhà mẹ một chút, sau đó sẽ lấy vải bố may xiêm y cho mấy đứa trẻ.

"Dạ, con sẽ trông A Lan cẩn thận, bá mẫu yên tâm đi đi, đi đường cẩn thận chút." Tiêu Lang đứng ở ngưỡng cửa phòng bếp, đưa mắt nhìn mẹ con Tần thị rồi đi, đợi sau khi bóng dáng của hai người biến mất, hắn cười khẽ một tiếng, tiện tay đóng cửa lại, chân bước nhẹ nhàng đi phòng tỷ muội Thụ Uyển.

Thụ Lan còn đang ngủ.

Tiêu Lang cởi giày lên giường, ngồi ở bên cạnh quan sát lười nhả đầu đang ngủ say. Kể từ hiểu được tình cảm nam nữ, đây là lần đầu tiên hắn thấy bộ dáng Thụ Lan lúc chưa rời giường, mặc dù trước kia có cơ hội vào phòng tỷ muội, nhưng vì ngại người Thụ gia ở sân, hắn đều ngoan ngoãn không vào, không ngờ lúc này mới vừa vào ở ngày thứ ba, thì có cơ hội cùng một chỗ với nàng.

Nhưng quá đáng tiếc chính là, lười nhả đầu lớn rồi, nàng không giống khi còn bé mặc cái yếm lộ lưng như vậy, mà là khoác trung y màu trắng rộng thùng thình, chất vải mềm nhẵn cọt nhả, cổ áo có chút mở lỏng ra, lộ ra xương tinh xảo, còn có mảng lớn da thịt trắng nõn.

Cầm cổ áo của Thụ Lan, nghiêng đầu nhìn bên trong một chút, bình thường, cùng khi còn bé không có gì khác biệt.

Tiêu Lang bắt đầu dĩ thờ dài, vóc dáng lười nhả đầu quá nhỏ, sợ rằng còn phải đợi thật lâu nơi đó mới có thể phòng lên chứ? Chỉ là nhắc tới cũng kỳ, Thụ Mậu Đình cùng Tần thị đều là người cao, bây giờ Thụ Uyển đã cao đến tai Tần thị rồi, ở thư viện Thụ Triền lại càng như hạc đứng trong bầy gà, tại sao lười nhả đầu cứ lùn như vậy? Chẳng lẽ nguyên nhân là nàng thích ngủ không thường đi lại?

Vậy cũng không được, hắn muốn nhanh lên một chút nhìn nàng trưởng thành, thân cao, dù là nhỏ tuổi chút, có một số việc cũng có thể làm.

Nghĩ tới làm ngay, Tiêu Lang trực tiếp gọi Thụ Lan dậy.

Cho dù ai bị người siết cổ áo, cũng không thể cảm thấy thoải mái, đang ngủ say Thụ Lan không vui mở mắt, nhìn thấy Tiêu Lang, chu mỏ nói: "Lang ca ca, sao người không để cho ta ngủ?"

Về mặt Tiêu Lang tự nhiên lột quần áo trong của Thư Lan, cầm lên quần màu lục ở bên cạnh mặc lên cho nàng, vừa buộc đai lưng vừa nói: "Lúc nào cũng còn ngủ? Ăn cơm trước, cơm nước xong ta dẫn ngươi đi xiên cá trong sông, buổi trưa bả mẩu làm cá hấp ăn."

Cá hấp, là một trong món ăn mặn Thư Lan thích nhất.

Lập tức mặt nàng sáng lên, mình mặc vớ lửng, nhảy xuống kháng nói: "Ta sẽ đi rửa mặt!" Khom lưng mang giày xong, vui sướng chạy ra ngoài.

Tiêu Lang đứng ở trước bắc môn, nhìn động tác Thư Lan nhanh nhẩu rửa mặt, sau đó cầm dây buộc tóc chạy về phía hấn, làm nũng mà nói: "Lang ca ca, giúp ta chải tóc." Một luồng tóc bên tai nàng rơi dính nước, ướt chèm nhẹp dính vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, trắng cùng đen đối lập, nổi bật lên khuôn mặt trắng non giống như có thể bóp ra nước.

Hấn khom lưng ngồi ở ngưỡng cửa, đặt ghế đầu bên cạnh ở trước người, còn chưa mở miệng, Thư Lan liền chạy tới đây, tựa đầu cùng cây lược gỗ nhét vào trong tay hấn, ngoan ngoãn ngồi đưa lưng về phía hấn.

Tiêu Lang im lặng cười, động tác êm ái thay nàng chải tóc, vừa búi một búi tóc, sau đó để cho nàng quay tới đối mặt với hấn, búi tóc kiểu lưu hải (kiểu tóc mái ngang có hai búi tóc giống tiên đồng trong truyền thuyết Trung Quốc).

Nhìn Tiêu Lang gần ngay trước mắt mặt, Thư Lan chớp chớp mắt to, không nhìn được đưa tay sờ lên, hi hi mà nói: "Lang ca ca, nếu người trắng giống ca ca ta, khẳng định nhìn đẹp hơn so với hấn."

Tay Tiêu Lang dừng lại, hấn không hiểu, mặt trắng nhỏ có gì để nhìn? Một đám nhìn yếu đuối, tựa như đại khuê nữ tiểu tức phụ.

"A Lan, người nhớ, nam tử là phải đen, người xem hơi sức ta bao nhiêu, ca người cũng đánh không lại ta." để lược ở một bên, Tiêu Lang nâng cằm nhỏ Thư Lan, nhìn vào mắt nàng nói.

Ánh mắt của hấn là dạng nghiêm túc, Thư Lan hơi do dự liền tin, nàng nhớ tới cảnh tượng trước kia Thư Triển động thủ cùng Tiêu Lang, ấn tượng không phải quá sâu, mơ hồ nhớ Tiêu Lang quăng ca ca nàng trên đất. Được rồi, mặc dù mặt đen khó coi chút, lại có thể để cho hơi sức người ta trở nên to lớn, vậy cũng cũng không tệ lắm.

"Chúng ta phải đi đến bờ sông!"

"Đợi chút, người còn chưa có ăn sáng đây."

"Không ăn, dù sao ta không đói bụng!"

"Không được, ăn nhiều cơm mới có thể nhanh cao lên một chút."

Tiêu Lang không cho cự tuyệt mà đặt Thư Lan trước bàn cơm, bụng thức ăn ở trong nôi ra ngoài, tự tay dứt nàng ăn. Thư Lan ăn một bát cháo đã cảm thấy no rồi, nhưng Tiêu Lang kiên trì, lại ăn một chén.

Mất thấy Tiêu Lang còn muốn mức nữa, Thư Lan trừng mắt nhảy lên, thở phì phò nói: "Không ăn, người khi dễ ta!"

Đây coi là khi dễ người sao?

Tiêu Lang bắt đắc dĩ buông chén đũa xuống, "Được rồi, ta không buộc người ăn, người đi chờ bên kia, ta rửa hết nôi liền dẫn người đi ra ngoài."

Thư Lan lập tức hài lòng cười, ngoan ngoãn dõng đứng bên cạnh nhìn Tiêu Lang bận việc. Hừ, nếu là hấn buộc nàng húp cháo nữa, nàng sẽ để cho hấn liếm ngón chân mình! Đây chính là chính miệng hấn đồng ý!

Nếu là Tiêu Lang biết ý tưởng của nàng, nhất định sẽ hối hận là không có kiên trì, nhưng mà hiện tại hấn chỉ muốn từ bỏ tật xấu ngủ cả ngày của Thư Lan, cũng không có ý định chiếm tiện nghi của nàng.

Khóa chặt cửa, Tiêu Lang một tay nhắc thùng gỗ cùng mâu trúc, một tay kéo Thư Lan đi đến bờ sông, đầu hai người chênh lệch như vậy, người khác chỉ biết hấn đang đỡ đứa bé, tuyệt đối sẽ không suy nghĩ nhiều.

Đến bờ sông, Tiêu Lang cũng không có lập tức dừng lại, mà là vẫn lôi kéo Thư Lan chạy đi lên.

Bắt đầu Thư Lan còn nhìn chung quanh, từ từ nàng đã bất động: "Lang ca ca, chúng ta bắt cá ở chỗ này đi, Đừng đi tới nữa, ta đau chân!"

Tiêu Lang nhìn nàng một chút, dự đoán nói: "Đừng nóng vội đừng nóng vội, trước mặt lập tức tới ngay, cá bên kia lại lớn, bên này không có cá đâu!"

Nghe lời này, Thư Lan nghiêng đầu nhìn xuống sông, nước sông nhàn nhạt trong vắt, đáy hồ trong suốt, xác thực không nhìn thấy cá. Nàng bĩu môi, sớm biết sẽ để cho hấn tự mình đi dù sao chỉ cần hấn xiên đến cá, nàng có thể ăn.

Đợi đến khi đi được một đoạn đường, Thư Lan rút cuộc không đi, uốn éo người muốn tránh tay Tiêu Lang ra: "Ta không ăn cá, ta muốn về nhà!" Mặc kệ Tiêu Lang nói gì, nàng đều không nghe, lòng bàn chân cũng mãi đến thấy đau rồi, Thư Lan ủy khuất khóc lên.

Tiêu Lang hiểu, trước mặt Thư Lan nhẫn nhịn tới cực hạn, vội để thùng nước ở một bên, cúi người lau nước mắt thay nàng, nhỏ giọng dự đoán nói: "Tốt lắm

tốt lắm, chúng ta không đi, ở chỗ này xiên cá, người cùng ta xiên phải không? Bản thân nói tự mình xiên, muốn bắt bao nhiêu thì bắt!"

Mấy câu nói ngắn ngủn, liền thành công dời lực đi chú ý của Thư Lan.

"Nhưng ta không biết." Nàng nhìn bờ sông, ảo não nói.

Tiêu Lang cười sờ sờ đầu của nàng, bế nàng đến bên cạnh trên tảng đá ngồi xuống, vừa cời giày vớ thay nàng vừa nói: "Không có chuyện gì, ca ca dạy người, rất dễ dàng." Nói xong, tầm mắt ngưng tụ, rơi vào lòng bàn chân Thư Lan hồng lên, nghĩ đến nàng chưa từng có đi đường xa như vậy, nhất định một muốn chết rồi, không khỏi có chút đau lòng.

Ngược lại Thư Lan quên không thoải mái trên chân, chờ Tiêu Lang cời giày vớ thay nàng, sẽ phải chạy xuống sông.

"Đợi lát nữa!" Tiêu Lang kịp thời kéo người trở lại, thay nàng vén làn váy buộc ở hông, lại kéo ống quần, lúc này mới thả nàng đi.

Nước sông mới đến gỏi, phía dưới là một tầng cát mịn, đập lên cực kỳ thoải mái, đặc biệt là nhấc chân thì nước sông róc rách lập tức bao vây chân lại, từ từ mon tron trên da thịt nhẵn nhụi nhạy cảm, từ giữa kẽ tay xuyên qua, khiến một nhọc đau nhức bốn ba đường dài đều biến mất. Còn có gió mát từ trên bờ thổi qua, dù là mặt trời nóng bỏng, cũng không cảm thấy nóng.

Thư Lan ham chơi đi loạn chung quanh ở trong sông, đi ngán, mới nhớ tới nàng là tới xiên cá, vội dừng lại bước chân, cúi đầu quét nhìn chung quanh mặt nước.

Đừng nói cá vừa to vừa béo, con to bằng ngón tay cũng không có!

Nàng tức giận xoay người, trợn lên giận dữ nhìn Tiêu Lang: "Người lại gạt ta, nơi nào có cá." Không ngờ đụng phải lồng ngực gầy gò màu lúa mạch, cả kính nàng nuốt lời nói oán trách xuống bụng, đổi lời nói hỏi "Người làm gì cũng cời quần áo?"

Nàng chỉ cời giày vớ, toàn thân Tiêu Lang cũng chỉ có một cái quần đùi vải xám, ánh mặt trời chiếu trên người của hắn, có vẻ hắn càng đen hơn.

"Như vậy rất mất mẻ!" Tiêu Lang tùy ý nói, giao mâu trúc vót nhọn trong tay cho Thư Lan cầm, chuyển đến phía sau nàng. Bởi vì trên cánh tay trái hắn còn quần vải, không thể làm động tác mạnh, liền giúp Thư Lan bày xong tư thế, sau đó dùng tay trái ấn bả vai của nàng, tay phải bao phủ trên tay nhỏ bé của Thư Lan, ghé vào bên tai nàng nói: "Mới vừa người ở đây đi tới đi lui, hù cá chạy, hiện tại đứng đằng hoàng, một lát cá liền bơi tới rồi, chờ xem, không cho nói chuyện." Nói xong, hôn xuống ở trên mặt nàng.

Thư Lan đã thành thói quen hắn thỉnh thoảng đánh lén, căn bản không để ở trong lòng, mắt chăm chú nhìn mặt nước, chờ đợi cá lợi tới.

Bộ dạng nàng là bộ dáng nghiêm túc, cũng làm cho Tiêu Lang nhìn nhập thần, ngậm thẳng vành tai nàng khéo léo trắng nõn, tí mỉ thương thức.

Thư Lan bị hắn làm cho ngứa một chút, căn bản không tỉnh tâm được, chợt dùng đầu đụng ột hắn, trừng trừng mắt nhỏ giọng trách mắng: "Chớ quấy rối, ta muốn bắt cá!"

Bộ dáng ngây thơ đẹp dễ quả thật khiến Tiêu Lang yêu đến trong lòng!

Sau khi hắn ngăn đầu của nàng hung hăng phủ lên cánh môi hồng nộn, ăn đủ rồi, mới thờ nhẹ buông nàng ra, trước khi nàng nổi giận nghiêm trang nói: "Tốt lắm, chớ nói chuyện, hù dọa cá chạy làm thế nào?" Làm một bộ ngó nhìn mặt nước.

Vì bắt được cá béo mập, cho dù Thư Lan có tức cũng không thể nhảy ra, hận hận trừng mắt liếc hắn một cái, không để ý đến hắn nữa.

Tiêu Lang đứng ở sau lưng nàng, cười cực kỳ vui vẻ.

Một lát sau, dần dần có cá nhỏ bơi tới, mới vừa đến gần, lại thối lui, sau đó sẽ chuyển trở lại, giống như đang thử dò xét cái gì.

Trước nay Thư Lan chưa từng khăn trương.

"Đến rồi!" Tiêu Lang chợt dùng sức nắm chặt tay của nàng, đưa mâu trúc lên mặt nước.

Lòng của Thư Lan khăn trương, nàng gấp gáp tìm chung quanh, cá tại nơi nào, thế nào nàng không nhìn thấy?

Lúc nàng bắt đầu hoài nghi Tiêu Lang lại đang gạt người, bị Tiêu Lang nắm chắc tay đột nhiên không khống chế hung hăng đâm tới dưới chân, từ đỉnh trúc mâu truyền tới cảm giác khác thường đè cho nàng hô hấp cứng lại, sau một khắc, Tiêu Lang đã chống trúc mâu lên, giờ thật cao. Thư Lan ngửa đầu nhìn, chỉ thấy một con cá béo mập ở phía trên, đang lo lắng lắc đầu vẫy đuôi, trên thân nhỏ từng giọt nước.

"A, thật xiên cá được rồi!" Nàng giống như không có chú ý tới váy bị ướt, hưng phấn gào lên.

Tiêu Lang lôi kéo nàng trở lại trên bờ, đặt cá vào trong thùng gỗ đựng nước, quay đầu lại cười nói: "Như thế nào, ta rất lợi hại phải không?"

Thư Lan không có nhìn hắn, khom lưng mất hạnh cười híp nhìn chằm chằm cá trong thùng, giống như cá này đã biến thành thức ăn bày ở trên bàn.

Tiêu Lang có chút cảm giác bị thất bại, ngồi dưới đất, liền thò tay kéo Thư Lan tới trong ngực, ôm thật chặt nàng nói: "Ta xiên cá cho người ăn, người

phải cảm ơn ta thế nào?"

Chân của hắn còn ướt, Thư Lan mới vừa ngồi xuống, cũng cảm thấy ẩm ướt, rất không thoải mái, lắc lắc muốn đứng lên.

Làm sao Tiêu Lang để cho nàng chạy mất? Nếu nàng không nói lời nào, hắn liền đòi hỏi chỗ tốt thôi.

Đề lại đầu của nàng, cúi đầu che kín đi lên, mới vừa ở trong sông rất không dễ dàng, hắn còn chưa có tận hưởng đấy.

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn Ajmonica hôn hai khóa địa lỗi, ta đây ôm đi ngủ rùi~

Ngày hôm qua được quá nhiều, hôm nay lập tức ỉu xiu, chó trách hắc ~

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 39: Khách không mời mà đến

Chương 39: Khách không mời mà đến

Thời điểm bị Tiêu Lang ngâm cánh môi, Thư Lan giống như nếm được mùi vị nước suối trong veo.

Vừa mới bắt đầu, nàng rất không có thói quen dưới váy ướt chèm nhẹp, nhưng ngồi ngồi, cũng cảm thấy không có gì, hướng chỉ tất cả lực chú ý nàng đều tập trung vào trên môi được hắn bừa bãi thương thức, trên lưỡi, cái loại tư vị đó hơi ngứa có chút mềm lại rất thoải mái để cho nàng có loại cảm giác phoi phoi.

Thư Lan thật rất thoải mái, cho nên trong khi Tiêu Lang dịu dàng triển miên hôn ở bên, đã ngủ.

Chờ Tiêu Lang ý thức được có cái gì không đúng, lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện lưỡi nha đầu vui ở trong ngực hắn đang ngủ say. Cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, hồng nộn.

Hắn lặng lẽ nhìn nàng chăm chăm thật lâu, trên trán nổi gân xanh lại bình phục, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, có thể chỉ một mình hắn lúc môi chạm vào nhau, tim sẽ đập nhanh hô hấp dồn dập huyết dịch toàn thân sôi trào thôi.

Người này, khi hắn chiếm được tiện nghi luôn có thể cho hắn đã kích trầm trọng.

Là phương thức hắn hôn có vấn đề sao? Có lẽ nàng chỉ là quá mệt mỏi.

Sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thư Lan, Tiêu Lang đặt nàng nằm trên cỏ bên cạnh, lại đi trong sông xiên một con cá. Sau đó hắn không có lập tức đánh thức Thư Lan, mà là đứng ở bờ sông rửa hai con cá sạch sẽ, mới kêu nàng tỉnh: "A Lan, đi về nhà!"

Thư Lan dụi mắt, bất đắc dĩ ngồi dậy, nhìn chung quanh một chút, nhớ tới lúc đi qua đường dài, nàng đưa hai tay hướng Tiêu Lang: "Lang ca ca, ta buồn ngủ quá, người công ta trở về có được hay không?" Mắt hạnh sưng mù, mờ ra rồi khép lại, mơ mơ màng màng nhìn hắn.

Nghĩ đến lòng bàn chân nàng hồng hồng, Tiêu Lang đem trúc mâu bỏ vào trong thùng gỗ, một lát lúc công Thư Lan lên chắc chắn có thể lấy được, mới khom lưng ngồi xổm xuống, "Lên đây đi."

Thư Lan vuốt mắt đứng lên, hơi lắc lư mà đi đến sau lưng Tiêu Lang, đưa tay vòng chắc cổ của hắn, dán vào lưng của hắn rồi ngủ tiếp.

Tiêu Lang nhắc nàng lên cân, đứng dậy không tốn sức chút nào, cẩn thận từng li từng tí dùng tay vòng quanh đầu gối Thư Lan nhắc thùng gỗ, vững vàng đi trở về.

Ánh mặt trời chói mắt xuyên thấu qua lá cây rậm rạp, chiếu loang lổ ở trên thân hai người.

Không biết đã trải qua bao lâu, đột nhiên Thư Lan tỉnh lại, bên tai lưu lại âm thanh vỗ cánh, nàng ngẩn người, sau đó nghe được dưới người có chút hô hấp thô trọng, còn có thông qua hõm vai lỗ tai hắn, truyền tới tiếng tim đập trầm ổn vững vàng.

Nàng quay đầu, đã nhìn thấy gò má Tiêu Lang chảy mồ hôi, hắn cũng vừa đứng nghiêng đầu nhìn lại, cười hỏi nàng: "Tỉnh à?"

Từng giọt mồ hôi rịn ra cái trán, lông mày phấn khởi, con ngươi cười chúm chím, khoảng cách nàng và hắn gần như vậy, gần đến nỗi nàng có thể nhìn thấy lông tơ trên mặt hắn, gần như vậy mỏng thể kia, bình thường vốn không thấy.

Giống như chân không có đau.

"Lang ca ca, người thả ta xuống đi, ta muốn tự mình đi." Thư Lan chống cánh tay lên, uốn éo người muốn đi xuống.

Vết thương cánh tay trái bị nằng đụng phải, Tiêu Lang hít một hơi thật sâu, vội khom lưng đặt nằng xuống, thu hồi cánh tay nhìn, mới phát hiện vết thương rách ra, một chút vết máu tràn ra trên băng vải.

Hắn nâng cánh tay lên, không muốn để Thư Lan phát hiện, nhưng Thư Lan đã mắt nhìn thấy.

"Lang ca ca, người chảy máu!" Thư Lan giật mình lại đau lòng kêu lên, nằng đã từng bị chảy máu, biết chảy máu đau rất nhiều.

Tiêu Lang đề đề vết thương, một lát sau mới nói: "Không có việc gì, chỉ chảy một chút, không đau, chúng ta nhanh về nhà thôi." Vừa đứng cũng đến đầu thôn rồi, coi như Thư Lan bất tỉnh, hắn cũng sẽ đánh thức nằng.

Thư Lan có chút không yên lòng mà đi ở bên tay trái Tiêu Lang, thỉnh thoảng liền quay đầu xem một chút, thấy kia vết máu thật không có chảy ra nữa, mới thở phào nhẹ nhõm, "Phụ thân không ở nhà, nếu máu Lang ca ca vẫn chảy sẽ không tốt."

Đây chính là quan tâm hắn rồi, tâm tình Tiêu Lang tốt lắm giữ yên lặng, cười nghe Thư Lan an ủi câu có câu không ngây ngốc.

Sắp đi tới Thư gia, xa xa Tiêu Lang nhìn thấy đầu một con lừa, buộc ở trên cây liễu bên cạnh Thư gia, có người ngồi dựa lưng vào cây liễu, nửa người trên lại bị con lừa chặn lại. Hắn nhíu nhíu mày, Thư gia chỉ có Tần gia là người thân, nếu là Tần gia tới đây, nhất định sẽ ngồi xe ngựa, chẳng lẽ người này là đến khám bệnh hay sao?

Nhưng vào lúc này, một đạo âm thanh khàn khàn từ phía sau cái mõng con lừa truyền tới: "A Lan mau trở lại, A Lan mau trở lại!"

Ấy là chỉ con vẹt lông trắng!

Tiêu Lang đại khái đoán được người đến là ai rồi, hắn bản năng dừng lại bước chân, Thư Lan lại vui sướng chạy tới: "Quyển Quyển!"

Nghe được âm thanh Thư Lan, Chu Nguyên Bảo đang nhắm mắt dưỡng thần lập tức đứng lên, xách theo lồng tre vệt vòng qua con lừa, chứng kiến Thư Lan, ánh mắt hắn tỏa sáng, không tự chủ bật cười: "A Lan, rốt cuộc người đã về rồi, ta chờ người tại nơi này đã lâu!"

"Nguyên Bảo ca!" Thư Lan trong vất hô một tiếng, sau đó không kịp chờ đợi nhận lấy lồng chim, hướng về phía con vẹt bên trong được nằng đặt tên là Quyển Quyển nói: "Quyển Quyển, người có nhớ ta hay không? Ta nhớ người muốn chết!"

"A Lan thật đáng yêu, A Lan thật đáng yêu!" Quyển Quyển vỗ cánh, ở xà ngang rục rịch, đầu chuyển động cạc cạc kêu lên.

Thư Lan lập tức mặt mày cười cong cong, giơ lồng chim, mắt to không nháy mắt nhìn chăm chăm Quyển Quyển, muốn nhìn nó có gầy không. Không ngờ, con người Chu Nguyên Bảo đắm đắm nhìn nằng đấy.

Hai người đã hơn nửa tháng không có gặp mặt. Mấy ngày Thư Lan mới vừa đi đó, Chu Nguyên Bảo vẫn không cảm giác được nhớ thương nằng nhiều, nhưng đến ngày thứ tư, Thư Lan vẫn không có trở lại Tần gia, hắn mới ý thức được Tần gia chỉ là nhà bà ngoại Thư Lan, nằng không thể nào thường ở trên trên.

Vì vậy, hắn bắt đầu lo lắng, sợ nằng phải thật lâu về sau mới trở về, lại sợ nằng thật đã quên hắn, liền mỗi ngày đều muốn dạy Quyển Quyển nói chuyện, nghĩ tới Thư Lan ưa thích Quyển Quyển như vậy, chỉ cần thấy được Quyển Quyển, nằng sẽ nhớ tới mình.

Bởi vì sợ lỡ mất Thư Lan, mấy ngày này hắn vẫn không có đi chơi, mà là đành hoàng đợi ở trong nhà, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh cách vách. Sáng nay thật vất vả nghe người làm Tần gia thông báo tiểu thư trở lại, hắn lập tức xách theo lồng chim chạy tới, muốn một lúc nào đó Thư Lan trở về lấy có Quyển Quyển đi xem nằng, nào nghĩ tới tới chỉ có mẹ nằng cùng tỷ tỷ nằng, nằng ở lại trong nhà.

Chu Nguyên Bảo thất vọng mà về.

Hắn ngồi ở hậu viện, nhìn kia cây hồng, nghĩ đến bộ dáng Thư Lan treo lên trên tàng cây đáng yêu, nghĩ đến lúc nằng đưa hắn bánh đậu xanh mềm mại nở nụ cười, lại nghĩ đến mấy ngày cảnh tượng hai người cùng nhau đùa chọc Quyển Quyển, hắn đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cái loại đó bởi vì muốn gặp lại không thấy tới mà khó chịu.

Nếu không nhìn thấy khó chịu, vậy thì chủ động đi tìm nằng đi!

Chu Nguyên Bảo từ trước đến giờ muốn làm cái gì thì làm cái đó, hắn coi con lừa nhà mình ra cửa, cũng không có chào hỏi cùng cha, thẳng hướng phía bắc đi. Hắn biết Thư Lan ở Thôn Thanh Sơn, dọc theo đường đi vừa đi vừa hỏi thăm, rốt cuộc tìm tới, đáng tiếc cửa Thư gia đang khóa, hắn một lòng muốn gặp tiểu nha đầu lại không ở nhà.

Hiện tại nằng trở lại, nhìn mặt mày Thư Lan cong cong, Chu Nguyên Bảo chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái. Sớm biết như vậy, hắn sớm chút đã tới.

Đột nhiên, một cái tay kéo Thư Lan tới.

Chu Nguyên Bảo cau mày ngẩng đầu, liền chống lại một đôi con người quen thuộc tới tăm.

Tiêu Lang lạnh lùng nhìn Chu Nguyên Bảo, nhàn nhạt nói: "Người là vợ tôi đưa vẹt cho A Lan? Cảm ơn người, hiện tại người có thể đi được rồi." Nói

xong, thẳng kéo Thư Lan đi vào trong sân.

Thư Lan bị Tiêu Lang lôi thật chặt, không thể không đi theo phía sau hắn, nhưng khi nhìn bộ dáng ngu ngơ của Chu Nguyên Bảo ở bên ngoài, nàng cảm giác có cái gì không đúng, cổ tình còn không nghĩ ra quái lạ chỗ nào rồi.

Mắt thấy hai người sẽ phải nhảy vào phòng bếp, rốt cuộc Chu Nguyên Bảo phục hồi tinh thần lại, sai bước chạy vào viện: "A Lan, ta đợi ngươi nửa ngày, sẽ không trực tiếp liền đuổi ta đi chứ? Dầu gì để cho ta uống miếng nước!"

Rõ ràng là nói chuyện với Thư Lan, ánh mắt của hắn rơi trên người Tiêu Lang.

Ban đầu Tiêu Lang đánh hắn không giải thích được, Chu Nguyên Bảo vẫn còn muốn tìm hắn báo thù, nhưng sau lại nghe nói chuyện Tiêu Lang vào núi đánh sói, hắn lại bội phục dũng khí của hắn, quyết định không truy cứu mối thù ngày đó nữa rồi, không nghĩ tới hôm nay mới vừa gặp mặt, thế nhưng Tiêu Lang mở miệng liền đuổi hắn đi, Chu Nguyên Bảo đương nhiên không phục, tại sao, nơi này là nhà Thư Lan!

Rốt cuộc Thư Lan biết không đúng chỗ nào, Nguyên Bảo tính đưa Quyển Quyển tới, tại sao nàng có thể trực tiếp đuổi người đi đây?

"Nguyên Bảo ca, ngươi mau vào, chúng ta bắt cá béo, buổi trưa ngươi ăn cơm ở nhà ta đi!"

"Tốt!" Chu Nguyên Bảo cười hắc hắc ra ngoài, đưa một ánh mắt đặc ý cho mặt lạnh Tiêu Lang đứng ở sau lưng Thư Lan.

Tiêu Lang vừa định nói gì, chỉ thấy Tần thị cùng Thư Uyển sóng vai đi tới, hắn hơi mím môi, buông tầm mắt xuống.

Nhìn thấy vóc người Chu Nguyên Bảo tròn trịa, Tần thị không khỏi lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Nàng mới vừa ở nhà mẹ gặp qua Chu Nguyên Bảo, không ngờ một lát như vậy, hắn liền chạy tới nhà mình rồi! Nhìn lại lồng chim trong tay Thư Lan một chút, nhớ tới bộ dáng Chu Nguyên Bảo hưng phấn vọt vào Tần gia cùng sau khi vào nhà trên mặt hắn không cách nào che giấu vẻ thất vọng, Tần thị mơ hồ đoán được cái gì, trong lòng có chút không vui, vì sao Chu Nguyên Bảo từ xa đã chạy tới tìm Thư Lan? Hắn đều mười ba mười bốn tuổi rồi, nên không phải coi trọng khuê nữ nàng đi? nhưng Thư Lan mới mười tuổi!

Nghĩ như vậy, cử chỉ Chu Nguyên Bảo có ý tốt đưa vẹt tới cũng trở thành có dụng ý khác.

Chu Nguyên Bảo có chút xấu hổ, hắn không ngờ Tần thị sẽ trở lại nhanh như vậy, vội vàng tiến lên hành lễ nói: "Bá mẫu, lúc A Lan rời đi, lão phu nhân bảo vân bồi giúp đỡ chăm sóc Quyển Quyển, cho nên biết các người vào trong trấn, vân bồi liền chạy tới, vốn muốn giao Quyển Quyển cho các người mang về, nghĩ có thể các người đại khái sẽ lưu lại ở trấn trên một thời gian, vân bồi liền không nhận được tự mình đưa tới, vừa đúng cũng muốn dạy A Lan bí quyết huấn luyện con vẹt nói chuyện, mạo muội quấy rầy ngài, thật sự xin lỗi."

Hắn biết lấy cớ rách nát này, cho nên cúi đầu, che giấu hắn lúng túng lo lắng.

"Nương, ta mới vừa cùng Lang ca ở trong sông bắt cá, ta bảo Nguyên Bảo ca lưu lại cùng chúng ta ăn cơm!" Thư Lan xách theo lồng chim chạy đến bên cạnh Tần thị, sắc mặt vui mừng mà nói.

Nữ nhi đều nói như vậy, Tần thị cũng không tiện nói gì, nhìn lại một chút Chu Nguyên Bảo, thấy gò má hắn béo múp míp có chút đỏ lên, có lẽ là bị mặt trời chiếu, trong lòng mềm nhũn, chào hỏi: "thời điểm A Lan ở nhà bà ngoại nàng đa tạ người chăm sóc nàng, hôm nay còn làm phiền người thật xa đưa tới một chuyến, thật là xin lỗi, chỉ lát nữa là phải ăn cơm trưa, người liền lưu lại ăn chung đi, chi là người ở trấn trên ăn ở quán, sợ là ăn không quen món ăn nơi này, đến lúc đó chớ ghét bỏ tay nghề bá mẫu kém là được." Giọng nói rốt cuộc vẫn còn có chút lạnh nhạt.

Trong lòng Chu Nguyên Bảo khẩn trương, cũng không có nghe được âm thanh khách khí xa cách của Tần thị, lập tức tiếp lời nói: "Bá mẫu quá khiêm nhường, vân bồi ở Tần phủ, không chỉ một lần nghe lão phu nhân nói thâm trừ nghệ của ngài tốt, nói muốn ăn món ăn ngài làm đấy. Hôm nay vân bồi có thể nếm được tay nghề bá mẫu, là vân bồi vinh hạnh, chỉ cầu bá mẫu không cần trách cứ vân bồi đường đột tới cửa mới đúng."

Tần thị hơi sững sờ, ngược lại tiểu tử này rất biết lễ!

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, lại nghĩ đến mẹ nàng nhắc tới Chu Nguyên Bảo giọng nói tán dương, trong lòng Tần thị vui đi chút không vui.

Dù sao Chu Nguyên Bảo vẫn là đứa bé, làm việc đều là làm theo cảm tính, vì muốn gặp nữ nhi hắn chạy tới nói rõ ràng hắn để ý nữ nhi, có lẽ chỉ là đứa bé có hảo cảm nhất thời đây? Hơn nữa từ nhỏ nữ nhi đã không thích chơi cùng người khác, khó được nàng cùng Chu Nguyên Bảo hợp ý.

Vậy cũng không nên so đo Chu Nguyên Bảo, chỉ cần nhìn bọn hắn chăm chăm chờ làm ra hành động vượt khuôn là tốt, Tần thị âm thầm nghĩ, cười để bọn nhỏ vào phòng.

"A Lang, chuyện gì xảy ra cánh tay của ngươi? Thế nào không cẩn thận như vậy?" Thư Uyển chú ý tới vết thương Tiêu Lang, cau mày nói, vào nhà lấy băng vải mới sạch sẽ, băng bó cho hắn lần nữa.

Tiêu Lang liếc mắt nhìn hai người ngồi ở ngưỡng cửa cùng nhau trêu chọc Quyển Quyển, bình tĩnh đi tới dưới mái hiên, ngoan ngoãn để Thư Uyển thay hắn rửa sạch, bôi thuốc, chờ Thư Uyển bắt đầu quấn vải, hắn nghe con chim ngọc kia đang gọi: "A Lan mau dậy, A Lan mau dậy", đôi mắt lười nhác đầu thờ phỉ phò lại không khỏi cất tiếng cười.

Không phải là chỉ con vẹt rách rưới, có cái gì tốt!

Thư Uyển cúi đầu, không để ý đến trong mắt Tiêu Lang chợt lóe lên hung quang, cảm đầu cảm cổ dạy dỗ: "không phải A Lan quán người đi bắt cá chứ? Người bây giờ có thương tích, không cần luôn nuông chiều nằng, nằng cái gì cũng không hiểu, làm sao người cũng đi theo không hiểu chuyện? Nhìn một chút, lại được chăm sóc kỹ mấy ngày mới có thể tốt lại."

Tiêu Lang không thể làm gì khác hơn là ngăn chặn khó chịu trong lòng, thay Thư Lan giải thích: "Không có, là ta muốn dẫn nàng đi bờ sông chơi, sau đó không cần thận dụng phải." Dừng một chút, lại nghi hoặc hỏi: "Uyển tỷ, Chu Nguyên Bảo ở cửa nhà chúng ta chờ cả ngày rồi, vì sao hán nhất định tự mình tới đây đưa Quyền Quyền, trực tiếp giao cho các người không được sao? Còn nữa, Quyền Quyền không phải của A Lan sao, vì sao lão phu nhân muốn cho hán nuôi giúp một tay? Thật là kỳ quái."

Động tác Thư Uyển dừng lại, không tự chủ được nghiêng đầu nhìn về phía cửa Bắc, thấy Chu Nguyên Bảo nhìn chăm chăm muội muội cúi đầu trêu chọc con chim ngốc, nhẹ nhàng cau mày.

Tác giả có lời muốn nói: rất lâu Tiểu Bàn không có ra sân á..., linh lợi lôi kéo con lừa ra ngoài. Khụ khụ, đáng tiếc Thư gia không phải sân nhà của hán, đại khái ăn thiệt thòi đi, hắc hắc

Sáng nay vừa đói tình, thật ra thì không tồi, không có muốn ăn, đói bụng mới có thể ăn phải hương.

Bắt hết côn trùng, ngừng đầu ưỡn ngực đi làm sao, khụ khụ, thật ra thì ta đây rất không muốn đi ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mưa rơi xuống người ở lại.

Editor: Aq_scents

Mẹ con Tần thị ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, ba người Thư Lan chơi cạnh cây hạnh trong sân, nói chính xác, là Thư Lan cùng Chu Nguyên Bảo đang chơi, Tiêu Lang ngồi một bên yên lặng nhìn bọn họ. Ở nhánh cây trên đỉnh đầu bọn họ, Quyền Quyền nói chuyện hồi lâu đang nhắm mắt dưỡng thần, đầu nhỏ vùi vào trong cánh, rất là thích ý.

Chu Nguyên Bảo mang đến hai mươi tư cây thăm đặc chế bằng trúc, mỗi cái chỉ dài như ngón trỏ, hán và Thư Lan mỗi người mười hai cây. Lúc chơi, hai người đồng thời đưa ra cây thăm bằng trúc ném xuống nền đất trống, có cây thăm bằng trúc tan hợp rơi tứ phía, có chỗ chất thành một đồng. Bọn họ phải làm, chính là nhặt cây thăm bằng trúc theo thứ tự, chơi đoán số của người nhặt trước thắng, nhặt một lần rồi đến phiên người khác, quy tắc là không được đụng vào bất kỳ cây thăm bằng trúc nào, nếu không lần đó sẽ mất đi một lần trả lời.

Vừa mới bắt đầu, dĩ nhiên là muốn nhặt những cái đơn độc tán loạn bên ngoài, dễ như vậy sẽ không đụng phải cây thăm bằng trúc khác, tới lúc nhặt xong mấy cái đó rồi, chính là tới chỗ khó khăn nhất, rút ra cây thăm bằng trúc. Ví dụ như nói hai cây thăm bằng trúc sát nhau, hoặc một cây khoắc lên phía trên một cây khác, nếu như thời điểm nhặt rất cẩn thận, lúc lấy đi một cây thì một cây kia cũng sẽ không động, nhưng nếu lúc nhặt mà ngón tay run rẩy, trên căn bản nhất định sẽ động một cây khác.

Tiêu Lang ngồi nhìn, cái trò chơi này cực kỳ nhàm chán, Thư Lan lại hết lần này tới lần khác chơi ngon lành, đặc biệt là ngón tay mập mạp của Chu Nguyên Bảo không cẩn thận đụng phải cây thăm bằng trúc khác, từ đó làm cho một đồng cây thăm tan ra khiến cho nàng chiếm tiện nghi nhặt lấy, lúc đó nàng sẽ khanh khách cười ra ngoài, mắt hí lại trông như là chim sẽ cướp được ngũ cốc, rất là đắc ý.

"Đừng rồi, A Lan, ngày mai chùa Cô Sơn sắp tổ chức hội chùa, tới lúc đó dưới chân núi sẽ có rất nhiều người bán hàng rong xung quanh, đồ ăn đồ chơi, cái gì cũng có, còn có khi làm xiếc. xiếc ảo thuật gì đó nữa, cực kỳ náo nhiệt, các người có muốn đi dạo hội chùa không? Muốn đi thì nói cho ta biết, ta dẫn các người đi dạo, hàng hóa mỗi năm đều không khác biệt lắm, ta đi qua đó nhiều lần, đến lúc đó ta dẫn các người đi chơi." Sau khi Chu Nguyên Bảo cẩn thận rút đi một cây thăm bằng trúc, chợt nói.

Hội chùa à? Thư Lan nghiêng nghiêng đầu, nàng hình như nghe mẫu thân nhắc qua, nhưng không có ấn tượng.

"Thật chơi tốt như thế sao? Vậy lát nữa ta hỏi nương ta một chút, người để cho ta đi thì ta sẽ đi."

"Vậy người nhớ nói cho ta biết một tiếng, mấy ngày tới ta đều ở nhà, chỉ cần người tới nhà bà ngoại người, ta nhất định sẽ qua tìm người." Chu Nguyên Bảo lại nói, giọng nói rất là trịnh trọng, chỉ sợ Thư Lan sẽ quên.

Thư Lan gật đầu một cái, vừa định nói chuyện, nơi xa chợt truyền đến một tiếng sấm nhỏ nhỏ.

Tần thị cũng đã nghe thấy, nàng đi ra sân nhìn về phía chân trời, chỉ thấy một mảng lớn mây đen nghìn nghịt từ hướng đó tiến đến gần, tiếng sấm mơ hồ truyền đến.

Đây là điềm báo trời mưa!

Tần thị nhú nhú mày, nhìn về phía Chu Nguyên Bảo vẫn chưa hiểu gì: “Nguyên Bảo, cha con có biết con đến đây không?” Nếu một lát nữa cha Chu Nguyên Bảo về nhà không tìm thấy hần, không biết sẽ lo lắng nhiều lắm.

Đúng vào lúc này, lại một tiếng sấm rõ ràng truyền đến.

Chu Nguyên Bảo vọt nhảy lên, nhìn sắc trời một chút, vội vã chạy về phía cửa, vừa chạy vừa lớn tiếng kêu: “Bá mẫu, con có việc gấp về nhà trước ạ... , ngày khác trở lại chào người!” Mỗi khi gặp trời mưa, cha hần cũng sẽ thu dọn quần áo sớm một chút về nhà, ngộ nhờ khiến cha hần biết hần tự tiện cười con lừa ra ngoài, chắc chắn sẽ tức giận lột da hần mất!

Nhanh nhẩu cõi dây, tốc độ Chu Nguyên Bảo trước đó chưa từng có leo lên lưng lừa, hướng ra cổng nhà Tần thị khoát khoát tay, vỗ mông con lừa một cái liền chạy, thân thể tròn xoe ở trên lưng lừa như lưng lay hai cái, thật làm cho người ta lo lắng sau chút nữa hần sẽ rớt xuống.

“Đứa nhỏ này, thật sự muốn làm cái gì thì làm cái đó sao? Cứ đi như thế, ngộ nhờ đang đi thì trời mưa thì làm thế nào?” Nhìn như một làn khói chạy xa con lừa, Tần thị bất đắc dĩ nói, cho dù hần sốt ruột, cũng có thể đợi nàng chuẩn bị áo mưa tới đã, thật là không khiến người ta bớt lo lắng! Hi vọng lừa của hần chạy nhanh một chút!

Xoay người trở về nhà, thấy Tiêu Lang còn đứng sững sờ chỗ đó, giống như không hiểu Chu Nguyên Bảo vì sao đột nhiên chạy mất, Tần thị liền gọi: “Trời sắp mưa rồi, hai đứa vào trong nhà chơi đi.”

Thư Lan lắc đầu, “Đợi chút đã, ở đây con còn chưa có rút hết.” Nói xong, hai ba bước chạy đến trước người Tiêu Lang, lôi kéo hần đi tới chỗ Chu Nguyên Bảo vừa ngồi: “Lang ca ca chơi với ta nha!”

Tiêu Lang vẫn không nhúc nhích, thấy Tần thị tiến vào, mới theo nàng đi tới, “Chơi như thế nào, là như vậy phải không?” Đưa tay liền đem một đồng nhỏ cây thăm bằng trúc còn dư lại phui phui mở ra.

“Ha ha, người thật ngốc a! Không phải như vậy, phải từng cây từng cây.” Thư Lan thật cho là hần không biết chơi, hã hê nở nụ cười, chỉ là không đợi nàng nói xong, Tiêu Lang liền đứng dậy rồi đi, nàng kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một bóng lưng thẳng tắp.

“Lang ca ca, sao người không chơi?” Nàng la lớn, không hiểu vì sao Tiêu Lang đột nhiên không chơi nữa.

Tiêu Lang đã vào phòng, hai chân gác lên trên mép giường, ôm đầu dựa vào vách tường, không để ý tới nàng.

Chu Nguyên Bảo tới nàng liền cùng hần dính lấy nhau, bây giờ Chu Nguyên Bảo đi nàng mới nhớ đến hần. Xem ra hai ngày thật là quá nuông chiều nàng!

“A Lan ngốc quá, A Lan ngốc quá!” Quyền quyền đột nhiên mở mắt, quang quác kêu lên.

“Quyền Quyền hư!” Thư Lan đang bắt mạch thái độ của Tiêu Lang rồi, muốn đem lấy lòng tre xuống, dùng cái que chọc Quyền Quyền hai cái, cái đó là Chu Nguyên Bảo treo lên, cho dù nàng nhón chân lên cũng không tới.

Chợt một trận gió thổi qua, cành cây hạnh rung lắc mạnh liệt, phát ra tiếng ào ào.

Tóc trên trán Thư Lan cũng bị thổi tán loạn, nhưng nàng lo lắng Quyền Quyền rớt xuống hơn, vội vàng nhặt cây thăm bằng trúc trên đất chạy vào trong nhà cất đi, vốn muốn nhờ tỷ tỷ giúp một tay, nhưng Thư Uyên đang nấu cơm, Tần thị bên cạnh bếp càng bận hơn, Thư Lan suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là chạy vào phòng.

Tiêu Lang thấy Thư Lan tiến vào, lăn lên giường giả vờ ngủ.

Thư Lan đem cây thăm bằng trúc đặt trên ghế đầu, lúc xoay người vừa đứng lúc nhìn thấy Tiêu Lang nằm xuống, liền chạy tới túm chân hần: “Lang ca ca, giúp ta đem Quyền Quyền xuống, bên ngoài gió lớn, sẽ thổi nó rớt mất!”

Tiêu Lang lại nhắm mắt giả vờ ngủ.

“Mau dậy đi, ta biết thừa người giả bộ ngủ rồi, làm gì có người nào ngủ nhanh như vậy!” Thư Lan không cam lòng phe phẩy ống quần hần, bĩu môi lườm hần.

Tiêu Lang không nhúc nhích.

Bên ngoài truyền đến tiếng Quyền Quyền quang quác kêu, Tần thị cùng Thư Uyên nghe thấy, không nhịn được cùng nhau bật cười. Họ tự nhiên cũng nghe được lời của Thư Lan, mặc dù không hiểu từ trước đến giờ Tiêu Lang dung túng nàng vì sao lần này không có lập tức giúp nàng, nhưng cũng biết hần là hần chọc nàng thôi, nên cũng không có chủ động ra giúp một tay.

Thư Lan giận tới mức bò lên giường, ngồi chồm hồm bên cạnh Tiêu Lang, đưa tay đẩy bờ vai của hần, “Mau dậy đi!”

Tiêu Lang xoay người, nằm nghiêng, bóng lưng quay về phía Thư Lan.

Thư Lan vừa định nhào tới, ánh mắt rơi vào cánh tay quấn băng gạc, giọng nói không khỏi mềm xuống, tiến đến bên tai Tiêu Lang nhỏ giọng thỉnh cầu: “Lang ca ca, người đừng trêu chọc ta, giúp ta đem Quyền Quyền vào đi, có được không?”

Hơi thở ấm áp phả trên tai hắn, trên mặt, trong nháy mắt làm cho hắn có phản ứng.

Tiêu Lang lấy hết sức nhấn nài mới không có lật người nằng xuống dưới thân thể hắn, lắng nghe động tĩnh trong phòng bếp, xác định Thư Uyển cùng Tần thị đều ai bận việc nấy ở đó, mới chống nựa người ngồi dậy, hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm Thư Lan, nhỏ giọng nói: “Vậy người hôn ta đi.” Ra về thần bí.

Bị lấy giọng điệu của hắn, Thư Lan cũng không khỏi nhỏ giọng, không hiểu hỏi: “Vì sao muốn ta hôn người hả?”

Cổ họng Tiêu Lang chuyển động, âm thanh khàn khàn: “Bởi vì người muốn ta giúp người, về sau nếu người muốn ta giúp ta giúp một tay, đều phải hôn ta, không muốn thì thôi.” Làm bộ lại muốn nằm xuống.

Thư Lan vội níu lại cánh tay của hắn, bữu môi nói: “Hôn thì hôn, vậy người muốn ta hôn chỗ nào?”

Ta nơi nào cũng muốn để cho người hôn!

Nhìn gần ngay trước mắt cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn, Tiêu Lang ở trong lòng trước đáp một tiếng, sau đó mới chỉ môi mình, mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Thư Lan.

Bởi vì Tiêu Lang dùng đôi tay chống đỡ thân thể, vì thế bản thân hắn khẽ nghiêng về phía sau, Thư Lan không thể làm gì khác hơn là đỡ bờ vai của hắn, hướng khoe miệng hắn đưa tới, môi nhỏ non mềm hôn lên, nhẹ nhàng một cái, lập tức thối lui, có chút uất ức lầm bầm nói: “Hôn xong á..., bây giờ có thể giúp chưa?”

Tiêu Lang vẫn còn đang ở chỗ Thư Lan vừa mới tiếp xúc, cái loại cảm giác trống ngực đập thình thịch, thì ra là để cho nàng hôn hắn, so với hắn chủ động tư vị này hay không thể nói. Nghĩ đến Chu Nguyên Bảo, bất luận như thế nào cũng không được Thư Lan đối đãi như vậy, uất ức trong lòng hắn giải tán hơn phân nửa, hôn thật nhanh trên mặt Thư Lan một cái, nhỏ giọng nói: “Chuyện của hai ta không được kể cho bất kỳ ai, biết không?”

Thư Lan không chút để ý gạt đầu một cái, không nhìn được đây hắn: “Nhanh đi! Nếu không Quyền Quyền rớt xuống, ta sẽ không để ý đến người nữa!”

Tiêu Lang lập tức nhảy xuống giường, lúc ra cửa, vẻ thỏa mãn trên mặt đã biến thành bình tĩnh.

Tần thị nhìn hắn một chút, cười hỏi: “Có phải Thư Lan lại chọc giận con à?”

Trên mặt Tiêu Lang lại lộ ra vẻ lúng túng, “Không có, chính là cái tên Chu Nguyên Bảo tới, mọi người cũng không cùng chơi với con, trong lòng con có chút không thoải mái, bá mẩu, con như vậy có phải là không đúng không ạ?”

Tần thị buồn cười, vừa châm cùi trong lò vừa nói: “Không có gì không đúng, mọi đứa trẻ đều như vậy. Con không biết, khi còn bé A Lan dính lấy con chơi, ca ca nó sau lưng cũng nhiều lần tức như vậy đây. Con cũng không cần suy nghĩ nhiều, hôm nay A Lan chính là ham mới mẻ, mới cùng Chu Nguyên Bảo chơi nhiều, hai người các con cùng nhau lớn lên, khẳng định con bé coi trọng con hơn!”

Nàng cũng là từ nhỏ mà lớn lên, biết đứa nhỏ ở tuổi này đối với bạn chơi quen thuộc đều có tham muốn giữ lấy, người cùng ta chơi, liền ngày ngày cùng ta chơi, không được xem người khác quan trọng hơn so với ta, không được chơi với hắn mà bỏ ta. Đứa nhỏ A Lang này, mặc dù có lúc rất trầm ổn, nhưng đó có thể là bị cuộc sống ép buộc, tâm tư thật ra vẫn còn rất đơn thuần, dù sao mới mười tuổi thôi.

Tiêu Lang ngượng ngùng cúi đầu cười cười, bước ra cửa phòng bếp, nhìn thấy lồng chim đựng dưa trong gió, nụ cười lập tức ngưng lại.

Gió càng lúc càng lớn, tới lúc bốn người ngồi xuống quanh bàn cơm, hạt mưa rã rã rơi xuống, mặt đất nhanh chóng ướt đầm, văng lên rất nhiều bọt nước.

“Nương, cha nói qua hôm nay khi nào thì trở về ạ?” Thư Uyển đặt bát xuống, nhìn nơi xa mưa bụi mờ mịt, lo lắng hỏi.

Trong lòng Tần thị đang lo lắng, hiện tại nữ nhi hỏi đến, nàng cũng buồn nhàu mày, “Nói là trước buổi trưa trở về, nhưng thời tiết thay đổi, không khéo cha con bị người ta giữ lại ăn cơm rồi.”

Thư Lan nhìn mẫu thân một chút, lại nhìn tỷ tỷ một chút, một tia mờ mịt thoáng qua trong mắt, vậy rốt cuộc phụ thân có gặp mưa hay không?

Tiêu Lang cũng không quá lo lắng, chút mưa này tính là gì, nếu không phải là ngại mấy người họ, hắn còn muốn ra sân tắm mưa ý chứ.

Mấy người đang suy nghĩ, bên ngoài chợt truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, ngay sau đó, một chiếc xe ngựa xông phá màn mưa, dừng lại trước cửa nhà.

“Là xe ngựa nhà bà ngoại!” Thư Lan vurun cổ ra ngoài nhìn quanh.

“Nương, người ngồi đi, con ra đón cha.” Thư Uyển không có nhìn kỹ, đứng dậy vào trong nhà cầm áo mưa, cũng không biết người làm nào nhà cũu cũu tới, liền ôm ra ba chiếc áo mưa, mình bật dù giấy vẽ, bước nhanh chạy ra ngoài.

Một người to lớn đầu đội nón lá xuống xe ngựa, tiến lên mở màn xe ra, “Lão gia, chúng ta tới rồi.”

Thư Mậu Đình cảm kích chấp tay hướng Trình Khanh Nhiễm: “Đa tạ Trình lão gia có lòng tốt đưa Thư mỗ đoạn đường, nếu không ngại, mời vào hàn xá tránh mưa đi!”

Trình Khanh Nhiễm vội vàng đáp lễ: “Bá phụ khách khí rồi, ngài gọi con là Trình Khanh Nhiễm được rồi, hai chữ ‘lão gia’ thì con không dám. Hiện tại mưa lớn, đúng là không tốt đi xe, vậy thì con cung kính không bằng tuân mệnh, mặt dày làm phiền.”

“Cha, áo mưa đây, nhanh mặc vào đi!”

Thư Uyển bước nhanh chạy tới, không để ý người bên trong xe ngựa, cầm áo mưa trước để lên khoảng trống trên xe.

Đội lúc nàng ngừng đầu, lại chạm phải một đôi mắt hoa đào rạng rỡ tỏa sáng.

Tác giả có lời muốn nói: Trình Khanh Nhiễm: tác giả mẹ ghê, ta đây đánh xe đi con đường nhỏ hồi hương lúc không biết bao nhiêu ngày bao nhiêu chuyển, rốt cuộc cũng chịu cho ta lộ mặt rồi!

Tiết lộ chút nhé, cái hội chùa này không hề đơn giản, rất nhiều người rất nhiều chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưỡi Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hấn muốn cưới

Editor: M.Nyoko

Nghe được âm thanh Thư Uyển hơi dồn dập ngoài xe, tư thế ngồi Trình Khanh Nhiễm theo bản năng đoan chánh, nhìn sang.

Nàng hơi cúi đầu đứng ở đằng kia, nửa người trên hơi nghiêng về phía trước, nửa bên ồng tay áo bị gió thổi nước mưa tới làm ướt, chất vải tơ lụa thật mỏng màu xanh nhạt áp sát vào trên cánh tay, thật giống như cũng có thể lộ ra bên trong trắng nõn nhụi. Một luồng tóc rơi bên tai tung bay theo gió, phát qua khuôn mặt trắng nõn, dẫn tầm mắt hấn tới sống mũi cao thẳng của nàng, đi lên nữa chính là một đôi mắt hạnh trong veo đến không ngờ, lông mày đen nhũn lại, thanh lệ lại thoát tục.

Trong đầu chợt xẹt qua cây đình hương trong nhà, mưa rơi vào hoa đình hương mềm mại, cành hoa dập chòn theo gió, làm người khác muốn thương yêu.

Bên cạnh truyền đến tiếng vang Thư Mậu Đình dịch chuyển áo tới, Trình Khanh Nhiễm kịp thời tỉnh táo lại, hướng Thư Uyển khẽ vuốt cằm, tự nhiên mà dời đi tầm mắt. Lần trước hấn biểu hiện quá kém, nói không chừng bị nàng hiểu lầm thành đồ háo sắc, lần này cũng không thể luống cuống nữa.

Thư Uyển không đoán được, người đưa cha nàng trở về lại là Trình Khanh Nhiễm!

Nhìn Trình Khanh Nhiễm lạnh nhạt dời đi tầm mắt, trong nháy mắt mắt của nàng ứng đỏ. Lần trước nàng mới ngồi xe ngựa của hấn, hiện tại lại chạy đến đưa áo tới, còn vừa lúc cổ ý là ba cái, chẳng lẽ hấn hiểu lầm nàng nhận ra xe ngựa của hấn, chủ động tới lấy lòng chứ? Dù sao, hấn xuất chúng như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều cô gái chủ động nịnh bợ.

"Cha, ta đi vào trước đi."

Nghĩ đến Trình Khanh Nhiễm đang xem thường nàng, Thư Uyển vừa buồn bực lại hối hận, nói cùng Thư Mậu Đình một tiếng, xoay người liền chạy ngược về, nước mưa mà rơi nghiêng, làm ướt làn váy nàng.

Chờ Trình Khanh Nhiễm phủ thêm áo tới nhảy xuống xe, cũng chỉ nhìn thấy một bóng lưng hốt hoảng, hấn nhìn Thư Uyển ở trước cửa cất xong cái ô, cũng không quay đầu lại đi về phòng phía tây.

"Trình công tử, trong viện đường đất bùn lầy, xin đừng trách móc." Thư Mậu Đình nhìn dưới chân một chút đường nhỏ đầy vũng nước đọng, có chút xấu hổ mà nói, về phần xưng hô, giao tình của hai người còn chưa tới mức gọi thẳng tục danh, lại không muốn tránh né ý tốt của Trình Khanh Nhiễm, không thể làm gì khác hơn là đổi tên công tử.

Trình Khanh Nhiễm cất cao giọng nói: "Bá phụ không cần chú ý, ta từ Kinh Thành dời đến trong trấn nhỏ, rất thích tính cách dân bản xứ không màng danh lợi." Nói xong, khom lưng cuộn ống quần lên, tựa như nông dân tầm thường, động tác thuần thục mà tự nhiên, không có nửa phần công tử thế gia cứng nhắc chú ý đến hình ảnh.

Thư Mậu Đình thờ phào nhẹ nhõm, đi ở phía trước dẫn đường.

Ngay từ lúc Thư Uyển chạy ra ngoài, Tần thị liền phát hiện đó không phải là xe ngựa nhà nàng, sau nữ nhi lại vào cửa một câu không nói thì vào phòng, nàng cũng không còn kịp hỏi người trong xe rốt cuộc là ai, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi ra cửa nghênh đón.

"Ta đã trở về, nhờ có Trình công tử một đường đưa tiễn, lúc này mới tránh được một trận mưa xối xả, người nhanh đi pha bình trà nóng." Thư Mậu Đình vừa dặn dò thế tử, vừa coi áo to, giắt lên dây phơi quần áo dưới mái hiên, xoay người lại đi giúp Trình Khanh Nhiễm.

Trình Khanh Nhiễm đưa áo to trong tay giao cho Thư Mậu Đình, lập tức hướng Tần thị hành lễ: "Bá mẫu, vẫn bối mạo muội quấy rầy."

Nhờ có dung mạo xuất chúng kia, Tần thị lập tức nhận ra hấn, mặc dù không hiểu vì sao lần này Trình Khanh Nhiễm trở nên khách khí như vậy, trọng phụ cũng đối xưng hô, còn là cảm kích nói: "Trình công tử khách khí, lần trước ngài giúp chúng tôi chăm sóc A Lan, chúng tôi còn chưa có đáp tạ ngài đâu, mời vào!" Quay người lại, nhìn thấy Thư Lan cùng Tiêu Lang ngồi ở bên cạnh bàn cơm, nhìn lại một chút vài đĩa thức ăn còn không có động tới, lại có chút ngượng ngùng hỏi "Không biết Trình công tử dùng cơm qua chưa?"

Trình Khanh Nhiễm lắc đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên bàn cơm, hai mắt sáng lên.

Coi như không có chú ý tới ánh mắt hấn tràn đầy ám hiệu, Tần thị cũng phải khách sáo một cái: "Chúng ta cũng mới chuẩn bị ăn, nếu như Trình công tử không ngại, liền."

Trình Khanh Nhiễm vội vàng cắt đứt Tần thị lời nói: "Đa tạ bá mẫu, vẫn bối thật vẫn hơi đói rồi, vậy thì không khách khí làm phiền." Sau đó dưới cái nhìn soi mói kinh ngạc của Tần thị, cười đi tới bên cạnh Thư Lan, khom lưng sờ sờ đầu của nàng, "A Lan, còn nhớ ta không?"

Thư Lan vẫn nhìn chằm chằm vào hấn, bắt đầu chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, sau đó càng nhìn càng cảm thấy giống như đã gặp qua ở nơi nào, lúc này nghe được thanh âm dễ nghe của hấn, lập tức kêu lên, nhảy lên nói: "Đại ca ca!"

Lâu như vậy mới nhận ra hấn, Trình Khanh Nhiễm có chút ít cảm giác bị thất bại.

Thư Lan cũng rất vui vẻ, lôi kéo Trình Khanh Nhiễm chạy về hướng tây ốc, "Đại ca ca, người qua đây, ta có một con vẹt biết nói, người nhất định chưa từng thấy qua chứ?"

Không có chủ nhân mời, Trình Khanh Nhiễm cũng không dám đi vào cùng nàng, hướng chi mới vừa rồi hấn nhìn thấy Thư Uyển đi về phía bên kia rồi, vội vàng kéo Thư Lan, cười nói: "Hiện tại Đại ca ca đói bụng, cơm nước xong lại đến nhìn, đến lúc đó người bắt nó ra bên ngoài, con chim biết nói chuyện, thật là ly kỳ!"

Không thể lập tức khoe khoang Quyền Quyền, Thư Lan có chút như đưa đám, chỉ là nghe Trình Khanh Nhiễm cũng cảm thấy quyền quyền ly kỳ, nàng lại vui mừng, lôi kéo Trình Khanh Nhiễm để cho hấn ngồi bên cạnh mình.

Tần thị vội hướng Tiêu Lang nói: "A Lang, người dẫn muội muội đi tây ốc chơi."

Trong nhà khách tới, nam chủ nhân tiếp đãi, nữ quyền cùng đưa bé phải chờ tới khách rồi đi hoặc nghỉ ngơi rồi mới ăn cơm, đây là quy củ Thanh Sơn Thôn.

Tiêu Lang nhìn thẳng Trình Khanh Nhiễm không vừa mắt, kéo Thư Lan qua muốn đi.

"Ta không đi, ta muốn cùng đại ca ca cùng nhau ăn cơm!" Thư Lan ôm thật chặt cánh tay Trình Khanh Nhiễm, nhìn chằm chằm Tiêu Lang nói, đại ca ca dịu dàng như vậy, còn có thể gấp thức ăn cho nàng nhặt xương cá cho nàng, nàng muốn ăn chung cùng hấn.

Có vợ chồng Thư Mậu Đình tại chỗ, Tiêu Lang không thể dùng sức, cổ dề xuống tức giận trong lòng, mắt lạnh nhìn về phía Trình Khanh Nhiễm, nếu là hấn hơi hiểu chút quy củ, cũng biết bây giờ nên làm thế nào!

Trình Khanh Nhiễm sớm biết Tiêu Lang có thù với hấn, cho nên hiện tại bị hấn nhìn chằm chằm, hấn cũng không để ý, cười đối với Tần thị nói: "Bá mẫu, A Lan vẫn còn con nít, không cần dạy những hư lễ kia, còn có tiểu huynh đệ A Lang, tất cả mọi người ăn chung đi!"

Mặt Tần thị có chút nóng lên, bởi vì tiểu nữ nhi là không hiểu chuyện mà khó chịu, "Như vậy sao được, ngài là khách."

Trình Khanh Nhiễm cười đến càng phát ra rục rờ: "Bá mẫu, chính là ta đối đãi A Lan như muội muội, ngài cũng không cần khách khí!"

Tần thị không biết nên nói cái gì cho phải, nhìn trọng phụ nhờ giúp đỡ, Thư Mậu Đình hướng nàng gật đầu một cái, đi tới ngồi xuống, nhìn một chút Thư Lan theo sát Trình Khanh Nhiễm, hơi bất đắc dĩ nói: "Thôi, A Lang người cũng tới đây ngồi xuống đi, nhiều người ăn cơm mới náo nhiệt." Hai đứa đều là đứa bé, còn chưa tới tuổi cấm kỵ.

Tiêu Lang cúi đầu: "Không cần, ta cùng bá mẫu cùng Uyển tỷ ăn cùng nơi." Nói xong, đi tây ốc, còn khoác lên màn cửa để xuống, ngăn cách tầm mắt sau lưng.

Thư Mậu Đình thờ dài: "Đứa nhỏ này, vẫn luôn hiểu chuyện như vậy."

Thư Lan cũng không có nghe ra ý tại ngôn ngoại của cha, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Trình Khanh Nhiễm, nói với hấn con cá này là thế nào bắt tới.

Trình Khanh Nhiễm nhìn như rất nghiêm túc nghe, kì thực lòng có chút không yên, hấn vốn tưởng rằng có thể cùng Thư Uyển ăn cơm chung, không ngờ trong thôn còn có loại quy củ này. Chỉ là suy nghĩ một chút cũng phải, Thư Uyển chính là tuổi đời già, hấn một đại nam nhân chưa thành hôn, đương nhiên là muốn kiên trì.

Đợi chút, nếu Thư Uyển chưa già, hấn chưa lập gia đình, vì sao không cưới nàng làm vợ đây?

Tuổi của hấn thật không nhỏ, trước kia bởi vì không nhìn trúng nữ nhân nào nên vô tâm với việc thành hôn, hiện tại trước mắt rốt cuộc có một nữ tử hấn cảm thấy hứng thú lại vừa độ tuổi, không phải là thời điểm tốt để lập gia đình sao? Mặc dù Thư Uyển có chút hiểu lầm đối với hấn, nhưng kết hôn là lệnh của cha mẹ lời của mỗi mai, Trình Khanh Nhiễm tự giác điều kiện bản thân vẫn là rất không tồi, vợ chồng Thư Mậu Đình không có lý do gì cự tuyệt hấn. Về phần Thư Uyển, chỉ cần sau khi thành thân hấn đối tốt với nàng, như thế ấn tượng nàng đối với mình nhất định sẽ thay đổi.

Trình Khanh Nhiễm càng nghĩ càng thấy chủ ý này không tệ.

Dĩ nhiên, hấn đối với Thư Uyển còn không có tình cảm quá sâu, lý trí nói, nên chung đụng một khoảng thời gian nữa xem một chút, xem hấn có thể động lòng hay không, sau đó cũng làm cho nàng cam tâm, như vậy thành thân rồi mới có thể thuận nước đẩy thuyền tương kính như tân. Nhưng, hấn cùng với Thư gia, Tần gia không có bất cứ quan hệ gì, làm sao dễ dàng tìm được cơ hội chung đụng thâm kín như vậy? Không làm được còn có thể khiến Thư Uyển hiểu lầm sâu hơn. Còn nữa, điều kiện Thư Uyển tốt như vậy, người tới cầu hôn khẳng định đặc biệt nhiều, ở đây nữ tử bình thường xuất giá là mười sáu tuổi, nhất định trước cuối năm Thư gia sẽ thay nàng định ra hôn sự, nếu là hấn không định xuống sớm, sợ rằng chờ hấn xác định tâm ý của chính mình, người ta sớm đính hôn cùng người khác!

Vừa nghĩ tới tùy thời Thư Uyển đều có thể đính hôn cùng người khác, Trình Khanh Nhiễm đã cảm thấy lo sợ, không được, hấn muốn xuống tay sớm một chút.

"Đại ca ca, làm sao ngươi không ăn à?" Thư Lan thấy Trình Khanh Nhiễm nửa ngày cũng duy trì một tư thế, nghiêng đầu hỏi.

Trình Khanh Nhiễm lấy lại tinh thần, chống lại đôi mắt to dễ thương của Thư Lan, nghĩ đến lần đầu nhìn thấy nàng liền muốn có một người muội muội, sau đó rất nhanh muốn Thư Lan thật biến thành muội muội của hấn, em vợ hấn, hấn đột nhiên cảm thấy, vậy đại khái chính là hấn cùng Thư Uyển có duyên phận đi!

Sờ sờ đầu Thư Lan, hấn bụng chén lên, động tác ưu nhã sử dụng cơm, thỉnh thoảng giống như lơ đãng quan sát chung quanh.

Thư Mậu Đình ngồi đối diện đã qua tuổi lập gia đình phong thái xuất chúng, trên người hấn có dáng vẻ thư sinh, ôn hòa lại nho nhã, không trách được Tần thị xuất thân phú quý gả cho hấn. Tần thị mới vừa đưa phần thức ăn cho Ngụy Đại ở lại trong xe ngựa. Thư Uyển, đại khái đang nói chuyện cùng Tiêu Lang thôi.

Nghĩ đến ngày sau mà có thể cùng Thư Uyển ăn cơm không cần kiên trì, Trình Khanh Nhiễm liền hận không được lập tức trở về phủ an bài nghị hôn.

Tây phòng, Thư Uyển mới vừa thay váy cùng giày thêu bị nước mưa ướt nhẹp, đang muốn đi ra ngoài dẫn Thư Lan đi vào, liền nghe Thư Lan lớn tiếng la hét muốn cùng người nọ cùng nhau ăn cơm, nàng không khỏi nhíu nhíu mày, sao muội muội không hiểu chuyện như vậy!

"Uyển tỷ, người thay quần áo xong rồi sao?" Tiêu Lang đi tới trước cửa, nhỏ giọng nói.

Thư Uyển sửa áo lại một chút, vén rèm cửa đi ra ngoài: "Được rồi, chúng ta đánh cờ!"

Tiêu Lang gạt đầu một cái, cầm hộp cờ ở trên tủ đặt lên trên giường gạch, hai người ngồi xếp bằng, bắt đầu bày con cờ.

"Uyển tỷ, ta không thích Trình lão gia đó, cảm giác hấn không phải người tốt."

Hấn vốn cũng không phải là người tốt, ở trong lòng Thư Uyển tán thành nói, trên miệng lại hỏi: "Tại sao cảm thấy như vậy?" Chẳng lẽ ngày đó A Lan cũng nhìn ra bộ dáng háo sắc của Trình Khanh Nhiễm? Hấn nhỏ như vậy, phải không phân biệt được chứ?

Tiêu Lang làm ra một bộ trầm tư, buồn buồn nói: "Lần trước A Lan chạy đi, ta một đường hỏi thăm tìm được Trình phủ, bởi vì không biết A Lan có phải bị hấn bắt đi hay không, liền treo tường nhảy vào, không ngờ vừa đúng lúc nhìn thấy hấn ôm A Lan ở trên đùi, mặc dù không có làm cái gì, mà lúc ta chạy qua, nghe hấn nói muốn ngủ cùng A Lan trong một phòng, A Lan cũng ngu ngốc đồng ý, ta sợ hết hồn, liền len lén cho hấn một gậy, muốn mang A Lan chạy, A Lan không nghe lời, không đi theo ta, cuối cùng ta bị người làm hấn bắt được, cũng không biết hấn nghĩ như thế nào, lúc này mới phải người đi nhà cậu người."

Trên mặt Thư Uyển một mảnh xanh mét, nàng chăm chú nhìn Tiêu Lang: "Vậy tại sao ngươi không nói sớm?"

Tiêu Lang ngượng ngừng sờ sờ đầu, "Bởi vì A Lan không có việc gì, hơn nữa ngày đó đã muộn rồi, vừa ngủ ta liền quên, sau cha ta lại. Hôm nay nếu không phải là nhìn thấy hấn, ta còn không nhớ nổi đây."

Nhìn Tiêu Lang lúc nhắc tới cha hấn trong mắt chợt lóe lên đau đớn, Thư Uyển lập tức vì chính mình giọng nói mới vừa rồi trách cứ cảm thấy áy náy, vội nói: "Không có việc gì, chuyện như vậy không trách ngươi, hơn nữa, Trình lão gia đại khái cũng là bởi vì đùa bỡn A Lan lười làm nũng mới ôm nàng, không có ý tứ gì khác. Đúng rồi, chuyện này ngươi đừng nói cho người khác biết, truyền đi không tốt."

"Ừ, ta hiểu biết rõ, ta liền theo như người nói." Tiêu Lang cúi đầu, tiếp tục loay hoay con cờ.

Ngoài mặt Thư Uyển thật bình tĩnh, trong lòng lại mắng Trình Khanh Nhiễm cầu huyệt, thậm chí ngay cả A Lan đứa bé nhỏ như vậy đều không bỏ qua cho! Không được, về sau cũng đã không thể quá nuông chiều muội muội, phải dạy nàng chút quy củ, đặc biệt là lễ nghi kiêng dè lúc chung đụng cùng ngoại nam, tránh cho tương lai nàng ngu muội làm cho người ta chiếm tiện nghi!

Thư Lan cũng không biết tỷ tỷ đang suy nghĩ gì, nàng không hiểu nhìn mẫu thân cũng đi tây ốc, buồn bực hỏi "Cha, sao nương họ đều nói muốn một lát nữa ăn?"

Thư Mậu Đình cười xấu hổ cười, không nói gì.

Thư Lan tiếp tục nói: "Cha, buổi sáng Nguyên Bảo ca tới, hần nói ngày mai trên trấn có hội chùa, ta cũng vậy muốn đi, người dẫn ta đi chứ?"

Động tác Thư Mậu Đình dừng lại, kinh ngạc nhìn tiểu nữ nhi của hần, hội chùa mấy năm trước, hần nói muốn mang Thư Lan đi chơi, nàng cố tình nói gì cũng không chịu đi, thật vất vả có một năm đi, lại liền nằm ở trên lưng hần ngủ thiếp đi, năm nay thế nào đột nhiên có hăng hái?

Chỉ là đứa bé muốn đi xem náo nhiệt, hần nhất định sẽ thỏa mãn, liền gật đầu nói: "Được, đến lúc đó toàn gia chúng ta cùng đi."

Thư Lan lập tức cười mặt mày cong cong.

Trình Khanh Nhiễm nghe, trong nội tâm khẽ động.

Cơm xong, Thư Mậu Đình mời Trình Khanh Nhiễm đến ngồi trong phòng một lát.

Mưa mùa hè, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, Trình Khanh Nhiễm xem mưa nhỏ một chút bên ngoài, cười cảo từ: "Đa tạ bá phụ bá mẫu khoản đãi, vẫn bối đi về trước, hi vọng ngày sau còn có cơ hội lại tới thăm."

Thư Mậu Đình thấy hần kiên quyết đi, liền tự mình đưa hần đến ngoài cửa.

Nhìn xe ngựa lộc cộc đi xa, nghi ngờ đáy lòng Thư Mậu Đình lại hiện ra, lần này gặp mặt, sao hần có cảm giác thái độ Trình Khanh Nhiễm càng ngày càng thân mật rồi sao, còn nhớ rõ lần trước ở Trình phủ thì Trình Khanh Nhiễm đôi đôi lần nhạ phụ cũng có chút xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Bà mai tới cửa

Mưa càng ngày càng nhỏ, dần dần, rốt cuộc âm thanh giọt mưa rơi xuống mái xe cũng biến mất.

Tâm tình Trình Khanh Nhiễm vui vẻ hạ rèm xe xuống.

Mây đen tản đi, bầu trời chỉ còn lại những đám mây trắng hình thù khác nhau, không khí trong lành mang theo hơi thở của bùn đất phả vào mặt, hần chợt nhớ tới lời của Thái phó năm đó, hần nói: "Thích nhất cổ hương lúc mới sau cơn mưa, mát mẻ, yên tĩnh, tụi trẻ con xắn ống quần lên chơi đùa dưới dòng suối, người lớn lục tục ra cửa, tiếp tục công việc hái chè xuân đang dở dang."

Lúc ấy hần và người đã từng là thái tử đương kim hoàng thượng đều không thể tưởng tượng ra tình cảnh đó, mà nay, hần tận mắt thấy rồi. Ừm, lâu rồi không gặp cái tên kia, năm nay sẽ đưa hần một bức họa làm quà tặng.

"Ngụy Đại, lát nữa trở về phủ, người phái người đi trấn trên mời bà mai tốt nhất."

"Vâng" Ngụy Đại theo bản năng lên tiếng, sau đó mới phản ứng kịp chủ tử nhà hần nói cái gì, mắt tròn tròn, "Lão gia, người vừa nói muốn mời người nào?" Hần mới mười sáu tuổi a, sao lão tai đã không dùng được nữa rồi?

Trình Khanh Nhiễm kiên nhẫn lặp lại: "Bà mai!"

Ngụy Đại há hốc miệng, một bụng vấn đề muốn hỏi, cũng không dám hỏi lên. Lão gia nhà hần, hần cho là lão gia sẽ cả đời mèo khen mèo dài đuôi, vậy mà lại muốn kết hôn? Nhớ năm đó, đại gia khuê tú khắp kinh thành hoặc chỉ rõ hoặc ám chỉ về phía Thượng Thư Phủ, Lão Thái Gia trước khi qua đời tự mình chọn bao nhiêu danh môn khuê tú, lúc đó thiếu gia đều lắc đầu cự tuyệt, hôm nay đi tới nơi này trời xa trấn nhỏ, thế mà lão gia lại thông suốt?

Rốt cuộc là cô nương nhà nào đây?

Trong đầu Ngụy Đại cẩn thận vơ vét nửa năm gần đây những cô nương chưa cưới cùng lão gia hấn nói chuyện, hình như chỉ có tỷ muội Thư gia, khẳng định không phải tiểu cô nương Thư Lan, vậy đó chính là tỷ tỷ nàng Thư Uyên?

Khuôn mặt tức giận của Phù Dung hiện ra trước mắt, Ngụy Đại không tự chủ gạt đầu một cái, tưởng mạo cô nương kia không thua tiểu thư đại gia nào ở kinh thành, chỉ là xuất thân này, không phải quá thấp chứ? Mặc dù lão gia nhà hấn không thích làm quan, nhưng cũng có tiếng ở kinh thành, người nào mà không biết lão gia và hoàng thượng từ nhỏ lớn lên tình như huynh đệ? Nếu bọn họ biết lão gia cưới một nữ nhân ở nông thôn, không biết nên có cảm tưởng gì.

Thư gia.

Thư Uyên không yên lòng ăn cơm, hiếm có được một hôm Tần thị dọn dẹp bát đĩa, trực tiếp đi phòng hai tỷ muội.

Thư Lan đã ngủ rồi.

Nàng nhú nhú mày, cời giày lên giường, không dịu dàng chút nào lời muội muội dậy.

“Tỷ, tỷ làm cái gì vậy?” Thư Lan vuốt mắt, bất mãn nói lầm bầm.

Thư Uyên ngồi xuống bên cạnh nàng, gạt tay nàng đang dụi mắt, nhỏ giọng hỏi: “Trình lão gia ấy, đại ca ca của muội, hấn có phải đã ôm muội không?”

Thư Lan gạt đầu một cái, “Vâng, đại ca ca đối với muội khá tốt, hấn còn giúp muội bôi thuốc nữa, loại cao được đó thật có tác dụng, hơi lạnh, không lâu sau cái mông liền hết đau, tỷ, tỷ không biết chứ, lần trước nương xuống tay cực nặng.” Nghĩ đến ngày đó đáng về mẫu thân lúc đánh nàng, Thư Lan vẫn có chút sợ.

Tên háo sắc kia lại còn nhìn mông của muội muội, còn đích thân bôi thuốc cho nàng?

Sắc mặt Thư Uyên đã không thể dùng khó coi để hình dung, trước nàng còn hơi nghi ngờ lời nói của Tiêu Lang, hoặc là cảm thấy Trình Khanh Nhiệm chỉ là đơn thuần đồ dành muội muội mới ôm nàng, nhưng hấn cũng không phải đứa bé không hiểu chuyện, A Lan cũng lớn như vậy, hấn cư nhiên không để ý tới nam nữ mà ôm ấp áp áp nàng, nếu nói hấn không có tâm tư xấu xa, nàng tuyệt đối không tin! Phí công trời sinh hấn đáng về đạo mạo trang nghiêm!

“Vậy hấn có hôn muội không, hoặc là ôm muội ngủ?”

“Không có, vốn là muội muốn cùng đại ca ca ngủ chung, ai biết Lang ca ca đột nhiên chạy ra!” Thư Lan bĩu môi, lại nghĩ tới khi đó Tiêu Lang phá hỏng chuyện của nàng.

Thư Uyên thở phào nhẹ nhõm, thật may A Lang tới kịp thời. Nhìn một bộ dáng ngu ngốc của muội muội, nàng có chút nhưc đầu nhắc nhở nói: “A Lan, muội nhớ lời của tỷ tỷ, hiện tại trước khi muội xuất giá, trừ cha, ca ca muội, ba biểu huynh còn có ông ngoại cứu cứu bọn họ, không cho phép muội gặp bất kỳ một nam nhân nào, cũng không được để cho bọn họ chạm tới muội, biết chưa?”

“Vì sao ạ?” Thư Lan nghiêng đầu hỏi.

Thư Uyên xụ mặt xuống, “Không vì cái gì, ta nói không cho là không cho, muội nhất định phải nghe lời ta, nếu không về sau ta sẽ không để tới muội, muội cũng đừng gọi ta là tỷ tỷ!”

Giọng nói vừa gấp vừa nhanh lại nghiêm nghị, trực tiếp dọa cho sâu ngủ của Thư Lan chạy mất, nàng nước mắt lưng tròng nhìn Thư Uyên, bĩu môi khóc lên: “Tỷ Tỷ thật hung dữ, muội đâu có làm việc gì sai, vì sao không có để ý tới muội, còn không cho muội gọi tỷ tỷ.”

Thư Uyên lấy khăn ra lau nước mắt thay muội muội, thanh âm mềm lại: “A Lan đừng khóc, muội phải ngoan ngoãn nghe lời tỷ, thế mới là muội muội tốt của tỷ!”

“Ừm, muội biết rồi, về sau sẽ không bao giờ để nam nhân đụng muội, muội cũng vậy không động bọn họ, vậy tỷ không được làm muội sợ nữa!” Thư Lan ngã vào lòng tỷ tỷ, nhỏ giọng khóc sục sùi, tỷ tỷ là người đối xử tốt với nàng nhất, nếu tỷ tỷ thật không để ý đến nàng nữa, nàng sẽ khó chịu chết mất.

Thư Uyên vèo khuôn mặt nhỏ bé của muội muội, cười dịu dàng với nàng một tiếng.

Tiêu Lang núp ở bên ngoài nghe lén, vậy hấn có bị tính là nam nhân khác không?

Đang muốn tránh đi, chợt nghe nha đầu lười mang theo tiếng khóc nức nở hỏi “Tỷ, nếu Lang ca ca muốn đụng muội thì làm thế nào?”

Tiêu Lang nhất thời cả người cứng ngắc, tim như sắp nhảy ra ngoài, đồ ngu ngốc này, không lẽ tính đem chuyện hấn hôn nàng nói ra?

“Không tính A Lang, hấn cũng là ca ca muội.” Thư Uyên nhỏ giọng nói, A Lang hiểu chuyện như vậy, từ nhỏ đã biết chăm sóc muội muội, hấn không biết làm chuyện vượt quy củ, huống chi bây giờ hấn còn là đứa bé.

Trái tim Tiêu Lang lập tức lại trở về chỗ cũ, trên lưng lại xuất hiện mồ hôi lạnh cả người.

“Thế còn Nguyên Bảo Ca?” Thư Lan tiếp tục hỏi, nếu Lang ca ca có thể đụng, vậy Nguyên Bảo Ca cũng có thể đi, hấn đối với nàng cũng tốt vô cùng, theo nàng chơi, còn đem Quyển Quyển cho nàng.

Thư Uyên không chút suy nghĩ, lạnh lùng nói :“Không được, trừ nhà chúng ta, nhà cữu cữu còn có A Lang, mặc kệ người nào đối với muội thật tốt, muội đều không được để cho bọn họ đụng vào người, đặc biệt là đại ca ca muội, nếu để cho ta biết muội lần nữa ôm hân, nếu để cho hân ôm hân sờ, ta sẽ coi như không có người muội muội này!”

Thư Lan không ngờ tỷ tỷ sẽ có phản ứng lớn như vậy, bị dọa sợ đến run cả người, mặc dù nàng cảm thấy yêu cầu của tỷ tỷ rất không có đạo lý, nhưng vẫn ngoan ngoãn mà lên tiếng đáp: “Muội nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời. tỷ tỷ đừng giận muội, tỷ là tỷ tỷ của muội, muội là muội muội của tỷ, không cho tỷ không quan tâm muội.”

Tiêu Lang im lặng bật cười.

Hôm sau, Thư Mậu Đình lại xách theo cái hòm thuốc tới thôn bên cạnh tái khám, chỉ có bốn người Tần thị ở nhà.

Mặt trời vừa lên tới ngọn cây, cửa nhà liền xuất hiện một con lừa lác lư đi tới, đang ngồi trên lưng không phải Chu Nguyên Bảo, mà là một vị ma ma bốn mươi tuổi mặc bộ đồ đỏ, tự xưng họ Vạn, da trắng tinh, được bảo dưỡng cũng rất được, vừa nhìn đã biết điều kiện gia đình cũng không tệ.

Tần thị nghi ngờ đón Vạn ma ma vào.

Thư Uyên buông cuốn “Tam Tự kinh” trong tay, mang theo muội muội hướng ma ma hành lễ.

Vạn ma ma sau khi bước vào cửa, cặp mắt nhỏ nhìn tới chỗ ngồi dưới tàng cây hạnh một lớn hai nhỏ đang học chữ đánh giá một lượt, đợi Thư Uyên hành lễ đứng dậy, nàng cười híp mắt gật đầu một cái, ánh mắt dừng lại trên người Thư Uyên nhìn hai lượt, trong lòng cho nàng điểm cao nhất, cô nương này bộ dáng được, nhìn cũng dịu dàng, không trách được có thể lọt vào mắt Trình gia.

“Đại cô nương tiếp tục làm việc đi, Lão bà tử ta tới tìm mẹ cô nói chuyện!”

Trong nhà không phải lần đầu tiên có bà mai tới, nhìn tới ánh mắt chứa đầy thâm ý thì Thư Uyên liền đoán được mấy phần dụng ý của nàng, dù là bình thường trấn định, vẫn không nhịn được nụ cười ửng đỏ, liền giả bộ như không hiểu đáp một tiếng, lại ngồi xuống cùng Tiêu Lang với Thư Lan, chỉ là lỡ tai lại lưu ý động tĩnh trong phòng.

Tiêu Lang nhìn một chút căn phòng phía đông, nhìn lại một chút Thư Uyên rõ ràng trong lòng không yên, trong lòng có chút phức tạp. Uyên tỷ mỗi năm một lớn, cũng đã nên lập gia đình, nhưng hân luôn cảm thấy, những nam nhân kia không có một người nào xứng với nàng.

“Tỷ, cái chữ này đọc thế nào ạ, bút vẽ rất nhiều!”

Âm thanh thanh thúy của Thư lan cắt đứt suy nghĩ của hai người, Thư Uyên nghe không rõ ràng nương nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là chuyên tâm trả lời muội muội, dịu dàng nói: “Cái này đọc là điền.”

Bên trong nhà, Tần thị trực tiếp nghe được trọn tròn mắt, Trình Khanh Nhiễm vậy mà lại muốn kết hôn với A Uyên?

Vạn ma ma vẫn đang không ngừng lăm nhăm khen Trình Khanh Nhiễm: “Con người Trình lão gia cũng không cần nói..., đây chính là tướng mạo tốt nhất, nam tử cả phủ thành xếp hàng dài cũng không bằng hân, phẩm chất hân lại tốt, trong nhà một di nương thông phòng cũng không có, đại cô nương nếu gả đi, cũng không cần phục vụ cha mẹ chồng, lại không cần đầu óc với nữ nhân tạp nham, đối với nữ nhân như chúng ta mà nói, đây chính là may mắn trời ban! Hôn nữa còn có, gia sản Trình lão gia phong phú, không chỉ có sản nghiệp ở kinh thành, mà ở nơi này cũng có mấy điền trang, ngày sau tuyệt đối không lo ăn mặc!”

Tần thị không tự chủ gật đầu, người này nàng đã từng thấy, Trình phủ nàng cũng đã từng đi qua, lời Vạn ma ma nói dĩ nhiên cũng là thật, nhưng điều kiện nhà Trình Khanh Nhiễm thật tốt quá, làm nàng có cảm giác không chân thực! Nhân vật tựa như tiên trên trời ấy, người nhìn trúng con gái nàng rồi sao?

Người làm mẫu thân chính là như vậy, người khác cầu hôn nữ nhi, quá kém thì nhìn không được, quá tốt lại khiến cho lòng người lăm bằm.

Nghĩ đến số tuổi Trình Khanh Nhiễm, hồi hộp trong lòng Tần thị giảm xuống, nàng cũng là người nhà phú quý ra ngoài, thiếu gia công tử nhà giàu bình thường tuổi này đều sớm đã thành thân, cho dù thành thân trễ, phía trước trong viện cũng sẽ có thông phòng, cho dù bản thân không có tâm tư này, trưởng bối trong nhà cũng sẽ sắp xếp. Nếu quả thật Trình Khanh Nhiễm không gần nữ sắc, chẳng lẽ thân thể có vấn đề?

Thân thể có vấn đề, không dám ở kinh thành cưới cô nương, cho nên mới tránh tới trời xa trấn nhỏ này.

“Thím à, lời ngài nói ta đều biết, chỉ là hôn sự của nữ nhi ở đây, còn cần cha xấp nhỏ quyết định, như vậy đi, ngài đi về trước, lúc về ta sẽ bàn bạc kỹ với cha nàng một chút, qua hai ngày ta sẽ trả lời ngài, được không?”

Vạn ma ma được Trình Khanh Nhiễm dặn dò, phải cung kính nói chuyện với người Thư gia, lúc này nào dám nói không đồng ý? Vội vàng cười nói: “Hôn nhân là chuyện lớn, đương nhiên phải bàn bạc thật kỹ, vậy lão bà tử về trước, sau này lại tới thăm!”

Tần thị cười lớn tiễn nàng ra cửa, xoay người nhìn thấy đại nữ nhi cúi đầu dạy muội muội, chợt thấy hết sức khó chịu, nữ nhi lớn, cho dù tiếc nuối đến đâu, cũng phải chuẩn bị hôn sự rồi.

Buổi chiều Thư Mậu Đình trở lại, Tần thị cùng trượng phu ở trong đông phòng nói chuyện một lúc lâu.

Thư Mậu Đình kinh ngạc so với thế tử còn nhiều hơn, sau một lúc trầm tư, nói: “Chuyện như vậy nàng cũng đừng đoán mò, chúng ta cũng chỉ sống ở trong thôn, không biết hẳn là người như thế nào, ta sẽ tới nhà nhạc phụ, hỏi lão nhân gia một chút, nếu ông cảm thấy thích hợp, ta sẽ tìm cơ hội bắt mạch cho hẳn.”

Tần thị vội vàng thúc giục: “Vậy chàng cũng nhanh chút đi đi, sớm một chút hỏi thăm rõ ràng. Haiz, lòng ta giờ rất loạn, vừa mong hẳn là người tốt, lại sợ gã nữ nhi xong lại phát hiện quá khứ có ân tình khác, nếu hẳn bình thường chút, trong nhà nghèo đi chút nữa thì tốt biết bao nhiêu!”

Thư Mậu Đình bất đắc dĩ cười cười, thay cái áo tắm phần mới, vội vã ra cửa.

Đến Tần gia, Thư Mậu Đình lời ít ý nhiều kể lại sự việc cho Tần Như Hải nghe, cuối cùng nói: “Kiến thức ngài rộng rãi, cảm thấy người này như thế nào?”

Đối với hôn sự của đại ngoại tôn nữ, Tần Như Hải vẫn rất xem trọng, nghĩ đến Trình Khanh Nhiễm không ai biết lai lịch, tác phong độc lai độc vãng, còn có hôm đó bộ dáng hẳn nhìn Thư Uyển ngăn cả người, lắc đầu nói: “Không rõ lai lịch, không dám trèo cao.”

Về mặt Thư Mậu Đình cứng đờ, đây chính là không tán thành rồi.

Về đến nhà, đối mặt với ba đứa nhỏ, trên mặt ông không biểu cảm gì, lúc đi ngủ mới cùng thế tử nói chuyện.

Tần thị thở dài, không nghĩ có chút tiêu nghi như mất cái gì, về mặt đến đáng thương.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người yên tâm, truyện này sẽ rất ấm áp, sẽ không liên quan quá nhiều đến trạch đấu, cung đấu càng không thể nào, ta đây cũng sẽ không viết.

Thân phận của Trình Khanh Nhiễm rất quan trọng, hắc hắc, tạm không để lộ ra, hoan nghênh đoán hẳn.

Nhìn sang! Nhìn sang!

Khụ khụ, ta phát hiện rất nhiều tác giả đều có tiểu ngoại truyện phía dưới chính văn, ta cũng muốn, nhưng trước mắt không có cái gì hay để viết cả, liền nhân lúc rảnh rỗi viết 8 ngàn chữ cổ nói chút chuyện xưa bỏ vào, phong cách cùng bốn văn có chút tương tự, nếu không có ai phản đối, sẽ sớm ban bố, mọi người có hứng thú có thể đọc được, nếu không ngàn vạn lần không cần mua!

Giới thiệu văn tắt:

Kết từ vừa được mười bốn tuổi, cũng không biết mình là thân nữ nhi, mê mê tỉnh tỉnh, bị mẹ nàng cố gắng nhét cho thợ săn Giang Hàn làm đồ đệ. Giang Hàn thân hình cao lớn, nói năng cần trọng, chỉ vì nhất thời mềm lòng, chứa chấp Kết Từ, tới một ngày hẳn chợt phát hiện, thì ra đồ đệ yếu ớt môi hồng răng trắng, đúng là nữ nhân!

Không có hứng hôn thú trăm ngàn lần không được mua a, lãng phí tiền của các người, ta chỉ là có chút áy náy!!!

Dĩ nhiên, nếu mọi người cảm thấy nhàm chán muốn nhìn một chút, hiện tại ta cũng có thể phát ra, haiz, sao lại có loại người dụ dỗ người ta tiêu thụ hiem nghi chứ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thất lạc

Editor: M.Nyoko

Thư Uyển chỉ biết là có người tới cầu hôn, nhưng không biết đối phương họ gì tên gì, chỉ là cũng không quan trọng, về mặt cha Nương nói cho nàng biết kết quả.

Đối với chuyện này, nàng không có cảm giác gì, cha Nương thương nàng, bọn họ nhất định sẽ tìm cho nàng nhà thích hợp, không cần nàng quan tâm. Hơn nữa, nàng cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, bởi vì ngày thứ hai trời vừa sáng, người một nhà sẽ phải chuẩn bị đi đạo hội chùa rồi.

Ăn qua điểm tâm, Thư Uyển đổi một thân xanh nhạt vẩy thêm sen cho muối muối, còn có tiểu hà bao tự tay nàng thêu trên đai lưng, bên trong chứa lá bạc hà hong khô, mùa hè trời nóng, nếu để nắng chiếu vào, ngửi mùi sẽ thoải mái rất nhiều. Nàng mặc quần áo trắng thuần, chỉ ở nơi vạt áo thêu một vòng hoa nhỏ.

"Tỷ, vì sao người muốn mang mũ? Ta không nhìn thấy mặt của người rồi, chỉ có thể nhìn thấy cằm!" Thư Lan ngược đầu, không hiểu nhìn mũ che mặt

trên đầu tý tý .

Thư Uyên sờ sờ đầu của nàng, có ý truyền thụ nam nữ khác biệt cho muội muội: "Bởi vì tý tý trưởng thành, lúc ra cửa xem náo nhiệt phải mang theo mũ che mặt, không thể để cho người khác nhìn thấy mặt, đặc biệt là nam nhân." Vốn là nàng không muốn đi, nhưng lúc này có lẽ là lần cuối cùng nàng đi dự hội chùa trước khi xuất giá rồi, muội muội lại khó có lúc muốn được đi, nàng liền cùng ra ngoài đi dạo một chút, về sau làm con dâu của người khác, đâu còn có thể tự do như hiện tại thế này?

Thư Lan cái hiểu cái không nháy nháy mắt, xem tý tý một chút, nhìn lại mình một chút, thầm nói: "Vậy lúc nào thì ta lớn lên à?"

Tiêu Lang đứng ở một bên nghe, không khỏi nhìn chăm chăm hai búi tóc trên đầu nàng, chẳng lẽ còn chờ năm năm sao?

Cô Sơn cách Bình Dương trấn sáu dặm về phía đông, hội chùa tổ chức mỗi năm một lần, không ít người phụ cận thôn lạc chen chúc đi, cũng có nhà đi xe trâu, xe lừa trên đường nhỏ, hôm nay đặc biệt buôn bán đông đúc.

Người một nhà đứng ở đầu thôn Đông Lộ, chờ xe tới đây.

"Ồi, đây không phải là Thư lang trung sao? Các người cũng muốn đi dạo hội chùa, vừa đúng chúng ta cũng đi, đi lên cùng đi đi!" âm thanh Lý chính đột nhiên truyền tới từ phía sau.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triệu đại lang tự mình vội vàng lái xe trâu, hai vợ chồng lý chính ngồi trên xe, còn có Triệu Nhị lang mới chín tuổi.

Năm ngoái lý chính cũng thay Triệu đại lang hướng Thư gia cầu hôn, Thư Mậu Đình khéo léo cự tuyệt, hôm nay hần tự nhiên sẽ không ngồi xe Triệu gia: "Không làm phiền ngài, một lát chúng ta còn muốn đi nhà bà ngoại một chuyến, các người đi trước đi."

Ánh mắt Lý chính lóe lóe, nghĩ đến ngày hôm qua bắt gặp bà mai kia, nhìn lướt qua Thư Uyên, kinh ngạc nói: "A Uyên cũng muốn đi à? Đúng rồi, ngày hôm qua lại có người làm mai cho A Uyên chứ? Là gia đình kia à? Tuy nói điều kiện A Uyên tốt, nhưng vợ chồng các người cũng đừng quá soi mói, tiểu tử chúng ta thôn nhà nghèo, khuê nữ khá hơn nữa, cũng không có bao nhiêu tiền, cẩn thận chọn tới chọn lui cuối cùng lại ở nhà."

Thư Mậu Đình lập tức giận tái mặt, không vui cắt đứt lời của hần: "chuyện tiểu nữ không nhọc người phí tâm!"

Lý chính cười ha ha: "Nếu như thế, vậy chúng ta đi trước đây, hy vọng một lát ở hội chùa gặp lại các người, hội chùa náo nhiệt, đến lúc đó để hai đứa bé cùng nhau chơi đùa chơi, đúng là có thể xem mắt ! Đại Lang, đi thôi!"

Triệu Đại Lang thu hồi tầm mắt nhìn chăm chăm Thư Uyên, roi vung liên đánh xe đi, lại bắt đầu vòng vo.

Tần thị giận đến mặt đỏ bừng, hướng bọn họ mắng: "Một đám trên mặt nổi gĩa bộ sau lưng không bằng heo chó súc sinh, thật coi con trai của mình là một bảo bối, hần cũng không mở mắt xem một chút, Triệu Đại Lang là cái gì đức hạnh, người nào gả con gái cho hần mới là mất bị mù ! Người không ngay kéo theo xe lật ở trong rãnh nước thôi!"

"Nương, thôi, để ý đến bọn hần làm cái gì!" Thư Uyên kéo cánh tay Tần thị, cau mày khuyên nhủ, chỉ là toàn gia lý chính thật là càng ngày càng không biết xấu hổ, cũng khó trách mẫu thân nổi giận lớn như vậy.

Tần thị vừa hận mắng mấy câu, không nhịn được oán trách nhìn về phía trọng phu.

Ban đầu cha nàng đề nghị trọng phu ở trên trấn mở y quán, Tần gia ra tiền mua cửa hàng cùng làm ăn, coi như là bọn họ mượn, ngày sau hoàn trả tiền lại là được, trọng phu cố tình không muốn, nói gì cũng không chịu đồng ý. Tần thị biết trọng phu không phải cái loại người thích thể diện, âm thầm hỏi nguyên nhân rất nhiều lần, nhưng Thư Mậu Đình cũng trả lời lung tung qua loa. Thật ra thì, Tần thị không ngại ngày khổ ở nông thôn, nhưng kể từ khi Triệu Đại Lang ra về ý tứ đối với Thư Uyên, nàng đánh liên muốn dời chỗ ở đến trấn trên, né tránh toàn gia vô sỉ này xa xa.

Chống lại ánh mắt oán trách thê tử, Thư Mậu Đình biết suy nghĩ trong lòng nàng, khẽ thở dài một cái.

Vốn là không khí nhẹ nhõm vui vẻ, lập tức trở nên trầm trọng.

Thư Lan có chút khản trương, nàng biết mẫu thân tức giận, vẫn bị mấy người vừa rồi ảnh hưởng đến, nhưng tại sao mẫu thân trừng phạt thân?

Tiêu Lang nhìn phương hướng xe trâu đi xa, ánh mắt âm trầm.

Một lát sau, phía bắc đã chạy tới một chiếc xe lừa trống không, người đánh xe nhìn ra bọn họ muốn quá giang xe, từ giữa đường dắt đến bên phải.

"Nương, xe bên kia tới rồi, mọi người đừng mang bộ dạng này nữa, không biết còn tưởng rằng toàn gia chúng ta là trốn nợ đi !" Thư Uyên đi tới Thư Mậu Đình cùng Tần thị, nhẹ giọng reu ghẹo nói.

"Chỉ có người nói vậy!" Tần thị lập tức bật cười, nàng cười một tiếng, không khí lập tức lại thay đổi, Thư Mậu Đình chấp tay một cái hướng thê tử lấy lòng, lấy được một ánh mắt cau giận lại động tâm.

"Mấy vị đến thẳng Cô Sơn sao?" lão Hán đánh xe lừa cười chào hỏi.

Tần thị giành nói: "Đúng, bao nhiêu tiền à?" Nhà ngoại chỉ có một đứa bé Tần Phong, hiện tại lại đang vui đầu chuẩn bị tháng bảy thi viện, bọn họ nhiệt

nhật nháo nháo qua làm phân tâm hẳn, hay là trực tiếp đi Cô Sơn.

Lão Hán nhìn mấy người một chút, sáng khoái nói: "Tổng cộng cho hai mươi tiền là được!"

Thư Mậu Đình lưu loát trả tiền, đỡ vợ con lên xe, năm người lập tức liền chiếm hơn nửa xe, như thế này nhiều nhất kéo hai, ba người nữa. Hình như tâm tình Lão Hán đánh xe không tệ, khẽ ngâm nga bài hát.

Xe lừ từ trấn quẹo sang khúc cua, Thư Lan đột nhiên nhớ tới một chuyện, nghiêng đầu nói với Tần thị: "Nương, ta đồng ý Nguyên Bảo ca đi tìm hẳn, hẳn còn nói dẫn ta đi dạo!"

Không đợi Tần thị nói chuyện, Thư Uyển tròn mắt nhìn muội muội một cái: "Người là muốn cùng hẳn chơi còn muốn cùng tỷ tỷ chơi?"

Thư Lan há hốc mồm, nói không ra lời, nàng nghĩ đến dạy dỗ của tỷ tỷ ngày hôm.

Đáng thương Chu Nguyên Bảo, cũng bởi vì một câu nói của Thư Uyển, ở nhà trắng trắng chờ cả ngày, dĩ nhiên, Thư Lan chắc là không biết.

*

Cô Sơn tự là Tự Miếu lớn nhất phụ cận Bình Dương trấn, hương khói cường thịnh, sơn cảnh phía sau càng thêm hấp dẫn không ít du khách tiến đến, vì vậy, nhóm người bán hàng rong dần dần vây một dãy Cô Sơn làm quán xá buôn bán, đặc biệt là tháng sáu hàng năm, đếm không hết các loại quán cửa hàng cơ hồ vây quanh một vòng tròn Cô Sơn.

Tầm mắt Tần thị cùng Thư Uyển phần lớn rơi vào hương liệu cùng đồ trang sức trên quán nhỏ, những người này cũng là từ huyện thành bên kia chạy tới, vật trong tay kỳ lạ rất khác biệt, giá tiền chỉ bán hơi cao một chút so với cửa hàng trong trấn, không ít thiếu phụ cùng tiểu thư cửa cũng vây ở bên cạnh chọn lựa.

Thư Lan lôi kéo tay Tiêu Lang chui vào nơi có tiếng gọi ầm ĩ lớn nhất, nàng nghe Chu Nguyên Bảo nói rồi, nơi náo nhiệt nhất chính là nơi chơi tốt nhất.

Thư Mậu Đình một lát cùng với thê nữ, một lát lại không yên tâm đi theo hai đứa bé bên cạnh, còn phải phụ trách giữ vững khoảng cách của hai bên, chẳng được bao lâu, liền ra mồ hôi cả người.

"Bá phụ, ngài cùng với bá mẫu họ đi đi, ta mang A Lan chơi là được, người yên tâm, chúng ta sẽ không đi lạc." Tiêu Lang săn sóc mà nói.

Thư Mậu Đình lại không yên tâm hai đứa bé tự mình chơi, suy nghĩ một chút, đi tới nói với thê tử: "Như vậy đi, các người từ từ đi dạo, ta mang bọn nhỏ đi xem náo nhiệt, một lúc lâu sau chúng ta gặp nhau ở cửa chính Cô Sơn tự, đến thẳng trai bên cạnh dùng cơm chay, như thế nào?" Thành thân nhiều năm như vậy, hẳn cũng coi là hiểu, mặc kệ là hiền huệ hay là nữ nhân điều ngoa, gặp phải những cái tình xảo kia, đều là một bộ đáng, không cần thận lựa chọn một chút là không thể nào.

Tần thị không chút suy nghĩ liền gật đầu đáp ứng, mấy năm trước đi dạo hội chùa, cũng là nàng mang theo A Uyển, trượng phu mang theo A Triền, bốn người chia nhau đi, về phần tiểu nữ nhi, hừ, đến nhà Nương liền ở lý tại chỗ không đi.

"Vậy các người chú ý một chút, chớ đi rồi lạc!" Thư Mậu Đình chăm chú nhìn Tiêu Lang cùng Thư Lan lách đi vào trong đám người, không yên lòng dặn dò, mắt thấy hình bóng hai đứa bé muốn chạy, liền vội vàng đuổi theo.

Thư Uyển len lén cười: "Xem ra nếu là A Lan muốn chơi, so với A Triền còn không cho người yên tâm!"

Tần thị cũng nhìn bóng lưng chồng cười, sau đó lôi kéo tay Thư Uyển đi về phía trước: "Đừng để ý đến bọn hẳn, hai chúng ta đi dạo một chút!"

Hai người hào hứng chạy đi quán hương liệu cách đó không xa, nhưng không biết, một bóng dáng thô bi thủy chung ẩn nấp ở trong đám người, không xa không gần theo sát họ, sau khi đợi Thư Mậu Đình rời đi, trong mắt người kia thoáng qua một đạo tinh quang, không tự chủ siết chặt môi từ nơi nào đó mua được đồ tốt, được hay không được, hôm nay xác định rồi!

*

"Lang ca ca, ta muốn hai búp bê bunn!" Thư Lan chỉ vào một đôi tượng đất đặt ở hàng vỉa hè, lôi tay Tiêu Lang nói.

Tiêu Lang một tay nắm chặt nàng, một tay cầm năm vòng sắt nhẹ nhàng, hẳn nhìn tượng đất, thấy kia là một nam một nữ, mập mạp rất là đáng yêu, trong ánh mắt dần theo nụ cười, cung chiều nói: "Được, ca ca lấy cái này cho người!" Trước giao bốn vòng sắt cho Thư Lan cầm, ý bảo nàng không cần cử động, sau đó nhắm ngay nữ oa oa bên trái, ném ra vòng sắt.

Vòng sắt trên không trung xẹt qua một đường cong, chuẩn xác vòng vào tượng đất, rơi xuống đất vừa chuẩn lại ổn, nửa điểm cũng không có bắn ngược.

Không đợi lão bản cửa hàng nhặt đồ, Tiêu Lang lại lần nữa phát tay, nam oa cũng bị chụp trúng vào.

Còn dư lại ba vòng sắt, Tiêu Lang cúi đầu hỏi Thư Lan: "Còn thích cái nào vậy?"

Thư Lan ngẩng đầu nhìn một chút, ánh mắt xẹt qua ngọc bội bích lục nơi xa nhất, sau đó lại chuyển qua bình hoa sứ men xanh bên cạnh lên, bĩu môi: "Ta thích tượng đất, những thứ khác cũng không dễ chơi!"

Tiêu Lang liền trả lại vòng sắt còn dư lại cho lão bản cửa hàng: " vậy bọc lại tượng đất này là được."

Dài đôi mắt nhỏ của lão bản cửa hàng thật sâu thẳm phào nhẹ nhõm, làm nghề buôn bán này, chỉ sợ gặp được cao thủ , nhìn ánh mắt của tiểu huynh đệ kia cùng động tác, trong lòng hẳn liền máy động, đợi đến Tiêu lang dễ dàng ném trúng hai tượng đất, hẳn đã không ôm bất kỳ may mắn nào rồi, hôm nay nghe Tiêu Lang chủ động buông tha ba lượt cơ hội khác, hẳn vui mừng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, không ngừng bận rộn dùng tốc độ nhanh nhất gói kỹ đồ giao cho Tiêu Lang, vô cùng nhiệt tình hướng bọn họ vẫy tay từ biệt, chỉ sợ Tiêu Lang hối hận lại rẽ trở lại!

Thư Mậu Đình bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đứa bé chính là đứa bé, hai búp bê bùn liền thỏa mãn, phải biết, cái ngọc bội kia nhưng là đồ tốt, bao nhiêu tượng đất cũng không đổi được đấy!

Chỉ là, chỉ cần đứa bé vui mừng là tốt rồi, Thư Mậu Đình thanh toán mười văn tiền, bước nhanh đi theo.

Sau khi Thư Mậu Đình đi, nam tử áo xanh vẫn đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt cũng xoay người đi ra ngoài, rồi đi, vừa đứng giống như Tiêu Lang bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Không thấy Thư Uyển

Editor: aq_scents

Tiêu Lang cảm thấy như có người theo dõi bọn họ, nhưng khi hắn lơ đãng quay đầu nhìn lại thì lại không phát hiện bất kỳ dấu hiệu gì.

Hắn nhìn Thư Mậu Đình ôm nha đầu lười xem khi làm xiếc, ánh mắt chuyển tới túi tiền bên hông ông, nghĩ tới nghĩ lui, ba người có thể bị để mắt tới chỉ có thể vì tiền, mặt liền bình thường đi tới sau lưng Thư Mậu Đình, cùng ông duy trì khoảng cách ba bước chân.

Một lát sau, hình như hai con khỉ bên trong làm trò thú vị gì đó, bách tính vây xem ồn ào cười to, rồi rít móc tiền ra ném vào khoảng trống trước mặt, cũng có người đứng ở phía sau chen tới trước, muốn xem rõ ràng hơn một chút, trong lúc hành động khó tránh phải va chạm thân thể.

Tiếng huyền nào càng ngày càng cao, đột nhiên, một nam tử gầy gò đẩy người Tiêu Lang ra trước, sau đó làm bộ như tiếp tục chen lên trước, đụng phải người Thư Mậu Đình, bàn tay ẩn trong tay áo lặng lẽ lộ ra một con dao sắc bén, một chút nữa thôi sẽ cắt vào túi tiền Thư Mậu Đình.

Tiêu Lang sầm mặt, sải một bước lên trước, trước nắm cánh tay không đứng đắn của nam tử gầy gò, thuận tay đem hắn đè xuống trên mặt đất, “Bá phụ, tên này muốn trộm tiền của người!”

“A, có kẻ gian!”

Theo động tác của hắn, người đứng xung quanh kinh hoàng lui về phía sau, chờ tới lúc phát hiện tặc nhân bị chế ngự không cách nào chạy thoát, mới chỉ chỉ trỏ trỏ mắt mồm.

Thư Mậu Đình vội vàng để Thư Lan xuống, sờ sờ túi tiền của mình.

“Tiểu huynh đệ, có phải ngươi hiểu lầm ta không, ta vừa nãy thật sự không cẩn thận mới va vào hắn, ngươi xem túi tiền của hắn vẫn còn ở trên người!” Nam tử gầy gò vặn vẹo uốn éo giữa, vừa mới chống nửa người lên, liền bị Tiêu Lang đá cho một cước vào mắt cá chân, đau tới mức la lên oai oái, cũng không dám như bình thường sau khi bị lộ tẩy như vậy liền chơi xấu mắng chửi người.

Tiêu Lang tóm cổ tay hắn, đoạt lấy lưỡi dao mỏng giấu trong tay áo.

Đây là thủ đoạn tặc nhân đã sử dụng, đủ để chứng minh thân phận của nam tử gầy gò rồi, bách tính tức giận lập tức ồn ào lớn tiếng, tiếng mắng chửi khiến hai người mặc trường bào nha dịch cổ tròn màu lam thâm đi tới, không nói hai lời, liền bắt người đi.

“Tốt rồi, chúng ta lên núi tìm bá mẫu con thôi!” Thư Mậu Đình nhìn sắc trời một chút, cúi đầu nói với Tiêu Lang, dắt Thư Lan định đi.

Thư Lan vẫn chưa xem đủ, dùng sức kéo cánh tay Thư Mậu Đình, đôi mắt mở to nhìn ông cầu xin: “Cha, chúng ta xem thêm một lát đi!”

Thư Mậu Đình nhú nhú mày, không đi chỉ sợ thê tử cùng A Uyển phải đợi.

“Vị này là Thư lang trung phải không? Lão phu là Tuần Mục, có một số chuyện muốn thương lượng một chút với ngài.” Âm thanh bình thản thuần phác đột nhiên từ phía sau truyền tới.

Nghe tới cái tên đó, trong nháy mắt mặt Thư Mậu Đình biến sắc.

Tuần Mục? Không thể nào, loại người có thân phận như thế, sao có thể xuất hiện tại nơi nhỏ bé này? Nhất định là trùng tên! Nhưng, khi ông quay lại, thấy rõ mặt mũi nho nhã mà ông đã từng từ xa chiêm ngưỡng, nhìn tới cặp mắt thâm trầm không gợn sóng thì trái tim của ông không khống chế được mà đập nhanh, căn bản không biết nên bày tỏ như thế nào, bản năng lên tiếng: “Ngài tìm ta có chuyện gì?”

Nếu không phải xung quanh quá mức ồn ào náo động, nhất định Tuần Mục có thể nghe được run rẩy trong giọng Thư Mậu Đình.

Đáng tiếc, phần lớn sự chú ý của ông lại đặt trên người Tiêu Lang, thấy Tiêu Lang cau mày nhìn mình, có lẽ đã nhận ra mình, mới cười nói: “Ồ đây nhiều người, không tiện nói chuyện, nếu mọi người không vội rồi đi, chúng ta qua bên kia ngồi một lát được chứ?” Đưa ngón tay chỉ hướng lầu trà nhỏ bên ngoài.

“Không vội, không vội, mời ngài!” Giọng nói đối phương tự nhiên bình thản, trái tim kích động của Thư Mậu Đình cũng bình phục lại.

Tuần Mục dẫn đầu đi trước.

Thư Lan bất đắc dĩ bị phụ thân lôi kéo đi, bĩu môi, nghiêng đầu hướng Tiêu Lang oán trách: “Phụ thân thật là, vừa mới nói muốn đi tìm mẫu thân, hiện tại lại muốn đi nói chuyện với người khác, còn không bằng theo ta đi xem khi làm xiếc!”

Tiêu Lang xoa xoa đầu của nàng, ánh mắt lại nghi ngờ nhìn chằm chằm Tuần Mục đi phía trước, hẳn không phải chủ cửa hàng đào kiếm sao, tìm bá phụ có chuyện gì? Hơn nữa, thái độ của bá phụ cũng rất kỳ quái, căn bản không hỏi thân phận của đối phương đã chủ động đồng ý.

Thư Lan thấy Tiêu Lang không giúp nàng nói chuyện, bất mãn bĩu môi.

Đến lầu trà, Tuần Mục chọn góc ngồi thanh tịnh. Thư Mậu Đình ngồi đối diện với ông, Tiêu Lang lôi kéo Thư Lan ngồi ở bên cạnh, nhìn vào nơi xa xa mà Thư Lan chỉ, kì thực đang quan sát tỉ mỉ hai người nói chuyện.

Chờ người làm dâng trà, Tuần Mục đưa mắt nhìn ly trà một chút, mới nhìn Tiêu Lang hỏi “Thư lang trung, nửa tháng trước nghe nói có một thiếu niên đơn độc vào núi đánh sói, người đó là hần phải không?”

Thư Mậu Đình hơi sững sờ, không ngờ rằng Tuần Mục lại hỏi đến Tiêu Lang, vội nói: “Đúng ạ, đứa nhỏ này là người trọng tình trọng nghĩa, phụ thân ra đi đột ngột, nhất thời không thể nào tiếp nhận được, thừa lúc mọi người không chú ý chạy vào núi. Thật may là hần phúc lớn mạng lớn, vượt qua hai bảy sói tàn sát lẫn nhau, bị hần lượm tiện nghi.” Đây là lời mà sau này Tiêu Lang giải thích, mặc dù mọi người cảm thấy lạ lùng, nhưng giữa tin tưởng đứa bé một mình giết một con sói lớn với may mắn lượm tiện nghi, vẫn là chọn cái sau.

Tuần Mục lắc đầu, hướng Tiêu Lang nói: “Tiêu Lang, ngày đó người làm thế nào tìm được bảy sói? Nhiều sói như vậy, người làm thế nào xác định con sói đó là con đã hại cha người?”

Sau khi nghe nói sự kiện đó, tâm huyết dâng trào ông cũng đi thôn Thanh Sơn, tận mắt thấy Tiêu Lang khiêng đầu sói đi ra khỏi núi. Tuần Mục nhớ rõ ràng, máu tươi đầm đìa trên cổ con sói đó, không nhìn rõ miệng vết thương, vừa vận trên thân không có chút dấu vết bị cắn xé, căn bản không giống như đã đánh nhau với con sói khác. Thôn nhân có lẽ đã vô cùng kinh hãi, hơn nữa Tiêu Lang rất nhanh phá hủy thân sói, bọn họ mới không có suy nghĩ sâu xa chỗ sơ hở trong lời nói của đứa bé.

Hần âm thầm suy đoán, đó là Tiêu Lang tự mình săn giết, như vậy, đứa bé này có cái nhìn như lão thành, không chỉ có phương pháp truy lùng mục tiêu, còn nắm giữ lực chiến đấu mạnh mẽ. Mà hôm nay vô tình gặp gỡ, vô luận là Tiêu Lang đứng lúc bên ngoài vòng vây hay là lúc hần mạnh mẽ chế phục tặc nhân, cũng chứng tỏ những gì ông phỏng đoán. Như vậy, một đứa bé son đã không qua bất kỳ dạy dỗ chính quy nào lại có thể xuất sắc như thế, nếu dụng tâm bồi dưỡng, tương lai hẳn có thể trưởng thành tới mức nào?

Tiêu Lang ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn lại ánh mắt dò xét của Tuần Mục: “Liên quan gì đến ông?”

Thư Mậu Đình sợ hết hồn, muốn nhỏ giọng khiển trách tiểu tử ngốc này, lại sợ lộ liễu quá, giúp hần cứu vãn: “Tuần tiên bối, A Lang chỉ là đứa bé, có lẽ chỉ muốn chém đầu sói để báo thù, sao có thể chu toàn mọi mặt! Không biết ngài hỏi thăm những thứ này để làm gì?”

Tuần Mục nhìn có vẻ trẻ tuổi, kì thực tuổi đã gần năm mươi, sao đảm đương nổi tiếng “Tiền bối” của Thư Mậu Đình, thêm với am hiểu y thuật quan sát khí sắc, ông liền không nghĩ nhiều, vuốt râu nói: “Thực không dám giấu diếm, lão phu từng nhậm chức trong quân đội một thời gian, sau lại tuổi già quy ẩn, ở trong trấn nhỏ này mở một cửa hàng đào kiếm. Ngày đó, đứa nhỏ này ở chỗ lão phu chọn một cây chủy thủ, đúng là lão phu nghĩ hẳn cũng như người bình thường, cảm thấy, đó cũng chỉ là một loại duyên phận. Về sau được biết hần tuổi trẻ tài cao, hữu dũng hữu mưu, liền muốn thu hần làm đệ tử, thứ nhất mãi thời gian, thứ hai không đành lòng nhìn ngọc thô chưa mài dũa bị long đong, trông mong tương lai hần sau này có thể làm nên thành tựu, dĩ nhiên, nếu các người tin lời của ta.” Đưa tay lên vuốt râu.

Thư Mậu Đình mừng rỡ: “Ngài qua khách khí, A Lang chỉ là hài tử nhà quê, được ngài nguyện ý bồi dưỡng, chúng ta vui mừng còn không kịp!” Kéo Tiêu Lang lại hành lễ bái sư, “Nhanh, mau hành lễ với ân sư của con!” Bởi vì vui mừng quá mức, lại sợ Tuần Mục đổi ý, nhất thời quên lễ bái sư phải trịnh trọng mới đúng.

Tuần Mục cũng không so đo nghi thức xã giao, cười nhìn về phía Tiêu Lang, danh sư khó cầu, đệ tử có thiên phú cũng là ngàn dặm mới tìm được một người, đứa nhỏ này, ông tuyệt đối không nhìn lầm.

Tiêu Lang không động, nghi ngờ nhìn Tuần Mục: “Tại sao ta phải bái ông làm thầy? Ông có thể dạy ta cái gì?” Bộ dáng cũng không có nửa điểm vui mừng.

Thư Mậu Đình chỉ hận không thể rèn sắt thành thép đi đầu hấn một cái: “Ngươi.”

“Ha ha.” Tuần Mục cười to lên, cắt đứt lời nói Thư Mậu Đình, ánh mắt sáng quắc nhìn tới Tiêu Lang: “Không phải lão phu khoe khoang, nếu ngươi muốn học văn, lão phu có thể đưa ngươi vào Hàn Lâm, ngươi muốn học võ, lão phu có thể đưa ngươi phong hầu bá tướng!”

Nếu là người khác nói ra lời này, chắc chắn Thư Mậu Đình coi hấn là kẻ điên, nhưng người ngồi trước mặt là nhân vật truyền kỳ trải qua hai triều, là được Đường Kim Thánh Thượng khen ngợi vì nho tướng trước Thái Phó đại nhân, bồi dưỡng một hàn lâm học sĩ hoặc tướng quân, ông ta tuyệt đối có thể nói được làm được. Đáng tiếc cái đứa bé ngốc Tiêu Lang này!

Tiêu Lang như không nhận ra ánh mắt ám thị của Thư Mậu Đình, không chút khéo léo cự tuyệt nói: “Ta không có hứng thú với ông, cho nên không cần bái ông làm thầy.” Nói xong, lời kéo Thư Lan đang đàn mặt quan sát ba người đứng đây, “Bá phụ, bá mẫu cùng Uyển tỷ chắc đã đợi chúng ta lâu rồi, chúng ta nhanh đi thôi.” Nhắc chân hướng bên ngoài lều trà đi ra.

Thư Mậu Đình giận tới mức chỉ muốn bắt hấn trở lại đè xuống đất dập đầu, nhưng làm như vậy, ý tứ nịnh bợ lại rõ ràng quá, đành ngượng ngùng cười nói: “Tuần tiên bối, đứa bé kia cái gì cũng không hiểu, ngài chớ để ý, trở lại ta sẽ khuyên bảo hấn, nhất định phải khiến hấn tới cửa bồi tội! Không biết hiện giờ ngài ở nơi nào?”

Tốt bụng lại gặp phải cự tuyệt, Tuần Mục cũng không tức giận, ông nhìn bóng lưng thẳng tắp của Tiêu Lang, cười càng sâu không lường được: “Không sao, vẫn xin ông thay lão phu chuyển tới hấn một câu, như đã nói, nếu sau này hấn thay đổi chủ ý, có thể tới cửa hàng tìm lão phu, lão phu vẫn luôn canh giữ ở đó. Nói xong đứng dậy, hướng hướng ngược lại mà đi.

Thư Mậu Đình thở phào nhẹ nhõm, đại nhân người ta thật tốt thật đại lượng, không có truy cứu Tiêu Lang kiêu căng.

Không được, ông nhất định phải khuyên nhủ đứa bé này thật tốt, đây là cơ hội ngàn năm có một!

Bên ngoài chùa Cô Sơn, du khách đông như dật cửi.

Tần thị đứng cùng Thư Uyển dưới tàng cây hoa ngọc lan, vừa thưởng thức quang cảnh quanh chùa cổ, vừa lưu ý lời vào chùa, chỉ sợ bỏ qua bóng dáng của ba người Thư Mậu Đình.

“Cha con cũng thật là, sao giờ còn chưa tới nữa?” Tần thị chầm chầm mở hôi trên chân, nhỏ giọng phàn nàn.

“Chắc cũng đang đuổi tới đây rồi, cha con khẳng định không dám để cho nương đợi lâu!” Thư Uyển cười trừ ghẹo, ngẩng đầu nhìn quán ăn chay đối diện, nói: “Nương, nếu không chúng ta đi đặt bàn trước đi? Miễn cho lát nữa cha đến lại phải chờ, hiện tại chỉ sợ quán ăn chay đầy ắp người rồi!”

Đúng lúc nàng ngẩng đầu, người nào đó sớm đã bao tầng trên cùng quán ăn chay đang đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài chợt dạ nhảy vọt sang một bên, sợ bị nàng nhìn thấy, qua một hồi lâu, hấn mới lặng lẽ thò đầu ra, tầm mắt lần nữa rơi trên bóng dáng yếu điệu của Thư Uyển. Mặc dù nàng đội mũ che mặt, có thể xa xa nhìn nàng như vậy, Trình Khanh Nhiễm vẫn cảm thấy rất vui vẻ, khoe miệng không tự chủ nâng lên, căn bản không có chú ý tới Ngụy Đại sau lưng chân kính sắp rút cả cằm.

Tần thị suy nghĩ một chút, cảm thấy đề nghị của nữ nhi không tệ, chỉ là có chút không yên lòng, “Vậy nếu như chúng ta vừa mới đi, cha con bọn họ lại tới thì làm thế nào?”

Thư Uyển liền nói: “Vậy nương đi một mình đi, con ở đây đợi họ.”

Tần thị lập tức lắc đầu, “Không được, một mình con ở chỗ này ta không yên tâm.” Lời còn chưa dứt, bên người chợt truyền đến giọng nói vui mừng của nữ nhân: “A, đây không phải là Nghi An sao?”

Tần thị kinh ngạc há to miệng, quay đầu nhìn lại, vẻ mặt tràn đầy tươi cười, người phụ nữ trung niên mặt trái xoan này không phải chính là bạn tốt ngày xưa Tôn Xảo Tuệ!

Nàng vui mừng kéo tay đối phương, “Xảo Tuệ, ngươi cũng tới đây sao?” Vừa nhìn tiểu nữ đồng sáu tuổi bên cạnh: “Đây là tiểu nữ nhi của ngươi sao? Giống như đúc ngươi hồi nhỏ, lớn lên sẽ rất xinh xắn!”

Tôn Thị cũng hết sức vui mừng, giới thiệu xong tiểu nữ Phụng Như, mắt thấy Thư Uyển hạ mũ che mặt hành lễ, liền lời kéo tay Thư Uyển khen ngợi một hồi, sau đó lời nói dần dần chuyển từ tình trạng hai người gần đây sang chuyện nam nữ kết hôn.

Tôn thị cũng hết sức cao hứng, Thư Uyển mắc cỡ đỏ bừng mặt, nhìn như muốn la hét muốn đi vườn hoa thực được bên cạnh, liền chủ động dẫn cô bé bên cạnh đi ra phía sau.

Vườn hoa thực được này diện tích cực lớn, Tần thị dặn dò hai người bên cạnh đi xem một chút, chớ đi quá xa, rồi lại tiếp tục cùng Tôn thị hàn huyên.

Mắt thấy bóng dáng Thư Uyển biến mất phía sau cây cổ thụ, Trình Khanh Nhiễm có chút tiếc hận, muốn đi xuống vô tình gặp được một phen, lại sợ hấn còn đi qua đó người ta cũng đã trở lại, không thể làm gì khác hơn đành tiếp tục đứng ở trước cửa sổ ôm cây đợi thỏ.

Khoảng mười năm phút sau, Thư Uyên vẫn chưa về, Trình Khanh Nhiễm có chút nhàm chán, muốn tới bàn ngồi một lát.

Nhưng ngay khi hần tỉnh xoay người lại, tiểu nha đầu kia đột nhiên khóc lóc chạy trở lại, tự nhiên Trình Khanh Nhiễm không nghe thấy nàng nói cái gì, nhưng lại nhìn thấy bóng dáng Tần thị xiêu vẹo chỉ chực ngã xuống, trong lòng hần liền bất an, trong nháy mắt sắc mặt trở nên xanh mét.

Ngụy Đại cảm thấy có một trận gió xẹt qua trước người, chò hần kinh ngạc ngẩng đầu lên, mới phát hiện chủ tử chạy, vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tiếp xúc thân mật (canh hai)

Editor:M.Nyoko

Triệu Đại Lang khiêng Thư Uyên bị hần đánh ngã xui, chọn đường vắng vẻ ít người qua lại sau núi để đi.

Nhưng hôm nay là ngày hội chùa, trên đường đột nhiên sẽ đụng tới tầm hai ba người, một đường hần trốn trốn tránh tránh, dần dần cũng không còn hơi sức.

Cảm thấy hình như người trên bả vai muốn tỉnh, Triệu Đại Lang dần lòng, ngắm nhìn bốn phía, tìm nơi lùm cây rậm rạp, đặt Thư Uyên ở trên đất, nhìn đôi mày mỹ nhân thanh tú nhíu lại lắc đầu muốn tỉnh, Triệu Đại Lang vừa khấn trương lại vừa hưng phấn, rốt cuộc ý niệm nhiều năm sẽ đạt được, ngược lại hần hi vọng Thư Uyên thanh tỉnh bị hần giầy vò. Vì vậy, hần thật nhanh lấy ra hai viên dược hoàn, nắm chặt cầm Thư Uyên ném vào, sau đó móc khăn ra chặn miệng của nàng lại, lại không kịp chờ đợi rút đai lưng ra, trói cổ tay Thư Uyên lại, giờ cao lên đỉnh đầu. (khôn nạn, chó má, sỏ khanh , Trình Nhiễm ca tới mau aaaaaaaaaa)

Động tác hần thô bạo khiến đầu Thư Uyên còn có chút choáng váng hoàn toàn tỉnh táo lại, đợi thấy rõ Triệu Đại Lang quỳ gối trên người nàng cời quần áo, Thư Uyên hoảng sợ tròn to hai mắt, toàn thân dùng sức giãy giụa, nước mắt không bị khống chế theo khóe mắt chảy xuống, rõ ràng nàng đang bởi Phương Như xem hoa, làm sao bị tên súc sinh này bắt đến nơi này!

"Ha ha, A Uyên, ngươi không cần uống phí hơi sức, nơi này căn bản không có người đến, ta khuyên ngươi chính là ngoan chút, một lát ca ca còn có thể hảo hảo thương tiếc ngươi, nếu không làm ngươi đau, cũng đừng trách ta không hiểu thương hương tiếc ngọc!" Triệu Đại Lang vừa đè Thư Uyên đang ra sức dậm đá chân, vừa cời quần, sau đó lần nữa đè ở trên đùi Thư Uyên, cặp mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm bộ ngực đầy đặn của Thư Uyên, nuốt một ngụm nước miếng, chợt đưa tay ngay thắt lưng của nàng, nắm cổ áo thêu hoa xé ra, váy Thư Uyên liền bị xé rách ra, bả vai lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết, còn có cái yếm sắc đình hương.

Theo một tiếng vang xé lụa chói tai kia, Thư Uyên phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào tuyệt vọng, nàng muốn giãy giụa, nhưng đột nhiên mềm nhũn, mà ngay cả hơi sức nhấc chân cũng không có! Mắt thấy Triệu Đại Lang nằm xuống nàng, nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, nước mắt vỡ ra như nước đê, mãnh liệt. Phụ thân, nương, A Lan, ta sợ là sẽ không gặp lại các ngươi.

"Ha ha, đừng khóc, đợi lát nữa thì sẽ có cảm giác!"

Triệu Đại Lang hưng phấn lau nước mắt Thư Uyên, không tự chủ nàng âm thanh lên, cũng chính là những lời này, khiến Trình Khanh Nhiễm đang đuổi tới nghe được trong tai, đến lúc hần bước nhanh chạy tới, thấy rõ cảnh tượng trước mắt thì ngực giống như bị lửa đốt cháy bùng bùng, nghe tiếng động Triệu Đại Lang quay đầu bị một cước hung hăng, trực tiếp đập người bay đi ra ngoài.

"A!" Triệu Đại Lang phát ra một kêu tiếng khổ sở thảm thiết, té lăn lộn xuống đất.

Nhìn một chút Triệu Đại Lang ở một bên, lại nhìn một chút Thư Uyên quần áo xóc xếch trên đất, Trình Khanh Nhiễm chỉ cảm thấy có cảm giác tức giận ở ngực muốn phát ra, trước kia coi như bị người ám toán uy hiếp, hần cũng không có tức giận như thế!

Hần nhấc chân, hung hăng đá vào cái khó của Triệu Đại Lang, dùng sức giầy vò.

Triệu Đại Lang chợt ngồi dậy, cặp mắt trừng trừng, miệng há to, hết lần này tới lần khác không có phát ra tiếng, ngay sau đó lại "Bùm" té xuống.

"Lão già, ngài tìm được người rồi sao?" Ngụy Đại nghe được tiếng vang, chạy tới bên này.

Trong mắt Trình Khanh Nhiễm rốt cuộc rút đi hung quang, nhanh chóng cời xuống áo khoác trên người đắp lên trên người Thư Uyên, sau đó mới cời trói buộc trên tay nàng, lấy khăn trong miệng nàng, kết quả mới vừa buông tay, Thư Uyên cũng không chịu khống chế ngã xuống.

Trình Khanh Nhiễm sợ hết hồn, ở Thư Uyên ngã nhào trên đất kịp thời ôm lấy nàng: "Thư cô nương, nàng không có chuyện gì chứ?"

Thư Uyển vẫn tuyệt vọng đang nhắm mắt lúc này mới phát hiện không đúng, nhưng khi nàng chống lại khuôn mặt tuấn mỹ của Trình Khanh Nhiễm thì lại có một loại khủng hoảng tập kích đến, miễn cưỡng mới nói ra một câu đầy đủ: "Trình lão gia, có thể van ngài đưa ta trở về được không?" Rõ ràng dùng hơi sức rất lớn, âm thanh lại nhỏ như muỗi kêu, nếu như không cẩn thận nghe, căn bản nghe không rõ ràng.

Trình Khanh Nhiễm không khỏi nắm chặt nắm tay: "Nàng bị hấn bỏ thuốc!"

Thư Uyển cũng không có hơi sức trả lời, chỉ vô lực gật đầu một cái.

Trình Khanh Nhiễm cố đè lửa giận trong lòng xuống, thật nhanh ôm lấy Thư Uyển, quay đầu lại phân phó Ngụy Đại: "Nghĩ hết biện pháp, đưa xe ngựa chạy tới!"

Ngụy Đại canh giữ ở phía ngoài tự giác lĩnh mệnh đi.

Thư Uyển vô lực đầu vùi vào ngực Trình Khanh Nhiễm, muốn khiến Trình Khanh Nhiễm buông nàng ra, nhưng nàng có thể làm thế nào? Áo bị xé rồi, trên người vừa không có hơi sức, vừa không có nơi nào để đi, nếu là bị người bắt gặp, nàng sẽ không mặt mũi, còn có thể liên lụy danh tiếng cha mẹ muội muội.

Mặc dù thoát khỏi Triệu Đại Lang, nàng vẫn là không cách nào vui mừng, bởi vì nàng biết, Trình Khanh Nhiễm cũng không phải là người tốt, hấn trực tiếp phải thủ hạ lấy xe ngựa, mà không phải đi tìm cha mẹ của nàng, ai biết hấn lại có tâm tư gì. Chừng đều là mặc người chém giết! nước mắt Thư Uyển đã chảy xuống, một lát, một lát nếu là Trình Khanh Nhiễm giống như Triệu Đại Lang.

Mùa hè nặc ít, ngực áo bị ướt mềnh, Trình Khanh Nhiễm lập tức cảm giác được.

Hắn ôm Thư Uyển đi tới một chỗ ẩn nấp, nhìn bụi cây tươi tốt chung quanh, cẩn thận ngồi xuống, tận lực tránh người khác phát hiện mình, sau đó mới nhỏ giọng trấn an người trong ngực: "Thư cô nương, bây giờ bên ngoài nhiều người, chúng ta cứ như vậy mà đi ra ngoài rất bất tiện. Nàng yên tâm, chờ xe ngựa tới, ta lập tức phái người đi tìm cha mẹ nàng. Đúng rồi, hấn cho nàng ăn thuốc gì?"

Âm thanh vững vàng trầm ổn, khiến Thư Uyển ngẩn ngơ, cũng không đợi nàng tỉ mỉ suy tư thực giả trong lời của hấn, nơi bụng chợt dâng lên một cổ nóng ran, tứ chi vô lực cùng truyền đến một loại tê dại khó nhịn, đặc biệt là đụng tới người Trình Khanh Nhiễm, nóng như lửa.

Tại sao lại như vậy?

Nàng vội vã muốn giải thích tình trạng mình, không ngờ thoát ra khỏi miệng lại là âm thanh yêu kiều để cho nàng nghe cũng thẹn đến muốn chui xuống đất.

Âm thanh kiều mỹ mềm yếu vừa vào tai, thân thể Trình Khanh Nhiễm cũng không khống chế có phản ứng, đặc biệt là, Thư Uyển chợt bắt uốn éo!

"A Uyển, đừng động!" Âm thanh hấn khàn khàn mà như mệnh lệnh, cúi đầu mà xem xét, lại ngây dại.

Mới vừa nử tử trên mặt còn hoảng sợ tuyệt vọng, nhưng bây giờ là mặt cười đỏ hồng, mắt nàng nhắm thật chặt, hàm răng cắn môi, giống như đang cực lực nhẫn nại cái gì, nhưng khi thân thể nàng đụng tới hấn lại nhẹ cọ cọ tiết lộ nàng khó chịu.

Mặc dù Trình Khanh Nhiễm chưa từng thấy qua người trúng qua xuân dược, hấn cũng có thể kết luận, Triệu Đại Lang đút Thư Uyển xuân dược!

Nếu như hấn đến chậm một bước.

Hai mắt Trình Khanh Nhiễm tròn tròn, hỏa giận mới vừa dấy lên, liền bị động tác vô thức của Thư Uyển hóa thành hòa.

"A Uyển, nàng đừng cử động, ta...ta sẽ không chịu nổi." Trình Khanh Nhiễm ôm chặt lấy thư uyển, chống đỡ cái trán của nàng nói.

Phía dưới cứng rắn đột nhiên chống lên khiến Thư Uyển lâm vào mê loạn thoáng tỉnh táo được đôi chút, lông mi khản trương lo lắng run rẩy, cuối cùng không dám mở ra, mang theo một tia may mắn cầu xin: "Trình. Trình lão gia, mặc kệ xảy ra chuyện gì, người...người đừng đụng ta được không?" Nàng không thể cầu xin hấn đánh nàng ngất xỉu, như vậy nàng cũng không biết hấn rốt cuộc làm những thứ gì, nhưng bây giờ, nàng rõ ràng không khống chế được mình, chỉ có thể mong đợi Trình Khanh Nhiễm là một quân tử, mặc dù, nàng không thể tin tưởng, hấn như vậy.

Thân thể mềm mại mảnh mai ở trong lòng hấn khẽ run, Trình Khanh Nhiễm căn bản không cách nào khống chế hạ thể, nhìn nước mắt nơi khóe mắt Thư Uyển rơi xuống, hấn rất đau lòng, cho nên hấn ôm chặt lấy Thư Uyển không để cho nàng cử động nữa, sau đó cố gắng khiến âm thanh mình nghe bình tĩnh: "nàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không khi dễ nàng!"

Rõ ràng là không có bất kỳ cam kết có thể tin, Thư Uyển lại không nén được mà khóc lên, dần dần, khóc khẽ lại biến thành thở gấp.

Trình Khanh Nhiễm lo lắng âm thanh của nàng sẽ khiến cho người khác chú ý thì tiếng vó ngựa truyền tới, đột nhiên dừng lại ở bên ngoài.

"Lão gia, bên ngoài không có ai!" Ngụy Đại cố ý hạ thấp giọng.

Trình Khanh Nhiễm lập tức đứng dậy, xác định trường bào của mình che phủ Thư Uyển cực kỳ chặt chẽ, mới bước nhanh chạy ra ngoài, bằng tốc độ nhanh nhất lên xe ngựa, "Lập tức trở về phủ!"

"Cha ta." Thư Uyên cắn môi, miễn cưỡng nói ra hai chữ.

Trình Khanh Nhiễm liền vội vàng giải thích: "Bên cạnh ta chỉ dẫn theo Ngụy Đại, chờ trở về phủ, lập tức để cho hắn trở lại tìm phụ thân nàng, nàng yên tâm!"

Thư Uyên đã không có hơi sức nói chuyện, nàng nóng quá, nàng cần mát mẻ.

Một đôi bàn tay trắng nõn vô ý thức leo lên lồng ngực xích lỏa của Trình Khanh Nhiễm, dọc theo da thịt trắng mịn như ngọc vuốt ve lên, nơi này rất nóng, nhưng lại thật lạnh, nàng khẽ nhắm mắt, không khống chế phát ra một âm thanh yêu kiều giống như giải thoát.

Rõ ràng âm thanh của nàng không lớn, Trình Khanh Nhiễm lại cảm thấy rõ ràng như vậy, rõ ràng giống như vang lên ở bên lỗ tai hắn, rõ ràng khiến Ngụy Đại phía ngoài có thể nghe thấy. Còn có đôi tay kia, mang theo một tầng vết chai, mỗi lần xẹt qua lồng ngực của hắn, cũng có thể đốt một ngọn lửa, hành hạ hắn, dụ hoặc hắn.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Thư Uyên đã dạn chân ở trong ngực Trình Khanh Nhiễm, Trình Khanh Nhiễm ngồi không nhúc nhích, mặc cho Thư Uyên vuốt lồng ngực của hắn, mặt của hắn, sau đó, lại đổi thành hôn, môi mềm mại kia vô thức lưu luyến giữa cổ gáy hắn, hai chân thon dài đang kẹp hông của hắn thật chặt, còn nữa, chỉ cách hai tầng áo thật mỏng, nàng mềm mại một cái lại hạ xuống ma sát hắn gần như muốn cứng rắn trương bạo phát. (Tội anh quá, nhìn mà không thể ăn =))

Tay của hắn không bị khống chế ôm lấy hông của nàng, dọc theo đường cong kinh người này từ từ hướng lên, khi hắn sắp leo lên hai nơi đầy đặn hành hạ hắn thật lâu thì một giọt lệ đột nhiên rơi trên ngực của hắn, có chút mát mẻ, hơi nóng, bỗng chốc chảy xuống, biến mất ở lưng quần.

Mặc dù Thư Uyên không khống chế được, nhưng nàng biết mình đang làm gì, cũng biết nam nhân ôm nàng đang làm gì, muốn làm cái gì. Nhưng là, bây giờ nàng trừ rên rỉ, cái gì cũng không làm, coi như hắn cưỡng bức, nàng cũng vô lực phản kháng, đáng sợ hơn, nàng đã bắt đầu khát vọng hắn đòi lấy, khi tay hắn đụng phải hông của nàng, run rẩy vuốt ve thì cái loại khoái cảm cực hạn đó để cho nàng muốn kêu thành tiếng, có lẽ, nàng thật sự kêu lên?

Nàng sắp bị mong đợi cùng sợ hãi hành hạ điên cuồng, đột nhiên, âm thanh nam nhân khàn khàn ở bên tai nàng từ từ vang lên: "A Uyên, ta không sẽ ở nơi này muốn người, nhưng ta nhẫn nhịn không được, âm thanh của người quá lớn."

Sau đó, một đôi môi nóng bỏng liền che kín đi lên.

Thư Uyên ô ô giãy giụa, nhưng động tác nàng là dạng vô lực, chỉ có thể chịu đựng lửa nóng của hắn đòi lấy, mà tay của nàng, cũng không khỏi tự chủ vòng trên cổ Trình Khanh Nhiễm.

"Lão già, đến!" Ngụy Đại nhảy xe ngựa xuống, trầm thấp nói.

Trình Khanh Nhiễm mở choàng mắt, buông người trong ngực ra, hô hấp thật sâu mấy lần, mới khàn khàn mà nói: " bây giờ Người lập tức đi tìm Thư lang trung, nói cho hắn biết Thư cô nương trúng xuân dược, hắn nên hết thuốc đúng bệnh."

Nói xong, che phủ Thư Uyên cực kỳ chặt chẽ, ôm nàng nhảy xuống xe ngựa, cũng không quay đầu lại vọt vào cửa chính.

Ngụy Đại kinh ngạc, ngay sau đó ngựa không ngừng vó đi.

"Lão già, đây là chuyện gì xảy ra?" Nghe được trong sân tiếng bước chân vội vã, Phương Trúc vội vàng ra đón.

Trình Khanh Nhiễm không có nửa khắc dừng lại, chỉ phân phó nói: "Người đi bên ngoài coi chừng, một khi Ngụy đại bọn họ trở lại, lập tức dẫn tới nơi này!" Lời còn chưa dứt, người đã nhảy vào phòng ngủ, "Phanh" một tiếng đóng cửa.

Bên tai còn lưu lại một tiếng nữ tử rên rỉ khó nhịn, Phương Trúc hoàn toàn ngây ngẩn cả người, chỉ bằng mắt vừa liếc nhìn qua một chút, nàng cũng biết, lần này Trình Khanh Nhiễm mang về tuyệt đối không phải là đứa bé, đó là một nữ nhân là lướt, một, âm thanh có thể dẫn dụ bất kỳ nam nhân nào.

Nàng thất hồn lạc phách đi Tiền viện.

Bên trong nhà, Trình Khanh Nhiễm đặt Thư Uyên ở trên giường, đứng dậy đi tìm nước lạnh, chờ hắn cầm ướt khăn chạy về thì lại phát hiện Thư Uyên đã ném trường bào khoác trên người ra rồi, áo trên người nàng vốn là xộc xệch, hai cái chân thon dài trắng nõn cơ hồ hoàn toàn lộ ra, cái yếm sắc đình hương cũng lộ ra một góc mỏng manh.

Hắn vội vàng xông tới, một cái tay đè lại hai tay của Thư Uyên, một cái tay dính khăn vào trên đầu nàng, hi vọng nàng có thể còn dễ chịu hơn một chút.

Hắn biết nàng khó chịu, bởi vì cho đến bây giờ hắn vẫn chịu được phần thân dưới muốn phát hỏa, nhìn Thư Uyên không ngừng uốn éo người, trong miệng phát ra một âm thanh cầu xin tha thứ tựa như rên rỉ, hắn suy nghĩ nhiều giúp nàng cũng giúp mình!

Nhưng hắn không thể, không thể không mình bạch muốn nàng như vậy, sau đó không thể để cho nàng hận hắn, tối hôm qua hắn mới nghĩ kỹ đêm đầu tiên hai người phải làm thế nào vượt qua, hắn sẽ không để cho nàng dưới tình huống lúc ý thức mê mang hoàn thành chuyện cả đời quan trọng nhất của nữ tử.

Không có cách nào, hắn chỉ dùng khăn trói lại tay chân của nàng, che đầy nàng thân thể, ôm nàng thật chặt.

Không biết đã trải qua bao lâu, bên ngoài rớt cuộc truyền đến tiếng bước chân lo lắng.

"Từ Thư Lang Trung, ai cũng không cho phép vào !" Trình Khanh Nhiễm ngẩng đầu lên, lạnh giọng quát lên.

Trần Thư Mậu Đình nổi gân xanh trướng, lại là hấn đang chăm sóc nữ nhi trong phòng!

Nghĩ đến Ngụy Đại nói, nếu là nữ nhi thật trúng xuân dược, Trình Khanh Nhiễm một đáng mày râu.

Cổ tự trấn định đẩy cửa ra, nhót thêm lên, bước chân Thư Mậu Đình vội vã chạy đi trong triều thất.

"Bá phụ, nguồn gốc sự tình bàn lại sau, trước ngài thay A Uyển mớm thuốc đi, ta sợ nàng không chịu nổi!" Trình Khanh Nhiễm không ngẩng đầu, trầm giọng nói, vẫn như cũ ôm thật chặt Thư Uyển. Lúc này, Thư Mậu Đình cho hấn sắc mặt tốt mới là lạ, nhưng hấn không thể buông Thư Uyển, không thể để cho thân thể của nàng bại lộ ở trước mặt cha nàng.

Thư Mậu Đình đã không để ý Trình Khanh Nhiễm mạo phạm đối với nữ nhi, nhìn gương mặt nữ nhi đỏ bừng, ngực của hấn giống như bị người cắt một đao! Bước nhanh về phía trước, nắm cầm Thư Uyển, đem thuốc giải chuẩn bị tốt đổ vào. Nếu như đầu sỏ gây nên thật sự là Triệu Đại Lang, hấn không mua được mặt hàng cao cấp, phải là lấy được từ viện kỹ, được của hấn có thể dùng.

Thư Uyển giãy dụa dần dần chậm lại, cuối cùng, vô lực đã ngủ.

"Bùm" một tiếng, Trình Khanh Nhiễm hướng Thư Mậu Đình quỳ xuống: "Bá phụ, hôm nay tuy là Triệu Đại Lang hãm hại A Uyển, nhưng dọc theo đường đi này, ta còn mạo phạm nàng. Ta biết rõ, hình như ngài không muốn gả A Uyển cho ta, mà ta là thật tâm với A Uyển, xin ngài cho ta cơ hội chăm sóc nàng, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng."

Hấn biết Thư Mậu Đình đi tìm Tần Như Hải rồi, cũng biết lúc hấn rời đi Tần Phủ sắc mặt không hề đơn giản.

Nếu như không phải là nữ nhi vẫn còn trong sạch, Thư Mậu Đình đã sớm một cước đá đi, hấn thẳng tắp nhìn chăm chăm Trình Khanh Nhiễm: "Người không cần cho là chiếm tiện nghi A Uyển, ta liền sẽ chịu người uy hiếp hứa gả nàng cho người!"

Coi như nữ nhi trúng xuân dược, Trình Khanh Nhiễm cũng có thể tìm ma ma giúp một tay chăm sóc, cố tình hấn không tìm, ở ngoài sáng biết tình huống của nàng còn sau tự mình hộ tống, coi như hấn không có đại phát thú tính, nào ai biết hấn không phải cố ý nhẫn nại từ đó tranh thủ hảo cảm của hấn và nữ nhi? Nam nhân như vậy, hấn làm sao sẽ gả con gái cho hấn?

Trình Khanh Nhiễm cũng khê động: "Bá phụ, nếu như ngài không đồng ý, chuyện hôm nay, ta liền xem như không có gì xảy ra, tuyệt đối sẽ không nói cho kẻ nào. Nhưng, ta đúng là thật tâm với A Uyển, kính xin ngài chỉ rõ, rốt cuộc ta nơi nào không xứng với A Uyển?"

Hấn ngẩng đầu, không chút nào tránh né nhìn thẳng vào mắt Thư Mậu Đình.

Thư Mậu Đình để ý tới nàng, lần nữa bắt mạch thay nữ nhi, xác định nữ nhi không sao, mới đứng dậy nói: "Chúng ta đi ra bên ngoài nói."

Trình Khanh Nhiễm liếc mắt nhìn sắc mặt Thư Uyển chợt tái nhợt, sai bước đi theo ra ngoài.

Hấn tự tin trên người không có khuyết điểm to lớn, mặc kệ Thư Mậu Đình nói gì, hấn đều nhất định cưới Thư Uyển rồi !

Một ngày kia, Phương Trúc chỉ biết là Trình Khanh Nhiễm cùng Thư Mậu Đình nói chuyện hồi lâu, lại không nghe rõ bọn họ rốt cuộc nói cái gì, chờ Trình Khanh Nhiễm ra ngoài để cho nàng đi chuẩn bị một thân quần áo nữ nhi thì nàng mới kinh hãi phát hiện, khóe mắt đuôi mày Trình Khanh Nhiễm tất cả đều là nụ cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Ta đây biết mọi người muốn nhìn A Lan cùng A Lang ăn thịt sớm một chút, thật ra thì ta đây cũng muốn, từ lúc đào hầm ta đây liền y y thịt, thật có chút chuyện thật trước hết giao phó một cái, khóc.

Nếu như ta đây thật không giữ được người đọc, vậy cũng chỉ đổ thừa ta đây viết không hay, hay là muốn cảm ơn các người làm bạn lâu như vậy.

Gào khóc, không nói, càng nói càng kiểu cách, chạy trở về trên giường bỏ giấc đi!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Đỉnh hôn tử tình

Editor: M. Nyoko

Một lát là nụ cười dữ tợn của Triệu Đại Lang, một lát lại biến thành gương mặt tuấn tú lo lắng của Trình Khanh Nhiễm, các loại hình ảnh đồng thời tràn vào trong đầu, cuối cùng ngừng ở lúc hai người ôm ấp hôn nhau.

Thư Uyên bỗng chốc mở mắt.

Đập vào mắt là giường hẹp xa lạ, đơn giản lại không mất lịch sự tao nhã, đây không phải là trong nhà, cũng không phải là nhà bà ngoại.

Như vậy, chuyện xảy ra tất cả đều là sự thật?

Nước mắt không không chế được chảy xuống.

"Nương, tỷ ta tỉnh!" Canh giữ ở mép giường Thư Lan hét lớn ra phía ngoài, mừng rỡ nhào tới trong ngực tỷ tỷ, "Tỷ, người ngủ thật lâu!"

Nhìn cặp mắt to trong suốt sạch sẽ của Thư Lan, Thư Uyên ôm lấy muối muối thật chặt, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa nàng liền sẽ không thấy được người nhà, nếu quả thật bị Triệu Đại Lang lãng nhục, chắc chắn nàng sẽ không sống nữa.

Ngồi ở bên ngoài cùng trượng phu nói chuyện Tần thị vội chạy vào, nắm bả vai Thư Uyên, dịu dàng an ủi: "A Uyên, không có việc gì không có việc gì, người đừng lo lắng, không có gì cả xảy ra, người còn tốt đấy!" Nghĩ đến lúc biết được nữ nhi bị người bắt đi, nàng tự trách khóc không ra tiếng: "Đều là nương không tốt, không nên để cho người rời đi, người có chuyện bất trắc, nương cũng sống không nổi nữa!"

Thư Uyên đầy bụng hoảng sợ, xấu hổ cùng uất ức, biết rõ không trách nương nàng, nhưng nàng bây giờ căn bản không có ý định đi an ủi mẫu thân, chỉ ôm Tần thị rơi lệ nức nở nghẹn ngào: "Nương, ta...ta mặc dù không có rơi vào trong tay người kia, nhưng. . . ." Nghĩ đến hình ảnh trong xe ngựa nàng leo lên ở trên người Trình Khanh Nhiễm, nàng liền xấu hổ không đất dung thân, nàng nhớ rõ, là nàng chủ động sờ hân hôn hân, dù là sau Trình Khanh Nhiễm lại hôn nàng, nàng cũng thuận theo đáp lại. Cho dù thân bất do kỷ, trong sạch của nàng, cũng đã không có!

Ánh mắt Tần thị tối sầm lại, vỗ Thư Uyên hồi lâu không nói gì. Cho dù trượng phu đã đồng ý Trình Khanh Nhiễm cầu hôn, nhưng nữ nhi trước bị người bắt đi sau lại bởi vì được vật mất lý trí, nếu Trình Khanh Nhiễm vẫn thật lòng đối với nữ nhi còn dễ nói, một khi tương lai hân có niềm vui mới, hoặc sinh hiềm khích cùng nữ nhi, chuyện này đều là một điểm như đối với nữ nhi, một điểm như để cho nàng ngày sau không ngóc đầu lên được.

Nhưng là, thân thể cũng bị Trình Khanh Nhiễm sờ khắp rồi, nữ nhi không gả cho hân, thì phải làm thế nào đây?

Nàng lặng lẽ lau nước mắt, xem một chút bởi vì sợ tiểu nữ nhi cũng khóc lên, giờ tay lên lau khô khóe mắt thay Thư Lan, nhẹ giọng nói: "A Lan, nương có lời muốn nói với tỷ người, người đi ra ngoài tìm A Lang đi!"

Thư Lan vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tỷ tỷ khóc đau lòng như vậy, khiến nàng cũng đau lòng theo, lúc này nghe được mẫu thân dịu dàng nhưng giọng nói không cho cự tuyệt, nàng ý thức được mẫu thân có lời muốn nói rất quan trọng cùng tỷ tỷ, liền ngoan ngoãn bò xuống giường, xem một chút chôn tỷ tỷ ở trong ngực mẫu thân, không yên tâm lôi kéo tay của nàng an ủi: "Tỷ, người đừng khóc, cha đang ở bên ngoài, sẽ không để cho người khác khi dễ người đấy!"

Mới vừa ở phòng khách, nàng nghe phụ thân mặt lạnh nhắc tới tên Triệu Đại Lang, biết là Triệu đại lang khi phụ tỷ tỷ nàng, thật may là bị đại ca ca cứu trở lại.

Âm thanh non nớt mềm nhũn, mang theo lo âu nồng đậm cùng khẳng định, so với nói cái gì cũng làm cho người an tâm. Khóc lâu như vậy, trong lòng Thư Uyên uất ức cũng phát tiết rất nhiều, lúc này nghe được muội muội luôn luôn không hiểu chuyện an ủi, nàng ngượng ngùng xoa mắt một chút, cúi đầu hướng muội muội lộ ra một nụ cười suy yếu lại kiên cường: "A Lan đi đi, tỷ tỷ không sao."

Thư Lan"Ừ" một tiếng, ba bước lưỡng lự quay đầu đi ra ngoài.

Hai nương con nhìn nàng rời đi, Tần thị cân nhắc một chút, vừa định nói chuyện, chợt nghe Thư Uyên nghi ngờ mà hỏi: "Nương, chúng ta đang ở đâu?" lúc Trình Khanh Nhiễm ôm nàng tiến vào, ý thức nàng đã không rõ.

Tần thị thờ dài, đỡ Thư Uyên dậy, sờ sờ khuôn mặt nữ nhi nhỏ nhắn trắng bệch, "A Uyên, người cũng đã biết, hôm qua đúng là Trình lão gia tới nhà chúng ta cầu hôn?"

Thư Uyên kinh ngạc há to miệng, điều kiện hai nhà căn bản là khác biệt trời vực, làm sao hân sẽ coi trọng nàng?

Đợi chút, chẳng lẽ nơi này là Trình phủ?

Nghĩ đến cảnh tượng hai người thân mật, nàng bất khả tư nghị hỏi: "Nương, các người chẳng lẽ, bởi vì chuyện này, đồng ý hân chứ?"

Trước hôm nay, nàng đối với Trình Khanh Nhiễm chỉ có chán ghét, sau mặc dù Trình Khanh Nhiễm không có hoàn toàn xâm phạm nàng, nhưng cũng không thể nói là quân tử ngồi mà trong lòng vẫn không loạn, cảm giác Thư Uyên đối với hân rất phức tạp, có cảm kích, lại có oán giận, càng nhiều hơn là không bao giờ muốn gặp đến, bởi vì chỉ cần vừa thấy hân, nàng có thể nhớ tới mình ở trong lòng hân là không có thể.

Tần thị nghe được bất mãn trong tiếng nói nữ nhi, nhưng chuyện đã định thành, không thể lừa gạt nữ nhi nữa: "Cha người đồng ý. Người trước đừng có

gấp, cha người cũng không chỉ là bởi vì chuyện hôm nay nên đồng ý. Ngày hôm qua hẳn tới cầu hôn, bởi vì chúng ta không rõ ràng lai lịch của hẳn mới tính toán cự tuyệt, nhưng hôm nay hẳn quý gồi trước mặt cha người thì muốn kết hôn với người, thế sẽ đối tốt với người cả đời, lại nói rõ lai lịch bối cảnh của hẳn, chúng ta không có lý do cự tuyệt nữa. Người là lo lắng phẩm tính hẳn chứ? Đứa nhỏ ngốc, nghe nương nói, nếu hẳn háo sắc, tuyệt đối sẽ không có thể chịu đựng dưới loại tình huống này. Hẳn không có tìm người khác giúp một tay, cũng là sợ bị truyền đi hư hỏng danh dự của người!"

"Nhưng hẳn. . . ." Thư Uyển bản năng muốn nói ra Trình Khanh Nhiễm vô lễ đối với muội muội, ngẩng đầu chống lại ánh mắt Tần thị bất đắc dĩ, nàng lại không giải thích ý định, nàng cùng hẳn cũng như vậy, bị hẳn hôn qua bị hẳn sờ qua, trừ gả cho hẳn, nàng còn có biện pháp gì? Nếu cha nương đều cảm thấy hẳn không có vấn đề, nàng còn có thể nói gì? Chuyện cho tới bây giờ, nàng không hiểu vì sao Trình Khanh Nhiễm muốn cưới nàng, chỉ có kỳ vọng Trình Khanh Nhiễm trừ háo sắc, những phương diện khác cũng không phải đặc biệt hư hỏng.

"Nương, ta đều nghe các người."

Tần thị đau lòng ôm nàng vào ngực: "Yên tâm đi, mặc dù hẳn xuất thân phú quý, nhưng không có tính khí công tử thế gia, trong phủ to như vậy, chỉ có lưu lại nữ nhi một bà vú chăm sóc hẳn cuộc sống thường ngày, có thể thấy được phẩm tính hẳn cũng không tệ lắm."

Thư Uyển cũng không quan tâm Trình Khanh Nhiễm như thế nào, dù sao phải lập gia đình, gả liền gả thôi.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, Trình Khanh Nhiễm tự mình đưa năm người ra cửa, phái Ngụy Đại ọ đưa bọn họ về Thanh Sơn Thôn. Ánh mắt mơ hồ rơi vào trên người Thư Uyển, lại thấy đầu nàng mang mũ che mặt, thủy chung chưa từng nhìn về phía mình.

Có lẽ là xấu hổ chứ?

Trình Khanh Nhiễm không có suy nghĩ nhiều, tương lai, hẳn có nhiều thời gian chung đụng cùng nàng, hiện tại quan trọng nhất là xử lý Triệu Đại Lang, ngay từ lúc lấy được đồng ý của Thư Mậu Đình, hẳn tìm cơ hội an bài hai hộ vệ xử lý "Hậu sự" thay Triệu Đại Lang, nhìn xem thời gian, cũng nhanh trở lại.

Ngày thứ hai, Vạn ma ma đối với lần này không biết gì cả tới cửa lần nữa, Tần thị nhiệt tình tự nhiên tiếp đãi nàng, tỏ rõ nguyện ý cùng Trình gia kết thân.

Vạn ma ma xem ra, đáp án này là chuyện đương nhiên, nói mấy lời hữu ích, liền lấy tiền thưởng đi Trình phủ chúc mừng, căn bản không nghĩ tới trong đó xảy ra bao nhiêu quanh co.

Buổi tối hôm đó, Thư Lan cùng Tiêu Lang liền cũng biết Thư Uyển muốn gả cho Trình Khanh Nhiễm.

Thư Lan đối với khái niệm lập gia đình không rõ ràng lắm, nàng chỉ biết tỷ tỷ muốn gả cho đại ca ca rồi, sau đó sẽ phải dời đến chỗ ở bên kia, cho nên nàng rất không bỏ được, lúc tối ngủ chạy tới trong cái chăn Thư Uyển, ôm hông của nàng nói nhỏ: "Tỷ, tại sao lập gia đình sẽ phải dời đến trong nhà người khác? Nói đại ca ca dời đến trong nhà chúng ta không được sao? Ta không bỏ người được!"

Thư Uyển vuốt tóc muội muội dài mềm mại, âm thanh thật thấp có chút mơ hồ: "Nữ tử xuất giá, nam tử lấy vợ, từ xưa tới nay đều là như vậy, không có nguyên nhân gì. Nếu tỷ tỷ phải gả cho hẳn, đời này chính là người Trình gia. không thể trở về dễ dàng nữa. Chỉ là người yên tâm, nhà hẳn ở trên trôn, tỷ tỷ sẽ tận lực cùng hẳn tương kính như tân, tranh thủ về nhà nhiều lần." Nàng là không dám để cho muội muội qua tìm nàng, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Thư Lan tựa vào hõm vai tỷ tỷ, ngửi hương tóc nàng nhàn nhạt, lẩm bẩm nói: "Cái gì gọi là Tương Kính Như Tân?"

"Là được. Ta đối hẳn tốt, hẳn cũng đối ta tốt." Thư Uyển nhẹ giọng nói, trong lòng lại đang lẩm nhẩm, ít nhất ngoài mặt yêu cầu như vậy.

Nàng đã từng mong đợi cuộc sống lập gia đình, là giống như cha nương của nàng, chăm sóc lẫn nhau, mặc dù thỉnh thoảng có cãi cọ nhỏ, đôi phương cũng sẽ thông cảm lẫn nhau, những thứ này, đại khái nàng không cách nào mong đợi ở trên người Trình Khanh Nhiễm? Nhìn trong mắt hẳn, chỉ là sự háo sắc.

Bối rối kéo tới, Thư Lan ngáp một cái, "Đại ca ca là người rất tốt, hẳn nhất định sẽ đối tốt với tỷ tỷ." Dần dần hai mắt nhắm lại.

Thư Uyển cười cười, thấy muội muội ngủ, động tác êm ái đặt nàng trên gối đầu ở bên cạnh, sau đó nằm xuống, nhìn đêm đen ngoài cửa sổ, thật lâu không cách nào ngủ.

Tiếng nói chuyện hai tỷ muội rốt cuộc tiêu tán, Tiêu Lang lật người, trái tim rất là phiền não. Hẳn thế nào cũng không có nghĩ đến, Thư Uyển sẽ gả cho Trình Khanh Nhiễm, người đó đạo mạo nghiêm trang mặt trắng nõn! Nhưng cuối cùng hẳn chỉ là người ngoài, một đứa bé mới mười tuổi, căn bản không có lập trường khuyên can cửa hôn sự này, huống chi Thư Uyển biết rất rõ ràng Trình Khanh Nhiễm vẫn còn phải gả, chỉ sợ là có lý do phải gả chứ?

Đều do Triệu Đại Lang, gieo họa!

Tiêu Lang hận hận nắm quyền một cái, sớm biết, hẳn không nên chút lưu tình giết hẳn rồi. Ngày mai đi, ngày mai lại tìm cơ hội.

Đáng tiếc, hẳn cũng không có cơ hội xuống tay đối với Triệu Đại Lang nữa.

Hội chùa buổi trưa ngày kế, Lý Chính thấy nhi tử chậm chạp chưa có về nhà, lập tức đánh xe đi trấn. Hẳn cho là nhi tử là ở trong thanh lâu chơi muộn, không ngờ tìm khắp cả con đường cũng không có hỏi thăm được tin tức Triệu Đại Lang, đang mờ mịt không hiểu thì chợt nghe có người nói, sáng nay tăng nhân Cô Sơn tự phát hiện một thi thể bị dẫm cầu cắn hoàn toàn thay đổi, chủ trì đang mời Trần Trường tương đương báng cáo thị mời người nhận thi

thể đi đây.

Lý chính nghe, mặt mo trắng xanh trắng bệch một mảnh, hắn biết nhất định không phải nhi tử của hắn, nhưng hắn tựa như mất hồn theo người xem náo nhiệt chạy tới Cô Sơn tự, sau đó đẩy đám người chen lấn, đi tới cổ thi thể kia. Ánh mắt của hắn, trước hết rơi vào cặp giày vải kia lộ vải trắng ở phía ngoài lên, hắn nhớ rõ, sáng sớm hôm qua, hắn đưa đôi giày mới này cho nhi tử, dù là hiện tại trên hài nhuộm máu, hắn vẫn nhận ra được.

"Con ta, con của ta a!"

Lý Chính tuổi gần năm mươi lão đảo nhào tới, tiếng gào khóc làm người ta thổn thức.

Trình phủ.

"Lão gia, thi thể của người kia bị lão tử hắn lĩnh đi." Ngụy Đại nhỏ giọng bẩm báo.

Trình Khanh Nhiễm ở bên trên mặt tuấn nhã không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ nói: "Phái người nhìn chăm chăm động tĩnh lão gia kia, nếu là hắn an phận, liền không thêm đề ý, nếu là sinh ý xấu, trực tiếp động thủ."

"Vâng" Ngụy Đại lĩnh mệnh lui ra ngoài, cũng chỉ có lúc này, hắn mới cảm thấy lão gia còn là lão gia kia, cũng không có bởi vì đang ở nông thôn, lại thật sự thu sạch tất cả lệ khí.

*

Thư Triền sẽ lên đường tiến về phía phủ thành khảo thí ngày hai mươi tháng bảy, cho nên sau khi Thư gia cùng Trình Khanh Nhiễm thương lượng, định ngày mười sáu tháng bảy, ngày tốt.

Một ngày này, dương quang phổ chiếu, lại có gió mát mẽ, là một ngày thật tốt.

Mọi người Tàn gia sớm một chút liền chạy tới, kể cả thôn nhân cùng nhau giúp một tay chuẩn bị tiệc rượu, trong sân rộng Thư gia toàn bộ bày mười cái bàn lớn, chuyên môn dùng để chiêu đãi khách.

Thư Uyển mặc một thân áo tơ màu đỏ sậm vui mừng, trên mặt ngượng ngùng ngồi ở tây ốc giữa đầu giường đặt gần lò sưởi, lão phu nhân cùng hai con dâu ở bên cạnh theo nàng nói chuyện. Thư Lan một thân phần váy khéo léo ngồi ở bên cạnh tỷ tỷ, mặc dù nghe không hiểu mọi người đang nói cái gì, nhưng trên mặt bà ngoại, mọi đều mang nụ cười ấm áp, nàng liền vui sướng theo, thì ra là lập gia đình là chuyện tốt vui mừng như vậy. Nhìn lại một chút tỷ tỷ tỉ mỉ ăn mặc, Thư Lan đột nhiên cảm thấy, hôm nay nhìn tỷ tỷ đều đẹp hơn so với cái gì.

Giờ lành vừa đến, Trình Khanh Nhiễm cười đại mã, tự mình dẫn người đưa tới lễ vật đính hôn.

Đầu gánh chính là một đôi chim nhạn trên cổ buộc lụa đỏ, tinh thần phần chân được hai gã sai vặt mang, vừa nhìn đã biết là lấy tỉ mỉ coi chừng. Chỉ một đôi chim nhạn hiếm có liền đưa tới từng trận ủng hộ, càng không cần phải nói phía sau tám rương lớn gỗ lim, mặc dù là không ngờ như thế, nhưng chỉ bằng đáng về bọn sai vặt thờ hớn hèn, cũng biết bên trong đó là thật nhiều đồ tốt.

Chỉ là, mặc kệ lễ đính hôn này cỡ nào làm người ta thổn thức thấy thèm, ánh mắt thôn nhân phần lớn, đồng loạt rơi vào trên người Trình Khanh Nhiễm tuấn mỹ vô song, tựa như nhân vật tiên trời, trong nhà lại có tiền như vậy, đại khuê nữ Thư gia thật đúng là tốt số!

Từng đại cô nương tiểu tức phụ vừa là hâm mộ vừa ghen tỵ, lại chỉ có thể đưa mắt nhìn đội ngũ tặng lễ đi xa.

Thư Triền cùng Tiêu Lang, cùng với Tàn gia ba phong thái khác nhau, ngẩng đầu ưỡn ngực ở cửa đại môn xếp thành một hàng, đón đám người Trình Khanh Nhiễm vào.

Trình Khanh Nhiễm trịnh trọng hành lễ hướng Thư Mậu Đình cùng Tàn thị, lại bài kiến trường bối Tàn gia. Mặc kệ người khác hỏi cái gì, hắn đều ứng đáp trôi chảy, thành thạo, trong lúc cấp bách vẫn không quên nháy mắt mấy cái em vợ tương lai.

Thư Lan càng xem Trình Khanh Nhiễm càng thuận mắt, hắn sanh đẹp như thế, tỷ tỷ cũng dễ nhìn, hai người đứng chung một chỗ khẳng định đặc biệt xứng đôi.

Đang cười vui vẻ, đột nhiên cái ót bị người dùng sức bắn hạ xuống, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Lang vừa đi ra ngoài, vừa ngoắc tay bảo nàng đến.

Thư Lan thờ phỉ phò đuôi theo, "Tại sao người đánh ta?"

Tiêu Lang chỉ vào tám rương đặt ở trong sân cho mọi người quan sát thêm một đôi chim nhạn trong lễ đính hôn, cúi đầu hỏi nàng: "Người thích những thứ đó sao?"

Hắn cũng là hôm nay mới biết, thì ra là thành thân thì ở phương nam muốn đưa những thứ đồ này, nghe bá mẫu nói này còn là tiểu định, đại định lúc đưa sính lễ nhiều hơn, nếu như thế, hắn sẽ nhìn cho kỹ, chờ tương lai hắn cưới lười nha đầu, nhất định phải cho nhiều hơn Trình Khanh Nhiễm.

Thư Lan liếc một cái đôi nhạn trắng như tuyết ngây ngô, lắc đầu nói: "Không thích, còn không bằng Quyển Quyển xinh đẹp, Quyển Quyển còn biết nói chuyện."

Khỏe miệng Tiêu Lang giật nhẹ, hẳn mong đợi trả lời là ưa thích, sau đó hẳn sẽ nói cho lười nha đầu, tương lai hẳn sẽ cho nàng nhiều hơn, không ngờ hẳn còn đánh giá cao ý tưởng của nàng.

Đến thời gian cơm trưa, nữ khách Tần gia ở trong tây ốc ngồi xuống, đám người Trình Khanh Nhiễm ngồi ở đông ốc, thôn nhân giúp một tay đang ở trong sân dùng cơm.

Thịt cá, rượu ngon món ngon, mọi người vẫn ăn được khi mặt trời lặn xuống phía tây, mới lục tục rời đi.

Hai vợ Thụ Lan giúp Tần thị quét dọn phòng xong, rửa xong chén đĩa, lại ngồi một lát, người một nhà cùng Thụ Triển liền cũng nhảy lên xe ngựa.

Tần thị đưa mắt nhìn bọn họ đi xa, rửa tay trở về nhà, thấy Trình Khanh Nhiễm đầy mặt ửng đỏ nằm ở đầu giường đặt gần lò sưởi, nghĩ đến dáng vẻ con rể bị nhử từ cùng cháu ngoại chuốc rượu, liền đối với trượng phu mặt chưa men say nói: "Ngày hôm nay thật khó cho hẳn, sợ là chưa từng có uống qua nhiều rượu như vậy chứ? A Triển cũng thế, hẳn mới bao nhiêu, lại cũng học Tần Minh uống rượu, chờ xem, sáng mai hẳn có dễ chịu!"

Thụ Mậu Đình cười nghe thê tử cầu nhậu, lẳng lặng nghe nghe, cũng nằm ở bên kia đầu giường đặt gần lò sưởi, ngoài miệng nói: "Không được, ta cũng mệt nhọc vậy, làm phiền người." Nói đến một nửa, đi ngủ.

Tần thị tức giận trợn mắt mà nhìn trượng phu một cái, gặp Tiêu Lang cùng Thụ Lan đứng ở phòng bếp treu chọc cặp chim nhận kia, liền nói: "Hai người các người xem nhà thật kỹ, ta đi trả lại bát đĩa mượn tới."

Tiêu Lang lập tức đứng lên, "Bá mẫu, ta đưa người đi!"

Tần thị lắc đầu một cái, "Uyển tỷ người ngày hôm nay không thể ra khỏi phòng, người ở ở nhà giúp ta nhìn, có người tới cửa không ai chiêu đãi."

Tiêu Lang suy nghĩ một chút cũng phải, liền không có kiên trì.

Tần thị vừa đi, người già ngủ nằm ở đầu giường đặt gần lò sưởi lập tức mở mắt, rón rén mang giày xuống giường, nghe được bên trong phòng bếp không có động tĩnh, biết hai tiểu tử kia đi chơi trong sân, liền đẩy màn cửa ra, đi ra ngoài.

Trong sân truyền đến một tiếng một tiếng Thụ Lan cười nhỏ, Trình Khanh Nhiễm khỏe môi nhất câu, vạt áo toàn vẹn, đi tới hướng đối diện.

Thụ Uyển đang dựa vào tường thêu hà bao, chợt nghe có người trong phòng cách màn cửa nói: "A Uyển, nàng thức sao? Ta có chút lời nói muốn nói với nàng."

Âm thanh trong sáng quen thuộc, Thụ Uyển cả kinh thiếu chút nữa đâm vào tay, thật vất vả mới cố tự trấn định "Ừ" một tiếng. Người này, nương mới vừa còn nói hẳn say bất tỉnh nhân sự, đảo mắt liền trộm đi tới, cũng không biết hảo tâm gì!

Người tâm tâm niệm niệm của đang ở bên trong, Trình Khanh Nhiễm đột nhiên cảm thấy hết sức khẩn trương, lời nói đã sớm chuẩn bị xong một chữ cũng nói không ra được, ngây người hồi lâu, mới xuất ra một câu: "A Uyển, có thể lấy nàng, ta rất vui mừng."

Nghe ra trong âm thanh của hẳn khẽ run, Thụ Uyển không khỏi khẩn trương theo, hơi mím môi, không có lên tiếng.

Yên lặng ngắn ngủi, lúc Thụ Uyển cho là Trình Khanh Nhiễm đã rời đi thì âm thanh hẳn trầm thấp êm tai lại truyền tới: "A Uyển, nàng đại khái không biết đi, từ nhỏ ta đã bị các loại nữ nhân nhìn chăm chăm quan sát, các nàng xem ánh mắt của ta, giống như ta là vật đáng tiền, muốn cướp được bên người các nàng. Dần dà, ta đối với nữ nhân liền sinh ra lòng chán nản, vô luận đối phương là dạng nữ tử gì. Sau này, tại ven đường chính ta thấy A Lan, ngây ngốc ngơ ngác, đối với người khác không có nửa điểm phòng bị, ta liền lập tức thích nàng, muốn có muội muội hoặc nữ nhi như vậy, lúc nàng nói mẫu thân đánh nàng, không chút nghĩ liền mang nàng về nhà, một là muốn cho cha nương nàng gấp gấp hối hận, thứ hai cũng là ta muốn cùng với nàng chờ lâu chốc lát. Nói ra sợ nàng không tin, A Lan là nữ hài tử đầu tiên ta nguyện ý thân cận."

"Đêm đó, nàng bồi cha nương tới đón A Lan, bởi vì nàng là tỷ tỷ A Lan, hai mắt ta liền nhìn nàng nhiều hơn, sau đó nàng cũng không có giống như nữ tử khác lại giật mình mà nhìn chăm chăm vào ta như thế, ta liền chú ý đối với nàng, đợi đến lúc ở trên đường lần nữa gặp nàng thì ta mới phát hiện, thật ra thì những ngày đó ta một mực nghĩ tới nàng, có thể khoảng cách gần như vậy nhìn tới nàng trước, toàn thân toàn tâm ta đều vô cùng thỏa mãn, nhưng không nghĩ nhất thời không chế không được, mạo phạm nàng."

"Từ đó về sau, ta thường thường đi dạo ở trên con đường kia, kỳ vọng ngày nào đó có thể gặp nàng nữa, nhưng không ngờ liền tiếp nửa tháng cũng không có nhìn thấy cái bóng của nàng, khi đó ta càng ngày càng phiền não hơn, nếu không phải kịp thời gặp được phụ thân nàng, ta sợ rằng sẽ tự tiện chạy đến nhà nàng, cũng chính là ngày ấy, ta cảm thấy được ta nên cưới nàng, cưới nàng, là có thể ngày ngày gặp lại nàng rồi."

Trình Khanh Nhiễm càng nói càng thuận miệng, vừa mới bắt đầu còn có chút khẩn trương, nhưng vừa nghĩ tới Thụ Uyển an vị ở bên trong nghe, hẳn liền dần dần bình tĩnh lại, hẳn muốn để cho nàng biết hẳn thích nàng, để cho nàng trong vòng mấy tháng sau đó cõi lòng đầy vui sướng mong đợi, mà không phải thấp thòm lo âu.

"A Uyển, nói nhiều như vậy, ta chính là muốn nói cho nàng biết, ta là thật lòng muốn kết hôn với nàng, ta sẽ đối tốt với nàng. Nàng...nàng có lời gì muốn nói với ta sao?" Hẳn rút cuộc lại bắt đầu thấp thòm không yên.

Thụ Uyển thật không có nghĩ đến, nhìn Trình Khanh Nhiễm như siêu phàm thoát tục, thế nhưng lại nói với nàng nhiều như vậy, đặc biệt là nghe hẳn nói ở trên con đường kia đi dạo chỉ vì muốn gặp mình thì tim của nàng đập không không chế lỡ mất một nhịp.

Nếu quả thật theo như lời hắn nói, vậy hắn nhìn mình ngăn người cũng là tình hữu khả nguyên .

Nhưng chuyện muối muối đây?

Khẽ cắn răng, nàng vẫn là hỏi lên: "Ngày đó A Lan bị thương, ngươi để cho nha hoàn ngươi giúp nàng bôi thuốc, cần gì tự thân động thủ? Dù nói thế nào, nàng đều là nữ hài tử một mười tuổi, nàng không hiểu chuyện, ngươi cũng không hiểu sao?" Nói đến phần sau, âm thanh không khỏi hơi cất cao, tức giận rõ ràng.

Trình Khanh Nhiễm nghe ra, nhất thời cười khổ không được, thì ra là nàng thẳng đến nhớ chuyện này!

Ngay sau đó lại sầm mặt, nàng chẳng lẽ hiểu lầm mình đối với tiểu nha đầu có ý định bán thù chứ? Vội vàng giải thích: " Mặc dù A Lan mười tuổi rồi, mà ta thực sự chỉ coi nàng như tiểu muội muội, ngày đó động tác nha hoàn của ta không biết nặng nhẹ, làm đau nàng, ta mới tự mình giúp nàng bôi thuốc . A Uyển, nàng đừng hiểu lầm, A Lan ngây thơ như vậy, ta làm sao có thể sinh ra nửa điểm tâm tư xấu xa? Ta Trình Khanh Nhiễm cũng không phải loại người như vậy!"

"Ngươi là người nào làm sao ta biết?" Thư Uyển không nhịn được hỏi ngược lại, hoài nghi đối với hắn có chút lo lắng, nhưng cũng không dám hoàn toàn tin tưởng.

Cái trán Trình Khanh Nhiễm nhanh chóng cũng toát ra mồ hôi, nhỏ giọng xin tha: "A Uyển, nàng hiểu lầm ta cái gì cũng có thể, duy chỉ có điểm này không được, ta là thật xem A Lan như muội muội, nàng nhất định phải tin, về sau ta...ta cũng không nhìn nàng không nói với nàng được chưa? Ta."

"Phi, muội muội ta cũng không phải là xấu xí, điểm nào bị ngươi chê! Thua thiệt nàng còn gọi ngươi đại ca ca!" Thư Uyển nghe hắn càng nói càng xa, không khỏi quát lên, hà bao trong tay đều quăng một bên.

Tiếng quát thanh thanh thúy thúy , trôi dạt đến trong tai Trình Khanh Nhiễm, hắn giống như nhìn thấy bộ dáng Thư Uyển lúc này, nhất định là mất hạnh phúc lắm, chân mày cau lại, có lẽ, trên mặt tinh tế sẽ hiện lên đỏ hồng nhàn nhạt chứ?

"A Uyển, ta không phải đại ca ca nàng, ta sắp là tỷ phu của nàng!" Quỷ thần xui khiến, hắn bật thốt lên nói ra.

Mới vừa nói xong, hai người ngăn cách bằng cánh cửa màn đều ngăn ra.

Kinh ngạc, mặt Thư Uyển đỏ vọt lên hạ xuống, muốn mắng lại không mắng được, nắm hà bao lên ném tới trước màn cửa: "Ngươi là tỷ phu ai, tránh ra nhanh lên!"

Tại Trình Khanh Nhiễm cũng mơ hồ ửng hồng, đứng ngồi sắp không yên, màn cửa đột nhiên bị cái gì va vào một phát, ngay sau đó một hà bao tinh xảo đồ tươi rót xuống, đội thấy rõ phía trên đã thêu cảnh uyên ương, Trình Khanh Nhiễm mừng đến như thu được chí bảo, khom lưng liền nhặt lên, biết mình hôm nay coi như là cột nhà nàng nhỏ nhỏ, ngược lại quăng mặt xuống, nói: "A Uyển, nàng đưa ta gì đó ta nhận, ngọc bội kia là truyền vật Trình gia chúng ta, vốn nên do trưởng bối ta giao cho nàng, đáng tiếc hiện tại ta nương góa con côi một người, không thể làm gì khác hơn là tự mình giao cho nàng, nàng liền thay ta thu đi!"

Nói xong, nhanh chóng khoi lên màn cửa, đem ngọc bội vẫn giấu ở trong tay áo đặt ở đầu giường đặt gần lò sưởi, thật nhanh liếc mắt nhìn người sững sờ ở nơi đó, ánh mắt dạo một vòng ở trên môi nàng khẽ mở ra, thỏa mãn nâng lên khóe môi.

"A Uyển, hôm nay nàng thật là đẹp mắt!" Nói xong, như làn khói chạy ra ngoài.

Cho đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng vó ngựa đi xa, Thư Uyển mới từ mới vừa kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc là lời nói cùng động tác Trình Khanh Nhiễm to gan, lúc đôi mắt hắn tươi đẹp sáng láng mỉm cười phong độ tuyệt thế.

Một người như vậy, thế nhưng thật thích nàng? Muốn kết hôn với nàng?

Mặt nóng lợi hại, tim đập dữ dội, Thư Uyển vỗ vỗ mặt, ép buộc mình quên mất một màn mới vừa Trình Khanh Nhiễm nháy mắt mỉm cười kia, đưa tay nhặt lên ngọc bội hắn đặt ở đầu giường đặt gần lò sưởi.

Phía trên còn lưu lại nhiệt độ trên người của hắn, Thư Uyển giống như bị phỏng đến, không dám nhìn nữa, muốn giấu tới chỗ nào, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng bước chân nhanh nhẹn, trong lòng nàng quýnh lên, định đeo ngọc bội vào trên cổ, giấu ở trong quần áo.

Ngọc bội ôn nhuận dính vào bộ ngực phẳng phồng dòn dáp của nàng, ngược lại để cho nàng sinh ra một loại cảm giác khác thường.

"Tỷ tỷ, ngươi đưa đại ca ca thứ gì à?" Thư Lan đẩy màn cửa ra, tiểu bào nhảy vào, nàng và Tiểu Lang mới vừa cùng nhau núp ở dưới hiên phòng, nghe được hai người nói nhỏ, ngược lại nàng không có lưu ý nói tới, chỉ biết là tỷ tỷ tặng đồ tốt cho đại ca ca, nếu không đại ca ca làm sao sẽ một bộ chỉ sợ người khác cướp, nhảy lên ngựa liền chạy !

Tiểu Lang theo sát Thư Lan đi vào, thấy nụ cười Thư Uyển đỏ bừng nhìn hắn chằm chằm, trong lòng hắn như có điều suy nghĩ, tay cũng không tự nhiên sờ sờ đầu, rất là ngượng ngùng nói: "Uyển tỷ, chúng ta không phải cố ý nghe lén, là âm thanh tỷ phu quá lớn." Lặng lẽ quan sát về mặt Thư Uyển.

Nghe Tiểu Lang gọi Trình Khanh Nhiễm là tỷ phu, nhất thời sắc mặt Thư Uyển như lửa đốt, tức giận nói: "Hắn coi là tỷ phu cái gì? A lang, không cho phép ngươi gọi hắn như vậy nữa!" nghĩ đến lời nói mới vừa bị hai đứa bé nghe đi, chống lại này hai cặp mắt tựa như u mê vừa tựa như cười chum chim, nàng tức giận xoay người, đưa lưng về phía hai người nói: "Tỷ còn có chuyện phải làm, hai người các ngươi đi chơi đi, đúng rồi, chuyện mới vừa không

cho nói cùng người khác!" Quay đầu lại lờm hai người một cái, tỏ vẻ cảnh cáo.

Nàng là thật tức giận còn là thẹn quá thành giận, người sáng suốt một cái là có thể phân biệt ra được.

Tiêu Lang lời kéo Thư Lan đi ra ngoài, không biết nên vui mừng hay là lo lắng, thái độ Uyển Ty rõ ràng thay đổi. Nếu như Trình Khanh Nhiễm nói đều là lời thật lòng, hình như không tồi.

Đúng rồi, chẳng lẽ thành thân thì phương nam còn phải đưa đàn gái bảo vật gia truyền sao? Hình như nhà hắc không có loại vật này!

Tiêu Lang cúi đầu nhìn về phía Thư Lan, đến lúc đó hắc cho lười nha đầu này cái gì chứ ?

Hôn kỳ Thư Uyển định tại mười tám tháng năm năm sau, đây là Trình Khanh Nhiễm cố ý ở trong ba cát nhật lựa ra, hai ngày khác là tháng mười một cùng tháng ba năm sau. Tần thị đối với Trình Khanh Nhiễm chọn ngày cực kỳ hài lòng, nữ nhi xuất giá, nàng là thật không bỏ được, có thể ở lâu mấy ngày chính là mấy ngày a! Dĩ nhiên, nếu như nàng biết Trình Khanh Nhiễm chứa tâm tư gì, ấn tượng tốt nàng đối với con rể hiếu thuận này tuyệt đối sẽ đổi cái nhìn thật to, cũng thật may là nàng không có cơ hội biết.

Đinh hôn, đưa con trai đi phủ thành cùng Tần Minh, Tần thị bắt đầu vội vàng chuẩn bị đồ cưới cho nữ nhi, Thư Uyển cũng muốn tự mình làm việc thêu thùa, giá y hơi lớn, còn lại còn có hà bao vật phẩm món nhỏ, cơ hồ ngày ngày đều ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi.

Thời điểm Tần thị rảnh rỗi, sẽ hướng về phía Thư Lan than thở: "A Lan a, tỷ tỷ người ta lập gia đình, muội muội đều phải giúp vội thêu đồ cưới, người xem một chút tỷ tỷ của người vội vàng, người đều không đau lòng sao?"

Hai lần trước nàng nói như vậy, Thư Lan chỉ biết cũng gật đầu theo, tỏ rõ nàng đau lòng, sau lại có lần Thư Uyển bị kim châm tay, Thư Lan nước mắt liền rơi xuống, "Nương, người dạy cho ta thêu đi, ta muốn giúp tỷ tỷ!"

Tần thị chờ nàng những lời này đây, tự nhiên cầu cũng không được, đặc biệt thay Thư Lan chuẩn bị giò may vá, trước từ đơn giản nhất dạy lên.

Cuối tháng tám, Thư Triển từ phủ thành trở về, người gầy một vòng, ngược lại tinh thần không tệ.

Tháng chín yết bảng, Thư Triển cũng không có thi đậu cử nhân.

Tỷ phu hắc cố ý chạy tới an ủi hắc: "Người bây giờ tuổi còn nhỏ, thi không đậu ngược lại là chuyện tốt, chờ ta thay người tìm lương sư, ba năm sau thi lại cũng không muộn."

Thư Triển mười bốn tuổi cũng không linh tinh, liếc mắt nói: "Tỷ ta còn chưa có gả cho người !" Cả ngày cũng không có việc gì liền chạy tới nhà hắc, thật không coi chính mình là người ngoài!

Thư Mậu Đình ở một bên nghe lại nhớ đến một chuyện, sau lưng lại khuyên Tiêu Lang lấy Tuần Mục vi sư, đáng tiếc Tiêu Lang chính là không muốn, Thư Mậu Đình không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể âm thầm than thở.

Nếu là công việc lu bù lên, đã cảm thấy những ngày sau này đặc biệt mau.

Đồ cưới Thư Uyển dần dần đầy đủ hết, ngay cả Thư Lan, cũng thêu hà bao thứ nhất trong đời tốt lắm, đừng xem nàng bình thường miễn cưỡng ngây ngốc, việc thêu thùa này thật ra khiến người lau mắt mà nhìn, Thư Uyển đặt cái hà bao trân quý ở phía dưới hòm xiềng, Tiêu Lang bắt đầu nghĩ tới pháp khiến lười nha đầu làm đông tây cho hắc, khó tránh khỏi hãy có cùng tâm tư với Thư Triển mất trọn mắt.

Giống như trong chớp mắt, đông tuyết tan rã, xuân hồi cả vùng đất, Đoan Ngọ vừa qua, hôn kỳ Thư Uyển lập tức tới ngay.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tỷ tỷ động phòng hoa chúc.

Editor: aq_scents

(Warning: Chương này không nên đọc chỗ đông người)

Mười bảy tháng năm, Thư gia đem đồ cưới của Thư Uyển qua, trong đó có chiếc giường tinh xảo mà Tần Như Hải cố ý đặt làm từ trần trên, đại cửu mẫu Chu thị đưa tới một bộ trang sức vàng ròng, nhị cửu mẫu Liễu thị đưa tới ngọc như ý Dương Chi, còn có lão phu nhân tự mình chọn bốn nha hoàn cùng hai ma ma, những kẻ ước bán thân của họ đều trao cho Thư Uyển, nhưng tối nay bọn họ sẽ phải ở Trình phủ, giúp một tay sắp xếp tân phòng.

Tâm tình Tần thị hết sức phức tạp, vừa vui mừng khi gã được nữ nhi cho nhà người tốt, lại khổ sở nữ nhi hiểu biết nhu thuận sắp phải xuất giá làm phụ nhân, không bao giờ có thể giống như trước đây dựa vào nàng làm nũng trên ghẹo. Biểu hiện của Thư Mậu Đình so với nàng tự nhiên hơn một chút, có thể nhìn trong ngoài ngoài bóng người bận rộn, trong mắt cũng toát ra nét không đành lòng.

Luyến tiếc Thư Uyển xuất giá nhất, dĩ nhiên là Thư Lan rồi.

Kể từ lúc hiểu rõ tỷ tỷ phải lập gia đình không thể ở cùng một phòng với nàng nữa, Thư Lan liền ngày ngày dính bên cạnh Thư Uyển. Đứa bé bốn năm tuổi nhà người ta dính nhất ca ca tỷ tỷ, khi còn bé nàng chỉ biết ngủ, nhưng bây giờ tựa như đem thời gian đã qua bù lại, Thư Uyển rời giường nàng liền đi theo, Thư Uyển đi đâu nàng đi chỗ đó, Thư Uyển thêu hoa nàng liền thêu hoa theo, cho dù người khác dùng cách nào rủ nàng đi chơi, nàng cũng không đoái hoài. Trước kia Thư Uyển mỗi miệng cũng không thể khiến nàng động tay làm việc, hiện tại chỉ nói một lần, Thư Lan liền ngoan ngoãn nghe theo, bộ dáng đáng yêu nhu thuận nghe lời, khiến Thư Uyển đau lòng chỉ hận không thể đem muối muối xách mang đi.

Loại không khí này ở Thư gia vừa vui mừng vừa man mác buồn này, Tiêu Lang cũng không phải không cảm nhận được.

Không nói Tần thị cùng Thư Mậu Đình thường xuyên ở nhà, không nói Thư Lan cả ngày dính bên cạnh tỷ tỷ, chỉ một Thư Triển cả ngày nhìn chằm chằm hần như dè phòng cướp, cũng làm cho hần không có nửa điểm đi dụ dỗ nha đầu lười, sờ sờ bàn tay nhỏ bé nhân cơ hội hôn môi nhỏ của nàng một chút. Cả ngày chỉ có thể nhìn không thể đụng, thật làm cho hần vô cùng khó chịu, đặc biệt là năm sau nha đầu lười sẽ cao hơn không ít, khuôn mặt nhỏ nhắn cái miệng nhỏ này càng phát ra đáng yêu. Mỗi lần nhìn thấy nàng lặng yên ngồi ở đầu giường thêu hoa bên cạnh lò sưởi, cúi mặt, vô cùng nghiêm túc nhìn may vá trên tay, Tiêu Lang chỉ muốn nhào tới hôn thoải mái.

Kim nén ở nhà đến khó chịu, hần liền len lén chạy vào núi, đánh con mồi rồi khiêng lên trần Bạch Thủy bán, sau đó cất tiền vào ống kín, chôn ở nơi không ai phát hiện được. Hần muốn bắt đầu chuẩn bị để cưới nha đầu lười, cứ cho là không nhiều tiền như Trình Khanh Nhiễm, cũng muốn để nàng trôi qua những ngày thư thân thoải mái, nuôi thật trắng trẻo mập mạp.

Cả ngày Tiêu Lang không có nhà, Thư Mậu Đình cùng Tần thị không biết hần đang bận việc gì, nghĩ chăm sóc, nuôi nấng một đứa bé, không thể nào gò bó hần không ra khỏi cửa, coi như người không cho, hần cũng sẽ thừa dịp lúc người bận rộn chạy ra ngoài. Khiến cho lúc nào Thư Triển dán mắt nhìn, Tiêu Lang lại chạy như bay, không lâu sau đã bỏ rơi Thư Triển rất xa, đuổi đuổi chạy chạy mấy tháng, cũng làm cho Thư Triển khỏe ra không ít.

Chớp mắt ngày mai Thư Uyển sắp phải xuất giá rồi, Tần thị bỏ lại trượng phu, ôm chân đi sang phòng hai tỷ muội. Vừa vào cửa, chỉ thấy một lớn một nhỏ sóng vai nằm chung một chỗ, đầu sát đầu, giọng nhỏ nhẹ nói. Một khắc này, nước mắt Tần thị bỗng chốc dâng lên.

“Nương, người tới rồi!” Thư Uyển đứng dậy, giúp Tần thị đem chân trái bên trái Thư Lan, để muội muội ngủ giữa, tránh cho lát nữa nói tới nói lui quên mất muội muội.

Mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, Tần thị cẩn thận chu đáo nhìn hàng mi nét mày xinh đẹp của nữ nhi chợt có cảm giác tựa như nằm mơ. Nàng còn nhớ rõ bộ dáng nữ nhi lúc vừa ra đời, lúc nàng chập chững tập đi, chớp mắt tiêu oa nhi năm đó đã lớn thành đại cô nương đợi gã đi.

Thu hồi suy nghĩ, Tần thị cời giày lên giường, đắp chiếc chăn mỏng lên, chống nửa người lên nhìn Thư Uyển: “Hai tỷ muội nói nhỏ cái gì thế, cũng nói cho nương nghe chút đi.”

Thư Lan nằm ngang, mắt to hết nhìn tỷ tỷ lại nhìn mẫu thân, chỉ cảm thấy nếu cả đời đều như vậy thật tốt biết bao, “Nương, tỷ tỷ bảo con về sau giúp người làm việc, để người đỡ vất vả, còn nói để cho con đi học chữ với ca ca, tương lai nếu nhớ tỷ thì có thể viết thư cho tỷ.”

Tần thị nhin không được nở nụ cười, tổng cộng cách có bảy tám dặm, nếu thật là nhớ, đi qua thăm một chút là được, đâu cần phí công viết thư? Biết đại nữ nhi là muốn cho muội muội ngoan ngoãn đi học, nên cũng mặc không nói gì, tùy ý nói tới nói lui cùng hai tỷ muội, đề tài vẫn vây quanh chuyện lý thú khi hai tỷ muội còn bé.

Đêm yên tĩnh, tiếng ếch kêu liên tiếp bên ngoài cửa sổ làm bận rộn cùng các nàng.

Không biết đã trải qua bao lâu, chỉ còn lại Tần thị nói chuyện với Thư Uyển, Thư Lan buồn ngủ díp mắt, mơ mơ màng màng nghe, mí mắt càng thêm nặng nề.

“A Uyển, cô nương xuất giá cũng không tránh được bị đau một chút, con nghe nương nói.”

“Nương, người.”

Âm thanh hai người nói chuyện cũng càng ngày càng nhỏ.

Hôm sau trời vừa sáng, công việc ở Thư gia bắt đầu lu bù lên.

Thư Lan ngoan ngoãn ngồi trên giường gạch, nhìn một ma ma vui vẻ giúp tỷ tỷ trang điểm mặc đồ, bôi bôi trát trát trên mặt tỷ tỷ, chờ tới khi ma ma làm xong, nàng khiếp sợ phát hiện, tỷ tỷ bị bà ta biến thành không ra bộ dáng gì, trên mặt bôi một lớp phấn trắng mịn, môi tô đỏ mọng một chút, căn bản còn không đẹp bằng trước.

Nhưng nàng nhớ buổi sáng lúc rời giường nương đã dặn dò, chỉ mở to hai mắt lặng lẽ nhìn, không có nghĩ cái gì nói cái đó.

Bên ngoài truyền đến tiếng thổi sáo, tiếng trống đánh, ma ma đột nhiên trùm khăn voan đỏ lên đầu cho tỷ tỷ, chờ tiếng hò hét bên ngoài an tĩnh lại, bà liền đỡ tỷ tỷ đi ra ngoài.

Thư Lan đi theo chạy ra bên ngoài, nàng nhìn thấy Trình Khanh Nhiễm một thân đồ cưới đỏ thắm, tỷ phu nàng, nàng nghe tiếng tỷ tỷ khóc rất nhỏ, nhìn thấy hạt nước mắt to như hạt đậu từ khăn voan đỏ nhỏ xuống, rơi xuống mặt đất khô ráo. Phụ thân mất tự nói cái gì, mẫu thân khóc lóc không thành tiếng. Rõ ràng tất cả mọi người nói tỷ tỷ lập gia đình là chuyện tốt, tại sao mẫu thân cùng tỷ tỷ đều khóc?

Cúi chào xong, ca ca cúi người xuống, tự mình bế tỷ tỷ đến bên kiệu hoa đỏ thắm.

Thư Lan muốn cùng đi ra ngoài, lại bị mẫu thân kéo tay, chỉ có thể ngơ ngác nhìn kiệu hoa đi xa, tiếng nhạc càng ngày càng xa.

Trong sân là một tầng xác pháo, náo nhiệt đi qua để lại vắng lạnh.

Thì ra đây chính là lập gia đình, nàng cũng không thể cùng ngủ một chăn với tỷ tỷ nữa rồi, Thư Lan nhào vào trong ngực mẫu thân, oa oa khóc lên.

*

Lúc đầu, bởi vì trong nhà Trình Khanh Nhiễm chỉ có một mình hắn, sau khi lạy bài vị tổ tiên, Thư Uyển được đỡ đến tân phòng chờ, không có một đồng lớn thân thích vây quanh ồn ào, trong phòng yên lặng, chỉ có hai nha hoàn cận thân bên ngoài phòng đi lại nhẹ nhàng.

Nàng nghe tiếng huyền áo ở tiền viện truyền đến, trong lòng mong đợi Trình Khanh Nhiễm trở lại chậm một chút, nàng vẫn chưa nghĩ ra làm thế nào đối mặt với hắn.

Phương Trúc từ trong nhà ra ngoài, nhìn thấy hai tiểu nha hoàn canh giữ ở cửa tân phòng, khe khẽ cắn cắn môi.

Vốn tưởng rằng chỉ là một cô nương ở nông thôn, không ngờ lại cũng dẫn theo nha hoàn tới đây, hai người tướng mạo bình thường này tựa như đã qua chịu phạt dạy dỗ, làm việc trầm ổn hào phóng, không cần nàng giúp một tay, cũng không nghe nàng sai bảo, nàng tính sắp xếp đại nha hoàn cũng không được. Còn có cái ma ma họ Lý kia, càng thêm phiền phức, một đôi mắt nhìn như cười híp cả lại kỳ thực là ánh mắt sắc bén quét tới, sẽ để cho nàng cảm thấy chút tâm tư của nàng căn bản không có chỗ che giấu.

Phương Trúc oán hận siết chặt khăn, sớm biết hắn sẽ có ngày đón dâu này, sớm biết hắn đối với nữ nhân có hứng thú, nàng nhất định đã sớm một chút xuống tay.

Có người mong ngày dài, có người mong ngày ngắn.

Trình Khanh Nhiễm tiễn đi toàn khách cuối cùng, phân phó người làm cài chốt cửa chính, sai bước đi tới hậu viện, còn chưa thấy người, lòng hắn đã rục rịch chộn rộn.

“Lão gia trở lại!” Nha hoàn tận chức tận trách thông báo.

Về điểm này Thư Uyển nhất thời như thủy triều rút, đoạn đoạn chính chính ngồi xong, tay trắng mơn giấu vào váy dài bên trong, mơ hồ có chút run rẩy.

Ngoài phòng truyền đến tiếng Trình Khanh Nhiễm trầm thấp bình tĩnh phân phó: “Các người lui xuống hết đi, nơi này không cần hầu hạ.” Sau đó liền nhẹ nhàng đóng cửa.

Tim Thư Uyển đập như hươu chạy, yên lặng đếm tiếng bước chân Trình Khanh Nhiễm, cho đến khi một đôi giày đen dừng ở trước người, nàng cuống quýt nhắm nghiền hai mắt.

Đỉnh đầu chợt nhẹ, khăn voan bị nhắc xuống.

Thư Uyển biết nhất định là Trình Khanh Nhiễm đang nhìn nàng, nàng lại không biết có nên hay không ngẩng đầu nhìn hắn, hoặc chủ động nói gì đó.

Trình Khanh Nhiễm cố gắng từ trên khuôn mặt trước mắt tìm ra hình bóng quen thuộc, nhưng nhìn hồi lâu, trừ hàng mi bên ngoài nồng đậm run rẩy không yên, hắn không có nhìn ra nửa điểm diện mạo như cũ của Thư Uyển.

Nhìn dáng vẻ lo lắng khẩn trương của nàng, trong lòng hắn mềm nhũn, nhẹ giọng cười nói: “Ngồi cả ngày, có phải rất mệt không? Trước đi tắm một chút đi, bên kia nước cũng chuẩn bị tốt rồi.”

Thư Uyển như thể được đại xá, cũng không thèm nhìn tới Trình Khanh Nhiễm, cúi đầu chạy ra ngoài.

Trình Khanh Nhiễm nhìn bóng lưng của nàng cười, quay đầu lại sờ sờ đệm giường đỏ thắm dưới người, nghĩ đến lát nữa dáng vẻ Thư Uyển nằm phía trên, hô hấp hẳn liền dồn dập. Cũng may tiếng nước chảy nhắc nhở hắn, đứng dậy đi tới tủ treo quần áo, lấy ra một cái hộp gỗ mảnh dài tinh xảo, mở ra, một cổ hương hoa thanh tịnh đẹp để nhanh chóng quanh quần chớp mũi.

Chờ hắn chuẩn bị sẵn sàng hạ xuống tấm màn đỏ thêu phú quý mẫu đơn, bên kia tiếng nước chảy cũng ngừng.

Trình Khanh Nhiễm sai bước đi qua.

Thư Uyển đang muốn đem khăn lông khoác lên trên bình phong, hai bàn tay to lớn chợt vòng lên hông nàng, ngay sau đó hơi thở ấm áp phả xuống vành tai nàng, chỉ nghe âm thanh khàn khàn người nọ nói nhỏ bên tai “A Uyển, ta mong đợi ngày này rất lâu rồi.”

Nàng không nhìn được né tránh, muốn thoát ra, lại bị hắn ôm chặt, bắt đắc dĩ, không thể làm gì đành nói: “Mùi rượu trên người chàng quá nặng, rửa mặt trước đi.”

Trình Khanh Nhiễm hôn xuống mặt nàng, đứng thẳng người, lôi kéo tay của nàng tới trước ghế nằm, nằm thẳng xuống, ngược mắt nói: “Vi phu mệt mỏi, có thể làm phiên nương tử giúp một tay không?”

Ánh đèn dịu dịu chiếu trên người hắn, cặp mắt hoa đào sáng quắc đủ để mê hoặc thần trí tất cả các cô gái.

Thư Uyển nóng mặt lợi hại, không dám nhìn hắn nữa, nhẹ nhàng gật đầu.

Trình Khanh Nhiễm liền buông tay nàng ra, nhìn nàng cố gắng tự trấn định đi lấy khăn, nhìn đường cong yếu điệu ẩn hiện dưới hi bèo đồ thảm lúc nàng nâng gờ tay lên cúi người xuống, sau đó đợi giây phút nàng xoay người, liền nhanh chóng nhắm mắt lại. A Uyển dễ dàng xấu hổ như vậy, nếu hắn cứ nhìn chăm chăm vào nàng, nàng nhất định sẽ căng khăn trang.

Liếc thấy Trình Khanh Nhiễm nhắm mắt, Thư Uyển lặng lẽ thở nhẹ một hơi, khẽ đi tới, dừng một chút, khăn chần chừ rơi trên khuôn mặt hắn, thay hắn lau, từ mặt ngọc đến cái trán rộng, rồi đến sống mũi anh tuấn. Đây là lần đầu tiên khoảng cách gần như vậy quan sát hắn tỉ mỉ, hắn sinh ra, thật rất đẹp trai.

“Tốt rồi, đứng lên đi.” Nàng không dám lưu luyến quá lâu trên mặt hắn, sau khi lau qua một lần, liền thu tay lại, xoay người muốn đi, không nghĩ tới bị người nào đó kéo cổ tay, một nguồn sức mạnh truyền đến, nháy mắt liền ngã nhào vào lòng ngực nở nang.

Trình Khanh Nhiễm đoạt lấy khăn trong tay nàng, ném qua một bên, âm thanh khăn khăn nói: “A Uyển, hãy giúp vi phu cởi áo ra.”

Thư Uyển mắc cỡ không dám ngẩng đầu, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Đi lên giường chứ?”

“Ở chỗ này.” Giọng nói không cho cự tuyệt.

Thư Uyển chợt cảm thấy có chút uất ức, uất ức vừa tan đi lại cảm thấy ngượng ngùng, cúi đầu giúp Trình Khanh Nhiễm cởi áo nói dây lưng. Cũng gả vào nhà người ta rồi, nàng còn có thể làm gì đây? Hắn là vi phu của nàng, vốn có quyền sai khiến nàng.

Cởi áo khoác xong, chính là quần áo trong, tay Thư Uyển có chút run rẩy, mặc dù cúi đầu, nàng như cũ vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt đốt người trên đỉnh đầu, giống như muốn ăn nàng. Đợi khi áo hắn rơi xuống, không cẩn thận chạm phải lòng ngực nóng bỏng thì thiếu nữ lại dăng lên ngại ngùng, Thư Uyển vội vàng rũ mắt xuống, ánh mắt lại vừa đứng rơi đến chỗ đó của hắn đang chống lên, nhất thời làm nàng nhớ lại hôm đó trong xe cảm nhận được cứng rắn. Thư Uyển cũng không kiên trì được nữa, liền muốn quay đầu chạy.

Trình Khanh Nhiễm vẫn nhìn nàng, biết không thể lại trêu đùa, vội đem người kéo vào trong ngực, đưa tay cởi đồ bên hông nàng: “A Uyển, đến lượt vi phu giúp người!”

Thư Uyển nhắm thật chặt mắt, vô lực giữ tay hắn lại: “Đi, trên giường được không? Đừng, đừng ở chỗ này.”

Tựa như khe khẽ khóc nũng nịu xin tha, Trình Khanh Nhiễm nghe được huyết dịch toàn thân cùng nhau hướng một chỗ vọt tới, hận không được lập tức đem người giải quyết tại chỗ!

Hắn không có ngừng động tác trong tay, khàn khàn an ủi: “A Uyển đừng sợ, một lát vi phu sẽ ôm nàng đi lên giường.”

Thư Uyển chỉ thấy hắn quyết tâm phải ở chỗ này sinh hoạt vợ chồng, hơi nhếch môi khuất phục.

Rút đi áo khoác, cởi xuống áo trong, người trong ngực liền chỉ còn lại cái yếm đỏ tươi cùng màu quần trong.

Nhìn da thịt trắng như tuyết này, cái yếm đỏ thắm cũng không thể che kín hai luồng đầy đà cùng khe rãnh mê người, còn có vòng eo mềm mại mảnh khảnh bên dưới, Trình Khanh Nhiễm cũng không nhìn được nữa ý niệm trong lòng cuồng động, chợt ôm ngang Thư Uyển lên, vội vàng chạy vào trong phòng.

Thư Uyển thẹn tới mức chỉ muốn chui xuống đất, chui đầu vào trong ngực nóng bỏng của hắn, không chịu mở mắt ra nhìn.

Trong lúc đi, nàng nghe tiếng thở hổn hển của Trình Khanh Nhiễm, nghe tiếng hắn vén màn trướng, sau đó liền bị hắn đặt ở trên giường.

Nhưng mà, sao giường lại lạnh như vậy?

Cảm nhận được phần da thịt dưới lưng nhẵn nhụi hơi lồi lõm mát mẻ khác thường, Thư Uyển kinh ngạc mở mắt ra, ánh mắt vội xẹt qua Trình Khanh Nhiễm đứng ở đầu giường, rơi vào bên tai, đập vào mi mắt là từng mảnh hoa Đinh Hương trắng nõn.

Thư Uyển khiếp sợ ngồi dậy, lúc này mới phát hiện, cả cái giường được trải lên một tầng thật dày hoa Đinh Hương, một màu trắng thật đẹp, mùi thơm ngát ập đến.

“Chàng.”

Lời chất vấn còn chưa nói ra, liền bị người nào đó dùng môi nóng rực chặn lại, thân thể cường tráng đề xuống không cho cự tuyệt, Thư Uyển vô lực ngã xuống, mặc cho hất lật người lên, vòng qua bà vai nàng, nửa trên người còn cái yếm liền bị hất ném ra ngoài.

Thư Uyển đang nghĩ Trình Khanh Nhiễm sẽ tiếp tục thì hần chợt nâng người lên.

Nàng không biết hần muốn làm cái gì, bản năng muốn che kín ngực, chỉ là ý niệm chưa kịp hành động, đôi tay liền bị hần nắm lấy, mười ngón tay của hần nắm chặt nàng, dùng âm thanh có chút mơ hồ nói: “Đừng động, để ta xem một chút.”

Ngán ngùi mấy chữ, nhưng lại như ánh lửa lan ra đồng cỏ, Thư Uyển hận không thể chết đi, cắn cắn môi, không để cho mình khóc thành tiếng.

Trình Khanh Nhiễm không để ý đến ngưng ngừng của nàng, toàn bộ tâm trí hần đều rơi vào cảnh đẹp dưới người.

Hoa Đình Hương trắng, thân thể của nàng trắng hơn, mà trên đỉnh hai luồng trắng noãn phập phồng phía dưới, hai điểm đỏ anh tiếu đứng thẳng, theo hô hấp của nàng, nhẹ nhàng run rẩy.

“A Uyển, nàng thật đẹp.” Âm thanh khàn khàn, biến mất trong liếm láp êm ái.

“A.” Ngực mềm mại bị người ngậm vào trong miệng, Thư Uyển không khống chế được phát ra tiếng than nhẹ, khe khẽ, vừa mềm yếu vừa quyến rũ, khiến cả người Trình Khanh Nhiễm run lên, thật vất vả mới khắc chế được, phát tiết tựa như lần trước ở trước ngực nàng lưu luyến.

Khẽ liếm sâu ngậm chậm, đầu lưỡi linh hoạt không ngại phiền toái qua lại vài vòng, động tác bắt đầu của hần thực ngây ngô, nhưng Thư Uyển vẫn không khống chế được phản ứng của thân thể mà thở gấp mặc cho hần chỉ điểm, để hần liếm đến nơi nào nàng đều không chịu nổi kêu lên thành tiếng, nàng không tự chủ được cổ ngọc ngửa ra sau, bộ ngực sữa nhẹ nâng lên. Loại nắn cảm này nàng hiểu rõ sẽ đem đến cho nàng tư vị thích thú, khiến Trình Khanh Nhiễm kiên nhẫn ngậm ngậm chịu đựng, một lần lại một lần liếm lấy, đợi một bên anh đào trở nên hồng nộn xinh đẹp, hần liền chuyển đến nơi khác.

Không biết qua bao lâu, hần thử thăm dò buồng lòng tay Thư Uyển, thấy nàng không có gãy gập, chỉ nắm thật chặt hoa dưới người, liền lớn mật ma sát dọc theo đường cong lá lốt của nàng.

Thư Uyển thờ hồng hộc, Trình Khanh Nhiễm mang tới khoái cảm xa lạ làm cho cả người nàng xụi lơ, không có nổi nửa phần hơi sức ngăn trở, mỗi khi nàng có ý niệm ngăn cản, tay của hần, lưỡi của hần, động tác vụng về của hần đến thành thực cũng sẽ dễ dàng đánh vỡ ý niệm của nàng, để cho nàng chỉ có thể theo hần chỉ dẫn thờ khẽ than nhẹ, mỗi một chỗ hần đến, nơi đó sẽ truyền đến một trận tê dại mạnh liệt, để cho nàng thực sự hi vọng hần dừng lại, vừa âm thầm khát vọng nhiều hơn.

Phản ứng của Thư Uyển khiến Trình Khanh Nhiễm mừng rỡ, trái tim bốc lên khoái cảm trình phục, nhưng hần bắt đầu không thỏa mãn với ngực nàng, khẽ chống người, môi lưỡi dọc theo cơ thể nàng xuống phía dưới, liếm liếm đi dạo, cho đến khi bị cản trở bởi quần lót. Muốn tiếp tục, lại sợ nàng cảnh tỉnh, Trình Khanh Nhiễm tựa như thợ săn giao hoạt, đột nhiên ôm lấy Thư Uyển, để nàng ngồi trên đùi mình, ở trước ánh mắt kinh ngạc của nàng hôn lên đôi môi bị hần lạnh nhạt hồi lâu, một tay vuốt ve phần lưng tinh tế, phát nhẹ mấy cánh hoa Đình Hương dính vào, một tay nhẹ nhàng xoa nơi đầy dãi của nàng.

Hần kiên nhẫn hôn, đợi đến khi Thư Uyển kìm lòng không được vòng tay ôm cổ hần thì tay đặt trước ngực nàng di động xuống phía dưới, trước eo khoe mảnh khảnh dò xét một hồi, sau đó, trước khi Thư Uyển phát hiện, thật nhanh dùng chân nâng lên mông mượt mà của nàng, nhân cơ hội cởi quần nàng.

Cảm nhận được người trong ngực bỗng cứng ngắc, Trình Khanh Nhiễm dừng lại động tác trong tay, dịu dàng đem Thư Uyển thả lại trên giường, khẽ hôn lên đôi mắt nhắm chặt, nàng mặc cỡ đồ bùng nổ, sống mũi cao thẳng, còn có môi hồng nộn, “A Uyển, để ta xem một chút, có được không?”

Lông mi Thư Uyển khẽ run, nghiêng đầu tránh hần.

Trình Khanh Nhiễm liền dọc theo cổ đẹp đẽ của nàng từ từ hôn xuống: “Nàng không nói, vậy tức là đồng ý.”

Thư Uyển nắm thật chặt chân đệm, lo lắng kẹp chặt hai chân.

Tới nơi cỏ xanh ấy thì con người Trình Khanh Nhiễm càng phát ra sâu thẳm, hần ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy tóc đen của Thư Uyển, mặt cười trắng hồng, môi đỏ mọng khẽ nhếch, phát ra tiếng thở gấp dồn dập, bộ ngực đầy dãi cũng nhẹ nhàng run lên, phập phồng lên xuống. Hần nhẹ nhàng vuốt ve eo nàng, hài lòng nhìn cả người nàng run lên, hai chân lo lắng khép chặt.

Hần biết nàng động tình, bàn tay to lạnh lẽ chuyển qua chỗ cặp chân kia khép chặt, nhẹ nhàng tìm tòi, liền đụng phải nhu thủy.

“A Uyển, đừng sợ, ta chỉ xem một chút.”

Âm thanh hần khàn khàn nói những lời mình cũng không thể tin được, tiếp cận phía dưới eo nàng, từ từ mở ra hai chân của nàng, khiến chỗ bí ẩn bại lộ ngay trước mắt.

Mềm mại kiều chiến môi, nhẹ nhàng khạc hoa lộ.

Trình Khanh Nhiễm biết nàng ngưng ngừng, cũng không cướp đi chân của nàng, chỉ đem chân nàng mở thêm, ánh mắt sâu thẳm, vùi đầu dò xét, đầu lưỡi ở đó mon trón.

Trình Khanh Nhiễm tâm trí nhộn nhạo, quên đi tất cả ngậm hai mảnh môi nhỏ, đầu lưỡi khẽ mở ra, tìm kiếm nhiều hơn ngọt ngào.

Thư Uyên khó chịu uốn éo, hai chân kẹp chặt đầu Trình Khanh Nhiễm, thở gấp xin tha: “Đừng, đừng như vậy.Ta chịu. Không chịu nổi. . . .A!”

Cũng là Trình Khanh Nhiễm chọt ra lại vào, dần đưa nàng tới đỉnh, Thư Uyên không khống chế được thân thể mềm nhũn, từng ngậm từng ngậm thở hỗn hển.

Dưới lưỡi một mảnh trơn trượt, Trình Khanh Nhiễm liền từ từ cong chân Thư Uyên lên, người cũng đi theo nằm trên người nàng.

Thư Uyên mờ mịt, mắt hạnh phù sương nhìn hắn, thẹn thùng e lệ, lại có một loại mỉa hoặc mê người.

“A Uyên, thoải mái không?” Trình Khanh Nhiễm ngậm màu đỏ anh đào trước ngực nàng, mơ hồ nói không rõ, khẽ cắn xuống, liền ngẩng đầu lên, chống đỡ trán của Thư Uyên, hô hấp nặng nhọc dồn dập.

Thư Uyên mắc cỡ muốn nghiêng đầu, không muốn một vật cứng rắn chọt chống đỡ nơi mềm mại của nàng.

Nàng hoảng sợ trốn to hai mắt, Trình Khanh Nhiễm lại vượt lên trước hôn lên môi nàng, động thân, ngăn chặn tiếng kêu đau đớn.

“Đau lắm sao?” Nhìn nàng lại nhú mày, Trình Khanh Nhiễm đau lòng nói, ngưng tiếp tục xâm nhập.

Thư Uyên ôm thật chặt hông của hắn, nhắm mắt không nói lên lời, rất đau, nhưng chỉ trong chớp mắt, khi hắn mở miệng hỏi thăm thì cũng chỉ còn lại cảm giác bị nhét vào chướng bụng.

Trình Khanh Nhiễm thấy nàng vô cùng đau đớn, lại không dám động, cúi đầu hôn nàng, cùng nàng răng môi dây dưa.

Giờ khắc này, Thư Uyên cảm nhận được hắn đau lòng, nàng lặng lẽ mở mắt, nhìn trên đầu hắn bởi vì ấn nhẫn mà nổi gân xanh, mồ hôi chảy xuống, trong lòng mềm nhũn, đầu lưỡi liền chủ động đón nhận hắn, khi hắn kinh ngạc dừng lại thì thật nhanh nhắm mắt, nhẹ nhàng rung động eo nhỏ.

Trình Khanh Nhiễm mừng rỡ như điên, chôn dưới cổ nàng thì thầm: “A Uyên, nàng thật tốt, nàng thật tốt.” Mỗi lần nói, lại thử thăm dò, từ từ, toàn bộ tiến vào, ở trong đó khăng khít trơn trượt, mê hoặc trái tim hắn, đôi tay Trình Khanh Nhiễm ôm chặt eo Thư Uyên, lực lớn rung động, vào sâu ra cạn, không biết mệt mỏi.

“Chậm một chút, chậm một chút.A!”

Mặc dù không đau, nhưng vẫn là không có thói quen hắn đột nhiên cuồng lay động, Thư Uyên chống lồng ngực hắn, mềm giọng cầu xin tha thứ.

Trình Khanh Nhiễm đã sắp điên cuồng hơn, hắn không nghe thấy nàng nỉu nịu xin tha, hắn chỉ biết không ngừng thối lui lại tiến vào, thật sâu trong nàng, cùng nàng chặt chẽ một chỗ, bị nàng ngậm bị nàng đưa đẩy bị nàng bao lấy, lại sáng khoái cực hạn theo nơi đó truyền khắp toàn thân, Thư Uyên cầu xin tha thứ chẳng những không ngăn cản được hắn, ngược lại còn kích thích hắn dùng nhiều sức hơn, vào càng sâu càng chặt càng nóng ẩm.

Dần dần, Thư Uyên liền không chịu nổi, cảm giác tê dại quen thuộc lần nữa như thủy triều đánh tới, nàng không giúp theo động tác của hắn trước sau đung đưa, mới vừa thoát khỏi cứng rắn của hắn, lại bị kéo trở lại, lần nữa bị thật sâu tiến vào.

“Đừng, đừng làm nữa, ta...ta không được.” Nàng vòng chắc trên cổ hắn, đung đưa theo động tác mãnh liệt của hắn, hai luồng dây dả lay động mê người.

Trình Khanh Nhiễm bị cảnh đẹp dưới người dụ cả người căng thẳng, giống như có cái gì đó muốn phun trào ra.

“A Uyên, gọi ta, gọi ta!” Hai tay nắm hai bên, nhìn chăm chăm Thư Uyên mắt hạnh mờ mịt, vào càng nhanh càng sâu.

Thư Uyên bị hắn đụng chạm tứ chi tê dại, khóc khẽ liên tiếp, lúc này thấy hắn nóng bỏng nhìn mình, không tự chủ được kêu lên: “Khanh, Khanh Nhiễm.” Yêu kiều run rẩy, mang theo dục vọng không cách nào đè nén.

Giống như nghe được âm thanh êm tai nhất thế gian, Trình Khanh Nhiễm nở nụ cười mê người, chọt cúi đầu ngậm môi Thư Uyên, liền tiếp vài cái thật sâu, cuối cùng đem tràn ngập tình yêu của hai người xuất ra dưới thân.

Trong đầu như có pháo hoa nổ tung, Thư Uyên vô lực thông chân xuống.

Căn phòng trống trải, chỉ còn lại mưa to gió lớn sau tiếng thở dốc.

Dư vị đi qua, Trình Khanh Nhiễm ôm khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Thư Uyên, si ngốc nói lời tâm tình: “A Uyên, nàng thật đẹp.”

Thư Uyên mệt mỏi nửa phần hơi sức cũng không còn, đâu có thể chịu được thể trọng của hắn, nghiêng đầu tránh né hắn hôn: “Đi xuống, sắp bị chàng đè chết rồi!” Ba phần tức, bảy phần như là làm nũng.

Trình Khanh Nhiễm sùng sốt, chọt xấu hổ cười, nhẹ nhàng nâng eo, lui ra.

Nơi đó ma sát quá mức đột ngột, thân thể Thư Uyển khẽ run, không ngăn được hừ một tiếng.

Thân hình Trình Khanh Nhiễm dừng lại, cổ nén mới không bị âm thanh kiều mị này đầu độc lần nữa đi lên, nằm nghiêng bên cạnh Thư Uyển, chống cánh tay nhìn nàng bộ dáng tình triêu chưa tàn đi, thấy mồ hôi nhỏ trên người nàng dính chút hoa Đinh Hương, liền dùng cánh tay rảnh rỗi thay nàng lấy xuống, một cánh lại một cánh, động tác liền biến đổi.

Đang muốn lựa chọn hành động, ánh mắt đột nhiên dừng lại, rơi trên mấy đóa hoa màu hồng.

Khấp giương một màu trắng hoa Đinh Hương, tại sao lại có hoa hồng?

Suy nghĩ một chút, Trình Khanh Nhiễm liền phản ứng kịp, nhớ tới bộ dáng cau mày đáng thương của Thư Uyển, dục niệm biến mất, lật lại người, cúi người bế Thư Uyển lên.

“Chàng làm gì thế?” Thư Uyển kêu lên sợ hãi, lúc này mới nhớ đến trên người không một mảnh vải che thân.

Trình Khanh Nhiễm cúi đầu cười, lồng ngực chấn động truyền tới người nàng, ánh mắt nhìn nàng dịu dàng như nước: “Vi phu mới vừa rồi cần rồi, giờ muốn hầu hạ nương tử tắm rửa, có thể không?”

Thư Uyển xấu hổ, nghiêng đầu cắn lồng ngực hấn một cái.

Cánh tay Trình Khanh Nhiễm nhất thời gia tăng sức, khăn khăn nói: “Nương tử, nàng nếu lại như vậy, vi phu có thể.”

“Câm miệng!” Thư Uyển tức giận hung hăng đánh hấn, sao lại có người vô lại như thế?

Hương hoa Đinh Hương tràn ngập căn phòng, tiếng cười của Trình Khanh Nhiễm càng ngày càng rõ.

Tác giả có lời muốn nói: che mặt che mặt.

Thật ra thì, phần lớn hôn nhân ở cổ đại là môn đăng hộ đối, Thư Uyển chỉ là nữ nhi cổ đại, nàng đối với hôn nhân chỉ mong người đối tốt với ta thì ta cũng sẽ tốt với người, hai người người bình bình đạm đạm sống qua ngày, sinh con dưỡng cái. Chỉ cần trọng phu đối tốt với nàng, nàng sẽ nhặt cửu sinh tình, nếu trọng phu lại là Trình Khanh Nhiễm yêu thương nàng, thời gian nảy sinh tình cảm tự nhiên rẽ rút ngắn!

Tình cảm nhạt như nước, không cần sóng to gió lớn yêu đến chết đi sống lại, thật sự khi một người gặp chuyện, có một người luôn bên cạnh là tốt rồi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Sờ sờ hôn nhẹ, cưng chiều

Editor: M.Nyoko

Lúc Trình Khanh Nhiễm ôm mỹ nhân trong ngực, Tiêu Lang lại mở con ngươi sâu thẳm, nhìn vàng trắng treo trên ngọn cây ngoài cửa sổ.

Bên cạnh truyền đến một tiếng trần trọc trở mình, không cần nhìn, hấn cũng biết khẳng định Thư Triển còn tỉnh.

Hấn cũng không bỏ được Uyển Tỷ xuất giá, nhưng hiện tại hấn càng hận Thư Triển ở bên cạnh cản trở hơn, nếu Thư Triển vẫn còn ở trần, hấn có thể len lén chạy tới trong phòng lười nha đầu ôm nàng ngủ! Trời mới biết, một năm hấn đều không có chạm qua nàng, ngay cả công việc giúp nàng chải đầu, từ trước đến giờ hấn cùng Thư Triển không hợp nhau cũng bị đoạt đi!

Nhìn Thư Lan ngay trước mắt lúc ẩn lúc hiện lại không thể biểu hiện ra tình huynh muội thân thiết, loại cảm giác đó tựa như có một con thỏ béo béo mập mập ngây ngô nằm ở trong bụi cỏ, không nhúc nhích chờ hấn đi lại gần, cô tình có rào ngăn ở trước mặt, để cho hấn hận không được nhổ từng cây một lên ném xa xa!

Thư Triển ở nhà đọc sách chính là rào cản!

Đang suy nghĩ, phía tây chột truyền đến một tiếng màn cửa kích động, hai người đồng thời ngồi dậy, chỉ thấy Thư Lan ôm gối đầu đi tới, ủy khuất đối với Thư Triển nói: “Ca, ta không ngủ được, ta muốn tỷ tỷ.”

Ánh trăng thanh u xuyên thấu qua màn cửa sổ chiếu vào, hòa hợp nước mắt trong mắt nàng, thật làm cho người muốn ôm nàng vào trong ngực yêu thương.

Mùa hè trời nóng, Thư Triển cùng Tiêu Lang cũng mặc áo sát nách ngủ.

Thư Triển nhanh chóng phủ thêm quần áo trong đơn bạc, trợn mắt nhìn Tiêu Lang sững sờ ở bên kia một cái, chỗ trống bên cạnh nói: "Lên đây đi, tối nay ngủ chung cùng ca ca, có thể ngủ ngay lập tức." Hắn ngủ đầu giường phía tây đặt gần lò sưởi, Tiêu Lang ngủ đầu giường phía đông đặt gần lò sưởi, giữa hai người còn có thể bày ba cái giường đây.

Thư Lan liền xếp gối đầu cùng gối đầu ca ca hợp lý, cời giày bò lên, nằm nghiêng mặt hướng hắn.

"Ca, người nói bây giờ tỷ tỷ đang làm gì? Nàng ngủ sao? Có thể hay không đang tại nghĩ đến ta?"

Trước kia trước khi ngủ, tỷ tỷ cũng sẽ nói chuyện với nàng, mùa đông sẽ giấu góc chăn thay nàng, mùa hạ sẽ quạt gió thay nàng, nhiều năm đều là như vậy, hôm nay chỉ có một mình nàng ngủ ở đại kháng trống rỗng, Thư Lan cảm thấy rất không có cảm giác.

"Khụ khụ." Thư Triển một hơi thiếu chút nữa không có thở được, muội tử ngọc này, sẽ hỏi đến vấn đề người khác căn bản cũng không nghĩ ra, lừa gạt sờ sờ đầu Thư Lan, hắn nằm ngang xuống, nói: "Tỷ ta một ngày mệt nhọc, kháng định đã ngủ á..., người cũng mau ngủ đi, một lát có thể nằm mơ mơ thấy nàng!" Thương cảm trong lòng hắn cũng bị vấn đề muội muội hỏi mà không còn nữa.

Ánh mắt Thư Lan sáng lên, ngoan ngoãn nằm xong, nhìn một chút ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại.

Chỉ chớp lát sau, hai người đều ngủ, hô hấp một sâu một cạn, thật là làm cho người khác ghen tỵ.

Tiêu Lang không nhúc nhích ngưng mắt nhìn Thư Lan.

Nàng mặc một thân quần áo trong bạch lê thêu lá sen xanh nhạt, hai tay rủ xuống tại bên người, cổ tay trắng mịn lộ ra, năm ngón tay tự nhiên mịn màng như thông cong cong, ở trong màn đêm ấy là dạng mê người, để cho hắn không nhận được nghĩ muốn nằm bên người nàng, ngậm tay của nàng, một tác một tác. Đôi chân trần của nàng cũng lộ, ngón chân mượt mà đáng yêu.

Sam y khẽ động, lười nhả đầu vô ý thức lật người.

Rốt cuộc chịu đối mặt hắn rồi! Nghĩ đến mới vừa nàng không để ý hắn nói chuyện cùng Thư Triển, có thân ca ca liền không lệ thuộc vào hắn nữa, Tiêu Lang liền hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Chỉ là, rất nhanh hắn cũng chưa có ý định suy tính khác, ánh mắt của hắn, thiết tha rơi vào trước ngực Thư Lan.

Sam y rộng thùng thình khẽ mở ra, lộ ra một màn phản hồng.

Toàn thân Tiêu Lang căng lên, ánh mắt nóng bỏng như lửa, nơi đó đã không phải bình thường rồi, công phu một năm, lười nhả đầu chẳng những cao hơn, nơi đó cũng phồng lên hai luồng nhỏ nhỏ, không có nở nang đầy đặn như thiếu nữ cùng lứa, nhưng cũng đã phát triển, tựa như bây giờ nàng nằm như vậy, cái yếm phía trên mơ hồ hiện ra một rãnh nông.

Một năm không thấy, bên dưới cái yếm là phong cảnh gì đây?

Chỉ cần một ý niệm, thân thể thiếu niên trẻ trung liền nóng ran.

Đáng tiếc, bất luận trong lòng hắn cỡ nào khát vọng rút đi xiêm y của nàng, hắn đều không thể có động tác, Thư Triển ngay bên cạnh, cái tên kia vốn là ghen tỵ lười nhả đầu thân cận hắn, ngộ nhớ hắn tỉnh phát hiện hắn động tay động chân đối với lười nhả đầu, tuyệt đối sẽ tức giận.

Tiêu Lang không sợ Thư Triển, lúc Thư Triển cao hơn mình cũng đánh không lại hắn, huống chi hiện tại hai người cao bằng nhau đấy. Nhưng hắn sợ Thư Mậu Đình cùng Tần thị thất vọng với hắn, đuổi hắn đi.

Bắt buộc mình xoay người, một lát Tiêu Lang mong đợi hai người mau mau lớn lên, lớn lên hắn có thể xin cưới, lấy lười nhả đầu về nhà ngày ngày ôm ngủ, một lát vừa hy vọng Thư Triển sớm một chút cút đi, như vậy hắn thì có cơ hội ưa chi làm này.

Có lẽ là ngày nghĩ đêm nhớ mong đợi Thư Triển xuất môn, trước một ngày Thư Uyển lại mặt, Thư Triển thật oán hận môn.

Tần thị đứng ở cửa, cười dãn dãn Thư Triển cùng bạn hắn cùng trường ở trần trên: "Các người lúc đi Cô Sơn chú ý chút, đường núi cao chót vót, đừng đụng người đi."

Thư Triển nâng trán, vội vàng dùng nàng cầu nhàu lại: "Nương, chúng ta cũng không phải là đứa bé, ngại cứ yên tâm đi, nhìn muội muội nhiều, đừng cho nàng cùng Tiêu Lang đi chơi trong núi! Được rồi, chúng ta đi!" Xoay người vỗ vỗ bả vai bạn cùng trường, sóng vai rời đi.

Tần thị bắt đầu đi cười cười, mỗi một người đều trưởng thành, ché nàng dài dòng.

Quay người lại, chỉ thấy Tiêu Lang trong tay xách theo thùng gỗ đi ra, Thư Lan vuốt mắt đi theo phía sau hắn.

"A Lang muốn đi xiên cá à?"

Tiêu Lang"Ừ" một tiếng, có chút nhúc nhúc đầu nhìn về phía Thư Lan: "A Lan, nếu không người ở nhà chứ?"

Thư Lan không hiểu nháy nháy mắt, không phải hẳn nói muốn mang nàng đi bắt cá sao?

Nghĩ đến năm ngoái lúc ở trong sông đi lại mát mẻ thoải mái, nàng vội vàng đi tới bên cạnh Tiêu Lang, "Ta không ở nhà, ta muốn đi theo người bắt cá, người nói"

"Được rồi, vậy thì ta dẫn người đi, chỉ là người đến bờ sông phải đằng hoàng tử tế , chỉ có thể ở trên bờ sông nhìn ta bắt cá, không được xuống nước, nhớ kỹ chưa?" Tiêu Lang mở miệng cắt đứt lời nàng, bộ mặt nghiêm nói.

Thư Lan nhìn mẫu thân một cái, cười hi hi gật đầu: "Ta biết rồi!" Đây là Tiêu Lang dạy nàng , chỉ có ngoan ngoãn đồng ý, mẫu thân mới có thể để cho nàng đi cùng.

Tần thị quả nhiên không có phản đối, cười đối với Tiêu Lang nói: "Vậy các người đi đi, bắt ở thôn bên, chớ đi vào trong núi! Bắt hai thì sớm trở lại, nhiều chúng ta cũng ăn không hết!"

Tiêu Lang nghiêm túc gật đầu.

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, Tần thị cảm khái nói: " A Lang hiểu chuyện, nói gì hẳn đều nghe nghiêm túc, không giống nhi tử nóng nảy vội vã như vậy."

Đi ra thôn, Tiêu Lang lúi cúi kéo Thư Lan, bước nhanh đi về hướng trong núi.

"Lang ca ca, lần trước không phải chúng ta đi chỗ đó bắt cá sao?" Thư Lan nghi ngờ nhìn lại hướng bờ sông, bước chân có chút nhanh, nếu không cần bản không cần nổi tốc độ Tiêu Lang.

Tiêu Lang cũng không quay đầu lại, âm thanh hơi khác thường trầm thấp: "Không đi chỗ đó, ta lại phát hiện một địa phương tốt, nơi đó cá mập hơn." Nắm chặt tay nhỏ bé mềm mại tron nhẵn trong tay, nếu hẳn quay đầu lại nhìn nàng, sợ rằng sẽ không kiềm chế được .

Thư Lan tin: "Xa như vậy à?"

"Có chút xa, người yên tâm, người đi không được, ta cùng người."

Thư Lan nháy nháy mắt, kéo tay của hắn, lúc hắn quay đầu ủy khuất làm nũng: "Ngay bây giờ ta không đi nổi!" Thật ra thì nàng còn đi được, nhưng hẳn đi nhanh như vậy, nàng không thích cảm giác liều mạng truy đuổi.

Đôi mắt to sáng ngời, lông mi chớp lộ ra một chút giao hoạt, cứ như vậy mang theo một phần thử dò xét nhìn hắn.

Cổ họng Tiêu Lang vừa động, buông thùng gỗ, trúc mâu trong tay, thật nhanh ở trước người của nàng ngồi xổm xuống: "Lên đây đi!"

Thư Lan há hê cười trộm, giang hai cánh tay vòng chặc cổ của hắn, vừa định nói "Tốt lắm", Tiêu Lang đã đứng lên, bước nhanh chạy lên phía trước.

Nàng quay đầu lại nhìn đồ gì đó trong rừng cây, cả kinh kêu lên: "Lang ca ca, người quên thùng gỗ rồi !" Uốn éo người muốn đi xuống.

Tiêu Lang vòng thật chặt quanh chân của nàng, thờ nhẹ nói: "Không có chuyện gì, trở lại chúng ta lại đi bắt cá!" Cố gắng quên đi trước ngực nàng ma sát phần lưng hắn mang tới sáng khoái.

"Được rồi, vậy bây giờ người muốn dẫn ta đi nơi nào à?" Nàng nghiêng đầu hướng về phía lỗ tai của hắn, tò mò hỏi.

Hơi thở ấm áp rơi vào trên tai, giống như có côn trùng rơi vào phía trên, vừa tê dại vừa nhột, hơi thở Tiêu Lang càng không yên: "Dẫn người đi một nơi tốt, người nhất định sẽ thích đây!"

Thư Lan không nói, đầu khoác lên trên bả vai của hắn,óni tốt là ở đâu đây?

Ước chừng hai khắc sau, rốt cục Tiêu Lang cũng ngừng lại.

Thư Lan nhìn cây cối chung quanh một vòng sâm sâm, nghi ngờ nói: "Nơi này đều là cây, có cái gì chơi tốt?"

Tiêu Lang lúi cúi kéo nàng đi vào một mảng bụi cỏ lớn rậm rạp xanh rì, áp đảo một mảnh cỏ dại, cỏ trường sam trải lên, sau đó ngửa mặt nằm nhìn về phía Thư Lan: "Người qua tới đây thử một chút, nằm như vậy nhìn trời, rất thoải mái."

Thư Lan ngẩng đầu nhìn một cái, mang theo vẻ hưng phấn nằm ở bên cạnh Tiêu Lang, đôi tay khoác lên trên bụng.

Đỉnh đầu là cây lá rậm rạp, ánh nắng rực rỡ biến thành lóe lên từng điểm, trong rừng cây chim chóc hót vui tai, quanh quẩn chớp mũi mũi vị. cỏ xanh. . . . Loại cảm giác này, đích xác rất thoải mái, thoải mái làm cho người ta muốn ngủ, vẫn ngủ ở nơi này.

Thư Lan nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Lang, thấy hắn không nháy mắt nhìn mình, khẽ cười nói: "Nơi này tốt vô cùng, ta."

"A Lan, để cho ta hôn ngươi một cái!"

Tiêu Lang bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn gần ngay trước mắt, đưa tay kéo Thư Lan vào lòng, vội vàng phủ môi lên. Suốt cả một năm không có hương qua tư vị, hẳn rất mong chờ.

Thư Lan khẽ kinh ngạc, ngay sau đó nhắm mắt lại, ngoan ngoãn để cho hắn hôn, mỗi lần hắn hôn nàng cũng sẽ rất thoải mái, nàng cũng không ghét.

Nhưng dần dần, nàng phát hiện lần này hình như có chút không giống nhau.

Hô hấp của hắn so với trước kia bất kỳ lần nào đều muốn dồn dập, lưỡi của hắn truy đuổi lợi hại hơn, cái loại đó khẩn cấp ép nàng không thể không tiến lên, giống như chỉ có như vậy, hắn mới an tâm, mới có thể bình tĩnh lại. Mà cảm giác của nàng cũng không giống nhau, môi lưỡi bị hắn ngậm liếm láp, như có loại tê dại mãnh liệt xông lên não, sau đó lại nhanh chóng truyền khắp toàn thân.

Hắn xoay người lên trên, Thư Lan bản năng vòng chắc eo căng của hắn, khó nhịn giẫy dụa. Nàng không biết vì sao muốn giẫy dụa, nhưng trong lúc giẫy dụa hai người càng lúc càng kề sát, cái loại đó nhỏ nhẹ mà sát để cho nàng mềm nhũn ngựa ngựa, lại sâu hơn chút, cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể nghe theo bản năng.

Tựa như tên ăn xin liên tiếp đòi bụng mấy ngày rốt cuộc ăn một đồng bánh mì trắng, Tiêu Lang một hơi hôn đủ rồi, mới thờ hồn hèn buông môi nàng ra, ngã ở giữa cổ gáy nàng thờ.

Ngực Thư Lan phía dưới hắn kịch liệt đập phồng: "Lang ca ca, mới vừa, vừa vận kỳ quái, giống như, giống như."

"Nơi nào kỳ quái?" con mắt Tiêu Lang sắc u ám, chống người lên, ánh mắt theo từ mặt Thư Lan nhuộm hồng chuyển qua bộ ngực đập phồng của nàng, cổ họng chuyển động. "A Lan, mới vừa có con sâu nhỏ bò đến trong quần áo ngươi, ta giúp ngươi tìm?"

Không đợi nàng trả lời, cảm đầu cảm cổ cời xiêm y của nàng ra, hai ba lần rút đi, thả vào bên cạnh, ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm vào cái yếm màu hồng của nàng.

"Có sâu à?" Thư Lan nửa chống đất mặt, muốn ngồi dậy, chân lại bị Tiêu Lang đè ép, liền nằm xuống lần nữa.

Đôi tay Tiêu Lang nhốt chặt hông của nàng, thoáng ôm người vào trong ngực, để cho nàng ngồi ở trên đùi mình, đưa tay cời cái yếm của nàng, si ngốc nhìn chăm chăm hai luồng bánh bao nhỏ trắng nõn trước ngực nàng: "A Lan, tại sao xuất hiện cái này?" Kim lòng không được đưa tay ngắt.

"Đau!" Cảm giác đau nhói truyền đến, Thư Lan chặn tay của hắn vuốt ve, che không để cho Tiêu Lang đụng.

Tiêu Lang hơi nhíu mày, "Đau lắm hả?"

Thư Lan vừa mặc cái yếm vừa ủy khuất nói: "Rất đau, giống như kim châm." Nói xong, không nhịn được run một cái.

Mới vừa cảm giác vào tay có chút cứng rắn, Tiêu Lang cũng không có ý định sờ soạng, lo âu nhìn nàng: "Bình thường cũng đau không?" Theo hắn quan sát những ngày qua, hình như không giống, nhưng lưỡi nha đầu sẽ không nói láo loại sự tình này, nàng chỉ muốn lưỡi biếng lúc đùa bỡn có chút hẹp hòi.

Thư Lan nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Thỉnh thoảng sẽ đau, nhưng là chỉ cần không động vào, nơi đó cũng không đau. Tỷ tỷ nói nữ hài tử đều như vậy, nàng nói ta đây là muốn lớn lên!" Nói xong muốn đứng lên, "Sâu bò đi đâu à?" Một loại sâu nhỏ nàng không sợ, chỉ sợ sâu cắn nàng làm nàng khó chịu.

Tiêu Lang yên lòng, lưỡi nha đầu muốn lớn lên, hắn còn là rất vui mừng, liền kéo người về trong lòng, nhìn chăm chăm bả vai trắng như tuyết, tay vuốt ve eo nhỏ nàng, từ từ dời xuống: "Có lẽ là chạy đến trong quần, cời ra tìm một chút." Không biết phía dưới có thay đổi gì.

Tiêu Lang mới vừa nằm ở trên người nàng, Thư Lan đã cảm thấy giữa hai chân hơi khác thường, hiện tại vừa nghĩ, thật chẳng lẽ là sâu bò đi vào rồi hả? Vội vàng đưa tay cời quần, Tiêu Lang thấy nàng bất tiện, tốt bụng thả người trở về trên đất, còn giúp nàng lôi quần xuống, "Ngươi nằm, ca ca giúp ngươi tìm."

Kết quả vừa ngẩng đầu, chỉ thấy trong quần lót nàng trắng như tuyết có phiến máu nhử mắt.

Tiêu Lang như bị sét đánh, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, run rẩy rút đi quần lót của nàng, cúi đầu nhìn nàng: "A Lan, tại sao nơi này. Có đau hay không?"

Thư Lan nghi ngờ ngẩng đầu: "Ngươi nói ở đây à? Tìm được sâu rồi sao?"

Đau cũng không cảm giác được?

Ngực Tiêu Lăng căng lên buồn bực, thật nhanh mặc quần áo tử tế thay Thư Lan, cõng nàng chạy về, bá phụ y thuật tốt như vậy, nhất định có thể chữa khỏi cho lưỡi nha đầu!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nước mắt của sói.

Editor: aq_scents

Thư Lan không biết vì sao Tiêu Lang đột nhiên muốn nàng mặc quần áo tử tế, lại còn nổi giận công nàng chạy về, nhưng hắn vội vã chạy gấp trong rừng như vậy, đường núi gập ghềnh, mới đầu còn chưa cảm thấy gì, từ từ nàng liền khó chịu, giống như lác lư càng lợi hại, nàng càng khó chịu, một loại khó chịu không diễn tả được, không phải như bị kim châm vào tay đau nhói, mà càng giống như là. Hành hạ liên miên.

Nàng thật chịu không nổi nữa, ôm chặt cổ hắn: “Lang ca ca, đừng chạy nữa, ta khó chịu.” Mồ hôi trên mặt chảy xuống.

Âm thanh cực kỳ yếu đuối, Tiêu Lang nghe lòng như thắt lại.

“A Lan đừng sợ, ta sẽ dẫn ngươi về nhà, bảo bà phụ cho ngươi uống thuốc, uống thuốc xong sẽ hết đau thôi.” Hắn không dám chạy, vững vàng đi nhanh.

Nhưng Thư Lan vẫn khó chịu, nàng chống hai tay vào bả vai hắn, muốn từ trên người hắn nhảy xuống.

Tiêu Lang vội khom lưng, tận lực nhẹ nhàng buông nàng xuống, quay người lại, chỉ thấy nàng ôm bụng ngồi xổm trên đất, sắc mặt tái nhợt, trên trán mồ hôi lớn như hạt đậu chảy xuống, tóc trên trán cũng bị làm ướt, dính trên da thịt trắng mịn, bất lực cùng tiều tụy. Đây là lần đầu tiên Tiêu Lang thấy bộ dáng nàng đáng thương như thế, trước kia dù nàng khóc lớn tiếng đến đâu hay lợi hại hơn nữa, hắn đều chưa từng đau lòng mãnh liệt như thế này.

“A Lan, ngươi đau ở đâu?” Hắn cố gắng trấn định đứng trước người nàng, đỡ bả vai nàng hỏi.

Thư Lan bên cạnh hơi sức cũng không có, bụng đau gay gắt, như thể có vật gì ở đó khuấy động, nàng từ từ ngồi xuống đất, thuận thể muốn nàng xuống, hi vọng nằm sẽ thoải mái hơn một chút, căn bản không có ý định trả lời câu hỏi của Tiêu Lang, nước mắt lại không ngừng chảy ra.

Tiêu Lang vội vàng ôm lấy nàng, trong giọng nói mang theo run rẩy không che giấu được: “Có phải là đau bụng không?”

Thư Lan gật đầu, “Lang ca ca, ta muốn nằm, bộ dáng như này thật khó chịu.”

“Đừng nằm, chúng ta mau về nhà, về nhà uống thuốc sẽ hết khó chịu!” Trong lòng Tiêu Lang vô cùng hoảng loạn, trong đầu thoáng qua cảnh kiếp trước bị thương mà chết, bọn họ không lúc nào không phải co rúc trên đất, không một tiếng vang chết trong yên lặng, hắn không muốn để nha đầu lười nằm xuống, hắn sợ.

Thư Lan kéo tay hắn định ôm nàng dậy, cau mày năn nỉ: “Trước để ta nằm một lát, lát nữa rồi về nhà nha?” Nàng thật sự không muốn động.

Tiêu Lang lập tức cởi áo ngoài xuống trải trên mặt đất, nằm xuống cùng nàng, để nàng tựa vào vai hắn, cúi đầu nhìn mặt nàng: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

“Ừ.” Thư Lan nhẹ nhàng lên tiếng, ở trên bả vai hắn, tìm vị trí thoải mái nhất, tay phải ấn thật chặt bụng, vẫn còn rất đau, nhưng dễ chịu hơn một chút so với lúc ngồi.

Tiêu Lang thấy nàng vẫn ôm bụng, không khỏi đưa tay tới, “Chỗ này đau phải không?” Không dám dùng sức, chỉ đặt lên tay của nàng, cố gắng gạt đi mồ hôi cùng lạnh lẽo trên tay nàng. Trước kia, hắn thích mùa hè cảm giác trên người nàng mát rượi, nhưng bây giờ lại sợ cái loại mát mẻ ấy, sợ nàng thức dậy mà không nóng.

Tay của hắn vừa lớn lại vừa ấm, Thư Lan kim lòng không được xoay tay cầm trở lại, sau đó đặt trên bụng mình, cảm giác ấm áp cách lớp áo mỏng truyền tới da thịt, giống như luồng gió mát đầu xuân, xua tan cái đau không thể hình dung này. Nàng ngẩng đầu cười, “Lang ca ca, tay của ngươi thật ấm, ta thoải mái hơn rồi.”

Tiêu Lang chống cằm lên tóc mềm trên đỉnh đầu nàng, không dám nhìn ánh mắt nàng, cúi đầu nói: “Vậy thì tốt, vậy ta sẽ che giúp ngươi, nếu khó chịu, ngươi nói với ta một tiếng.” Hắn từ không biết nên làm gì, có thể làm gì, ôm nàng dậy sẽ làm nàng khó chịu, nhưng nằm như vậy, lại lo lắng thương thể của nàng tăng thêm. Nếu không phải nàng đã cảm thấy dễ chịu hơn một chút, hắn sợ mình sẽ điên mất.

Thư Lan nhẹ nhàng dạ một tiếng, núp trong ngực hắn, bởi vì có bàn tay ấm áp của hắn, trận đau đớn kia như thủy triều tàn đi, nàng đột nhiên có cảm giác mệt mỏi, lắng nghe nhịp tim hắn dồn dập, từ từ ngủ thiếp đi.

Nàng không nói lời nào, hắn cũng không nói chuyện. Hắn không biết nàng đã ngủ, nàng không biết trong lòng hắn chịu đựng dày vò như thế nào.

Gió của núi rừng từ từ thổi qua, phát động chéo quần nàng, rơi trên người thiếu niên. Hai người cứ như vậy lẳng lặng nằm, một người vùi trong ngực một người khác, giống như hai con thú nhỏ co rúc ở cùng nhau, an ủi lẫn nhau.

Không biết đã trải qua bao lâu, cánh tay bị nàng gối lên mơ hồ tê dại, lúc này Tiêu Lang mới chú ý tới Thư Lan quá mức an tĩnh, trong lòng hơi hơi hộp một chút, nhẹ nhàng đem nàng đặt dưới đất, tái mặt ngồi dậy, cúi người xem nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đã khôi phục đỏ thắm, hơi thở nhàn nhạt phả trên mặt hắn, có chút nhột.

Tiêu Lang thở phào nhẹ nhõm, ngủ ngon như vậy, ít nhất trong thời gian ngắn hẳn không đáng ngại.

Nhưng khi hắn bay qua thân thể nàng, thấy rõ một vết máu dài trên váy nàng, lập tức gọi nàng dậy, không dám để cho nàng ngủ tiếp, “A Lan, dậy, dậy! Chúng ta về nhà!”

Thư Lan đang ngủ say, bị hắn lay tỉnh rất không vui, bĩu môi nói: “Để cho ta ngủ thêm một lát.”

Tiêu Lang mới không dám để cho nàng ngủ, ấn bụng của nàng: “Còn đau không?”

Thư Lan lắc đầu.

Tiêu Lang bày ra tư thế muốn cưỡng nàng: “Phía dưới nguoi chảy máu, chúng ta mau về nhà, lát nữa nếu nguoi lại không thoải mái, ngàn vạn lần phải nói cho ta biết!”

Nàng chảy máu?

Thư Lan không tin, cúi đầu bởi quần mình, kết quả thật thấy một mảnh đỏ thẫm, bị dọa sợ tới cuồng quýt úp sấp trên lưng Tiêu Lang: “Lang ca ca, sao ta lại chảy máu? Nhiều như vậy, có phải sắp chết không?” Vừa nói vừa rơi nước mắt, nước mắt trong suốt theo khuôn mặt trượt xuống, rơi trên cổ Tiêu Lang.

Thân hình Tiêu Lang dừng lại, ôm thật chặt chân của nàng, bước nhanh trở về: “Sẽ không, cha nguoi nhất định chữa khỏi cho nguoi!”

Tần thị đang giặt quần áo trong sân, nghe thấy bên ngoài có tiếng chạy bộ, tò mò ngẩng đầu, chỉ thấy Tiêu Lang công nữ nhi vội vã chạy vào, nàng như cơn mây, cái khuê nữ lười này, không phải là ăn vạ bắt Tiêu Lang công nàng trở về đây chứ?

“Bá mẫu, hôm nay bá phụ đi thôn nào a? A Lan bị thương, con đi tìm ông ấy trở lại!” Bước chân Tiêu Lang không ngừng chạy vào trong nhà, vừa chạy vừa thở nói.

Tần thị sợ hết hồn, hoảng hốt đứng lên, “A Lan làm sao vậy? Chỗ nào.” Lời còn chưa dứt, liếc thấy vết máu phía sau quần áo nữ nhi, nhất thời ngây tại chỗ, tiểu khuê nữ lười của nàng, tới Quỳ Thủy sao? (Quỳ Thủy chắc như kiểu kinh nguyệt ý à)

Đang suy nghĩ, Tiêu Lang lại chạy ra, đầu đầy mồ hôi nhìn nàng: “Bá mẫu, rốt cuộc bá phụ đi đâu? A Lan chảy rất nhiều.”

Thằng tiểu tử ngốc này!

Tần thị vội vàng cắt đứt lời của hắn, cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, A Lan không sao đâu, nhìn con gấp gấp kìa, bá mẫu đi xem một chút là được, không cần tìm bá phụ con.” Vỗ vỗ bờ vai hắn, xoay người vào phòng.

Tiêu Lang đột nhiên có loại cảm giác rất kỳ quái, nha đầu lười bị như vậy, sao bá mẫu còn có thể cười được? Nàng không thấy vết máu trên váy của nha đầu lười sao?

Nhưng vào lúc này, bên trong nhà truyền đến tiếng nói chuyện thật nhỏ, âm thanh của nha đầu lười sợ hãi, còn Tần thị lại có ý nhỏ giọng.

“Nương, con sắp chết phải không?” Thư Lan không nhúc nhích nằm trên giường gạch, thấp thỏm nhìn mẫu thân đi vào nhà.

Tần thị ngồi xuống bên người nàng, ánh mắt nhu hòa nhìn nàng: “Nha đầu ngốc, cái gì mà sống với chết, con là sắp trưởng thành thành đại cô nương!”

Thư Lan nhất thời trợn to hai mắt: “A? Nhưng mà phía dưới chảy rất nhiều máu, thắm đỏ cả quần!” Ngực phồng lên là bởi vì sắp trưởng thành, chảy máu cũng là vì sắp trưởng thành, thật kỳ quái.”

Tần thị đưa tay lên miệng “Xuy!” một tiếng, âm thanh trở nên rất nhỏ: “Đàn, nữ hài tử đều như vậy, lần này của con là lần đầu tiên, về sau mỗi tháng cũng sẽ chảy máu mấy ngày, haiz, tỷ tỷ của con mười ba tuổi mới tới, không ngờ cái người này nhanh thế!” Nói xong, không nhịn được cái mũi nhỏ của Thư Lan, cũng chiều cười nói: “Tiểu ngu dân, khuê nữ ngốc của ta cũng sắp trưởng thành rồi!”

“Đau! Nương nguoi lại bóp mũi con!” Thư Lan bất mãn chu miệng lên, nghiêng đầu né tránh tay mẫu thân.

Tiểu bộ dáng đáng yêu như vậy, khiến Tần thị không nhịn được, hôn nàng một cái: “Được rồi, được rồi, không nắm. A Lan, con nhớ nhé, cái đó không gọi là máu, gọi là Quỳ Thủy, về sau lúc tới Quỳ Thủy, không được uống nước lạnh, không được đi chân đất, không được phơi bụng ra ngủ, mùa đông phải mặc ấm, cũng đừng chạy nhảy loạn xạ, nếu không bụng sẽ đau!”

Thư Lan mở trừng hai mắt: “A, hóa ra là như vậy, mới vừa này lúc con đau bụng, là Lang Ca Ca giúp con che bụng, con mới không đau nữa. Hắc hắc, nương nguoi không biết đâu, Lang Ca Ca bị dọa sợ rồi, khẳng định là hắn cũng cho là con sắp chết, một mạch công con chạy trở về.” Nghĩ đến gò má Tiêu Lang nghiêm túc căng thẳng, nàng liền cảm thấy chơi thật vui, cái tên kia rất ít khi bị dọa sợ.

Tần thị nghĩ đến bộ dáng nóng nảy của Tiêu Lang, không khỏi cười nói: “Hai người các con đều là đứa nhỏ ngốc, chỉ là, A Lan con nhớ, bây giờ con là cô nương trưởng thành, về sau cho dù đau bụng, cũng không thể khiến A Lang giúp con che, biết không?”

Thư Lan rất là khó hiểu, “Tại sao ạ? Tay của hấn vừa to vừa ấm, đặt trên bụng con rất thoải mái.” Nàng mới vừa còn nghĩ, về sau nếu lại đau bụng, sẽ tìm Tiêu Lang giúp nữa.

Tần thị nghe, không có suy nghĩ nhiều, A Lang luôn đối đãi với nữ nhi như muối muối, nếu nữ nhi nói đau bụng, hấn lại không biết chuyện nữ nhân, nhất định sẽ giúp nàng xoa bụng, đổi thành Thư Triền hiểu chuyện, cũng chỉ có thể làm được như vậy, liền điểm cái trán của Thư Lan nói: “Bởi vì con là đại cô nương, về sau phải học cách chăm sóc mình, A Lang là ca ca của con, nam nữ khác nhau, có một số việc không tiện giúp con!”

Thư Lan đang muốn hỏi nam nữ khác nhau là như thế nào, Tiêu Lang lại đột nhiên vén rèm cửa lên đi vào, bộ mặt lo âu nhìn hai người: “Bá mẫu, A Lan thật không có chuyện gì sao? Mới vừa còn nằm trên đất nói đau bụng, dọa con sợ.”

Cũng nữ nhi một đường chạy trở về, ngựa không ngừng vó câu muốn đi tìm trượng phu, Tần thị biết Tiêu Lang bị dọa sợ thật, nhưng loại chuyện này nàng không tiện giải thích rõ cho hấn, không thể làm gì khác hơn là qua loa tắc trách nói: “Không có việc gì không có việc gì, con không cần lo lắng, nhanh đi rửa mặt đi, nhìn con đầu đầy mồ hôi!” Nàng cũng phải chuẩn bị vài bông cho nữ nhi đem theo.

Tất cả trong mắt Tiêu Lang đều là nghi ngờ, nhưng hấn vẫn gạt đầu, lại xoa xoa đầu Thư Lan, lúc này mới ra khỏi phòng.

Lấy nước rửa mặt, nước mát hắt lên mặt, một loại dễ chịu không nói thành lời.

Hấn không ngừng động tác nâng nước hắt lên mặt, lên mồ hôi trên trán, lên chất lỏng mặn chất roi trên khóe mắt không sao giải thích được, buồn cười, cười không nổi, muốn khóc, không có lí do.

A Lan, có phải hay không kiếp trước vì ta muốn ăn ngươi, cho nên kiếp này mới bị ngươi ăn sạch sành sanh sao?

Không nở nhìn ngươi cau mày, không nở nhìn ngươi roi nước mắt.

Nhưng nếu làm lại một lần nữa, ta vẫn sẽ đánh về phía ngươi, cùng ngươi đồng quy vu tận, cùng ngươi bắt đầu trọng sinh, nhưng ta sẽ đối tốt với ngươi từ nhỏ, không tiếp tục để ngươi chịu uất ức dù chỉ là một chút.

Tác giả có lời muốn nói: với chúng ta, đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đối với sói con không biết gì, thì chuyện này lại liên quan đến sống chết.

“A Lan, có phải hay không kiếp trước vì ta muốn ăn ngươi, cho nên kiếp này mới bị ngươi ăn sạch sành sanh sao?” Những lời này, vốn muốn làm lời kết, nhưng ta lại nghĩ ra một cái thích hợp hơn, đến lúc đó mọi người xem đi, hắc hắc

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Con sói nhỏ hàng rào

Editor: M.Nyoko

Ngày kế trời vừa sáng, Tần thị rời giường sớm một chút, tỉ mỉ quét sạch trong viện ngoài viện một lần, nghênh đón nữ nhi nữ tể lại mặt, sau đó mới chuẩn bị điểm tâm.

Tiêu Lang cùng Thư Triền đều tỉnh dậy, thừa dịp Thư Triền đi nhà vệ sinh, Tiêu Lang len lén chạy vào trong phòng, thấy Thư Lan còn ngủ, cúi người đến trên mép giường đất, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của nàng, nhẹ giọng nói: "A Lan, , hôm nay Uyển tỷ trở lại!"

Lông mi Thư Lan thật dài gạt gạt, từ từ mở mắt, nhìn Tiêu Lang gần ngay trước mắt, có chút không xác định hỏi "Có thật không?"

"Thật, một lát bọn họ đến, " Tiêu Lang hôn một cái ở trên trán nàng, lấy một lọn tóc tinh tế của nàng đẩy đến sau vai, nhỏ giọng hỏi: "Bụng còn đau không?"

Thư Lan nháy mắt suy nghĩ một chút, giống như đang cảm thụ bụng rốt cuộc có đau hay không, sau đó cười ngồi dậy: "Không đau, ngày hôm qua sau khi trở lại liền hết đau."

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của Thư Triền, Tiêu Lang thật nhanh dặn dò: "Vậy ngươi nhớ, chuyện của hai ta không cho phép cùng người khác nói, chính là Uyển tỷ cũng không được, ngươi phải nói rồi, nàng sẽ rất hứng thú, được rồi, nhanh lên một chút đi, ta đi ra ngoài rồi !" Bước nhanh chóng trở về phòng mình.

Lúc Thư Triển tiến vào, chỉ thấy Tiêu Lang đang gấp chăn trên giường gạch.

Hắn đi thẳng tới trước cửa phòng, kêu: "A Lan, dậy rồi chưa?"

"Không đâu, không đâu!" Còn chưa có nghe được âm thanh của muội muội, Quyển Quyển hơi khàn khàn tiếng kêu ngược lại truyền ra, kèm theo đập cánh tiếng vang.

Động tác Tiêu Lang dừng lại, con chim xấu xí đáng chết kia, nếu không phải là lười nha đầu coi nó như bảo bối, hẳn đã sớm nhổ lông đốt ăn thịt nó!

Thư Triển nhú nhú mày, Quyển Quyển đó là ý gì?

Đang suy nghĩ, liền nghe được âm thanh mang giày xuống đất, ngay sau đó Thư Lan liền vuốt mắt đi ra, hướng hắn nói: "Ca, hôm nay tỷ ta trở lại chứ?"

Thư Triển sờ sờ đầu của nàng: "Đúng vậy, nhanh đi rửa mặt đi, mẹ cũng nấu cơm xong!"

Thư Lan "Ừ" một tiếng, thẳng đi múc nước rửa mặt.

Sau khi ăn xong cũng không lâu lắm, bên ngoài liền vang lên tiếng vỗ ngựa tách tách, người một nhà nhất thời ngừng lại công việc trong tay, cùng nhau đi ra ngoài đón.

Trình Khanh Nhiễm dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, xoay người đi đỡ Thư Uyển. Thư Uyển nhìn tay hắn thon dài trắng nõn, chợt nhớ tới lần đó hắn đứng là vờ tay muốn kéo nàng lên xe, lại nghĩ đến mấy ngày nay không biết bị tay hắn trêu chọc qua bao nhiêu lần, mặt liền nóng lên, cúi thấp đầu không dám nhìn hắn.

Trình Khanh Nhiễm không biết vì sao tiểu nương tử đỏ mặt, lại thích bộ dạng nàng xấu hổ, nụ cười dịu dàng tràn lên khóe miệng.

Bộ dạng hai người ấm áp tốt đẹp, hoàn toàn rơi vào trong mắt người Thư gia. Tần thị cười cong mắt, Thư Mậu Đình khẽ gật đầu, Thư Triển khẽ hừ nhẹ một tiếng, Thư Lan là hấp ta hấp tấp chạy tới, trong miệng luôn miệng kêu "Tỷ", thẳng tắp nhào vào trong ngực Thư Uyển, đầu dán bụng Thư Uyển: "Tỷ, người trở lại rồi, ta rất nhớ người nha!"

Thư Uyển ôm muội muội, đôi mắt không tự chủ được ửng hồng: "Tỷ cũng muốn A Lan, tốt lắm, cùng tỷ đi vào trong nhà nói chuyện đi, đứng ở ngoài cửa khóc nhè, người khác sẽ châm biếm chúng ta!"

Thư Lan liền vòng quanh thật chặt cánh tay tỷ, cơ hồ là dựa vào nàng đi.

Trình Khanh Nhiễm hành lễ nhạc phụ nhạc mẫu, cười muốn đi sờ đầu Thư Lan: "A Lan còn không có gọi tỷ phu!"

Thư Lan bản năng tránh thoát tay của hắn, ngửa đầu nhìn Thư Uyển, tỷ tỷ cũng đã nói, không cho tỷ phụ đụng nàng.

Thư Uyển hiển nhiên hiểu muội muội đang suy nghĩ gì, nhìn trên mặt Trình Khanh Nhiễm nghi ngờ, nàng có chút dở khóc dở cười, nhưng không nói gì, chuyện này, nàng tuyệt sẽ không nói cho hắn biết, dù sao vốn chính là hành vi hắn không ngay thẳng, bị chút dạy dỗ cũng tốt, sau này nhìn hắn còn dám tùy tiện mang đứa bé về nhà hay không!

Nam nhân có nam nhân nói, nữ nhân có đề tài nữ nhân, sau khi gặp nhau ngắn ngủi, Tần thị liền lôi kéo hai nữ nhi đi phòng Thư Lan, thật ra thì nàng chỉ muốn cùng Thư Uyển nói một chút lời riêng, cố tình Thư Lan nhất định đi theo, không thể làm gì khác hơn là chonàng tới, nàng cũng nghe không hiểu.

Nhà chính chỉ còn sót bốn người.

Thư Mậu Đình tự nhiên sẽ không cùng con rể hỏi thăm cuộc sống tân hôn nương tử chồng son, đề tài rất nhanh sẽ chuyển tới Thư Triển.

Trình Khanh Nhiễm trước liền hướng Thư Mậu Đình tiết lộ, muốn lợi dụng quan hệ của hắn tìm một vị danh sư thay Thư Triển, nhưng Thư Mậu Đình tự có hắn suy nghĩ, nếu con rể từ Kinh Thành phồn hoa tránh trời xa sang trấn nhỏ, hiển nhiên là chán ghét quan trường phức tạp, cần gì bởi vì chuyện của con mình phiền toái hắn đây? Liền lắc đầu không tán thành.

Thư Triển cũng không muốn chiếm tiện nghi Trình Khanh Nhiễm, trải qua một lần thi phú, hắn đối với mình vẫn còn có chút lòng tin, chỉ cần ra sức học hành hai năm, lần sau còn có cơ hội, khi đó hắn cũng mới mười bảy tuổi mà thôi, người ta 20-30 tuổi cũng không sợ, một thi lại, hắn cần gì phải gấp gáp? Trong nhà vốn là kém rất nhiều so Trình gia, hắn không muốn bởi vì chuyện của chính mình khiến tỷ tỷ ở trước mặt Trình Khanh Nhiễm thấp hơn một đầu.

Tiêu Lang ngồi một bên lắng lắng nghe, chợt nói: "Bá phụ, ngài một mực khuyên ta bá Tuần Mục vi sư, cũng là bởi vì hắn nói lời kia sao? Cái gì 'Học Văn vào Hàn Lâm, học võ Phong Tường hầu', sẽ không phải là hắn tự thổi chứ?"

Trình Khanh Nhiễm lập tức tròn to hai mắt, chăm chú nhìn Tiêu Lang: "Người nói Tuần Mục là người nào? Chẳng lẽ hắn nói muốn thu người làm đệ tử?"

Có lẽ thiên hạ rất nhiều người gọi Tuần Mục, có dám khoác lác vô sỉ nói ra lời nói kia, sợ rằng hắn biết chỉ có lão gia hỏa kia đi? Huống chi nơi này là cố hương của hắn, mình đều là mộ danh tới, hắn hỏi hương quy ẩn cũng là bình thường. Trình Khanh Nhiễm tức giận tới mức cắn răng, tốt, năm đó nói gì muốn Văn Du Tử Hải, thật ra thì đều là gạt người, mình ở trên trấn cũng coi là danh chấn nhất phương, hắn cũng không tin lão gia không biết hắn đang ở

nơi này, bình thường giả không biết thì cũng thôi đi, mình thành thân hẳn đều không lộ mặt, thật là đủ vô tình!

Thư Mậu Đình lúc này mới nhớ tới thân phận Trình Khanh Nhiễm, một là Thái Phó, một là con của Thượng Thư, nói không chừng Trình Khanh Nhiễm thật đúng là biết Tuần Mục, vội che giấu đối với Tiêu Lang nói: "Ta là nhìn hẳn cả người hơi thờ thư hương, nghiên cứu học vấn nho nhã, hẳn còn nói có chức quan trong quân doanh, loại chuyện như vậy không dám làm giả, liền muốn đề cho người cùng hẳn học, tóm lại chúng ta sẽ không lộ!" Lại hỏi Trình Khanh Nhiễm: "Chẳng lẽ người biết Tuần Mục này?"

Trình Khanh Nhiễm giật nhẹ khóe miệng, hẳn là thư đồng hoàng thượng, Tuần Mục là Thái Phó dạy hoàng thượng, lại nói cũng là ân sư hẳn thụ nghiệp, hẳn có thể không biết sao? Năm đó bị hẳn đánh không ít!

"Có lẽ là trùng tên trùng họ, ngài biết hẳn ở nơi đó sao? Ta còn là tự mình đi bái phỏng một chút đi, nếu thật là người quen, việc học hai người bọn họ liền có chỗ dựa!"

Lão gia hỏa xuất thân hai bảng Tiến Sĩ, sau lại bỏ văn theo võ, luy kế công trận, tiên hoàng đặc biệt phong hẳn Phiếu Kỵ tướng quân, lại thêm Thái Phó, thái tử thụ nghiệp. Tân hoàng lên ngôi hậu, lão gia hỏa tự mình lấy lý do không khỏe ở trong phủ tướng quân bảo dưỡng, sau lại lên tiếng chào hỏi cùng hoàng thượng, Từ Quan "Vân Du Tứ Hải" đi.

Ở trong lòng Thư Mậu Đình cười khổ một cái, Tuần Mục là thân phận gì, coi như hẳn quyết định thu Tiêu Lang làm đệ tử thì hẳn đều không có hy vọng xa vời Tuần Mục sẽ nguyện ý dạy Thư Triền, nhưng bây giờ hẳn nếu giả bộ hồ đồ, không thể làm gì khác hơn là tiếp lời nói: "Người nọ chưa báo cho ta, chỉ nói A Lang biết đi nơi nào tìm hẳn." Thuận tiện đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Trình Khanh Nhiễm nhìn ánh mắt Tiêu Lang chứa thâm ý, tiểu tử này, quả nhiên có tạo hóa, lại bị lão gia hỏa nhìn trúng! Lão gia hỏa mặc dù từ quan, uy vọng hẳn ở triều đình, thật muốn bồi dưỡng Tiêu Lang, tự mình mang người đi trong quân một vòng, là có thể khiến Tiêu Lang được rèn luyện, tương lai thăng quan tiến chức tuyệt không phải việc khó.

Tiêu Lang mới lười phải biết Tuần Mục có lai lịch gì, hẳn chỉ bằng thái độ Thư Mậu Đình đoán được đối phương có phải là chân tài thực học, nếu như thế, sớm một chút để Thư Triền bái ông ta làm thầy đi, như vậy Thư Triền liền được ở lại lâu dài tại trấn trên rồi.

Bốn người cùng mẹ con Tần thị chào hỏi, cùng nhau đón xe tiến về phía trấn.

Tuần Mục đang ngồi ở sau quầy đọc sách, cửa đột nhiên tối sầm lại, hẳn tùy ý ngẩng đầu nhìn lại, đột thấy rõ nam tử tuấn tú vượt lên đầu, hẳn khẽ nheo mắt, tiểu tử này, thật đã tìm tới cửa! Chỉ là, kể từ khi nghe nói Trình Khanh Nhiễm cưới nữ nhi Thư Mậu Đình, là hẳn biết, sớm muộn cũng có một ngày Trình Khanh Nhiễm sẽ phát hiện hẳn, liền cười nói: "Người đã đến rồi, hôm nay hình như là ngày nương tử của người lại mặt chứ?"

Cái lão gia hỏa này!

Trình Khanh Nhiễm bước nhanh đến phía trước, không che giấu chút nào mình tức giận: "Nếu ngài biết ta thành thân, vì sao không đi nói tiếng hi cho ta?" Nếu như có ân sư tại chỗ, đầu gối hẳn và Thư Uyển có một trường bối có thể cúi đầu một cái, đã không tới nỗi hướng về phía bài vị hành lễ.

Tuần Mục vuốt râu mà cười: "Cần gì những thứ tục lễ kia đây? Không có ta, người cũng không phải là cưới được thật vui mừng?" Để sách xuống, đứng dậy đi ra, hướng ngoài cửa nhìn: "Không phải một mình người tới chứ?"

Trình Khanh Nhiễm buồn bã nhìn tới trước hẳn, thấy lão già chỉ biết cười, liền đi ra ngoài kêu ba người chờ tại phía ngoài vào, quay đầu hướng Tuần Mục nói: "Ta xem những ngày sau này lão ngài rất thanh nhàn, liền thay ta chỉ điểm một chút tiểu cửu tử đi, hẳn mười ba tuổi liền trúng phải tú tài, không kém so với người năm đó!"

Tuần Mục nghiêm túc nhìn Thư Triền một chút, gật đầu một cái, ngay sau đó nhìn về phía Tiêu Lang: "Người nguyện ý bái ta làm thầy sao?"

Tiêu Lang không trả lời, ngược lại chỉ vào Thư Triền hỏi "Người đồng ý chỉ điểm việc học hẳn rồi hả?"

Tuần Mục cũng không bị lừa, ha ha cười nói: "Người phải nguyện ý bái ta làm thầy, ta liền dạy hai các người!" Cũng không có nói Tiêu Lang không muốn, hẳn sẽ như thế nào, nhưng ba người cũng biết ý tứ của hẳn.

Thư Triền ở trên xe đã biết thân phận của Tuần Mục rồi, lúc này thấy đến chân nhân, trong lòng khó tránh khỏi có chút khấn trương, hãy nhìn hai người như vậy không hề hẳn ở trong mắt, thiếu niên kiêu ngạo để cho hẳn mở miệng đối với hai người nói: "Ngài thu đệ tử của ngài, A Lang người bái Lão sư, có quan hệ gì với ta? Ta chưa nói muốn gì cả."

"Câm miệng!" Thư Mậu Đình cùng Tiêu Lang trăm miệng một lời cắt đứt hẳn, người trước là sợ nhĩ tử bỏ lỡ cơ hội khó được, người sau là sợ kế hoạch rút rào bị hở.

Thư Triền sững sờ, ngay sau đó gò má trắng nõn nổi lên xấu hổ đỏ ửng, phát tay áo chạy ra ngoài.

Thư Mậu Đình vội vàng hướng Tuần Mục chịu tội, thấy Tuần Mục cũng không có vẻ không ưa, mới đuổi theo, cái mao đầu tiểu tử này, uống hẳn học sách nhiều năm như vậy, làm thế nào còn là xúc động như vậy!

Tiêu Lang nhìn nam nhân áo xám tro mỉm cười vuốt râu, biết hẳn không phải dễ gạt gẫm, liền nói: "Vậy thì tốt, ta liền bái ngài làm thầy rồi, ngày mai ta cùng Thư Triền cùng đi nghe ngài giảng bài, có được hay không?"

Tuần Mục gật đầu, rất hài lòng Tiêu Lang thức thời, trịnh trọng hỏi hắn: "Người là muốn học văn còn là học võ?" Hắn cảm thấy đứa nhỏ này thích hợp đi võ quan một đường, dĩ nhiên, Tiêu Lang nếu là muốn học văn, cũng có thể làm ra thành tựu một phen, văn võ, thật ra thì chức vị cao người, rất nhiều chuyện đều là tương thông.

Tiêu Lang không chút nghĩ ngợi nói: "Học Văn, ta muốn thi Trạng Nguyên!"

Tuần Mục nở nụ cười ha ha, "Người thật ra có chí khí!" Tiếp đó, cẩn thận hỏi tình huống học thức Tiêu Lang bây giờ, sau nửa canh giờ, mới đưa mắt nhìn Trình Khanh Nhiễm cùng Tiêu Lang rời đi.

Ngày thứ hai, Tiêu Lang cùng nhắm mắt đi cùng Thư Triền hướng Tuần Mục làm lễ bái sư, chính thức bắt đầu nghe học.

Ngày thứ ba, Tiêu Lang không cần thận "Nhiễm phong hàn", trở về Thư gia đường bệnh đi.

Tuần Mục giận đến râu ria cũng vênh lên, rõ ràng Tiêu Lang chính là không muốn học a!

Nhưng hắn không phải mao đầu bé rồi, không làm được cái loại chuyện lật lọng, đành phải lấy đầy tức giận vẩy đến trên người Thư Triền, hết sức nghiêm khắc, cố tình tính tình Thư Triền là một không thua, Tuần Mục càng coi thường hắn trách cứ hắn, hắn liền cố gắng gấp bội khiến Tuần Mục không lời nào để nói, mấy ngày chung đụng xuống, Tuần Mục ngược lại thật thương thức đệ tử bướng bỉnh này.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưỡi Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Bò lên chăn

Tỷ tỷ lập gia đình, Tiêu Lang lại cùng ca ca lên trần học, trong nhà chỉ còn lại một mình nàng, đột nhiên Thư Lan cảm thấy rất vắng vẻ, khi bọn họ còn ở nhà, nàng ghét bọn họ quấy rầy nàng ngủ, bây giờ thì không có ai trêu chọc nàng nữa, nàng lại không ngủ được.

Đêm đó nàng không ngủ được lăn qua lộn lại, ôm gối đầu chạy tới đông phòng, khe khẽ đẩy cửa, cửa bị chốt bên trong, vừa định gọi mẫu thân, lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kiểm chế than nhẹ, đó là âm thanh của mẫu thân.

Nàng chợt nhớ lại khi còn bé, lúc ấy mẫu thân còn ôm nàng ngủ, thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh lại, sẽ nhìn thấy phụ thân nằm trên người mẫu thân, hai người đều rất. Đáng vẻ rất hưng phấn, mà khi nàng phát ra động tĩnh thì phụ thân sẽ hốt hoảng chạy về chăn của mình, trong mơ mơ màng màng, nàng nghe thấy tiếng cười bất đắc dĩ của cha nương.

Mặc dù không biết rõ ràng họ đang làm gì, Thư Lan lại hiểu, lúc này cha nương hẳn hi vọng không bị người khác quấy nhiễu, liền cúi đầu trở về phòng mình, lăn lộn trên giường gạch, không biết ngủ lúc nào.

Hôm sau trời vừa sáng, trong mơ mơ màng màng, nàng nghe tiếng nương trách cứ.

Tần thị đứng ở cửa phòng, chỉ tiếc rên sát không thành thép nhìn chằm chằm Tiêu Lang: "Tại sao con lại không hiểu chuyện như vậy? Đây chính là Thái phó đại nhân trước đây, có ông ấy dạy, chỉ cần con học tốt, tương lai nhất định sẽ hơn người, cũng là đem tới vinh quang cho cha nương con! Lúc trước con không muốn học thì thôi không nói, nhưng nếu đã bái sư, vì sao lại len lén chạy về? Con bảo ông ấy sẽ nghĩ như thế nào? Con làm như thế là con nít sao? Không cần nói gì nữa, nhanh đi về nhận lỗi!"

Thư Mậu Đình cũng chân thành khuyên nhủ: "A Lang, không phải bá phụ bá mẫu bắt con đi học, nhưng thói đời là như vậy, chỉ có đi học mới có thể có được công danh, mới có thể làm quan, mới có thể khiến người ta để mắt đến. Bây giờ con mới mười một tuổi, không học sách, chẳng lẽ định lãng phí cả ngày ở nhà sao? Vẫn là nghe lời bá phụ đi, trở về xin lỗi bá phụ con, yên tâm đi học đi! Nếu con ngại, bá phụ đi cùng con!"

Tiêu Lang cúi đầu, nhìn mũi chân mình nói: "Bá phụ bá mẫu, thật sự con học không vào, mọi người để con xem sách thuốc còn được, để con học cái gì mà nhân nghĩa đạo đức, chẳng thà đánh con hai cái, con thật sự nhức đầu! Ngày hôm qua con đồng ý bái sư, là hy vọng nhị ca có thể đi theo ông ta học cho giỏi, nhị ca thông minh như vậy, lại chăm học, không nên ở nhà không có ai chỉ dạy."

Sắc mặt vợ chồng Tần thị càng biến đổi, nếu như không có Tiêu Lang, dựa vào thể diện của con rể, cũng chưa chắc nhị tử đã bái sư thành công, nhìn lại đáng vẻ cúi đầu ủ rũ của Tiêu Lang, nhất thời không đành lòng trách cứ, dù sao trừ chuyện đi học, Tiêu Lang vẫn luôn rất hiểu chuyện, rất ít khi khiến họ lo lắng.

Thư Mậu Đình ôm tia hi vọng cuối cùng khuyên nhủ: "Con đã không muốn đi học, vậy cũng có thể học võ mà, lão nhân gia ông ấy đã từng đánh giặc."

"Bá phụ, con không muốn đi đánh giặc, con sợ con không về được." Tiêu Lang buồn buồn cắt đứt lời của ông.

Tần thị lập tức biến sắc, nàng luôn mong Tiêu Lang sống tốt, nếu ai bắt hấn ra chiến trường, nàng là người đầu tiên phản đối, vội vàng kéo Tiêu Lang đến bên cạnh, mắt nhìn chăm chăm Trương phu, ngoài miệng đau lòng nói: “Không đi, ai cũng đừng nghĩ bắt con tới cái nơi đó đổi mạng lấy công danh! Con đã không muốn, vậy ngoan ngoãn đợi trong nhà đi, con cũng không phải không có tiền, tương lai mua mười mấy mẫu ruộng tốt, an an nhàn nhàn làm địa chủ lão gia, chúng ta không màng đại phú đại quý!”

Tiêu Lang ngượng ngùng nhìn Thư Mậu Đình một cái, cười nói: “Vẫn là bá mẫu đối xử tốt nhất với con!”

Thư Mậu Đình thấy thế từ dễ dàng bị Tiêu Lang thuyết phục, thở dài thật sâu: “Tùy con vậy, ta cũng không quản được con!” Xoay người đi vào trong nhà, tự nhủ: “Ta phải lên trấn ngay bây giờ, A Lang lạnh chanh lâu tàu chạy về, nói gì đi nữa thì ta cũng phải đi tới nói một tiếng.”

Tiêu Lang không cần phải lên trấn học!

Thư Lan nghe thật vui mừng, như vậy thì lại có người đi chơi với nàng.

Tần thị phải chuẩn bị điểm tâm, Tiêu Lang trở về phòng mình, nhìn cánh cửa trước mặt, nghĩ đến buổi tối có thể ôm nha đầu lười đi ngủ, liền hận trời không thể tối ngay lập tức.

Đáng tiếc thường ngóng trông thời gian nhanh trôi qua, kết quả lại cố tình ngược lại.

Thật vất vả chịu đựng rốt cuộc trời cũng đã tối, Tiêu Lang chạy ra sông vui vui về về tắm rửa sạch sẽ, lúc này mới lên giường, trầm ngâm nghe ngóng động tĩnh đông phòng. Đợi nghe được âm thanh Tần thị cài chốt cửa đông phòng, hấn lại kiên nhẫn đợi thêm một lát, xác định bọn họ sẽ không trở ra, mới nhẹ chân nhẹ tay xuống đất, rón rén tới trước cửa phòng, nhẹ nhàng đẩy.

Cửa gỗ phát ra tiếng vang nhẹ, đúng như hấn mong muốn mở ra, Tiêu Lang nhếch môi cười, vì hấn biết, nha đầu lười tuyệt đối không ngờ có người vào phòng.

Trong bóng tối truyền đến âm thanh Quyển Quyển vỗ cánh, nụ cười trên mặt Tiêu Lang bỗng cứng đờ, nếu con chim ngu ngốc này dám phá hỏng chuyện của hấn, hấn tuyệt đối sẽ đưa nó vào hồ lửa!

Có lẽ cảm nhận được mùi sát khí của hấn, Quyển Quyển chuyển ý, lại lần nữa rúc vào trong cánh, an tĩnh ngủ.

Tiêu Lang lạnh lùng liếc Quyển Quyển một cái, nhẹ nhàng cời giày, nằm xuống cạnh Thư Lan, cánh tay chống nửa người nhìn nàng.

Chớp mắt đã cuối tháng năm, cửa sổ mở rộng, gió mùa hè mát mẻ thổi tới, phát động một lọn tóc bên tai nàng rơi xuống. Tiêu Lang vén lên lọn tóc không đúng đắn trên mặt Thư Lan đi, kim lông không được hôn lên, nhẹ nhàng gọi: “A Lan, đây.”

Không biết gọi mấy tiếng, rốt cuộc Thư Lan mới mở mắt, nhờ ánh trăng mờ lung bên ngoài, thấy mơ hồ hình dáng Tiêu Lang, nghi ngờ hỏi: “Lang ca, sao ngươi lại chạy đến đây?” Bởi vì vừa tỉnh ngủ, âm thanh của nàng nhẹ nhàng.

Tiêu Lang ôm nàng vào trong ngực, chạm vào tay là da thịt mát mẻ quen thuộc, không khỏi vừa vuốt ve cổ tay nàng, vừa nhỏ giọng nói: “Bởi vì ta sợ ngươi một mình không ngủ được, về sau ta đều ôm ngươi ngủ có được không?”

trên người hấn có mùi nước suối mát rượi, Thư Lan cảm thấy rất dễ ngủ, liền dụi dụi trong lòng hấn, dựa vào vai hấn nói: “Được, chỉ là không cho ngươi quá nhiều ta ngủ!”

Tiêu Lang hôn xuống miệng nàng nhỏ nhắn mềm mềm, lúc lui ra cảm thấy chưa đủ, lại lần nữa hôn lên, ngậm mút, cho đến khi hô hấp hai người rối loạn, mới ôm chặt nàng, “A Lan, ngày hôm qua ta không ở nhà, ngươi có nhớ ta không?”

Tại Thư Lan dán trên lồng ngực hấn, lắng nghe nhịp tim của hấn, cảm thụ lồng ngực rung động khi hấn nói chuyện, cảm thấy rất thú vị, liền không để ý hấn nói cái gì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cọ sát trên ngực, Tiêu Lang biết Thư Lan lại nổi lên hứng thú đùa nghịch, liền áp người xuống dưới thân, nâng cằm của nàng, hỏi lần nữa: “Ngày hôm qua có nhớ ta không?”

Thư Lan chớp chớp mắt, “Nhớ chứ, các người đều không ở nhà, không có ai chơi với ta.”

Tiêu Lang lại hỏi: “Vậy ngươi có muốn mỗi ngày đều chơi với ta không?”

Thư Lan “Ừ” một tiếng, “Muốn!”

Tỷ tỷ biết dỗ nàng, nhưng tỷ tỷ phần lớn thời gian đều là chăm sóc nàng, giúp nàng mặc quần áo giúp nàng tết tóc, dạy nàng biết chữ dạy nàng thêu hoa, đều không phải những thứ nàng thích nhất, Lại thêm ca ca thỉnh thoảng trêu chọc nàng, cù nàng giựt tóc nàng, ngược lại một năm qua Tiêu Lang là hợp ý nàng nhất, cổng nàng hái quả hạnh, dẫn nàng đi bắt cá, hơn nữa hấn còn thường hôn nàng, cái loại cảm giác thoải mái đó không giống như khi tỷ tỷ hoặc mẫu thân hôn nàng, rất mới lạ.

Không chút nghĩ ngợi trả lời lấy lòng Tiêu Lang, ánh mắt hấn nhìn nàng trong bóng đêm càng lộ vẻ động lòng người, dự hoặc nàng: “A Lan, sau này lớn lên ngươi gả cho ta đi, như vậy hai ta có thể ngày ngày ở cùng một chỗ, nếu ngươi gả cho ta. . .cái gì ta cũng theo ngươi. . .ngươi nói ngủ liền ngủ, ngươi nói chơi liền chơi.”

Bây giờ Thư Lan đã rất rõ ràng lập gia đình là như thế nào, nàng lắc đầu cự tuyệt: “Ta không muốn lập gia đình, lập gia đình phải tới nhà người khác ở, ta muốn ở cùng với cha nương cơ.”

Tiêu Lang bắt đầu nói: “Chờ người trưởng thành, nương người nhất định sẽ gả người đi, giống như Uyển tỷ, mười sáu tuổi nhất định phải lập gia đình. Người cũng phải gả cho người khác, khẳng định không thể ngày ngày về nhà, nhưng người gả cho ta... nhà ta ở bên cạnh nhà người, người ngày ngày đều có thể nhìn thấy bá phụ bá mẫu.”

“Nhưng phòng ốc nhà người đã bị lửa đốt rồi mà!” Thư Lan có chút không tin lời hắn nói.

“Đốt rồi thì làm lại cái khác!” Tiêu Lang hôn lên khóe mắt nàng, ghé vào bên tai nàng nói: “Chờ người trưởng thành, ta sẽ làm lại ba gian phòng mới, sau đó cưới người, có được không?”

Hơi thở hắn phả lên tai nàng, vừa tê dại vừa nóng, Thư Lan nghiêng đầu trốn, buồn bực hỏi: “Hiện tại ta sắp trưởng thành, nhưng ta vẫn chưa muốn gả cho người, ta cũng phải chờ tới mười sáu tuổi mới kết hôn!” Mặc dù Tiêu Lang nói nghe rất hay, nhưng dù sao cũng không phải là ở cùng một nhà với cha nương, cho nên Thư Lan không muốn.

Mười sáu tuổi à? Tiêu Lang suy nghĩ một chút, cảm thấy không có vấn đề, dù sao nha đầu lười đang ở bên cạnh, hiện tại còn có thể ngày ngày ôm nàng ngủ, trừ việc phải lên lên lút lút không có biện pháp bên ngoài, so với gả cho hắn không khác lắm, liền nói: “Được, mười sáu tuổi thì mười sáu tuổi, nhưng người chỉ có thể gả cho ta, nhớ chưa? Nếu bá mẫu hỏi người có muốn lập gia đình không, người phải nói là người muốn gả cho ta, nhớ chưa?”

Hắn muốn cưới là một chuyện, nàng muốn gả lại là chuyện khác, căn bản nha đầu lười không biết ý tứ chân chính của việc lập gia đình là gì, hắn muốn nói cho nàng biết sớm một chút, để nàng nhớ chỉ có thể gả cho hắn, tránh cho tương lai xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu muốn cùng nàng qua một đời, hắn sẽ phải chắc chắn không được có sai sót.

“Ừ, ta nhớ kỹ rồi, vậy người có thể đi xuống chưa? Người thật là nặng, ép ta sắp không thở nổi.” Thư Lan đẩy lồng ngực của hắn, uất ức nói.

Tiêu Lang vội lật người ngã sang một bên, định để nha đầu lười nằm trên người hắn, lại nghĩ đến bây giờ thân thể nàng không tiện, liền bỏ đi ý niệm, vỗ bả vai nàng nói: “Vậy chúng ta quyết định, về sau ngày ngày ta tới đây ôm người ngủ, người không được nói cho người khác biết, nhớ chưa?”

Những lời này Thư Lan nghe chán rồi, mặc kệ là hắn hôn nàng, ôm nàng hay làm cái gì khác, cuối cùng luôn cộng thêm câu này, liền nổi giận nói: “Nhớ rồi nhớ rồi, không cần người nói ta cũng nhớ rõ rồi!” Chợt rời cánh tay hắn, lăn qua một bên ngủ.

Không sao hiểu nổi cái tính nóng nảy này, Tiêu Lang khó hiểu đuổi theo: “Người tức giận cái gì chứ?”

Thư Lan nghe hắn không ngừng hỏi tới, vừa quay đầu lại, đúng lúc chạm mặt hắn, liền xoay người ôm cổ hắn, học bộ dáng của hắn, dùng miệng chặn lại cái miệng của hắn, để cho người nói để cho người nói, đem miệng người chặn lại, xem người nói làm thế nào nói!

Tiêu Lang sớm đã ngây người, mặc cho Thư Lan vụng về liếm lấy môi hắn, rốt cuộc nàng thử thăm dò dùng lưỡi cạy ra hàm răng của hắn thì hắn chợt ôm chặt nàng, ngậm cái lưỡi trơn mềm của nàng, bừa bãi nhâm nhi thưởng thức.

Đêm còn dài như vậy, còn nhiều đêm như thế, dù hiện tại chỉ có thể gần gũi nàng, hắn cũng thỏa mãn rồi. Chỉ cần nàng có lòng tin ở hắn, trái tim của hắn cũng sẽ kiên định.

Tác giả có lời muốn nói: nhìn cái tiêu đề chắc chắn là hiểu nhầm đi!

Khụ khụ, chớp mắt đã thứ sáu rồi, ta cần thận suy nghĩ một chút, lại bấm ngón tay tính toán, cảm thấy chủ nhật trước vừa được mười ba tuổi có chút không chân thật!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Hôn môi gián tiếp

Hai mươi bốn tháng tám, cuối thu, đại biểu huynh Tàn Phong của Thư Lan muốn thành thân rồi. Thật ra thì ba năm trước Tàn Phong ngay đã đính hôn, sau lại bởi vì đàn gái giữ đạo hiếu làm trễ nãi, mới trì hoãn tới hôm nay.

Tàn thị cùng Thư Mậu Đình cũng đổi lại áo mới, chuẩn bị tốt lễ phẩm, bảo đảm không có quên cái gì, mang theo Thư Lan ra cửa, trước khi đi, Tàn thị lại không nhịn được quay đầu lại khuyên nhủ: “A Lang, người cũng đi cùng ta chứ?”

Tiêu Lang lắc đầu một cái: "Ta trông nhà cũng được, bá mẩu đi đi!"

Đứa nhỏ này, cũng không sợ người lạ, chỉ đơn thuần không thích náo nhiệt, cũng không biết khuyên hấn lần thứ mấy rồi. Thấy Tiêu Lang quyết tâm không muốn đi, Tần thị dặn dò hấn mấy câu, liền lôi kéo Thư Lan đi ra ngoài. Thư Lan vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Tiêu Lang, rất hâm mộ hấn có thể ở nhà, nàng cũng không muốn đi, nếu như không phải mẫu thân nói tỷ tỷ cũng sẽ đi, nhất định nàng phải nương nhờ trong nhà.

Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, Tiêu Lang trở về nhà đổi thân xiêm áo vải thô, khóa chặt cửa, sai bước đi về hướng sau núi.

"A Lang, ngươi phải đi lên núi sao?" lúc hấn đang đi tới con đường lên núi kia thì một bóng người chợt đứng lên từ bờ sông, xa xa hô hướng hấn.

Tiêu Lang không cần nhìn cũng biết người nọ là ai, bước chân cũng không có dừng lại, vẫn như cũ đi về phía trước.

Thúy Hà vội vàng buông quần áo dơ trong tay, nâng váy chạy tới, ngăn ở trước mặt Tiêu Lang: "A Lang, ngươi còn quá nhỏ, đừng đi săn thú trong núi!" Lời nói này có chút chưa đủ lo lắng, dù sao Tiêu Lang đã cao hơn so với nàng.

Tiêu Lang không hiểu tại sao nữ nhân này muốn quản khi gió chuyện hấn, cau mày nói: "Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm!" Muốn đi vòng qua.

Thúy Hà một tay kéo lấy tay áo của hấn, trong giọng nói mang theo nước nớc: "A Lang làm sao ngươi có thể nói như vậy? Ta là đường tỷ ngươi, làm sao lại không quản được rồi hả? Ta cũng không phải là vì tốt cho ngươi sao? Ta hiểu rõ, ngươi còn ghi hận của cha mẹ ta lòng dạ ác độc vô tình, mà ta chưa từng làm chuyện thật có lỗi với ngươi! Nghe lời tỷ nói, đi về nhà đi!"

Tiêu Lang không nói gì, hơi dùng lực một chút, liền bỏ rơi cánh tay của nàng, cũng không quay đầu lại.

Tốt bụng bị coi thành lòng lang dạ thú, Thúy Hà ủy khuất cắn cắn môi, lặng lẽ nhìn bóng lưng Tiêu Lang đi xa, nàng cũng không muốn cảm mặt nóng dán đất lạnh, nhưng tình cảnh nàng bây giờ thật sự không tốt.

Năm ngoái Triệu Đại Lang không hiểu tại sao bị dũa cầu cắn chết, nàng vốn tưởng rằng không còn có đường ra khác, cũng chuẩn bị gả đến rừng núi, hai tháng quý thủy liên tục chưa có tới, còn thường thường có dấu hiệu nôn mửa, nàng liền len lén đi xem Lang trung, ngoài ý muốn biết được mình có thai hơn hai tháng. Chỉ lát nữa là phải đến ngày nam nhân kia đưa sinh lễ, Thúy Hà định tìm được nhà Lý Chính, khóc lấy tư tình nàng cùng Triệu Đại Lang nói ra ngoài.

Trong tay Thúy Hà có đồ Triệu Đại Lang cho nàng, Lý Chính lại biết con trai của chính mình là đức hạnh gì, cũng không hoài nghi lời nói Thúy Hà, hơn nữa nhi tử còn chưa có thành thân đã đi ngay, hấn vẫn hồi hận không có sớm buộc hấn cưới vợ, tốt xấu cũng có thể lưu lại huyết mạch. Hôm nay biết được Thúy Hà có con trai máu mủ, hấn mừng rỡ như điên, đêm đó phải đi Tiêu gia thương lượng hôn sự, muốn cho Thúy Hà gả cho Triệu Đại Lang thủ tiết.

Nữ nhi cũng mang thai đứa bé Triệu gia, Trương thị cùng Tiêu Thủ Vận còn có thể có biện pháp gì? Vì thể diện, cũng vì Lý Chính ra điều kiện phong phú, liền cười ha ha đáp ứng. Sau ban đầu đã gia đình kia tới đưa sinh lễ, biết được Tiêu gia muốn thoái hôn, tức giận dị thường, nói lên hoặc là Tiêu gia bồi hấn sinh lễ gấp ba, hoặc là sẽ để cho Liên Hoa thay tỷ tỷ gả đi. Trương thị tự nhiên luyến tiếc dung mạo xinh đẹp tiểu nữ nhi, lại không tỵ bỏ tiền, liền đi đại náo trong nhà Lý Chính, Lý Chính bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là bồi một nửa lễ.

Bởi vì chuyện này, tư tình Thúy Hà cùng Triệu Đại Lang coi như là truyền ra, Tiêu Thủ Vận tuyên bố nói không có nữ nhi táng tận lương tâm như vậy, Lý Chính cũng luôn miệng nói là nàng quyến rũ Triệu Đại Lang, đối với nàng hết sức không tốt. Thật may là bụng nàng coi như hăng hái, trong tháng hai sinh một nhi tử mập mạp, Lý Chính thấy Triệu đại lang có người nối nghiệp, thái độ đối với nàng tốt hơn một chút, nhưng cũng coi nàng như nha hoàn sai bảo, việc gì nặng dơ bản đều giao cho nàng. Thúy Hà nghĩ tới, nhi tử còn nhỏ, không thể trông cậy vào hấn cho nàng chỗ dựa, người nhà mẹ đẻ đoạn tuyệt quan hệ cùng với nàng, liền muốn quan hệ hữu hảo cùng Tiêu Lang, tương lai vợ chồng Lý Chính đi, hoặc là xảy ra đại sự gì, Tiêu Lang người đường đệ này cũng coi là núi dựa của nàng rồi.

Nàng cũng không phải là si tâm vọng tưởng, lôi kéo Tiêu Lang, nếu nàng không có khi dễ hấn, không để cho hấn ghi hận, như vậy, trái tim đều làm bằng thịt, chỉ cần nàng đối với Tiêu Lang tốt, chân tâm thật ý mới tốt, một ngày nào đó Tiêu Lang sẽ đổi cái nhìn đối với nàng. Cho nên, nhìn bóng dáng Tiêu Lang của biến mất ở rừng cây, Thúy Hà cũng không phải rất như đưa đám, sắp xếp tâm tình một chút, trở về tiếp tục giặt quần áo.

*

Lại nói Tần gia, trường tôn đón dâu, đó cũng không phải là một loại náo nhiệt. Lão phu nhân cùng hai con dâu người nhà mẹ đẻ, bạn hữu làm ăn với Tần gia, còn có hàng xóm giao hảo, khách tới nói ít cũng có trăm người, vài chục bàn tiệc mừng to chiếm được đầy viện, dọc theo nội viện cũng ngồi đầy nữ khách.

Xem xong tân nương từ rồi, Tần thị thừa dịp chưa khai tiệc, lôi kéo Thư Uyển đến một bên nói chuyện, Thư Lan tự nhiên theo sát họ.

Ánh mắt Tần thị sáng quắc quan sát bụng Thư Uyển, nhỏ giọng nói: "Mới vừa ta xem đáng về ngươi mạnh khỏe cũng muốn ói mấy lần, có phải có hay không?"

Thư Uyển đỏ mặt cúi đầu, "Phải, nhưng nguyệt tín mới vừa muộn một tháng, ta muốn xem một chút, đợi được tin chính xác sẽ nói cho các ngươi biết, tránh cho vui mừng vô ích."

Tần thị lập tức cười đến không khép miệng được, luôn miệng nắc nhe nha đầu ngốc: "Đều như vậy, nhất định là mang bầu, ngươi còn lo lắng vớ vẩn

cái gì? Đúng rồi, hần biết không?"

Thư Uyên lắc đầu một cái: "Ta có ý gạt hần đấy."

"Không được, khi khách giải tán, nương đi đến nhà của người, thuận tiện xin Lang trung tới xem một chút, tại sao chuyện như vậy có thể gạt hần? vợ chồng son các người tuổi quá trẻ, cái gì cũng không hiểu, ngộ nhờ hần không biết tiết chế làm thế nào? Người nha đầu ngốc, thiết thời ta vẫn còn coi người là hiểu chuyện rồi, thế nào ngu như vậy!"

"Nương!" Thư Uyên xấu hổ kêu lên, "A Lan vẫn còn ở bên cạnh, người nói bóng gió cái gì! Hơn nữa, thân thể ta ta còn không biết sao, làm sao sẽ cho hần dính vào? Chỉ người cả ngày chăm lo mù quáng!"

Trong lòng Tần thị vui mừng, cũng không phản bác, lời kéo tay của nữ nhi nói chuyện không ngừng.

Thư Lan ở bên cạnh nghe được như rơi vào trong sương mù, kéo tay tỷ, tò mò hỏi nói: "Tỷ, người có cái gì à?"

Nhìn vẻ muội muội ngây thơ, Thư Uyên không có ý tứ nói, Tần thị liền nói: "Ngu ngốc, tỷ người có thai rồi, sang năm người sẽ là tiểu di, cả ngày còn cái gì cũng không hiểu, đến lúc đó nhóc cháu ngoại cũng cười người!"

Thư Lan có hai mẹ, biểu huynh đều gọi Tần thị là cô, cho nên đối với "Di" này nàng không có khái niệm, ánh mắt kia liền ngơ ngác, ngược lại càng thêm nghi ngờ.

Tần thị không nhịn được chỉ chỉ mũi: "Thật là ngây ngô, nhớ, trong bụng tỷ người có tiểu hài nhi rồi, tương lai hần sinh ra, người chính là di hần, hần chính là tiểu cháu ngoại người, người cũng không thể giống như bây giờ mơ mơ màng màng, tương lai người phải thay tỷ người chăm sóc hần !" Nữ nhi mang thai, nàng dĩ nhiên hy vọng thai đầu chính là một đứa con trai.

Thư Lan tròn to hai mắt, không thể tin nhìn bụng tỷ: "Tiểu hài nhi ở nơi nào à? bụng tỷ chứa đủ sao?"

Tần thị cùng Thư Uyên bật cười.

Khai tiệc, bởi vì Thư Lan ăn bánh ngọt, bụng không đói, ngồi nhìn tiểu hài nhi cùng bàn, hò hét ầm ĩ, nàng nhìn một lát, cuối cùng thật sự nhịn không được rồi, lặng lẽ vọt đến hậu hoa viên, địa phương an tĩnh nhất Tần gia. Tiểu nha hoàn \ vội vàng rửa chén đĩa mang thức ăn lên, lại muốn ứng phó tình trạng, cũng không có công phu nhìn nàng. Tần thị chú ý chăm sóc Thư Uyên, cũng không có phát hiện tiểu nữ nhi chạy trốn.

Lần trước tới Tần gia, còn là trong chánh nguyệt, khi đó hậu viện hoàn toàn hoang vắng, hiện tại cây anh đào còn xanh, dây nho bên trên cũng còn treo mấy xâu quả nho. Thư Lan vén rèm cửa lên, liền trực tiếp đi tới hướng dây nho.

"A Lan!"

Đột nhiên truyền đến tiếng vang kêu dọa nàng nhảy một cái, Thư Lan nghiêng đầu về phía tây vừa nhìn, chỉ thấy một bé trai mặc lam bào cổ tròn ngồi ở đầu tường, mắt to mày rậm, bộ mặt tươi cười mà hướng nàng ngoác, ý bảo nàng đi qua.

"Người là ai nha, làm sao người biết tên của ta?" Nàng bị quả hồng trong ngực hần hấp dẫn, đứng ở chân tường, ngửa đầu nhìn hần.

Nghe được nghi vấn của nàng, nhìn mắt, nàng mờ mịt, tay Chu Nguyên Bảo đang cầm quả hồng buông lỏng, hồng liền rớt xuống, đập xuống đất, phát ra một tiếng vang.

Một loại khổ sở ập vào lòng, Chu Nguyên Bảo bỗng chốc nhảy xuống tường, nhìn chăm chăm vào Thư Lan: "A Lan, ta là Chu Nguyên Bảo a, trước kia người gọi ta là Nguyên Bảo ca, thật người không biết ta sao? Ta bị cha ta cột lên cây, người nhảy qua tới cởi dây thay ta, còn đưa bánh đậu xanh ta ăn, người quên sao? Còn có Quyển Quyển, là ta dạy người trêu chọc Quyển Quyển nói chuyện, người đều quên sao?"

Hần nghĩ đến nàng, biết hôm nay nàng nhất định sẽ đến, biết nàng nhất định sẽ len lén chạy tới hậu viện, cho nên vẫn ngồi ở đầu tường đợi nàng, vì cùng nàng hảo hảo trò chuyện, còn muốn hỏi nàng có nhớ hay không mình, lại không có ngờ tới nàng căn bản không nhớ hần!

Theo Chu Nguyên Bảo càng nói càng kích động, trong đầu Thư Lan từ từ hiện ra một bóng dáng tròn cuồn cuộn, mặc dù bộ dáng không nhớ rõ, nàng lại biết người nọ rõ ràng có cầm đôi, mặc dù người trước mặt này cũng mắt to mày rậm, nhưng, nhìn hần gầy hơn so với ca ca mập một chút, căn bản cũng không có cầm đôi a!

"Người thật sự là Nguyên Bảo ca? Nguyên Bảo ca rất béo" Nàng nhỏ giọng hỏi lên.

Trái tim Chu Nguyên Bảo lại vui mừng, thì ra là nàng chỉ là bởi vì mình gầy mới không có nhận ra hần!

Hần lập tức liệt mở miệng, quay đầu lại nhặt lên quả hồng, móc khăn ra xoa xoa, cười đưa cho Thư Lan, vừa giải thích: "Ta thật sự chính là Nguyên Bảo ca, người nhớ năm ngoái ta cởi lụa đi tìm người không phải? trời mưa to, ta dính, về nhà liền sinh một trận bệnh nặng, cũng không có thể đi được hội chùa tìm người, vẫn sợ người tức giận đấy. Sau đó chính ta nằm tại trên giường hơn nửa tháng, chờ ta có thể xuống đất, người liền gầy. Chỉ là, gầy tốt vô cùng, hiện tại ta dễ dàng là có thể leo lên tường, không tin người xem"

Nhét quả hồng vào trong tay Thư Lan, quay đầu lại leo lên tường, đập hai cái liền nhảy lên, rất là há hê nhìn Thư Lan: "Nhìn thấy chứ?"

Thư Lan gật đầu một cái, nhìn nụ cười thiếu niên há hê, nàng chợt nhớ, có một lần Chu Nguyên Bảo mang nàng đi xem hàng thịt nhà hắn, hắn đúng là há hê như vậy chỉ vào hàng thịt, nói tương lai hắn sẽ đứng ở nơi đó bán thịt.

"Nguyên Bảo ca!" Nàng hướng hắn cười ngọt ngào, ném quả hồng cho hắn, hai ba lần cũng bỏ lên, cùng hắn sóng vai ngồi chung một chỗ.

Chu Nguyên Bảo tâm tình thật tốt, chỉ cần nàng nhớ hắn, hắn liền biết đủ, lần nữa đem quả hồng giao cho nàng: "Cho ngươi ăn, đây là quả hồng cha ta từ trong huyện thành mang về, đặc biệt ngọt, muốn 50 văn một cân, ta cố ý cấp ngươi giữ lại một quả!"

Thư Lan vẫn là lần đầu tiên thấy quả hồng lớn như vậy, đều là hồng hồng, tựa như khuyển tai Hồng Mã Nào tỷ tỷ mang trên tai xinh đẹp. Nàng ôm quả hồng cắn một cái, không giống quả hồng bình thường giòn như vậy mà nhiều nước, mà là một loại xốp cát ngọt, ăn rất là ngon.

"Nguyên Bảo ca thật tốt!" Nàng vừa ăn, vừa nói lầm bầm.

Chu Nguyên Bảo không có lên tiếng, nghiêng đầu quan sát Thư Lan.

Nàng mặc cái áo màu thiên tử, quần đỏ phía dưới thêu hoa hải đường, hiện tại bởi vì nàng ngồi, dưới làn váy liền lộ ra một đôi giày thêu màu hồng, nhẹ nhàng lác lác. Hắn nhìn chằm chằm cặp chân nhỏ kia một lát, ánh mắt từ từ dời bên trên, toàn tâm toàn ý khẽ xẹt qua trước ngực nàng, rơi vào quả hồng trắng mịn nàng đang cầm trên tay nhỏ bé, đúng lúc nàng lại cắn một cái, bị nước trái cây thấm nhuần cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi mới, chỉ liếc mắt một cái, hắn lại cảm thấy có chút khát nước, hốt hoảng cúi đầu, không dám nhìn nữa. Chuyển ý nghĩ đến một lát nàng phải trở về nhà rồi, lần gặp mặt sau không biết là thời điểm gì, liền lại lặng lẽ liếc mắt nhìn.

Thư Lan nhận thấy được hắn nhìn lên, suy nghĩ một chút, đưa quả hồng đã gặm gần một nửa cho hắn: "Nguyên Bảo ca, ngươi cũng ăn đi?"

Chu Nguyên Bảo lập tức đỏ mặt lên, vội vàng giải thích: "Đây là cố ý cấp ngươi lưu, ta đã ăn đủ rồi!" Nàng nên không phải hiểu lầm miệng hắn tham đi!

"Mà ta đã ăn no!" Thư Lan cau mày nói, quả hồng lớn như vậy, nói gì nàng cũng là ăn không hết.

Hoá ra là như vậy, Chu Nguyên Bảo có chút dở khóc dở cười, nếu là nàng còn ăn được, chỉ sợ cũng sẽ không để cho cho hắn chứ? Hắn thực sự muốn quá nhiều.

Thật ra thì hắn không thích đồ ăn người khác ăn một nửa, có thể nhìn cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn của Thư Lan, hắn không khỏi đứng dậy, nhận lấy quả hồng, lại nhìn nàng một cái, cẩn thận từng li từng tí ở địa phương nàng mới vừa cắn qua cắn một cái. Rõ ràng cùng một dạng với quả hồng khác, thế nhưng hắn lại cảm thấy, cái này là hắn ăn ngon nhất rồi.

Lúc này đến phiên Thư Lan quan sát Chu Nguyên Bảo.

Người trong nhà cũng sanh trắng, cho nên Thư Lan thích người trắng nõn hơn, tựa như Trình Khanh Nhiễm, tựa như Chu Nguyên Bảo, Tiêu Lang đó là bởi vì ngày ngày xem một chút, đối lại người xa lạ, nàng nhất định sẽ cảm thấy đối phương vừa đen vừa xấu. Trước kia Chu Nguyên Bảo mập, nàng ấn tượng sâu nhất chính là cảm đôi của hắn cùng cổ bụng tròn, không thể nào để ý ngũ quan hắn. Hiện tại hắn gầy, nàng không tự chủ được liền phát hiện, lông mày của hắn vừa đen vừa rậm, mắt rất lớn hắc bạch phân minh, lông mi thật dài rủ thấp, mặt trắng nõn khẽ ửng hồng, thấy thế nào đều nhìn rất tốt.

Thư Lan là nhìn trực diện, Chu Nguyên Bảo nghĩ làm bộ như không để ý đến cũng không được. Không biết vì sao, bị nàng không chớp mắt nhìn chằm chằm, hắn đột nhiên cảm thấy thật ngại quá, tùy tiện ăn hai cái, cắn địa phương Thư Lan ăn rồi một lần, liền ném quả hồng tới trong viện nhà mình, mở miệng che giấu hắn lúng túng: "A Lan, ta mười bốn tuổi rồi, tháng trước có người hỏi cha ta có muốn cho ta cưới vợ hay không!"

"A, mười bốn tuổi mà có thể cưới vợ à?" Thư Lan kỳ quái nói, nàng vẫn cho là mười sáu tuổi mới có thể thành thân đấy.

Trên mặt Chu Nguyên Bảo đỏ ửng một lát trở thành nhạt, một lát lại sâu hơn, nhỏ giọng nói: "Dĩ nhiên có thể á..., có vài gia đình mười ba tuổi liền cưới vợ rồi, chỉ là bình thường đều là đặt trước hôn sự, mười bốn mười lăm tuổi nữa thành thân, xác định có vợ hay không, đàn gái có bỏ nữ nhi được hay không." Dừng một chút, ngược mắt nhìn Thư Lan, âm thanh trở nên thấp hơn: "Cha ta hỏi chủ ý ta, ta nói ta không muốn kết hôn."

"Vậy vì sao ngươi không muốn kết hôn à?" Thư Lan tò mò hỏi nói, Tiêu Lang cùng nàng lớn, cũng đã suy nghĩ muốn kết hôn với nàng, Chu Nguyên Bảo thế nào không nóng nảy đấy.

Mắt hạnh đen bóng sạch sẽ trong suốt, giống như Khê Thủy trong núi sâu, thanh thanh, không nhiễm bụi bặm.

Chống lại một đôi mắt như vậy, đột nhiên Chu Nguyên Bảo ý xấu hồ lui đi, nàng căn bản không hiểu những thứ này, hắn đại khái có thể yên lòng nói cho nàng biết: "Bởi vì ta đã có người trong lòng, ta phải chờ nàng lớn lên, đợi nàng trưởng thành, ta liền đi nhà nàng cầu hôn, lấy nàng, cố gắng kiếm tiền, chăm sóc nàng thật tốt. A Lan, ngươi biết không? Thành thân là đại sự cả đời, cho nên ta muốn lấy người mình thích, nếu không ta tình nguyện không cưới."

"Tại sao nhất định phải cưới người trong lòng đây? Lại nói ngươi vừa không có gặp qua cô nương kia, nói không chừng ngươi cũng sẽ thích nàng!" Thư Lan nghiêng đầu hỏi, nàng muốn gả cho Tiêu Lang, là bởi vì nhà Tiêu Lang cách nhà nàng gần đây, hơn nữa hắn còn nói sẽ nhường nàng, cùng thích không có quan hệ.

Người bình thường nghe lời của hắn, cũng sẽ hỏi hắn thích người nào có hay không!

Chu Nguyên Bảo thật vất vả tất cả dừng khí giải tán, hắn buồn bã nhìn tới trước Thư Lan, có chút tức giận nói: "Bởi vì ta muốn cùng nàng cùng nhau ăn

com ngủ chung, nếu là ta không thích người nọ, sẽ cảm thấy rất không thú vị rất phiền não! Còn nữa, ta nói thích không phải người trông tượng cái loại thích đó, ấy là loại một ngày không thấy sẽ nghĩ đến, chỉ muốn lập tức nhìn thấy nàng, người hiểu chưa? Một lần chỉ có thể thích một người, ta nếu thích nàng rồi, như vậy mặc kệ có cô nương tốt hơn hay không, ta đều sẽ không thích người khác. A Lan, người hiểu không?"

Thư Lan lắc đầu, nàng không hiểu, nghe thật là phức tạp, liền nói: "Vậy người thích người nào?"

Mong đợi vấn đề đột nhiên từ trong miệng nàng hỏi lên, Chu Nguyên Bảo nhất thời mặt đỏ lên, hắn không dám nhìn nữa ánh mắt của Thư Lan, nhanh chóng xoay tầm mắt, nhìn chằm chằm dây nho đối diện, ngập ngừng nói: "Ta...ta thích."

"A Lan nhất định chạy đến hậu viện, ta đi tìm một chút!" âm thanh Tần thị đột nhiên từ trong nhà truyền đến.

Thư Lan sợ hết hồn, thật nhanh nhảy xuống, hướng hắn khoát tay: "Người mau đi xuống đi, nếu để cho mẹ ta biết, nhất định phải mắng ta đấy!" Nói xong lặng lẽ chạy tới dây nho, giả bộ đang tìm bỏ đào đáng về.

Chu Nguyên Bảo lưu luyến nhìn tới trước bóng dáng của nàng, thật giống như muốn khám hình dạng của nàng ở trong đầu, cho đến tiếng bước chân càng ngày càng gần, hắn mới không cam lòng lật người nhảy xuống. Hai năm, hai năm, khi đó nàng liền 13 rồi, hắn nhất định sẽ cầu hôn đấy!

"A Lan, đi, chúng ta đi nhà tỷ tỷ của người!" Tần thị đứng ở dưới mái hiên, hướng Thư Lan kêu.

Thư Lan hướng đầu tường nhìn, nơi đó đã không có bóng dáng Chu Nguyên Bảo, nàng lặng lẽ thở phào một cái, cười chạy đến bên cạnh mẫu thân.

Biết nhạc mẫu muốn đi ngồi trong nhà một lát, Trình Khanh Nhiễm sớm một chút liền chờ tại trước xe ngựa, nhìn thấy Tần thị cùng đi ra ngoài, vội vàng ăn cần nghênh đón, vừa kéo màn xe lên, đoạt đi công việc của Ngụy Đại.

Đường đường con của Thượng Thư, thế nhưng có thể làm được loại tình trạng, có thể thấy được hắn là thật coi trọng nữ nhi, Tần thị rất vui mừng, cười nói: "Đều là người một nhà, cần gì khách khí như vậy, đi vào ngồi chung thôi."

Bên trong xe hết sức rộng rãi, Trình Khanh Nhiễm không có cự tuyệt, chân dài duỗi một cái liền nhảy đi lên. Nơi này không phải Kinh Thành, không cần dạy những hư lễ kia, người một nhà nhiệt nhiệt nháo nháo nói, ấm áp hơn bất cứ điều gì khác.

Tần thị nắm tay của nữ nhi, xem xem bụng nàng, mới hướng Trình Khanh Nhiễm nói: "thân thể A Uyển không thoải mái, một lát người cho người ta đi mời lang trung tới nhìn một cái." Trượng phu đang tiếp rượu, hơn nữa chuyện như vậy, còn là một Lang trung mời khác ôn hòa hơn chút.

Trình Khanh Nhiễm nghe rất là gấp gáp, lo âu nhìn Thư Uyển: "Buổi sáng còn tốt, thế nào đột nhiên không thoải mái? Có nặng lắm không?" Nếu không có người khác tại chỗ, hắn đã sớm dời được bên người nàng rồi.

Thư Uyển xấu hổ trừng mắt liếc hắn một cái, cúi đầu không nói lời nào.

Trình Khanh Nhiễm thấy, càng thêm gấp gáp.

"Tỷ phu, trong bụng tỷ ta có tiểu hài nhi rồi, sang năm ta liền muốn làm đi rồi!" Thư Lan xem một chút mẫu thân mỉm cười không nói, nhìn lại tỷ một chút không chớp mắt nhìn Trình Khanh Nhiễm, trong vắt mà nói.

Tần thị tức giận điểm cái trán Thư Lan một cái: "Chỉ người nhanh miệng!" Rồi hướng Trình Khanh Nhiễm nói: "Người trước đừng vui mừng, còn chuyện này phải Lang trung xem qua mới được."

Trình Khanh Nhiễm căn bản không có nghe nhạc mẫu rõ sau lại lại nói cái gì, hiện tại trong óc hắn chỉ có một ý niệm, hắn muốn làm cha!

Thật may là nhiều năm như vậy không có uống phí ngây ngô hoang cung, sững sờ ngẩn ngơ, Trình Khanh Nhiễm rất nhanh phục hồi tinh thần lại, luôn miệng lên tiếng: "Là muốn xin Lang trung, là muốn xin Lang trung." Âm thanh coi như vững vàng, nhưng khóe mắt đuôi mày hắn vui vẻ, là như thế nào cũng không che giấu được, ngay cả Thư Lan đều cảm thấy hôm nay tỷ phu ngu, chỉ biết là nhìn tỷ nàng cười.

Thời gian \ một nén hương hậu, xe ngựa vững vàng dừng ở trước cửa Trình phủ, Trình Khanh Nhiễm cẩn thận từng li từng tí đỡ Thư Uyển xuống xe, quay đầu lại phân phó Ngụy Đại: "Lập tức đi xin lang trung tốt nhất trấn trên!"

Ngụy Đại sớm liền nghe được bên trong xe, Trình phủ to như vậy rốt cuộc phải có tiểu thiếu gia rồi, so với hắn ai cũng vui mừng, vẫn còn chưa quên nhỏ nịnh bợ: "Lão gia, lang trung tốt nhất trấn trên chúng ta chính là ông thông gia rồi, ngài là muốn ta đi mời."

Tần thị nhin không được cười lên, giả vờ cá giận nói: "Được rồi, chỉ người cơ trí, nhanh đi đi!"

Ngụy Đại cười hắc hắc, hí tư tư đi.

Lang trung rất nhanh sẽ chạy tới, quả nhiên, Thư Uyển đã có bầu hai tháng.

Trình Khanh Nhiễm cười đến không khép miệng được, thưởng lang trung hai mươi lượng, phủ trên người dưới cũng đều có tiền tiêu hàng tháng gấp đôi khen thưởng.

Tần thị cẩn thận dặn dò một phen, biết được lão phu nhân an bài Lý ma ma đã từng phục vụ qua chủ tử, liền yên lòng dẫn tiểu nữ nhi đi nha. Trình Khanh

Nhiệm cố tự trấn định mà đưa họ ra phủ, quay người bỏ chạy trở về nhà, ôm Thư Uyển "A Uyển thật tốt, nhanh như vậy sẽ phải sinh con ta rồi !"

Thư Uyển bị hấn hôn không thở nổi, dùng sức đẩy hấn: "Ngươi cẩn thận một chút, chớ áp đến ta!" Thật ra thì Trình Khanh Nhiệm chỉ là ôm nàng, nhưng nàng không tùy ý hấn ban ngày cứ nhiệt tình như vậy, xấu hổ trách mắng.

Trình Khanh Nhiệm lập tức ôm người lên, đặt ngang ở trên giường, mình cũng thuận thế nằm nghiêng xuống, vừa vuốt ve bụng thê tử bằng phẳng, vừa ở bên tai nàng nói nhỏ: "Đã hai tháng, làm sao ngươi không nói cho ta biết sớm một chút chứ? Đúng rồi, nhất định ngươi đã sớm biết, cho nên gần đây đều không cho ta đụng, ta còn tưởng rằng nơi nào chọc ngươi tức giận đấy."

Lần trước ôm nàng ở dưới tàng cây đình hương muốn một lần, sau đó nàng cũng không để cho hấn đụng, thật để cho hấn hối hận thật lâu, ào não không nên nhất thời không kìm hãm được, mặc dù cũng không chỉ một lần trở về ngay tư vị lúc đó . * . . . Nghĩ đi nghĩ lại, bàn tay liền đưa vào áo Thư Uyển, chuẩn bị đặt lên một bên rất tròn, nhẹ nhàng nắn bóp.

Thư Uyển mắc cỡ đỏ bừng mặt, vuốt ve tay của hấn, sáng giọng: "Nếu biết, ngươi còn động ý xấu cái gì?"

Trình Khanh Nhiệm cầm tay của nàng, đặt ở chỗ hấn chẳng biết lúc nào trương dương lên, bắt đắc dĩ nói: "Hấn tới sớm như vậy, kế tiếp ta nên khổ. . . ."

Tác giả có lời muốn nói: tốt lắm, Trình Mỹ người cũng nén lấy đi! Ta đây chính là chủ nghĩa cấm dục người a ! !

Ừ, ngày mai 13 tuổi không thành vấn đề, sẽ không lớn lên, ta đây đều muốn chết ngộp! ! !

13 tuổi, có cô nương đã rất đầy đặn a,Ặc, ta đây đây là đang vì viết gì gì kiểm soát này.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 53.1: A Lan quá mê người

Phương Trúc là một người thông minh, vài chục năm chung đụng, nàng rất hiểu rõ Trình Khanh Nhiệm, nếu như hấn không muốn nàng, như vậy thì coi như nàng lột sạch quần áo chủ động đưa lên, hấn cũng sẽ không liếc nhìn nàng một cái, mà một khi bị hấn nhận thấy được tâm tư của mình, bằng sự yêu mến hấn đối với Thư Uyển, tuyệt đối sẽ không chút do dự đuổi nàng rời đi. Cho nên, nàng phải chờ đợi một thời cơ Mậu, chẳng những muốn một kích tất trúng, còn muốn cho tâm Trình Khanh Nhiệm áy náy, không thể không nạp nàng.

Cơ hội luôn để lại cho người có chuẩn bị .

Thời điểm Thư Uyển mang thai năm tháng, một vị khách quý tới Trình phủ, Trình Khanh Nhiệm tự mình bồi rượu, cùng người nọ đối ẩm đến đêm khuya, sau khi chờ hấn tiễn người khách rời đi, đã say không nhúc nhích.

Hậu viện đã sớm tắt đèn, cả người Trình Khanh Nhiệm mùi rượu, không muốn quấy rầy thê tử ngủ, Ngụy Đại liền nâng đỡ xộc xệch trở về thư phòng.

Từ lúc Thư Uyển tiến cửa, Phương Trúc liền từ đại nha hoàn Thính Vũ Hiến biến thành nha hoàn thư phòng, mà sau tân hôn Trình Khanh Nhiệm rất ít bước vào thư phòng, số lần hai người gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay. Lúc này nàng giúp đỡ Ngụy đại tướng đỡ Trình Khanh Nhiệm đến trên giường trong thư phòng, vừa thay Trình Khanh Nhiệm lau mặt vừa hướng Ngụy Đại nói: "Nơi này ta tới hầu hạ là tốt, ngươi ở trước mặt lão gia bận bịu cả ngày, về sớm nghỉ ngơi một chút thôi."

Phương Trúc là nữ nhi lão nhân trong phủ, Ngụy Đại không có suy nghĩ nhiều, dặn dò đôi câu liền rời đi.

Phương Trúc đưa mắt nhìn Ngụy Đại đi xa, nhìn kỹ một chút chừng, từ bên trong khép cửa lại. Đáng tiếc, bóng đêm quá sâu, nàng cũng không có nhìn thấy hai bóng dáng ẩn trong bóng đêm.

"Phu nhân, hiện tại chúng ta liền vào đi thôi?" Lý ma ma đỡ cánh tay Thư Uyển, cắn răng nghiêng lợi nói, nàng sớm đã nhìn ra nha đầu kia tâm thuật bất chánh rồi, vấn đề phòng nàng, hôm nay loại cuộc sống này, chính là cho nàng cơ hội xuống tay , cho nên sớm một chút bằm phu nhân.

Thư Uyển nhìn cửa phòng đóng chặt, thật lâu không có trả lời.

Làm nữ nhân, nàng biết một cô gái có vẻ mặt gì khi nhìn thấy nam tử ái mộ, mặc kệ Phương Trúc che giấu tốt bao nhiêu, khi Trình Khanh Nhiệm đột nhiên xông vào mi mắt của nàng, hoặc thỉnh thoảng bày tỏ quan tâm thì trong mắt nàng vui mừng đều không che giấu được, mà khi Trình Khanh Nhiệm cùng mình nói đùa thì nàng cũng sẽ bị bắt được đáy mắt Phương Trúc ghen tỵ khổ sở.

Cho nên, Lý ma ma nhắc nhở nàng tối nay Phuong Trúc có thể sẽ có hành động, nàng liền không thể tiếp tục ngủ yên, ở trong phòng tĩnh tọa hồi lâu, rốt cuộc vẫn không nhện được đi tới.

Nàng không xác định Phuong Trúc có thể quyến rũ Trình Khanh Nhiễm hay không, mà nàng lại càng không xác định, là Trình Khanh Nhiễm có thể bị Phuong Trúc quyến rũ hay không.

Màn giường, hắn nói qua, đời này chỉ có nàng một nữ nhân. Thư Uyển muốn biết, hắn nói có đúng là thật không, mặc dù hắn uống say rượu rồi.

Có lẽ, đây là một cơ hội để biết hắn là thật lòng hay không?

"Chúng ta trở về thôi." Thư Uyển nhàn nhạt nói, bóng tối che giấu vẻ phức tạp trên mặt nàng. Nếu như hắn thật lòng, dù là uống say, hắn cũng có thể cảm nhận được nữ nhân kia không phải là nàng, hắn cũng sẽ phân biệt thân hình hai người bất đồng. Nếu như hắn không phải thật lòng, như vậy, sau này vẫn còn nhiều năm, hắn lại làm nữ tử khác si mê, nàng đề phòng được một lần, chẳng lẽ nhiều lần cũng có thể bảo vệ tốt hay sao? Chuyện như vậy, chung quy vẫn là muốn xem tim của hắn.

Lý ma ma lại khuyên một lần, thấy nàng xoay người muốn đi, liền ngâm miêng.

Một bước hai bước, Thư Uyển đứng là vẫn không thể bước ra bước thứ ba, lý trí mách bảo nàng, đây là cơ hội tốt thử dò xét chồng, nhưng là, chỉ cần nghĩ đến Trình Khanh Nhiễm có thể sẽ ôm một nữ nhân khác vào trong ngực, đè ở phía dưới, đối đãi dịu dàng nàng ta giống như là đối đãi nàng, lòng của nàng liền giống bị đao cắt khó chịu, nàng chợt xoay người, một tay đỡ bụng, vừa nâng váy bước nhanh đi hướng thư phòng.

Lúc hắn tỉnh táo nàng không quản được, nhưng hiện tại hắn say bất tỉnh nhân sự, nàng nên chủ động duy trì tình cảm của hai người, nàng không thể giao tất cả trách nhiệm cho một mình hắn.

Mới vừa đi tới trước cửa, bên trong liền truyền đến một tiếng vang đột ngột, giống như có đồ vật gì đó bị đẩy ngã trên mặt đất, kèm theo nữ tử ô ô khóc thút thít.

Đột nhiên Thư Uyển không có dũng khí, nàng sợ sệt lui về sau hai bước, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Trình Khanh Nhiễm tức giận đằng đằng kéo cửa ra, liền đối diện với nàng ở dưới ánh trăng yên lặng rơi lệ.

"A Uyển, trẻ như thế, làm sao nàng đã tới?" Hắn vội vàng đi tới, đỡ cánh tay của nàng, chỉ sợ nàng không cẩn thận té xuống.

Mùi rượu nồng đậm đập vào mặt, làm tan đi lo lắng hoài nghi và sợ trong lòng nàng, Thư Uyển chui đầu vào trong ngực của hắn, buồn buồn nói: "Trước kia đều là chàng ngủ cùng ta, tối nay chàng không ở đây, ta không ngủ được."

Trái tim Trình Khanh Nhiễm như bị cái gì va vào một phát, rầm rầm nhảy không ngừng, tiểu thê tử thẹn thùng luôn luôn xấu hổ, mặc kệ hắn cố gắng thế nào, cũng không thể để cho nàng cam tâm tình nguyện nói ra nửa câu tâm tình, trùng hợp mấy lần cũng là bị hắn chơi đùa lợi hại, mới mở miệng cầu xin được tha thứ, vì cái gì cũng là để cho hắn sớm kết thúc một chút cuồng triều tình dục, tối nay, nàng thể nhưng chạy tới nói nàng nhớ hắn!

Tức giận đầy ngập nhanh chóng hóa thành vòng tay nhu tình, hắn không muốn tìm tòi nghiên cứu lời của nàng mấy phần thật mấy phần giả, ôm lấy nàng vững vàng đi tới hậu viện, thời điểm sắp quẹo qua, mới bình tĩnh phân phó Lý ma ma nói: "Phuong Trúc tuổi không nhỏ, người xem một chút có người nào thích hợp hay không, mấy ngày nay gả nàng đi."

Lý ma ma cười đến trên mặt nếp như cúc hoa.

Trở lại trong nhà, Trình Khanh Nhiễm đặt Thư Uyển lên giường, đốt đèn, thẳng đi tắm, sau khi trở lại thấy tiểu thê tử nằm đưa lưng về phía hắn, không tự chủ được bật cười, đi nhanh đến trước giường, dần lên đường cong phần lưng của nàng nằm xuống, dày đặc chặt chẽ, ghé vào bên tai nàng nói: "A Uyển, tại sao ta không ở đây nàng đi ngủ không được?"

Thư Uyển đỏ mặt tựa như mây, nhắm mắt lại không nói lời nào.

Trình Khanh Nhiễm si ngốc nhìn nàng mắc cỡ da thịt đỏ bừng, dò qua thân thể của nàng để cho nàng nằm thẳng, nóng bỏng dọc theo môi của nàng một đường xuống phía dưới cổ, thờ gấp nói: "A Uyển, ta nói rồi, đời này ta chỉ có một mình nàng, nàng phải tin tưởng ta."

Thư Uyển run rẩy mở mắt ra, đôi tay lau mặt hắn như ngọc, nhẹ giọng nói: "Tới đây."

Trình Khanh Nhiễm giống như bị mê hoặc, cẩn thận từng li từng tí chống đỡ trên người nàng, mặt hướng về phía mặt của nàng, sử dụng ánh mắt hỏi thăm.

Thư Uyển chậm rãi vòng chặc cổ của hắn, nụ cười càng phát ra hồng nộn, con mắt hạnh phúc nước mênh mông, môi đỏ mọng hé mở, muốn nói những gì, cuối cùng vẫn không có dũng khí nói ra khỏi miệng, khi hắn đưa mắt nóng bỏng mong đợi nhìn nàng hạ thẹn thùng nhắm mắt lại, cổ ngọc ngửa ra sau, dâng tặng một đôi môi đi lên, môi quân hái.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động.

Trình Khanh Nhiễm một lòng như hóa thành nước, gần như thành kính ngâm đôi môi đỏ thắm, thăm dò vào trong đó, cùng với nàng răng môi dây dưa.

Bên trong trường lửa nóng kịch liệt tăng cao, thờ hồng học , hân đem nóng rực chống đỡ mềm mại của nàng: "A Uyển, có thể không?"

Âm thanh Thư Uyển đứt quãng: "Nhưng. Có thể, nhẹ một chút. Ừ." Cũng là hân đã nhẹ nhàng đi vào.

Cạn vào cạn ra, Trình Khanh Nhiễm kiên nhẫn ần ần, nhìn nàng dưới thân thể từ từ biểu lộ ra bộ dạng xinh đẹp, nhìn mắt hạnh nàng mê ly, đầu nhẹ lay động, cho đến khi nàng không nén được kêu thành tiếng, cho đến khi nàng mồ hôi đầm đìa tóc mây dính má, hân mới mặc cho mình phun nóng rực ra.

Nháy mắt chính là xuân hàn se lạnh.

Tần thị nắm thật chặt tay của nữ nhi, vừa thay nàng lau đi mồ hôi trên trán, vừa càng không ngừng khuyến khích nhi: "Dùng sức, dùng sức, đã ló đầu, lập tức liền sinh!"

Thư Uyển cắn răng, sử xuất hơi sức toàn thân tập trung xuống phía dưới, cả người đã ướt đầm.

Trình Khanh Nhiễm ở phòng sanh phía trước đi qua lại, mỗi khi bên trong truyền đến tiếng thê tử kêu đau đớn, tim của hân đều muốn run lên, nhiều lần thiếu chút nữa chân mềm ngã xuống đất. Thư Mậu Đình cùng Thư Triền so với hân không được bao nhiêu, ba người người tới ta đi, không ngừng hoảng sợ.

Thư Lan bị bọn hân ở cửa làm hoa mắt, quay đầu nhìn lại Tiêu Lang, lại thấy sắc mặt hân trắng bệch, siết chặt hai nắm tay.

"Lang ca ca, người làm sao vậy?" Nàng đã thật lâu chưa từng thấy hân lo lắng sợ.

Tiêu Lang miễn cưỡng nở nụ cười, nói, bên trong chọt truyền đến tiếng khóc trẻ nít, "Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân, là một tiểu thiếu gia!"

Hân hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, lui về phía sau một bước tựa vào trên tường, sanh ra được là Mậu rồi, hân thật sợ Uyển tỷ cùng giống như nương hân. . . .

Một phen rửa sạch dọn dẹp, năm người cùng nhau đi vào.

Trình Khanh Nhiễm chỉ ôm nhi tử liếc mắt nhìn, liền đi vào cùng thê tử nói chuyện. Thư Mậu Đình ôm ngoại tôn tử ngồi, Thư Lan cùng Thư Triền một tả một hữu vây bên người hân, đặc biệt là Thư Lan, đầu gần như sắp muốn áp vào tr: "Cha, hân chính là tiểu cháu ngoại ta chứ? Đáng đáp xấu quá à, như con khỉ!"

Thư Triền cười trêu chọc nàng: " lúc người vừa mới sinh ra đúng là như vậy, còn không bằng cháu ngoại chúng ta đẹp mắt !"

Thư Lan không tin, nghiêng đầu hỏi Thư Mậu Đình: "Cha, lúc ta còn nhỏ thật cũng xấu xí như vậy?"

Thư Mậu Đình cười ha ha, "Cái gì xấu xí không xấu xí, lúc đứa bé ra đời đều như vậy, rất nhanh sẽ nảy nở rồi. Ừ, ngoại tôn của ta lông mày lỗ mũi cũng theo cha hân, miệng này cằm giống như tỷ người, trưởng thành nhất định đẹp mắt!"

Thư Lan nhất thời không có ý định truy cứu đẹp xấu, cúi đầu dò xét cẩn thận khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra giống ai, chu mỏ nói: "Vậy lúc nào hân sẽ nói chuyện, ta muốn nghe hân gọi di!" Nàng là đứa trẻ nhỏ nhất trong nhà, hiện tại rốt cuộc có đứa nhỏ hơn nàng được rồi.

Nhắc tới cái vấn đề này, Thư Mậu Đình không khỏi nhìn nàng một chút, nhìn lại một chút Tiêu Lang đứng ở trước người, cười nói: "Bình thường trẻ con hơn một tuổi bắt đầu nói chuyện, nhưng cũng có đặc biệt, A Lang tám tháng sẽ gọi người tới rồi, người ba tuổi mới có thể gọi mẹ, làm hại chúng ta đều cho rằng người là." Lắc đầu một cái, không đành lòng nhắc lại, năm đó hân cùng thê tử thật là lo lắng trùng trùng, chỉ sợ nữ nhi là câm, vì vậy, dù sau nữ nhi lại ra vẻ không giống đứa bé ở đây, dù là đến bây giờ nàng cũng là một bộ tâm tư của một đứa trẻ, bọn họ cũng không có quá đau đớn khổ sở, chỉ cần đứa bé kiện kiện khang khang , dần chút ngu chút cũng không tính là cái gì.

"Còn phải lại chờ một năm à?" Thư Lan rất thất vọng, nàng nghĩ hiện tại liền nghe cháu ngoại nói chuyện.

Tiêu Lang đột nhiên sờ sờ đầu của nàng, khẽ than thở: "Một năm mà thôi, rất nhanh." Hân đều đợi hơn mấy năm!

Một năm này, xác thực trôi qua rất nhanh.

Lúc đầy tháng Bảo Bảo, Trình Khanh Nhiễm đặt tên hân là gọi Trình Cẩn, mọi người liền kêu hân Cẩn Lang, sau đó Cẩn Lang chọn đồ vật đoán tương lai, ngay sau đó lại đến Thất Nguyệt, Thư Triền lên đường đi phủ thành trước một ngày.

Thư gia nên vì tiền nhi tử, Thư Uyển cùng Trình Khanh Nhiễm cũng ôm Cẩn Lang chạy tới.

Gần tới buổi trưa, Tần thị cùng Thư Uyển ở phòng bếp trong chuẩn bị thức ăn, Thư Mậu Đình, Trình Khanh Nhiễm còn có Thư Triền ngồi ở trong phòng nói chuyện, Thư Lan cùng Tiêu Lang dưới cây hạnh dụ dỗ Cẩn Lang chơi đùa.

Cẩn Lang chơi mệt rồi, nhào tới trong ngực Thư Lan: "Di, Bảo Bảo!"

Thư Lan đưa tay hân lên nói, để cho hân ngồi ở trên đùi, nắm tay hân mập mạp nhỏ bé: "Cẩn Lang có nhớ ta hay không à?"

Cần Lang đầu tựa vào trước ngực nàng, cọt xát: "Suy nghĩ, cũng muốn!" Mỗi lần tới nhà bà ngoại, tiểu di đều sẽ hỏi hán những lời này, đang cọt, chợt phát hiện ngực tiểu di cũng rất trống, liền đưa tay sờ sờ: "Di, bú sữa!" Làm bộ sẽ phải bói y phục Thư Lan ra.

Thư Lan cười vuốt ve móng vuốt nhỏ của hán, "Di cũng không phải bà nội, lại nói người đều lớn, mẹ người không phải là không để cho người ăn?"

Lần trước đi nhà tỷ tỷ, nhìn thấy tỷ tỷ cầm lấy tiêu hủ dọa Cần Lang, nàng thật tò mò, vừa hỏi mới biết Cần Lang nên ngừng sữa rồi, tỷ tỷ vừa bắt đầu hướng nơi đó lau một lần, Cần Lang bị cay đến, oa oa khóc mãi, sau lại hán kêu la muốn ăn nữa, tỷ tỷ liền lấy lấy tiêu làm bộ bôi nơi đó, Cần Lang nhớ tư vị cay, mới đầu còn có thể ủy khuất khóc, sau lại liền không nữa kêu muốn ăn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 53.2

Editor: M.Nyoko

Cần Lang cũng sẽ không đành lòng nghe lời, thấy Thư Lan không để cho hán đụng, hán ngược lại cười khanh khách nhất định sờ, bởi vì Thư Lan ôm hán, chỉ có thể dẹp một cái tay, mới vừa bắt được cái tay này, Cần Lang liền tránh thoát một cái tay khác muốn đi sờ, loay hoay trên trán nàng toát ra mồ hôi hột, lại không đành lòng vớt cháu ngoại trên mặt đất.

Tiêu Lang ở một bên thấy phải miệng đắng lưỡi khô, hai năm qua đáng dấp lười nha đầu đặc biệt nhanh, tựa như cành liễu, thân cao, nơi dưới cổ cũng phồng lên, so rất nhiều nữ tử mười bốn mười lăm tuổi trong thôn còn phải mượt mà, dĩ nhiên, hán cũng không có cố ý nhìn chăm chăm nơi đó người khác, mà là thỉnh thoảng đối diện, không thể tránh khỏi quét qua hai mắt.

Hiện tại nàng ôm Cần Lang ngồi ở đằng kia, cổ áo buông chút, hán đều có thể nhìn thấy rãnh nhỏ kia bị dồn ép ra ngoài.

Nhìn lại một chút Cần Lang ở trong lòng nàng chơi đùa, hán đột nhiên có chút ghen ghét, khom lưng ôm Cần Lang lên, đặt ở trên bả vai, hai tay vịn hán, đầu thoáng nghiêng về phía trước: "Cần Lang cùng ta chơi, chúng ta không để ý tới đi người!"

Cần Lang rất hưng phấn, đôi tay ôm đầu Tiêu Lang, theo Tiêu Lang sải bước đi phát ra tiếng cười vui vẻ.

Thư Lan thở phào nhẹ nhõm, không biết vì sao, trước kia cháu ngoại cùng nàng trêu chọc qua, bởi vì lúc ấy chỉ có mẫu thân cùng tỷ tỷ, nàng không có cảm thấy như thế nào. Mới vừa mặc dù cúi đầu, nàng lại biết Tiêu Lang đang nhìn nàng, trong lòng thì có một loại cảm giác quái dị, giống như bị hán nhìn như vậy là không đúng, tựa như tỷ tỷ muốn uy Cần Lang thì tỷ phu cũng sẽ tránh đi ra ngoài. Lại nghĩ đến mỗi tháng Tiêu Lang không ôm nàng ngủ, tay cũng sẽ sờ sờ nơi đó, chỉ cần nghĩ đến cái loại cảm giác kỳ quái đó - cảm giác thoải mái, nàng đều có chút nóng mặt.

Hôm sau trời vừa sáng, người một nhà đưa Thư Triển đến trấn trên, đưa mắt nhìn hán và Tần Minh cùng đi.

Gần tối, Thư Lan mơ mơ màng màng sắp ngủ thiếp đi, chợt phát hiện có người vén chăn của nàng lên. Roi vào vòng ôm trong ngực quen thuộc, nàng mê mẫn mở mắt: "Làm sao người đã tới?" Không phải hán nói ôm nàng ngủ rất khó chịu, ước định chỉ mỗi cuối tháng ngủ chung một lần sao?

Tiêu Lang đưa tay cởi quần áo trong của nàng, khàn khàn nói: "A Lan, ta cũng vậy muốn ăn." Hán trước kia đều chỉ sẽ sờ sờ, hôm nay nghe được lời Cần Lang nói, đột nhiên tò mò ngâm nơi đó sẽ là cái tư vị gì, cho nên không nhịn được hán cho mình quyết định không tuân quy củ, đi qua.

Thư Lan nhẹ nhàng cười hán: "Nương nói sanh xong đứa trẻ mới có sữa, người thực ngốc!"

"Ta mặc kệ, hiện tại ta liền muốn ăn!"

Tiêu Lang đột nhiên cảm thấy rất nóng, một tay lấy chăn hai người đắp lên trên người ném sang một bên, che đến trên người Thư Lan, cởi quần áo trong của nàng. Chớp mắt tháo cái yếm kia ra, hai con thỏ trắng nõn không kịp chờ đợi nhảy ra ngoài, theo hô hấp của nàng nhẹ nhàng phập phồng, hai hạt đỏ hồng làm người thương yêu.

Ánh trăng nhàn nhạt trút xuống, chiếu thanh tú gương mặt của nàng, hai hàng lông mày đen nhánh giống như ngọn bút vẽ ra, chỗ đậm chỗ nhạt, lông mi dày chớp chớp, thỉnh thoảng che kín cặp mắt hạnh sáng chói hòa hợp. Đầu của nàng thoáng chếch hướng trái, cái miệng nhỏ nhắn khê giương, có chút thờ dốt, bộ dáng yêu kiều, khiến trong lòng hán dấy lên một đoàn lửa nóng bỏng, hận không được nuốt nàng vào trong bụng, khảm nàng vào xương cốt.

"A Lan." Hán cúi đầu kêu, không biết nên làm sao mới phải đây, hán thật muốn ăn nàng, lại sợ nàng không chịu nổi, năm ấy Thúy Hà bị Triệu Đại Lang giày vò đáng về đã bất tỉnh, vẫn nhắc nhở hán không nên đụng nàng.

Thư Lan nghi ngờ nhìn ánh trăng trên người Tiêu Lang, có lẽ là do ban đêm, đen hay trắng đều không quan trọng, nàng chỉ nhìn thấy tóc mai nghiêng chạm mi hần, mặt kiên nghị trầm ổn, ánh mắt của hần vẫn tĩnh mịch như đầm thủy, nhưng trong nhộn nhạo kia chỉ có nàng mới thấy qua nhu tình. Hần đối với người khác đều là lạnh lẽo, bất cầu ngôn tiểu, coi như đối mặt cha mẹ nàng, phần lớn thời gian hần cũng là bình tĩnh, nhưng nàng lại biết, hần đang trong núi trong rừng, trên mặt sẽ có một loại khoe khoang bừa bãi, giống như nơi đó mới là nhà của hần, thời điểm hần cúi đầu hôn nàng, trong mắt sẽ mang theo một phần cẩn thận, sợ làm đau nàng, lại sợ nàng kháng cự, còn có một loại lo lắng sợ hãi, sợ rằng chỉ có nàng mới thấy qua chứ?

Đầu thu gió mát thổi vào, nàng nhẹ nhàng run rẩy, "Lang ca ca, chúng ta đắp chăn chứ?"

Nàng lại không biết, cái đó mới vừa rung động, để cho trước ngực nàng tạo nên sóng lớn.

"Lạnh không? Vậy người ôm ta tốt lắm. . . ." đôi tay Tiêu Lang vòng chắc eo thon của nàng, khẽ nâng sau lưng nàng lên, cúi người liền ngậm vào con thỏ ngọc đầu dậy, nhong lên, nhếch lên một điểm hồng, tròn trịa, thô sấp, ở môi hần đụng phải thì lập tức liền cứng lên.

"Ừ. . . ." Một loại cảm giác thoải mái chưa bao giờ có trong nháy mắt lan khắp toàn thân, Thư Lan ôm lấy eo Tiêu Lang bền chắc, không tự chủ giẫy dụa.

Âm thanh khẽ gọi dọa Tiêu Lang giật mình, hần ghé vào bên tai nàng nói: "A Lan, đừng kêu ra ngoài, không thể để cho người khác nghe được."

Thư Lan ỳ ứ nhìn hần, "Ta không có gọi!"

Tiêu Lang nghi ngờ nháy mắt mấy cái, chột tin lời của nàng..., sợ rằng nàng là khó kìm lòng nổi chứ?

Vì để đạt được mục đích, hần lấy cái yếm Thư Lan, thay nàng vây quanh miệng: "A Lan ngoan, như vậy người cũng sẽ không lên tiếng." Cột chắc, cúi đầu nhìn coi, thấy đáng vẻ nàng cau mày rất không thoải mái, lại khó hiểu xuống, hôn hôn lên cái miệng bé bỏng của nàng: "Vậy người tuyệt đối đừng lên tiếng nữa!"

Thư Lan gật đầu một cái, thúc giục hần: "Người cho ta thêm thân ái, thật thoải mái!" Sau đó liền đóng chặt miệng lại.

Tiêu Lang bị bộ dáng nàng đáng yêu chọc cười, lần nữa chui đầu vào trước ngực nàng, một tay đang cầm một bên, ánh mắt sáng quắc, cổ họng còn động: "A Lan, vì sao người lớn như vậy?"

Thư Lan nghe không rõ hần nói cái gì, vừa định ngẩng đầu nhìn hần một chút, môi hần ấm áp liền lần nữa ngậm vào mềm mại của nàng, cái loại đó cơ hồ tê dại nàng tất cả giác quan như thủy triều mãnh liệt, dọc theo sống lưng đánh tới, làm hại từ trong cổ họng nàng phát ra một tiếng không hề nén được than nhẹ, cổ nén mới không có tràn ra trong miệng, động tác của hần lại càng ngày càng mạnh liệt, cuồng bạo lại có không đành lòng dịu dàng, Thư Lan không kìm hãm được ngưỡng thân, để cho hần ngậm nhiều hơn sâu hơn, đôi tay ôm lấy đầu hần trên dưới rung động, không để cho hần rời đi.

Tiêu Lang như nàng mong muốn lập lại hút mút, xay nghiền môi anh đào nàng đang mím chặt, nghe nàng cổ nén thờ dốc cùng chớp mũi phát ra âm hừ. Thỉnh thoảng ngậm đỉnh, đầu lưỡi ở đó quét qua vòng phần ngắt, nàng sẽ ôm hần uốn qua uốn lại, tựa như xu nịnh tựa như né tránh, chân thon dài lo lắng khép lại cọ cọ, trêu chọc cổ nén của hần *.

"A Lan. . . ." Dựa vào một tia lý trí cuối cùng, hần đè lại hai chân của nàng, không để cho nàng cử động nữa.

Thư Lan bất mãn, vậy cảm giác mãnh liệt như vậy, chỉ có uốn éo người mới có thể phát tiết, tại sao hần có thể thế kia, không để cho nàng động đây? Nàng gãi gãi lưng của hần, khi hần liền miên không dứt hút mút lặng lẽ tìm kiếm phương thức mới, bỗng dưng, nàng cảm thấy một chỗ cứng rắn chống đỡ ở trên bụng của nàng, thô sấp, nhẹ nhàng nhúc nhích, ma sát, mang cho nàng cảm giác khác thường. Nàng bản năng đẩy lên trên, khiến nó rơi vào giữa hai chân nàng, nơi đó bị chống đỡ một cái chớp mắt, nàng không tự chủ được đón nó giật giật.

"Ừ. . . ." Nàng thoải mái hừ một tiếng.

"A Lan!" Huyết dịch toàn thân cùng nhau hướng nơi đó vọt tới, nếu là còn có thể nhịn nữa, hần chỉ sợ cũng muốn trướng bạo!

Đột nhiên đứng dậy, thoáng qua liền cởi ra quần áo mình, sau một khắc quần lót Thư Lan đã bị hần ném qua một bên, hần đem lười nhả đầu lộn qua, để cho nàng nằm ở trên giường gạch, liều mạng che kín đi lên, trong bóng tối tay của hần tìm được một chỗ cửa động ướt át, hần thử thăm dò dùng ngón tay đụng một cái, sợ Thư Lan sẽ đau, nhưng nàng chỉ là vận vẹo uốn éo cái mông nhỏ nở nang, tốt hơn giống như thúc hần mau mau!

Trên trán hần nổi lên gân xanh, một tay nâng bên trái đùi của nàng, hôn lưng nàng nhẩn nhai như ngọc, một tay đỡ cứng rắn mình, run rẩy hướng nơi kia tron nhẩn ướt át tìm kiếm, "A Lan, có thể sẽ có đau một chút, người chịu đựng đừng kêu, biết không?" Đinh to lớn dễ dàng tách ra hai mảnh môi nhỏ tron ướt, ở đó thịt non chặt nóng vậy khóa nhảy lên, hần còn không yên lòng, đứng dậy ở bên tai nàng dặn dò.

Phía dưới, Thư Lan lại mong đợi vừa khăn trương, giống như có nước từ nơi đó chảy ra ngoài, mà Tiêu Lang cẩn thận đụng chạm cận rút ra mang tới khoái cảm so mới vừa rồi còn cường liệt hơn, nàng nghiêng đầu đi xem hần: "Lang ca ca, chúng ta đây là muốn làm gì?"

Tiêu Lang không dám xâm nhập, chỉ ở cửa động chậm rãi di động, nghe âm thanh nàng dẫn theo giọng mũi nồng nặc cùng thờ dốc, đoán nàng nhất định cũng như mình khát vọng như vậy, liền thử thăm dò nhẹ nhàng đi phía trước vào một chút, hôn mặt của nàng nói: "Ca ca muốn cùng người động phòng, sau đó người chính là tể tử ta rồi!" Đôi tay giam cầm hông của nàng, chuẩn bị trước sau như một mà vào.

Nơi đó bị ma sát, Thư Lan khẽ hừ nhẹ một tiếng, không hiểu hỏi tới: "huong nói động phòng sẽ sinh tiểu hài nhi, là thật sao?" Lần trước nàng hỏi tỷ tỷ là Cẩn Lang thế nào tới, nàng cũng muốn có một đứa bé trắng trắng, mẫu thân liền ôm nàng nói nàng là nha đầu ngọc, sau đó nói chỉ có lập gia đình, động

phòng rồi mới sẽ sinh tiểu hài nhi, cũng nói nàng về sau không hỏi nữa loại vấn đề này.

"Lang ca ca, như vậy không phải là ta sẽ sinh tiểu hài nhi? Ta cũng vậy muốn hài nhi nhỏ như Cẩn Lang vậy!" Thư Lan đầy cỏi lòng mong đợi nói, bây giờ nàng hận không được ôm Cẩn Lang ngay ở trong nhà, cố tình mỗi lần tỷ tỷ về nhà ở hai ba ngày liền đi, nếu là nàng cũng sinh tên con nít béo, mà có thể ngày ngày dụ dỗ hấn chơi rồi.

Giống như một chậu nước lạnh tưới xuống, trong nháy mắt lửa nóng Tiêu Lang bị dập tắt.

Hắn tại trên người nàng té xuống, ôm thật chặt Thư Lan, thờ bình thường hỏi lâu, mới cúi đầu nói: "A Lan, chúng ta không sinh tiểu hài nhi, một cũng không sinh!"

Nhớ tới tiếng kêu trước khi mẫu thân chết khổ sở, nhớ tới biết được Uyển tỷ có thai chôn ở trong lòng hấn hơn nửa năm lo lắng, chỉ cần nghĩ đến Thư Lan cũng sẽ kinh nghiệm khổ sở như vậy, cũng có khả năng. Cho dù là một chút xú có thể, hấn đều không dám mạo hiểm hiểm, cũng không cần mạo hiểm!

Cả người Thư Lan cũng núp ở trong ngực hấn, buồn bực nói: "Mà ta."

Cánh tay Tiêu Lang căng thẳng, cạ mặt của nàng nói: "A Lan ngoan, tiểu hài nhi không có chút nào chơi tốt, ngươi quên Cẩn Lang đi tiểu lung tung ở trên giường sao, lần đó vẫn còn kéo thối ở trên người ngươi, còn nữa, nửa đêm hấn sẽ khóc nhiều lần, làm cho ngươi ngủ không yên!"

Thân thể Thư Lan cứng đờ, nhớ tới này mấy đêm tiếng khóc rung trời, liền ôm Tiêu Lang nói: "Vậy ta không sinh rồi !" Trống không trong thân thể dần dần biến mất.

Tiêu Lang vỗ nhẹ lưng của nàng, đợi nàng ngủ, hấn vẫn tỉnh.

không có biện pháp gì cho hấn đi vào lại sẽ không hại nàng sinh tiểu hài nhi đây? Ngày mai phải mượn sách thuốc bá phụ đi, cảm giác bị vây chặt rất tốt, hưởng qua một lần, hấn liền nổi ham muốn.

Tác giả có lời muốn nói: khụ khụ, nơi hai người thật vẫn là ta đây rồi rầm, tin tưởng các bạn hiểu được, cầu xin không thích chớ phun,

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 54: A Lan tức giận

Ngày hôm sau, Tiêu Lang bị Thư Lan nhìn tới rợn tóc gáy, cô ấy ở đầu liền ở đó nhìn!

Thừa dịp Tần thị ra ngoài cửa một lát, hấn liền kéo người vào phòng, cau mày nói: "A Lan, sao ngươi cứ nhìn ta chăm chăm vậy?" Chính xác mà nói, là ở phía sau theo dõi hấn, cái này nếu bị Tần thị phát hiện, không biết phải làm thế nào nữa.

Thư Lan tò mò nhìn chăm chăm đứng quần Tiêu Lang, đưa tay định sờ: "Tối qua ngươi lấy cái gì đâm ta?" Mặc dù không nhìn thấy, nàng vẫn có thể hình dung ra hình dáng, nhưng phía dưới quần áo của Tiêu Lang bình thường, cơ bản không giống như cát giấu cái gì đó?

May là Tiêu Lang trấn định lại, cũng bị Thư Lan hỏi tới mặt đỏ tim run, bộ phận nào đó rục rịch góc đầu dậy, hấn tỉnh nghiêng người sang che dấu, lừa gạt nói: "Không có gì, sau này ngươi sẽ biết thôi. Được rồi, chúng ta đi chơi thôi." Ý đồ dời đi lực chú ý của nàng.

Thư Lan không thuận theo, nhào tới trên người hấn muốn vạch quần hấn ra: "Cho ta nhìn một chút!"

Đầu Tiêu Lang toát mồ hôi, thấy đầu nha đầu lười nổi gân, bình thường không quan tâm, chỉ khi nàng đã nhận định cái gì, nhất định phải làm cho rõ ràng, nếu hấn thật không cho nàng xem, có thể nàng vẫn sẽ quần lấy, vô duyên vô cớ làm cha nương nàng hoài nghi.

Vành tai có chút nóng lên, hấn thật nhanh cởi quần ra, nghiêng đầu nhìn cửa sổ: "Cho ngươi xem, đừng ồn ào!"

Thư Lan cười hi hi thoát khỏi ngực hấn, cúi đầu nhìn xuống, không nhìn thì thôi, vừa nhìn mắt liền tròn tròn, cái đó, cái đó không phải cũng giống như Cẩn Lang sao? Nhưng sao của hấn dài như vậy lớn như vậy? Còn mơ hồ có khuynh hướng biến đổi lớn?

Nàng run rẩy quay ngược lại hai bước, hấn, vậy mà hấn lại muốn đem vật lớn như thế đâm vào bên trong cơ thể nàng?

Trước mắt chợt xẹt qua hình ảnh vật màu trắng hồng lấp đầy dưới thân Thúy Hà, đó là bị Triệu Đại Lang đâm, dường như Thư Lan đã hiểu ra cái gì, giận tới mức mặt nhỏ trắng bệch, chợt đẩy Tiêu Lang một cái: "Ngươi lại muốn lên lên bắt nạt ta, về sau đừng có nghĩ tới chuyện ngủ cùng một chỗ với ta!" Nhắc chân muốn chạy ra ngoài.

Tiêu Lang không hiểu vì sao nàng tức giận như vậy, nhưng hắn không dám để nàng đi, vội ngăn ở trước cửa, nhanh chóng mặc lại quần, ôm lấy Thư Lan nói: “Ta không muốn bắt nạt ngươi, không phải cũng nguyện ý sao? Còn nữa, không cho phép lớn tiếng nói chuyện chúng ta ngủ chung một chỗ!” Bởi vì sợ nàng lỡ miệng nói ra, âm thanh của hắn lạnh xuống, ngầm mang ý trách cứ.

Đây là lần đầu tiên sau hơn ba năm hắn lại nói với nàng bằng cái giọng nặng nề như vậy, Thư Lan không thể tin ngẩng đầu, chỉ thấy Tiêu Lang cau mày, mặt lạnh lùng, môi mím chặt nhìn nàng chằm chằm. Nàng ừm khuất bĩu môi, nước mắt trong suốt lăn xuống, “Ngươi chính là muốn bắt nạt ta, buổi tối đen như thế, ta không nhìn thấy, đương nhiên không biết ngươi làm gì. Từ nhỏ ngươi đã giả bộ làm người tốt, mỗi lần đều gạt ta tin ngươi trước, sau đó bắt nạt ta, tối hôm qua cũng thế, đầu tiên ngươi làm cho thoải mái, sau đó muốn đâm ta đúng không? Ngươi còn mắng ta, ta sẽ nói cho nương biết!” Cánh tay bị hắn siết, nàng liền dùng chân đá hắn.

Phía trước nàng nói Tiêu Lang đều không để ý, nhưng một câu cuối cùng hắn không thể nhịn được, nếu như vợ chồng Tần thị biết hắn đã làm gì với nàng, sợ rằng sẽ không bao giờ để cho hắn đến gần nàng!

“A Lan!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, đôi tay hơi dùng lực nhấc người lên giường gạch, ngăn cái chân đạp loạn của nàng, một tay siết đôi tay cổ giấy giữa của nàng, một tay nâng cằm nàng lên, buộc nàng nhìn mình, tận lực dịu dàng giải thích: “A Lan, đó không phải là bắt nạt, bởi vì thích ngươi, cho nên muốn ôm ngươi ngủ, ngươi xem, hôm qua ta cũng đâu có đâm ngươi đâu?” Hôn lên nước mắt trên mặt nàng.

Có lẽ tại giọng hắn nói dịu dàng, có lẽ tại hắn hôn nhẹ nhàng, trong lòng Thư Lan dễ chịu hơn một chút, nhưng nàng vẫn không quên chuyện quan trọng nhất, một đôi mắt to con ngươi trong veo như nước trắng tập nhìn Tiêu Lang, thử dò xét nói: “Về về sao ngươi cũng sẽ không đâm chọc ta đúng không?” Nàng cần một đảm bảo.

Rõ ràng là chuyện lưỡng tình tương duyệt, vì sao từ trong miệng nàng nói ra lại thành như vậy. Như thế hắn vô cùng tàn nhẫn!

Hắn biết nếu bây giờ nói một câu “Sẽ không” là có thể khiến nàng tin tưởng mà yên tâm, nhưng không lâu nữa hắn sẽ tiến vào, đến lúc đó ngộ nhờ làm nàng đau, nàng sẽ càng cho rằng hắn bắt nạt nàng, liền kiên nhẫn nói: “A Lan, ngươi đừng sợ, bắt đầu có thể sẽ hơi đau một chút, nhưng sau một lần, về sau sẽ không đau nữa!”

Đây chính là vẫn có thể sẽ đâm chọc vào rồi!

Thư Lan hận hận cắn cổ tay giam cầm nàng của hắn, “Ta muốn đi nói cho nương ta biết!”

Tiêu Lang bị đau, nghe được tiếng bước chân Tần thị đi vào cửa rào tre, trong lòng gấp gáp, không có thời gian nói lời dịu dàng, không thể làm gì khác đành sử dụng thủ đoạn đe dọa, cố nén đau lòng dùng sức kéo tay nàng, lạnh giọng uy hiếp: “A Lan, ta chỉ nói một lần, nếu ngươi kể chuyện của hai ta cho họ biết dù chỉ một câu, ta sẽ nghĩ mọi biện pháp ăn ngươi, không tin ngươi cứ thử mà xem!” Nói xong, buông tay nàng ra, thật sâu nhìn vào mắt nàng, rồi trở về phòng mình trước khi Tần thị bước vào cửa, ngồi xuống bàn đọc sách.

Trong phòng truyền đến tiếng nàng ô ô khóc, hắn không khỏi phiền não một hồi, vốn đang rất tốt, tại sao chớp mắt một cái đã trở thành như vậy?

“A Lan, đang yên lành, tại sao ngươi khóc?” Nghe tiếng nàng khóc càng lúc càng lớn, sớm muộn cũng sẽ làm Tần thị chú ý, Tiêu Lang liền lớn tiếng hỏi, vừa mới hỏi xong, Tần thị liền đi vào, Tiêu Lang vội để sách xuống, về mặt rất hoang mang giải thích: “Bá mẫu, con cũng không biết chuyện gì xảy ra. . . .”

Tần thị vô cùng lo lắng đi xem nữ nhi, sau khi vào phòng thấy nàng nằm trên giường gạch khóc, đau lòng ghé gối, “A Lan sao thế con? Khó chịu ở chỗ nào sao?”

Thư Lan nhào vào lòng mẫu thân, bà vai không ngừng rung động, trong lòng uất ức vô cùng, nàng đã nghĩ rằng hắn đã thật sự thay đổi tốt hơn, không ngờ thì ra hắn vẫn là con sói ác độc kia, tâm tâm niệm niệm trừ tính muốn ăn nàng!

Vừa định đem chuyện của mình kể ra, ánh mắt lại liếc thấy Tiêu Lang đứng ở bên cạnh, con ngươi đen nhánh sâu kín nhìn nàng chằm chằm. Nàng theo bản năng khẽ run rẩy, tạm sửa lời nói: “Nương, bụng của con đau.”

“Nơi nào đau, không phải lại ăn linh tinh cái gì chứ, hay là ban đêm bị nhiễm lạnh?” Tần thị vừa thay nữ nhi lau nước mắt, vừa dịu dàng nói.

Thư Lan nghiêng đầu sang chỗ khác, đem cái gáy quay về phía Tiêu Lang, buồn buồn nói: “Con không biết, dù sao vẫn là không thoải mái.”

Chuyện không bị bại lộ, nhưng Tiêu Lang không thấy vui mừng chút nào, siết chặt nắm tay đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Chu Nguyên Bảo đứng thẳng tắp trước người cha hắn, nói như đinh đóng cột: “Cha, con muốn kết hôn với A Lan, ngoài nàng, ai cũng không cần!”

Chu Lai Tài ngồi trên ghế to, nhìn con trai đang vô cùng trịnh trọng, vẻ mặt khó xử: “Vì sao con thích nàng? Vì nàng xinh đẹp? Ta cho con biết, cưới vợ không thể dựa vào diện mạo, con phải cưới một cô nương giúp con giặt quần áo nấu cơm hiền huệ trị gia, Nhị cô nương của Thư gia, nói dễ nghe thì là ngây thơ đơn thuần, nói khó nghe chính là kẻ ngu, ngày nào đó bị người ta lừa bịp cũng không biết, con cưới nàng, lấy về nhà làm Bò Tát mà thờ à?”

Đại cô nương Thư gia dịu dàng hiền thực, tới Tần gia làm khách thấy qua nàng, không phải không khen tốt, nhưng Nhị cô nương rất ít lộ diện trước mặt mọi người, thậm chí rất nhiều người còn không biết Tần gia có hai đứa cháu gái ngoại, bởi vì hắn là hàng xóm, tin tức có nhanh hơn người ta chút ít, hơn nữa bình thường khi nghe nhĩ tử kể chuyện lúc hai người cùng nhau chơi đùa, cũng đoán được tính tình của nhà đầu kia. Hắn cũng không ghét bỏ khuê nữ

nhà người ta, chỉ là sau đám tang thê tử của hấn, vẫn luôn mong nhi tử cưới được một cô con dâu tốt giúp một tay lo liệu nội vụ, Nhị cô nương này không phải là đối tượng tốt để lấy.

Nếu là người nói Thư Lan ngu, Chu Nguyên Bảo sớm đã một quyền đánh tới!

Hắn tức giận nhìn cha chằm chằm “Con mặc kệ, con chỉ thích A Lan, đừng nói nàng là người ngu, cho dù thật là như vậy, con vẫn muốn kết hôn với nàng! Con sẽ nuôi nàng thật tốt, nhà chúng ta cũng không phải không có tiền, những việc nặng giao cho nha hoàn ma ma là được, những chuyện khá tự có con làm chủ, nàng chỉ cần làm nàng dâu, đi theo con hưởng phúc là được!”

Chu Lai Tài bị chọc giận quá mà cười lên, híp mắt nhìn chằm chằm nhi tử: “Con nuôi nàng? Giọng điệu thật lớn a! Con dựa vào cái gì nuôi nàng, con kiếm được về nhà một văn tiền hay là một lượng bạc? Còn tự có mình làm chủ, vậy cha con là cái gì? Nhãi con, chớ trách người ta nói cưới con dâu liền quên mất nương!”

“Cha!” Chu Nguyên Bảo kêu lên một tiếng cầu khẩn, bước nhanh vòng qua phía sau ghế Chu Lai Tài đang ngồi, ra sức bóp bả vai ông: “Cha, con không có ý đó, nhà chúng ta cha đương nhiên là lớn nhất, chỉ là con thật sự thích A Lan, người xem mấy năm nay mỗi ngày con đều giúp người, người giúp con làm chủ thay con cầu hôn đi!”

Chu Lai Tài vụt đứng lên, dùng sức búng một cái lên đầu Chu Nguyên Bảo, thở phì phò nói: “Ta trông cậy vào con đọc sách thi cho ta một cái tú tài, ai mà thêm con giúp ta giết heo bán thịt? Cái tên không có tiền đồ!” Mắc xong, bước nhanh ra ngoài.

Chu Nguyên Bảo vội vàng kéo cánh tay của cha: “Cha, người còn chưa đáp ứng con, chúng ta đã nói xong rồi người hay đi!”

“Được, vậy đợi ta tới Tàn gia thăm dò ý tứ.” Chu Lai Tài làm bộ quay trở lại.

Chu Nguyên Bảo sững sốt một chút, sau đó nhoèn miệng cười, đưa tay đẩy Chu Lai Tài ra ngoài: “Vậy người mau đi đi, lúc quay lại nhi tử sẽ rửa chân cho người!”

“Cái thằng nhóc nguoi, có chuyện phải cầu xin thì mới biết tới hiếu thuận với cha nguoi!” Chu Lai Tài trừng mắt liếc hấn một cái, chỉnh lại quần áo một chút, sai bước đi ra ngoài. Chu Nguyên Bảo đứng dưới mái hiên, nhìn bóng lưng mập mạp của cha, vừa hưng phấn vừa mong đợi, hận không thể đào tường nghe lén bọn họ nói chuyện.

Lại nói Chu Lai Tài, đến Tàn gia, hấn cũng có chút ngượng ngùng, việc hôn nhân bình thường đều là phụ nhân ra mặt thám thính, nhưng ai bảo nhà hấn không có nữ nhân chứ?

Phụ tử Tàn Như Hải đều không có nhà, lão phu nhân dường như cũng đoán được Chu Lai Tài đến là có ý gì, tự mình ra ngoài đón tiếp.

Chỗ hàng xóm láng giềng mấy chục năm, Chu Lai Tài đơn giản khách sáo mấy câu sau đó liền trực tiếp vào vấn đề chính: “Nguyên Bảo là người nhìn lớn lên, đứa nhỏ này lúc còn bé cũng khá ngoan, hai năm gần đây cũng trầm ổn bắt đầu hiểu chuyện, lại cùng tiểu cô nương Thư gia quen biết, toàn tâm toàn ý muốn kết hôn với nàng. Chuyện trong nhà chúng ta ngài cũng biết, những thứ khác không nói, ít nhất cũng có thể cam đoan không cần tiểu cô nương vất vả, cũng không phải chịu cảnh mẹ chồng nàng dâu, nếu thành, được là hàng xóm với người, bình thường đi lại cũng đều rất dễ dàng. Kính xin người giúp chúng ta thăm dò ý tứ cha nương nàng một chút, nếu thành, trước chỉ cần đính hôn, chờ thêm hai năm nữa tổ chức hôn sự là được, nếu không thành, ta cũng sẽ sớm sớm khuyên Nguyên Bảo chết tâm.”

Lão phu nhân tươi cười khen Nguyên Bảo mấy câu, không nói gì thêm, chỉ đáp ứng hỏi một chút nữ nhi nữ tử.

Chu Lai Tài không nhìn ra tâm tư của nàng, nói chuyện một hồi, liền cáo từ.

Hấn vừa đi, lão phu nhân cười như hoa nở.

Gia cảnh Chu gia sung túc, nhân khẩu đơn giản, hai đứa bé lại hợp, nàng cảm thấy tiểu ngoại tôn nữ hết sức xứng đôi với Chu Nguyên Bảo, trước kia còn không thích lắm bộ dáng của Chu Nguyên Bảo, hôm nay hấn bệnh nặng một lần gầy xuống, nghe nói lúc ở hàng thịt giúp một tay, khiến cho không ít cô nương len lén nhìn qua, hấn lại một lòng một dạ chờ Thư Lan, cự tuyệt vài nhà tới cầu hôn, người tốt như vậy, nếu không phải là lo lắng nữ nhi nữ tử không vui, nàng thật muốn làm chủ cuộc hôn nhân này!

“Đi, phải người đi thôn trong truyền thư, bảo cô nãi mãi mãi ngày mai tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Đại phát lang tính

Editor: M.Nyoko

Buổi tối ăn cơm, Tần thị múc cho trượng phu thêm một chén cháo nữa, tới thời điểm nói: "Hôm nay nương ta cho người làm truyền lời cho ta, để ta ngày mai đi qua một chuyến, nhiều năm như vậy là lần đầu, cũng không biết vì chuyện gì."

Thư Mậu Đình suy nghĩ một chút, cũng không có cái gì đầu mối: "Chắc là nhờ người, dù sao cũng không phải là đại sự gì, ngày mai chẳng phải người đi sẽ biết."

Không phải là nói nhầm sao, Tần thị tức giận liếc trượng phu một cái, liếc thấy Thư Lan cúi gằm đầu, một dáng vẻ ảm ức, không khỏi lo lắng hỏi "A Lan thế nào? Bụng còn không thoải mái không?" Trượng phu về thay bắt mạch nữ nhi xong rồi, cũng không có nhìn ra cái gì, nha đầu nhỏ vẫn ỉu xiu, đôi mắt ửng hồng, để cho nàng nhìn liền đau lòng.

Động tác Tiêu Lang dừng lại, ngẩng đầu, vừa đứng chống lại ánh mắt của Thư Lan lại uất ức vừa sợ, hần nhủu nhủu mảy, gấp một miếng cá đưa cho nàng: "A Lan, đây là cá ca ca đặc biệt vì người bắt, người ăn nhiều một chút, ăn xong bụng liền hết đau!" Buổi chiều nàng vẫn núp ở phòng vợ chồng Tần thị, hần khó tìm nàng, không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp khác.

"Không cần người làm bộ tốt bụng, ta không ăn!" Thư Lan thở phì phò nhìn chằm chằm Tiêu Lang, buông chén đũa xuống liền chạy về tây ốc, ầm tiếng cài chốt cửa vô cùng vang.

Trong lòng Tiêu Lang giật mình, nàng cài chốt cửa?

Sững sờ chỉ trong một cái chớp mắt, hần ngưng ngưng thu hồi chiếc đũa, cúi đầu nói: "Bá phụ bá mẫu, các người đừng lo lắng, buổi sáng A Lan muốn ta mang nàng đi bắt cá, ta không đồng ý, vì vậy nhất định nàng tức giận."

Tần thị nháy nháy mắt, cẩn thận ngẫm lại, giống như thật là có chuyện như vậy, trước kia nữ nhi cùng Tiêu Lang vừa nói vừa cười, hôm nay nửa câu cũng không phản ứng đến hần, chính là tức giận hay sao?

Trong lòng nàng buồn lòng, cười nói: "A Lang người đừng để ý đến nàng, nàng sắp bị chúng ta chiều hư rồi, cũng nên áp chế tính khí tiểu thư của nàng!"

Thư Mậu Đình không nhìn được khoe miệng co giật, vội che giấu húp cháo, trong nhà có thể nhẫn tâm áp chế tính khí nữ nhi chính là thê tử, nhiều năm như vậy còn không phải là không có nửa điểm hiệu quả?

Tiêu Lang rất là như đưa đám, buông chén đũa xuống đối với Tần thị nói: "Bá mẫu, hay là ta xem ngày mai ta mang A Lan đi đi, như vậy nàng không vui không ăn cơm, đối với thân thể không tốt, hơn nữa gần đây A Lan biết nhiều chuyện hơn, cũng nên thuận tâm ý của nàng."

"Được, vậy người mang nàng đi, chỉ là người nhìn kỹ nàng, đừng để nàng đi chơi trong nước!"

"Ừ, ta biết rõ, bá mẫu người cứ thoải mái thôi." Tiêu Lang sáng lạng cười cười, một bộ đại ca ca cưng chiều muội muội.

Đáng thương Thư Lan che mình tại trong chăn, căn bản là không có nghe được bọn họ đang nói cái gì.

Hôm sau trời vừa sáng, Tần thị đặt điểm tâm của nữ nhi ở trong nồi, dặn dò Tiêu Lang: "Một lát người kêu nàng, đừng để nàng ngủ quá lâu." Nữ nhi từ trước đến giờ không cùng bọn họ ăn chung điểm tâm, bắt đầu nàng còn sức sống, từ từ thành thói quen, hôm nay chỉ một khuê nữ ở bên người, cưng chiều nàng thế nào đều nguyện ý.

Tiêu Lang gạt đầu, đưa mắt nhìn Tần thị cùng thư Mậu Đình sóng vai rời đi.

Trở lại phòng, ánh mắt ở đầu giường đặt gần lò sưởi trong sách thuốc xẹt qua, trong lòng hần bỗng chốc dấy lên một cây đuốc, ngay tiếp theo ngày hôm qua bị nàng lạnh nhạt lửa giận cùng nhau dâng dâng lên, hóa thành nòng đậm ảm ở đáy mắt.

Nếu nàng luôn miệng nói hần khi dễ nàng, vậy hần lại thật sự chân chính khi dễ cho nàng xem một chút!

Kêu hai tiếng, bên trong không người nào trả lời, cũng không biết nàng là ngủ thật hay là giả bộ ngủ!

Tiêu Lang liếc mắt nhìn khe cửa hẹp hẹp này, lấy chùy thủ lâu không sử dụng ra, vững vàng duỗi vào, chống đỡ ở then cửa phía dưới, nhẹ nhàng hoạt động hướng tới bên cạnh.

Trên mặt hần thật bình tĩnh, bình tĩnh làm cho người ta căn bản không phát hiện được đáy mắt hần nguy hiểm, giống như ẩn nấp trong bụi cỏ, đối đãi con mồi, thật có tính nhẫn nại lớn, có thể lù lù bất động nhìn bọn họ ngay trước mắt uống nước chơi đùa, cho đến thời cơ tốt nhất, mới có thể chớp giật nhanh chóng nhào tới, một kích trí mạng.

Thư Lan chính là con mồi của hần, tại đời trước hần đuổi kịp đời này, đợi một năm rồi lại một năm.

Đối với nàng hư, nàng sợ nàng nghĩ tất cả biện pháp chạy trốn, đối nàng tốt, nàng làm nũng nàng chỉ sẽ tùy hứng hưởng thụ, một khi không như ý, liền có thể ngay thơ vô tội nói ra lời nói như dao, hung hăng đâm ngực của hần. Hần coi như là nhìn thấu, nàng chính là một con thỏ không có tim không có phổi nuôi không quen, cho nàng có ăn, nàng sẽ để cho người thân cận, một khi cho ít đi hoặc là người khác vừa ăn cỏ của nàng, nàng sẽ không lưu luyến chút nào chạy vào ngực của người khác.

Hôm nay hấn sẽ phải để cho nàng xem một chút, tính tình của hấn, không có tốt như vậy!

"Két" một tiếng vang nhỏ, then cửa lỏng ra.

Tiêu Lang khe khẽ đẩy mở cửa, nhấc chân bước vào.

Nàng quả nhiên còn đang ngủ.

Chấn đáp nàng đá ra, cả người nằm nghiêng, trong ngực ôm gối đầu Thư Uyển, một nửa khúc chân, lộ ra bắp chân mảnh khảnh đều đặn, chân nhỏ rất có thịt bị ánh mặt trời ngoài cửa sỏ nhuộm một tầng ánh sáng dịu dịu, nhất thời mê mắt của hấn.

Con mắt sắc Tiêu Lang càng phát ra thâm trầm, hấn không có tiếp tục thưởng thức đi xuống, trực tiếp lấy tóc đen nàng ở dưới gối đầu rút ra.

Đầu đột nhiên đụng trên giường gạch, Thư Lan đau đến tỉnh táo lại, mơ mơ màng màng nửa chỗi người lên, chỉ thấy một người đứng thẳng trước mép giường, trong lòng nàng hơi hồi hộp một chút, không còn nửa điểm buồn ngủ, ngẩng đầu nhìn lên, không phải chính là ác lang?

"Ai cho ngươi tiến vào!" Nàng vụt đứng lên, trên cao nhìn xuống hấn chăm chăm, tối hôm qua nàng rõ ràng cài cửa, làm sao hấn sẽ đi vào?

Nàng đứng quá cao, Tiêu Lang lùi về sau mấy bước, sau đó giường mắt nhìn nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn lưu lại đỏ ửng mới vừa tỉnh ngủ, mặt hạnh nhưng bởi vì tức giận sáng trong tình lượng, đôi tay chống nạnh hướng hấn trợn mắt nhìn.

Hừ lạnh một tiếng, thật là bị nuông chiều hư hỏng rồi, tại sao nàng làm ra tư thái này?

"Mang giày xuống giường." Hấn quơ quơ đao trong tay, nhìn thẳng nàng, lạnh lùng ra lệnh.

Không có cười dịu dàng, không có mềm giọng lấy lòng, thái độ của hấn biến chuyển quá lớn, Thư Lan nhất thời chưa kịp phản ứng, đây là Tiêu Lang cưng chiều nàng sao?

Thấy nàng, Tiêu Lang chau chau mày, đột nhiên vứt bỏ đao trong tay, cất một bước đã đến trước kháng, trước khi nàng có phản ứng bắt được tay của nàng, dùng lực mạnh, người liền ngồi chồm hổm ở trước mặt hấn, hấn nhìn ánh mắt của nàng: "Ta để cho ngươi mang giày."

Mặt bình tĩnh, giọng nói bình tĩnh, Thư Lan lại hoảng sợ run rẩy, từ nhỏ đến lớn, Tiêu Lang chân chính để cho nàng sợ đến trong lòng, cũng chỉ có hai lần, một lần ấy là lần hấn đồ mắt muốn chìm chết nàng, một lần ngay tại lúc này, ánh mắt của hấn là đen tối, nhưng đen tối quá mức tỉnh mạch, chỉ liếc mắt một cái, một cổ hàn ý lạnh lẽo liền từ trong lòng nàng dâng lên, lan tràn đến tứ chi hải cốt, để cho nàng không sanh được nửa điểm kháng cự.

Nàng chợt hiểu được, người trước mặt không phải Tiêu Lang, không phải người dịu dàng đối với nàng ba năm, mà là cái đồ hại nàng bỏ mạng, muốn cho nàng bị sói ăn chết, một con sói chân chính.

"Lang ca ca, ngươi làm đau ta." Đầu gối cúi tại trên mép giường, tay cũng bị hấn siết thật chặt, nàng là thật đau, cuối cùng nàng thử nghĩ một chút, hy vọng có thể để cho hấn biến trở lại, trước kia chỉ cần nàng kêu đau, lập tức hấn sẽ mềm lòng.

"Đau không? Chính là muốn để cho ngươi đau! Mang giày đi, đừng làm cho ta nói lần thứ tư." Hấn buông tay nàng ra, nhìn cũng không nhìn con người nàng đầy nước mắt, lui về phía sau nói.

Thư Lan nước mắt không khống chế chảy xuống, nàng không muốn Tiêu Lang biến thành bộ dáng như vậy, trước kia dù là hấn khi dễ nàng, cũng chưa từng có lạnh lẽo như thế.

"Lang ca ca."

"Ngươi nói nhầm một câu, ta không ngại ăn ngươi ở chỗ này." Tiêu Lang đột nhiên nhìn về phía nàng, từ từ đi tới phía nàng.

Thư Lan sợ run cả người, cũng không dám nửa tri hoãn, mặc quần áo tử tế, hốt hoảng nhảy xuống kháng, nhặt lên giày ngồi chồm hổm trên mặt đất mặc vào, nước mắt chặc chặc rơi xuống.

Tiêu Lang chưa cho nàng cơ hội nửa mặt, trực tiếp chải tóc thay nàng, khóa chặt cửa, lôi kéo người đi hướng bờ sông.

Lúc này còn là buổi sáng, Thư Gia lại đang ở thôn phía bắc, trên đường cũng không có gặp phải thôn nhân.

Thư Lan càng không ngừng quay đầu lại nhìn quanh, tại sao mẫu thân cũng không ở trong nhà? Tại sao không có bất kỳ ai? Phàm là có một người, đều có thể nhìn thấy dáng vẻ nàng rơi nước mắt, nhất định sẽ tới đây hỏi thăm. Nàng cũng cố gắng hô qua, nhưng còn chưa kịp mở miệng, liền bị Tiêu Lang ghim thật chặt lấy cổ tay, dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn nàng, e là cho dù nàng kêu, hấn cũng có thể trước người khi khác chạy tới bóp chết nàng đi.

"Lang ca ca, ngươi phải đưa ta đi đâu?"

"Lang ca ca có phải, ngươi giận ta hay không? Ngày hôm qua thì ta không được, ngươi đừng tức giận có được hay không?"

"Lang ca ca, ta về sau cũng ngoan ngoãn nghe lời của ngươi, ngươi đừng ăn ta có được hay không?"

"Ồ ô, nói chuyện với người, người đừng ăn ta."

Càng chạy càng sâu, chung quanh chỉ còn lại cây cối cao lớn tươi tốt, Thư Lan rốt cuộc không nhịn được rồi, ô ô khóc lên.

Tiêu Lang giống như không có nghe được, vẫn lôi kéo tay của nàng đi về phía trước, cho đến khi trước mặt truyền đến tiếng nước chảy, hắn mới hơi bước nhanh hơn.

Hắn nhất định là nghĩ tại bờ sông giết nàng, hoặc giả còn là nghĩ chết đuối nàng!

Thư Lan sắc mặt tái nhợt, đã sớm không để ý dưới chân đường sá xa xôi đau đớn, chợt ôm lấy hông của Tiêu Lang, đầu áp sát vào trên người hắn, nước mắt chảy so bất cứ lúc nào đều muốn mãnh liệt: "Lang ca ca, người đừng ăn ta, đừng giết ta...ta thật hiểu rõ sai rồi, về sau tất cả ta cái gì nghe theo người, van người chớ ăn ta, ô ô."

Tiêu Lang bị nàng khóc phiền lòng, chợt đẩy nàng đến trên đất, đưa tay phải đi xé xiêm y của nàng, tay đụng phải cái mềm mại kia vật liệu may mặc thì ánh mắt lóe lóe, vẫn không có kéo xuống đi, mà là đổi thành cười, tam hạ lưỡng hạ, Thư Lan liền bị hắn cười hết tron, trần truồng mà nằm ở trên đất, bộ mặt sợ hãi nhìn hắn.

Tất cả nhẩn nại đều tiêu hao hầu như không còn khi thấy thân thể trắng mịn nõn nà, hắn không nhìn tới ánh mắt của nàng, một tay nắm chặt hai tay của nàng giờ cao khỏi đỉnh đầu, liều mạng ngâm một khóa màu đỏ anh đào, thô bạo cắn nuốt, nàng chỉ cũng chỉ là con mồi hắn mà thôi, hắn nghĩ ăn thì ăn, tại sao muốn cung chiều nàng? Ngược lại để cho nàng đối với hắn vênh mặt hất hàm sai khiến?

Lửa giận cháy hết lý trí của hắn, trên miệng động tác càng phát ra cuồng lay động.

Phía dưới Thư Lan là cỏ xanh tươi tốt, phần lưng mà sát còn có thể chịu được, nhưng Tiêu Lang cắn nàng yếu ớt nhạy cảm, nàng đau đến thân thể co ro, muốn thoát khỏi hắn, lại bị hắn giam cầm lợi hại hơn, lôi kéo, hắn chợt lui ra, Thư Lan vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cho là hắn không đành lòng, lại thấy hắn nhanh chóng bỏ đi quần áo trên người, lộ ra thân dưới cực đại.

Mặt của nàng trở nên trắng bệch trong nháy mắt, "Lang ca ca, người đừng như vậy." Nàng sợ đau!

Tiêu Lang ngừng đầu, cặp mắt đã dẫn theo tia máu, nhìn hắn không thấy mặt nàng hoảng sợ, chỉ nhìn thấy vẻ đẹp của nàng hoàn toàn hiện ra ở trước mặt, lần đó bị tư vị ngán ngùi như sóng lớn mãnh liệt mà đến, hắn thờ ơ gấp nhào tới trên người nàng, một tay đẩy ra chân trái của nàng, một tay đỡ cứng rắn nhắm ngay miệng huyết vậy để cho hắn khát vọng khô khát, cố gắng chen về phía trước.

Thư Lan bị hắn đâm vô cùng khó chịu, gặp qua hắn, nàng càng thêm sợ: "đau, Lang ca ca bị người như vậy, ta đau." Ôm đầu của hắn khóc lớn lên.

Nơi đó của nàng quá mức khô khát, hắn lại to lớn, Tiêu Lang thở hổn hển thử nửa ngày, cũng không thể đi tới nửa phần, căn bản là không vào được.

Hắn chợt nhớ tới đêm đó, khi nàng phía dưới thân hắn vong tình giẫy dụa, nước xuân chảy ra ngoài, cửa động dễ chịu, khi đó, nàng cũng khát vọng hắn.

Mà ngăn ngại sợ sệt, đầu của hắn bị đôi tay nhỏ bé ôm lấy, nàng hoảng sợ tiếng khóc tuyệt vọng truyền vào trong tai hắn.

Thế nào lười nha đầu khóc đau lòng như thế?

Trái tim run lên, Tiêu Lang ngừng đầu lên, trước hết thấy ngực nàng hiện đầy dấu tay tím bầm, sau đó mới là khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, chuỗi nước mắt từ khóe mắt nàng chảy xuống, làm ướt tóc mai nàng, vừa nhếch nhác vừa đáng thương.

Tiêu Lang luống cuống, thế nhưng hắn đã thương nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chương 56: Hậu quả của liêm ngôn chân (canh hai)

Editor: Tiểu Cầm

Nghe tiếng khóc bất lực của Thư Lan, Tiêu Lang chợt ý thức được mình đã làm cái gì, vội vàng ngồi dậy, dùng áo của hắn bọc thân thể nàng lại, để nàng tựa vào trong ngực hắn: "A Lan đừng khóc, là ca ca không tốt, không nên đối xử với người như vậy, người đánh ta đi!" Lửa giận lúc trước đều hóa thành sợ hãi, sợ nàng hoàn toàn sợ hắn, hận hắn, sẽ không bao giờ tin tưởng hắn nữa.

Thư Lan vừa ở trong ngực hắn, ô ô khóc, nước mắt nhỏ giọt trên ngực hắn, thành hàng chảy xuống.

Hắn không biết an ủi nàng như thế nào, không biết làm gì hơn đành ôm nàng thật chặt, nhẹ nhẹ vỗ lưng nàng, “A Lan, A Lan.”

Khi này khủng hoảng cùng đau đớn bỗng nhiên ủa về, sợ hãi của Thư Lan cũng dần theo nước mắt thối lui, cảm nhận được động tác dịu dàng của Tiêu Lang, nang run rẩy ngẩng đầu, vừa chạm tới ánh mắt của hắn, áy náy bên trong cũng nhanh chóng tràn ra.

“Lang ca ca, người lại biến trở lại rồi sao?” Nàng thấp thỏm hỏi. Hôm nay nàng mới biết, trong cơ thể hắn có hai Tiêu Lang, một thương nàng như bảo vật, một hận nàng tận xương, thương nàng sẽ sợ nàng khóc mà dỗ dành nàng, hận nàng chỉ muốn giết nàng ăn luôn nàng đi.

Lệ tràn ướt mi giống như nai con bị kinh sợ, ướt nhẹp, Tiêu Lang đau lòng hôn lên, ngậm giọt lệ nơi khóe mắt chưa lần xuống của nàng, cái trán chống đỡ đỉnh đầu nàng nhẹ nhẹ vuốt ve, “Trở lại rồi, đừng sợ, ca ca sẽ không bao giờ đối với người như vậy nữa, vừa này có đau không?” Thật may là không có. Nếu không nàng cũng hôn mê như Ngọc Hà, không tức giận chút nào, hắn sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

Đau, nhưng không thể bằng mắt mắt sợ hãi trong lòng, sợ một Tiêu Lang cung chiều nàng thương nàng cũng không trở về nữa!

“Lang ca ca, về sau ta tất cả đều nghe lời người nói, người cũng đừng hung ta nữa có được không? Dáng vẻ vừa này của người rất dọa người, ta sợ, ta thích một Lang ca ca đối tốt với ta, ô ô, người đừng làm ta sợ nữa!” Dang cánh tay ra, ôm thật chặt hông của hắn.

Mắt Tiêu Lang có chút cay cay, nếu không phải bị nàng yêu cầu, cảm giác nghe nàng nói thích thật tốt, hắn sợ sẽ không thể kiềm chế được.

“A Lan, người thật yêu thích ta sao?” Nàng là ngu sao, biết thích là cái gì?

“Thích, thích hơn bất kỳ ai khác!” Thư Lan dính sát ngực hắn, như muốn chứng minh lời mình nói, trả lời ngay lập tức.

Trái tim cuồng loạn, Tiêu Lang hôn nhẹ lên trán nàng: “Trước kia ta phá rối người như vậy, tại sao người còn thích ta?”

Thư Lan ngẩn người, ngay sau đó lắc lắc đầu, tóc đen tản ra cọ xát trên ngực hắn, “Người là phá rối ta, nhưng người tốt hơn so với những người khác.”

Hắn đối rất tốt với nàng, từng chuyện nhỏ nhất cũng không xem nhẹ, nếu không để ý kỹ, căn bản cũng không phát hiện, nhưng hắn ngày ngày đều tốt với nàng, cái loại tốt đó dần dần thành một loại thói quen, quen tới nỗi nửa ngày nàng không thấy hắn liền cảm thấy sợ, quen tới nỗi hắn hơi phá nàng một chút cũng cảm thấy uất ức, quen đến nỗi hắn trở nên xấu nàng còn sợ hơn cả sợ hắn ăn mình. Ăn, chẳng qua chỉ đau chốc lát, sau khi chết không khéo còn có thể đầu thai, nhưng nếu hắn biến thành người xấu, về sau ai còn liên tiếp mỗi ngày mỗi ngày đối tốt với nàng?

Vui sướng tựa như dòng nước trong núi, từng chút từng chút lan tràn lồng ngực hắn.

Tiêu Lang ôm thật chặt Thư Lan, hôn mặt của nàng, môi của nàng: “A Lan, người yên tâm, về sau ta tuyệt đối sẽ không hù dọa người nữa, nếu lại hù dọa người, sẽ đền cho ta.”

Lời còn chưa dứt, hai người đồng thời dừng lại.

Thư Lan từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, trên mặt rõ ràng còn vương nước mắt, lại cười híp mắt lại: “Lang ca ca, hôm nay có tính hay không người lại bắt nạt ta rồi hả?”

Nàng lại không biết, mới vừa đưa cánh tay ra thì chiếc áo Tiêu Lang đắp trên người nàng liền tuột xuống, lúc này nàng lại ngẩng đầu lên, hai luồng đầy đủ của thiếu nữ hoàn toàn lộ ra.

Tiêu Lang kim lòng không được nhìn chăm chăm nàng bởi vì khi này hắn thô bạo mà càng lộ vẻ mượt mà trên người, âm thanh khàn khàn nói: “Tính, ta bắt nạt người.” Hắn biết nàng muốn nói gì, hắn vui vẻ chịu đựng.

“Vậy người bắt chước chó sủa cho ta nghe đi!” Thư Lan hưng phấn ngồi thẳng lên, nhìn ánh mắt của hắn nói.

Tiêu Lang ôm chặt hông của nàng, để nàng đối diện với mình, chột chui ở trước ngực nàng.

Thư Lan thất kinh, cho là hắn lại muốn giống như vừa rồi, định đẩy hắn, nơi ngực liền truyền đến một tiếng buồn buồn “Uông Uông”.

Nàng sùng sốt, ngay sau đó cười vui vẻ ra ngoài, “Kêu hai tiếng nữa!” Vui mừng như đứa bé được ăn đường.

Hai luồng trắng nõn mềm mại dao động trước mặt hắn, Tiêu Lang nhìn thôi cũng say, đôi tay nâng hai viên ngọc không an phận của nàng, lửa nóng từ môi theo khe rãnh sâu hướng bên dọc trần trọc di động, vừa như nàng mong muốn khẽ kêu, một tiếng cuối cùng thoát ra khỏi miệng, hắn đã đi tới đỉnh, thuận thể ngậm quả anh đào đứng thẳng, dịu dàng nhả ra nuốt vào hút-mút.

“Uhm.”

Không giống với đau đớn hắn mang đến lúc trước, khoái cảm tê dại một lần hơn một lần, Thư Lan giống như mất đi tất cả khí lực, nếu không kịp ôm lấy đầu của hắn, nàng đã nhanh ngã xuống dưới.

“Lang ca ca, ừ, đừng liếm nơi đó, người nói là muốn liếm ngón chân ta đấy!” Nàng vô lực kháng cự nói, thật ra thì nàng không muốn lại trêu chọc hắn,

nhưng nếu không nói như vậy, sợ rằng hấn sẽ liếm luôn xuống dưới mắt?

“Được!” Hấn cứ như vậy ôm nàng đứng lên, đi tới nơi phát ra tiếng nước chảy, như cũ vẫn chui dưới ngực nàng.

Thư Lan khó chịu uốn éo người, trong miệng phát ra tiếng thở khẽ mê người, hai bắp chân trắng mịn từ thanh sam lộ ra, cọ vào nhau, trên không trung nhẹ nhàng dao động.

Con người nàng tò mò nhìn về phía trước, không phải liếm ngón chân sao, hấn muốn đi nơi nào?

Quẹo khúc quanh, trước mặt rộng mở, hiện ra một hồ nước trong veo, trên mặt hồ gợn sóng lăn tăn, chung quanh bờ hồ là một dải cát trắng, nắng ấm mùa thu chiếu xuống, sáng hơi chói mắt.

Nơi này thật đẹp, Thư Lan rơi vào dục vọng mờ mịt thờ hồn hấn nghĩ.

Tiêu Lang thích dáng vẻ nhu thuận của Thư Lan, hấn ôm nàng đi tới bờ hồ, ngồi xổm xuống, một tay ôm eo thon của nàng, một tay gạt nước rửa chân cho nàng. Bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp từng ngón chân như châu như ngọc, từng chút từng chút, cực kỳ nghiêm túc.

Nước hồ cũng không lạnh, khiến cho Thư Lan tỉnh táo hơn một chút, nàng nhìn tới chân mình bị hấn cầm rửa, nhìn lại một chút gò má nghiêm túc của hấn, nhẹ giọng hỏi: “Lang ca ca, sao người lại rửa chân cho ta?”

“Bởi vì ta muốn liếm chúng, không lẽ người để ta liếm chân thôi của người sao?” Tiêu Lang hôn một cái trên mặt nàng, âm thanh khàn khàn trên đầu nói.

Nổi lòng bị hấn nhìn thấu, Thư Lan có chút ngại ngùng, rúc lại trên vai hấn, mắt to xấu hổ khép hờ lên nhìn hấn, tiểu đáng vẻ muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu.

Lòng Tiêu Lang dịu dàng, hấn không được dụi vào ngực nàng.

Rửa xong, Tiêu Lang rút xuống chiếc áo trên người Thư Lan, đặt nàng ngồi trên cát mịn, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “A Lan, ta sẽ liếm đầu ngón chân của người, người nhắm mắt lại được không?”

“Được, có thể để ta mặc quần áo trước không?” Thư Lan lặng lẽ nhìn phía dưới của hấn một chút, thấy nơi nào đó của hấn còn thẳng đứng, mơ hồ có chút sợ.

Tiêu Lang hôn môi nàng, dịu dàng nói: “A Lan, người chỉ cần nhắm mắt lại là được rồi, ta tuyệt đối sẽ không làm đau người, nếu khiến người đau, ta sẽ để người ngày ngày cắn ta, ngoan, nhắm mắt lại.”

Sâu trong mắt hấn tất cả đều là dịu dàng, đột nhiên Thư Lan cảm thấy rất an tâm, ngoan ngoãn nhắm nghiền hai mắt. Đây là Lang ca ca đối tốt với nàng, nàng tin hấn.

Tiêu Lang hôn lên khuôn mặt đỏ ửng của nàng, sau đó ngồi xuống cạnh nàng, nâng chân nàng đặt lên chân mình, cuối cùng cầm một ngón chân nhỏ, nhẹ nhàng hôn, từ đầu ngón chân mượt mà xinh xắn một đường thẳng đến giữa hai đùi, mỗi nơi đều trần trọc trở mình, bên này hôn đủ rồi, đổi sang bên kia, làm không biết mệt.

Chỉ cần là nàng, nơi nào hấn cũng yêu.

Thư Lan đặc biệt sợ buồn, lúc nàng cười, dù là người khác chỉ vuốt nhẹ mu bàn tay nàng cũng có thể làm cho nàng buồn cực kỳ, chỉ sợ tránh không kịp, nàng không cười, người bên cạnh sờ nhẹ sẽ mang đến cho nàng rung động khác thường, toàn thân như nhũn ra. Cùng Tiêu Lang ngủ chung lâu như vậy, nàng biết tay của hấn trên người nàng mang để run rẩy như thế nào, chỉ là nàng lại không biết, ngay cả chân của nàng, cũng nhạy cảm như vậy.

Bàn tay thô ráp vuốt ve nhẹ nhàng dọc bên chân nàng, lửa nóng môi lưỡi hấn đi tới đi lui lướt luyến trên da thịt nhạy cảm của nàng, đặc biệt lúc đi tới bên đùi lại mãnh liệt khiến nàng kim lòng không được uốn éo người, muốn khép lại hai chân, lại bị hấn dịu dàng mà bá đạo đè lại.

Từ từ, nàng phát hiện thời gian Tiêu Lang ở bên chân nàng dừng lại càng ngày càng dài, hô hấp hấn ấm áp phả vào da thịt, đưa tới nàng từng trận run rẩy.

“Lang ca ca.” Một loại cảm giác trống rỗng từ giữa hai chân bay lên, Thư Lan khó chịu kêu lên.

Tiêu Lang thờ hồn hấn đáp một tiếng, ngược mắt thấy nụ cười hồng nộn của nàng, đầu như gãy dựa nhẹ nhàng, hai khóa anh đào màu đỏ trước ngực đứng sừng sững giữa tầng tuyết lớn, càng thấy trong lòng yêu hơn, lặng lẽ tách hai chân của nàng ra, cúi đầu hôn môi nhỏ mềm mại phía dưới của nàng.

Non nớt trơn bóng, đầu lưỡi nhẹ nhàng uốn lên, liền nuốt xuống hoa lộ ngọt ngào đặc biệt thuộc về nàng.

“Ừ, Lang ca ca, thật thoải mái.” Kích thích mạnh mẽ mãnh liệt đánh tới, tay nhỏ bé của Thư Lan nắm chặt cát mịn dưới thân, hai chân chụm lại, kẹp đầu của hấn không cho hấn đi.

Tiêu Lang yên lòng, kiên nhẫn dọc theo môi nhỏ đầy đặn liếm lấy, thử thăm dò xâm nhập cái kia, khẽ đẩy khẽ lùi lại, chậm vào chậm ra. Nghe tiếng kêu của nàng càng lúc càng lớn, trong miệng ngậm ra tất cả đều là vui thích, liền nổi lên can đảm, đầu lưỡi tiến vào càng sâu, tốc độ càng ngày càng nhanh, nơi ấy chặt khít chống lại hấn, cũng vô lực ngăn trở hấn tiến vào, mà khi hấn thối lui lại cùng nhau ngăn trở, không để cho hấn rời đi.

Huyết dịch toàn thân ằm ằm hướng dưới lưng vọt tới, Tiêu Lang khó khăn nâng đầu lên, từ từ che ở trên người Thư Lan, một tay đỡ đỉnh dang trào của hân vào hai mảnh môi nhỏ của nàng, mài vòng quanh nơi cửa động ướt át, một tay đặt dưới eo nàng, để thân thể nàng khẽ nâng cao, nuốt lấy anh đào hồng điểm của nàng vào miệng.

“Lang ca ca, đừng đâm ta.” Nơi ấy quen thuộc lại to lớn xa lạ chống đỡ, Thư Lan tình triều rút xuống, thanh âm run rẩy cầu xin.

“A Lan đừng sợ, ca ca sẽ không làm đau ngươi!” Tiêu Lang gia tăng lực độ trong miệng, ngậm sâu liếm nặng, làm cho Thư Lan kim lòng không được ườn người, đem ngực chủ động đưa vào trong miệng hân, dưới lưng cũng nhẹ nhàng lắc lư, thử thăm dò dòi xuống, nơi đó có chút nhột, hân cố tình chọc vào lại rất thoải mái.

Tiêu Lang nhin không được rên lên một tiếng, thiếu chút nữa thì không quan tâm đến kháng cự mà đi vào.

Hân vội vã lui ra bên ngoài một chút, không ngờ ma sát ngăn ngừi này lại làm cho Thư Lan phát ra một tiếng than nhẹ mị hoặc, tỏ tỏ mị mị, phát ra xung quanh rơi vào tai hân. Mồ hôi thành giọt lăn từ trên trán xuống, Tiêu Lang dùng một tay chống thân, một tay đỡ nơi đó thăm dò vào trong, mắt chăm chú nhìn mặt của Thư Lan, chỉ cần nàng cau mày, hân liền lui ra ngoài, sau đó sẽ chậm rãi tiến vào, mặc dù không thể thỏa mãn, nhưng ma sát ngăn ngừi này cũng đủ khiến hân vui vẻ.

Ma sát ra ra vào vào như vậy khoái cảm khiến Thư Lan có quy luật hừ nhẹ, dần dần, mỗi khi Tiêu Lang rất đúng lúc, nàng đều sẽ hạ eo nghênh đón hân, khi hân thối lui thì nàng lại đi theo nâng eo lên, chuẩn bị nghênh đón một lần đẩy vào, từng đợt sáng khoái truyền tới, Thủy Nhi chảy càng ngày càng nhiều.

Nàng chủ động cổ vũ Tiêu Lang, hân kiên nhẫn từng chút từng chút tiến vào, vừa cảm thụ khí khoai tron trượt của nàng từ từ bị to lớn của hân mở rộng, vừa si mê nhìn nàng thờ gấp hừ nhẹ quyến rũ, thì ra hân yêu thích nha đầu lười, khi hân yêu nàng tiến vào nàng thì thật không ngờ lại xinh đẹp như vậy, tựa như hoa nở rộ trong núi, chấp chôn trong gió mát, chỉ có một mình hân mới có thể nhìn thấy, chỉ một mình hân mới có thể yêu thương!

“A Lan, mở mắt ra đi!”

Rốt cuộc đợi khi tất cả ở trong nàng, hai tay Tiêu Lang chống hai bên Thư Lan, ánh mắt đờm dục tình mím cười nhìn nàng, “A Lan, ta tiến vào, ngươi đau không?”

Miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, phát ra một tiếng thờ gấp Thư Lan mở mắt, nhìn tới gương mặt tuấn tú của Tiêu Lang gần ngay trước mắt, hân dịu dàng nhìn nàng, khuôn mặt tươi cười theo động tác phía dưới rung nhẹ, lâu không thấy đáp lại, hân chợt làm chuyện xấu, hung hăng đi vào, hại nàng “A” lên một tiếng.

Hân thật chọc vào rồi!

Thư Lan vừa không kiềm chế được nghênh đón hân, vừa khiếp sợ cùng kinh ngạc nghĩ, thì ra hân chọc vào cũng không có đau, ngược lại còn thoải mái muốn chết!

“A, Lang ca ca, ngươi chậm một chút!” Cũng tại Tiêu Lang thấy nàng mất hồn, tốc độ nhanh hơn.

Hân siết chặt lấy eo nhỏ của nàng, từng đợt từng đợt hung hăng động, của nàng khí chặt tron trượt khiến cho hân vô cùng thỏa mãn, chỉ cảm thấy nhần nhin trước đây đều đáng giá.

“A Lan, thoải mái không?” Hân hung hăng vận động, lại chợt thối lui, lần lượt lặp lại động tác ấy.

“Ừ, thoải mái, a.” Hân càng lúc càng nhanh, càng lúc càng sâu, âm thanh Thư Lan vừa ra khỏi miệng, liền bị hân đung vào phá thành từng mảnh nhỏ, dần dần, nàng chỉ có thể vòng quanh cổ hân đung đưa theo hân, a ừ trong miệng kêu lên không ngừng.

Tiêu Lang yêu bộ dáng này của nàng yêu đến tận xương tủy, nàng chịu được, hân sẽ như mưa to gió lớn, nàng không chịu nổi, hân sẽ chậm lại, chậm vào chậm ra, hân muốn nàng vui vẻ, vui vẻ từ đầu đến cuối!

Gió thu hơi lạnh theo mặt hồ thổi qua, tiếng nước chảy ào ào, che đi tiếng ái muội lúc hai người va chạm.

Không biết đã trải qua bao lâu, Thư Lan cũng không chịu nổi nữa, khẽ gọi một tiếng, run rẩy đem lần đầu tiên dâng hiến cho hân.

Nơi ấy của nàng đột nhiên thắt chặt lại, Tiêu Lang rên lên một tiếng, liền tiếp động hai cái, mới nâng mông nàng lên, đi vào khe giữa hai mông, bừa bãi phun trào.

Sung sướng ngập tràn, hân thỏa mãn nghĩ, nàng là nha đầu lười của hân, vẫn luôn là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Ngăn cách.

Editor: Tiểu Cân

Nữ nhi không bị thương, Tiểu Lang cũng không phải cậy mạnh bá đạo ép bức nữ nhi, tức giận trong lòng Tần thị dần dần lắng xuống.

Coi như không có chuyện này, nàng cũng có ý gả nữ nhi cho Tiểu Lang mà, hưởng hồ hai đứa trẻ này.

Rốt cuộc là tâm đầu ý hợp, mặc dù không tuân theo lễ chế, nhưng cũng có thể bắt đầu.

Tần thị lặng lẽ khuyên lon chính mình.

“A Lan, mẫu thân muốn gả con cho Lang ca ca, con có đồng ý không?” Tần thị vừa chải tóc cho Thụ Lan, vừa nhẹ giọng nói, nhìn gương mặt ửng hồng của nữ nhi trong gương, rốt cuộc vẫn còn chút thốn thức, thời gian ngắn ngủi nửa ngày, nữ nhi liền trưởng thành.

Thụ Lan ngủ một giấc trên lưng Tiểu Lang, tinh thần cũng không tệ lắm, nghe vậy gật đầu nói: “Đồng ý ạ, Lang ca ca nói hấn muốn lấy con, như vậy con sẽ không phải đến một nơi xa, có thể ngày ngày nhìn thấy hai người, hấn còn nói về sau cái gì cũng nghe theo con.”

Đây là hai năm trước Tiểu Lang nói với nàng, bởi vì khi đó tỷ tỷ mới vừa lập gia đình, cho nên nàng nhớ rất rõ.

Tần thị lại hiểu thành đó là chuyện hôm nay Tiểu Lang nói với nữ nhi, thậm chí coi như tiểu tử kia cũng có lương tâm, không lừa gạt ăn trắng của khuê nữ ngu ngốc của nàng, nhưng là, hai đứa tuổi còn nhỏ, lập gia đình sớm như vậy, chỉ sợ thôn nhân sẽ bàn tán, đợi thêm hai năm nữa đi, lại sợ nữ nhi không cẩn thận sẽ có, thật là càng nghĩ càng phiền.

“Con ở trong nhà chơi đi, mẫu thân đi nấu cơm.”

Tần thị đứng lên, đi tới phòng bếp, cũng không thèm nhìn ra hậu viện, trực tiếp đóng cửa phòng lại, tiểu tử kia làm chuyện xấu, nên phạt một trận thích đáng.

“Nương, Lang ca ca đâu ạ?” Thụ Lan đi theo ra ngoài, tìm khắp một lượt đồng ốc tới tiền viện, không thấy bóng dáng Tiểu Lang đâu, buồn bực hỏi.

Tần thị tiếp tục hái đậu cô-ve, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Hấn lên núi săn thú, con chơi một mình đi.”

Thụ Lan bĩu môi, hấn bỏ lại nàng đi chơi một mình, liền không nghĩ nhiều, về phòng đi ngủ, chân vẫn còn đang như nhũn ra.

Tiểu Lang biết Tần thị vẫn còn giận hấn ghê gớm, nhưng sau khi nghe những lời nói kia của nha đầu lười, hấn đã chắc chắn Tần thị sẽ rất nhanh tha thứ cho hấn, bỗng cảm thấy chút trừng phạt này không tính là gì, tiếp tục đảng hoàng quý, âm thầm suy nghĩ. Trải qua chuyện này, Tần thị sẽ không yên tâm để hấn với nha đầu lười ngủ ở tây ốc, đoán chừng sẽ dời nàng đến đông ốc, vậy hấn phải nhanh chóng sửa chữa lại phòng ốc, xây cẩn thận, rồi mới có thể lấy nha đầu lười về, nghĩ đến ngày sau có thể quang minh chính đại ôm nha đầu lười ngủ, cả người hấn liền vui vẻ.

Trong lòng Tần thị vẫn còn tức giận, cơm trưa cũng không cho Tiểu Lang ăn.

Lúc hoàng hôn, Thụ Mậu Đình xách hòm thuốc trở về.

Nữ nhi vẫn còn đang ngủ, Tần thị liền kể cho trượng phu nghe một lượt, càng nói càng tức giận, càng nói càng uất ức, trước mặt đứa bé nàng là người lớn, nhưng trước mặt trượng phu, nàng có thể không chút kiêng kỵ oán trách

Thụ Mậu Đình trầm mặc hồi lâu, chợt đứng dậy, đi thẳng tới tiền viện lấy một cây gậy lớn cỡ cánh tay trẻ con, đóng cửa trước lại, sắc mặt giận dữ đi tới hậu viện.

Tần thị sợ hết hồn, vội vàng ngăn trước mặt, trừng mắt quát lên: “Chàng định làm gì vậy!”

Về mặt Thụ Mậu Đình rất nghiêm túc, nghiêng răng nói: “Hấn hại nữ nhi của ta, ta muốn đánh chết hấn!”

“Chàng điên rồi! A Lan ngây ngô, không hiểu điều cấm kỵ, A Lang còn con nít, tuổi trẻ khí thịnh, khó tránh khỏi không nhịn được. Hấn cũng không phải không muốn chịu trách nhiệm, vì có gì chàng muốn đánh chết hấn? Hấn chết rồi, về sau A Lan làm thế nào? Mau buông xuống cho thiếp!” Lâm bộ muốn giành lấy cây gậy trong tay ông.

Thụ Mậu Đình kiên quyết không buông tay, ngón thê từ, đưa tay mở cửa.

“Không được, chàng muốn đánh hấn, vậy đánh chết ta trước đi!” Đây là lần đầu tiên Tần thị thấy trượng phu tức giận như thế, chỉ sợ hấn thật đánh chết Tiểu Lang, cũng không còn tức giận, ôm eo chồng từ phía sau, nói như thế nào cũng không để hấn mở cửa.

“Ta còn chưa có đánh mà, nàng buông ta ra trước có được không.” Thanh âm cười cười chợt từ đỉnh đầu truyền đến.

Tần thị kinh ngạc tròn to hai mắt, vừa ngẩng đầu, liền thấy trượng phu cười híp mắt lại, nàng ngăn người, chợt hiểu ra, biểu cảm của hấn là diễn trò cho nàng xem!

Tức giận véo một cái trên eo trượng phu, mắt hạnh tròn tròn, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Hắn ức hiếp khuê nữ chúng ta, chẳng lẽ người làm cha như chàng không tức giận chút nào?”

Thư Mậu Đình đau đến mức hít khí một cái, thấy thê tử từ từ buông tay, một đôi mắt sáng rực rực nước mắt chậm chậm nhìn ông, trong lòng giật mình, ném cây gậy ra một bên, ôm ngang người nàng, về thẳng phòng, đặt nàng ở mép giường, ông thì đứng trên đất, cúi đầu cười nói: “Tức giận thì thế nào? Nàng còn có thể bỏ qua người con rể này sao? Nếu hai đứa nhỏ đều hạnh phúc, nàng cần gì ỷ khuất nữa, nếu ta nói, trên đời này ngoài A Lang chẳng còn ai thích hợp hơn với khuê nữ nhà mình, trước ta đoán không ra tâm tư của hắn, không dám đề cập với nàng, bây giờ biết hắn đối với khuê nữ của chúng ta có lòng, ta ngược lại rất vui mừng!”

Năm đó khuê nữ bỏ nhà đi, mấy người lớn như ông bạn rợn cả ngày cũng không tra ra tin tức thì Tiêu Lang đã tìm được người rồi. Ông không rõ lắm Tiêu Lang làm thế nào tìm được, nhưng ngay cả cha ruột như ông cũng không nghĩ ra biện pháp, Tiêu Lang lại tìm được, đủ thấy đứa bé kia xem trọng nữ nhi bao nhiêu. Lần này thật sự hấn quá mạo hiểm, nhưng như thế thì sao? Thật lòng mới là quan trọng nhất, rất nhiều con rể trước hôn nhân nhìn nghiêm chỉnh thủ lễ, nhưng sau khi cưới không phải đều nhảm chán thê tử mà tùy ý cưới vợ bé? So với hạnh phúc cả đời của nữ nhi, tình cảm không kìm nén được của Tiêu Lang có thể tha thứ, lại nói, ông cũng là nam nhân, đừng nói trước khi thành thân, ngay bây giờ, nếu như thê tử chủ động cởi sạch trước mặt ông, ông cũng không chịu nổi, thật rất muốn, chỉ có thể trách khuê nữ nhà ông quá ngốc thôi.

Tần thị cũng hiểu được đạo lý này, nàng chỉ là nuốt không trôi cái giọng điệu này, giờ thì hay rồi, trải qua hù dọa của trượng phu, nàng coi như chân chính bình tĩnh lại, lại lo lắng nói: “Vậy lỡ A Lan có em bé thì làm thế nào? Con bé mới lớn chút, sinh con quá nguy hiểm, còn hôn sự của hai đứa nữa, diễn ra sớm quá cũng không hay.”

Nhắc tới vấn đề này, ham muốn của Thư Mậu Đình vừa đến liền đi, ngồi ở một bên, suy tư một lát nói: “Hôn sự, để sau khi A Lan cập kê thôi. Trước tiên đưa A Lan đến ở nhà tỷ tỷ, tốt nhất là như vậy, ngộ nhờ có em bé, ta sẽ tự cho con bé thuốc xảy thai, tin tưởng A Lang cũng hiểu, không có phản đối. Bây giờ chúng ta bắt đầu thay hắn sửa chữa phòng ốc, A Lan sẽ ở lại nhà tỷ tỷ của con bé.” Nam nhân đã phát dục, sẽ si mê cái tư vị kia, khuê nữ lại quá ngốc, bọn họ phải đề phòng cẩn thận, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Tiêu Lang hiểu chuyện đi nữa cũng chỉ là một tiểu tử.

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Tần thị thở dài nói.

Thư Mậu Đình nắm tay nàng: “Được rồi, nhanh đi chuẩn bị cơm tối đi, ta đi trò chuyện với A Lang, đứa bé quỳ nửa ngày, cũng đủ rồi.”

Tần thị còn muốn nói chuyện của Chu gia, lại nghĩ, nữ nhi nhất định là muốn gả cho Tiêu Lang rồi, liền không nói nữa, ngày mai đưa nàng đến chỗ tỷ tỷ nàng, tiện thể qua chỗ lão phu nhân, tiệc cho đứa bé ngoan Nguyên Bảo kia.

Lúc ăn cơm tối, Tần thị chuẩn bị một phần đồ ăn, đem đến phòng ăn cùng Thư Lan, buổi tối lại tự mình bồi Thư Lan ngủ, kiên quyết không cho Tiêu Lang cơ hội đến gần Thư Lan, sớm ngày hôm sau đã nhanh chóng đưa Thư Lan lên đường, Tiêu Lang đáng thương sau khi cùng Thư Lan nằm trộm trái cấm hoàn toàn chưa có nói với nhau nửa lời.

Đến Trình phủ, ngay trước mặt Trình Khanh Nhiễm, Tần thị chỉ nói Thư Lan quá nhớ tỷ tỷ, nên ở nơi đây ít ngày. Dĩ nhiên Trình Khanh Nhiễm đồng ý, nói chuyện một lát, liền ôm Cẩn Lang đi vườn hoa chơi, để mẫu thân các nàng nói chuyện riêng.

Nhìn đại nữ nhi hiểu chuyện, Tần thị đột nhiên cảm thấy người làm mẫu thân như nàng hết sức thất bại, ban đầu A Uyển cũng là vì nàng không chú ý quan sát chung quanh, mới khiến nàng bị Triệu Đại Lang bắt đi, sau đó bị Trình Khanh Nhiễm chiếm tiện nghi, mặc dù bây giờ hai người vô cùng tốt đẹp, nhưng chung quy vẫn là vết nhơ. Bây giờ lại là A Lan, vậy thì càng thất bại rồi, trực tiếp làm cho người ta ăn sạch sành sanh!

Tần thị ở bên trong tự trách mình ảo não thuật lại, cuối cùng Thư Uyển cũng hiểu chân tướng.

Biết Tiêu Lang chiếm tiện nghi của muội muội, thế nhưng ý niệm đầu tiên trong đầu nàng lại không phải là tức giận, ngược lại có chút dờ khóc dờ cười, hai đứa từ bé đã cùng nhau chơi đùa, vậy mà cũng đã hiểu được chuyện nam nữ rồi sao?

“Nuông, việc đã đến nước này, người cũng đừng đau lòng, nhất định A Lang sẽ tốt với A Lan, phải rồi, không phải người còn muốn tới nhà cữu cữu sao, nhanh đi đi, con sẽ chăm sóc A Lan.” Thư Uyển đứng lên, lôi kéo tay mẫu thân ra ngoài, muội muội ngốc như vậy, nàng có chút tò mò hai người làm chuyện ấy như thế nào, trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

Thư Lan nhìn vẻ mặt tươi cười của tỷ tỷ tiền mẫu thân ra cửa, có chút nhảm chán, nắm lên trái bàn hình Lão ồ quan sát, đây là nàng khâu cho Cẩn Lang, không ngờ lại để ở đây, nếu muốn ở nhà tỷ tỷ, nàng lại phải khâu thêm một cái nữa.

Thư Uyển rất nhanh đã trở lại, khẽ đóng cửa, cười cười đi tới trước giường, đoạt tấm vải hình Lão Hồ trong tay Thư Lan bỏ qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “A Lan, ngày hôm qua muội lên núi chơi cùng A Lang sao?”

“Vâng.”

“Vậy tại sao hắn cởi quần áo của muội?”

“Không phải Lang ca ca cởi, là muội tự cởi.”

“Sau đó thì sao?”

“.....”

Một lát sau, Trình Khanh Nhiễm dắt Cẩn Lang trở lại, thấy thê từ trước cửa nở nụ cười hồng hồng, trong mắt lại ngập tràn ý cười, không khỏi hỏi “Nàng sao vậy?”

Thư Uyển trừng mắt liếc hắt một cái, ôm lấy nhi từ vào lòng: “Cẩn Lang nhớ đi nhỏ không? Chúng ta đi tìm đi con chơi đi.” Trong lòng lại buồn cười, tiểu tử hư hỏng A Lang kia, thế nhưng lại biết lừa người, hai người đó, thật là oan gia trời sinh!

*

Có những lời có thể nói cùng nữ nhi, nhưng không nghĩ có thể nói cùng lão nương. Tần thị về nhà mẫu thân, chỉ nói trượng phu sớm đã nhìn trúng Tiêu Lang, chờ hai đứa lớn hơn chút nữa sẽ cử hành hôn lễ.

Lão phu nhân sực sực một hồi, nói: “Ta biết rồi, nếu Mậu Đình có chủ tính này, chuyện của Chu gia coi như xong, con trở về đi, bên này ta tự biết đáp lời như thế nào.”

Sau khi Tần thị đi, lão phu nhân liền sai người gọi Chu Lai Tài tới.

“Haiz, thì ra con rể ta sớm đã nhìn trúng một người, bởi vì tuổi A Lan còn nhỏ, mới không nói với ta, càng không dám phô trương. Ngược lại lại làm liên lụy hôn sự của Nguyên Bảo rồi. Nguyên Bảo là một đứa bé ngoan, là A Lan nhà chúng ta không có phúc khí à!”

Trong lòng Chu Lai Tài rất không vui.

Nhi từ sớm đã nhận định Nhi cô nương Thư gia rồi, mấy năm nay mặc kệ nhà ai lộ ý muốn kết thân, đều bị nhi từ một lời cự tuyệt, không ngờ cha nương người ta sớm đã chọn trúng con rể. Nghĩ Thư gia không sớm thông báo một chút, lại không có đạo lý, nữ nhi nhà người ta còn nhỏ tuổi, tự nhiên sẽ đợi nàng lớn lên rồi tổ chức hôn lễ, huống hồ bọn họ lại không biết ý định của nhi từ mình.

Không thể kết thân, Chu Lai Tài vẫn còn có chút may mắn, chỉ là rất thương nhi từ.

Về đến nhà, liếc mắt thấy nhi từ ngồi giữa phòng trông ngóng, chăm chăm nhìn ông.

Ông mở miệng, cuối cùng thở dài một tiếng, lắc đầu.

Thấy cha lắc đầu, sáng rõ trong mắt Chu Nguyên Bảo tối sầm xuống, sức lực toàn thân giống như bị rút đi. Hắn không tự chủ được, quay ngược lại hai bước, lại quên sau lưng mình là tường gạch xanh, nhưng là, tại sao là lưng đụng vào, nhưng ngực lại vô cùng đau đớn? Như có vật gì đổ từ nơi ấy bay mất.

“Cha, tại sao không được?” Đau đớn qua đi, hắn quật cường đứng thẳng người dậy, bước tới nói. Là hắn không đủ ưu tú sao? Vậy hắn có thể thay đổi, hắn sẽ đi học cho giỏi, thi tú tài thi cử nhân, hắn mới mười sáu tuổi, vẫn chưa muộn.

“Cha nương nàng đã chọn được con rể rồi, bởi vì con bé còn nhỏ tuổi, mới không có truyền ra.” Chu Lai Tài đau lòng vỗ vỗ bả vai con trai, khuyên nhủ: “Nguyên Bảo, đừng nghĩ nữa, cha sẽ chọn cho con một nàng dâu thật xinh đẹp.”

“Con không muốn, con muốn A Lan!” Chu Nguyên Bảo đột nhiên hét lớn, nhanh chân chạy ra ngoài cửa.

Hắn có thể thay đổi tất cả các khuyết điểm, chỉ cần có thể xứng với nàng, nhưng không chịu nổi nàng muốn gả cho người khác! Hắn muốn hỏi cha nương nàng một chút, hắn muốn biết họ chọn trúng người nào!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Sói con muốn nàng dâu

Tiêu Lang có chút cảm thấy không hứng thú.

Lười nha đầu lại không ở bên người, lúc này không phải nàng muốn chạy, mà bởi vì hắn luôn ăn nàng đi, bá phụ bá mẫu đề phòng hắn lần nữa xuống tay, có ý đưa nàng đến trong nhà Uyển ty.

Thiệt là, hắn có không đáng tin sao? Nếu lười nha đầu nhất định phải gả cho hắn, năm năm mười năm cũng có thể, hơn một năm tính là gì? Chỉ cần bọn họ minh xác nói cho hắn biết không thể, hắn cũng sẽ không xuống tay, dù tốt xấu để cho hắn có thể ngày ngày thấy lười nha đầu a!

Sớm biết như vậy, ngày hôm qua nói gì cũng muốn ôm nàng trò chuyện, không nên nghe nàng nói một mớ, liền dung túng nàng ngủ mất, hắn còn có rất nhiều lời muốn hỏi nàng.

"A Lang, trước tiên chúng ta đập nhà các người đi, những thứ gạch kia cũng hư hỏng, không thể dùng, chúng ta cũng đổi thành gạch mới." Thư Mậu Đình một thân quần áo vải thô, vừa đi ra ngoài, vừa xắn tay áo. Anh nông dân, bình thường đều là huynh đệ giúp một tay xây nhà, chỉ có một chút tiền sẽ xin sự phụ đến giúp đỡ.

Tiêu Lang lại bắt đầu nhảy nhót, đó là nhà tương lai của hắn và lười nha đầu, hắn muốn tự mình xây căn phòng lớn ba gian bền chắc.

Lúc Tần thị trở lại, nhìn thấy hai người cùng nhau bận rộn, lộ ra một nụ cười vui mừng, mặc kệ nói thế nào, nửa đời sau khuê nữ ngọc có chỗ dựa rồi.

Nhưng nàng rất nhanh sẽ không cười được.

"Bá mẫu, ta thật lòng muốn kết hôn A Lan, van ngài gả nàng cho ta được không?" Chu Nguyên Bảo thờ hồn hèn chạy vào viện Thư gia, bay thẳng đến ngồi ở dưới mái hiên giặt quần áo quý xuống trước Tần thị.

Tần thị vạn vạn không ngờ rằng, thế nhưng Chu Nguyên Bảo lại về đến nhà cầu xin!

"Cái đứa bé này, người mau dậy đi, quý ở nơi đó thành cái dạng gì, có lời gì chúng ta đến trong nhà nói!" Nàng cũng không để ý lau tay, lau một cái tùy tiện ở nơi vạt áo, vội vàng đỡ Chu Nguyên Bảo lên, trong lòng có chút không vui, hắn đều mười sáu tuổi rồi, trả như nào lại lỗ mãng liều lĩnh như vậy, nếu là bị người nhìn thấy, không chừng nghĩ như thế nào đấy.

Chu Nguyên Bảo thế này mới ý thức được mình hành động không thỏa đáng, ngượng ngùng đi theo Tần thị vào, vừa định quý xuống, liền bị Tần thị ngăn trở.

Tần thị để hắn ngồi trên ghế xong, ý vị sâu xa khuyên nhủ: "Nguyên Bảo, bá mẫu biết tâm ý người đối với A Lan, nhưng hai người các người không thích hợp, A Lan quá ngu quá đần, nàng không làm được những chuyện xã giao, gả cho người, nàng luôn luôn ứng phó thân thích trong nhà của người chứ? Nàng dù sao cũng nên hiểu thuận cha người tự tay nấu canh chứ? Nhưng những thứ này nàng đều không biết."

"Bá mẫu, A Lan sẽ không có quan hệ, ta sẽ chăm sóc nàng tốt!" Chu Nguyên Bảo cướp lời nói.

"Coi như người sẽ chiều cổ tốt nàng, thay nàng ra mặt xử lý tất cả mọi chuyện, nhưng người làm thân thích nhà các người đâu rồi, trên mặt nổi bọt họ sẽ không nói cái gì, sau lưng nhất định sẽ cười A Lan, nếu là ngày nào đó người không ở nhà, chỉ bằng tính tình A Lan, liền tiếp hạ nhân mãnh mẽ ăn trộm khi dễ nàng, nàng đều không thốt một tiếng. Ai, là ta không có dạy tốt nữ nhi, Nguyên Bảo, đi cưới một cô nương hiền huệ đi, A Lan không xứng với người."

Chu Nguyên Bảo đã hiểu, Tần thị là thật tâm không muốn gả A Lan cho hắn. Cố nén xuống khổ sở trong lòng, hắn cúi đầu, rất nhanh quả quyết nói: "Bá mẫu, vậy con sẽ tương các người gả A Lan lại là ai?" Hắn không được, người đâu rồi, người đó nhất định có thể chăm sóc tốt A Lan sao?

Tần thị biết, hôm nay nếu là không nói rõ, chỉ sợ Chu Nguyên Bảo sẽ không chết tâm, liền nói: "Là được."

"A Lan muốn gả cho ta, người không cần muốn nàng." Tiêu Lang vén rèm cửa lên, mặt lạnh lùng đi vào, hắn biết, Chu Nguyên Bảo vô cùng lo lắng chạy đến Thư gia khẳng định là không có chuyện tốt, lại không ngờ hắn lại là tới đoạt dâu!

Thư Mậu Đình đi theo sau lưng Tiêu Lang, hướng thê tử quăng lấy ánh mắt nghi hoặc.

Tần thị hướng hắn lắc đầu một cái, đứng dậy ý bảo trượng phu cùng nàng đi ra ngoài, loại chuyện như vậy, có lẽ giao cho bọn nhỏ giải quyết thích hợp hơn.

Trong phòng cũng chỉ còn lại có hai người trợn mắt nhìn.

Chu Nguyên Bảo ngay từ lúc Tiêu Lang nói ra câu nói kia liền đứng lên, hắn nhìn thiếu niên trước mắt nhỏ hơn hắn ba tuổi xem ra còn trầm ổn so với hắn, ánh mắt của đối phương là lạnh, bên trong tràn đầy địch ý đối với hắn, giống như hắn mơ ước bảo vật của hắn.

Tiêu Lang sao?

Đúng vậy, cùng với mình so sánh, Tiêu Lang có quá nhiều ưu thế. Sống nhờ ở Thư gia, có thể thấy được hắn không có thân thích lui tới, lại lớn lên cùng A Lan, rất được người Thư gia tin cậy yêu thích. Hơn nữa bản thân hắn cũng là vô cùng xuất sắc, còn nhỏ tuổi liền dám đi trong núi đánh sói.

Nhưng là, chẳng lẽ mình nên buông tha như vậy sao?

Chu Nguyên Bảo nắm chặt nắm tay, bỗng dưng, hắn nhớ tới năm ấy Thư Lan địch ý đối với Tiêu Lang, không khỏi nói: "Coi như bá phụ bá mẫu hiểu người, nhưng A Lan không thích người!"

"Ai nói A Lan không thích ta?" Tiêu Lang ngoài ý muốn chau chau mày, nhưng cũng chẳng thêm dây dưa cùng Chu Nguyên Bảo cái gì, trực tiếp nói: "Ta khuyên người sớm về nhà đi, A Lan đã là người của ta rồi, chúng ta rất nhanh sẽ thành thân."

Trong đầu ông ông một tiếng, cảnh tượng trước mắt giống như mơ hồ.

Chu Nguyên Bảo ngã ngồi ở trên ghế, chạy dài sau như cũ mặt ửng hồng trong nháy mắt trở nên trắng bệch, hắn không thể tin nhìn chằm chằm Tiêu Lang, hình như là muốn phân biệt thực giả trong lời của hắn, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới lòng hắn tâm niệm niệm tưởng che chở cả đời A Lan thật bị người

này làm hại, hấn liền khó chịu lợi hại, đã phẫn nộ đến cực điểm, không bao giờ nguyện ngẫm nghĩ nữa, giờ quả đấm lên thẳng hướng Tiêu Lang đập tới: "Không cho người vu oan A Lan!"

Tiêu Lang nhanh chóng, đưa tay liền vịn chặt cánh tay Chu Nguyên Bảo, án hấn thật chặt, lạnh lùng nói: "Ta cho người biết, chính là muốn cho người chết tâm, nếu là người dám nói việc này ra ngoài, ta nhất định sẽ bẻ gãy cánh tay của người, vội vàng trở về nhà các người, lần sau người còn dám trở lại, ta không có khách khí như vậy!" Năm ngón tay chợt dùng sức, cho đến nơi then khớp Chu Nguyên Bảo phát ra tiếng vang rợn người, mới hung hăng vung tay một cái.

Chu Nguyên Bảo chán nản ngã xuống đất, trong đầu quanh quẩn chỉ có một ý niệm, A Lan thật bị Tiêu Lang làm hại.

Trong ánh trăng mờ, có người kéo hấn, ghé vào lỗ tai hấn nói cái gì, chờ hấn khôi phục ý thức, người đã ngồi ở nhà xe lừa, cha an vị trước mặt của hấn vóc người tròn mép.

"Cha, A Lan nàng."

Chu Nguyên Bảo đột nhiên nói không nổi nữa, ngửa mặt ở trên xe, nhìn trời xanh như tẩy vụn dẫm trời quang, mặc cho chất lỏng ấm áp từ khoeo mắt chảy xuống, đến hai tai, đã lạnh lạnh. Sợ bị cha phát hiện, hấn dùng tay áo đắp lên mặt, ngực lại căng lên, mặc kệ hấn cố gắng thế nào đều không thể bình tĩnh lại.

Chu Lai Tài không quay đầu lại, nhưng hấn nghe được nhi tử không hề nén được nước nờ nghẹn ngào, nghĩ đến bộ dáng nhi tử ở Thụ gia thất hồn lạc phách, hấn liền đau lòng, thờ dài nói: "Nguyên Bảo, đây cũng là số mạng, người cùng nàng không có duyên, đừng suy nghĩ, về nhà cha sẽ dạy người giết heo làm thịt heo, người về sau muốn học cái gì? ", cha cũng dạy người!"

Trả lời hấn, chỉ có gió thu phát động tiếng lá cây rào rào.

*

Đi lò gạch mua gạch, đi bãi sông đào cát, xin sự phụ dựng nền. Để sớm đắp kín phòng ốc, Tiêu Lang không biết mệt mỏi bận rộn, cũng chỉ có bận rộn như vậy, hấn mới không có thời gian suy nghĩ lười nhả đầu bây giờ đang làm cái gì.

Bất tri bất giác, hơn hai mươi ngày đã qua, trăng sáng càng phát ra tròn , mỗi năm một lần Trung thu lại lập tức phải đến.

Nhà Tiêu Gia to lớn kết cấu đã thành hình, chỉ còn dư chút gạch việc tồn sức, còn có tường rào trước sân sau. Tiêu Lang cố ý hãm tốc độ lại, vì chính là tiếp tục nương nhờ Thụ gia, đến một ngày Thụ Lan về nhà đoàn viên.

14 đêm hôm ấy, hấn đi bờ sông vui vui về về tắm rửa sạch sẽ, trở lại trên giường gạch, nhìn ngoài cửa sổ sáng loáng thán, làm thế nào đều không ngủ rồi, lười nhả đầu đi nhiều ngày như vậy, có nhớ hấn hay không đây? Đây là lần đầu tiên hai người tách ra lâu như vậy, hấn vô cùng muốn, nơi nào cũng muốn.

Hôm sau trời vừa sáng, Tiêu Lang sớm một chút tỉnh lại, cố ý đổi một thân áo thu mới tinh, chỉ là rửa mặt thì nghĩ đến gần đây cổ mặt cùng lồng ngực của mình thành màu đồng, trong lòng không hiểu có chút thấp thỏm, lười nhả đầu thích nhất tiểu bạch kiểm, cố tình hấn càng ngày càng đen, không biết nàng có thể chán ghét hay không.

Tần thị đứng ở trước bếp nhóm lửa, thấy Tiêu Lang sững sờ ở giá gỗ bên cạnh, hồ hồ theo dõi tay hấn, mơ hồ đoán được lòng dạ nhỏ mọn của hấn, khe khẽ hừ một tiếng. Sau khi ăn xong quét dọn viện một lần, chờ nữ nhi nữ tể trở lại cùng nhau ăn tết.

Ngày lễ ngày tết, Trình Khanh Nhiễm luôn luôn tới đặc biệt sớm.

"Nương!" Thụ Lan từ khi nhảy xuống trên xe ngựa, liền nhào tới hướng Tần thị đứng ở cửa viện, "Nương, ta rất nhớ người a!"

"Ngoại ngoại, muốn!" Cầm Lang cũng ở đây trong ngực Thụ Uyển hướng Tần thị đưa tay, muốn cho ngoại ôm.

Tần thị cười không khép miệng, giờ tay lên liền nhận lấy ngoại tôn tử, khi trên khuôn mặt nhỏ mập mập nhún hân một cái: "ngoại ngoại cũng muốn Cầm Lang, ai u, đại tôn tử ta vừa nặng rồi!"

Trình Khanh Nhiễm cùng Thụ Uyển cảm xuống lễ phẩm, mấy người nói cười riu rít đi vào trong nhà.

Tiêu Lang đứng ở bên cạnh Thụ Mậu Đình, hấn chỉ nhìn Thụ Lan một cái, cũng không dám coi lại, chỉ sợ bá phụ bá mẫu sinh lòng không thích, chỉ là ánh mắt chống lại cùng Thụ Uyển thì lại giống như ở trong mắt nàng thân thiết thấy được nụ cười, giống như nàng biết tâm sự của hấn. Lần đầu Tiêu Lang cảm thấy lúng túng, tránh tựa như rù mất xuống, yên lặng đi theo sau lưng mọi người.

Tựa tại bên cạnh mẫu thân Thụ Lan theo bản năng quay đầu lại, thấy Tiêu Lang đi ở phía sau cùng, không khỏi thả chậm bước chân, cẩn thận theo dõi hấn nhìn coi, chỉ cảm thấy đã lâu không gặp, hấn giống như gầy, đen.

"Lang ca ca, làm sao người không nói lời nào à?" Nàng hướng hấn đi tới, lại giễu cợt hấn: " có phải hay không người lại len lén chạy đến trong núi đi chơi? Xem người đen thui lù, thật khó nhìn!"

"A Lan, ta." Ngày nhớ đêm mong người của đứng ở trước người, cười khanh khách nhìn hấn, Tiêu Lang cũng không nhịn được nữa, nhìn chăm

chằm Thư Lan, ánh mắt tham lam miêu tả khuôn mặt nàng ngây thơ minh điểm.

"A Lan, A Lang, các người còn sống ở bên ngoài làm cái gì? Tất cả đều đi lên cho ta !" Tần thị đang muốn đi hướng đông ốc, ánh mắt nhìn thấy hai người đứng ở trong sân, không khỏi lớn tiếng kêu.

Đi theo sau lưng nàng Thư Uyển nhìn không được cười lên, đẩy Tần thị đi vào trong nhà: "Nương, hai người bọn họ rất lâu không có thấy, người đã khiến cho bọn họ hảo hảo trò chuyện chứ, từ nhỏ A Lan chỉ chơi với A Lang, người làm gì thế căng mặt!" Âm thầm nhắc nhở lão nương, nàng cũng không có nói chuyện cho Trình Khanh Nhiễm, nàng như vậy tựa như đề phòng cướp, ngược lại dễ dàng chọc trượng phu hiểu lầm.

Tần thị bất mãn bĩu môi, cũng may khuê nữ nàng nghe lời, hô một tiếng cùng lên tới.

Thư Uyển bắt đầu đi thờ dài, quay đầu lại hướng Tiêu Lang mở trừng hai mắt.

Tiêu Lang lộ vẻ nghi ngờ, chỉ là, rất nhanh hẳn sẽ hiểu ý tứ Thư Uyển.

Sau khi ăn xong, Thư Mậu Đình cùng Trình Khanh Nhiễm ở đông ốc nói chuyện, Thư Uyển gọi Tiêu Lang cùng muội muội tới tây ốc, Tần thị nhép nhép miệng, cuối cùng vẫn còn không nói gì, có đại nữ nhi tại chỗ, Tiêu Lang cũng không dám động tay động chân.

Thư Uyển ôm Cận Lang ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi chơi đùa, thấy muội muội một bộ dáng uể oải, Tiêu Lang là si si ngốc ngốc, càng cảm thấy buồn cười, ý bảo muội muội trở về trong phòng ngủ, sau đó mới hài hước hỏi Tiêu Lang: "A lang, có phải rất muốn A Lan hay không à?"

Tiêu Lang mặt đỏ lên, thì ra là Uyển tỷ đều biết.

Thư Uyển không hề nửa trêu ghẹo hẳn, nhỏ giọng nói: "Được rồi, đi đi, cùng A Lan hảo hảo trò chuyện, chỉ là, chỉ cho phép nói chuyện, một lát bá mẫu người liền rửa hết nôi rồi, người hiểu được lúc nào thì ra ngoài." buổi tối muội muội còn phải theo chân bọn họ trở về, nàng không đành lòng hai người lặng lẽ cơ hội nói chuyện cũng không có.

"Uyển tỷ, người thật tốt!" Tiêu Lang kích động không biết nên làm sao cảm tạ nàng, lung tung xoa xoa đầu Cận Lang, vội vã đi trong phòng.

Thư Uyển len lén cười, vừa cố ý nói chuyện lớn tiếng, vừa lưu ý động tĩnh phòng bếp, tùy thời chuẩn bị cảnh báo cho Tiêu Lang. Thời gian mẫu thân rửa bát có thể bao lâu? Tiêu Lang chính là có lòng làm chuyện xấu cũng không có can đảm đó, nàng rất yên tâm, lại nói, nhìn đứa bé một tay chăm lớn trước mặt đã nói chuyện yêu đương, loại cảm giác này thật sự là kỳ quái, chuyện đùa vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ước hẹn dưới ánh trăng

Editor:M. Nyoko

Thư Lan cời giầy, từ trong chăn nệm được xếp chỉnh tề rút ra gối đầu đặt ở bên giường đất, nằm xuống rồi ngủ, nhưng đầu còn chưa có dính vào gối, hai bàn tay to lớn liên xách nhách nàng chuyển nàng đến mép giường, sau đó bị Tiêu Lang ôm chặt lấy, nghe hẳn nhỏ giọng ở bên tai hô tên của nàng.

Trên người hẳn có mùi vị nàng quen thuộc, thấy đặc biệt an tâm.

Hắn không nói lời nào, nàng cũng liền ngoan ngoãn tựa đầu vào hẳn vai, cảm thụ lồng ngực hẳn kịch liệt đập phồng.

"A Lan, nhớ ta chưa?" Tiêu Lang cúi đầu, hôn lỗ tai xinh xắn của nàng, gương mặt tinh tế, bồi hồi ở môi nàng, hơi thở lập tức liền rối loạn, ôm vào trong ngực, suy nghĩ trước lúc ngủ cùng giấc mơ trong mộng hoàn toàn khác nhau, thân thể nàng mềm mại, tóc nàng mùi thơm ngát, cũng làm cho hẳn mê muội.

"Nhớ." Thư Lan ở trong lòng hẳn cọ xát, đột nhiên rất muốn bị hẳn ôm như vậy.

Lúc ở nhà tỷ tỷ, bởi vì tỷ tỷ phải dỗ dành Cận Lang, nàng chỉ có trước khi ăn cơm mới sẽ cùng tỷ tỷ cùng nhau dạo, thỉnh thoảng cùng nhau thêu hoa, một chút đi vườn hoa, nhưng tỷ phu thường thường sẽ cùng ở bên, ánh mắt tỷ phu nhìn tỷ, nụ cười trên mặt hẳn, luôn để cho nàng nhớ tới Tiêu Lang, bởi vì Tiêu Lang cũng sẽ dùng cái loại ánh mắt nhu nhu đó nhìn nàng, cũng sẽ cười cùng chịu đối với nàng. Cho nên, mỗi lần thấy tỷ tỷ và tỷ phu đứng chung một chỗ, nàng đều không khỏi có chút khổ sở, nàng nghĩ về nhà, trong nhà có Lang ca ca thuộc về nàng.

Rốt cuộc có đáp án, Tiêu Lang thỏa mãn ngậm môi của nàng, hôn cạn cùng sâu, hôn dịu dàng đến cuồng si, cho đến khi nàng vô lực té ở khuỷu tay của hẳn, cũng đã không thể chịu đựng, hẳn vẫn không bỏ được buông ra.

Phòng ngoài truyền đến Thư Uyển nặng nề ho, Tiêu Lang chợt thức tỉnh, ngẩng đầu lên, muốn rời khỏi, có thể nhìn lười nha đầu trong ngực mềm mại thờ dốc, hẳn căn bản không cách nào di động bước chân.

"A Lan, buổi tối đừng ngủ, chờ ta, sau trời tối ta đi tìm người." Hắn dùng lực ôm lấy nàng, cuối cùng lưu luyến ở môi nàng rơi xuống một nụ hôn, bước dài đi ra ngoài, vén rèm cửa lên thì trên mặt đã khôi phục bình tĩnh.

Thư Lan chỉ cảm thấy cả người vô lực, thuận thế ngã xuống trên giường gạch, mắt hạnh mờ mịch nhìn tủ treo quần áo đối diện, bên tai quanh quẩn âm thanh trầm thấp khàn khàn của hắn mới vừa nói, buổi tối hắn muốn tới tìm nàng sao?

Tần thị vào nhà, thấy Tiêu Lang đang giờ Cẩn Lang chơi đùa, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cẩn Lang chơi đã, ở trong phòng ngủ một canh giờ, chờ hắn bị ngen nước tiểu tỉnh, Thư Uyển liền nói phải đi về.

Tiêu Lang nhìn Thư Lan lên xe ngựa, nhìn xe ngựa lốc cốc đi xa, dù là biết buổi tối có thể gặp được, trong lòng vẫn là khó chịu lợi hại. Hắn lặng lẽ nhìn Tần thị một cái, bước nhanh trở về nhà, thay một bộ quần áo cũ, không để ý Tần thị ngăn trở, chạy đến đồng gạch. Hắn muốn nhanh một chút xây phòng ốc, xây rồi, A Lan có thể trở lại.

Thư Mậu Đình lắc đầu một cái, đối với thê tử nói: "Hai đứa bé còn chưa có tách ra lâu như vậy, xem ra A Lang thật khó chịu!"

Tần thị hơi mất tự nhiên mở to mắt, nhỏ giọng lầm bầm: "Này trách ai? Nếu là hắn thành thành thật thật, ta sẽ để A Lan đi đến nhà tỷ nàng sao? Khuê nữ rời nhà, chẳng lẽ ta muốn? Đàn ông các ngươi là đồ không tốt!" Càng nói càng tức giận, hung ác trừng mắt nhìn trượng phu một cái, lại nhỏ giọng thúc giục: "Còn lo lắng làm gì? Không có nhìn A Lang đi làm việc?"

"Hào hào hảo, ta sẽ đi, nương tử đại nhân bớt giận!" Thư Mậu Đình coi như là sợ thê tử, chấp tay lia lịa, cười đi thay quần áo.

Tần thị không nhịn được nhìn về phía Tiêu Lang, nói không đau lòng, đó là giả, ai, nhưng nàng có biện pháp gì đâu rồi, cũng không thể dung túng đứa bé hồ đồ.

Mặt trời hạ xuống, sắc trời tối lại.

"Bá mẫu, ta đi ngủ." Tiêu Lang từ bờ sông tắm trở về, hướng Tần thị đang cộ nôi nói.

"Đi đi đi đi, cũng một ngày một nhọc rồi, đúng rồi, ngày này càng ngày càng lạnh hơn, về sau ở trong nhà nấu nước nóng tắm, đừng đi bờ sông, coi chừng bị lạnh." Tần thị không yên tâm dặn dò.

"Ừ, ta hiểu biết rõ." Tiêu Lang cười cười với nàng, nhắc chân vào phòng.

Chờ Tần thị bọn họ ngủ, hắn lặng lẽ mở cửa sổ phía trên ra, không một tiếng vang bỏ đi ra ngoài, mới vừa đi ra viện Thư gia, liền không nhịn được chạy như điên.

Ngày hội Trung thu, trần trên từng nhà đều treo đèn lồng màu đỏ ở trước cửa. Cùng người trong thôn tĩnh mịch bất động, trên đường người đến người đi, các loại cửa hàng quán nhỏ cũng mở ra, không khí náo nhiệt, hấp dẫn người nhà cùng đi ra ngoài xem náo nhiệt, hai ba người là bằng hữu, còn có nam nữ thanh niên len lén ước hẹn. Ở nông thôn trần nhỏ nhà dân mở ra, tại ngày vui mừng này, người đang yêu khó được hưởng thời gian chung đụng, dĩ nhiên, bọn họ tối đa cũng là sóng vai đi dạo một chút, không thể quá mức vượt khuôn.

Tiêu Lang quen thuộc leo lên tường cao Trình phủ, nhìn sang trăng tròn treo cao bầu trời, một lòng đều là tung bay.

Hắn biết bố cục Trình phủ, cũng biết lúc Thư Lan làm khách cũng sẽ ở nơi nào, lại vụn vụn không ngờ rằng Thư Uyển cùng Trình Khanh Nhiễm sẽ đứng ở trước cửa Thư Lan, làm cho hắn sợ đến vội vàng ẩn ở trong hắc ám, không dám nhìn nhiều hướng bên kia, Trình Khanh Nhiễm cũng không phải là dễ chọc.

"A Lan, chúng ta muốn đi xem đèn hoa, ngươi không muốn đi cùng à?" Thư Uyển gõ cửa một cái, nhẹ giọng kêu.

Đội trong chốc lát, bên trong không người nào trả lời.

Thư Uyển chưa từ bỏ ý định lại gõ một lần, vừa định kêu, liền bị Trình Khanh Nhiễm ôm vào trong ngực, nghe hắn mập mờ nói: "A Uyển, A Lan lại ngủ sớm rồi, chính ngươi đừng quấy rầy nàng, hai người chúng ta đi, ta biết rõ một địa phương tốt, tuyệt đối ngươi sẽ thích."

"Nhưng."

"Không có nhưng nhị gì hết, mấy ngày nay ngươi không phải là chăm sóc nhi tử chính là bồi A Lan, hai ta rất lâu không có có chung sống đơn độc, khó được hôm nay là một ngày tốt, đi thôi!" Trình Khanh Nhiễm không hề cho Thư Uyển cơ hội cự tuyệt nữa, khoác vai của nàng dẫn người đi nha.

Thư Uyển bất mãn nói nhỏ dần dần từ từ mất hẳn ở trong bóng tối.

Lòng của Tiêu Lang lại trầm xuống, lười nhả đầu còn là đi ngủ thiếp a, thời điểm nàng ngủ, trừ phi người đang bên cạnh động tay động chân, nếu không rất khó gọi nàng tỉnh.

Nhưng không thể thử đều phải thử, ôm một tia may mắn, Tiêu Lang lặng lẽ vọt đến trước cửa Thư Lan, kêu: "A Lan, là ta."

Lời còn chưa dứt, từ bên trong cửa liền mở ra, làm cho hắn sợ hết hồn.

"Lang ca ca, ngươì tới rất trẻ, ta suýt nữa ngủ thiếp đi!" Thư Lan vuốt mắt, giọng oán nhẹ nói.

Tiêu Lang nhìn áo nàng chỉnh chỉnh tề tề, nhìn lại một chút đặt đại ý ở trước cửa, mắt lộ ra kinh ngạc: "Ngươi một mực ngồi ở trước cửa?" Vậy vừa nãy sao nàng không để ý tới Uyển tỷ? Chẳng lẽ nói.

"Ngươi nói không để cho ta ngủ, vậy ta không dám ngủ ở trên giường, lại không muốn đứng, không thể làm gì khác là ngồi, làm sao ngươi tới trẻ như thế à?" mắt Thư Lan cũng sắp mở không ra rồi.

Tiêu Lang không để ý đến vấn đề của nàng, ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng: "A Lan, ngươi là cố ý ngồi chờ ta ở chỗ này sao? Cho nên Uyển tỷ bảo ngươi ngươi cũng không lên tiếng?"

Thư Lan gật đầu một cái, nàng vừa mới nghe tỷ tỷ nói chuyện, nàng chính là không muốn đi, những thứ hoa đăng kia có gì để nhìn, nếu không phải là Tiêu Lang để nàng chờ, nàng đã sớm ngủ.

Thấy nàng gật đầu, lòng Tiêu Lang tràn đầy ngọt ngào, nhảy vào phòng ôm nàng hung hăng hôn một lần, cho đến khi hôn đủ rồi, mới nhớ tới cảnh trắng sáng rực bên ngoài, cảm thấy ra ngoài dạo không tồi, liền ôm nàng nói: "A Lan, chúng ta đi xem đèn hoa bên ngoài, thật đẹp mắt."

"Ta không muốn đi." Thư Lan ngồi ở trong ngực hắn, ôm cổ hắn nói, thật ra thì, nàng nghĩ cùng hắn ngủ, rất lâu hắn không có ôm nàng ngủ.

Tiêu Lang thân ái cái mũi nhỏ của nàng: "Đi đi đi đi, bên ngoài trắng sáng rất đẹp mắt, trên đường còn có một đồng lớn cửa hàng bán đồ ăn vặt, ta mới vừa chạy một đường, có chút đói đói rồi."

Đói bụng à? Thư Lan không đành lòng hắn bị đói, liền ngẩng đầu lên, làm nũng nói: "Nhìn xong trắng sáng ngươi phải ôm ta ngủ!"

Tiêu Lang không nói gì, lại cúi đầu hung hăng hôn một lần.

Sau một khắc thời gian, hai bóng người lặng lẽ nhảy ra khỏi viện Trình gia.

Tiêu Lang mang theo Thư Lan đi, mua cho nàng một hoa đăng thỏ ngọc, cuối cùng để cho nàng lên tinh thần.

Bỗng dưng, thân hình hắn dừng lại, ánh mắt nhìn bóng người đối diện góc lảng lung lay một vòng, chợt đưa tay kéo Thư Lan, cười nhìn nàng: "A Lan, thân ái ta."

Thư Lan mờ trùng hai mắt, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, nhón chân lên, hôn xuống trên môi hắn.

Con ngươi Tiêu Lang sáng lên, lôi kéo tay của nàng đi trong ngõ hẻm bên cạnh. Hắn biết Chu Nguyên Bảo nhìn thấy, hắn chính là muốn cho nhìn hắn nhìn, trước tới nay lười nhả đầu luôn là người của hắn, vô luận là người, còn là tâm.

Trần phía tây có một con sông, cũng rất nhiều người vây ở bờ sông thả đèn hoa, trong đó đặc biệt nữ tử chiếm đa số, Thư Lan xa xa nhìn họ cầu nguyện đối với hà đăng trôi xuôi dòng, suy nghĩ một chút, liền để đèn lồng thỏ ngọc xuống, đặt vào trong sông, vừa định chấp tay trước ngực, lại thấy đèn lồng ở trong nước lặn một vòng, lập tức liền chìm.

"Lang ca ca." Nàng bất mãn chu miệng lên, quay đầu lại nhìn về Tiêu Lang ngồi ở dưới cây liễu.

Tiêu Lang cố nén mới không có bật cười, nghiêm trang giải thích: "Hà đăng các nàng cũng có cái để, không sợ nước, cái này không được."

Thư Lan bĩu môi, đi tới trực tiếp ngồi ở trên đùi hắn, thờ phỉ phò oán trách: "Vậy sao ngươi không mua cho ta cái để!"

Mất hạnh đen bóng phản chiếu thủy quang minh minh ám ám, ánh đèn, Tiêu Lang nhìn mê mắt, đưa tay ôm nàng, nhỏ giọng hỏi: "Họ để hà đăng đặc biệt hứa nguyện, A Lan có nguyện vọng gì sao?"

"Cái gì là nguyện vọng?"

"Chính là ngươi muốn làm cái gì nhất."

Thư Lan nghiêng đầu suy nghĩ một chút, một hồi lâu mới nói: "Ta nhớ ngươi ôm ta ngủ, mẫu thân tình ngủ đã làm com tốt lắm."

Tiêu Lang cúi đầu cười: "Cái này đơn giản, chờ chúng ta thành thân, ta ngày ngày ôm ngươi ngủ, buổi sáng cũng sẽ làm com xong, chừng nào ngươi tỉnh, thì chúng ta ăn."

Thư Lan muốn hỏi hắn lúc nào thì thành thân, nhưng vừa ngẩng đầu, lại vừa chống lại con ngươi hắn cười chum chim, tựa như lúc tỷ phu nhìn tỷ tỷ.

Nàng cảm thấy bây giờ Tiêu Lang đẹp mắt nhất, cho nên kim lòng không được vòng chặc cổ của hắn, nhắm mắt lại, hướng hắn làm nũng: "Lang ca ca, ngươi cũng thân ái ta."

Tiêu Lang sừng sốt, bản năng nhìn thoáng qua chung quanh.

Mới vừa đến bờ sông thì hần có tính chọn chỗ tương đối xa, phía bên phải là một mảnh rừng sâu thẳm, bờ sông nước chảy nhanh, bình thường sẽ không có người tới đây, hơn nữa sau lưng có hàng cây thông âm ỉ, cảnh liêu rập rập buồn xuống dưới, lại có bóng đêm che giấu, trừ phi đến gần, nếu không người ở ngoài tuyệt đối không thấy rõ tình huống của bên này.

"A Lan."

Miệng hần lưỡi khô hôn lên môi anh đào của nàng, đầu lưỡi truy đuổi cái lưỡi thorn của nàng. Một tay vòng quanh hông của nàng, một tay không bị khống chế còi ra thất lưng của nàng, thuần thực đuổi vào, đặt lên một bên rất tròn, nhẹ nhàng vuốt ve, ngăn ngừa một tháng không thấy, nơi này hình như lại trở nên lớn một chút, mềm nhũn, để cho hần yêu thích không buông tay.

Khi ngón tay hần trong lúc vô tình xẹt qua đỉnh anh đào thì thân thể Thư Lan run lên, phát ra một tiếng kêu nhỏ, lại bị hần nuốt xuống.

"Lang ca ca, đừng!" Thư Lan lấy tay đẩy lồng ngực của hần ra, thở kháng cự.

"Thế nào? Khó chịu chỗ nào sao?" Thấy nàng cau mày, Tiêu Lang nghi ngờ, tay cũng lui ra.

Thư Lan lắc đầu một cái, tựa vào trong ngực hần, bấu môi mà nói: "Tỷ tỷ nói rồi, trước thành thân không cho người sờ chỗ của ta nữa, càng không cho phép người chọc vào, nếu không nàng sẽ không để ý ta." Ngày đó tỷ tỷ hỏi nàng rất nhiều chuyện, cuối cùng mặt đen lại dạy dỗ nàng dừng lại, tựa như lần trước dặn dò nàng không cho nam tử ngoại trừ người nhà đụng một dạng nghiêm túc, chỉ là lần này đối tượng đối thành Tiêu Lang.

Tiêu Lang hoàn toàn tròn tròn mắt, rốt cuộc Uyển tỷ biết được bao nhiêu a!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: A Lan, giúp ta.

Editor: Tiểu Cầm.

Ôn hương nhuyễn ngọc ôm đầy trong lòng, cứ như vậy buông tha, Tiêu Lang rất không cam tâm.

Hần thử thăm dò lại muốn đi sờ nàng, lại bị Thư Lan ngăn lại, mặt to bắt mắt nhìn hần chăm chăm: "Tỷ tỷ sẽ nổi giận!"

Tiêu Lang liền ôm hông của nàng, ở bên tai nàng dụ dỗ nói: "Người không nói ta không nói, Uyển tỷ sẽ không biết, ngoan, để ca ca sờ một chút!"

"Không được, ta đã đồng ý với tỷ tỷ, trước khi thành thân không để cho người sờ!" Còn lâu Thư Lan mới bị lừa, mặc dù giọng điệu của hần mập mờ hô hấp ám áp khiến cho cả người nàng như nhũn ra, mặc dù nàng cũng thích cảm giác khi hần vuốt ve.

Tiêu Lang tức giận ôm chặt nàng, ngậm môi nàng hung hăng hôn lên, rõ ràng rất ngọt rất đàn, cố tình cố chấp làm cho người ta hận không thể rời tay!

Lưỡi mang theo lửa nóng truy đuổi nàng, Thư Lan thở hồng hộc dây dưa với hần, thỉnh thoảng cúi xuống né tránh, cũng sẽ bị hần ôm thật chặt, giữ đầu nàng không cho nàng lui ra. Dần dần, hần chống chân lên, vì vậy nàng ở phía trên từ từ trôi xuống, cuối cùng ngã trên ngực hần. Phía dưới, là một chỗ không cách nào sao nhãng cứng rắn.

Nàng nhớ tới cảm giác vui sướng lần trước khi hần đâm vào, không khỏi giật giật, sau đó phát hiện, nơi đó hình như nhảy lên.

Bị nàng lấp đầy mềm mại ngọt ngào cọ xát, từ trong cổ họng Tiêu Lang phát ra một tiếng kêu rên khàn khàn, không tự chủ buông lỏng môi nàng, dùng sức đẩy lên trên, làm cho vật kia càng mãnh liệt sung sướng.

Thư Lan kêu lên khe khẽ, nhân lúc hần buông lỏng môi, thở gấp hỏi "Lang ca ca, chỗ đó của người vì sao biến đổi lớn thế?" Của Cầm Lang rất nhỏ ý.

Con người đen nhánh của Tiêu Lang càng trở nên sâu thẳm, trong đầu, hình ảnh mấy tấm đồng cung lúc còn nhỏ Thư Triền cho hần xem chột xẹt qua, trong đó hai tấm cực kỳ rõ nét. Ánh mắt của hần, tự nhiên nhìn đến cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn của Thư Lan, chỉ một ý niệm liền khiến hần tình triều cuồng phát.

"Người nói nơi nào biến hóa to lớn?" Hần vuốt ve eo nhỏ của nàng, rất nghiêm túc hỏi, âm thanh khàn khàn trầm thấp.

Thư Lan uốn éo vặn vẹo cái mông nhỏ, đè ở nơi nào đó mà cọ xát, "Chính là chỗ này này!"

Tiêu Lang phát ra một tiếng thở dài nàng không sao hiểu nổi, ngựa cổ ra sau, nhắm mắt dựa vào cây liễu khô, cầm tay nhỏ nhắn của nàng đặt trên cái đó: "Là nơi này sao?" Cuối cùng, hần vẫn là luyến tiếc làm như vậy với nàng, lựa chọn một loại phương thức khác.

“Ủm!” Thư Lan không tự chủ được tóm lấy, tới khi cảm nhận được xúc cảm cùng nhiệt độ khác thường, lại nghe tiếng Tiêu Lang nặng nề thờ dốc, nàng không khỏi nóng mặt, muốn rút tay về, lại bị hấn nắm chặt tại nơi đó, nàng vừa định hỏi, liền nghe Tiêu Lang cúi đầu nói: “A Lan, giúp ta.”

Trước khi nàng kịp phản ứng, hấn đã lôi kéo tay nàng tiến vào, đặt lên vật cứng rắn của hấn, mang theo tay nàng nhẹ nhàng di động.

“Lang ca ca, làm cái gì vậy.” Nàng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Tiêu Lang đưa ra tay trái rảnh rỗi, chuẩn xác chạm tới bờ môi mềm mại của nàng, vuốt ve dọc theo môi nàng: “Đừng nói chuyện, chỉ cần động là được, ừ, cứ như vậy, ca ca, rất thoải mái.” Nắm tay nàng gia tăng lực độ, cái cảm giác bị bàn tay nhỏ bé của nàng đụng chạm, khiến cho hấn khẽ hừ nhẹ ra ngoài.

Lần đầu tiên Thư Lan cảm thấy, thanh âm của Tiêu Lang sao lại dễ nghe đến thế, nghe thanh âm ấy khiến nàng mặt đỏ tim loạn, nghe một lần lại muốn nghe nhiều hơn.

Ánh trăng chiếu trên mặt nước, gợn sóng lăn tăn, gió thu thoảng qua bờ sông, lá liễu xào xạc. Cảnh liễu la đà, che giấu bóng dáng hai người, chỉ có tiếng thờ dốc hòa theo gió bay, chưa truyền xa, liền biến mất trong bóng đêm.

Không biết đã trải qua bao lâu.

“Lang ca ca, đã xong chưa, mới như tay rồi!”

“Nhanh nhanh chút, ừ.”

“Sao vẫn chưa xong thế, ta buồn ngủ rồi, ta muốn về nhà ngủ.” Lời còn chưa dứt, bất ngờ bị hấn kéo người xuống hôn lên môi.

Cuối cùng kết thúc, Thư Lan mơ mơ màng màng nghĩ, tay đã không giờ nổi.

Đưa Thư Lan về Trình phủ, cả người Tiêu Lang vui vẻ trở lại thôn, bắt đầu bận rộn xây cất phòng ốc.

Phòng ốc tường rào đắp kín hoàn tất, đã đến cuối tháng, trong lúc hấn đợi vợ chồng Tần thị đặt mua tất cả gia cụ thì đồng thời tin tức Thư Triền thi đỗ giải Nguyên (đứng đầu trong kỳ thi Hương) truyền tới.

Tần thị vui mừng cả ngày cười cũng không khép được miệng, đây là đại hỷ sự làm rạng rỡ tổ tông, ở đây chưa nghe thấy nhà nào đã từng đỗ Giải Nguyên, ngay cả Cử Nhân bình thường, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Thư Mậu Đình cũng rất vui mừng, nhưng nếu Tần thị quan sát tỉ mỉ, chắc chắn phát hiện giữa hai hàng lông mày của trượng phu mang vẻ nhân nhạ u sầu, nhưng, bà không hề phát hiện ra.

Người trong thôn rối rít tới chúc mừng, chờ sau khi Thư Triền trở lại, người đến thăm càng nhiều hơn, tốp năm tốp ba, có thư sinh tú tài lân cận, cũng có lão gia địa chủ thương gia phú hộ. Dần dần, khi bọn họ phát hiện Thư gia còn có vị tiểu cô nương dung mạo xinh đẹp thì ý định liền chuyển đi nơi khác, giao hảo giao hảo, còn có cái gì kiên cố hơn so với kết thân? Giải Nguyên cao không thể chạm, muối tử của Giải Nguyên có thể thử chút chứ?

Bà mai lập tức tới cầu hôn nhiều hơn, ban đầu Tần thị còn lấp liếm cho qua, sau thật sự không ngăn nổi nhiệt tình của bà mai, liền đem chuyện năm sau Thư Lan sẽ đính hôn cùng Tiêu Lang nói ra, tốt xấu gì cũng đánh lui được đám bà mai chen chúc tới.

Nghe nói chuyện này người trong thôn nghị luận âm ỉ.

“Không lẽ ban đầu thu dưỡng Tiêu Lang thì nàng liền nhận Tiêu Lang làm con rể rồi sao? Đừng nói là tiểu khuê nữ của nàng ngu si dấn độn, chỉ có thể sống ở bên cạnh mới có thể yên tâm!”

“Ta nghĩ cũng có thể, hơn nữa người xem nhà mới của Tiêu gia, phòng ở khí thế bao nhiêu, khẳng định không phải tiền của Thư gia, nghĩ tới lúc đầu là Tiêu Lang đem tiền hai cha con vất vả cực nhọc tiết kiệm được đưa nàng ta bảo quản, không trách được nàng ta tranh giành thu dưỡng Tiêu Lang với nhà Tiêu Thủ Vận, cũng không biết tham bao nhiêu bạc!”

“Thôi đi, hai người các người nói hươu nói vượn cái gì? Tần thị không phải loại người tiểu nhân thấy tiền sáng mắt, con trai nàng đỗ Giải Nguyên, nghĩ muốn loại con rể nào mà không có? Hình như người ta là nhìn trúng Tiêu Lang, Tiêu Lang có tiền đi nữa, hấn có thể mạnh hơn thiếu gia nhà địa chủ, công tử huyện lệnh sao? Một đám cả ngày chỉ biết tám chuyện thiên hạ, nhân rồi không có việc gì làm thì đi tìm hiểu một chút, ban đầu là vợ chồng Tiêu Thủ Vận không có tình người, mới đem đứa bé kia vứt bỏ, là Thư gia tốt bụng chứa chấp hấn!”

Mọi chuyện cứ thế, có lời tốt cũng có nói xấu.

Náo nhiệt ngắn ngủi qua đi, Thư gia rất nhanh đã khôi phục lại những ngày an tĩnh, sự khác biệt duy nhất chính là Tiêu Lang dọn về nhà mình.

Câu nói đầu tiên khi Thư Triền về nhà, chính là vì sao Tiêu Lang dọn ra ngoài.

Tần thị không dám đem chuyện khuê nữ ngọc bị chiếm tiện nghi cho hấn biết, chỉ nói muốn gả Thư Lan cho Tiêu Lang, cho nên giúp hấn xây nhà mới.

Thư Triền gật đầu một cái, xoa đầu Thư Lan, đi tìm Tiêu Lang nói chuyện.

“Đừng cho là ta không biết, người sớm đã có tâm tư với A Lan, người đã muốn kết hôn với nàng, về sau phải tốt với nàng, nếu để cho ta biết người khi

đễ dàng, dù ta đánh không lại người, ta cũng sẽ có biện pháp thu thập người.”

Dáng vẻ hần hoi gầy đứng trước mặt Tiêu Lang, từ trên cao nhìn xuống, xúc động trong lòng giống với trước đây, trên mặt lại hết sức bình tĩnh, khuôn mặt tuấn tú có đến bảy tám phần giống Thụ Mậu Đình thanh nhã như nước, làm cho người ta vừa nhìn đã sinh lòng hảo cảm.

Tiêu Lang lui về sau hai bước, dò xét cẩn thận nam tử đầu cùng hần mười mấy năm. Không thể phủ nhận, Tuấn Mục kia cũng có mấy phần bản lãnh, nếu như không phải là tận mắt thấy Thụ Triển, hẳn thật không tin nổi Thụ Triển cũng có thể vui buồn không lộ, khiến cho không ai có thể nhìn ta tâm tư của hần.

Nghĩ đến hần là ca ca của nha đầu lười, Tiêu Lang nê mặt hần lên tiếng: “Ta sẽ tốt với A Lan cả đời.”

Thụ Triển hài lòng vỗ vỗ bờ vai hần, mặt không đổi sắc quan sát bên trong phòng một lượt. Không nhìn ra được, tiểu tử này còn rất biết kiếm tiền, mạnh hơn hần rất nhiều, hần lúc mười ba tuổi, vẫn chỉ biết đi học cùng chơi đùa thôi.

Kỷ niệm không hề báo trước ủa về, một màn khi hần còn bé hiện ra, Thụ Triển chợt có chút thương cảm, cuộc sống của hần sau này, cơ hồ sẽ trải qua nơi kinh đô phồn hoa, chờ hần có tiền đồ, chắc chắn sẽ để cha nương hưởng phúc, nhưng tỷ tỷ dịu dàng của hần và muội muội ngọc của hần, lại tiếp tục lưu lại nơi thôn trấn yên tĩnh này.

Thôi, ai bảo bọn họ đều phải lớn lên chứ!

Lấy lý do “Chuyên tâm chuẩn bị kỳ thi mùa xuân” từ chối khéo các loại tiệc tùng thi thơ này nọ, Thụ Triển đóng cửa ở nhà học, một môi liên day muội muội học chữ, có chuyện khó nghĩ sẽ lên trấn tìm Tuấn Mục đánh cờ tán gẫu, thỉnh thoảng cũng sẽ theo Tiêu Lang lên núi săn thú, cuộc sống bình thản như nước chảy, bất tri bất giác trôi qua.

Mười lăm tháng giêng vừa qua đi, Thụ Triển lần nữa lên đường, tiến về phía kinh thành chuẩn bị thi.

Trước khi đi, Thụ Mậu Đình muốn nói gì đó, cuối cùng, vẫn không có nói ra khỏi miệng. Có lẽ, người khác có thể không nhận ra.

Nhưng ông vẫn lo lắng.

Liên tiếp mấy ngày ông như mất hồn, không phải quên mang thuốc, thì cũng là quên phân phó vợ con, rốt cuộc Tàn thị cũng nhìn ra trọng phụ có gì đó không đúng, lo âu sờ trán ông: “Có khó chịu ở đâu không? Tại sao bộ dáng như mất hồn mất vía thế?”

Nhìn khuôn mặt dịu dàng của thê tử, Thụ Mậu Đình chợt cảm tay nàng: “Nghệ An, nếu một ngày nào đó chúng ta phải tới kinh thành, nàng liệu có quen không?”

Tàn thị khẽ kinh ngạc, sau đó bật cười, trêu ghẹo nói: “Con của chúng ta còn chưa có làm quan đâu, chàng đã muốn làm lão gia Quan Gia?”

Thụ Mậu Đình không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, mở to mắt nói: “Ta không có ý đó, ta, chỉ sợ thật có ngày đó, nàng không quen.” Sợ nàng không quen quy củ trong kinh thành, sợ nàng không ứng phó được người ta trong nhà lửa gạt sau lưng, nơi ấy không nhìn thấy khói súng chiến trường, nhưng lòng dạ nữ nhân tàn nhẫn, còn đáng sợ hơn cả đao kiếm.

Tàn thị hừ một tiếng, bĩu môi nói: “Thiếp có cái gì phải sợ, không phải Kinh Thành chỉ là phồn hoa hơn thôi sao, quy củ so với chỗ chúng ta có nhiều hơn không? Thiếp chỉ cần dàng hoàng tử tể, không xúc phạm những quy củ đó là được, chẳng nhẽ như vậy còn có người muốn ăn chặn thiếp sao? Hừ, nếu người khác vô duyên vô cớ khi dễ thiếp, thiếp cũng sẽ không cần phải nén giận, chàng cũng đừng quên, thiếp cũng đã từng trải sự đời!”

Gia đình giàu có ở trấn trên rất nhiều, khi bà còn bé cũng đã nghe quen tai nhìn quen mắt, đối với nhiều chuyện dơ bẩn cũng rất rõ ràng, chỉ là bởi vì gả cho Thụ Mậu Đình, không có nơi dụng võ mà thôi. Tương lai nếu nhi tử thật sự làm quan lớn, tự nhiên bà sẽ giúp hần xử lý chuyện nhà, cưới về cho hần một nàng dâu thảo vợ hiền, sau đó yên tâm cùng trọng phụ hưởng phúc.

“Đừng đừng, ta quên mất, trước kia đúng là nàng không chịu thua thiệt ai bao giờ!”

Trong lòng Thụ Mậu Đình yên tâm một chút, đưa tay ôm thê tử vào lòng, thật lâu không nói câu gì. Cho dù trở về thì sao, ông đã không còn thiếu niên trẻ tuổi nông nổi như xưa, ông có nhà có cửa, nhất định sẽ bảo vệ bọn họ thật tốt.

Tháng hai thi Xuân, tháng ba thi Đình, chớp mắt cỏ dài chim bay, hoa thơm bướm lượn.

Tàn thị ngồi trên giường gạch, vừa vá áo cho Thụ Triển, vừa nhắm tính ngày con trai về. Mặc kệ thi đỗ hay không, lần đầu tiên nhi tử đơn độc xa nhà, trong lòng bà rất sợ, sợ hần đi học vất vả không ngủ đủ giấc, sợ hần bị lạnh ngã bệnh không ai ở bên chăm sóc, tóm lại là, kể từ ngày nhi tử rời đi, trong lòng bà chưa một giây nào ngưng lo lắng.

“Nương, con nghe thấy tiếng xe ngựa.” Thụ Lan ở đầu giường gần lò sưởi ngồi bật dậy, dụi mắt nói.

Tàn thị ngừng khâu, cẩn thận lắng nghe, đúng là có nghe thấy động tĩnh, hơn nữa xe ngựa kia còn đi hướng nhà bọn họ.

Là đại nữ nhi, hay là người nhà mẫu thân? Có lẽ, nhi tử trở về?

Bà vội vã xỏ giày xuống giường, mới vừa bước ra khỏi phòng bếp, liền thấy trọng phụ cũng vừa trở về tới giữa sân, hình như cũng nghe thấy tiếng xe

ngựa, ông nghiêng người quay đầu nhìn lại.

Tần thị nghi hoặc nhìn xe ngựa xa lạ kia, vừa định ra ngoài nghênh đón, đột nhiên một ông lão râu tóc bạc phơ mặc trường bào màu xám từ trong xe đi xuống.

Một khắc sau, bà nhìn thấy hòm thuốc trên vai trượng phu tuột rơi xuống trên mặt đất, chạy nhanh tới chỗ ông lão kia, cuối cùng còn nghe ông gọi người kia một tiếng "Tổ phụ!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 62: Tâm ý A Lan

Thư gia, là thế nhà rất có danh vọng ở Kinh Thành, tổ tiên từng có hơn mười người nhậm chức ở thái y viện, có ba viện phán Chính Ngũ Phẩm, trong đó bao gồm tổ phụ Thư Mậu Đình, Thư Hoài, sau bởi vì bị người hại liên lụy đến bí mật con nối dõi của hậu cung phi tần liền tự nhận lỗi từ quan, cùng con thứ mở y quán, băng vào y thuật tổ truyền của Thư gia, cũng ở trong vài năm ngắn ngủn tiếng đồn lan xa.

Không quản nguy hiểm cứ sống người. Gặp phải chứng bệnh nguy nan, hành y tốt, gia quyến bệnh nhân thiên ân vạn tạ, hận không được khen thành Hoa Đà chuyển thế. Chữa bệnh không tốt, nháy mắt thay đổi sắc mặt, mở miệng một tiếng lang băm hận không được đưa người đập y quán, dùng nước miếng dìm chết đuối người. Bình thường nhân gia phú quý cũng may, nhiều nhất chính là mắng đôi câu, nhưng nếu là gặp phải kẻ có quyền có thế không phân rõ phải trái, lang trung liền gặp họa.

Trưởng tử của Thư Hoài tính tình bảo thủ, một lòng nghiên cứu y thuật, vừa được hai mươi ba tuổi chưa từng lấy vợ, không muốn bị thiếp thất phù An Bình Hầu hãm hại, gánh vác Hầu phu nhân sanh non, bị Hầu Gia tách khí nóng nảy đánh cho thành tàn phế, ngày kể về nhà liền tắt thở. Đối phương chính là công thần tiền triều, lại "Chúng cơ xác thật", Thư Hoài chỉ đành phải cắn răng nuốt máu. Từ quan, thừa dịp lúc ở nhà đầy đủ, kiên nhẫn dạy con thứ cách đối nhân xử thế chỉ đạo, không thể bởi vì lòng hành thiện bị tiểu nhân lợi dụng.

Cũng lạ mạng hần không được tốt, tính tình con thứ trả thù khôn khéo, đáng tiếc là một phong lưu bại hoại, không để ý mặt mũi vợ con ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, tiểu thiếp vừa nạp, cuối cùng lại trêu chọc một tiểu thư thân quyến trong nhà quan tam phẩm, muốn dùng danh nghĩa bình thê lấy về nhà, đành làm thê tử mang thai tám tháng gần đến vì khó sinh mà chết, lưu lại một nhi tử sinh non đáng thương, cũng chính là Thư Mậu Đình. Nếu không phải Thư Hoài tự mình chăm sóc, sợ rằng Thư Mậu Đình còn tám bé mất nương cũng đi theo nương ruột.

Lần này thì hay rồi, bình thê trực tiếp biến thành kẻ thất.

Kẻ thất này điều ngoa ngang ngược, vào cửa liền không ngừng đầu cùng tiểu thiếp, làm cho hậu viện náo loạn gia đình không yên, còn dựa vào bối cảnh cường thế bức bách trượng phu phân phát tất cả tiểu thiếp. Thư Hoài lớn tuổi, vô tâm cũng vô lực lại nhúng tay chuyện con thứ, chỉ toàn tâm toàn ý nuôi dạy Thư Mậu Đình, tự mình dạy hần đến vỡ lòng, dạy hần phân biệt các loại dược liệu, truyền hần y thuật thế gia, trồng cây vào hần khơi lên Thư gia Đại Lương. Làm gì ngăn tính vạn tính, hần đều không có tính đến kẻ thất này là một lòng dạ độc ác, thường thường thừa dịp hần đi ra ngoài xem bệnh lúc khi dễ chen ép Thư Mậu Đình còn tám bé, hoặc là thiếu quần áo mặc, hoặc là dung túng người làm vũ nhục. Cứ thế mãi, Thư Mậu Đình đối với cái nhà này cơ hồ không có bất kỳ dừng khí gì, nếu như không phải là còn có một tổ phụ từ ái, hần sớm đã đi.

Thư Mậu Đình không muốn bởi vì chuyện của chính mình khiến tổ phụ tóc hoa râu phiền não, vẫn im hơi lặng tiếng, sau lại kẻ thất thấy hần càng ngày càng có tiền đồ, liền muốn thay hần an bài hôn sự. Thư Mậu Đình không muốn phải chịu nàng định đoạt, lại đang lúc Thư Hoài muốn đi ra ngoài hơn tháng, kẻ thất liền trăm phương ngàn kế phải đem một cháu ngoại gái của nàng kín đáo đưa cho hần, nữ nhân xấu xí kia cùng gã sai vặt cấu kết, lỡ làm mang thai, vốn là rầu rĩ, thấy Thư Mậu Đình ngọc thụ lâm phong, lại một lòng phối hợp mưu kế kẻ thất, lấy cớ say rượu vu khống hãm hại. Thư Mậu Đình cự không thừa nhận, phụ thân hần giận đến sai người hung hăng đánh cho hần một trận, tuổi trẻ khí thịnh Thư Mậu Đình nhất thời xúc động, dứt khoát bỏ nhà ra đi.

"Khi ta về nhà, phụ thân người chỉ nói người hại khuê nữ người ta nhưng không phụ trách, bỏ trốn mất dạng, ta không tự nhiên tin, hỏi thăm nhiều nơi cũng không có tin tức, chỉ đành phải thôi, trông người còn ghi nhớ cục xương già ta đây, sớm muộn gì về nhà. Người cũng là lòng dạ ác độc vô tình, để cho ta trắng trắng mong vài chục năm!" Thư Hoài ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, hung hăng nhìn chăm chăm Thư Mậu Đình, một bộ vô cùng đau đớn.

Thư Mậu Đình cùng Tần thị sống vai quỳ trên mặt đất, người trước khổ sở nói: "Không phải tôn tử không nhớ ngài, chỉ là phụ thân như vậy, tôn tử thật sự không muốn trở về." Hần không đi trở về, tổ phụ cũng không cần vì chuyện hần lao tâm phí sức.

Thư Hoài thờ dài một hơi, xem một chút vợ chồng son trước người, nhỏ giọng nói: "Thôi thôi, đều là chuyện cũ năm xưa, truy cứu cũng không có ý nghĩa. Hôm nay phụ thân người cũng đi, người nương kẻ cũng tái giá, trong nhà chỉ có ta đây một lão già khom, hiện tại người có bằng lòng theo ta trở về hay không thôi?"

Toàn thân Thư Mậu Đình chấn động, không thể tin ngẩng đầu, âm thanh đứt quãng: "Phụ thân, hần làm sao sẽ."

"Kiếp trước phong lưu thiếu khoản nợ, không cần nhắc lại. Nếu như không phải chính ta tại trên đường nhìn thấy A Triền, thấy một bộ dáng hần giống người thời niên thiếu, lặng lẽ kêu người thăm dò lai lịch của hần, chỉ sợ đến nay ta cũng không biết tin tức của người, đến chết đều là một thân một mình, ngay cả nhặt xác cũng không có ai!"

Nghĩ tới vài năm cơ khổ, Thụ Hoài đau buồn, trong mắt đục ngầu ẩn hiện lệ quang. Trời có mắt, để cho hần có thể tìm được tôn tử thất lạc nhiều năm, chắt trai lại trúng Trạng Nguyên, cuối cùng Thụ gia là có người kế nghiệp. Lúc này tâm nguyện duy nhất của hần, chính là thừa dịp còn sống, sớm một chút truyền một thân y thuật cũng cho tôn tử, hần cũng liền có thể an tâm đi.

Nghe tổ phụ yêu thương hần từ trước đến giờ nói đến đây, lòng Thụ Mậu Đình trong áy náy khác thường, hướng hần nặng nề đập đầu ba cái, lại nghĩ đến phụ thân cách nhau âm dương, trong mắt cũng có thủy quang lóe lên. Hần là hận người nợ dung túng nương kẻ ngược đãi, hận hần nửa điểm không tin mình, mà dù sao là máu mủ thân tình, chột nghe tin cha đẻ chết, hần còn là có chút tự trách, tiếp theo nghĩ đến tổ phụ nhiều năm cuộc sống cơ khổ như vậy, thật là cực kỳ khổ sở.

Tần thị căn bản cũng nghe hiểu, bởi vì đau lòng tình cảnh trượng phu khi còn tấm bé, vừa đồng tình lão già thất tuần trước mặt, nên cũng không trách cứ trượng phu nhiều năm giấu giếm.

"Được rồi, các người đứng lên đi, người chết không thể sống lại, cần gì nữa buồn." Thụ Hoài thu hồi thương cảm, hướng hai người khoát khoát tay, tùy ý quan sát một phòng, nói tiếp: "A Triền trúng Trạng Nguyên, báo tin mừng cũng sắp đến rồi, hần bây giờ đang ở trong kinh thành có các loại xã giao, giúp xong cũng muốn vào Hàn Lâm viện làm nhiệm vụ rồi, không có công phụ trở lại đón các người. Ta đi tìm hần, hần nói gì cũng không nhận thức ta, ai! Hai người các người vội vàng dọn dẹp một chút, đợi lát nữa đem hai vợ chồng A Uyển gọi tới, để cho ta nhìn nhìn, ba ngày sau chúng ta liền lên đường trở về kinh!"

Thụ Mậu Đình cùng vợ liếc mắt nhìn nhau, do dự nói: "Có phải quá vội vàng rồi hay không hả?"

Thụ Hoài tâm đầu đến nhìn hần: "Nhà chúng ta bây giờ không có một chủ tử, không sớm một chút trở về sao có thể được? Chẳng lẽ nơi này còn có cái gì để cho người không an tâm hay sao? Phòng ốc giữ lại, đất đai hoặc bán hoặc cho thuê đất làm ruộng, còn lại tất cả món đồ Kinh Thành đều có, không cần nhất nhất mang theo. Mới có A Lan cũng không nhỏ, sớm một chút mang tới Kinh Thành, dạy nàng hảo hảo học một ít quy củ, cũng tốt cho nàng tìm một nhà khá giả."

Mới vừa vào nhà thì nhìn hần thấy Thụ Lan rồi, bộ dáng ngây thơ đáng yêu, ngay cả có chút ngây ngô, gặp được hần cũng không biết hành lễ, nháy mắt lại chạy ra ngoài, chẳng lẽ là sợ người lạ? tương lai ca ca nàng nhất định là có tiền đồ, tới cửa cầu hôn cũng sẽ không quá thấp, nàng cũng không thể ném mặt mũi của Thụ gia.

Hần lại không biết, Thụ Lan bởi vì nhìn thấy phụ thân quỳ xuống trong lòng sợ, chuẩn đi sát vách tìm Tiêu Lang rồi, hiện tại hai người đang đứng ở dưới mái hiên, nghe rất rõ ràng bên trong nhà nói chuyện.

"A Lan, nếu là cha nương người đi Kinh Thành, người cùng đi theo không?" Tiêu Lang nắm thật chặt tay Thụ Lan, nhẹ nhàng hỏi, con người sâu thẳm không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

Thụ Lan nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ca ca nói qua, Kinh Thành cách nhà tám chín tầng, cực xa, về sau hần sẽ phải ở nơi đâu rồi, nếu như cha và nương cũng muốn đi, nàng tự nhiên là muốn đi được rồi, liền gật đầu một cái.

Ánh mắt Tiêu Lang buồn bã, trên tay bắt giác khê dùng sức: "Nhưng người đi Kinh Thành, về sau liền sẽ không thấy được ta."

Thụ Lan kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần: "Người không phải đi cùng chúng ta sao?"

Tiêu Lang nhìn nàng ngây thơ, lắc đầu một cái. Nếu như Thụ Lan thật muốn đi, hần nói gì cũng sẽ đi cùng, bất tiện ở tại Thụ gia, hần liền tự mình mua tòa nhà, vẫn nhìn nàng, cho đến khi nàng trở lại, nhưng hiện tại hần chỉ muốn biết, ở trong lòng Thụ Lan, hần và cha nương nàng cái nào quan trọng hơn, mặc dù đáp án của nàng sẽ không thay đổi gì.

Trong mắt Thụ Lan lập tức liền rơi lệ, "Tại sao người không đi, ta nhớ người theo chúng ta cùng đi!" Nàng không bỏ được cha nương, cũng không bỏ được Tiêu Lang, chẳng lẽ không thể vẫn sống chung một chỗ sao? Tự như trước kia Tiêu Lang ở tại nhà nàng như vậy.

Tiêu Lang sờ sờ đầu của nàng, lôi kéo nàng đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nói: "Bởi vì nhà ta ở đây, người xem, đây là ta vì người đắp phòng ốc, chờ chúng ta thành thân, sẽ ở nơi này. A Lan, đừng đi kinh thành, lưu lại đi. Người không phải có thể vẫn cùng với cha nương người, tựa như uyên tỷ, cũng không phải là ở với tỷ phụ người sao? Nếu như, người kiên trì muốn đi Kinh Thành, vậy ta chỉ có thể ở lại chỗ này, về sau hai ta sợ là sẽ không còn được gặp mặt lại." Âm thanh cô đơn vừa đáng thương.

Thụ Lan lập tức nhào vào trong ngực hần, ôm thật chặt hần: "Mà ta không bỏ được người, ta muốn ngày ngày đều có thể nhìn gặp người!"

Tiêu Lang xem một chút nơi xa, thấy trên đường không có ai, liền bế nàng lên hướng nhà mình đi tới. Đóng kín cửa, hần đặt nàng ở dưới chân tường, cúi đầu hôn nước mắt nàng, lâm lâm nói: "Vậy chúng ta sớm một chút thành thân đi, người gả cho ta, cũng không cần đi kinh thành."

"Vậy cha nương ta làm thế nào? Bọn họ đi Kinh Thành, ta liền không nhìn thấy bọn họ." Thụ Lan rất khó chịu, nước mắt ngừng cũng ngừng không được.

Tiêu Lang dừng hôn lại, cái trán chống đỡ cái trán của nàng, mắt nhìn ánh mắt của nàng, âm thanh có chút bất đắc dĩ, nhưng lại có chút thương cảm: "A

Lan, người phải chọn một, hoặc là đi cùng với ta, hoặc là với cha nương người." Chỉ là khổ sở còn chưa đủ, hẳn muốn nàng chọn hẳn.

Thư Lan không nháy mắt nhìn chăm chăm Tiêu Lang gần ngay trước mắt mặt, là không nhìn thấy cha nương khó chịu, còn là không nhìn thấy hẳn càng khó chịu?

Nàng nghĩ rằng ở nhà tỷ tỷ ở hơn một tháng, hình như, là muốn Tiêu Lang càng nhiều hơn một chút chứ?

"Lang ca ca, ta chọn người, ta muốn đi cùng với người." Thư Lan đưa tay ôm lấy hông của hẳn, đầu vùi vào trong ngực hẳn, nghe thấy hơi thở đặc hữu của hẳn.

Đối với nàng mà nói, Kinh Thành là một địa phương xa lạ, lão đầu kia cũng là người xa lạ, hẳn còn nói muốn cho nàng học quy củ, để cho nàng gả cho người khác, như vậy sao được chứ, nàng đều nói xong muốn gả cho Tiêu Lang rồi. Hơn nữa, cha nương đi Kinh Thành, có ca ca hầu ở bên cạnh bọn họ, nhưng nếu là nàng đi, Tiêu Lang cũng chỉ còn lại có một người. Chỉ cần nghĩ đến một mình hẳn, nàng sẽ nhớ lại Tiêu nhị thúc hạ táng ngày ấy, một mình hẳn quỳ gối trước mộ phần đáng về cô tịch, như vậy hẳn, để cho nàng khổ sở.

"Lang ca ca, ta đi cùng nương nói, ngày mai ta liền gả cho người! Ta không đi Kinh Thành, người không phải sợ, ta sẽ không để người một mình!" Làm như sợ hẳn không tin, Thư Lan lại nói một lần.

"Ừ, ta biết rồi, A Lan thật tốt." Tiêu Lang ôm nàng thật chặt trở về, lau nước mắt trên mặt nàng, nhỏ giọng khuyên lơn : "Nha đầu ngọc, khóc cái gì, người yên tâm, ca ca sẽ đối với người, đối với người tốt cả đời. Người không được bỏ ta một mình, ta cũng vậy không bỏ được người, hai chúng ta sanh ở một ngày, nhất định là muốn một mực cùng nhau, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát." Đừng nói là Kinh Thành, chính là nàng chạy đến chân trời góc biển, hẳn cũng có thể đuổi theo.

Phía sau lời nói hẳn quá mức phức tạp, Thư Lan không hiểu cho lắm, nàng cũng không có công phu nghĩ, có chút khẩn trương hỏi "Nếu là lão đầu kia không đồng ý làm thế nào? Phụ thân hình như rất sợ hẳn."

Tiêu Lang bật cười, khó được nàng cũng sẽ suy nghĩ thêm, cúi đầu thân ái khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lấy tay nàng đặt ở bộ ngực hẳn: "Yên tâm đi, cha người nhất định sẽ đồng ý." Chỉ bằng lão đầu kia một câu "Học quy củ", bá phụ bá mẫu liền tuyệt đối không sẽ đáp ứng. Dĩ nhiên, cho dù là bọn họ đồng ý, hẳn cũng có biện pháp khiến lười nha đầu lưu lại.

Cùng lúc đó, Thư Mậu Đình đang cùng Thư Hoài thương lượng: "A Lan quá mức đơn thuần, không thích hợp ở tại Kinh Thành, hãy để cho hai đứa bé thành thân trước thôi." Hẳn không đành lòng nghịch tâm ý tổ phụ, không đành lòng khiến lão nhân tuổi đã hơn thất tuần tiếp tục cơ khổ ở một mình, nhưng hẳn cũng sẽ không gò bó khuê nữ mình, cũng may Tiêu Lang thành thực ôn trọng, nhất định sẽ thay bọn họ chăm sóc tốt A Lan .

Thư Hoài đối với hai chất gái không phải rất coi trọng, dù sao không phải là ở bên người lớn lên, một đã gả làm vợ người, một còn trẻ không hiểu quy củ. Nếu Thư Lan đã có hôn ước, này gả liền gả đi, hẳn bởi nhiều đồ cưới chút là được, liền không có phản đối.

Hai người lại nghiêm túc thương lượng một phen, định hôn kỳ lúc năm ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Sói con cưới vợ.

Editor: Tiểu Cân

Thời gian tổ chức hôn lễ của Thư Lan diễn ra sớm một năm, việc này khiến Thư gia cùng Tần gia chuẩn bị có chút vội vàng, người này vội vàng trang trí sân viện hai nhà, người kia chuẩn bị thêm đồ cưới cho Thư Lan.

Tiêu Lang là người thoải mái nhất, hẳn đã chuẩn bị xong sinh lễ từ lâu rồi, phòng cưới đã có người Thư gia bố trí giúp hẳn, lễ phục của tân lang cũng được Thư Uyển thuê xong rồi, đặt ở nhà hẳn, mỗi đêm hẳn đều len lén mặc thử một lần, thử xong liền quay đầu nhìn ra cửa sổ, ngắm những vì sao sáng trên bầu trời, nhìn một lúc, ngôi sao liền hóa cặp mắt to trong veo như nước của nha đầu lười, trắng sáng biến thành khuôn mặt tươi cười của nàng, thật là, càng ngắm càng tương tượng.

Ngược với hẳn, Thư Lan rất bận. Trước kia Tần thị bảo nàng học thêm đồ cưới, nàng đều cò kéo, Tần thị nghĩ thời gian cũng chưa tới, liền không thúc giục nàng. Bây giờ thi hay rồi, còn có mấy ngày ngắn ngủi, thuê thừa cái khác Thư Uyển có thể giúp nàng nhưng lễ phục xuất giá nàng phải tự thuê. Thật may là tính tình nàng đủ nhẫn nại, liền tiếp mấy ngày ngoan ngoãn ngồi trên giường bên cạnh lò sưởi trong phòng, chăm chú thuê, mặc cho bên ngoài ồn ào náo nhiệt, cũng không ảnh hưởng đến nàng.

Thuê xong lễ phục, nàng ngủ nguyên một ngày, ngày tiếp theo bị Thư Uyển lôi dậy. Mơ mơ màng màng để người ta mặc lễ phục, trang điểm cho, khăn voan đỏ phủ lên, ngay sau đó liền bị tam huynh Tần Hàm đã kết hôn công lên kiệu hoa. Tiếng pháo nổ vang vang, nàng thấy Tần Hàm nói gì đó, nhưng

nàng rất buồn ngủ, hỏi cũng lười không muốn hỏi nữa.

Bởi vì Thư gia và Tiêu gia quá gần nhau, theo tập tục, khiêng kiệu hoa từ phía tây Thư gia đi ra, đi một vòng quanh thôn Thanh Sơn rồi từ phía đông trở lại cổng Tiêu gia. Tiêu Lang mặc đồ cưới đỏ thẫm ngồi trên lưng ngựa, mắt phượng mày ngài, khoe miệng khê nhovn, phong thái không hề kém so với Trình Khanh Nhiễm năm đó, hơn nữa cơ hồ đây là lần đầu tiên nhìn thấy hân cười, không khỏi đều đặn người nhìn.

Thúy Hà ôm nhi từ đứng ở ven đường, chỉ vào Tiêu Lang nói với nhi từ: “Thấy không, người đó chính là cữu cữu con, sau này gặp mặt nhớ chào nha!” Tiêu Lang thành thân, mời rất nhiều thôn nhân tới nhà uống rượu mừng, duy chỉ không mời nàng cùng cha mẹ nàng, nhưng Thúy Hà vẫn rất vui mừng, Tiêu Lang cưới Thư Lan, ca ca Thư Lan ở kinh thành làm quan, hưởng lây chút vinh hiển này, vợ chồng lý chính cũng không dám coi nàng như nha hoàn nữa, khiến nàng cảm kích liên hệ máu mủ giữa hai người, dẫu là, đối phương chẳng thêm ngo tới.

Vợ chồng Tiêu Thủ Vận không dám ra ngoài xem náo nhiệt. Ngay từ lúc tin tức Tiêu Lang đính hôn với Thư Lan truyền tới, mỗi lần bọn họ ra cửa, người trong thôn đều sẽ châm chọc hỏi bọn hân có được Tiêu Lang mời không, làm cho hai người tùy tiện lấp liếm cho qua cũng không xong. Hoa Liên thì ngược lại, nàng nhìn Tiêu Lang anh tuấn từ phía xa, nhìn tới kiệu hoa to đỏ thẫm, âm thầm hạ quyết tâm, tương lai, nàng phải tìm một tướng công đẹp trai hơn Tiêu Lang, còn phải nhiều tiền hơn Tiêu Lang, Thư Lan có thể có được, nàng nhất định cũng có thể có.

Một hồi hòa tấu sáo và trống, cuối cùng kiệu hoa cũng ngừng lại.

Theo phong tục, tân lang đá cửa kiệu, bà mối vén rèm kiệu, tân nương cầm tú cầu tân nang đưa, được tân nang dắt xuống kiệu bước qua chậu than.

Nhưng sự thật lại là, lúc rèm kiệu vén lên, Tiêu Lang nhìn thấy nha đầu lười co rúc ở bên trong, đang ngủ say, khăn voan mỏng tuột xuống một nửa, một nửa che trên mặt nàng, vừa khéo chỉ lộ cái cằm trắng nõn, theo hô hấp của nàng, đuôi mắt hân còn có thể nhìn thấy khăn voan nhẹ nhàng lên xuống.

Không phải chỉ một mình hân nhìn thấy cảnh này, xung quanh vang lên tiếng hút khí không đồng nhất.

Tiêu Lang lại như không nghe thấy, tiến lên một bước bề Thư Lan lên, không quan tâm tiếng kêu của bà mối, vượt qua chậu than, trước tiếp bước tới hi phòng, chờ hân bước vào, mọi người mới hoàn hồn, người nhìn ta ta nhìn người, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhưng bọn họ nói gì cũng chẳng liên quan, Tiêu Lang đâu nghe thấy.

Hân nhẹ đặt Thư Lan trên giường gạch, thấy trên mặt nàng bị bôi không ra dáng vẻ gì, nhú nhú mày, thừa dịp bà mối chưa đuổi tới nhanh chóng lau mặt cho nàng, như vậy nàng ngủ cũng sẽ thoải mái hơn một chút. Trong sân truyền đến tiếng bước chân vội vã, có lẽ là bà mối tới khuyên hân, Tiêu Lang thật nhanh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn của Thư Lan, đưa tay đóng cửa, bước nhanh ra cửa, nói với mọi người trong sân: “Mọi người ngồi xuống tự nhiên uống rượu dùng bữa đi!”

Hân cưới nha đầu lười, là vì muốn được quang minh chính đại sống cả đời với nàng, không phải vì những quy củ lễ nghi kia. Thay vì bắt nàng tỉnh dậy đập đầu hành lễ, hân thả đề nàng ngủ thật ngon.

Bộ dáng hân như thần giữ cửa đứng trước cửa phòng, còn ai dám nói gì?

Bên kia Tần thị nghe nói tình huống bên này, vừa buồn cười vừa tức giận, cười vì hôm nay mà nàng cũng ngủ được, giận vì Tiêu Lang không hiểu quy củ dung túng nữ nhi hồ đồ, nhưng cuối cùng bà lại nhào vào lòng trọng phụ mà khóc. Tiêu Lang chăm sóc khuê nữ ngọc của bà như thế, bà có đi Kinh Thành cũng có thể an tâm.

Gió mát tháng tư làm say lòng người, mặt trời dần dần lặn về tây, những khách nhân cũng lục tục tản đi.

Tiệc mừng là mời người tới dựng trong sân, lúc bọn họ đi, đem bàn ghế dọn dẹp sạch sẽ. Tiêu Lang khóa cổng lớn, quay đầu xem xét, thấy không còn gì cần hân dọn dẹp. Vì thế, ánh mắt hân nhìn đến cửa đông phòng, nơi đó nha đầu lười của hân đang ngủ.

Hân cũng nói rõ được cảm xúc trong lòng là như thế nào, hưng phấn có, mừng rỡ cso, hơn hết là cảm thấy chân thực. Từ nay về sau, nàng có thể ở bên cạnh hân rồi.

Thư Lan tỉnh ngủ, cực kỳ đói bụng.

Mới vừa mở mắt, liền nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu liền nhìn thấy một nam tử cao lớn mặc áo đỏ, nàng ngẩn người, sau đó vuốt mắt ngồi dậy, “Lang ca ca, ta đói rồi. . . .”

Tiêu Lang nhìn nàng cười, đi đến trước mép giường, giang hai cánh tay ra: “Tới đây, ôm ta một cái.”

“Ừ.” Thư Lan đứng lên, lại không chú ý trên người mặc lễ phục đỏ thẫm rườm rà, vừa bước một bước liền giẫm vào vạt váy, khê kêu một tiếng, cả người đã ngã nhào xuống phía trước.

Tiêu Lang vững vàng tiếp nhận nàng, bàn tay dùng sức một cái, liền ôm người ngồi trước người hân, một tay ôm hông nàng, một tay nâng cằm nàng lên, nghiêm túc ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Nha đầu lười mười bốn tuổi, ngũ quan kiều diễm, lông mày dài nhỏ, phía dưới là đôi mắt hạnh sóng nước mênh mang, có lúc an tĩnh như hoa nhàn nhã trôi theo dòng nước, lúc làm nũng lại như ngôi sao trên trời, con ngươi như tòa sáng, khiến cho người ta không dời mắt nhìn, mà bây giờ nàng mới vừa tỉnh ngủ, mắt hạnh còn chưa mở hoàn toàn, lười biếng mà quyến rũ, hân nhìn không được nhẹ nhàng hôn lên một cái.

Hôn một cái này, liền không thể ngưng lại.

Hôn cái trán trắng mịn của nàng, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng, hôn sống mũi cao thẳng của nàng, hôn cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn của nàng. Nàng thở hắt hắt khẽ hé đôi môi đỏ mọng, hân liền quyến rũ cái lưỡi thơm của nàng, lặp lại mút ngậm dây dưa.

Nàng quá đẹp quá tốt, hân muốn ăn luôn nàng.

“Ôc Ôc.”

Tay đang đặt trên cạp quần nàng, chuẩn bị cởi quần áo nàng thì bụng ai đó không tự chủ kêu lên.

Tiêu Lang sùng sốt, ngay sau đó cười một tiếng, buông cánh môi nàng, cọ cọ trán nàng hỏi: “Muốn ăn gì nào?” Hân cũng không thể để nàng đói bụng.

Thư Lan thở hồng hộc, toàn bộ dựa vào cánh tay hân ôm nàng mới không có ngã xuống, thật vất vả bình phục lại, mới nói: “Ta muốn ăn mì, thêm hai quả trứng.”

“Ừ, ta đi nấu cho nàng, nàng nằm một lát đi.” Tiêu Lang nâng lên chân của nàng, đặt nàng nằm ngang trên giường, không nhịn được lại hôn một cái, sau đó cởi ra áo khoác vướng víu trên người, đi ra ngoài nấu mì. Vừa nãy hân cũng không ăn bao nhiêu, muốn buổi tối cùng ăn với nàng.

Bên ngoài truyền đến tiếng ché cùi nhóm lửa, lẳng lẳng nghe nghe, Thư Lan coi như hoàn toàn tỉnh táo, nàng ngồi dậy, nhìn một chút y phục trên người, nhớ đến hôm nay là ngày nàng lập gia đình. Lập gia đình, chính là giống như ngủ một giấc, không có cảm giác gì. A, nàng muốn đi tiểu tiện.

Nghĩ đến vừa nãy suýt chút nữa thì ngã, Thư Lan cởi đồ cưới trên người, chỉ còn lại quần áo đồ tươi thật mỏng, đồ trang sức lộn xộn trên đầu cũng từng cái từng cái lấy xuống, tóc xòa xuống, như vậy thư thái hơn nhiều. Xuống đất xỏ giày, nàng soi gương đồng vuốt vuốt tóc, nhẹ bước đi ra ngoài.

Vừa lúc Tiêu Lang mới từ tây ốc lấy hai quả trứng, hai người đồng thời bước ra cửa, gặp mặt.

Nhìn phát tới eo, mắt ngọc mảy mai, áo mỏng khiến làn da trắng như ẩn như hiện. Ánh mắt Tiêu Lang không tự chủ nhìn tới trước ngực nàng, trong mắt tối đi mấy phần, “Tĩnh dậy làm gì?” Nói xong, đi tới trước bếp lò, thuận thực đập trứng vào nước đang sôi.

Trong phòng bếp mùi thơm của mì bay khắp, Thư Lan hít mũi một cái, nhưng không để ý đến hân, đi thẳng đến hậu viện. Mẩu thân đã dọn, đi tiểu tiện thì cứ lặng lẽ đi, không cần nói cho ai biết.

Khóe mắt Tiêu Lang đuổi theo bóng lưng mảnh khảnh của nàng, cứ như vậy làm hai bát mì.

Thư Lan trở lại, thấy Tiêu Lang đã dọn com lên bàn, nàng không biết nên làm gì, đành ngồi xuống ghế, dựa vào cánh cửa đang mở, mắt nhìn Tiêu Lang. Gió đêm từ sân thổi vào, khiến tóc nàng rũ xuống ngực, từng sợi từng sợi, một luồng lại một luồng, cong cong mềm mại động lòng người.

Tiêu Lang cũng không có ăn nhiều, mỗi người một bát, hân sợ ăn nhiều cản trở, Thư Lan thì một bát đã no.

“Lang ca ca, lòng đỏ trứng cho người ăn!” Thư Lan dùng đũa tách lòng trắng với lòng đỏ ra, gấp lòng đỏ không thích ăn cho Tiêu Lang.

Tiêu Lang tạp mãi thành quen, sớm biết sẽ như vậy.

Com nước xong, rửa nồi, Tiêu Lang dắt Thư Lan đi hai vòng quanh sân, cảm thấy đã đủ, liền bế người lên, “A Lan, chúng ta nên đi ngủ rồi.”

Thư Lan ở trong lòng hân uốn éo vặn vẹo, “Nhưng ta chưa buồn ngủ!” Mấy ngày trước quá mệt mỏi, làm hại nàng hôm nay ngủ thật lâu.

Tiêu Lang véo mũi nàng, âm thanh khàn khàn: “Không buồn ngủ càng tốt.”

Trở lại phòng, Tiêu Lang dùng chân đá cửa, đặt Thư Lan nằm ngang trên giường, lật người đè lên.

“A Lan, chúng ta thành thân rồi, lúc này có thể để cho ta sờ chứ?” Hôn đủ rồi, hân ngồi trên chân nàng, từng nút từng nút cởi áo nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào bộ ngực phập phồng kịch liệt của nàng.

Thư Lan chỉ cảm thấy tay của hân tới nơi nào, nơi ấy liền nổi lên ngọn lửa, tới khi quần áo đều bị hân cởi sạch, nàng thở gấp nói: “Lang ca ca, hôm nay lại muốn chọc tới sao?”

Tiêu Lang cúi đầu, môi lưỡi trần trọc trước ngực đầy đà của nàng, chợt thấy cái tư thế này không tiện, liền ngồi dậy, để hai chân nàng vòng qua hông hân ngồi trên đùi hân, cố ý dùng nơi đó đâm đâm mềm mại của nàng: “A Lan muốn không?” Hai tay vuốt ve đầy đà của nàng.

Thư Lan bị hân làm cho cả người vô lực, đành tựa đầu trên bả vai hân, cúi đầu nói, “Muốn, ư.”

Cổ họng Tiêu Lang chuyển động, một cái tay không nhịn được dọc theo eo nàng trượt xuống, thăm dò cửa động, cảm thấy chưa đủ trơn, liền nói: “Đừng nóng vội, lập tức cho nàng.” Khe khẽ đẩy nàng ra một chút, đôi tay vòng chắc eo nhỏ của nàng, đôi môi nóng bỏng ngậm lấy một khóa anh đào màu đỏ, bừa bãi liếm mút.

“Ừ.” Thư Lan không kiềm chế được kêu lên, ngay sau đó sững sờ, nằng nghe, nằng kêu thật!

Nàng vội vã cắn môi, sợ bị người khác nghe thấy, đôi tay lại không nhịn được ôm cổ hắn, ngửa đầu ra sau, đem bộ ngực thật lớn giờ cao, để cho hắn ngâm nhiều hơn sâu hơn. Tóc dài đen nhánh như thác nước rũ xuống, có mấy sợi rơi trên cánh tay Tiêu Lang, hắn vừa tê dại vừa nhột, trong lúc vô tình ngẩng đầu, liếc thấy bóng hai người dưới trăng, đặc biệt là nàng, eo nhỏ nhẹ nhàng, bộ ngực lớn cao thẳng, theo động tác ngửa ra sau tạo thành đường cong làm say lòng người.

Nhất thời hắn sinh ý chơi đùa, trên miệng ngâm anh đào bên trái của nàng, nghiêng mắt nhìn bóng hai người quấn lấy nhau.

Lưỡi hắn vòng quanh anh đào màu đỏ của nàng, cái bóng cũng sẽ làm động tác như vậy, hắn hơi ngâm nhẹ nhàng lôi kéo ra ngoài, cái bóng cũng sẽ nhảy lên. Tiêu Lang yêu loại tư vị này, một lần lại một lần trêu chọc.

Hắn có thể nhịn, Thư Lan lại không thể, một * khoái cảm từ trong miệng hắn truyền tới trên người nàng, khiến cho bên dưới của nàng chảy không biết bao nhiêu xuân thủy, nhộn nhạo, cần hắn cứng rắn nhanh tới lấp đầy. Nếu hắn không cho, nàng tự tới. Thư Lan đổi thành một tay ôm cổ hắn, tay phải trượt xuống bụng, cầm cái kia nhẹ nhàng, khẽ nâng mông, đưa tới cửa động mềm mại của mình.

trong chớp mắt bị tay nhỏ của nàng cầm cái đó, Tiêu Lang liền hồi phục tinh thần. Hắn khiếp sợ nhìn Thư Lan mắt hạnh nhắm chặt, muốn nói gì đó ngăn cản nàng, tránh nàng bị đau, lại khẩn trương mong đợi, có trời mới biết hắn khát vọng cỡ nào cái tư vị bị nàng bao chặt!

Đội nàng vụng về cầm đỉnh cứng rắn của hắn đi vào, Tiêu Lang rút cuộc không nhịn được nữa, đôi tay giam cầm hông của nàng, thẳng lưng trước sau hòa một mà vào.

“A.” Tất cả vui thích đều hóa đau đớn, Thư Lan đau đến nhú mảy, chống vào bả vai Tiêu Lang, nước mắt rơi xuống, ủy khuất khóc lóc nói: “Đau, người đi ra đi!” Ô ô, lần trước không bị đau mà!

Khí khao quen thuộc chặt chẽ khước từ hắn, bao quanh hắn, huyết mạch toàn thân Tiêu Lang căng phồng, dù là áy náy làm Thư Lan đau, vẫn không nỡ đi ra. Hansq lại không dám động, an ủi nàng trong lòng, “A Lan đừng khóc, một chút nữa thôi là được rồi, lát nữa ca ca sẽ khiến nàng thoải mái, đừng khóc.” Khuyến khích không được, hắn vội vàng ngâm vành tai tinh tế của nàng, nhẹ nhàng gặm cắn, đây là nơi nhạy cảm nhất của nàng, mỗi lần chỉ cần hắn ngâm, nàng sẽ nhẹ nhàng hừ ra. Tay cũng không nhả rồi, lòng bàn tay thô ráp bao lấy đầy đặn của nàng, nhẹ một cái nặng một cái vuốt ve, ngón trỏ và ngón giữa kẹp đỉnh tiểu anh đào, không ngừng vân vê.

Không biết qua bao lâu, tiếng khóc của Thư Lan dần biến thành nức nở, một tiếng lại một tiếng, như sóng biển ập tới tim hắn.

Tiêu Lang từ từ ngẩng đầu lên, hai tay ôm lấy mặt nàng, dùng con ngươi tràn đầy dục vọng nhìn nàng: “A Lan, thoải mái không?” Cứng rắn chôn trong cơ thể nàng nhẹ nhàng nhúc nhích.

Thư Lan rất thoải mái, nhưng vẫn còn giận Tiêu Lang, liền nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hắn, nhưng lại không biết cái miệng nhỏ khẽ thở dốc có bao nhiêu quyến rũ.

Tiêu Lang nhất thời không rõ nàng còn đau hay không, nhưng phía dưới như ngâm mình trong dòng nước nóng vô cùng thoải mái, vừa nóng lại chặt, hắn thật sự không nhịn được rồi, vừa gọi như năn nỉ “A Lan”, vừa đỡ hông nàng nhẹ nhàng giật giật, con ngươi đen nhánh khẩn trương nhìn nàng, quan sát phản ứng của nàng.

Mông nhỏ bị nâng lên hạ xuống, trơn trượt ma sát này khiến Thư Lan không nén được kêu lên, kêu xong liền hối hận, mắt hé hé mở, nhìn nét mặt Tiêu Lang, lo lắng tiếng kêu vừa rồi tiết lộ nàng thoải mái, lại thấy con ngươi sâu thẳm của hắn, thì ra hắn vẫn nhìn nàng!

Giống như làm trộm bị bắt, Thư Lan thẹn quá hóa giận nhắm mắt lại, mạnh miệng mắng: “Người đi ra, đại phối đản nhà ngươi, toàn bắt nạt ta!” Giọng nói thường ngày thanh thúy ngọt ngào, bởi vì lọc qua lưới tình dục, trở nên có chút khàn, xen lẫn thô gấp, càng khiến hắn hung hăng, nghe nàng kêu bại hoại, nghe nàng cầu xin bại hoại đừng khi dễ nàng.

Tiêu Lang chính là nghĩ như vậy, chính là càng khiến hắn tức giận, nàng lại đối với chuyện này lừa hắn! Nàng biết hắn có bao nhiêu không thể chờ đợi!

Trong lòng nhanh chóng bốc lên nòng nặc dục vọng chinh phục, nhìn đầy đặn trước người, như nàng mong muốn lui ra ngoài, “Được, ca ca không khi dễ ngươi!” Đặt Thư Lan trên giường gạch.

Không có hắn to lớn, trong cơ thể trống rỗng khiến Thư Lan thất vọng, nàng nhìn bóng lưng Tiêu Lang, muốn gọi hắn trở lại, lại có chút không mở miệng được.

Nhưng không nghĩ, một khắc sau, Tiêu Lang chọt che trên người nàng, cong chân nàng lên đè trước ngực, thẳng tắp đi vào, đụng nàng khiến tứ chi như nhũn ra, a a kêu lên.

“Còn dám mắng ta bại hoại ư, còn dám hay không!” Hắn ôm chặt chân nàng, tập trung đại lực, mỗi lần đều hung hăng đụng đến chỗ sâu nhất mềm mại của nàng. Mồ hôi thành từng giọt theo đường cong gương mặt kiên nghị, rơi trên ngọc thể đụng đưa.

Tất cả đến quá đột ngột, Thư Lan căn bản không có thời gian phản ứng, bị cuồng triều tình dục của hắn cuốn trôi.

Tiêu Lang vừa thật sâu đụng hoa tâm của nàng, vừa không ngừng hỏi còn dám hay không, bắt đầu Thư Lan còn cắn răng kiên trì, sau thật sự không thể chịu nổi, tay nhỏ vỗ eo hắn cầu xin tha thứ: “Không. Không dám. Rồi, a, chậm một chút. Chậm một chút.” Mỗi lần tiếng nói

vừa ra khỏi miệng liền bị hấn đình tẩn đi.

Cái đầu nhỏ lúc quay trái lúc quay phải, miệng nhỏ thỉnh thoảng a a kêu lên, thỉnh thoảng mềm giọng cầu xin tha thứ, Tiêu Lang lại càng nổi điên, tấn công đại lực, cho đến khi ở trong nàng cuồng phong sâu vũ tiết một lần, hấn mới thỏa mãn thả chậm tiết tấu, buông chân nàng xuống, vừa dịu dàng vừa rung động, vừa hôn đôi lông mày: “A Lan, ca ca khiến ngươi thoải mái không?”

Thư Lan tóc mây ướt đầm, hòa cùng sương mù trong mắt nhìn hấn: “Thư. Thoải mái, ừ.”

“Vậy sao nói ca ca khi dễ ngươi? Còn nói ca ca bại hoại?” Lui ra ngoài lại chọt đi vào toàn bộ.

“ A Không Không nói Ừ ” Thư Lan bị kích thích đứng người lên, hai nơi đầy đà trước ngực như mưa đánh lá sen trên dưới nhảy lên.

“Về sau nếu ngươi lại nói, ca ca sẽ lại như vừa rồi.” Tiêu Lang trừng phạt bằng cách cắn môi nàng, từ từ chuyển qua ngực nàng, cúi đầu ngậm anh đào màu đỏ, đôi tay nâng mông nàng, phía dưới gia tăng tốc độ. Hấn muốn nàng, muốn không đủ.

Thư Lan uốn éo người, ngoài miệng hừ hừ đứt quãng, như gào như khóc, trong đầu trừ khoái cảm, cũng chỉ còn mơ hồ ý niệm, rõ ràng lần trước kết thúc rất nhanh.

Phía trước vẫn còn vô số ngày đêm chờ nói cho nàng biết, người đàn ông trên người nàng này, lúc dịu dàng có thể cung chiều nàng đến tận trời, một khi cuồng bạo, liền hận không thể nuốt nàng vào bụng mới có thể thỏa mãn.

Nền đỏ chiếu cao, uyên ương lẩn lộn, chỉ mong đêm dài xuân càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngọt ngào sau kết hôn (xuân)

Editor: M. Nyoko

Lúc thanh minh, hai ngày trước một cơn mưa nhỏ, mà nay sau cơn mưa trời lại sáng, thừa dịp đất xốp, chính là thời điểm tốt trồng hoa.

Tiêu Lang sớm một chút đã thức dậy, trước kéo xe trâu xong, đem lưỡi cày, đậu phộng dòi đến trên xe, sau đó cất cỏ đại cho con trâu mới nuôi hôm qua, lúc này mới bắt đầu chuẩn bị đi làm.

Một ít cháo, chút thức ăn hai món mặn, tất cả đều chuẩn bị xong, rửa tay, đi vào nhà gọi Thư Lan rời giường.

"A Lan, dậy." Hấn cúi người đứng ở trước mép giường, bàn tay đưa vào quần áo trong của nàng rộng thùng thình, chuẩn xác đặt lên tại một bên anh đào, vừa nhẹ nhàng vẩy vẩy, vừa nhìn mặt của Thư Lan. Đây là biện pháp hấn suy nghĩ ra trong ba năm để gọi nàng rời giường, vừa thú vị, lại có tác dụng.

Tầng tầng tê dại theo nhau mà đến, Thư Lan bắt đầu mở mắt ra, bầu môi đầy móng vuốt sói của hấn, nửa chống ngồi dậy, đầu đầy tóc đen từ trên vai nàng xỏa xuống, càng nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của nàng, có loại lười biếng quyến rũ.

Tiêu Lang nuốt một ngụm nước bọt, bởi vì hôm nay muốn xuống đất, tối hôm qua hấn chịu đựng không có cần nàng, không muốn chỉ là một tư thế rời giường cũng có thể quyến rũ hấn rục rịch góc đầu dậy. Không được, không thể nhìn tiếp nữa, hấn sợ hấn không nhìn được.

Từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ áo hơi cũ màu đỏ vàng đưa cho nàng, chính mắt nhìn chăm chăm nàng mặc, Tiêu Lang thở phào nhẹ nhõm, khom lưng thay giày dầy mềm cho nàng.

Cơm nước xong, Tiêu Lang đeo mũ sa to lớn lên nàng, "Bên ngoài mặt trời lớn, cẩn thận chớ để nắng ăn đen."

Thư Lan gấp một cái, vung lên lụa mỏng màu trắng nhìn hấn: "Vậy trước kia ngươi ở bên ngoài chạy loạn làm sao không sợ rám đen?" Hiện tại đen thui lì, khẳng định không sợ, bởi vì phơi hay không phơi đều rất đen.

Tiêu Lang lôi kéo nàng đi ra phòng bếp, vừa khóa cửa vừa nói: "Nam càng đen càng tốt, nữ sẽ phải trắng mới dễ nhìn." Nói tới chỗ này, lại nghĩ tới thân thể nàng trắng mịn mềm mại bị hấn đè ở phía dưới thì hai người màu da đối lập, cái loại trùng kích mãnh liệt đó mỗi lần để cho sóng lòng hấn sôi sục, khó kìm lòng nổi, nhưng nếu nàng biến thành đen, chẳng phải mất rất nhiều niềm vui thú?

Thư Lan cũng không biết hấn suy nghĩ trong đầu đều là loại chuyện đó, dù thế nào đi nữa hấn nói cái gì chính là cái đó thôi.

Đóng cửa lại, Tiêu Lang ngồi ở vị trí đánh xe, để Thư Lan ngồi ở phía sau hắn, lúc này mới vội vàng đánh trâu đi tới đất đai Thư gia. Săn thú đủ kiếm tiền trong nhà chi tiêu, hắn liền không tiếp tục đặt mua đất đai, chỉ là Tần thị vợ chồng giao đất đai cho hắn xử lý, hắn chỉ nghe mệnh, chừng cũng liền ba mẫu đất, thu thập cũng nhẹ nhàng linh hoạt, một mình hắn hoàn toàn có thể giải quyết.

Đi ngang qua trước cửa nhà Lý chính, vừa vặn một oa tử trắng trẻo mập mạp chạy ra, nhìn thấy bọn họ, ngăn người, sau đó khiếp tiếng hô "Đại cữu, Đại cữu mẫu, các người đi tới à?"

Đó là con trai Văn Lang của Thúy Hà, hôm nay đã bảy tuổi rồi, chỉ so với Cần Lang lớn hơn một tuổi.

Tiêu Lang "Ừ" một tiếng, liền thu hồi tầm mắt, không nhìn hắn nữa.

Văn Lang thụ sủng nhược kinh, Đại cữu luôn luôn lạnh lẽo, thế nhưng hôm nay đáp lại hắn?

Hắn mừng rỡ chạy về phòng, nói tin tức tốt cho mẫu thân nghe.

Thúy Hà sờ sờ con trai đầu, trong lòng cảm khái vô hạn.

Năm ngoái mười mười Liên Hoa được như nguyện gả vào nhà Tôn địa chủ trấn trên, cũng là cho làm tiểu thiếp Tôn Nhị thiếu gia háo sắc, mở đầu hai tháng rất là được sủng ái, sau Tôn Nhị thiếu gia lại có niềm vui mới, một tháng cũng đi nàng ấy trong hai ba lần, chủ mẫu diện từ tâm ngoan liền bắt đầu cho nàng "mang giày chật". Liên Hoa ăn mấy lần thua thiệt, cũng không biết nàng nghĩ như thế nào, thế nhưng thừa dịp Tôn Nhị thiếu gia đi đến chỗ của mình lúc nhắc tới Thư Lan, khen Thư Lan thành tiên nữ trên trời, Tôn Nhị thiếu gia ngứa ngáy trong lòng, đặc biệt bởi Liên Hoa trở lại Thanh Sơn thôn ở mấy ngày, chỉ vì tận mắt nhìn bộ dáng Thư Lan.

Thư Lan bình thường căn bản không ra khỏi cửa, thỉnh thoảng ra ngoài cũng là có Tiêu Lang hầu ở bên cạnh, theo lý thuyết, Tôn Nhị thiếu gia căn bản đụng không tới nàng, nhưng cũng không biết Tôn Nhị thiếu gia là vận khí tốt hay là không tốt, thật sự để cho hắn một lần gặp gỡ tình cảnh hai người ra cửa. Xa xa nhìn đáng vẻ Thư Lan yếu điệu là lướt, lại có nũng nịu ngọt nhu phong tình, lập tức để cho hắn thân thể mềm nửa bên, ý vào mình cũng coi như có chút quan hệ, bắt đầu tìm kiếm vụng trộm.

Biết Tiêu Lang cứ vài ngày sẽ phải vào núi săn thú, lại có Liên Hoa nói cho hắn biết Thư Lan cơ hồ cả ngày đều ngủ ở đây, Tôn Nhị thiếu gia liền kiên nhẫn chờ, chỉ chờ ngày nào đó Tiêu Lang vào núi, hắn liền leo tường mà vào, đến lúc đó đối phó một tiểu nương tử ngủ say, còn không phải là bắt vào tay? Làm cho tốt lắm, thần không biết quỷ không hay đấy.

Hắn suy nghĩ thật không tệ, đáng tiếc có chỗ sai, về nhà bị Thúy Hà tình cờ nghe được hắn cùng với Liên Hoa nói nhỏ. Thúy Hà lúc này lặng lẽ chạy tới nhà Tiêu Lang, nói chuyện cùng Tiêu Lang một lần. Cho tới hôm nay, nàng đều nhớ đến lúc ấy trên người Tiêu Lang tan mát ra khí tức lạnh lẽo.

Ngày kẻ Tiêu Lang liền xách theo mũi tên lên đường, quay đầu lại liền từ hậu viện về đến nhà, xui xẻo Tôn Nhị thiếu gia mới vừa leo tường đi vào, liền bị Tiêu Lang hung hăng cắt đứt một chân, kêu thảm bị khiêng trở về nhà.

Chỉ như vậy, nên hắn cũng không coi là xui xẻo.

Sau khi về nhà, chân Tôn Nhị thiếu gia được Lang trung nối lại, ở nhà dưỡng bệnh hơn một tháng, hoàn toàn không có tâm tư quyến rũ Thư Lan, lần nữa tại chỗ khác treu hoa ghẹo nguyệt, dần dần, chuyện này cũng liền bị người đời quên lãng rồi.

Có một lần Tôn Nhị thiếu gia từ kỹ viện trở lại, đột nhiên bị một bóng đen kéo vào ngõ, chỉ nghe nhất thanh không động tĩnh cái gì. Chờ gã sai vặt xách theo đèn lồng chạy tới, chỉ thấy Tôn Nhị thiếu gia nằm trên mặt đất, cái ót máu tươi chảy ròng, lại bị người một kích trí mạng.

Huyện nha phái người lùng bắt hung thủ, đều vặn hỏi một phen người có thù oán cùng Tôn Nhị thiếu gia, trong đó bao gồm Tiêu Lang, đáng tiếc Tôn Nhị thiếu gia đắc tội với người quá nhiều, hoặc là nữ nhi tá điền, hoặc là trộm phụ nữ có chồng nhà người ta, về điểm này Tiêu Lang không được coi là thù oán ở trong một đám người, huyện nha vừa không có chứng cứ, đề ra nghi vấn sau cũng thả người ta, đến nay cũng không có bắt được hung thủ giết người.

Người khác cảm thấy nghi vấn nặng nề, Thúy Hà lại nhận định chuyện này là Tiêu Lang gây nên, chỉ là nàng cũng chỉ là suy đoán. Dĩ nhiên, cho dù có chứng cứ, nàng cũng sẽ không ngu đến mức tố giác Tiêu Lang, dù sao bởi vì chuyện này, mặc dù Tiêu Lang đối với nàng vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng cũng ít nhiều gì đã giúp mấy lần.

A, đúng rồi, sau khi Tôn Nhị thiếu gia chết, Liên Hoa về nhà, không biết thế nào bị người đàn ông trung niên lúc trước hướng nàng cầu ở trong rừng tư tình, không có mấy ngày nữa liền gả. Nghe nói người đàn ông xấu xí cả ngày nhìn đắm đắm vào nàng, chỉ sợ nàng chạy, hôm nay Liên Hoa lớn bụng, muốn chạy cũng không chạy khỏi.

Không biết sự kiện có quan hệ cùng Tiêu Lang hay không, có lẽ là có đi, Thúy Hà lặng lẽ nghĩ.

Người mệnh chính là không giống nhau, đồng dạng là bị trượng phu nhìn chăm chăm, Tiêu Lang người ta là sợ Thư Lan bị người khi dễ, Liên Hoa đâu rồi, a, ai bảo nàng tự làm tự chịu.

*

Bên này Tiêu Lang cùng Thư Lan đến trồng đậu, Tiêu Lang dắt trâu đi ở trước mặt cày, Thư Lan gieo giống ở phía sau.

Công việc gieo giống rất nhẹ nhàng, lấy hai hạt đậu từ trong giỏ ném vào luống, hai chân - lần lượt thay đổi đi về phía trước, ép vào trong đất. Nàng dâu có kinh nghiệm ném mầm giống vừa nhanh vừa chuẩn, bảo đảm khiến nơi hai mầm giống rơi cách nhau đúng khoảng cách.

Thư Lan làm còn không thuần thục, Tiêu Lang cố ý thả chậm tốc độ đuổi trâu, khiến Thư Lan có thể theo được kịp hần. Hai người cứ như vậy bên trông tọt vừa nói chuyện, một mỗi cùng nhau nghỉ ngơi, bất tri bất giác cũng gieo xong ba mẫu đất.

Kết thúc, hai người ngồi ở trên xe trâu ăn lương khô mang tới, sau đó Tiêu Lang để Thư Lan nằm xuống nghỉ ngơi, hần từ từ lấp ruộng, xong còn sau muốn kéo cối xay, cũng may hần khí lực lớn, một hơi làm xong cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Mặt trời lặn về hướng tây, hai người trở về nhà.

Sau khi ăn xong tám xong, Tiêu Lang chỉ mặc một cái quần cụt nằm ở bên cạnh Thư Lan, nghiêng đầu nói với nàng: "A Lan, hôm nay ta mệt quá, nàng giúp ta xoa xoa bả vai!"

Thư Lan nghe giọng hần đáng thương, cũng biết hần thật sự là mệt mỏi, liền từ trong chăn chui ra, quỳ gối bên cạnh hần thay hần vuốt ve.

Tiêu Lang thỏa mãn hừ một tiếng, lại nói: "nàng vậy dùng lực không tốt, cho nên ngồi ở trên người ta thôi."

Thư Lan liền ngoan ngoãn ngồi ở ngang hông hẹp gầy gò của hần, một lát vuốt ve đầu vai cho hần, một lát thay hần đánh sau lưng, chỉ là trong khắc, nàng lại ra một thân mồ hôi rịn. Nếu là biết người khác đang nhắm mắt lại hưởng thụ khoái cảm tiểu mông nàng khi mề neho bên hông hần, nàng nhất định sẽ hung hăng cho hần một quyền.

"Ngực ta miệng ta cũng khó chịu, nàng thay ta xoa xoa." Tiêu Lang để cho nàng đi xuống trước, lật người, sử dụng ánh mắt ý bảo nàng lần nữa đi lên.

Thư Lan vừa định đi lên, chợt liếc thấy hần hạ thân nhô lên thật cao, không khỏi nhũu mày mà hỏi: "Sẽ không lại muốn đi vào?" Mỗi lần đều muốn bị hần giày vò đến nửa đêm, mặc dù rất thoải mái, nhưng nàng thật là có chút kinh sợ rồi, đặc biệt là bây giờ nàng chỉ muốn ngủ sớm một chút.

Tiêu Lang kéo tay của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, đáng thương mà nhìn nàng: "A Lan, ta không muốn đi vào, nàng cũng biết, nơi đó của ta không phải là có thể khống chế, ta bảo đảm không úp sấp trên người nàng đi! Ngoan, nhanh ngồi đến trên bụng ta, ngực ta miệng ta đau."

"Vậy người nói lời giữ lời, không cho gạt ta nữa!" Thư Lan đầy bụng hoài nghi nhìn hần chằm chằm, thấy hần gật đầu, tựa như hần mong muốn ngồi ở trên bụng hần, thay hần vuốt ve ngực.

Tay nhỏ bé trắng mịn khi ấn trên ngực hần, đụng phải nơi nào cũng có thể đốt một đám lửa tình, ánh mắt Tiêu Lang sáng quắc nhìn Thư Lan hồng phác phác nụ cười, nghe nàng bởi vì nghiêm túc vuốt ve phát ra thở khê, tầm mắt từ từ rơi vào trước ngực nàng nhẹ nhàng lắc lư đẩy dạn, nơi nào đó càng phát ra cứng rắn, bàn tay không nhìn được lạng lẽ lau eo nhỏ nhắn Thư Lan, lấy lòng nói: "Ừ, thật thoải mái a, A Lan, ta cũng vậy thay nàng xoa xoa đi!" Mặc kệ Thư Lan có đồng ý hay không, một tay kia đưa vào áo cảm một khóa rất tròn nắn bóp.

"Không cần người thay ta xoa!" nếu Thư Lan không hiểu lòng dạ nhỏ mọn của hần, ba năm nay không cùng hần ngủ một chăn rồi, uốn éo người sẽ phải chuyển đi xuống, nhưng Tiêu Lang như thế nào để cho nàng được như ý, đột nhiên ngồi dậy, ôm chặt nàng vừa hôn vừa sờ, giờ trò, còn ghé vào bên tai nàng nói lời tâm tình.

Chỉ chốc lát sau, Thư Lan sẽ không có hơi sức, thờ hồng học nằm ở đầu vai hần.

Tiêu Lang hả hê cười, hai ba lần lột quần áo hai người, nâng tiểu mông nàng lên, nhắm ngay vị trí liền rất nhanh đi vào, trong miệng phát ra một tiếng thỏa mãn thờ dặc.

"Người lại gạt ta, người nói không tiến vào đấy!" Thư Lan bị hần mang cái mông không bị khống chế trên dưới lên xuống, thờ hồn hên tố cáo nói.

Con người Tiêu Lang đen nhánh mỉm cười nhìn nàng, "nhưng ta chỉ bảo đảm không úp sấp trên người nàng đi, chưa bao giờ nói không đi vào a! A Lan, như vậy nàng thật không thích sao? Thật không thích?" nâng nàng lên thật cao, lại chợt rơi xuống, đỉnh càng sâu càng chặt.

"Không. A, thích, thích, người nhẹ một chút. Quá sâu." Thư Lan ôm thật chặt đầu của hần, không ngăn được kêu lên.

"Kêu đi!" Nóng rực ở môi nàng lưu luyến nơi cổ tinh tế như đồ sưa, hạ xuống dấu vết thuộc về hần, hẹp eo lại nặng nề đi lên, đôi lấy nàng mềm yếu hừ gọi.

"Lang ca ca, dừng. A."

Không biết đã trải qua bao lâu, Tiêu Lang chậm lại tiết tấu, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn nàng nóng lên: "A Lan, còn mệt không?"

Thư Lan theo hần động nhẹ nhàng phập phồng, trong mắt hạnh một mảnh thủy quang mờ mịt, nàng ôm lấy cổ của hần, kiểu kiểu mà đáp: "Ngủ. Còn chưa có đủ chưa."

Bàn tay Tiêu Lang vuốt ve lưng ngọc nàng có chút dừng lại, sau đó từ từ dời bên trên, bung lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, con người sâu thăm xẹt qua ánh sáng nguy hiểm, âm thanh khàn khàn: "Nàng lại vẫn cảm thấy buồn ngủ? Xem ra là ca ca còn chưa dùng đủ sức a."

"Hả?" Thư Lan không hiểu ý tứ của hần, vô tội ngược mắt nhìn hần, môi nhỏ hồng nộn không ý thức phát ra lời mời.

Tiêu Lang cực kỳ yêu bộ đáng nàng bây giờ, si ngốc nói: "A Lan, cứ như vậy nhìn ta, chớ nhắm mắt lại!"

Bàn tay cường tráng có lực nắm thật chặt eo nhỏ đỡ nàng, lần nữa ngang hông phát lực, cấp tốc vào sâu càng mạnh, ánh mắt lại khóa nàng thật chặt, nhìn nơi đó hồn nhiên dần dần hóa thành không người nào có thể ngăn cản quyền rũ phong tình, càng xem lại càng khát vọng, càng khát vọng lại càng nghĩ muốn nàng thật sâu!

Thoáng qua, trong phòng yên tĩnh cũng chỉ còn lại có hai người vong tình thờ gấp yêu kiều.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ngọt ngào sau cưới (hạ)

Editor: Tiểu Càn.

Thư Lan sợ lạnh, Tiêu Lang sợ nóng.

Mùa hè năm nay hình như đặc biệt nóng, một tháng liền không mưa, buổi sáng tắm xong mặc xiêm áo đi ra ngoài, qua một lúc liền giống như đã làm thật lâu. Tiêu Lang thu xiêm áo vào nhà, nhìn thấy người kia mặc áo sa mỏng ngủ trên giường đất, trong lòng hết sức ghen tỵ.

Gấp gọn y phục vào để vào trong ngăn kéo, Tiêu Lang liền đưa tay nhắc Thư Lan đến mép giường, ôm nàng vào lòng mân mê cọ xát, thanh thanh lành lạnh trên người nàng, vuốt thật là thoải mái.

Nhưng ôm một lát, hân liền nóng lên, ngay cả mát mẻ trên người Thư Lan cũng giống như bị hân hút đi.

Đang ngủ ngon bị quấy rầy, Thư Lan tức giận dùng chân nhỏ đá hân, lại bị một tay hân nắm lại.

Tiêu Lang vuốt ve bàn chân nhỏ lớn như bàn tay của nàng, chợt nhớ lại năm đó, lần đầu tiên ăn nàng, khí trời cũng nóng như vậy, nếu có thể tới hồ thì tốt biết bao, hơn nữa, trước kia hai người ở trong bồn tắm cũng không ít lần, tổng lại thì vì chỗ này quá nhỏ không cách nào tận tình thi triển.

Được, cứ định vậy đi.

"A Lan, trong nhà nóng quá, chúng ta vào núi cho mát đi." Tiêu Lang vừa mặc quần áo cho nàng, vừa dụ dỗ nói.

Thư Lan lười động, nàng chỉ muốn tiếp tục ngủ, tránh thoát bàn tay to của hân liền bò lại giường.

Tiêu Lang đợi nàng lật người rồi mới kéo nàng xuống, dán chặt phía sau lưng nàng ép xuống, dùng nơi cứng rắn nóng rực mà nàng quen thuộc chĩa vào cái mông mềm mại của nàng, ghé bên tai nàng thổi khí nóng: "A Lan, nàng nếu không nghe lời, ta liền." Dùng sức đẩy hai cái.

Mặc dù Thư Lan không sợ nóng, nhưng nàng không muốn động tới lồng ngực nóng bỏng của hân, càng không muốn bị hân làm cho cả người đầy mồ hôi, dưới cái tư thế này, nàng không đánh lại hân, đành phải quay đầu trừng mắt nhìn hân: "Đi thì đi, vậy người phải công ta đi công ta về!"

"Được, ra khỏi thôn ta sẽ công ngươi!" Tiêu Lang chĩa vào nàng hai cái rồi mới buông lỏng nàng ra.

Khóa cửa rời nhà, ra khỏi thôn, Tiêu Lang liền chủ động khom lưng ngồi xổm xuống.

Mắt thấy trước mặt là rừng cây, không sợ phơi dưới ánh nắng mặt trời, Thư Lan bỏ mũ trên đầu xuống, đưa cho hân cầm, sau đó nhào lên lưng hân, ôm cổ hân ngủ. Giờ đây hân đã lớn thành lưng hùm vai gấu, bả vai bên chác vượt xa năm đó, dựa vào phía trên đặc biệt thoải mái yên tâm.

Tiêu Lang đứng lên, nghiêng đầu ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thấy nàng đã nhắm mắt rồi, liền vững vàng đi về phía trước. Hai năm qua căn bản nàng không cao thêm chút nào, vẫn chưa cao tới cằm hân, nhỏ nhỏ đáng yêu, công nàng tựa như công một đứa bé nhẹ nhàng.

Gió mát trong núi rừng thổi, nhẹ nhẹ càng đi vào trong, cây cối lại càng cao lớn tươi tốt, ngay cả cái bóng cây, giống như đi vào một thế giới khác, khiến cho người ta cảm thấy người sáng khoái.

Hồ này ở nơi núi sâu rừng thẳm, hiếm có dấu người đi tới, Tiêu Lang đi ước chừng khoảng một canh giờ, mặt trời lúc này mới lên cao.

Bờ hồ phía nam là dải cát trắng trải ra dưới ánh nắng mặt trời, hôm nay bị phơi nắng khiến cho không gian như bị bóp méo, phía đông bắc bóng cây nồng đậm, cây cỏ thụ dày đặc, nhìn thôi đã thấy mát mẻ. Tiêu Lang công Thư Lan đi đến phía đông sau một phiên đá, cúi người đặt nàng xuống: "A Lan, đến rồi."

Nơi đây nhẹ nhà khoan khoái mát lạnh, sau khi tỉnh táo Thư Lan cũng rất vui mừng, chọn một khối đá tròn nhẵn ngồi xuống, cời giày cời vớ, nhúng đôi chân nhỏ vào nước lạnh, nước hồ mát mẻ trong nháy mắt theo hahi chân truyền khắp toàn thân, nàng sáng khoái duỗi lưng một cái, quay đầu nói với Tiêu Lang: “Lát nữa chúng ta ăn cá nướng đi!”

Tiêu Lang đang cời áo, nghe được lời nàng. . . , hơi đắn đo, vậy ăn cá trước, hay ăn thịt người trước?

Cuối cùng hẳn vẫn chọn ăn cá trước, ăn no uống say, sau đó nhiệt tình hưởng thụ chẳng phải càng sáng khoái hơn sao?

“Được, vậy nàng ngồi đây chờ nhé, ta xuống hồ bắt cá.” Tiêu Lang cời chỉ còn mỗi cái quần đùi, cố ý dừng trước Thư Lan nói.

Thư Lan liếc nơi nào đó của hắn khẽ ngẩng, hừ một tiếng, nghiêng đầu nghịch nước.

Tiêu Lang cười ha ha, nhắc chân bước vào trong nước, đi tới chỗ nước sâu, lặn xuống.

Hồ nước trong veo, Thư Lan có thể thấy rõ bóng dáng hắn đang bơi lội trong nước, trong lòng nàng cũng có chút ngứa ngáy, dù sao thì hẳn nhặt củi nướng cá cũng mất một khoảng thời gian, không bằng nàng xuống nước chơi một chút. Nghĩ vậy, nàng đưa tay cời quần áo, trên người chỉ còn dư một cái yếm hồng với quần trong màu trắng, từ từ ẩn vào trong nước. Nếu nói về công phu bơi lội, Tiêu Lang còn không bằng nàng nhé.

Bên kia Tiêu Lang bắt được một con cá to mập, từ trong nước ngoi lên, đưa tay vuốt mặt một cái, hướng bờ hồ hô: “A Lan, nàng xem này.” Lời còn chưa dứt, lại phát hiện trên bờ không một bóng người, chỉ có quần áo của nàng khoác lên chỗ vừa ngồi. Trong lòng Tiêu Lang khẽ động, ánh mắt lo lắng kiếm tìm trên mặt hồ, không lâu sau, liền phát hiện một chỗ nước gợn gợn.

Trong lòng vọt dậy lên một ngọn lửa, Tiêu Lang vung tay ném con cá mập lên bờ, lặng lẽ lặn tới chỗ Thư Lan.

Nhưng vận khí của hắn không tốt, Thư Lan ở trong nước chơi đã, liền nổi lên mặt nước, quay đầu lại muốn xem Tiêu Lang bơi đến nơi nào, vừa đúng lúc nhìn thấy hắn bơi đến chỗ mình.

Khi tới trước kia bị hắn trêu cợt, không chạy nổi hắn, đâu không lại hắn, Thư Lan nổi lên ý trêu cợt hắn, cố tình đợi Tiêu Lang còn cách mình khoảng hơn một cánh tay nàng nhiệt tình đá nước, sau đó như con cá nhỏ giảo hoạt, trốn sang chỗ khác, há hê lộ đầu ra hô: “Người len lén đến gần ta là muốn làm gì?”

Tóc dài đen nhánh bởi vì dính nước, rũ xuống phía sau nàng, giữa cổ quấn một cái dây hồng nhạt, càng nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn, đầu vai càng trở nên trắng mịn, mắt hạnh như nước hip lại, không có vẻ lười biếng như bình thường, mà là mang theo một phần phòng bị ba phần giảo hoạt nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn biết rõ mình nói gì còn hỏi hắn.

Ánh mắt Tiêu Lang tỉnh mạch sắc bén, không nhanh không chậm tiến lại gần nàng: “A Lan, nàng biết ta muốn làm cái gì mà, ngoan ngoãn ở đó chờ ta.”

Từ trong sâu thẳm con người hắn Thư Lan thấy được *, cố tình không cho hắn toại nguyện, liền quay đầu ẩn vào trong nước, nếu hỏi còn nơi nào nàng có thể tránh thoát hắn, trừ trên cây, cũng chỉ còn bên trong nước mát này.

Tiêu Lang nhìn thân thể đầy đặn của nàng trong nước linh hoạt bơi lội, khoe môi cong lên cười cười, nàng vẫn đơn thuần như vậy ngọc như vậy, cứ cho là nàng bơi tốt hơn hắn thì thế nào, cho dù là leo cây hay bơi lội, đều cần sức bền. Chỉ là, nếu hôm nay nàng muốn trêu đùa hắn như vậy, hẳn sẽ theo nàng thôi.

Vì vậy, hai người trong nước bắt đầu người đuổi ta ta đuổi người.

Chẳng được bao lâu, Thư Lan bắt đầu thở hổn hển, nàng nói hắn không được làm loạn, nhìn hắn bị nàng bỏ lại phía sau, trong lòng nàng đắc ý, cố nén nhức mỏi nơi cánh tay tiếp tục bơi.

Mặc kệ nàng bơi đến nơi nào, Tiêu Lang đều không nhanh không chậm đi theo, thủy chung giữ một khoảng cách với nàng.

Lại một lát sau, Thư Lan mệt tới mức sắp không nhấc nổi tay rồi, nàng nhìn bờ hồ phía xa xa, trong lòng sinh khát vọng, nàng muốn trở lại bờ nghỉ ngơi, nhưng nàng biết, tình lực nam nhân dư thừa như vậy sẽ không bỏ qua cho nàng, lên bờ thật, nhất định bị hắn đẩy xuống. Cầu xin tha thứ sao? Hừ, còn lâu hắn mới dễ dàng bỏ qua nàng như vậy. Nghĩ đến trước kia nàng cầu xin hắn tha thứ hắn lại càng hưng phấn ra sức, Thư Lan lặn đầu bỏ đi ý nghĩ chịu thua.

“A Lan, sao nàng không bơi nữa?” Tự nhiên Tiêu Lang dừng ở phía sau nàng, bộ mặt hài hước hỏi, thanh âm bình tĩnh trầm ổn không có chút mệt mỏi nào, so với Thư Lan, liền tiếp thở hổn hển như chuột bị mèo dồn vào góc, chỉ chờ bị bắt.

Không tránh khỏi bị ăn, đột nhiên Thư Lan không muốn chơi nữa, nàng bĩu môi nói với Tiêu Lang: “Lang ca ca, ta mệt rồi, người ôm ta trở về.”

Tiêu Lang không nói lời nào, chỉ nhìn nàng cười.

“Người rót cuộc có ôm hay không đây?” Thư Lan bị hắn nhìn phát sợ trong lòng, giận dỗi ngưng lại, cho dù muốn làm gì thì cũng phải lên bờ mới được chứ? Nàng vừa mới nghĩ xong, trở về sẽ già vờ đau bụng, hẳn nhất định sẽ không làm gì được nữa.

“Ôm, tới đây đi.” Tiêu Lang khàn giọng nói.

Thư Lan cười hắc hắc, hai ba cái liền bơi đến chỗ hấn, nhưng đến trước mặt, nàng lại có chút khó khăn, nếu hấn ôm nàng, vậy không phải là không có cách nào bơi rồi sao?

Tiêu Lang nhìn thấu băn khoăn của nàng, giang hai tay ra, nghiêm trang nói: “Nàng lấy tay ôm cổ ta, chân vòng qua eo của ta, như vậy là được rồi.”

Thư Lan tưởng tượng trong đầu cảnh tượng kia, cảm thấy hình như có thể được, giống như lời hấn nói leo lên.

Hai luồng dây đàn ấy cách cái yếm thật mỏng áp tới ngực hấn, Tiêu Lang kim lòng không được vuốt vuốt cái móng nhỏ của Thư Lan, nhưng cũng không tiếp tục động tác, mang nàng chậm rãi bơi lên bờ.

Toàn thân Thư Lan cũng ẩn trong nước, chỉ có cánh tay trắng như ngọc cùng cái đầu lộ ở bên ngoài. Nàng yên lòng mở mắt, phát hiện nơi xa xa là bầu trời xanh thẳm, dưới bầu trời là cảnh lá sum xuê xanh biếc, mà đỉnh đầu, chính là gương mặt cương nghị tuấn tú của Tiêu Lang. Cảm nhận được lực bèn chắc của cánh tay khi bơi, còn có dưới đùi là cái eo nhỏ của hấn, Thư Lan không khỏi động tình, kèm theo bên tai tiếng gạt nước nho nhỏ, nàng kim lòng không được khẽ ngẩng đầu, môi nhỏ hồng nộn liền hôn lên cổ hấn.

Toàn thân Tiêu Lang chấn động, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt tinh mịch bùng cháy, nhưng không có đáp lại nàng, tiếp tục động tác bơi về phía trước.

“Lang ca ca, ta muốn.” Thấy hấn không nhiệt tình như trước kia, Thư Lan ủy khuất làm nũng.

Giọng Tiêu Lang nặng nề nói, “Đợi lát nữa, đợi lát nữa ca ca sẽ cho nàng.”

Thư Lan không biết tại sao hấn lại như vậy, bất mãn dùng ngực cọ hấn, kích Tiêu Lang thiếu chút nữa mất lực ngã vào trong nước. Hấn nhìn bờ hồ còn cách một đoạn, ảo não tăng tốc độ, biết sớm sẽ như vậy, khi này hấn đã coi hết của nàng cho rồi, làm hại hấn nhìn lâu như vậy.

Cuối cùng đã lên tới bờ, hấn không thể kìm được nữa, lột quần áo hai người ném trên bờ, cúi đầu xuống ngậm môi nàng đỏ mọng vội vàng đòi lấy, hai bàn tay to lớn ôm chặt nàng, để cho bộ ngực đầy đặn của nàng cọ vào lồng ngực rắn chắc.

Thư Lan vòng quanh cổ hấn, nhắm mắt nhiệt tình đáp lại hấn, cái lưỡi chủ động thăm dò trong miệng hấn, để hấn ngậm liếm láp cắn khẽ, chân nhỏ dọc theo bắp đùi thon dài căng thẳng của hấn mà vùi vĩnh, trong miệng phát ra tiếng hừ nhẹ.

Tiêu Lang sắp bị nàng làm điên rồi, trong nước không cách nào thực hiện, hấn ôm nàng lên bờ, đôi tay nâng chân của nàng đi vào, vật to lớn nóng rực trong nháy mắt lấp đầy trơn trượt chặt khít, hai người đồng thời phát ra một tiếng hừ thỏa mãn.

Hấn dùng lồng ngực mạnh mẽ đè ép thật chặt trắng mịn mềm mại đầy đặn của nàng, ôm chặt chân nàng từng phát từng phát dội lên trên, “A Lan, A Lan.” càng đến chỗ sâu càng chặt chẽ, khiến cho hấn thở hổn hển dùng lực lớn đẩy lên, tới chỗ sâu nhất trong động, chia vào nơi đó hung ác đụng mài.

Tay Thư Lan ôm cổ hấn, miệng nhỏ nhắn hôn cổ hấn hôn bả vai hấn, hai người dán chặt vào nhau như không có bất kỳ khe hở nào, hấn ở trên đỉnh đến nàng liền ngồi xuống, hấn muốn đi ra ngoài nàng liền gắt gao kẹp chặt không cho hấn đi, “Lang ca ca, a. Đừng làm như vậy, a. Nhanh lên chút nữa. A.”

Theo vận động kịch liệt của hấn, khoái cảm mãnh liệt dần dần đạt tới đỉnh, Thư Lan cũng không để ý hôn hấn nữa, dựa đầu trên vai hấn, cuối cùng không nhìn được bầu chặt sau lưng hấn, đóa hoa mềm mại vội vàng co rút lại đứng lên.

“A Lan!” Tiêu Lang gầm nhẹ một tiếng, chợt đem nàng lật người lại, cứng rắn cắm vào giữa hai mông nàng, lấy tay đè xuống hai luồng thịt non, hung hăng tiến lên vài cái, rốt cuộc kêu rên nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề tiết ra ngoài.

Con cá mập trên bờ kia vô lực thoi thóp, sống lâu thêm một khắc rốt cuộc cũng không phải là hạnh phúc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Ngọt ngào sau kết hôn (thu)

Editor: M.Nyoko

Cuối thu mát mẻ, bầu trời xanh thẳm.

Thư Lan ôm chăn bông thật dày ra, tháo cái bọc chăn phía ngoài giao cho Tiêu Lang giặt, nàng ngồi chồm hổm ở trên giường vá chăn mới, đây là chăn bông làm lúc thành thân, đắp mấy năm, tầng bông bên trong cũng mỏng, màu trắng có chút trở nên ố vàng, không có ấm áp chút nào.

Trên trái một tầng bông thật dày có thêu bông mẫu đơn phú quý, xác định các nơi cũng đều đều rồi, nằng ở phía trên lại trái lên một tầng mặt chần khác, trước xe chỉ luồn kim vá bốn phía lại, một đường khâu cách nhau một bàn tay, bởi vì đường may không cần quá dày, nằng vá vô cùng nhanh, chờ Tiêu Lang phơi khô cái bọc tời, một cái chần mới đã làm xong.

"Cho người, để bên ngoài phơi nắng đi, tời nay chúng ta đắp cái này." Trời giữa thu, giữa ban ngày coi như ấm áp, vào đêm liền lạnh.

Tiêu Lang ôm chần người một cái, ngẩng đầu nhìn nằng: "A Lan, nằng thật là khỏe léo!" Lười nha đầu lười vốn lười, nhưng phàm là dính đến công việc may vá, tỷ như xiêm áo bốn mùa hàng năm, bình thường đai lưng giày vớ, bao gối bị thủng, nằng đều nhớ rõ, mà đúng là hần không làm kịp.

Được khen, trong lòng Thư Lan thật vui mừng, thu thập may vá xong, quét quét bông trên giường, đứng dậy chuẩn bị xuống giường mang giày.

Tiêu Lang kỳ quái nhìn nằng: "Nằng phải đi làm gì?"

"Hôm nay mặt trời tốt, ta mang Quyển Quyển chơi bên ngoài." Hai người thành thân, Quyển Quyển bị hần ném vào tây ốc, nói là chê nó ồn bọn họ ngủ.

Tiêu Lang biết nằng thích con xú điều kia, ánh mắt lóe lóe, theo nằng đi.

Phơi tốt chần mới, chỉ thấy nằng đặt lồng chim ở trên bệ cửa sổ, cầm cành liễu trong tay treu chọc Quyển Quyển, để lại cho hần một bóng lưng mảnh khảnh.

Tiêu Lang xem một chút mặt trời mới lên tới ngọn cây, nghĩ đến gần đây cũng không có đi ra ngoài, liền đi qua nắm bả vai của nằng: "A Lan, ta muốn săn thú, nằng có muốn đi theo ta?" Thật ra thì hần muốn mang theo nằng đi trong núi một chút, mùa thu trong núi, so xuân hạ càng thêm đẹp hơn.

"Tốt, vậy ta muốn người cồng ta." Thư Lan chống đỡ cảm của hần cợt xát, biết hần ở trong nhà không sống được, hôm nay nói ra, nhất định là nín hống, thời gian ở chung với nhau càng dài, nằng lại càng rõ ràng nam nhân này đang suy nghĩ gì.

"A Lan thật tốt. . . ." Tiêu Lang cúi đầu, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng một cái, lôi kéo nằng đi vào trong nhà thay quần áo, vừa đi vừa nói: "Không cần mang lương khô, một lát chúng ta nướng thịt trên núi ăn."

*

Mùa thu trong núi thật rất đẹp, tầng tầng lá cây vàng óng ánh thật dày, đập lên sẽ phát ra tiếng soạt soạt. Gió mát thổi phát phơ, lá khô còn trên cành cây rơi xuống sẽ phát ra âm thanh ào ào dễ nghe, nhắc nhở bọn họ ngẩng đầu xem. Ngẩng đầu rồi, tầm mắt xẹt qua thân cành, xuyên qua các cành cây, lập tức liền trông thấy trời xanh trong suốt, không có bóng mây, tựa như một khối đá Lam Bảo, nhìn giống như đã rửa qua nước.

Trong núi rừng đi lại, tâm đều là tĩnh.

Tiêu Lang nắm bàn tay Thư Lan nhỏ bé, nhẹ nhàng bừa bãi đi về phía trước, nói là tới săn thú, cũng đều có mấy con thỏ hoang chạy tới, hần đều không có động thủ.

"Lang ca ca, ta đói rồi." Không biết đã trải qua bao lâu, Thư Lan dừng bước, nhìn Tiêu Lang nói.

Tiêu Lang sờ sờ tóc nằng tùy ý buộc lại, cười nói: "Tốt."

Lần sau mới có thỏ chạy qua thì hần liền giương cung lắp tên, một kích phải trúng.

Hai người đi tới bờ sông, Thư Lan phụ trách ôm lá cây nổi lửa, Tiêu Lang đứng ở bờ sông làm thịt thỏ, cuối cùng cầm một cây cây gỗ lên, gác ở trên đồng lửa nướng, gia vị đều là hần mang bên mình, chờ thịt thỏ phát ra tiếng vang tí tách, liền vẫy gia vị lên, sau đó ngồi một bên chờ.

Dựa vào cây ngồi xuống, hần ôm Thư Lan ở trên đùi, cúi đầu hôn nằng. Không có *, chính là đơn thuần muốn hôn.

Thư Lan ôm cổ của hần, nhẹ nhàng hôn trả hần, so sánh với quá khứ cuồng lay động, hôm nay hần cực kỳ dịu dàng, cái loại cảm giác nhàn nhạt đó giống như là tán gẫu bình thường.

"A Lan, thịt thỏ chín. . . ." Thấy nằng nườm nờo trong ngực không muốn đi xuống, hần bắt đắc dĩ nhắc nhở.

Thư Lan núp ở trong ngực hần, tay nhỏ bé vòng quanh trên cổ hần, con mắt hạnh liếc nhìn hần: "Người ôm ta ăn!"

"Nhưng như vậy rất bất tiện, nếu là làm bẩn xiêm y của nằng làm thế nào. . . ." Được rồi, ta ôm nằng ăn!" Tiêu Lang nói phân nửa, thấy nằng dứt khoát nhắm mắt, không thể làm gì khác hơn là cứ như vậy ôm nằng đi tới bên đồng lửa, ngồi xếp bằng xuống, tắt lửa, chờ thịt thỏ hơi lạnh chút, kéo xuống một mảnh đưa tới trong miệng nằng, sau đó xé cho mình ăn.

Ăn xong một con thỏ, cánh tay trái hần chống đỡ nằng cũng tê dại, lúc này Thư Lan mới hài lòng đứng lên, chờ hần rửa tay xong, nhào tới trên lưng hần để cho hần cồng nằng.

Tiêu Lang bắt đắc dĩ vỗ vỗ nằng cái mông nhỏ, nhắc người lên, bước nhanh đi trở về.

"Lang ca ca, người xem bên kia, có phải cây đào hay không à?" Quẹo một chỗ, chợt phát hiện một đại thụ đầy trái, nhìn xa xa cực kỳ giống hột đào năm ấy hân cho nàng ăn, Thư Lan không khỏi chống bờ vai của hân kêu lên.

Tiêu Lang theo phương hướng tay nàng chỉ nhìn sang, trong tròng mắt đen thoảng qua kính ngác, nàng chỉ, lại là cây hột đào kia năm đó hân tình cờ phát hiện! Chỉ là khi đó hột đào chỉ có lớn bằng cánh tay hân, bây giờ đã rất to lớn, phía trên treo đầy quả xanh lớn bằng nắm đấm, vỏ quả bị nẻ, lộ ra hột đào màu xám tro bên trong.

"A Lan muốn ăn hột đào sao?" Nghĩ đến năm đó bộ dáng nàng bị khổ đến đáng thương, hân nín cười hỏi.

"Ta muốn ăn nhân hột đào!" Thư Lan đứng đưa bấp chân, thúc hân đi về bên kia.

Tiêu Lang liền công nàng chạy tới hướng bên kia, đến dưới tàng cây, hân vừa định buông nàng ra, đôi tay Thư Lan đã leo lên cây khô, chân nhỏ đạp bả vai hân rộng rãi một cái, oạch oạch liền bò lên.

Khẽ kinh ngạc, Tiêu Lang nhẹ giọng bật cười, ngửa đầu nhìn nàng.

Bởi vì phải lên núi, hân cho nàng chọn áo lục quần trắng vải mịn, so tơ lụa bền chắc, coi như bị nhánh cây xước qua cũng sẽ không rách. Hiện tại hai chân nàng vòng cây khô bò lên trên, mông ngao nghể ưỡn lên mượt mà liền hoàn mỹ vẽ ra, vừa động động một cái, trong nháy mắt trong lòng hân đốt lên một cây đuốc.

Cổ họng Tiêu Lang khô khốc, mở miệng thúc giục nàng: "A Lan, hái mấy trái trực tiếp ném trên mặt đất, một lát ta nhặt, nhanh lên một chút xuống đây đi!" Nhanh lên một chút xuống đây đi, hân đang phía dưới chờ nàng.

Thư Lan rất nghe lời, một hơi lười mấy hột đào ném xuống, sau đó liền bò xuống dưới.

Đến phía dưới, vừa định nhảy đến trên đất, liền bị Tiêu Lang từ phía sau ôm lấy, "A Lan, cứ trèo cây như vậy, để cho ta sờ sờ. . . ." Sử dụng lồng ngực rắn chắc đè ép sau lưng của nàng, eo ếch chống đỡ cái mông của nàng, đôi tay thuần thục âm thầm vào váy của nàng, cách cái yếm vân vẽ, lửa nóng ở môi trần trọc ở cổ và tai nàng.

Thư Lan hít thở một chút liền rối loạn, nghiêng đầu tránh né hân hôn: "Lang ca ca, ta sắp không còn hơi sức rồi, người...người trước hết để cho ta đi xuống, ừ, ta...ta ôm không nổi rồi!"

Lòng ngực Tiêu Lang đè nàng càng chặt hơn, thở hổn hển nói: "A Lan ngoan, nhất định có thể ôm lấy, nhiều kiên trì một lát, ca ca thích bộ dáng người bây giờ." Bàn tay chuyển qua quần nàng, linh hoạt cởi ra đai lưng, liền tuột quần nàng rộng thùng thình xuống, sau đó hân buông ra, cảm cứng rắn đã sớm nóng rực, đi xuống theo, nhắm ngay cửa động ướt át, từng điểm từng điểm đi vào, tầng tầng cánh hoa mềm mại bị bức bách thổi lui bốn phía, ngay sau đó lại càng không cam lòng xông tới, dày đặc chặt chẽ bọc hân, thật là * cực kỳ. Tiêu Lang thở phào thật dài một cái, bàn tay lần nữa đặt lên đầy đặn của nàng, vừa hôn vành tai nàng trắng mịn, vừa đứng thẳng eo động.

Vành tai nhạy cảm bị hân trêu chọc thành màu đỏ anh đào, phía dưới lại bị hân dụ dỗ từng phát từng phát thăm dò càng sâu, hơi sức cả người Thư Lan giống như sắp bị rút đi, bởi vì sợ té xuống, thân thể nàng khẩn trương căng thẳng, lần này trơn trượt chợt chặt chẽ lại kích thích Tiêu Lang thiếu chút nữa nộ khí giới đầu hàng, vội hướng thổi lui ra bên ngoài, tựa như trừng phạt khẽ cắn lỗ tai của nàng: "A Lan, người thật xấu xa. . . ." Chợt nặng nề đi vào.

"A. Lang ca ca, không được, ta...ta thật muốn té xuống!" Thư Lan cũng không chịu được kích thích mạnh mẽ này nữa, tựa vào thân cây cánh tay buông lỏng, sẽ phải té xuống.

Thân thể nàng trong nháy mắt trầm xuống khiến Tiêu Lang tiến vào sâu hơn, hân phát ra một tiếng kêu rên, bàn tay kịp thời nâng hai chân của nàng, cứ như vậy nâng nàng từ trên xuống dưới, một lần so một lần vào sâu hơn, một lần so một lần hơn *.

Chưa từng có một lần cảm giác mãnh liệt so với lần này. Thư Lan khó nhin kêu lên, trừ hai chân bị cánh tay hân cường tráng nâng lên, nửa người trên của nàng đã hoàn toàn tựa vào trong ngực Tiêu Lang, váy bị hân cởi ra theo động tác của hai người từ đầu vai từ từ tuột xuống, lộ ra cái yếm mai đỏ lụa mỏng, căn bản không cách nào che giấu đầy đặn đầy đặn, nắm tuyết trắng cao ngất như thỏ ngọc trên dưới nhảy lên, hai đỉnh màu đỏ anh đào đứng thẳng ngạo nghễ hiện ra hình dáng.

Tiêu Lang bị mỹ cảnh ẩn hiện kích thích, nửa người trên khẽ dõn trái, khiến đầu Thư Lan lệch ra đến vai phải của hân, cúi người đưa tới, cách cái yếm bù tiểu anh đào ngực trái nàng, lướt linh hoạt dọc theo chung quanh, nghe nàng phát ra ở bên tai một tiếng so một tiếng yêu kiều say lòng người, phía dưới vào tới càng thêm sâu.

Sớm biết cái tư thế này mỹ diệu như thế, hân nên thực hiện tại hai cây đại thụ ở hậu viện mới đúng.

"A Lan, vén cái yếm lên!" gãi không đúng chỗ ngứa, âm thanh Tiêu Lang buồn bực dằn dò Thư Lan.

Thư Lan sớm bị hân vào tới ngây ngô đại đột, nghe vậy liền run rẩy vén cái yếm xuống, mới vừa thoát khỏi cái yếm này hai bên đầy đặn trắng như tuyết, Tiêu Lang liền một đoàn hút vào trong miệng, nhẹ nhàng gặm cắn tiểu anh đào thô sấp.

"Ừ." Thư Lan kêu a ra ngoài, tay trái nâng đầy đặn hướng trong miệng hân, tay phải kim lòng không được đặt tại trên đầu hân không ngừng rung động, mặc cho mình lâm vào trong cuồng triều hân mang tới cực hạn.

Hai người nước sôi lửa bỏng, niềm vui tràn trề, thẳng tắp đến lúc mặt trời ngã về tây, Tiêu Lang mới ôm Thư Lan đến phủ lên một tầng lá thật dày trên đất, cúi người lại tận tình vào hồi lâu, mắt hai lần nâng giờ lên chân của nàng kẹp chặt nóng rực của hắn, một hồi vong tình thẳng lưng lắc mông, rốt cuộc * tiết ra ngoài.

Thư Lan mệt mỏi cũng mở mắt không ra rồi, đẩy lồng ngực hắn ướt mồ hôi ra sẽ ngủ, đều lười mặc cả y phục.

Tiêu Lang nặng nề thờ dốc, dùng khăn thanh lý sạch trên người hai người, thay nàng mặc tốt quần áo, sau đó kéo người vào trong ngực, cùng nhau hưởng thụ dư vị kích tình đi qua.

"A Lan, có mệt hay không?" Giọng trầm thấp trong còn mang theo tình dục khàn khàn.

Khuôn mặt Thư Lan nhỏ nhắn dán lên lồng ngực rắn chắc của hắn, hừ nhẹ một tiếng coi như là đáp lại, con mắt hạnh lười biếng nhắm lại, nửa câu cũng không muốn nói.

Tiêu Lang cúi đầu cười, kéo nàng lên, cầm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hôn: "A Lan, mới vừa ôm người như vậy tư vị thật tốt, về sau chúng ta thử thêm vài lần có được hay không?"

Thư Lan liền tránh hơi sức của hắn cũng không có, loạn xạ ừ một tiếng, núp ở trong ngực hắn muốn ngủ: "Lang ca ca, ta buồn ngủ quá, ta muốn ngủ, người đừng náo ta."

"Ngủ đi ngủ đi, một lát ta công nàng về nhà." Biết nàng cực kỳ mệt mỏi, Tiêu Lang không có dây dưa nữa, vỗ phía sau lưng của nàng nhẹ giọng dụ dỗ nói, si ngốc nhìn gương mặt nàng ửng đỏ, lông mi nồng đậm, cả trái tim đều là mềm nhũn.

"Lang ca ca thật tốt." Thư Lan nhỏ giọng nỉ non, âm nhẹ cơ hồ không nghe được, rất nhanh sẽ trầm trầm đã ngủ.

Tiêu Lang tiếp tục ôm nàng nằm một lát, sau đó êm ái rút cánh tay ra, đi nhặt tới hột đào nàng mới vừa ném xuống.

Khiến lười nha đầu ngủ nhiều một chút đi, trước tiên hắn đập hột đào được, sau khi nàng tỉnh lại thấy, nhất định sẽ mặt mày cười cong cong.

Gió thu mát mẻ phát qua ngọn cây, cả một vùng lá cây tỏa ánh vàng nhẹ nhàng rơi xuống, im hơi lặng tiếng rơi vào giữa hai người. Một gổ lên tóc đen ngủ say, một ngồi ở bên cạnh nhẹ đập hột đào, ở nơi này như một bức tranh mùa thu, nàng và hắn, chính là nhân vật chính.

Tác giả có lời muốn nói: No. 3.

Ba tư thế hoàn thành nhiệm vụ á! Thật sâu thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ tư thế cũng là một chết đi rất nhức đầu!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: ngọt ngào sau kết hôn (đông)

Editor: M.Nyoko

Thư Uyển trong tháng mười một sinh một tiểu khuê nữ, gọi là gọi Trình Ý, nữ danh Nữu Nữu. Vợ chồng Thư Mậu Đình nhận được thư, vô cùng cao hứng, quyết định về mừng năm mới.

Đêm ba mươi, chừng Trình Khanh Nhiễm không có thân quyến gì, Thư Uyển thương lượng cùng hắn đến Thanh Sơn Thôn mừng lễ năm mới, Trình Khanh Nhiễm tự nhiên cái gì cũng theo nàng, sớm một chút phân phó Ngụy Đại chuẩn bị xe ngựa, một nhà bốn người chạy thẳng tới Trần Bắc.

Yên lặng ba năm Thư gia lập tức náo nhiệt lên.

Trong đông ốc, Thư Mậu Đình ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, Trình Khanh Nhiễm, Thư Triền, Tiêu Lang theo thứ tự ngồi ở đối diện, ngồi giữa một lớn một nhỏ hai nam oa.

Sáu tuổi Trình Cẩm môi hồng răng trắng, mặt mày vô cùng giống Trình Khanh Nhiễm, toàn thân mặc áo khoác màu xanh ngọc cổ tròn, đầu đội khăn vuông, tao nhã lịch sự, nghiêm nhiên một tiểu thư sinh. Bên cạnh Thư Dư Hân ba tuổi mặc dù tuổi còn nhỏ quá, nhưng cũng bị cha của hắn giáo dục có bài có bản, ngoan ngoãn ngồi nghe đại nhân nói chuyện, không có bướng bỉnh chút nào.

Thư Triền trúng trạng nguyên năm đó liền cưới thứ nữ Lễ bộ Lang trung Tô Tuệ An, năm sau có con, hôm nay hai năm trôi qua, hắn đã từ Hàn Lâm viện chính thất phẩm biên tu thăng lên tới Ngũ Phẩm người hầu đọc cho Học sĩ, vì Hoàng đế vào đọc sử, giảng giải kinh nghĩa, cố vấn ứng đối, phẩm cấp không cao, lại thông thường gặp vua, là cận thần thiên tử, tiền đồ thật tốt. Chỉ là trở ngại sinh trưởng từ nhỏ địa phương, hắn lạng lẽ giấu quan khí trên

người, thoạt nhìn liền cùng thiếu niên năm đó một dạng, bình dị gần gũi, bên này cùng Trình Khanh Nhiễm nói hai câu chuyện Thiên gia, quay đầu lại sẽ cùng Tiêu Lang nói tới chuyện lý thú trong núi.

Đối diện tây ốc, Thư Lan ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi trên chộc Nữ Nữ đang đắp chăn, mắt đen to linh lợi nhìn nàng, trong lòng thật là thích, ngẩng đầu hướng tỷ tỷ ở dưới làm hoành thánh nói: "Tỷ, người đã có Cẩn Lang rồi, liền đem Nữ Nữ cho ta đi, ta cũng vậy muốn con nít!"

Tay Thư Uyển dừng lại, không tự chủ nhìn về phía đệ muội đứng ở bên cạnh cán bột, thấy trên mặt Tô Tuệ An nụ cười tự nhiên dịu dàng, biết nàng không có ghét bỏ muội muội ngốc nhà mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhìn chăm chăm Thư Lan nói: "Đều là sắp thành mẹ người, trả như nào giống như khi còn bé ngu như vậy?" Chỉ là nghĩ lại, muội muội thành thân cũng có ba năm, thế nào bụng còn không thấy động tĩnh đâu rồi, chẳng lẽ chỗ đó có vấn đề chứ? Không được, về nhà trước nàng phải hảo hảo hỏi một chút.

Thư Lan bĩu môi, còn muốn đuổi theo đòi hỏi Nữ Nữ, bị Tần thị kịp thời cắt đứt.

Tần thị cũng nghi ngờ, trước kia cảm thấy nữ nhi tuổi còn nhỏ hi vọng nàng sanh con, hiện tại Thư Lan qua hết năm liền mười tám tuổi rồi, bụng chậm chạp không có động tĩnh, nàng lại bắt đầu sốt ruột, Tiêu Lang thương khuê nữ nàng, nếu là Thư Lan không thể sanh con đường cái, tim của hắn cũng sẽ từ từ lạnh xuống. Quay đầu lại để cho trượng phu xem một chút mạch cho nữ nhi đi, bằng không lẽ mừng năm mới trong lòng nàng cũng trôi qua không yên ổn.

*

Tiếng pháo nổ, Thư gia ở trên giường bày hai bàn vuông, nam nữ phân ngồi, vừa ăn sủi cảo vừa nói nói đùa đùa, rất là náo nhiệt.

Tối ngủ, mấy đàn ông ngủ một kháng, mấy phụ nữ ngủ một kháng.

Thư Uyển cố ý nằm xuống cạnh muội muội, đợi đến lúc đêm khuya vắng người, nàng chọc tỉnh Thư Lan.

Thư Lan dụi mắt, nghi ngờ nhìn nàng.

Thư Uyển định chui vào chăn của nàng, che kín chắn hỏi nàng: "A Lan, người đã thích tiểu hài nhi, tại sao không tự mình sinh một đứa?"

"Ta cũng sẽ sinh ra tiểu hài nhi sao?" Thư Lan kinh ngạc tròn to hai mắt, "Như thế nào mới có thể sinh tiểu hài nhi à?"

Thật là khờ đến không thể thuốc chữa rồi !

Thư Uyển liền nói chuyện như thế nào sinh đứa trẻ cùng nàng, thấy muội muội như củ mơ mơ màng màng, nàng nghĩ nghĩ, nhỏ giọng hỏi thăm hai người sinh hoạt vợ chồng.

Thư Lan cũng không cảm thấy chuyện như vậy có cái gì xấu hổ, liền nhớ tất cả nói một lần.

"A Lang mỗi lần cũng ra ở tại bên ngoài người?" Lúc này đến phiên Thư Uyển kinh hãi, lần một lần hai là tỉnh cò, vẫn như vậy, nhất định A Lang là không muốn đứa bé a! Tại sao vậy chứ, sẽ không cảm thấy muội muội ngu, sợ sinh ra đứa bé cũng ngu chứ? Không được, nàng phải đem chuyện này nói cho chồng biết, khiến trượng phu hỏi hấn một chút nghĩ ra sao.

"Tỷ, ra ở bên ngoài có gì không đúng sao?" Thư Lan cúi đầu hỏi.

Thư Uyển phục hồi tinh thần lại, tức giận điểm cái trán muội muội một cái: "Ngu đàn, muốn sanh con, nhất định phải để cho hấn ra bên trong người, trở lại người hỏi A Lang một chút, vì sao không muốn cùng người sanh con, nhớ sao?"

Thư Lan không nói, lặng lẽ núp ở một bên, trong mắt có nước vòng động, không biết làm sao, Thư Uyển cũng không có nhìn thấy, vừa đúng Nữ Nữ tỉnh muốn xụi xụi, vội vàng đứng dậy giúp Tần thị chăm sóc Nữ Nữ.

Hôm sau trời vừa sáng, người giữ trách nhiệm nặng nề Trình Khanh Nhiễm gọi Tiêu Lang tới hậu viện, nam tử nhìn so với hấn cao khỏe mạnh hơn, hỏi tương năm đó Tiêu Lang còn là một thiếu niên nho nhỏ, mà bây giờ mình lại muốn cùng hấn đàm luận chuyện hậu thế, nhất thời có chút cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

"Khụ khụ, Tiêu Lang, người thấy Cẩn Lang cùng Dư Hấn như thế nào?"

Tiêu Lang có chút không giải thích được, nhưng vẫn là đáp: "Không tệ, chính là cũng trắng trắng." Sau khi lớn lên khẳng định cũng là mặt trắng nhỏ.

Trình Khanh Nhiễm giật nhẹ khóe miệng, lựa chọn không nhìn thăm mỹ hấn, theo lời của hấn nói: "Cũng thế, một cặp vợ chồng hai chúng ta cũng sanh trắng, ngược lại người cùng A Lan, một đen một trắng, không biết tương lai vừa sinh ra đứa bé theo người nào, nếu là sinh tiểu cháu ngoại gái, vậy hay là theo A Lan tốt, ha ha." Len lén quan sát về mặt của hấn.

Tiêu Lang hơi nhíu mày, rất nhanh sẽ khôi phục lại bình thường, nhìn Trình Khanh Nhiễm một cái, "Người kêu ta đến này bên , rốt cuộc muốn nói gì?"

Trình Khanh Nhiễm nhìn thấy thê tử ngó dáo dác bên này, hấn cũng lười lại chậm trễ, trực tiếp hỏi ra ngoài: "Cái đó, ngày hôm qua A Lan nói muốn có Nữ Nữ làm khuê nữ, ta xem nàng thật thích đứa bé, tại sao người không muốn đứa bé à?" Tô rõ hấn và Thư Uyển đã biết chuyện của bọn họ.

"Không cần người quan tâm." Tiêu Lang xoay người rồi đi.

"Thật là tính khí hư hỏng!" Trình Khanh Nhiễm hận không được sau lưng hắn đá lên một cước, nhưng cũng buồn bực Tiêu Lang nghĩ ra sao.

Bên kia Thư Mậu Đình xem mạch cho nữ nhi, hướng Tần thị lắc đầu một cái, ý bảo thân nữ nhi từ không có vấn đề.

Tần thị trong nội tâm hồi hộp hạ xuống, nữ nhi không thành vấn đề, đó chính là Tiêu Lang có vấn đề? Nhưng loại này chuyện, liên quan đến thể diện nam nhân, nàng thật đúng là không thể trực tiếp hỏi Tiêu Lang, cũng không cách nào vô duyên vô cớ khiến trượng phu đi chẩn mạch cho hắn, rõ là.

Thư Mậu Đình an ủi nàng: "Thôi, bọn họ còn nhỏ, mấy năm tiếp theo xem một chút, nếu là chờ qua 20 còn chưa có động tĩnh, vậy thì ta phải nhìn cho A Lang một chút, hiện tại đừng nói ahhh... Chúng ta khó được một lần trở về, đừng cho bọn họ ngọt ngào."

Tần thị mạnh kéo ra một nụ cười, cũng chỉ có thể như vậy.

Đầu năm vừa qua, đám người Tần thị lên đường hồi kinh.

Từ lúc bọn họ trở lại, Thư Lan vẫn cùng đám người Tần thị ngủ một phòng, liên tiếp chừng mười mất trời lặn không có ăn mặn, Tiêu Lang nghĩ lợi hại, về đến nhà, cũng không quản bên ngoài là ban ngày hay là đêm tối, ôm Thư Lan sẽ phải chui vào chăn.

Không ngờ tay mới vừa sờ tới hông của Thư Lan, nàng liền ô ô khóc, dọa hắn hoảng sợ.

"Có phải nơi nào khó chịu hay không?" Tiêu Lang cuống quýt từ trên người nàng bò xuống, quỳ gối bên cạnh nàng vội vã hỏi.

Thư Lan lau nước mắt, mắt to chứa nước mắt ủy khuất nhìn hắn chăm chăm: "Tại sao người không muốn cùng ta sinh tiểu hài nhi? Tại sao mỗi lần đều đưa ra bên ngoài? Đừng nghĩ lời gạt ta, tỷ tỷ đều nói cho ta, người chính là không muốn cho ta sinh tiểu hài nhi! Đi ra ngoài, người không cho ta đứa bé đẹp mắt, chớ vào rồi!" Liền thủ mạng chân đánh hắn đá hắn.

Tiêu Lang bị đá hai cái mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng ôm người vào trong ngực dụ dỗ: "Không phải đã nói với nàng ư, nửa đêm đứa bé sẽ đi tiểu, đến lúc đó sẽ âm ỉ nàng ngủ!" Nhất định là Uyển tỷ nói cho nàng biết!

"Ta mặc kệ, ta muốn tiểu hài, tỷ tỷ cũng sinh hai rồi, tẩu tử cũng sinh một, chỉ một mình ta cũng không có!" Thư Lan gắng sức ở trong lòng hắn lắc lắc, không chịu để cho hắn ôm.

Tiêu Lang nhiệt tình tràn ngập đều lui đi, hắn buông Thư Lan ra, vén chăn lên nằm chết dí một bên, nhắm mắt lại không nói lời nào. Hắn rất phiền, tại sao phải sanh con? Chỉ cần nghĩ đến lúc nữ nhân sanh con phát ra kêu thảm thiết, cả người hắn liền rét run, hắn không muốn làm cho Thư Lan chịu phần khổ kia.

Thư Lan thấy hắn trực đỉnh đỉnh nằm ở nơi đó, không có giống lấy trước kia mềm giọng dụ dỗ nàng, càng không có như nàng suy nghĩ đáp ứng cho nàng như vậy, trái tim liền dâng lên nồng nặc uất ức, dùng chăn che kín mặt ô ô khóc.

Tiêu Lang mở mắt, nhìn bộ dáng Thư Lan uất ức khóc rống, lại đau lòng lại khó chịu, nhưng này không phải bình thường gì đó, hắn không dám cho, ngộ nhờ xảy ra không may, cho dù là một cái ý niệm, hắn đều cảm thấy không thể chịu đựng.

Thư Lan khóc khóc liền ngủ mất rồi, hai người liền cơm trưa cũng không có ăn, tiểu gia thường ngày ẩm áp, lần đầu tiên bao phủ về u sầu.

Màn đêm buông xuống, Tiêu Lang đứng dậy đi làm cơm tối, sau dãi bàn cơm đến trên giường gạch, sừng sốt một lát, nhỏ giọng gọi Thư Lan rời giường. Mặc kệ như thế nào, cơm vẫn muốn ăn.

Thư Lan rất nhanh sẽ tỉnh, nghe mùi cơm chín mê người, bụng không tự chủ kêu rừ... ừ... ừ... Lên, nhưng nàng còn chịu đựng hấp dẫn, dùng chăn che kín mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt to nhìn Tiêu Lang, buồn bực nói: "Người đáp ứng cho ta đứa bé, ta liền đứng lên ăn cơm!"

Ánh mắt của nàng còn sưng, Tiêu Lang không muốn lại theo nàng chiến tranh lạnh, đưa tay kéo người từ trong chăn đi ra ôm vào, như dỗ đứa bé ôm nàng nhẹ nhàng lay động: "A Lan, không phải là ta không muốn cho nàng, thật sự là. Sanh con đặc biệt đau, ta không muốn nàng đau!" Cái trán chống đỡ cái trán của nàng, nhắm mắt lại nói.

Thư Lan cảm nhận được hắn nặng nề, đưa tay ôm lấy hắn, nhỏ giọng nói: "Nhưng tỷ tỷ cùng tẩu tử cũng sinh đứa bé, coi như đau, ta cũng muốn sinh. Lang ca ca, đứa bé rất tốt, người cho ta đi, chỉ cần một là được, ta không sợ đau!"

Tiêu Lang ở trên móng nàng bấm một cái, Thư Lan lập tức kêu a ra ngoài, vừa định kêu đau, ý thức được mục đích của hắn, thờ phỉ phò nói: "Đây cũng không giống nhau, nếu là bấm một cái là có thể có em bé, vậy ta ngày ngày để cho người bấm!"

"Ta nhưng không bấm người được." Tiêu Lang thân ái khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ôm nàng chuyển tới trước bàn cơm, "A Lan ngoan, chúng ta ăn cơm trước, ca ca cho người ăn, không ăn cơm sẽ lạnh." Gắp khối thịt gà hầm nhuyễn như đưa đến trước miệng nàng.

Thư Lan há mồm nhận lấy, sau khi nhai xong nhìn hắn lăm lăm: "Vậy người đáp ứng cho ta?"

Tiêu Lang cầm thìa siết một chút, cúi đầu nhìn mắt nàng cố chấp, bất đắc dĩ gạt đầu một cái.

"Lang ca ca thật tốt!" Thư Lan vui mừng ngồi thẳng người, dời đến bên cạnh hấn ăn com , nàng phải ăn nhiều, buổi tối khỏe có hơi sức sinh tiểu hài nhi.

Tiêu Lang cũng không biết suy nghĩ nàng, tâm tình có chút đè nén ăn com, sau khi ăn xong đi cọ nôi, ở trong sân đứng nghiêm hồi lâu, mới thu hồi tầm mắt ngắm nhìn bầu trời, đóng cửa vào nhà.

Vào phòng, chỉ thấy Thư Lan cả thân thể cũng núp ở trong chăn, chỉ có đầu lộ ở bên ngoài, một đôi mắt to mong đợi nhìn hấn.

Nếu là, bị nàng như vậy nhìn, hấn tất nhiên bất chấp tất cả nhào tới, nhưng tối nay, hấn thể nhưng hăng hái không nổi.

Thư Lan nhìn Tiêu Lang cời quần áo, thấy hấn mặc quần áo trong sẽ phải chui chăn, vội nói: "Không được, một lát chúng ta muốn sinh đứa trẻ, người đều cời y phục đi! Đừng nghĩ lừa gạt ta!" Trước kia đều là cời lảng hết, hôm nay thể nhưng nghĩ ăn vạ!

"Được rồi." Tiêu Lang nghe lời cời hết, vén chăn lên nằm xuống.

Kia hấn mới vừa nằm xuống, một thân thể lửa nóng mềm mại liền bò đến trên người hấn, cái miệng nhỏ nhắn quen thuộc vội vàng hạ lên cổ tai đốt lên hỏa , hai luồng đầy đặn mềm mại liếm lồng ngực của hấn, chân nhỏ dài đang kẹp hông của hấn, bụng dưới ngậy ngò đụng tới bụng của hấn lượn vòng , lộ ra này phiến phương thảo dụ hoặc lấy hấn cơ hồ lập tức thức tỉnh dâng trào.

"A Lan!"

Tiêu lang * đằng đằng lên, nửa tháng không có đụng chạm tốt đẹp, hấn muốn hết sức. Ngán ngại sững sờ, hấn lật người liền đặt người ta ở phía dưới, đôi bị động làm chủ động, ở trên người nàng lại sờ lại về lại liếm, cuồng nhiệt ôm hôn ở bên trong, hấn vòng lên chân của nàng, đỉnh thẳng tắp đi vào, nhanh chóng động.

Thư Lan chỉ cảm thấy tối nay Tiêu Lang cực kỳ cuồng bạo. Bàn tay hấn thô ráp dùng sức vuốt ve đầy dả của nàng, có đau một chút, nhưng cảm giác đau hơi yếu đi qua sẽ gặp tê dại dâng lên càng thêm mãnh liệt, hấn cứng rắn cũng thẳng vào thẳng ra, mỗi lần cũng sẽ nặng nề đi vào, đụng phải nàng càng không ngừng hướng mép giường hoạt động, nếu không phải là nàng kịp thời giơ tay lên bắt được gối đầu, gối đầu đều muốn rơi trên mặt đất rồi. Nàng nghĩ cầu xin hấn nhẹ một chút, có tình thô bạo cuồng lay động lại mang cho nàng kích thích khó nói nên lời, lại để cho nàng không bỏ được hô ngừng.

Gió táp mưa rào càng ngày càng mạnh, Thư Lan khi hấn không biết mệt mỏi đánh trúng theo gió đập chồm, cảm thấy khoái cảm quen thuộc kia ngập đầu, nàng chợt nhớ lại lời của tỷ tỷ, cũng nữa không để ý gối đầu rồi, bắt lấy sau lưng của hấn thở xin: "Lang ca ca. Ta muốn tiểu hài nhi. Cho. Cho ta!"

Tiêu Lang vốn là đến đỉnh sóng, bị tay nhỏ bé của nàng một trào, cũng ức chế không nổi nữa mãnh liệt dâng lên *, bàn tay giam cầm eo nhỏ của nàng đụng sâu rất mãnh liệt, phát tiết tựa như rống lên: "Cho người cho người, tất cả đều cho người!" Liên tiếp mấy đại lực rất đậm, lần đầu tiên bắn tinh hoa nóng rực vào chỗ sâu nhị hoa của nàng.

"Ừ." khoái cảm như nước thủy triều liên tiếp tới, Thư Lan đầu ngửa ra sau, phát ra một tiếng mềm mại yêu kiều, nàng ôm thật chặt bả vai Tiêu Lang ướt mồ hôi, cắn người trong mê muội tiếp nạp mằm mọng nóng rực của hấn, mơ hồ ở bên trong, nàng hướng hấn tràn ra nụ cười thỏa mãn.

Lang ca ca, chúng ta cũng phải có con nít trắng mập rồi.

Hoàn chính văn

Còn 3 Ngoại truyện nữa nhé mn

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Ngoại truyện Chu Nguyên Bảo.

Editor: Tiểu Cẩn.

Hàng thịt của Chu gia buôn bán càng ngày càng tốt, Chu Lai Tài liền sửa lại gian hàng bên cạnh, mở cho nhi tử một hàng thịt khác.

Sát vách truyền đến tiếng ho khan, Chu Nguyên Bảo buông công việc trong tay, bước nhanh đến chỗ cha đang ho đến đỏ bừng cả mặt nói: “Cha, người về nhà nghỉ ngơi trước đi, bên này một mình con là đủ rồi, đừng cậy mạnh.” Hai ngày trước cha bắt đầu ho, ông nói không có gì đáng sao không có gì đáng ngại, thật là càng già càng yếu, lúc về vẫn lên mời lang trung tới khám một chút.

Chu Lai Tài thật sự cũng ho đến mức khó chịu, dặn dò hấn đôi câu, nói đóng cửa hàng cẩn thận trước khi trở về nhà.

Chu Nguyên Bảo nhìn bóng lưng mập mạp của cha biến mất ở khúc quanh, bắt đầu đi lắc đầu một cái, trở về bên mình, ngồi trên ghế gỗ bên cửa rộng, nhắm mắt nhìn người thỉnh thoảng đi qua đi lại. Nhìn một lúc, buồn ngủ ập đến, mí mắt càng nặng, liền đi ngủ.

Hắn lại mơ thấy tiểu cô nương kia.

Ngày ấy hắn bị cha cột vào cây hồng, nàng từ nhà cách vách nhảy sang, ngốc ngếch nhìn hắn, rõ ràng là hắn hung dữ với nàng, nàng lại nghiêm túc nói chuyện với hắn, sau lại nhảy qua tường, cởi dây cho hắn, cầm hai khối bánh đậu cho hắn ăn. Có lẽ nàng vĩnh viễn cũng sẽ không biết, nàng là tiểu cô nương đầu tiên nguyện ý nói chuyện với hắn, một tiểu cô nương xinh đẹp.

Nàng bị thương, hắn bắt thả báo thù cho nàng, nàng đau đến khóc, hắn đi mua một con vẹt cho nàng, nhìn nụ cười của nàng ngọt ngào ngây thơ trong sáng, nghe nàng thân mật gọi hắn Nguyên Bảo ca, lần đầu tiên hắn cảm thấy nhịp tim không thể khống chế, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, chạy trốn chết. Theo nàng trêu chọc Quyền Quyền mấy ngày, mỗi ngày hắn đều mong mặt trời xuống núi chậm một chút, trước lúc ngủ lại mong đợi ngày mai tới thật sớm. Có lẽ nàng sẽ vĩnh viễn không thể biết, quãng thời gian ấy, là quãng thời gian khiến hắn hạnh phúc nhất mỗi khi nhớ lại.

Sau đó, một thời gian rất lâu nàng không có tới trên, hắn không chịu nổi mỗi ngày đều khổ sở chờ đợi mà không có kết quả, liền cưới con lừa đi tìm nàng, mặc dù chỉ ở cùng nàng một canh giờ, trở về còn bị ốm nặng, nhưng hắn lại cảm thấy hết sức vui vẻ.

Năm ấy nàng mười một tuổi, hai người bọn họ sống vai gối ở bờ tường, hắn định nói cho nàng biết hắn thích nàng, nhưng bởi vì ngoài ý muốn mẫu thân nàng đột nhiên xuất hiện nên không kịp nói, nhưng như vậy cũng đâu có sao, đợi nàng mười ba tuổi, hắn sẽ nặn ni phật thân tới nhà nàng cầu hôn.

Hai năm, thật dài, ngày qua ngày mỗi đêm đều mong nàng nhanh lớn lên một chút. Nhưng hai năm cũng thật ngắn, bởi vì cơ hồ mỗi ngày hắn cũng chỉ nhìn thấy nàng trong giấc mơ.

Cuối cùng đã tới ngày đó, mẫu thân nàng tới, phụ thân đi tìm hiểu tin tức.

Đúng vậy, đúng vậy, tựa như một giấc mơ vậy, hắn khẩn trương đứng ở cửa, chờ phụ thân trở lại nói cho hắn biết kết quả.

A, phụ thân về, Chu Nguyên Bảo như lâm vào mộng, trông đợi nhìn cha của hắn.

“Nguyên Bảo, Thụ gia đồng ý, con chờ cưới vợ đi!” Cha cười nói với hắn.

Không đúng, Chu Nguyên Bảo theo bản năng cau mày, hình như không phải như vậy. Chỉ là, hắn thật vui mừng, hắn không muốn tỉnh lại, để cho hắn ở trong mộng một lát đi, hắn thật vui mừng, A Lan sắp gả cho hắn rồi!

Đêm Trung Thu năm đó, hắn hẹn nàng ra ngoài, đưa nàng đi ngắm đèn hoa đăng, đưa nàng đi ăn mì vằn thắn, khi hắn đưa nàng về nhà, nàng nhón chân lên hôn môi hắn, đợi nàng vào nhà, hắn ngây ngốc liếm liếm nơi nàng vừa hôn, hình như có chút ngọt ngào.

Năm thứ hai, cha của nàng trúng trạng nguyên, Thụ gia muốn dời đến ở Kinh Thành, hắn không nỡ rời nàng, cho nên hắn đi cầu xin cha nương nàng, cha nương nàng thật tốt, vậy mà lại đồng ý hắn.

Hôm thành thân, hắn mặc hi bào đỏ thẫm, cười đại mã đi đón nàng. Không đúng, kiệu hoa không nên dừng lại ở đó, phải mang lên thôn Đông chứ, phải đem đến nhà hắn, nhưng kiệu hoa kia không nhúc nhích, hắn nhảy xuống ngựa, hướng mấy kiệu phu hô to, nhưng bọn họ không nghe lời của hắn, lần nữa nâng lên kiệu hoa. Hắn ngồi trên lưng ngựa, không nhìn được quay đầu nhìn lại kiệu hoa, mặc dù người đi đường không ngừng cười cợt hắn, cười thì cứ cười, A Lan an vị bên trong, hắn mừng rồi.

Đến nhà, kiệu hoa vàng đặt trên mặt đất, hắn khẩn trương đá cửa kiệu hoa ba cái, không ngờ nàng lại ở bên trong ngủ thiếp đi. Y phục của nàng thật là đẹp, nhất định là tự tay nàng khâu, nàng nhất định là rất mệt mỏi. Hắn rất đau lòng, ôm nàng từ trên kiệu xuống, mặc kệ người khác nói thế nào, hắn cũng không đành lòng đánh thức nàng.

Tiền đi tất cả khách, hắn chạy trở về hi phòng, thấy nàng miễn cưỡng nằm trên giường, khăn voan cũng tuột xuống, lộ ra hàng mi nét mày tình xảo so với tất cả nữ nhi hắn đã gặp, nàng là đẹp nhất.

Hắn nhẹ nhàng đi tới, run rẩy đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, A Lan, nàng thật đẹp.

“Ừm, A Lan, bắt đầu từ hôm nay, nàng chính là thê tử của ta rồi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt.”

Đầu có chút choáng váng, có lẽ mới vừa rồi uống quá nhiều rượu, hắn cũng chỉ nằm xuống bên người nàng, ôm người vào trong ngực, “A Lan, ta ngủ trước, đừng trách ta. . .ta, thật sự rất vui mừng. Còn nhiều thời gian, tối nay ta chỉ ôm nàng ngủ, có thể ôm nàng, ta cũng đã rất vui mừng, A Lan, A Lan.”

Tác giả có lời muốn nói: có người nói cấp một cô nương tốt cho Nguyên Bảo, ta thật sự không viết được, ở trong chuyện xưa của ta, là hắn thích A Lan, hắn sẽ không đi yêu nữ nhân khác, kiểu nữ nhân cứu người trong lúc hoạn nạn rồi lâu ngày nảy sinh tình cảm ta không chấp nhận được, mà ta cũng không bỏ được hắn tuổi già cô đơn, cho nên, sẽ để chuyện xưa của Nguyên Bảo làm mộng cảnh kết thúc đi, mọi người có thể tiếp tục tưởng tượng, có lẽ hắn tỉnh lại, vẫn độc thân như cũ, có lẽ lão bà của hắn có thai gọi hắn về nhà ăn cơm.

Viết tới đây ta liền khóc.

(Tôi edit mà nước mắt còn nhỏ tong tong xuống bàn phím T~T)

Cho nên đưa ngoại truyện Chu Nguyên Bảo lên trước, cũng bởi vì ta không hi vọng mọi người sau khi xem xong quyển sách sẽ có cảm giác phiền muộn, ta thật hi vọng lúc mọi người xem xong người một nhà A Lan trên mặt liền mang nụ cười hạnh phúc. Xem chương sau một nhà ba người nhé, thương mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Ngoại truyện về bánh bao

Editor: M.Nyoko

Kể từ sau khi quyết định muốn đưa bé, Tiêu Lang liền bắt đầu lưu ý đến nguyệt tín Thư lan.

Trước hán nhìn qua sách thuốc ghi lại về triệu chứng có thai, biết một khi nữ tử lập gia đình không có nguyệt tín, cũng rất có thể là mang thai. Cho nên, khi nguyệt tín của Thư lan nửa tháng vẫn chưa đến, hán đánh xe mang Thư lan đi Trình phủ, loại chuyện như vậy, hán cái gì cũng không hiểu, phải nhờ Uyển tỷ giúp đỡ.

Biết ý hai người đến, Thư Uyển vội sai người đi tìm Lang trung, cuối cùng xác định Thư lan có bầu gần hai tháng.

Thư lan thật vui mừng, tựa bên cạnh tỷ tỷ hỏi thăm lúc nào thì có thể sinh con nít, trong mắt hạnh thật to tất cả đều là mong đợi.

Tiêu Lang vui buồn mỗi nửa, có đứa bé, cuối cùng giải quyết xong tâm sự nàng, nhưng trong lòng hán vô cùng sợ.

Thư Uyển đã biết tại sao Tiêu Lang không muốn đưa bé, thấy vẻ mặt hán khẩn trương, cười với hán nói: "Người đừng lo lắng, nhất định A Lan sẽ không có chuyện gì, nếu người sợ chăm sóc nàng không tốt, trước lúc nàng sinh đứa bé hai người các người ở lại đây đi, Lý ma ma rất hiểu chăm sóc phụ nữ có thai, người cứ thoải mái thôi." Hiện tại liền bắt đầu lo lắng, vậy tương lai bảy, tám tháng nên làm thế nào cho phải? Điều là ngu ngốc!

"Được, vậy trước hết chúng ta ở đây." Tiêu Lang không chút nghĩ ngợi mà nói, chỉ có như vậy, hán có thể hơi an tâm.

Buổi tối nghỉ ngơi, Thư Lan hưng phấn ngủ không yên, vui ở trong ngực Tiêu Lang càng không ngừng nói chuyện, "Lang ca ca, người nói đứa bé trong bụng ta là con trai hay là con gái vậy? Ta muốn sinh bé trai như Cần Lang vậy, chỉ là Nữu Nữu cũng thật đáng yêu, tỷ tỷ nói Nữu Nữu lớn lên giống ta, người nói đi?" Kéo bàn tay Tiêu Lang qua đặt ở trên bụng bằng phẳng của nàng.

Nữu Nữu, Tiêu Lang suy nghĩ một chút, dừng nói, dằng dấp Nữu Nữu thật rất giống lười nha đầu.

Suy nghĩ của hán dần dần phiêu tán, nếu như bọn họ cũng sanh con gái, nàng khẳng định cực kỳ giống lười nha đầu, vừa nghĩ tới tương lai sẽ có một tiểu nha đầu mở mắt to như nước trong veo gọi hán phụ thân, hán liền không nhịn được cười, nhẹ nhàng vuốt ve bụng Thư Lan, hôn trán nàng: "Sinh khuê nữ đi, cũng giống người trắng nõn đẹp mắt."

Đây là lần đầu tiên sau khi hán biết được nàng mang thai lộ ra nụ cười, Thư lan hôn bả vai hán một cái, học tỷ tỷ an ủi hán như vậy: "Người hãy yên tâm đi, ta không sao ."

Có lẽ là đứa bé nghe được cha mẹ nói chuyện, biết không gặp mặt phụ thân rất lo lắng mẫu thân, tiểu bảo bảo vẫn luôn ngoan ngoãn, chưa bao giờ nào Thư lan, loại chuyện nôn mửa đó cũng không có xảy ra ở trên người nàng, an an ổn ổn đã đến ngày sắp sanh.

Thư Uyển tự mình đỡ muội muội vào sớm chuẩn bị thỏa đáng phòng sinh, mấy người Lý ma ma cũng đều bận rộn.

Đau bụng sinh khiến cái trán Thư lan toát ra mồ hôi hột, nàng nghĩ kêu đau, có thể nhìn nói gì cũng muốn nam nhân của nàng ngồi ở bên người cùng với nàng, nhìn gương mặt tuấn tú của hán thường ngày trầm ổn kiên nghị bởi vì lo lắng trở nên không có nửa điểm huyết sắc, nghĩ tới đây mấy tháng phàm là nàng có chút không thoải mái hán liền nhanh chóng mồ hôi đầm đìa, nàng cười che giấu mình đau đớn, "Lang ca ca, ta không có đau chút nào, ngay cả có chút căng sợ, người đừng lo lắng."

Nha đầu ngốc, làm sao sẽ không đau.

Tiêu Lang lờ gì cũng nói không ra được, hán chỉ có thể một lần một lần thay nàng lau mồ hôi.

Chỉ có lần này, về sau coi như nàng khóc cầu xin hán, hán cũng không cần nếu để cho nàng chịu khổ như thế.

Bà mụ lo lắng nhìn về phía Thư Uyển, cầu xin chủ ý nàng, nữ nhân sanh con, tại sao nam nhân có thể ở bên trong?

Thư Uyên lặng lẽ hướng muối muối nháy mắt.

Đây là ám hiệu hai người đã sớm thương lượng xong, Thư Lan hiểu ngầm trong lòng, giơ tay lên sờ sờ mặt của Tiêu Lang, nhỏ giọng nói: "Lang ca ca, muốn ăn Quế Hoa Cao quán ngũ phương, người đi mua giúp ta, một lát ta muốn ăn!"

"A Lan ngoan, chờ nàng sanh xong ta liền đi mua." Tiêu Lang bắt được tay của nàng, đặt ở khóe miệng hôn, bây giờ cái bộ dáng này của nàng, hẳn phải nhìn tận mắt mới an tâm.

"Hiện tại ta muốn ăn, người nhất định phải đi, vậy ta sẽ càng khó chịu đấy!" Vừa vặn một hồi đau đớn tới, Thư Lan đau nhắm hai mắt lại, vẫn còn cắn môi để cho hắn đi, tóc mai sớm bị mồ hôi ướt nhẹp.

Tiêu Lang đau lòng, "Được được, hiện tại ta cho người làm đi mua." Từ nhỏ đến lớn, nàng sợ nhất là đau!

Nước mắt Thư Lan là chỗ nhìn hắn: "Ta chỉ muốn ăn cái người mua, người rốt cuộc có đi hay không, ta đau chết."

Tiêu Lang vội vàng chặn lại miệng của nàng, "Không cho nàng nói bậy! Ta sẽ đi mua, ta sẽ đi mua! Nàng chờ ta trở lại!" Cúi người hôn trán nàng, ngay sau đó chạy như gió đi ra ngoài.

Một giọt chất lỏng ấm áp theo cái trán chảy xuống, Thư lan biết đó không phải là mồ hôi, là nước mắt của hắn. Hắn lại khóc nữa, đây là lần thứ hai hắn rơi lệ ở trước mặt nàng.

"Tỷ."

Đau nhức đánh tới, giống như có đồ vật gì đó muốn trượt ra từ trong cơ thể, tâm tư Thư lan không nghĩ chuyện Tiêu Lang nữa, bắt được tay tỷ tỷ kêu lên.

"Nha, đầu lộ ra rồi! Tiểu nương tử dùng sức!" Vẫn đứng ở trước giường bà mẹ vui mừng kêu thành tiếng, thậm chí nói tiểu nương tử này là có phúc. Nữ nhân sinh có mau lại chậm, chậm có thể phải từ rạng sáng đến trời tối đứa bé mới có thể ra, nhanh được thời gian một bữa cơm cũng không dùng tới, có lúc chân trước mới vừa phẩy người đi mời bà mẹ, chân sau tức phụ liền sinh, giống như tiểu nương tử này, từ lúc bắt đầu đau bụng sinh cũng không bao nhiêu thời gian, hôm nay đứa bé nhanh chóng đi ra, thật là đời trước đã tu luyện phúc khí!

Thư Uyên cũng vui mừng thấy muối muối, nắm tay của nàng khuyến khích nàng.

Thư Lan nghĩ tới lập tức mình sẽ có một đứa bé mập mập trắng nõn, toàn thân xuất hơi sức ra bên ngoài.

Chờ Tiêu Lang vô cùng lo lắng chạy về, liền nghe bọn hạ nhân cùng kêu lên chúc mừng tới hắn, chúc mừng hắn được tiểu thiếu gia.

Quế hoa cao trong tay bị nắm đến biến dạng bồng chốc rơi trên mặt đất, hắn bất khả tư nghị nhìn phương hướng nội viện, lúc này mới không tới hai khắc đồng hồ, nàng thể nhưng sanh xong rồi hả?

Đội Lý ma ma dẫn dò hạ nhân đổi cái áo sạch sẽ đi vào nội thất thì hắn chỉ thấy lười nha đầu nằm ở trên giường, bĩu môi nhìn Thư Uyên oán trách: "Tỷ, tại sao Cẩn Lang cùng Nữ Nhi cũng trắng như vậy, con của ta đen thui lười à? Thật xấu xí!" Âm thanh có chút suy yếu, nhưng hắn vẫn là nghe ra, trạng thái lười nha đầu không tệ.

Thư Uyên liếc thấy Tiêu Lang, cười tránh ra vị trí mép giường để cho hắn ngồi xuống, giễu giễu nói: "A Lan chê nhi tử người xấu xí, người giải thích cùng nàng tại sao con trai của người sanh ra đen đi!" Ôm bụng đi ra ngoài, bả vai run run, rõ ràng cho thấy cố nén cười đấy.

Tiêu Lang không có đi xem nhi tử, sờ sờ mặt của Thư Lan: "Còn đau không?"

Thư Lan theo dõi khuôn mặt cùng bàn tay hắn màu cổ đồng, giận đến cắn hắn một cái: "Đều là người, cũng bởi vì người đen, nhi tử mới đen như vậy đấy!"

Tiêu Lang không có cảm thấy đau chút nào, nàng mạnh như rồng như hổ như vậy, hắn ngược lại vui mừng, tất cả lo lắng đều hóa thành tràn ngập dịu dàng, nghe nàng vẫn nói nhi tử đen, hắn lúc này mới cúi đầu nhìn bên trái, sau đó liền nhìn thấy một oa nhi nho nhỏ, lông mi thật dài, miệng nhỏ phẩn phẩn, sau đó, là gương mặt của nhi tử màu lúa mì.

Nhi tử sanh đen, trong lòng hắn rất vui mừng, nhưng hắn không dám biểu hiện ở trước mặt Thư lan, lấy lòng tự trách nói: "Là ta không tốt, ta không nên đen như vậy, nhưng bây giờ hắn đều được sanh ra rồi, cũng không có biện pháp, cứ như vậy đi. Hôn nữa, A Lan, nàng thật cảm thấy ta rất xấu xí sao?" Hắn đặt đứa bé tại giường bên, nghiêng người nằm lên, con người sâu thẳm thâm tình nhìn nàng.

Bị hắn nhìn không nháy mắt như vậy, Thư Lan không khỏi có chút nóng mặt, hắn xấu xí sao? Không xấu chút nào.

Tiêu Lang thấy nàng không nói lời nào, cười hôn nàng: "Nhi tử lớn lên sẽ cường tráng giống ta, đến lúc đó hai chúng ta cùng nhau che chở nàng, chuyện gì trong nhà nàng đều không cần làm, A Lan, nàng cũng đừng chê hắn đen! Đúng rồi, suy nghĩ một chút, chúng ta cho nhi tử cái tên tốt?"

Hắn dịu dàng như vậy, uất ức trong lòng Thư Lan cũng biến mất, nhưng quay đầu lại thấy tiểu hắc nhân trong khó, nàng còn là bĩu môi: "Gọi A Bạch, đại danh gọi là Tiểu Bạch, kêu kêu, có lẽ hắn sẽ biến trắng rồi!"

Khỏe miệng Tiêu Lang giật giật, vô luận là A Bạch hay là Tiểu Bạch, nghe cũng không có khí thế cái gì a!

Chỉ là, nhìn nàng đầu thờ phi phò, hấn còn là thỏa hiệp: "Ừ, không tệ, A Bạch thật là dễ nghe." Dù sao cũng là một cái tên, cái gì còn không giống nhau.

Đáng thương ngày sau uy chấn biên cương, làm kẻ địch nghe tin đã sợ mất mật Tiêu đại tướng quân, cũng bởi vì nguyện vọng nương đổi với màu da hấn tốt đẹp, được đại danh như vậy một cũng không có cái khí thế gì, mà vẫn còn ngủ say hấn càng không biết, ngày sau hấn sẽ gặp một thiếu nữ gan lớn phách lối, một mặc kệ nàng yêu cung chiêu thiếu nữ sáng rỡ gọi tiểu Bạch.

*

Bởi vì ở cũ không có tiện hoạt động, hai người tiếp tục ở Trình gia một tháng, cho đến ra khỏi tháng, Tiêu Lang đi về trước quét dọn trong nhà hoàn toàn một lần, sau đó đem nàng đầu cùng nhi tử tiếp về Liễu gia. Ở Trình gia là vì chăm sóc cho Thư Lan tốt nhất, đúng là vẫn không còn tốt bằng mình. Muốn làm gì làm gì.

Về đến nhà, Thư lan ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi cho nhi tử bú sữa, Tiêu Lang ân cần ngồi ở bên cạnh, nhi tử hút bên trái, hấn liền nhò vuốt ve bên phải, nhi tử ăn bên phải, hấn liền dòi được bên trái, thật là thế nào sờ cũng sờ không đủ. Trước khi sinh liền lớn lên, hôm nay sinh đứa bé, càng lớn hơn, mềm nhũn, để cho hấn yêu thích không buông tay.

Cổ tình lúc A Bạch bú sữa mẹ có một thói quen, cái miệng nhỏ nhắn bên này hàm chứa, tay nhỏ bé bên kia còn phải nắm bên kia chơi. Hôm nay hấn nhắm mắt lại ăn, tay nhỏ bé theo thói quen đi bắt bên kia, kết quả chưa bắt được mềm mại quen thuộc, lại đụng phải một con bàn tay thô ráp, còn vô luận như thế nào cũng không bỏ ra, tiểu tử nhất thời không làm, buông mẫu thân ra gào khóc khóc lớn lên.

"Ồ ồ ồ, A Bạch không khóc nha." Thư lan vội vàng ôm nhi tử nhẹ nhàng lay động, tức giận trừng Tiêu Lang: "Tránh qua một bên đi!"

Tiêu Lang nói nào chịu đi, làm mặt dày từ phía sau nàng ôm lấy nàng, nhiệt tình ngâm vành tai của nàng liến: "A Lan, mới vừa ta xem hình như nàng cũng thật thoải mái, thật không muốn sao?" Đã sắp một năm không có đụng, hấn nghĩ sắp điên rồi! Trước nàng lớn bụng hấn không dám suy nghĩ nhiều, mà nàng sanh xong đứa bé, mỗi lần nhìn thấy phong cảnh ngực nàng, buổi tối ôm thân thể nàng mềm mại, hấn đều căng lợi hại. Trên sách nói sau khi nữ tử sinh một tháng là được sinh hoạt vợ chồng, dưới mắt đã hơn một tháng.

Thư Lan dĩ nhiên muốn, mới vừa bị hấn đụng phải, nàng cũng đã động tình, nếu không sẽ không thẳng đợi đến khi nhi tử khóc mới giáo huấn hấn.

"Ừ. Đợi lát nữa, chờ A Bạch ngủ. Đang."

"Mà ta không nhịn được." Tiêu Lang thôi hơi hướng trong tai nàng, hấp dẫn sờ về phía bên trong chân của nàng: "A Lan, nàng ôm hấn, ta ôm nàng."

Thư Lan vừa định gạt đầu, ngực chợt đau nhói, cũng là tay A Bạch nhỏ bé cấu nàng, đẩy đà tinh tế lập tức nhiều hơn một vết đỏ. Tiểu tử móng tay dài, thường xuyên sẽ làm đau nàng, Thư lan không có chuyện làm, chỉ muốn một lát thay nhi tử cất bỏ móng tay. Trước kia nàng thường thường dụ dỗ Cẩn Lang, biết chăm sóc đứa bé như thế nào.

Nàng đau đến hấp khí, Tiêu Lang chú ý tới, sắc mặt lập tức khó nhìn lên, bàn tay lôi A Bạch muốn đem hấn để qua một bên. A Bạch còn không có ăn đủ, lại bị hấn không chút nào dịu dàng, ủy khuất khóc lên.

Lúc này mới về nhà một lát như vậy, nhi tử liền bị hấn làm khóc hai lần rồi !

Thư Lan đau lòng nhi tử, nửa điểm kiêu kiêu cũng không có, ôm nhi tử chuyển xa xa, không nhịn được thúc giục Tiêu Lang: "Người đi ra ngoài nấu cơm đi, ta trước tiên dỗ hấn ngủ, ít đến phiền ta!"

"Nhưng hấn keo kiệt người!" Tiêu Lang nhìn chăm chăm nhi tử, bất mãn nói. Con thỏ nhỏ chết kia, lại dám keo kiệt mẹ nó, còn hư chuyện tốt của hấn!

"Keo kiệt ta ta nguyện ý, hấn nhỏ như vậy, biết cái gì à? Được rồi, người đi ra ngoài đi!" Thư Lan lười phải giảng đạo lý cùng hấn, quay lưng lại, nhẹ giọng dụ dỗ nhi tử: "A Bạch bú sữa a, ăn cho trắng mập, không giống cha người đen như vậy!"

Cuối cùng không có người quấy rầy hấn bú sữa mẹ rồi, A Bạch y y nha nha hừ hai tiếng, chôn ở trong ngực mẫu thân hương hương tiếp tục vừa ăn vừa chơi.

Nhi tử khéo léo đáng yêu, Thư Lan cúi đầu nhìn hấn, cũng nửa không bỏ được dòi đi tầm mắt.

Tiêu Lang thấy Thư Lan quyết tâm không để ý tới hấn, giận đến tông mạnh cửa đi ra ngoài.

Ăn cơm trưa, A Bạch đã ngủ rồi, Thư Lan nhìn chăm chăm Tiêu Lang một lát, thấy mặt hấn lạnh lẽo, biết hấn còn đang tức giận, nhưng nàng cũng không cảm thấy mình có lỗi, định nằm ở sát người nhi tử A Bạch ngủ chung, không hề chú ý tới ánh mắt người khác buồn bã bị thương.

Trong mơ mơ màng màng, thân thể bị người ôm đến một bên, ngay sau đó liền bị người bói xiêm áo.

Nàng mở mắt, vừa vặn thấy Tiêu Lang cúi đầu ngâm vào một bên màu đỏ anh đào của nàng, đã lâu tiếp xúc để cho nàng thoải mái hừ ra âm thanh.

Tiêu Lang dừng động tác lại, trừng phạt tựa như cắn nằng một cái: "Nằng cũng chỉ nghĩ tới nhi tử."

Thư Lan không nói gì, đè ép đầu của hấn ý bảo hấn tiếp tục, chân trắng mịn quấn lên eo hấn gầy gò hẹp, cơ hồ chỉ ở trong nháy mắt, nằng cũng cảm giác hấn dâng trào chia vào cửa động mềm mại, nhẹ nhàng liếm, mang cho nằng vui vẻ quen thuộc.

"Lang ca ca, đi vào." Nằng ôm lấy cổ của hấn, thở hỗn hển phát ra muốn mời, thân thể nhạy cảm sớm bị hấn kích bác thủy nhi liên tiếp.

Tiêu Lang tựa như không nghe thấy, tiếp tục ngâm ngực của nằng phun ra nuốt vào, cho đến Thư Lan khó nhịn uốn éo người, hấn mới thoáng đình đi vào, lại dừng ở chỗ cửa động nhẹ nhàng mài, con ngươi sâu thẳm khiêu khích nhìn nằng bị tình dục nhuộm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhìn mất hạnh nằng hơi nước mờ nhạt: "A Lan, muốn ta đi vào sao?"

"Muốn, ngươi đi vào a!" Thư Lan chủ động nhô eo lên, muốn cho cứng rắn hấn lấp đầy nằng.

Tiêu Lang hít sâu một hơi, vội cầm giữ eo nhỏ nằng, "Vậy nằng nói, nằng thích nhi tử nhiều, hay là ưa thích ta nhiều?"

Nhắc tới nhi tử, Thư Lan thoáng tỉnh táo lại, nghiêng đầu nhìn hấn, chính là không nói lời nào.

Dưới người nằng là chăn bông hải đường hồng mới tinh, hồng ánh rực rỡ nổi bật lên thân thể của nằng óng nhuận như tuyết, lông mày nhỏ dài kẻ đen càng phát ra rõ ràng. Cặp mắt kia to như nước con ngươi trong veo, cứ như vậy mang theo khiêu khích nhìn hấn, câu huyết dịch hấn toàn thân sôi trào, hận không được một cái mà vào, vào nụ hoa nằng ấm áp chặt khít, cảm thụ bên trong cánh hoa mềm mại bao chặt.

Nhưng này là hấn đầu cùng nằng, người nào động trước rồi, người đó liền thua.

Tiêu Lang muốn lui ra ngoài, nhưng lại không bỏ được tư vị này *, bây giờ mặc dù cũng chưa hề đụng tới, môi nhỏ cánh hoa của nằng lại tự chủ trương khước từ hấp thụ của hấn, khe co khe rút, từ từ để cho hấn trầm luân.

"A Lan, nằng nói a, là thích nhi tử nhiều, hay là ưa thích ta nhiều?" Hấn đè ở trên người nằng, đang cảm thấy đà nằng gặm cắn, hấn muốn làm nằng người quan trọng nhất trong lòng.

"Ừ. Thích nhi tử nhiều, như thế nào, ngươi có phải muốn đi ra ngoài hay không à?" Thư Lan đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn nam nhân, đưa cái lưỡi ra liếm liếm môi, cợt xát lâu như vậy, nằng chợt có chút khát nước, nếu là hấn bởi vì nằng thích nhi tử nhiều cũng không muốn rồi, nằng đi uống nước. Hừ, khỏi phải nghĩ đến cảm cái này lừa nằng, thích lấy hay không!

Không biết là bị lời của nằng chọc giận, còn là chịu động tác nằng liếm môi hấp dẫn, Tiêu Lang chợt đứng thẳng eo rất nhanh đi vào, đè ép hai tay của nằng rầm rầm rầm đụng. A Lan càng ngày càng không nghe lời, hấn muốn hảo hảo trừng trị nằng!

Thực ma sát mang theo tầng tầng mãnh liệt khoái cảm, Thư Lan không còn kịp thưởng thức tư vị thắng lợi nữa, liền bị hấn đụng phải a a kêu, không còn có ý đồ tranh cường đấu thắng kia, cảm giác kia quá cường liệt, nằng nghĩ ôm hấn!

"Lang ca ca, buông ta ra. Ừ, ta...ta muốn ôm ngươi!" Nằng thử thăm dò tránh thoát trói buộc bàn tay hấn.

"Vậy ta cùng nhi tử người nào quan trọng?" Tiêu Lang đè ép nằng thật chặt, phía dưới vào tới càng ngày càng sâu, mắt vững vàng nhìn chăm chăm nằng.

"A, chậm một chút, chậm một chút, nhi tử, nhi tử!" Thư Lan không cách nào thổ lộ lửa tình trong cơ thể, chỉ có thể không lắc đầu, chết sống không chịu nhả ra.

Mồ hôi trên mặt Tiêu Lang nhỏ giọt xuống, hấn không để ý tới nữa Thư Lan, chợt thối lui đến cửa động, sau đó sẽ hung hăng đỉnh vào, lần lượt trực tiến thẳng, cảm nhận được cánh hoa nằng chợt co rút nhanh, biết nằng sắp tới, nhưng vẫn là thẳng đại lực vào, không chịu giống như kiểu trước đây cho nằng thời gian hòa hoãn.

"Lang ca ca, dừng, dừng, a!" Ngập khoái cảm tới, Thư Lan nắm chặt âm thanh kêu lên, cũng không đợi nằng thờ bình thường, hấn lại một lần so một lần mau rất nhanh đi vào, đỉnh núi liền tiếp kích cả người nằng run rẩy, muốn tránh, lại bị hấn giam cầm vô pháp di động chút nào, "Chậm một chút, chậm một chút, hảo ca ca, hảo ca ca. A."

Tiêu Lang thanh khí thô nặng, hoàn toàn đắm chìm trong * trong, nam nhân lâu không ăn thịt, một khi thịt đến khóe miệng, liền muốn ăn đủ.

Hấn thật ngông cuồng dữ dội, Thư Lan cũng không chịu được nữa rồi, thân thể lại một lần khốc kêu lên: "Ngươi quan trọng ngươi quan trọng. A, hảo ca ca, ngươi quan trọng."

Rốt cuộc nghe được điều muốn nghe, Tiêu Lang cố nén * cũng khó có thể kiên trì, chợt lật người nằng, chen cứng rắn vào trong khe mộng nằng, kêu rên tiét ra ngoài.

Thư Lan vô lực nằm ở trong chốn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt liên tiếp, cái miệng nhỏ nhắn gấp rút thở hỗn hển.

Tiêu Lang đơn giản thu thập xong phía dưới, nghiêng người nằm ở bên người nằng, ôm nằng nhẹ giọng trấn an: "A Lan, mới vừa ta quá. Nằng làm sao vậy? Nơi đó khó chịu sao?"

Liên tục hưng phấn làm cho người ta khó thừa nhận, chỉ khi nào dừng lại, mới vừa vậy không có tới kịp thả khoái cảm ra để chậm chậm giải tán ra ngoài,

Thư Lan dán lên lồng ngực của hấn hương thụ dư vị, căn bản nói không ra lời.

Tiêu Lang lại tưởng nàng còn đang tức giận, khấn trương tự trách nói: "A Lan, đều là ta không tốt, về sau không bao giờ ép nàng như vậy nữa rồi, nàng đừng tức giận có được hay không?" Cúi đầu hôn trán nàng.

Thư Lan xi bật cười, càng nghĩ càng thấy cười thật tốt, hấn lại muốn cùng nhi tử so với ai quan trọng hơn?

"Lang ca ca, ngươi cùng A Bạch đều trọng yếu, ta đều thích nhất!" Nàng nằm ở trên người hấn, ôm cổ của hấn nói.

Con người Tiêu Lang nhất thời sáng lên.

*

Bảy năm sau, phía sau núi Thanh Sơn Thôn.

Thấp thoáng sau rừng cây, một người một sói khấn trương giằng co.

Người, là một thiếu niên lang xem ra mới bảy tám tuổi, màu da hấn ngăm đen, trên người vài thô đoản sam có mấy chỗ rách, phía trên mơ hồ dẫn theo vết máu. Nhưng hấn giống như không biết đau, vững vàng nắm mũi tên, đầu mũi tên sắc bén thủy chung nhắm ngay xa sói xám hai trượng. Đầu kia hình như con sói cũng mới trưởng thành không lâu, thân sói chưa đủ ba thước, nửa thân trước thấp phục, con người màu nâu vững vàng theo dõi hấn. Tiêu Bạch bốn tuổi theo phụ thân vào núi săn thú, hấn biết, đó là tư thế sói chuẩn bị công kích.

Hấn chỉ còn dư lại một mũi tên, phải bắn trúng chỗ yếu hại của nó, mặc dù hấn biết phụ thân đang ở phụ cận nhìn hấn, sẽ không để cho hấn xảy ra nguy hiểm, nhưng hấn vẫn là suy nghĩ muốn tự mình giải quyết con sói đột nhiên xuất hiện.

Sói chuyển động, Tiêu Bạch nhanh chóng né tránh một bên, tên dài nhắm ngay eo ếch con sói bắn ra ngoài.

Mũi tên nhọn như hấn dự liệu bắn trúng chỗ yếu, Tiêu Bạch thờ phào nhẹ nhõm, cũng không chờ hấn tỉnh táo lại, gió bên tai chợt nổi lên, cũng là con sói thâm hào nhất thanh nhưng lần nữa nhảy lên, bổ nhào tới hấn!

Tiêu Bạch trợn to hai mắt, làm sao có thể, trước kia phụ thân chính là một mũi tên đánh trúng eo sói. Chẳng lẽ là sức lực hấn chưa đủ?

Nhưng, bây giờ không phải là truy cứu những điều kia, Tiêu Bạch thoáng qua liền trấn định lại, kịp thời lăn một bên, tránh thoát nanh sói xám, bả vai lại bị móng vuốt sói vồ một hồi, huyết nhục khiến Tiêu Bạch xuất mồ hôi lạnh cả người.

Sau khi rơi xuống đất, hấn thật nhanh rút chủy thủ cột vào một bên bắp chân ra, giả bộ té xuống đất, chờ con sói thử thăm dò lại gần thì hấn chợt nhào tới, ngăn chặn đầu sói một hồi đâm mạnh, mũi máu tanh nồng nặc đập vào mặt, thế nhưng hấn lại hồn nhiên không hay, từng phát từng phát đâm trúng con sói, cho đến khi sói xám không còn có động tĩnh, hấn mới thở hắt ra té ở một bên, nhìn đỉnh đầu bật cười, hấn giết chết một con sói, không cần phụ thân giúp một tay, hấn liền giết chết một con sói.

Tử chi bần rùn, hấn mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tiếng bước chân vang, hấn biết phụ thân đi tới, hấn cười mở mắt ra, mong đợi cha tán dương.

"Còn ngồi mau đứng lên?" Tiêu Lang mặt lạnh, trên cao nhìn xuống thiếu niên thờ hớn hèn.

"Cha?" Tiêu Bạch nghi ngờ kêu lên, hấn làm sai chỗ nào sao? Hấn rõ ràng một mình săn giết một con sói!

Tiêu Lang không nhìn vết thương trên vai nhi tử, đứng ở bên cạnh hấn, rút ra chủy thủ đã nhắm ngay cổ của Tiêu Bạch: "Nếu như ta mà là kẻ địch của ngươi, ngươi còn có hơi sức phản kháng sao?"

Con người Tiêu Bạch co rụt lại, ngay sau đó giải thích: "Nhưng ngươi là cha ta, ta hiểu biết rõ sẽ không hại ta!"

"Cũng bởi vì ta là cha ngươi, cho nên ngươi liền tin tưởng ta?"

Tiêu Bạch gật đầu một cái, thấy phụ thân mặt lộ vẻ không vui, vội vàng lại lắc đầu: "Không phải, bởi vì chúng ta cùng nhau chung sống, ta hiểu biết rõ sẽ không hại ta, cho nên tin tưởng ngươi."

"Há? Vậy ý của ngươi là, chỉ cần là ngươi hiểu được người, ngươi tin cậy người, ngươi mà có thể yên tâm mà không hề có lực đem thù cấp mình giao cho đối phương?"

"Dạ, nếu ta tin tưởng hấn, tự nhiên sẽ như vậy." Tiêu Bạch cũng không cảm thấy mình có lỗi gì.

Tiêu Lang thu hồi chủy thủ, đỡ nhi tử lên, thay hấn dọn dẹp vết thương, nếu không dọn dẹp thì phiền toái, trên miệng lại lạnh lùng hỏi "Vậy nếu là ngươi phán đoán sai lầm rồi, nhìn người như đáng tin cậy, nhưng thật ra là cố ý đến gần ngươi, kì thực trong ngoài bất nhất, hoặc là hấn đang lúc ngươi cường đại đối với ngươi cúi đầu xưng thần, cũng đang lúc ngươi bị thương vô lực sau cho ngươi một kích trí mạng, ngươi nên làm cái gì? Tựa như mới vừa rồi, nếu như mà ta đột nhiên muốn giết ngươi, ngươi nên làm cái gì? Hoặc là nói, ngươi có thể làm thế nào?"

Sắc mặt Tiêu Bạch càng trắng bệch, thật sự là như vậy, hắn không có sức đánh trả, chỉ có một con đường chết.

"Cha, theo ý của người là, chẳng lẽ ta không nên tin tưởng người khác sao?" Hắn cau mày nói lên chất vấn, nếu là đúng phòng bị tất cả mọi người, chẳng phải là sống mệt chết đi?

"Không, người có thể tin tưởng người khác, lại không thể đem mệnh mình giao cho người khác, mặc kệ ở dưới tình huống gì, người đều phải bảo đảm toàn thân có năng lực lui. Tự giống với mới vừa rồi, người rõ ràng không cần giết chết con sói kia, người có thể chạy trốn tới trên cây đợi nó rời đi, hoặc là gọi ta ra ngoài giúp người, mà không phải cậy mạnh đem hết toàn lực. Chỉ có thời điểm không có lựa chọn, mới có thể liều mạng, nhớ không?"

Tiêu Bạch không nói gì, hắn cần hào hào suy nghĩ lời cha nói.

vì động cơ giết sói, là vì hướng phụ thân chứng minh mình, như vậy, nếu là đổi thành đồng bạn khác, hắn đại khái cũng sẽ ra tay, đồng dạng là để chứng minh mình, vì tâm hắn hư vinh. Cho nên, nếu là đồng bạn đối với hắn không có địch ý, hắn thu hoạch cũng chỉ là bọn họ hâm mộ, một khi bọn họ chứa địch ý, hắn trả giá chính là đã từ mệnh.

Vì hư vinh không đáng, thành, có được, thua, bỏ mạng. Mấu chốt trong đó, chính là hắn có đem hết toàn lực hay không, chính là hắn có tin làm người hay không. Hiển nhiên, hắn có thể quyết định mình có muốn đem hết toàn lực hay không, lại không thể bảo đảm mình tin cậy là chính xác.

Cha đúng, chỉ có thời điểm không có lựa chọn, mới có thể liều mạng, không năng lực đón đầu mạo hiểm.

"Cha, ta biết rồi." Tiêu Bạch ngẩng đầu, ánh mắt kiên nghị trầm ổn.

Tiêu Lang vừa vặn thay hắn bôi thuốc xong, thấy hắn là thật suy nghĩ rõ, cười sờ sờ đầu của hắn: "Đi thôi, về nhà, sẽ không về nhà nương người sẽ lo lắng." Bàn tay khẽ dùng sức, liền kéo nhí tử lên.

Nghĩ đến mẫu thân dịu dàng, Tiêu Bạch lộ ra một nụ cười giảo hoạt, đi theo bên cạnh cha nói: "Cha, người hãy yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không nói cho nương ta là bị thương như thế nào!"

Tiêu Lang bước chân ngừng lại một chút, cúi đầu nhìn hắn: "Người dám nói nhiều một câu, xem ta như thế nào thu thập người!"

Tiêu Bạch cười ha ha ra ngoài, bước chân nhẹ nhàng chạy xuống núi, phụ thân lợi hại hơn nữa thì như thế nào, mẫu thân trừng hai mắt, hắn phải ngoan ngoãn nhận sai!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lười Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ngoại truyện nhà tỷ tỷ

Editor: Tiểu Càn.

Sau bữa cơm chiều, Cẩn Lang ngồi trong sân hóng mát, ánh chiều tà dần khuất, hắn khép sách lại, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi.

Phòng bên truyền đến tiếng Nữ Nhi khóc, oa oa không ngừng, giống như bị ủy khuất thật lớn.

Trong lòng hắn căng thẳng, vội chạy tới: "Xảy ra chuyện gì?"

Lý ma ma đang ôm Nữ Nhi trong ngực dỗ dành, thấy hắn, đầu toát mồ hôi giải thích: "Lão gia phu nhân đi ra vườn hoa tản bộ, tiểu thư không chịu ngủ, nhất định đòi phu nhân!"

Cẩn Lang chợt nhớ lúc ăn tối, phụ thân nói muốn dẫn mẫu thân đi tản bộ, mẫu thân mắc cỡ đỏ bừng mặt.

Hiện tại khẳng định bọn họ không hi vọng bị người khác quấy nhiễu?

Cẩn Lang cũng không biết tại sao phải có ý nghĩ này, hắn lắc đầu một cái, đi tới bên cạnh Lý ma ma, vươn tay đón muội muội đang nhắm mắt khóc lớn: "Nữ Nhi không khóc, ca ca dẫn muội đi tìm mẫu thân nhé!"

Nói là ba tuổi nhưng thật ra mới một năm bảy tháng, Nữ Nhi ngừng khóc, cúi đầu nhìn tiểu ca ca nàng, một lúc lâu sau mới đưa ra hai cánh tay nhỏ như hai củ sen: "Ca ca, ôm!"

Nhìn nước mắt vẫn còn vương trên khuôn mặt nhỏ nhắn của muội muội, Cẩn Lang cười đón nàng, hắn đã ôm không biết bao nhiêu lần, biết phải ôm muội muội như thế nào.

“Thiếu gia, ngài muốn đi đâu?” Lý ma ma vừa lau mặt cho Nữu Nữu, vừa đi theo hai người ra ngoài.

“Chúng ta đi vườn hoa một lát, Lý ma ma, các người không cần đi theo.” Cẩn Lang đợi nàng làm xong việc, cười nói với nàng.

Lý ma ma nhìn bóng lưng gầy gò của hắn, không cùng đi lên, từ nhỏ thiếu gia đã hiểu chuyện, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho tiểu thư.

Lúc Cẩn Lang đi tới vườn hoa, cánh tay ôm có chút rã rời, dù sao hắn mới bảy tuổi.

Hắn dịu dàng thương lượng với muội muội ngoan ngoãn vui trong ngực: “Nữu Nữu, ca ca mỏi tay rồi, tự mình đi có được không?”

Nữu Nữu ngửa đầu nhìn hắn, mắt hạnh đen nhánh chớp chớp, ngoan ngoãn nhanh nhẹn ừ một tiếng.

Cẩn Lang liền để muội muội xuống, khom lưng dắt nàng đi. Nữu Nữu nói muốn xem hoa, hắn liền dẫn nàng đi qua nhìn, nàng không với tới, hắn liền kéo cành hoa xuống hoặc bẻ cho nàng.

Dần dần, trong không khí một mùi thơm thanh u (thanh tịnh đẹp đẽ) nồng nàn. Đó là hương thơm của hoa Đinh Hương.

Hai gốc Đinh Hương của nhà cực kỳ sum xuê, mỗi lúc tới đây, đều hái mấy bó hoa nhỏ trắng nõn, nhỏ như vậy nhưng lại cực kỳ thơm.

Cẩn Lang dẫn muội muội chạy qua bên đó.

Nhưng âm thanh thờ hồn hèn của mẫu thân chợt truyền đến: “Trình Khanh Nhiễm, chàng mau dừng tay!” Hình như nàng sợ có người nghe thấy, cố ý đè thấp âm thanh.

Bước chân Cẩn Lang ngừng lại một chút, ngay sau đó, tiếng cười trầm thấp êm tai của phụ thân: “A Uyển, vậy sao nàng còn không buông ra.
Chẳng qua ta thích nhất dáng vẻ của nàng bây giờ.”

Hắn lặng lẽ nhìn phía bên kia, chỉ thấy mẫu thân bị phụ thân ôm dựa vào trên cây, từ góc nhìn của hắn, chỉ thấy cặp chân của mẫu thân quăn bên hông phụ thân, bóng tối mờ lung, hắn không nhìn rõ hai người đang làm gì, nhưng hắn nghe tiếng bọn họ dồn dập thờ dục.

“Ca ca.”

Cẩn Lang sợ hết hồn, nhẹ nhàng che miệng nhỏ nhắn của muội muội: “Nữu Nữu, ngoan, chúng ta qua bên kia ngắm hoa.”

“Vâng.” Nữu Nữu thấy ca ca lại nhìn nàng rồi, cười cùng hắn đi sang chỗ khác.

Dưới tàng cây Đinh Hương, Trình Khanh Nhiễm một lần lại một lần yêu thương tiểu nương tử gương ngọc của hắn: “A Uyển, nàng đừng chịu đựng, gọi nhỏ một chút người khác không nghe thấy đâu.”

Thư Uyển vô lực ôm cổ hắn, hàm răng cắn môi, cho dù hắn làm chuyện xấu cỡ nào, cũng không chịu gọi ra.

“A Uyển.” Trình Khanh Nhiễm ngậm dái tai nàng cầu xin.

“Thiếp không. Ngộ nhờ, ngộ nhờ bị người. Nghe được. A!” Hắn nặng nề đi vào, nàng vội vàng ngậm chặt môi, hận hận bắt hắn xuống.

“Sẽ không ai tới.” Âm thanh Trình Khanh Nhiễm khàn khàn đảm bảo.

Cho dù thế nào hắn cũng sẽ không thể biết, vừa rồi, hai đứa nhỏ của hắn vừa đi qua nơi này.

Cũng may, bóng đêm che giấu tất cả, cũng may Cẩn Lang của hắn thông tuệ hiểu chuyện.

Người phỏng vấn: *

Người được phỏng vấn: A Lan, sói con

*: sói con, người mang theo trí nhớ mà chuyển kiếp, nghe nói con lười vô cùng xấu xí, lúc người hôn A Lan không để ý sao?

Sói con: Ta chỉ quan tâm hiện tại, cũng không nhớ lại quá khứ, hơn nữa, hình thù của ta cũng rất dọa người, còn có, lúc A Lan còn nhỏ rất đáng yêu. . . .

*: A? Nếu nó nhỏ như vậy, vẫn một móng vuốt chết Lang Vương là người thì sao? (oán thầm duy trì lời nói dối quá vụng về!)

Sói con: hóa thân làm sói cắn chết luôn.

*: A Lan, người cũng mang theo trí nhớ chuyển kiếp, lúc sói con nằm trên người người, người không sợ hắn đột nhiên cắn chết người sao?

A Lan: ngủ ở bên trong, (~o~)~zZ

*: Này này, tỉnh, bây giờ đang truyền hình trực tiếp, người phải chú ý đến hình tượng!

A Lan (dụi mắt): Người là ai? Lang ca ca đâu?

Sói con: A Lan, ca ca ở đây!

A Lan: Lang ca ca, ta đói rồi, muốn ăn com.

Sói con: Được, ca ca dẫn nàng về nấu com!

*: Wey wey Wey, đừng đi chứ!

*: sói con, người thích làm cái gì nhất?

Sói con: A Lan.

*: A Lan không ở đây, người trả lời vấn đề của ta trước.

Sói con: xin hỏi người đủ mười tám tuổi chưa?

*: á? Có ý gì.

*: A Lan, người thích làm cái gì nhất?

A Lan: ngủ ở bên trong, (~o~)~zZ

*: Này này, tỉnh, bây giờ đang truyền hình trực tiếp, người phải chú ý đến hình tượng!

A Lan (dụi mắt): Người là ai? Lang ca ca đâu?

Sói con: A Lan, ca ca ở đây!

A Lan: Lang ca ca, ta nghĩ muốn.

Sói con: Được, về nhà ca ca liền cho nàng!

*: Wey wey Wey, ta có thể xem không?

Sói con: giương cung lắp tên, bắn chết người.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưỡi Biếng Của Nam Nhân Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.